

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

R. 192291

HOMERI

OPERUM

TOMUS POSTERIOR

ODYSSEA

BATRACHOMYOMACHIA,

Hymni & Epigrammata.

GRÆCE ET LATINE.

Accedunt Fragmenta Græcæ.

Juxta Editionem

Novissimam atque accuratissimam

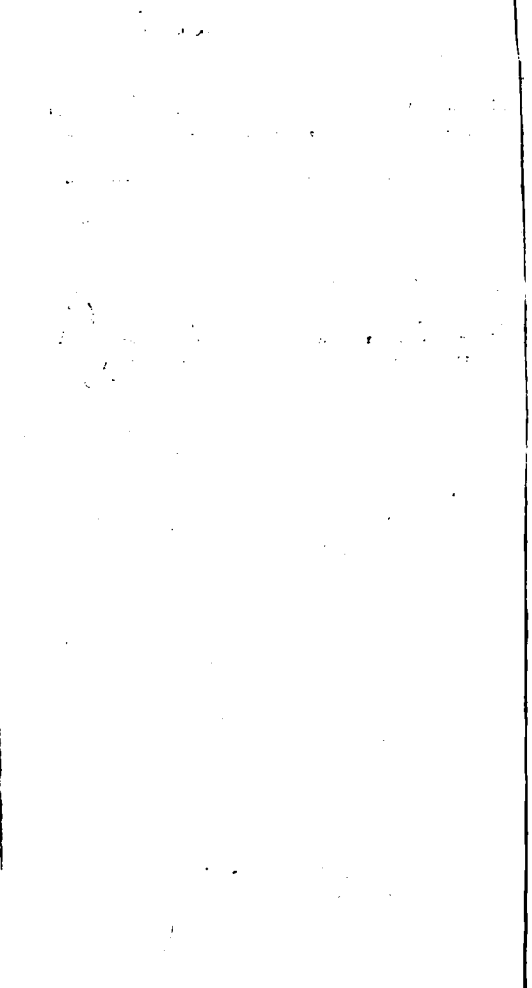
SAMUELIS CLARKE.

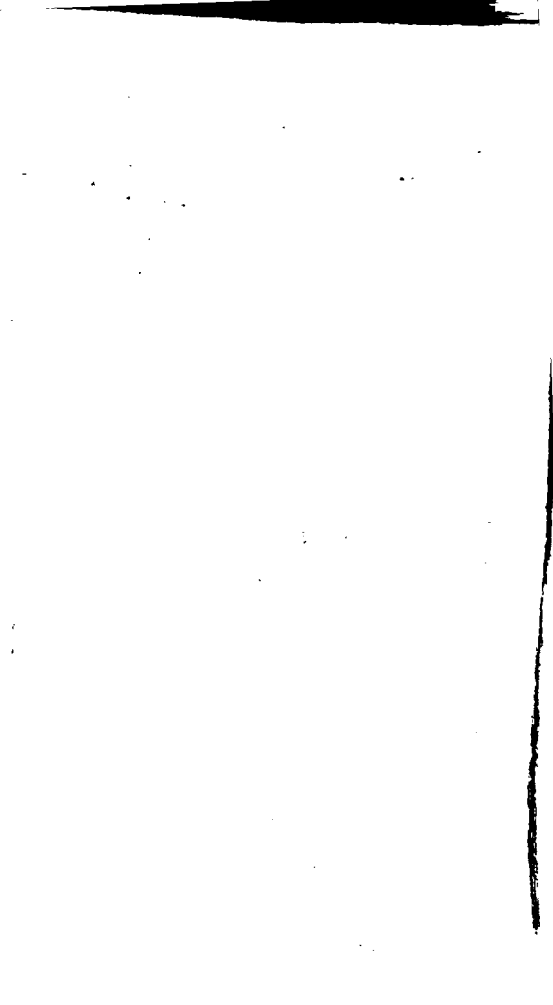

AMSTELÆDAMI,

Apud J. WETSTENIUM

MDCCLIII.

TOMI POSTERIORIS. HOMERI POEMATU I N D E X.

O D Y S S E A. *Pag*

BATRACHOMYOMACHIA *Pag. 4*

H Y M N I in

Æsculapium	554	Martem	5
Apollinem	492. 558	Matrem deorum	5
Bacchum	560	Matrem omnium	!
Bacchus five latrones	548	Mercurium	514.
Cererem	554	Musas & Apoll.	.
Dianam	552. 560	Neptunum	!
Herculem	554	Palladem	552. 5
Hospites	566	Pana	5
Jovem	558	Solem	5
Jovis pueros	554. 566	Venerem	536. 548. 5
Junonem	552	Vestam	558. !
Lunam	564	Vulcanum	!

E P I G R A M M A T A.

Adversus Antistitam	Sa-	Exordium Iliados mino	
miam	570		5
Cœcitatem deplorat	568	Fornax	5
Cumam rediturus	566	ad Glaucum	57
ad Cumanos	566	in Midam	56
in palatium	Curialium	ad Nautas	57
	570	Neptuno	56
Eiresione seu ramus	572	Pinus	57
ad Erythræam	570	Piscatoribus	57
		Thestoridæ	568

F R A G M E N T A. *Pag. 574*

- 48

550

34

مفتی

23

56

25

36

5

5

2
19

48. 3
e 4

55. 3

s minute

36

54

54

36

22

22

24

Pag.

Σ Τ Ο Ι

TOMI POSTERIORIS. HOMERI POEMATU INDEX.

O D Y S S E A. *Pag*

BATRACHOMYOMACHIA *Pag. 4*

H Y M N I in

Æsculapium	554	Martem	!
Apollinem	492. 558	Matrem deorum	!
Bacchum	560	Matrem omnium	!
Bacchus five latrones	548	Mercurium	514. !
Cererem	554	Musas & Apoll.	!
Dianam	552. 560	Neptunum	!
Herculem	554	Palladem	552. 5
Hospites	566	Pana	5
Jovem	558	Solem	5
Jovis pueros	554. 566	Venerem	536. 548. 5
Junonem	552	Vestam	558. 5
Lunam	564	Vulcanum	5

E P I G R A M M A T A.

Adversus Antistitam Sa-	Exordium Iliados minor	
miam	570	56
Cœcitatem deplorat	568	Fornax
Cumam rediturus	566	ad Glaucum
ad Cumanos	566	in Midam
in palatium Curialium	570	ad Nautas
	570	Neptuno
Eirefione seu ramus	572	Pinus
ad Erythræam	570	Piscatoribus
		Thestoridæ
		568
		600

F R A G M E N T A.

Pag. 574

M

7. 2

482

550

554

562

554

560

558

562

556

564

552

562

558

oris

568

570

570

568

570

570

570

568

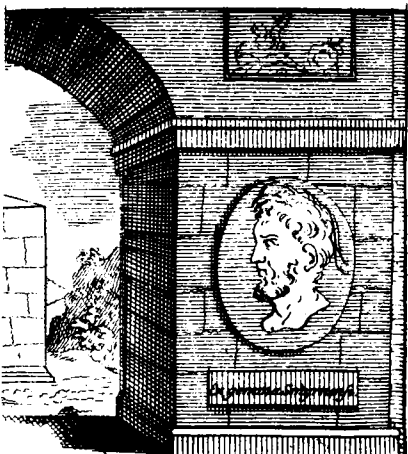
574

574

Y

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΙΑΙΛΑ ΚΡΟΝΟΥ ΚΟΥΜΕΝΗ

Τ Η Σ Τ Ο Τ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α , ἢ Γ Ρ Α Μ Μ Α , Α'.

Ὑπόθεσις τῆς ῥαψωδίας Α.

⊙ Εὖν ἀγορὰ γίνεται περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσεύα εἰς Ἰθάκην πεμ-
θεῖσθαι ἀπὸ τῆς Καλοψοῦς νήσου· μεθ' ἣν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς
Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντη
βασιλεῖ Ταφίων. Γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ
Ἀθηνᾶ Τηλεμάχῳ παραγινέσθαι, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτη-
σιν, εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς
Μενέλαον ἀπείρει, ἔμφασιν δοῦσα, ὡς τοὺς εἶη. Καὶ τῶν
μνηστέρων γίνεται εὐωχία.

Argumentum primi Libri

RHAPSODIÆ HOMERI.

Argumentum.

DEorum concilium fit de Ulyssæ in Ithacam mittendo a Ca-
lypsus Insula: post quod Pallas in Ithacam proficiscitur
ad Telemachum, similis facta Mentæ regi Taphiorum. Facto
autem colloquio, Pallas adhortata Telemachum, ut proficiscere-
tur ad patris inquisitionem, in Pylum quidem ad Nestorem,
in Spartam vero ad Menelaum discedit, indicio de se quod
dea esset. & procorum fit convivium.

Ἄλφα, θεῶν ἀγορή, Ὀδυσσῆϊ Παλλὰδι θάρσος.

Νῆρα μοι ἔνθεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὅς μ' ἄλλα
πολλὰ

Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄεα, καὶ νόον ἔγνω.
Πολλὰ δ' οὖν ἐν πόντῳ πάρεν ἄλγεα ὄντα κατὰ
θυμὸν.

5 Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόον ἐταίρων.

Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτέρους ἐρύσαστο, ἱεμένους περ
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Νῆπιοι, οἱ κατὰ βροῦς ὑπερίονας Ἥελίοιο
ἠσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρ.

10 Τῶν ἁμύθεν γε, θεῶ, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμὸν τε πεφουγότες ἠδὲ θάλασσαν.
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφῃ πότνι ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεῶν.

15 Ἐν σπέρσσι γλαφυροῖσι, λιλασιόμην πόσιν εἶναι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτοσ' ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι.
εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν Ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι θεοὶ δ' ἐλπίειρον ἔπαντες.

20 Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὺς μενέμενεν

Ἀντιθέῃ Ὀδυσσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέεσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλέθ' ἔντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δαδίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.)

25 Ἀντίδωκε τάρων τε καὶ ἀρνείων ἐκατόμβης.

Ἐνθ' οὕγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἕλασ
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἄρβοι ἦσαν.

τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἁμύμονος Αἰγίσθοιο,

30 τὸν δ' Ἀγαμέμνονιδῆς τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέης·

τοῦ οὖν ἐπικνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετῆύδα·

ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτίδωνται·

Ἐξ ἡμέων γὰρ Φασι κακ' ἐμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μῦθον ἔλγυν' ἔχουσιν.

35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπὲρ μῦθον Ἀτρεΐδαο

Γῆμ' ἔλοχον μνηστῆρ, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρὸ οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἰύσκοπον Ἀργεῖφόντην,

μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνησθῆναι ἔκκευν·

40 Ἐκ γὰρ Ὀρέης· τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδας,

ὅππῃτ' ἐν ἡβῇσιν τε καὶ ἥς ἱμεῖρεται αἴης.

Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο

Πεῖθ' ἀγαθὸν φρονέων· νῦν δ' ἄρβωα πάντ' ἀπέτισα.

τὸν δ' ἡμεῖρατ' ἐπεὶτα θεὰ Ἥλανευκτις Ἀθήνη·

45 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδε, σπᾶντε κρεόντων,

καὶ λίην κτενὺς γε τοιμήτι κείται ὄλεθρον·

ὦς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζει.

ἀλλὰ μοι ἅμ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἥτορ,

Δυσμῆρα

A. Deorum concio, ad Ulysses Pallade confidentia.

trum dic mihi, Musa, versutum, qui valde mel-
tium

Erravit, postquam Trojæ sicram urbem evertit;
Multorūque hominum vidit urbes, & mores co-
gnovit: (in animo.

Plurimos; autem ille in mari passus est dolores suos

Magnā-curā-servans suamque animam & reditum sociorum:

Sed neque sic servavit socios, tametsi cupiens;

Sua enim ipsorum insipientiā perierunt;

Stulti, qui boves sublimis Solis

Comederunt: ille verò iis abstulit redditus diem.

Hæc aliquā-ex-parte, dea, filia Jovis, dic & nobis.

Jam alii quidem omnes, quotquot effugerant sevam mortem,

Domi erant, bellōque elapsi atque mari;

Hunc autem solum, redditus indigentem atque uxoris,

Nympha veneranda detinebat Calypso, nobilis dea,

In specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.

Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,

Quo ei destinarent dii domum redire

In Ithacam; neque tum evaserat è laboribus,

Etiam inter suos amicos; dii verò miserabantur omnes,

Præter Neptunum: ille autem indefinenter irascebatur

Divino Ulyssi; antequam is suam in terram venisset.

Sed ille quidem Æthiopas adierat longè semotos,

(Æthiopas, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,

Alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem.)

Adfuturus taurorūque & agnorum hecatombæ.

Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii alii jam

Jovis in ædibus Olympii congregati erant.

His autem sermones cepit pater hominūque deorūque;

Recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,

Quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:

Huius ille recordatus, verba inter immortales fecit;

„Pape, ut scilicet deos mortales culpant!

„Ex nobis enim sunt mala esse, hi verò & ipsi

„Sua stultitiā præter fatum calamitates patiuntur.

„Quemadmodum & nunc Ægisthus, præter fatum, Atridæ

„Duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,

„Gnarus gravis exitii; quoniam illi prædiximus nos,

„Mercurio misso speculatore Argicidā:

„Ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:

„Ex Oreste enim erit ultio Atridæ;

„Postquam pubuerit & suam desiderabit ditionem.

„Sic dixit Mercurius; sed non menti Ægisthi

„Persuasit bona consulens: nunc autem cumulatè omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæcia Minerva;

„O pater noster Saturnie, summe regum,

„Et valdè ille quidem meritā jacet morte:

„Sic pereat & alius, quicumque talia fecerit!

„Verum mihi pro Ulyssæ prudenti cruciatur cor,

- Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δὴδ' φίλων ἅπο πῆματα πάσχει·
 50 Νῆσῳ ἐν Ἀμφρύτῃ, ὅθι τ' ὁμφαλὸς ἐς θαλάσσης,
 Νῆσος δειδρήεσσα· θεῶ δ' ἐν δώμασι ναίει
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ἑλοῦφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
 Ἄϊε δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Θέλει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἴμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ὅν νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργεῖον παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ· τί νύ οἱ τόσον ᾠδύσαιο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμδν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθροίμην;
 Ὃς πέρι μὲν νόον ἐς βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖόχορος ἄσπελός ἑϊε
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἄλάνσεν,
 70 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐς μέγιστον
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· θύωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δ' Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἑνοσίχθων
 75 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἀλλ' ἔγχεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόσον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντὶ πάντων,
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἱριδαινόμεν οἶος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπερτε κραιόντων,
 Εἰ μὲν δ' ἄν νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεῶσι,
 Νόσῃσι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὕνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
 85 Νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῃ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 Νόσον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην δ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα οἱ ὕδν
 Μᾶλλον ἐπατρύνω, καὶ δι μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 90 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Πᾶσι μνηστῆρεσσιν ἀπειπόμεν, ὅτε δι αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλόποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθδέοντα,
 Νόσον πευσόμενον πατὴρ Φίλδου, ἦν που ἀκούσῃ·
 95 Ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἰσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦς, ὑπὸ ποσσὶν ἰδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον βεβί χαλκῷ,
 100 Βριηῦ, μέγα, σιβαρὸν, τῷ δαμνησὶ εἴχας ἀνδρῶν

„ Infelice; qui jamdiu, procul ab amicis, calamitates patitur
 „ Insula in circumflua, ubi & umbilicus est maris,
 „ Insula sylvosa: dea verò intra domum habitat
 „ Atlantis filia multiscii, qui & maris
 „ Omnis profunditates novit, sustinetque columnas ipse
 „ Longas, quæ terramque & cælum determinant:
 „ Ejus filia infortunatum lugentem detinet;
 „ Semper enim mollibus & blandis sermonibus
 „ Demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 „ Cupiens vel suum exilientem videre
 „ Sux terræ, mori cupit; neque tibi tandem
 „ Commovetur charum cor, Olympie: Nomen tibi Ulysses
 „ Argivorum apud naves gratificabatur sacrificando,
 „ Trojâ in lætâ? quid illi tantum irascaris, ô Jupiter?
 „ Huic autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter,
 „ Mea filia, qualis tibi sermo exiit septo dentium?
 „ Quomodo unquam ego Ulyssis divini obliviscerer?
 „ Qui & mente superat mortales, & abundè sacra Diis
 „ Immortalibus dedit, qui cælum latum habitant?
 „ Verum Neptunus terram-continens assiduò semper
 „ Ob Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 „ Parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 „ Inter omnes Cyclopas: Thoosa verò eum peperit nymphæ,
 „ Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 „ In specubus cavis Neptuno mixta.
 „ Ex eo tempore Ulyssem Neptunus terre-quassator
 „ Neutiquam occidit, sed errabundum-arcet à patriâ terrâ.
 „ Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 „ De-reditu, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 „ Suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes,
 „ Immortalibus invitis Diis, contendere solus.
 „ Huic autem respondit deinde dea cæssa Minerva;
 „ O pater noster Saturnie, supreme regnantium,
 „ Siquidem nunc hoc gratum beatis diis,
 „ Redire Ulysses prudentem ad suam domum,
 „ Mercurium quidem jam internuncium Argicidam
 „ Insulam in Ogygiam jubeamus-ire; ut celerrimè
 „ Nymphæ pulchricomæ edicat certam nostram-sententiam,
 „ Reditum Ulyssis magnanimi, uti redeat.
 „ Porro ego in Ithacam proficiscar, ut ei filium
 „ Magis excitem, & ei robur in mente ponam,
 „ Ut in concionem vocatis comatis Achivis,
 „ Omnibus procis interdicat, qui ei semper
 „ Pecora plurima mactant, & flexipedes camuris-cornibus boves.
 „ Mittam autem in Spartam & in Pylum arenosam,
 „ Reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit;
 „ Atque ut ipsum gloria insignis inter homines habeat.
 „ Sic fata, pedibus subligavit pulchra talaria,
 „ Immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare.
 „ Quàm super immensam terram, simul-cum flatu venti:
 „ Sumpsit autem validam hastam, acuminatam acuto aere,
 „ Gravem, magnam, solidam; quâ domat acies virorum
 „ Heroium.

- Ἠρώων, τοῖσιν τε κοτίσεται ὀβριμοπάτρη.
 Βῆ δ' κατ' ὑλύμποιο καρήνων ἄϊξασα·
 Στῇ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 Οὐδού ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκισον ἔγχος,
 105 Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
 Εὐρέ δ' ἦρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πιστοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἥμενοι ἐν βίνοισι βροῶν, εὖς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ δτρητοὶ θαράσσοντες,
 110 Οἱ μὲν ἦρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπεζὰς
 Νίξον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατιῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦσο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 115 Ὅσσόμενος πατέρ' ἱσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἰκοθεν ἱλῶν
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δῶματα θείῃ,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχει, καὶ κτήμασιν οἷον ἀνάσσει.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μετήμενος, εἰσὶ δ' Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰδὺς προθύροιο· νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
 120 Πείνων δητὰ θυρήσιν ἐφεισάμεν· ἱγγυθὶ δὲ εἰς
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἰδέετο χάλκισον ἔγχος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἡμῖ φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μελήσεται, ὅττι σε χρεῖ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο, ἣ δ' ἴσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 Ἔγχος μὲν β' ἔζησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκῃς ἔντοσθεν ἱχέου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἔγχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔατο πολλά·
 130 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας,
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν βέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξείνος, ἀνιηθεὶς δρυμαγδῶ,
 Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 135 Ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποικοιμένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λήβητος,
 Νίσσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἱτάνυσσε τράπεζαν·
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 140 Εἶδατα πόλλ' ἐπιβείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Διπτὸς δὲ κραιῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφί· τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπύχετο οἶνοχρεῦν.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρας ἀγῆνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευσαν·
 Σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 Οἱ δ' ἐκ' ὀνείαθ' ἱτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἔκλινον.
 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 Μνηστῆρας, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμύλει,
 Μολπή τ' ἀρχηγὸς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς.

Heroum, quibus utique irascitur forti-patre-natz.
 Descendit autem ab Olympi verticibus festinans:
 Stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 Limine in aulae, manu verò tenebat ferream hastam;
 Similis hospiti Taphiorum duci Mentæ.
 Invenit autem procos superbos: illi quidem tum
 Talis ante januam animum oblectabant,
 Sedentes in pellibus botim, quos occiderant ipsi.
 Præcones verò ipsis & seduli famuli,
 Alii quidem vinum miscebant in crateribus & aquam,
 Alii autem spongiis multiforis mensas
 Abstergebant, & proponebant, & carnes multas dividebant.
 Hanc verò longè primus vidit Telemachus deo-similis;
 Sedebat enim inter procos charo mæstus corde,
 Cernens patrem eximium in mente, si alicundè veniens.
 Procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 Honorem autem ipse haberet, & bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, vidit Minervam;
 Ivitque rectà foras; indignabatur nempe animo
 Hospitem diù ad januam stare: propè autem astans,
 Manum prehendit dextram, & accepit æream hastam,
 Et ipsam compellans verbis alatis allocutus est;
 „ Salve, hospes; à nobis amicè excipieris: cæterum deinde
 „ Cœnâ refectus loqueris, quid tibi opus sit.
 Sic fatus præibat, sequebatur autem Pallas Minerva:
 Illi verò cum jam intrâ domum venissent excellam,
 Hastam quidem Telemachus statuit ferens ad columnam longam,
 Intrâ armarium benè-politum; ubi utique aliæ
 Hastæ Ulyssis magnanimi stabant multæ:
 Ipsam verò in thronum collocavit, ducens, stragulo substrato,
 Pulchro, ingeniosè-facto; sub pedibus autem scabellum erat.
 Juxtâ autem ipse sibi sellam posuit variegatam, seorsim ab aliis
 Prociis; ne hospes, offensus tumultu,
 Convivium molestum-haberet, cum superbis congressus;
 Atque ut ipsam de patre absente interrogaret.
 Aquam verò ancilla ex gutto profundebat ferens
 Pulchro, aureo, super argenteum lebetem
 Ad lavandum; juxtâque politam stravit mensam:
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa apponens, largiens de præsentibus.
 Coquus autem carnum lances apposuit sumens
 Omnigenum, ipsis etiam apponebat aurea pocula.
 Præco porro eos sedulò obibat vinum fundens.
 Ingressi autem sunt proci superbi, qui quidem deinde
 Ordine sedebant per sedilia thronosque:
 His verò præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 Panem autem ancillæ accumulabant in canistris:
 Illi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Juvenes autem crateras coronarunt potu.
 At postquam potus & escæ desiderium exemerant
 Proci, ipsis quidem alia in mente curæ erant,
 Cantus saltatiæque: hæc enim sunt ornamenta convivii.

- Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλεία θῆκε
 Φημίμ, ὅς ῥ' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 155 Ἦτοι δ' φοβιζῶν ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιϊ Ἀθήνῃ,
 "Αγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πειθοῖαί' οἱ ἄλλοι.
 Εἶνε φίλ', εἰ καὶ μοι νεμεσῆσαι, ὅ, ττι κεν εἴπω;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῆ.
 160 "Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντι νήποινον ἔδουσιν
 Ἀνέρος, οὐ δὴ που λεύκ' ἔρεα πύθεται ὕμῃρ,
 Κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἢ εἰν ἀλλ' κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνῳ γ' ἰθάκηδε ἰδοῖατο νοσήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαίαιτ' ἱλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 165 Ἦ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μῦθον, οὐδέ τις ἡμῶν
 Θαλπωρῇ, εἰπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἰλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 170 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐταίρῃς;
 Ὅπποίης δ' ἐπὶ νηὶς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγορεύσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 175 Ἦ δὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 Κτείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἀλλοί, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 180 Μέντης Ἀγχιάλαιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 Τῆς, ἀτὰρ Ταφίοισι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἥδ' ἐτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἔς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν· ἔγω δ' αἰθῶνα σιδήρεον.
 185 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 Ἐνλιμένι "Ρεῖθρῳ, ὑπὸ Νηϊῶ ὕληεντι.
 Εἶνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἰπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρῃα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀργοῦ πῆματι πάχειν
 Γῆνι σὺν ἀμφιπόλῃ, ἢ οἱ βρῶσιν τε, πότιν τε
 Παρτιθεῖ, εὐτ' ἔν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβητιν,
 Ἐρπύζιντ' ἀνὰ γουνὸν ἁλωῆς οἶνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γὰρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
 195 Σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τὸν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γὰρ πῶ τέθηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἔτι που ζωὴς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγχι, οἱ που κείνον ἱρκανόως ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀδάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι δῖω,
 Οὔτε τι μάντις ἔδν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδῆς·
 Οὔτι ἔτι θηρόν γε φίλης ἔκπ' πατρίδος αἰῆς
 Ἔσσεται, εὐδ' εἰπερ τε σιδήρεα δέσμετ' ἔχῃσι·

Præq; autem in manus citharam perpulchram posuit
 Phemio, qui quidem canebat inter procos necessitate.
 Ac ille quidem citharam-pulsans præludebat ut scire caneret:
 Verùm Telemachus allocutus est cæcis-oculis Minervam,
 Propè admoto capite, ut nè audirent alii;
 „ Hospes chare, num etiam mihi irascèris, ob id quod dixero?
 „ His quidem hæc curæ sunt, cithara & cantus,
 „ Facile sanè: quoniam alienum cibum impunè absumunt.
 „ Viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 „ Jacentia in continenti, aut *Æta* in mari fluctus volvit.
 „ Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 „ Omnes optârint celeriores pedibus esse,
 „ Quàm ditiores auro vestique.
 „ Nunc verò ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 „ Spes est, etiamsi quis terrestrium hominum
 „ Dicat rediturum esse; ejus enim periit reditus dies.
 „ Sed agè, mihi hoc dic & verè enarra,
 „ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, atque parentes?
 „ Quali autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 „ Neque enim ullo pacto te peditem existimo huc venisse.
 „ Et mihi hoc dic verè, ut benè cognoscam,
 „ An recens venisti, an etiam paternus es
 „ Hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 „ Alii; nam & is in-se-vertebat-studia hominum.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæcia Minerva;
 „ Enimverò ego tibi hæc valdè accuratè narrabo:
 „ Mentis Auchiali bellicosi gloriâ esse
 „ Filius: cæterum Taphiis navigandi-studio sis impero.
 „ Nunc verò huc cum navi veni atque sociis,
 „ Navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 „ Ad Temesem propter æs: fero autem splendidum ferrum.
 „ Navis autem mihi ipsa stat ad agrum, seorsum ab urbe,
 „ In portu Rhethro, sub Neio sylvo.
 „ Hospites autem invicem paterni gloriamur esse
 „ Ab initio; siquidem senem interrogas congressus
 „ Laërtem heroem, quem non amplius ajunt in urbem
 „ Venire, sed seorsum in agro dolores pati
 „ Vetulâ cum ancillâ, quæ illi cibumque potumque
 „ Apponit, quoties ipsum defatigatio membra invaserit,
 „ Reptantem per fertile-solum aræ vitibus consistæ.
 „ Nunc autem veni; jamdudum enim ipsum aiebant apud suos esse
 „ Tuum patrem; verum huic Dii impediunt iter.
 „ Nondum enim mortuus est super terram nobilis Ulysses:
 „ Sed adhuc alicubi vivus detinetur in lato ponto,
 „ Insulâ in circumstua; sævi autem ipsum viri tenent,
 „ Feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 „ Porro nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum in animo
 „ Immortales suggerunt, & quemadmodum perfectum iri puto.
 „ Neutiquàm vates cum sim, neque auguriorum clarè peritus:
 „ Nequaquam adhuc diu charâ à patriâ terrâ
 „ Erit, neque si etiam ferrea vincula cum detineant:

- 305 φράσσεται, ὡς κε νέηται, ἔπει πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦτο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὕμματα καλὰ ἔοικας
 Κεῖνῳ, ἔπει θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 210 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἕλλας
 Ἀργείων οἱ ἥριςοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἐκ τοῦδ', οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὐτ' ἐμὲ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἄτρεκέως ἀγορεύσω,
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ οἶδ'. οὐ γὰρ πῶ τις ἐδν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρβς νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐστὶς ἐπὶ γῆρας ἔτειμε.
 Νῦν δ', ὅς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἔπει σύ με τοῦτ' ἐρεῖνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἔπει σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον,
 225 Τίς δαίς, τίς δὲ ὕμιλος ὅδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 Βίλαπιν', ἥ ἐγάμος; ἔπει οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσασιτό κεν ἀνὴρ
 Αἴσχεα πολλὰ ὀρώων, ὅς τις πιτυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ξεῖν', ἔπει ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάς,
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.
 Νῦν δ' ἐτέρως ἰβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιδῶντες,
 235 Οἱ κείνον μὲν ἕϊσον ἐποίησαν περὶ πάντων
 Ἀνθρώπων· ἔπει οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 ἢ ἐφίλων ἐν χερσίν, ἔπει πόλεμον τολύπευσε.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 240 Ἡδὲ κε καὶ ὦ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρεΐψαντο.
 Ὡς ἔειπε· ἕϊστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύναις τε γόουσι τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρβένος ζευαχίξω
 Οἶον, ἔπει νύ μοι ἕλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 245 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατεύουσιν ἥριςοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕλῃεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τῶσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται συγερὴν γάμον, οὔτε τελευτήν
 250 Παιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 Οἶκον ἐμὸν· τάχα δὴ με διαβρῆϊσους καὶ αὐτόν.
 Τόν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὰν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
 Δεύη, ὅς κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 255 εἰ γὰρ νῦν ἰλθὼν, δέμου ἐν πρώτῃσι θυρῇσι
 Στάη; ἔχων πύληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,

- Cogitabit nempe, qui redeat; quoniam solers est.
 Sed age mihi hoc dic, & verè enarrato,
 Num ex ipso tantus filius sis Ulyssè:
 Vehementer enim & capite & oculis pulchris similis es
 Illi:quippe frequenter ad hunc modum nos-invisibamus invicem,
 Antequam in Trojam ille conscendisset; quò utique alii
 Græcorum optimaster ierunt cavis in navibus:
 Ex hoc tempore neque Ulyssè ego vidi, neque me ipse.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est;
 Enimverò ego tibi, hospes, valde verè enarrabo;
 Mater quidem me ait ejus esse; at ego
 Nescio: nondum enim quisquam suam parentem ipse cognovit.
 Utinam sanè ego felicitis potius alicujus fuisset filius
 Viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
 Nunc verò, qui infelicitissimus est mortalium hominum,
 Ex hoc me dicunt natum esse: quoniam tu me hoc interrogas.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæcis Minerva;
 Non sanè tibi genus utique dii ignobile in posterum
 Dederunt: quum te talem peperit Penelope.
 Sed age mihi hoc dic & verè enarrato, (urget?)
 Quodnam epulum, quæve hæc turba est? quòd verò te opus
 Convivium? an nuptiæ? quoniam haud symbolum hæc sunt.
 Ita mihi supra-modum contumeliosè videntur
 Convivari per domum: indignaretur vir
 Turpia multa videns, quicumque cordatus utique intervenisset.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 Hospes, quandoquidem me hæc interrogas atque percontaris,
 Expectandum quidem fuit aliquando ut domus hæc locuples &
 Esset, quamdiu adhuc ille vir apud nos erat: (intogra)
 Nunc verò aliter statuerunt dii mala meditantes,
 Qui illum quidem obscurum-reddiderunt supra omnes
 Homines; quoniam non ob mortuum utique sic lugerem,
 Si inter suos socios occisus fuisset Trojanorum in populo;
 Aut amicorum in manibus, postquam bellum consecisset:
 Tunc ei tumulum quidem fecissent omnes Græci,
 Atque etiam suo filio ingentem gloriam reportasset in posterum;
 Nunc verò ipsum ingloriè Harpyæ abriperunt:
 Perlit nulli-visus, nulli-auditus, mihi verò dolores hictumque
 Reliquit; neque amplius illum lugens desleo
 Solum, quoniam mihi alla dii tristitia mala struxerunt.
 Quotquot enim insulis dominantur optimates
 Dulichiòque, Samæque, & nemorinæ Zacyntho,
 Atque quotquot asperam Ithacam regunt,
 Tot matrem meam ambiunt, destruiunt autem domum.
 Illa autem neque abnuit odiosas nuptias, neque finem
 Facere potest: hi verò dilapidant epulantes
 Domum meam; ciro etiam me malè-perdent & ipsum.
 Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
 Papæ! profectò multum absentiis Ulyssis
 Indiges, qui procis impudensibus manus injiciat,
 Si enim nunc veniens, domus in primis furibus
 Særet, habens galcam & scurum & duo hostes.

- Τοῖος ἰδὼν, οἶδν μιν ἑὺδ ταπρῶτ' ἐβόησα,
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενον τε,
 Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο,
 260 (Πιχέτο γὰρ κἄκεῖσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
 Φάρμακον ἀνδροφθον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 Ἰοῦς χρίεσθαι χαλκῆρας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νομισσίζετο αἶν ἰδντας·
 ἡλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἑμὸς· Φιλέσκει γὰρ αἰνῶς·)
 265 Τοῖος ἰδὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς,
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο πικρῶ γαμάι τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν τκῦτα θεῶν ἐν γούνασι κέεται·
 Ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥδ καὶ οὐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἔκωγα,
 270 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσσαι ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων·
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερά τεκνιδνασθαι ἔκωχέ.
 275 Μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι,
 Ἀψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἑδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσται.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, εἴκε πύθαι·
 280 Νῆ' ἄρσας ἱρέτησιν λείκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
 Ἐρχεο πεισόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσης
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλικα φέροι κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε, καὶ εἶρεο Νέσσορα δῖον·
 285 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 Ὃς γὰρ δαΐτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίστον καὶ νόσον ἀκούσης,
 Ἥ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνικυτόν·
 Εἰ δέ κε τεθνεῖωτος ἀκούσης, μηδέ τ' ἰδντες,
 290 Νοστήσας δὴ πείτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσας, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ πείτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τιόσσι·
 Κτείνης, ἥδ ὄβλη, ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἔσσι·
 Ἥ οὐκ αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγίσθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 Καὶ σὺ, φίλος, (μᾶλα γὰρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε,)·
 Ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφινόνων εὖ εἴπῃ.
 Αὐτὰρ ἑγὼν ἐπὶ νῆα θεὸν κατελεύσομαι ἥδη,
 Ἥδ' ἱτάρους, οἱ πού με μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες·
 305 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Κεῖν, ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Τίς τε πατήρ ἔσσι καὶ, καὶ εὐπρεπὲς λήσομαι αἰετῶν.

„ Talis, qualem ipsum ego primam vidi,
 „ Dome in nostrâ bibentemque sêque oblectantem,
 „ Ex Ephyre reversum ab llo Mermeridâ,
 „ (Profectus enim erat illuc celeri in navi Ulysses,
 „ Venenum mortiferum querens, ut ipsi esset
 „ Ad sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
 „ Dedit; quoniam deos verebatur sempiternos:
 „ At pater illi dedit mens, amabat enim vehementer:)
 „ Talis existens inter procos si versaretur Ulysses,
 „ Omnes & brevis-fati fierent & amaris-nuptiis.
 „ Veram enimverò hæc deorum in genibus posita sunt,
 „ An reversus ulciscatur, an non,
 „ Suis in ædibus: te autem considerare jubeo,
 „ Quo modo procos expellas ex ædibus.
 „ Quin agè nunc attende & meam adverte orationem;
 „ Cras in concionem ubi vocaveris heroas Achivos,
 „ Orationem ediffere omnibus; dii verò testes sint:
 „ Procos quidem ad sua quemque discedere jube:
 „ Matrem autem, si ei animus appetit nubere,
 „ Redeat in domum patris præpotentis.
 „ Illi verò nuptias consicient & apparebunt dotem,
 „ Amplam admodum, quantam par est charam filiam comitari.
 „ Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parveris:
 „ Navi instructâ remigibus viginti, quæ optima est,
 „ Proficiscere sciscitaturus de patre diu absente:
 „ Si quis tibi dicat mortalium, aut famam audiveris
 „ Ex Jove, quæ utique potissimum notitiam affert hominibus;
 „ Primum quidem in Pylum abi, & interroga Nestorem eximium:
 „ Illinc autem in Spartam ad flavum Menelaum,
 „ Hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 „ Si quidem patris vitam & reditum audieris,
 „ Tum sanè, vexatus licet, adhuc perduraveris in annum:
 „ Sin mortuum audieris, neque adhuc superstitem;
 „ Reversus deinde charam in patriam terram,
 „ Tumulum illi erige, & parentalia perface
 „ Eximia valde, qualia decet; & viro matrem dato.
 „ Cæterum ubi jam hæc finieris & perfeceris,
 „ Considera deinde in mente & in animo,
 „ Quo pacto procos in sedibus tuis
 „ Interficias, siue dolo, siue palam: neque enim amplius te con-
 „ Puerilia consectari, quoniam non amplius tætilus es. (venit
 „ An non audis, qualem gloriam consecutus est nobilis Orestes
 „ Omnes apud homines, postquam interfecit parricidam,
 „ Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?
 „ Et tu, amice (admodum enim te video eximiumque magnū-
 „ Strenuus esto; ut aliquis te etiam posterorum laudet. (que,
 „ At ego ad navem celerem descendam jam,
 „ Atque ad socios, qui me fortasse agrè ferunt expectantes.
 „ Tibi autem ipsi curæ sit, & meos observa sermones.
 „ Hanc autem rursus Telemachus prudens contrâ illocutus est;
 „ Hospes, profectò quidem hæc amico animo dicis,
 „ Perinde atque pater suo filio; & nunquam obliviscar illorum.

- 14 Ἄλλ' ἔγωγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὄδοισι.
 310 Ὅφρα λορσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίρς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσσι
 Ἐξ ἐμεῦ· οἶα φίλοι ξεῖνοι ξεῖνοισι διδοῦσι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βεῖα γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαϊόμενόν περ ὄδοιο.
 Δῶρον δ', ὅ, ττι καὶ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 Αὐδὲς ἀνερχομένη δόμεναι, οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσσι ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 Ὅρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τ' ἐπατὴρ
 Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὃ δὲ, φρεσὶν ἦσι νόησας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· εἴσφατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσθῆος Φῶς·
 325 Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἔειδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ
 Εἶατ' ἀκρόοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἔειδε
 Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδῆν
 Κούρην Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπειαν·
 330 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δέμοιο,
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
 Στῇ βῆ παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ καθὲν ἑκάτερθε παρέσθην
 Δακρύσαντα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον ἀοιδόν·
 Φῆμις, πολλὰ γὰρ ἔλλα βροτῶν βελκτῆρια οἶδας·
 Ἐργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὰ τε κλείουσιν ἀοιδοί·
 Τῶν ἔν γ' ἐσθιν ἔειδε παρήμενος· οἳ δὲ σιωπῇ
 340 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
 Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Τείρει· ἐπεὶ με μάλισα καθίκατο πένθος ἕλασεν.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 Ἄνδρες, τοῦ κλέος εὐρύ καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος παπυρμένος ἀντίον ἤυδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἔρ' αὖ φθονέεις, ἱρήρον ἀοιδὸν
 Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ἔρυνται; εὐ· νύ τ' ἀοιδὸς
 Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος, ὅς σε δίδωσιν
 Ἀνδράσιν ἀλφειῇσιν, ὅπως ἰδέλῃσιν ἐκάστω.
 350 Τούτῃ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἔειδεν·
 Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 Ἦτις ἀκουόντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτῃ κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλασε νόστιμον ἦμαρ,
 355 Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτας ὄλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ στυγρῆς ἔργα κόμισθαι,
 Ἰδὼν τ' ἡλακῆτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευσε
 Ἔρπον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἡ μὲν λαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βαβήσκει·

- „ Sed age nunc mane, accelerans licet her,
 „ Ut & lotus & oblectatus charum cor,
 „ Donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 „ Preciosum, valde eximium, quod tibi recordati-memoria-locus
 „ Ex me; qualis amici hospites hospitibus dant. (exit
 Huic autem respondebat deinde dea caesia Minerva;
 „ Ne me amplius nunc detine cupidum nimirum itineris:
 „ Donum verò quodcumque mihi dare tuum cor jubet,
 „ Rursus redeundi da, domum ferendum,
 „ Etiam eximio munere accepto; tibi autem dignum erit retris-
 Sic quidem locuta abiit caesia Minerva; (butione
 Avis autem ut Anopæa volavit; huic verò in animo
 Indidit robur & audaciam, recordarique eum fecit patris
 Magis adhuc quam antea: hic autem mente sua considerans,
 Obstupuit in animo; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo verò procos adibat deo-similis vir:
 Illis autem cantor canebat inclitus; il verò tacite
 Sedebant audientes: ille autem Achivorum reditum canebat
 Gravem, quem ex Trojâ indixit Pallas Minerva.
 Hujus autem è superiore-parte-domûs animo advertit divinam
 Fîlia Icarîi prudens Penelope: (cantilenam
 Per scalam verò altam descendit suæ domûs,
 Non sola; unâ cum hâc ancillæ duæ sequebantur.
 Illa verò quando jam ad procos pervenisset præstantissima mulie-
 Stetit utique juxta postem domûs affabrè structæ, (rum,
 Genis prætendens tenula capitis-redimicula:
 Ancilla verò ei honesta utrinque astat:
 Lacrymans autem deinde alloquebatur divinum cantorem;
 „ Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta novisti,
 „ Gesta hominûmque deorûmque, quæ celebrant cantores:
 „ Horum unum ipsis cane assidens; illi autem silentio
 „ Vinum bibant: ab hâc verò desine cantilenâ
 „ Molestâ, quæque mihi perpetuo in pectoribus chara cor
 „ Affligit; quippe me in-primis invasit dolor immensus.
 „ Tale enim caput desidero, memor semper
 „ Viri, cujus lata est gloria per Græciam & medium Argos.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Mater mea, quamobrem igitur molestè-feris, jucundum cantorem
 „ Oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sanè cautores
 „ In-causâ sunt, sed quodammodo Jupiter in-causâ est; qui dat
 „ Viris ingeniosis ita, ut vult unicuique.
 „ Huic verò non reprehensio debetur, quod Danaorum malam
 „ Eam enim cantilenam magis celebrant homines, (sortem canit:
 „ Quæcumque auditoribus recentissima existat.
 „ Tibi verò sustineat oor & animus audire:
 „ Non enim Ulysses solus perdidit reditûs diem,
 „ In Trojâ: multi verò & alii viri perierunt.
 „ Sed in domum profecta, tus opera administra,
 „ Telamque & colum, & ancillis impera
 „ Operi incumbens: sermo verò viris curæ erit
 „ Omnibus; potissimum verò mihi; hujus enim imperium est in
 Illa quidem attonita, rursus in domum ivit; (domo.

- Παιδὲς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναίξῃ,
 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον.
 Ἦδ' ἐπὶ βλαφέροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδηνσαν ἀνὰ μέγαρον σκιόεντα,
 Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλισίῃναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων.
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοῶντες
 370 Ἔσω· (ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἐξ ἱν ἀειδοῦ
 Τιοιούδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἱναλίγκιος αὐδήν.)
 Ἦδ' ἐν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κιόντες
 Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποιέπω,
 Ἐξίεναι μεγάρων· ἑλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 375 Ἵμα κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὲς ἐνδὲς βίστον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔντας,
 Αἴκε πόθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
 380 Νήπιοι κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὕλοιστε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
 Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐκείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ.
 385 Ὑψυχρὸν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
 Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσῃεν· ὃ τοι γενεῇ πατρώϊον ἐστὶ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἀντίνο', εἰπερ μοι καὶ ἀγασσέαι, ὃ, τί κεν εἴπω;
 390 Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοισι, Διὸς γε δίδοντας, ἀρῆσθαι.
 Ἡ Φῆς τοῦτο κάκιον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τε οἱ δᾶ
 Ἀφνειὸν πέλαται, καὶ τιμῆς εὐροῦς αὐτός.
 Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 395 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 Τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐπεὶ θάναθ' Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ' ἔσομ' ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, οὓς μοι ληίσσατο Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα·
 400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνατι κεῖται,
 Ὅς ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν.
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δῶμασιν οἷσιν ἀνάστοις.
 Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅς ἐστι δέκοντα βίηφι
 Κτήματ' ἀπορῆσαι, Ἰθάκης ἔτι ναιετάωσας.
 405 Ἀλλ' ἐθέλω σε, Φέρισε, περὶ ξείνοιο ἔρῃσθαι,
 Ὅππῃθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι.
 Γαίης· ποῦ δὲ νῦ οἱ γινεῖ καὶ πατὴρ ἔρρουρα.
 Ἥε τοι ἀγγελίην πατὴρ Φέριε ἔρχεμένοιο,
 Ἥ ἐν αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 410 Οἷον ἀναίξας ἄφαρ δίχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
 Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶς εἰς ὧπα ἔλκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Fili enim dictum prudens posuit in animo. (mulieribus,
 Ad superiorem autem partem domus ubi confisisset cum ancillis
 Flebat deinde Ulysses charum maritum, donec ipsi somnum
 Dulcem palpebris immisit cæcia-oculis Minerva.
 Proci verò tumultuabantur per ædes obscuras,
 Omnes autem optabant juxta in lecto recumbere.
 Illis verò Telemachus prudens incepit sermonem;
 „ Matris meæ proci, superbâ contumeliâ instructi,
 „ Nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 „ Adsit: (nam hoc honestum est audire cantorem
 „ Talem, qualis hic est, diis affinis voce.)
 „ Manè verò in concionem confideamus venientes
 „ Omnes; ut vobis sermonem audenter renunciem,
 „ Exire ex ædibus: alias verò sequimini dapes,
 „ Vestra bona edentes, alternantes per domos.
 „ Si verò vobis videtur hoc satius & melius
 „ Esse, viri unius victum impunè perdere,
 „ Absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
 „ Si quando Jupiter dederit facta hæc vindictam iri,
 „ Inulti forte deinde intra ædes perituri sitis.
 Sic ait; illi verò omnes mordicis labiis compressis
 Telemachum admirabantur, quòd audacter loqueretur.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;
 „ O Telemache, certè admodum te docuerunt dii ipsi
 „ Sublimiloquum esse, & audenter concionari.
 „ Ne te utique in circumflua Ithacâ regem Saturnius
 „ Constituat; quod tibi genere paternum est.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est,
 „ Antinoë, etiam si mihi vel irascêris, ob id quod dixerò?
 „ Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 „ An putes hoc pessimum inter homines esse?
 „ Non enim ullo pacto malum est, regem esse; statimque ei do-
 „ Dives sit, & honoratior ipse. (mus
 „ Sed certè reges Achivorum sunt etiam alii
 „ Multi in circumflua Ithacâ, juvenes & senes:
 „ Horum aliquis hoc habeat; siquidem mortuus est nobilis U-
 „ At ego domus rex ero nostræ, (lysses:
 „ Et servorum, quos mihi acquisivit nobilis Ulysses.
 Hunc autem rursus Eurymachus Polybi filius contrà allocutus est;
 „ Telemache, certè hæc deorum in genibus posita sunt,
 „ Quinam circumflua Ithacâ dominabitur Achivorum:
 „ Bona verò ipse habeas, & ædibus tuis imperes.
 „ Non enim ille veniat vir, qui te invitum vi
 „ Bonis spoliaturus sit, Ithacâ adhuc habitantâ.
 „ Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 „ Unde ille vir, qualè autem gloriatur esse
 „ E terrâ; ubinam ei genus & patrium solum.
 „ An tibi nuncium patris adfert venientis;
 „ An suam ipsius debitum expetens huc venit?
 „ Ut facto-impetu statim abiit, neque sustinuit, (ferebat.
 „ Ut cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum præ se
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Eury-

- Εὐρύμαχ', ἦτοι νόθος ἀπώλετο πατὴρς ἐμοῖο·
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι κείβομαι, εἶποθεν ἔλθοι,
 415 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι. ἦντινα μήτηρ.
 Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 Αἶνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ,
 Μέντης Ἀγχιόλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Τίδος· ἄτάρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
 Οἱ δ' εἰς ὀρχησύν τε καὶ ἱμερδέσαν χοροῖον
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ', ἐπὶ ἕσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε
 Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν αἰκόνδε ἱκαστος.
 425 Τηλέμαχος δ', οἷοι ὁ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Τῆς ἡλδὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνδ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μεμνηρίζων·
 Τῷ δ' ἔρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα.
 Εὐρύκλει', ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τὴν ποτε Λαέρτης κρίατο κτεάτασιν ἰοῖσιν,
 Πρωθήβην ἔτ' ἰοῦσαν, ἑικοσάβρεια δ' ἔδωκεν.
 Ἴσα δέ μιν κέδνῃ ἁλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
 Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἁλείνε γυναικός.
 Ἢ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλισα
 435 Διωκῶν Φιλέσκει, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἰδυῖα.
 ὦξεν δὲ θυρὰς θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 Ἐξίτο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 Καὶ τὸν μὲν γραιῖς πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν·
 Ἢ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήτασα χιτῶνα,
 440 Πασσάλα ἐγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λήχασσι,
 Ἡ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θυρὴν δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κλῆῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνδ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄνθρωπος,
 444 Βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ε.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Γ Α Σ

Ἐπὶ δὲ τῇσι.

ΣΤαγαγὼν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος, παραγγέλλει τοῖς
 μνηστῆρσιν ἐξιέναι τῆς οἰκίας τοῦ Ὀδυσσεύος· λαβὼν δὲ
 παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεα, πα-
 ρὰ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἑταίρους τε καὶ ναῦν, εἰς πλοῦν ἀνάγεται.
 ἡλίου δύναντος.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥια γρῆδες, πλῆθ' μετ' Ἀδάντας.

- Ἦμος δ' ἡριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος ἥως,
 Ὄρνυτ' ἔρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 Εἴματα ἰσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ἐξὺ θέτ' ὤματι
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λικπαρῆσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 5 Ἡ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶν ἐνκαλίγκιος ἦντιν.
 Λίψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφρόδ' ὄγγοισι κέλευσε.
 Κηρύσσειν ἄγρῳνδε κερκρομένοντας Ἀχαιοὺς.

Eurymache, certè reditus perit patris mei:
 Neque itaque nuncio amplius credo, si unde venerit;
 Neque vaticinium curo, si quem mater
 In domum vocatum vatem sciscitetur.
 Hospes verò hic meus paternus è Tapho est;
 Mentis Anchiali bellicosi gloriatur esse
 Filius; ceterum Taphiis navigandi studiosis imperat.
Sic dixit Telemachus; mente verò immortalis deam agnovit.
Hi autem ad saltationem & suavem cantum
 Conversi oblectabantur, expectabantque vesperum advenire.
His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit:
Et tunc dormituri iverunt domum quisque.
Telemachus autem, ubi ipsi thalamus perpolchus aula
 Sublimis ædificatus erat, conspicio in loco,
 Iluc ivit ad lectum, multa mente reputans;
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat pedica sciens
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:
 Quam olim Laërtes emerat facultatibus suis
 Primum jam pubescentem, precinque viginti bovis dederat.
 Æquè autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in sedibus;
 Lecto verò nunquam cum ea mixtus est; iram nempe vitabat uxoris.
 Hæc cum eo simul ardentes faces ferebat, & ipsum maxime
 Ancillarum amabat, & enutrierat, parvulus cum-esset.
 Aperuit autem januas thalami scitèfacti,
 Sedebat verò in lecto, mollemque exuebat tunicam:
 Et eam quidem ancillæ sedule dedit in manus.
 Illa quidem plicatâ & aptatâ tunicâ,
 Ad paxillum suspensâ juxta tornatos lectos,
 Perrexit ire ex thalamo; januam autem attraxit annulo
 Argenteo: passulumque obtendit loro.
 Hic ille per-totam-noctem, tectus ovis floridâ lanâ,
 Considerabat mente suâ iter, quod ei designaverat Minerva.

O D Y S S E Æ H O M E R I L I B R I S E C U N D I

Argumentum.

Congregato concilio Telemachus denunciât prociis, ut exeant
 è domo Ulyssis. Acceptis autem ab Euryclea quæ ad pe-
 regrinationem necessaria erant, a Pallade sociis & navi ad na-
 vigationem, solvit post solis occasum.

B. Concionem habet, viatica annus, navigationem cum Pallado.

Quandò verò mæmè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 Surrexit utique ex lectulo Ulyssis dilectus filius,
 Vestes indutus; gladium verò acutum suspendit ab humero.
 Pedibus autem sub nitidis ligavit pulchra calcamenta;
 Perrexitque ire è cubiculo deo-similis eorûm.
 Continuo autem præconibus argutiâ imperavit
 Convocare ad concionem comantes Achivos.

- Οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἠγείραντο μάλ' ὄκκα.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἤγαρθεν, δμηγερέας τ' ἰγύνοντο,
 10 ἢ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Οὐκ οἷος· ἕμμε τῶγε δύν κύνες ἀργοὶ ἵκοντο.
 Θεσπεσίην δ' ἤρκε τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῦντο.
 Ἔξετο δ' ἐν πατρὸς δώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγυπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 "Ὅς δὴ γῆραί κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἦδη.
 καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Ἴλιον εἰς ἑὶπωλον ἔβη κοίλῃς ἐν νηυσὶν,
 "Αντιφὸς αἰχμητῆς· τὸν δ' ἀγχιος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 Ἐν σπηΐ γλαφυρῷ· πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ἐμίλει
 Εὐρύνομος, δῦο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα.
 "Αλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθεται δδουρβόμενος καὶ ἀχτυών.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅ, τι κεν εἴπω·
 Οὐδέ ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένητ', οὔδε θέωκος,
 Ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐν νηυσὶ.
 Νῦν δὲ τίς ᾤδ' ἠγείρει; τίνα χρεῖω τόσον ἴκει,
 Ἥδ' νέων ἀνδρῶν, ἧ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 Ἡέ τιν' ἀγγαλίην κρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πυθόιο;
 Ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται, ἧδ' ἀγορεύει;
 Ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος· εἶθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 "Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ Φύμῃ Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς,
 Οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν ἦσο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν.
 Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρ
 Κῆρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέραντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 "Ὡ γέρον, οὐχ ἱκὰς οὗτος ἀνὴρ, (τάχα δ' εἴσεαι αὐτὸς,)
 "Ὅς λαὸν ἠγείρα· μάλισα δέ μ' ἄλγος ἱκάνει.
 Οὔτε τιν' ἀγγαλίην κρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ὁμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθόμην,
 Οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 45 "Αλλ' ἱμὲν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν δίκῃ,
 Δοιᾶ· τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὕμῃν
 Τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὥς ἡπίος ἦεν.
 Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὅ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 Πάγχῃ διαφθαίσει, βίοντα δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦσιν,
 Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 Οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδνώσατο θυγάτρε,
 Δοίῃ δ', ἧ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλαύμενοι ἡμᾶτα πάντα,
 Βοῦς ἱερεύοντες, καὶ οἷς, καὶ πίονας αἰγας,
 Εἰλαπινάζουσι, πίναυσί τε αἰθοπα οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεμαι· οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύνει·

Hi quidem convocabant: illi autem congregabantur valde celeriter.
 At postquam congregati sunt, & in unum convenerunt;
 Perrexit ire *Telemachus* ad concionem, manu autē tenebat ferream
 Non solus; simul cum duo canes veloces sequebantur. (hastam,

Divinam autem huic gratiam circumfudit *Minerva*.

Ipsū verò omnes populi advenientem admirabantur.

Sedebat autem in patris sellā; cesserunt verò ei senes.

His autem deinde heros *Ægyptius* cœpit concionari,

Qui jam senio incurvus erat & plurima nōrat.

Etenim hujus dilectus filius cum nobili *Ulyssē*

Ad illum generosis-equis-fœcundum, ierat cavis in navibus;

Antiphus bellator: illum verò sœvus interfecit *Cyclops*

In speluncā cavā; ultimam autem sibi-paravit conam.

Tres verò ei alii erant: & unus quidem inter procos versabatur

Eurynomus; duo autem perpetuò habebant paterna opera.

Sed neque sic illius oblitus erat ingens & dolens.

His ille lachrymans concionatus est, & dixit;

„Audite sanè nunc me, *Ithacenses*, quodcunque dixerō;

„Neque unquam nostrum concilium factum est, neque confectus,

„Ex quo *Ulysses* nobilis abiit cavis in navibus:

„Nunc autem quis huc congregavit? quem necessitas tantam

„Sive ex junioribus viris, sive qui seniores sunt? (urget,

„An aliquem nuncium exercitūs audivit venientis,

„Quem nobis palām enarret, quum prior audiverit?

„An quippiam publicum aliud declarat, & profert?

„Probus mihi videtur esse, benevolens: utinam illi ipsi

„*Jupiter* bonum perficiat, quodcunque mente suā cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine *Ulyssis* charus filius,

Neque proinde diutius sedit, impetum autem cepit concionari;

Stetitque in mediā concione; sceptrum autem ei imposuit in manum

Præco *Pisenor*, prudentia consilia edoctus.

Primum deinde ad senem dirigens-orationem locutus est;

„O senex, non procul ille vir, (statim autem cognosces ipse,)

„Qui populum congregavi; potissimū autem me dolor urget.

„Neque ullum nuncium exercitūs audivi venientis,

„Quem vobis palām enarrem, quum prior audiverim:

„Neque quicquam publici aliud enarro, neque profero;

„Sed meum ipsius negotium, quod mihi malum in domum incidit,

„Duplex: alterum, quod patrem eximium perdidī, qui quondam

„Ipsos imperabat; patérque velut, mitis erat. (inter vos

„Nunc autem longè majus, quod mox citò domum universam

„Prorsus evertet, facultates autem penitus disperdet.

„Matri meæ proci ingruerunt nolenti,

„Eorum virorum chari filii, qui hīc utique sunt optimi:

„Qui patris quidem in domum horrent ire

„*Icarii*, ut ipse dotet filiam;

„Detque cui voluerit, & qui ipsi gratus venerit.

„Illi verò in nostram-domum divertentes diebus omnibus,

„Boves mactantes, & oves, & pingues capras,

„Splendidè-convivantur, bibuntque nigrum vinum

„Temerè; plurima verò absumentur: non enim adest vir,

„Qualis *Ulysses* erat, qui malum à domo arceat;

- 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖσι ἀμυνέμεν· ἢ καὶ ἔπειτα
 Λευγαλέοι τ' ἰσόμεσθα, καὶ οὐ διδακημότες ἄλλῃν·
 Ἡ τ' ἂν ἀμυνάμεν, εἰ μοι δύναμις γε παρῇ.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 Οἶκος ἑμὲς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
- 65 Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
 Οἱ περὶ ναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 Μῆτι μετασρέψουσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῶν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἡδὲ θείμορος,
 Ἦτ' ἀνδρῶν ἀγορᾶς ἡμῶν λύσι, ἡδὲ καθίζει,
 70 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἔασατε πένθει λυγρῷ
 Τείρεσθ', εἰ μὴ πού τι πατήρ ἑμὲς ἰσθλὸς Ὀδυσσεύς
 Δυσμενέων κακὰ ἔρεξεν βυκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 Τούτους ὀτρύνοντες· ἔμοι δέ κε κέρδιον εἴη,
- 75 Ἵμέας ἰσθήμεναι κειμήλιά τε, πρόβασιν τε·
 Εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἔξυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
 Χρήματ' ἀπαιτιζόντες, ὥς κ' ἀπὸ πάντα δοδείη·
 Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβαλλετε θυμῷ.
- 80 Ὡς φάτο χυδόμενος, ποτὶ δὲ σκήπτρον βάλε γαῖῃ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λανθ' ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 85 Τηλέμαχ', ὕψαγόρη, μένος ἔσχετε, ποῖον εἶπες,
 Ἡμέας αἰσχύνων; ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν·
 Ἦδ' ἂν γὰρ τρίτον ἔσιν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
- 90 Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆπιον Ἀχαιῶν·
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάσῃ,
 Ἀγγελίας προΐεσθαι· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τένδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
 Στησαμένη μέγαν ἰδὼν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
- 95 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἔφαρ δ' ἡμῶν μετέειπεν·
 Κούροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπαιγόμενοι τὸν ἑμὸν γάμον, εἰσέκε φῶρος
 Ἐκτελέσω, (μὴ μοι μεταμῶλια νῆμωτ' ὕληται,)·
 Δαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 100 Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Μῆτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆση,
 Αἶκεν ἄτερ σκείρου κείται, πολλὰ κτεατῖσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰδὼν,
- 105 Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶ δαίδαας παραβέιτο.
 Ὡς τριῖτες μὲν ἔλθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοῦς·
 Ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι,
 Καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἣ τάφα ἦδη,
 Καὶ τὴν γ' ἀλλόφροσιν ἐφύρομεν ἀγλαὴν ἰδὼν.
- 110 Ὡς τὴν μὲν ἐξετέλεστε, καὶ οὐκ' ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκης·
 Σοὶ δ' ὥδ' ἡ μνηστῆρες ὑπεκρίνοντο, ἦν' εὐδῆς·

- Nos verò neutiquam tales qui arceant: quin etiam
 Imbecillique reperiremur, & neque periti roboris:
 Omnino sanè *malum*-arcerem, si mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrantur, neque jam honestè
 Domus mea petit: indignemini & ipsi,
 Aliosque revereamini vicinos homines,
 Qui circum habitant: deorum verò timete iram,
 Ne quid rependant irati propter mala facinora.
 Oro & per Jovem Olympium, & Themidem,
 Quæ hominum concilia & solvit, & cogit;
 Abstinete, amici, & me solum sinite dolore molesto
 Affligi: nisi quid unquam pater meus probus Ulysses
 Infensus malis affecit fortes Achivos;
 Quæ mihi rependentes, malis afficite infensi,
 Istos incitantes: mihi verò satius esset,
 Vos absumere suppellectiliæque, & proventum:
 Utique si vos comedissetis, fortassis olim etiam retributio foret;
 Tandiu enim per urbem insectaremur verbis,
 Bonæ repetentes, donec omnia repensâ essent:
 Nunc verò mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, sceptrumque projecit in terram,
 Lachrymas profundens: commiseratio autè cepit populum omnem
 Tunc alii quidem omnes taciti erant, neque quisquam ausus est
 Telemacho verbis respondere asperis:
 Antinoüs verò ipsum solus respondens allocutus est;
 Telemache altiloque, animi impotens, quid locutus es,
 Nos dedecorans? vis utique *nobis* maculam inurere.
 Tibi verò neutiquam proci Achivorum in causâ sunt,
 Sed clara mater; quæ sanè perquam versutias callet:
 Jam enim tertius est annus, statim autem aderit quartus,
 Ex quod eludit animum in pectoribus Achivorum:
 Omnes quidem sperare-facit, & promittit viris singulis,
 Nuncios præmittens; mens autem illi alia cogitat.
 Illa verò dolum hunc alium in mente excogitavit:
 Exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 Subtilem & inmensam; continuoque nos allocuta est;
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 Manete urgentes meas nuptias, donec vestem
 Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,) *in tempus* quo ipsum
 Laërti heroi sepulchralem; *in tempus* quo ipsum
 Fatum triste prehenderit longum-somnum-adferentis mortis.
 Nè aliqua me in populo mulierum Achivorum culpet,
 Si absque tegumento jaceat qui multa possedit.
 Sic ait; nobis verò statim persuasus est animus generosus.
 Atque ibi interdum quidem texebat magnam telam,
 Nocturno verò dissolvebat, postquam faces adhibuisset.
 Sic triennio quidem larebat dolo, & persuadebat Achivis:
 Sed quum quartus venit annus, & advenerunt horæ,
 Tum verò demum aliqua dixit mulierum, quæ benè nōrat;
 Et ipsam dissolvantem invenimus pulchram telam.
 Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, præ necessitate.
 Tibi verò sic proci respondēt, ut scias

- Αὐτὸς εἶπ' ὁ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Μητέρα σὺν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμίσσῃ
 Τῷ, ὅτιώ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιῆσει γὰρ πολλὸν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμῶν, αἱ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 Ἔργα τ' ἐπίσπασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 Κέρδεά δ' ὅ, οἳ οὐκ οὐκ τιν' ἀκούομεν οὐδὲ καλαίων,
 Τῶν, αἱ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρῶ τ', Ἀλκμήνῃ τε, εὐπλόκαμὸς τε Μυκῆνῃ·
 Τῶν οὐτὶς ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
 Ἦδη· ἅπαρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.
 Τῷ φρα γὰρ οὖν βίον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 Ὅφρα καὶ κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅτιν' αἱ οἱ νῦν
 125 Ἐν γῆθεσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 Ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε πόθ' ἔστι πολέος βίοτοιο.
 Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἕλλη·
 Πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὃ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 130 Ἀντίνο', οὕτως ἐπὶ δόμῳ ἀκούσαν ἀπῶσαι,
 Ἡ μ' ἔτεχ', ἡ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἕλλοι γαίης,
 Ζῶει δ' ὅγ', ἡ τέθνηκε· κακὸν δέ με, πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰακρίῳ, αἷκ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἕλλα δὲ δαίμων
 135 Δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγγεῖα ἀρήσεται Ἐρινυῖς,
 Οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
 Ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
 Τμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
 Ἐξίτε μοι μεγάρων, ἕλλα δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 140 Τμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ δίκους.
 Εἰ δ' ὅμιν δοκέει τόδε λωῖτερον καὶ ἄμεινον
 Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνδὲς βίοντι νήποιον δλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἰόντας,
 Αἶκε ποτὲ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 145 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμῳ ἐντοσθεν ὅλοισθε.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῷ εὐρύσπα Ζεὺς
 Τμήθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
 Τῷ δ' ἔως μὲν ὅ ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
 Πλησίῳ ἀλλήλοισι τιτανομένῳ πτερυγέσσιν·
 150 Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην,
 Ἐνθ' ἐπιδυνθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ,
 Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὄλεθρον·
 Δρυφαμένῳ δ' ἐνύχεσσι παρειᾶς, ἀμφὶ τε δειρᾶς,
 Δεξιῷ ἦξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
 155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὀρμηγνὰν δ' ἀνὰ θυμῶν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιδέρος,
 Μασορίδης, ὃ γὰρ οἶος δμηλικίην ἐκέκαστο,
 Ὀρνίθας γνῶναι, καὶ ἐναΐσθημα μυθήσασθαι·
 160 Ὅς σφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέλνυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, τί κεν εἴπω·
 Μνηστῆρσιν δὲ μάλιχα πιφαυσκόμενος τάδε εἰπὼ,
 Τούτῳ γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

„ Ipse tuo animo, sciântque omnes Achivi:
 „ Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere
 „ Illi, cuicumque pater jusserit, & placuerit ipsi.
 „ Si verò adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,
 „ Ea agitans in animo, quæ ei abundè dedit Minerva,
 „ Operâque scire insignia, & mentem bonam,
 „ Et versutias, quales nondum ullam audivimus neque veterum,
 „ Earum, quæ olim fuerunt comas-pulchræ Achivæ,
 „ Tyrôque, Alcmenâque, & comas-pulchra Mycene:
 „ Haram nulla similia commenta Penelopæ
 „ Nôrat: at quidem hoc probum nequaquam cogitavit.
 „ Tandiu enim igitur victum tuum & bona edent,
 „ Quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc
 „ In pectoribus posuerunt Dii: magnam quidem gloriam sibi
 „ Comparat, at tibi desiderium multi victûs.
 „ Nos verò neque ad negotia nostra antè ibimus, neque aliquò aliâ,
 „ Priusquàm ipsa nupserit Achivorum, cuicumque voluerit.
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Antinoë, nullo modo fas è domo invitam expellere, (terræ,
 „ Quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi
 „ Vivitne ille, sive mortuus est: durum verò esset, me multa
 „ Icario, si ipse volens matrem dimisero. (reddem
 „ Ex patre enim mala patiar, aliâque Deus
 „ Dabit; quippè mater odiosas imprecata fuerit Furias,
 „ A domo discedens; reprehensio verò mihi ex hominibus
 „ Eris: itaque hunc ego sermonem nunquam dicam.
 „ Vester verò siquidem animus indignatur ipsis,
 „ Exite mihi domo; alias verò curate dapes,
 „ Vestra bona comedentes, alternantes per domos.
 „ Si verò vobis videtur hoc satius & melius
 „ Esse, viri unius victum impunè perdere,
 „ Absumite; ego verò deos invocabo sempiternos,
 „ Si unquam Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri;
 „ Inulti fortè deindè intra domum perituri sitis.
 „ Sic ait Telemachus: huic verò duas-aquilas latè-sonans Jupiter
 „ Ex-alto à vertice montis præmisit volare.
 „ Hæ autem aliquandiù quidem volabant cum flatu venti,
 „ Propinquæ invicem, extendentes alas:
 „ Sed cùm jam ad mediam concionem celebrem pervenissent,
 „ Ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
 „ Aspexerunt autem omnium capita, portendebantque mortem:
 „ Ubi verò laniarant unguibus maxillas, circûmque colla,
 „ Ad dextram volârunt, & per ædes & per urbem ipforum.
 „ Admirati verò sunt aves, postquam viderunt oculis,
 „ Agitâruntque in animo, quæ perficienda erant.
 „ Inter hos verò & locutus est senex heros Halitherses
 „ Mastorides; hic enim solus coævus vincebat,
 „ In avibus dijudicandis & fatalia edicendo;
 „ Qui ipsis sapiens concionatus est & dixit;
 „ Audite nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò:
 „ Procis autem potissimùm significans hæc dico;
 „ Illis tuum ingens periculum imminet: non enim Ulysses

- Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὧν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἴδῃ
 165 Ἐγγυὲς ἔδν, τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει
 Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσαι,
 Οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φραζόμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὺς
 Πανέσθιον· καὶ γὰρ σφιν ἔφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν.
 170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
 Καὶ γὰρ ἐκείνῳ Φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα·
 Ὡς οἱ ἐμυθεύμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Φῆν κικὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπὸ πάντας ἱταίρους.
 175 Ἀγωνῶν πάντεσσιν, λεικρῶ ἔνιαιυτῷ
 Οἴκαδ' ἐλεύσσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβρου παῖς, ἀντίον ἤυδα·
 Ὡ γέρον, εἰ δ' ἔγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
 Οἴκαδ' ἰδὼν, μήπου τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.
 180 Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὰν ἀμείνων μαντεύσεσθαι.
 Ὀρνίθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ὀλετο τῆλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
 Ὀφείλες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 185 Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης,
 Σὼ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶκε πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἱέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
 Αἶκε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 Αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέερον ἔσαι,
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσασαι εἵνεκα τῶνδε·
 Σοὶ δὲ, γέρον, θῶν ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 Τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δὲ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς,
 195 Μητέρα ἦν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἑδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι δίδομαι υἱας Ἀχαιῶν
 Μνηστῶς ἀργαλῆς· ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης,
 200 Οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἰόντα·
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιῆ,
 Μῦθεαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσῃ
 ἔσσεται, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 Ὅν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ, ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδέ μετ' ἄλλας
 Ἐρχόμεθ', ὥς ἐπεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἐκάσῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 Ἦδῃ γὰρ τά γ' ἴσασιν θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἀλλ' ἔγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκασ' ἱταίρους,
 Οἱ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διακρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθδέντας,
 215 Νόσον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.

- „ Diū seorsum à suis amicis aberit; sed alicubi jam,
 „ Propè cum sit, his eadem & fatum molitur
 „ Omnibus; pluribus etiam aliis malè erit,
 „ Qui habitamus Ithacam charam: sed longè antea
 „ Consideremus, quomodo ipsos compescamus; quin etiam ipsi
 „ Quiescant: etenim ipsis statim hoc utilius est.
 „ Non enim inexpertus vaticinor, sed benè doctus:
 „ Etenim illi dico perfectà esse omnia;
 „ Quemadmodum ei prædixeram, quando ad Ilium conscende-
 „ Argivi, cumque ipsis conscendit versutus Ulysses: (bant
 „ Dixi, cum mala multa passum, amissisque omnibus fociis,
 „ Incognitum omnibus, vicesimo anno
 „ Domum venturum: hæc utique nunc omnia perficiuntur.
 Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contrà allocutus
 „ O senex, eja age nunc vaticinare tuis liberis (est;
 „ Domum profectus; nè fortè quid mali patiantur in posterum.
 „ In his autem ego te longè melior sum ad vaticinandum.
 „ Aves sanè multæ sub radiis solis
 „ Volitant, neque omnes fatales; cæterum Ulysses
 „ Perit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
 „ Debuisses: non tot vaticinans concionareris;
 „ Neque Telemachum iratum sic incitares,
 „ Tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
 „ Sed tibi edico, quod & perfectum erit,
 „ Si juvenem virum, veteraque multaque doctus,
 „ Deceptum verbis incitaveris ad irascendum;
 „ Ei quidem ipsi primum perniciosius erit,
 „ Efficere autem omnino nihil poteris illorum gratiâ:
 „ Tibi verò, ô senex, multam infligemus, quam in animo
 „ Luens ægrè-feras; gravisque tibi erit dolor.
 „ Telemacho autem inprimis ego suadebo ipse,
 „ Matrem suam ad patris-domum jubeat redire:
 „ Illi verò nuptias facient, & parabunt dotem
 „ Amplam valdè, quantam convenit charam fillam comitari.
 „ Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 „ A conjugii-ambitu difficili; quoniam neminem timeamus omnino;
 „ Neque sanè Telemachum, tametsi multiloquus sit:
 „ Neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 „ Loqueris irritum; odio autem eris adhuc magis.
 „ Bona vero rursus malè absumentur, neque unquam paria
 „ Erant, dum hæc differat Achivos
 „ Suis nuptiis; nos verò rursus, expectantes diebus omnibus,
 „ Propter virtutem contendimus, neque ad alias
 „ Imus, quas convenit ducere unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà locutus est
 „ Eurymache, & alii, quotquot proci generosi,
 „ De istis quidem non vos amplius oro, neque dico:
 „ Jamjam enim hæc sciunt dii & omnes Achivi.
 „ Sed agè mihi date navem celerem, & viginti socios
 „ Qui mihi hinc atque hinc pertransiant viam mare
 „ Proficiscor enim in Spartam & Pylum arenosam
 „ Reditum sciscitaturus patri diū absentia.

- "Ἦν τις μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἣ ὅσταν ἀκούσω
 Ἐκ Δίδης, ἥτε μάλισα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρς βίοτον καὶ νίσον ἀκούσω,
 Ἦτ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐναικτόν·
 220 Εἰ δέ κε τευειῶτος ἀκούσω, μῆδ' ἔτ' ἰόντος,
 Νοςήσας δὴ πείτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἥρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 Καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὃ, ττι κεν εἴπω·
 230 Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανός, καὶ ἥπιος ἔσω
 Σκηπτοῖχος βασιλεὺς, μῆδ' ὀφρεσὶν αἰσίμῃα εἰδώς,
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἰσυλα βέζοι·
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείας
 Λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαῖρῃ
 Ἐρδεῖν ἔργα βίαια, κακοῖρα φήσιν νόοιο·
 Σφας γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως
 Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι·
 Νῦν δ' ἄλλῃ δῆμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες
 240 Ἦσθ' ἔνεμ, ἀτὰρ οὔτι καταπτόμενοι ἐπέεσσιν,
 Παύρους μνηστῆρας καταρύκετε, πολλοὶ ἔδντες.
 Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λαιώκριτος ἀντίον ἤδα·
 Μέντορ ἑταρτηρὲ, φρένας ἥλει, ποῖον ἔειπες,
 Ἥμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δὲ
 245 Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἵπερ γὰρ κ' Ὀδυσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα ἐδν μνηστῆρας ἀγαιούς
 Ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 Ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ αἰκέει πέτμον ἐπίσποι,
 Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὦγε, λαοὶ μδν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἔκαστος·
 Τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδν ἡδ' Ἀλιβέρσης,
 Οἱ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἐταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ δηδὰ καθήμενος, ἀγγελίων
 Πέσσειται εἰν Ἰθάκῃ, τελείει δ' ὀδδν οὐποτε ταύτην.
 Ὡς ἥρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μδν ἥρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἔκαστος·
 Μνηστῆρες δ' ἐνὰ δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσσῆος·
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἐπὶ θύκῃ θαλάσσης,
 Χεῖρας νιφάμενος πολιῆς ἁλός, εὐχετ' Ἀθῆνῃ·
 Κλυθεῖ μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 Καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροιδέα πόντον,
 Νέεον πνευόμενον πατὴρς δὴν οἰχομένοιο,
 265 Ἐρχισάμην· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί.
 Μνηστῆρες δὲ μάλισα, κακῶς ὑπερηυρόντες.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθῆνῃ.
Μέντορ

„ Siquis mihi dicat mortaliū, aut famam audiam
 „ Ex Jove, quæ potissimum notitiam affert hominibus.
 „ Si quidem patris vitam & reditum audivero;
 „ Sanè, vexatus licèt, adhuc perduraverim in annum:
 „ Si verò mortuum audivero, neque adhuc superstitem,
 „ Reversus deindè charam in patriam terram,
 „ Tumulum illi erigam, & parentalia perficiam
 „ Eximia valdè, qualia decet; & viro matrem dabo.
 Ille quidem sic locutus confedit; his autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat socius;
 Et is ei, cum profisceretur, commisit totam familiam,
 Utque obediret seni, & firma omnia custodiret.
 Qui inter eos sapiens concionatus est & dixit;
 „ Audite nunc me, Ithacenses, quodcumque dixerò;
 „ Nequis ampliùs benignus, mansuetus, & mitis sit
 „ Sceptringer rex, neque in mente proba sciens;
 „ Sed semper infestus sit, & nefaria patret:
 „ Adeò nullus recordatur Ulyssis divini
 „ Populorum, quibus præfuit, & velut pater mansuetus erat.
 „ Venim enimverò procos superbos nequaquam invideo
 „ Committere facinora violenta malis-consiliis mentis:
 „ Sua enim objectantes capita comedunt violentè
 „ Domum Ulyssis, quem non ampliùs autumant rediturum esse:
 „ Nunc autem cætero populo succenseo; quòd-adeò omnes
 „ Sedeatis muti, neque omninò redarguentes verbis,
 „ Pauciores procos compescatis, cum-litis plures.
 Hinc autem Evenorides Leiocritus contrà allocutus est;
 „ Mentor noxie, ingenio stolide, quale locutus es,
 „ Ad nos adhortans compescendos? Difficile autem erit
 „ Viris licèt pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 „ Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens,
 „ Convivantes per domum suam procos eximios
 „ Expellere è domo cogitaret in animo;
 „ Non ipsi lætaretur uxor, quantumvis valdè desiderans,
 „ Venienti; sed is ibi sævam mortem obiret,
 „ Si cum pluribus pugnaret; tu verò non rectè locutus es.
 „ Sed agè, populi quidem dispergimini ad opera unusquisque:
 „ Huic autem properabit Mentor iter & Halitherfes,
 „ Qui utique ci à principio paterni sunt amici.
 „ Sed, puto, & diù sedens, nuncios
 „ Percontabitur in Ithacà; perficiet verò iter nunquam hoc.
 Sic utique locutus est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur ad domum quisque suam:
 Proci autem ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad littus maris,
 Manibus lotis è capo mari, supplicabat Minervæ;
 „ Audi me, qui heri deus venisti ad domum nostram,
 „ Et me in navi jussisti per nigrum pontum,
 „ Reditum sciscitaturum patris diù absentis,
 „ Ire: hæc verò omnia impediunt Achivi,
 „ Proci autem potissimum, malè superbiētes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,

Mentori

- Μέντορι εἰδομένη ἤμην δέμας, ἥδ' αὖ καὶ αὐδὴν·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὕπιδεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων·
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσακται μένος ἧῦ,
 Οἷος ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος·
 Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
- 275 Οὐ σέ γ' ἔπειτα ἑοῦπα τελευτήσῃς, ἔ μ' ἐνοίνῃς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 Οἱ πλέονες κακίους· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὕπιδεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων,
 Οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεύς προλέλοιπεν,
- 280 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 Ἀφραδέω, ἔπει οὗτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιο·
 Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Ὃς δὴ σφιν σχεδὸν ἔσιν ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
- 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ μενοινῇς·
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρῴός εἰμι,
 Ὃς τοι νῆα θοὴν ἑλέω, καὶ ἅμ' ἔψομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Ὅπλισσόν τ' ἦϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
- 290 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 Αἰψ' ἰδελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 Πολλαὶ ἐν ἀμφιέλω· Ἰθάκῃ νέαι ἥδ' παλαιαί·
 Τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἦτις ἄριστ'.
- 295 Ὡκα δ' ἰφολίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναῖη, κούρη Διὸς· οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἔπει θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Εὖρε δ' ἔρα μνηστῆρας ἀγένορας ἐν μεγάροισιν
- 300 Αἴγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὐόντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 Ἐν τ' ἔρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τηλέμαχ' ὕπαργον, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
 Ἐν γῆθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
- 305 Ἀλλὰ μάλ' ἔσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ·
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοὶ,
 Νῆα καὶ ἑκαίτους ἱρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
 Ἐς Πύλον ἡγαθέην, μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῦδα·
- 310 Ἀντίνο', οὕτως ἔσιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 Δαίνυσθαι τ' ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκμηλον.
 Ἡ οὐχ ἄλλης, ὥς τοπαροῖεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Κτήματ' ἱμᾶ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
- 315 Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,
 Πειρήσω, ὥς κ' ὑμῖ κακὰς ἐπὶ κῆρας ἵηλω,
 Ἡὲ Πύλονδ' ἰλθὼν, ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἰμι μὲν, οὐδ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεται ἦν ἀγορεύω,
 Ἐμπορος· εὐ γὰρ νηὶς ἐπήβολος, οὐδ' ἱεράων

Mentori similis-facta, tum corpore, tum etiam voce;

Et eum compellans verba alata dixit;

„ Telemache, neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus :

„ Si quidem tibi tui parvis instillatus est animus fortis,

„ Qualis ille erat ad perficiendum opusque dictumque,

„ Non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:

„ Si verò non illius sis filius & Penelopes,

„ Non sanè deinde speraverim te perfecturum esse, quæ molli-

„ Pauci enim filii similes patri sunt; (ris.

„ Plerique pejores; pauci verò & parentibus meliores.

„ Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus,

„ Neque te penitus prudentia Ulyssis reliquit;

„ Spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.

„ Ideò nunc procorum quidem sine consiliūque mentēque

„ Inspicientium; quoniam noutiquam prudentes, neque iusti sunt;

„ Neque omnino sciunt mortem, & fatum atrum,

„ Quæ jam illis imminet, die uno ut omnes pereant.

„ Tibi verò iter non amplius differetur, quod tu moliris:

„ Talis enim tibi socius ego paternus sum,

„ Qui tibi navem celerem parabo, & simul conspitor ipse.

„ Sed tu quidem profectus domum prociis interes,

„ Apparāque viatica & vasis conde singula,

„ Vinum in amphoris, & farinam, medullam hominum,

„ Utribus in densis; ego verò per populum socios

„ Statim voluntarios colligam: sunt autem naves

„ Multæ in circumflua Ithacā novæ & veteres:

„ Harum quidem ego providebo, quæcunque optima sit;

„ Statinque instructam deducemus in latum mare.

Sic ait Minerva, filia Jovis; neque amplius diù

Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.

Festinauit verò ire ad domum, suo mœstus corde:

Invenit autem procos superbos in adibus,

Capras excoriantes, porcosque assantes in aula.

Antinous autem ridens obvium venit Telemacho;

Inque ejus hæsit manu, verbūque fecit, dixitque;

„ Telemache altiloque, animi impotens, nequid tibi aliud

„ In pectoribus malum sit-cure vel opus vel verbum,

„ Sed strenuè comede, & bibe, ut antea:

„ Ista autem tibi omnino omnia perficient Achivi,

„ Navem, & delectos remiges, ut ocius pervenias

„ Ad Pylum divinam, ad inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contrā allocutus est;

„ Antinoë, nequaquam licet cum vobis superbis

„ Convivari invitum, & latari quietum,

„ An non satis est, quòd antea absumpsistis multas & eximias

„ Possessiones meas, proci: ego autem adhuc infans erum?

„ Nunc verò quum grandior sum, & aliorum orationem audiens

„ Percipio, & jam mihi intus augefcit animus;

„ Tentabo, ut vobis malum fatum inferam,

„ Sive in Pylum profectus, sive hic in hoc populo.

„ Ibo quidem, neque vanum iter erit, quod dico, (mignus

„ Alienā nave-confectus; neque quis mexis compes, neque re-

- 320 Γίνομαι· ὡς νῦ περ ὑμῖν εἰσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χειρὰ σπάσεν Ἀντινόοιο
 ῥεῖα· κνησῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο·
 οἱ δ' ἱπελώβευον καὶ ἱκερτόμεον ἱπέεσσιν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέοντων·
- 325 Ἡ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 Ἡ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθέντος,
 Ἡ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἱπεὶ νῦ περ ἵεται αἰνῶς·
 Ἡ δὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἰθέλει πείρακιν ἕρουραν
 ἔλθειν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φέρμακ' ἐνεῖκη,
- 330 Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμᾶς πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέοντων·
 τίς δ' οἷδ', εἰ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηδὺς,
 Τῆλε φίλων ἀπόλῃται, ἀλώμενος, ὡς περ Ὀδυσσεύς;
 Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἡμῖν·
- 335 Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅσις ὅπυιοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός·
 Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
 Ἑσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἥλις τ' εὐῶδες ἔλαιον.
- 340 Ἐν δὲ πίθοι εἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 Ἔσασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
 Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρῆτες· εἶποτ' Ὀδυσσεύς·
 Οἴκαδε νοστήσεις, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσαι δ' ἔπασαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
- 345 Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 Ἔσῃ, ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυῖδρείησιν,
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδω.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη, θάλαμόνδε καλέσσας·
 Μαῖ', ἔγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔφυσσον
- 350 Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτερος, ὅν σὺ φυλάσσεις,
 Κεῖνον διομέτη τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας·
 Ὠδέκα δ' ἔμπλησον, καὶ πύμασιν ἕρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἔλφῃτα χεῦσον ἑὺρραφέεσσι δοροῖσιν·
- 355 Εἰκόσι δ' ἔσω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷν ἴσθι· τὰ δ' ἀθρᾶ πάντα τετύχθω·
 Ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὀππότε κεν δῇ
 Μήτηρ εἰς ὑπερῶ' ἀναβῇ, κοῖτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθέντα,
- 360 Νόσον πεισόμενος πατρός φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα;
 Ἐπλοτο; πῇ δ' ἰθέλεις ἰέναι πολλὰν ἐπὶ γαίῃν,
- 365 Μεῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς; ὁ δ' ὤλετο τηλέθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, ἀλλογνώτω ἐνὶ δῆμῳ.
 οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 Ὡς κε δόλῃ φθίης, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χορᾷ
- 370 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

„ Sum ; sic utique vobis visum est melius esse.
 Dixit, & ex manu manum traxit Antinoi
 Facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi verò cavillabantur & convitiabantur verbis,
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 „ Omnino certè Telemachus cædem nobis molitur :
 „ Aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosâ ,
 „ Aut ille etiam ex Sparta ; quandoquidem sanè cupit vehe-
 „ Aut & in Ephyrâ vult pinguem terram (menter ?
 „ Proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 „ Injiciatque crateri, & nos omnes perdat.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium ;
 „ Quis verò scit, an & ipse profectus cavâ in navi,
 „ Longè ab amicis pereat, errans, ut Ulysses ?
 „ Sic & magis augeret nobis laborem :
 „ Bona enim omnia divideremus, domum verò
 „ Illius matri daremus habendam, atque ei, quicumque illam duxer-
 Sic agebat : ille verò in excessum thalamum descendit patris (rit.
 Amplum, ubi cumulatam aurum & aes jacebat,
 Vestisque in cistis, abundèque odoriferum oleum.
 Ibi verò dolia vini veteris dulcis
 Stabant, merum divinum potum continentia,
 Ordine ad murum aptata : siquandò Ulysses
 Domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Claustrarie verò impositæ erant fores accuratè aptatæ ;
 Bifores : intus autem mulier custos noctesque diésque
 Erat, quæ omnia asservabat mentis prudentiâ,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.
 Hanc tunc Telemachus allocutus est, in thalamum vocatam ;
 „ Nutrix, agè mihi vinum in amphoris hauri
 „ Suave, quod quidem post illud dulcius est, quod tu servas,
 „ Illum expectans infelicem ; siquandò venerit
 „ Generosus Ulysses, mortem & fatum elapsus.
 „ Duodecim verò imple, & operculis apta omnes :
 „ Farinam etiam mihi infunde benè-confutis utribus :
 „ Viginti autem sint mensuræ molitæ farinæ.
 „ Ipsa verò sola scias : hæc autem conferta omnia adsumt :
 „ Sub noctem enim ego accipiam, quandò jam
 „ Mater ad superiorem-partem-domus conscenderit, dèque lecto
 „ Vado enim ad Spartam & Pylum arenosam, (cogitavit.
 „ Reditum sciscitaturus patris chari, sicubi audiero.
 Sic dixit ; ejulavit verò chara nutrix Euryclea,
 Et lugens, verba alata dixit :
 „ Cur verò tibi, chare fili, in mente hoc cogitatum
 „ Est ? Quoniam autem vis ire multam per terram,
 „ Solus cum sis & dilectus ? Atqui perit longè à patriâ terrâ
 „ Generosus Ulysses, alieno in populo.
 „ Hi verò tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 „ Ut dolo pereas, hæc verò ipsi omnia dividant.
 „ Sed mane hic, tuis insident ; neque omnino te oportet
 „ Per pontum indomitum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrâ allocutus est ;
 „ Con-

- Θάρσει, ματ' ἵπαι οὔτι κενυ θεοῦ ἦδε γε βουλή.
 Ἄλλ' ὅμοσον, μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 "Ἡ αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι."
 Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπτη.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὕρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰς ἱπαί β' ὅμοσέν τε, τελευταίαν τε τὸν ὕρκον,
 Αὐτίκ' ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔφυσσεν,
 380 Ἐν δέ οἱ ἑλφίτα χεῦεν ἱὺρραφέεσσι δοροῖσιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖ ἑλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὥχετο πάντῃ,
 Καὶ βα ἱκάσῳ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
 385 Ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα βοὴν ἀγερέσθαι ἀνώγει.
 Ἡ δ' αὐτὴ φρονόιο νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἦιτεε νῆα βοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδωντό τε πάσαι ἀγυιαί.
 Καὶ τότε νῆα βοὴν ἄλαδ' εἵρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 Ὅπλ' ἱτίθει, τά τε νῆες εὐτσελμοὶ φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἰσχατιῇς λιμένος· περὶ δ' ἰσθλοὶ ἱταῖροι
 Ἀῖετοὶ ἡγερέοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἑλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεοῖο·
 395 Ἐνθα μνηστῆρσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
 Πλάξῃ δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὔδειν ὤρnuτο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν
 Εἶατ', ἱπαί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπίπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 Ἐνπροκαλεσασαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντοιο· εἰδομένη ἡμῶν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι ἱκνήμιδες ἱταῖροι
 Εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ δητὰ διατρίβωμεν ἰδοῖο.
 405 Ὡς ἔρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Αὐτὰρ ἱπαί β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κερηκομόδωντας ἱταῖρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετῃειφ' ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο·
 410 Δεῦτε, φίλοι, ἦια φερώμεθα· πάντα γὰρ ἦδη
 Ἀδρ' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμὴ οὔτι πέπυσαι,
 Οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἔκουσεν.
 Ὡς ἔρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄμα πάντα φέροντες, εὐσσελμῳ ἐπὶ νηὶ
 415 Κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
 Ἄν δ' ἔρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἔρ' ἔζετο· ἔγχε δ' ἔρ' αὐτῆς
 ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήτι ἔλυσαν·
 Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 420 Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀκραῇ ξέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἱταῖροισιν ἱποτρύνας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἡπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἔκουσαν·

- 30 Confide, nutrix : quia nequaquam absque deo hoc consilium est.
 31 Sed jura, non matri chara : hæc dicturum,
 32 Priusquam undecimæque duodecimæque dies adfuerit,
 33 Aut ipsa desiderarit, & me discessisse resciverit;
 34 Ne flens pulchrum corpus ladat.

Sic locutus est; anas verò deorum magnam juramentum jurovit.

Cæterum postquam juravisset, perfecissetque junjurandum,

Statim postea illi vinum in amphoris hausit :

Farinamque illi infudit bene-consutis in utribus.

Telemachus verò domum ingressus cum procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæcia-oculis Minerva,

Telemacho scilicet assimilata urbem obibat ubique,

Et singulis viris astans dicebat sermonem :

Vesperī verò ad navem celerem congregari jubebat.

Ipsa autem porro Phronii Noëmona clarum filium

Poscebat navem celerem, ille vero ipsi lubens promisit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Et tunc navem celerem in mare protraxit, omniæque in ipsa

Arma posuit, quæ utique naves bene-tabulatæ ferunt.

Statuitque in extremitate portûs; circum autem eximii focī

Frequentes congregabantur: dea autem hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea cæcia-oculis Minerva,

Festinauit ire ad domum Ulyssis divini :

Ibi procis dulcem somnum infudit,

Confundebat autem bibentes, è manibus vero exentiebant pocula.

Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diū

Sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.

Cæterum Telemachum allocuta est cæcia-oculis Minerva,

Evocatum ex sedibus bene-habitatis,

Mentori similis-facta, tum corpore tum etiam voce,

„ Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati focī

„ Sedent ad remigium, tuum expectantes adventum :

„ Sed eamus, nè nimis-diù differamus iter.

Sic utique locuta præcessit Pallas Minerva

Subito; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.

Cæterum postquam ad navem pervenissent atque mare,

Invenerunt deinde in littore comatos socios.

Hos vero allocutus est nobilis Telemachus,

„ Adeste, amici, viatica afferamus; omnia enim jam

„ Conserta sunt in domo: mater vero neutiquam scit,

„ Neque alie ancillæ, una autem sola rem audivit.

Sic utique locutus præcessit, illi autem simul sequebantur.

Ipsi vero simul omnia ferentes bene-tabulatâ in navi

Deposuerunt, ut præcepit Ulyssis charus filius.

Telemachus vero navem conscendit, præibat autem Minerva;

Navisque in puppe confedit, prope autem eam

Sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;

Etiamque ipsi navem conscensâ per transtra sederunt.

His vero secundum ventum misit cæcia-oculis Minerva,

Opportunum Zephyrum, sonantem per obscurum pontum,

Telemachus autem socios hortatus jussit

Arma nautica trahere, hi vero adhortanti rusticabantur :

- Ἴδον δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντασθε μεσόδμης
 425 Στήσαν ἄειραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ' ἱζία λευκὰ ἰσχύρετοισι βοῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱζίων· ἔμφι δὲ κύμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἰάχε, νηὶς ἰούσης·
 Ἡ δ' ἔειπεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 430 Δησάμενοι δ' ἔρα ὕπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιζεφείας ὄνοιο·
 Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰιγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλισα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
 Παννυχίῃ μὲν β' ἦγε καὶ ἡῶ πεῖρε κέλευθον.

Ο Δ Τ Σ Σ Β Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Γ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἐπιθέσεις.

Τηλέμαχον ἰδόντα σὺν Ἀθηναῖ ξενίζει Νέστωρ· καὶ διηγέ-
 ται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὸν ἀπὸ-
 πλουν ἐκ Τροίας· πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τοὺς μνηστῆρας, καὶ
 γνωρίσας τὴν Ἀθηναῖ ἀπιοῦσαν, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. Λα-
 βὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἄρμα σὺν Παισιφράτῃ Νέστορος υἱεῖ, εἰς
 Σπάρτην ἀπάγει· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης, ξενίζονται παρὰ
 Διοκλεῖ ἐν Φηραῖς.

- Γάμμ' ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, συνῶρτο δ' ὅς υἱί, θεὰ δ' ἔπη.
 Ἡ Ἑλῖος δ' ἀνόρουσε, λητῶν περικαλλέα λίμνην,
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φασίην,
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ξειῶρον ἔρουαν·
 Οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
 5 Ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἰαρὰ ῥέζον,
 Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
 Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῆσιοι δ' ἐν ἐκάσῃ
 Εἶατο, καὶ προύχοντο ἐκάσθι ἔννεα ταύρους.
 Ἐνθ' οἱ σπλάχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρία καίον.
 10 Οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἱζία νηὶς εἴσης
 Στείλαν ἄειραντες, τὴν δ' ὤρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐταί·
 Ἐκ δ' ἔρα Τηλέμαχος νηὶς βαῖν· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
 Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χαρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
 15 Τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλυνε, ὄφρα πύθοιαι
 Πατρός, ὅπου κύβη γαῖα, καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 Ἀλλ' ἔγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἵπποδάμοιο·
 Εἶδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκλυθε.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἶπῃ·
 20 Ψεῦδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐσί.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἔρ' ἴω, πῶς τ' ἔρ' προσπτόξομαι αὐτόν;
 Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπαίρημαι πυκινόεσιν·
 Αἰδώς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἱερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ δῖω

Malum autem abiegnum cavam intrà basem
 Statuerunt elevatum, rudentibusque colligârunt;
 Trahebântque vela alba benè-tortis loris.
 Ventus autem flatu implevit medium velum; circûmque fluctus
 Carinam ater valdè resonabat, navi eunte:
 Hæc verò currebat per fluctum conficiens viam.
 Cùm autem ligâssent arma celerem per navem nigram,
 Statuerunt crateras plenos vini;
 Libabântque diis immortalibus sempiternis,
 Ex omnibus autem potissimum Jovis oculis-cæsiæ filie.
 Per-totam-noctem quidem illa & auroram conficiebat iter.

O D Y S S E Æ H O M E R I I I L
 L I B R I

Argumentum.

Telemachum venientem cum Pallade hospitio excipit Ne-
 stor, & enarrat illi quæ acciderunt Græcis, & ex Troja
 navigationem. utque audivit illa de procis, & cognovit Palla-
 dem discedentem, sacrificium illi facit. Sed Telemachus ac-
 cepto curru cum Pisistrato Nestoris F. Spartam discedit.
 Nocte superveniente divertuntur apud Dioclem Pheris.

I. Nestor hospitem excepit, abiitque iste cum ejus filio,
 & Dea volavit.

SOL autem ortus est, relicto pulchro lacu,
 Cælum in firmum, ut immortalibus lueret,
 Et mortalibus hominibus super almam terram.
 Illi autem ad Pylum, Nelei benè-ædificatum oppidum,
 Pervenerunt: ipsi verò in littore maris sacra faciebant,
 Tauros totos-nigros Neptuno cæruleo-cæsariem.
 Novem autem confessus erant, quingenique in unoquoque
 Sedebant, & præbebant singulatim novem boves.
 Hic illi viscera gustârunt, deo autem femora incendebant.
 Hi autem rectà appellebant, atque vela navis æqualis
 Contraxerunt tollentes, illâmq; in portu statuerunt; ipsi verò egressi
 Telemachus porro egrediebatur; præibat autem Minerva (sunt:
 Illa prior allocuta est dea cæsia Minerva;

„ Telemache, non opus tibi jam pudoris ne paululum quidem:
 „ Ideò enim & pontum pernavigâsti, ut audires
 „ De patre, ubi *eum* occultet terra, & quodnam fatû consecutus sit.
 „ Verùm agè nunc rectà vade ad Nestorem equorum-Jomitorem:
 „ Videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum-ha-
 „ Ora autem ipsum, ut vera dicat: (beat.
 „ Mendacium verò non dicet; valdè enim prudens est.
 Hanc autem rursùs Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Mentor, quoniam verò pacto accedam, quòq; pacto salutabo ipsû?
 „ Neque omninò adhuc sermonum expertus sum prudentium:
 „ Pudor etiam, juvenem virum seniore interrogare.
 Hunc verò rursùs allocuta est dea cæsia Minerva;
 „ Telemache, alia quidem in mente tuâ dispicies,
 „ Alii verò & deus suggeret; non enim puto

Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

“Ὡς ἔρα Φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη

30 Καρπαλίμως· ὁ δ’ ἔπειτα μετ’ ἰχθὺν βαίνει θεοῖο.

Ἴξον δ’ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρῖν τε καὶ ἔδρας·

“Ὡς ἔρα Νέστωρ ἦτο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ’ ἐταῖροι
Δαῖτ’ ἐντυνόμενοι, κρέα ὤπτων, ἔλλα δ’ ἐπειρον.
Οἱ δ’, ὥς οὖν ξείνους ἶδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,

35 Χερσὶν τ’ ὑσπάζοντο, καὶ ἰδριάζεσθαι ἔκωγον.

Πρῶτος Νεστωρίδης Παισίστρατος ἐγγύθεν ἰδὼν,

Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα, καὶ ἰδρυσεν παρὰ δαίτῃ·

Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήησι,

Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ·

40 Δῶκε δ’ ἔρα σπλάγχων μοίρας, ἐν δ’ οἶνον ἔχευε

Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ· δευδισκόμενος δὲ προσηύδα

Παλλάδ’ Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὐχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·

Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.

45 Αὐτὰρ ἐπὶν σπείσῃς τε καὶ εὐξαι, ἥ θέμις ἐστὶ,

Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου

Σπεῖσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον δέχομαι ἀθανάτοισιν

Εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ’ ἀνθρώποι.

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δημοκικῆ δ’ ἔμολ’ αὐτᾷ·

50 Τοῦνεκά τοι προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἔλαιον.

“Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἠδέος οἴνου·

Χαῖρε δ’ Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,

Οὔνεκα οἱ προτέρῳ δῶκε χρύσειον ἔλαιον.

Αὐτίκα δ’ εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

55 Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίηοχε, μηδὲ μαγῆρης

Ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρότις καὶ υἱάσι κῦδος ἔπαζε·

Αὐτὰρ ἔπειτ’ ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν,

Σύμπασιν Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.

60 Δὸς δ’ ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἑμὲ πρήξαντα νέεσθαι,

Οὔνεκα δεῦρ’ ἐκόμεσθα θεῶν σὺν νηὶ μελαίνῃ.

“Ὡς ἔρ’ ἔπειτ’ ἤρᾳτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·

Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

Ὡς δ’ αὕτως ἤρᾳτο Ὀδυσσεύς, φίλος υἱός.

65 Οἱ δ’ ἐπεὶ ὤπτησαν κρῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,

Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ’ ἐρικυδέα δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ἔρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Νῦν δὲ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι

70 Ξείνους, οἱ τινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἰδωδῆς.

Ὡ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ’ ὕγρα κέλευθα;

Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἥ μαψιδίως ἀλάλησθε,

Οἷά τε ληϊζήρας ὑπεῖρ ἧλα; τοί γ’ ἀλδύνται

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

75 Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον νῆδα·

Θαρσύντας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη

Θῆχ’, ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχόμενοι εἶροιο,

Ἥδ’ ἵνα μιν κλέος ἰσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχουσιν·

Ὡ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

, Te, diis invitis, natūmq; esse nutritūmq;.
 Sic quidem locuta prævit Pallas Minerva
 Cēterit: ille vero continuo post vestigia ibat deæ.
 Venerunt autem in Pylionum virorum congregationem & confessus:
 Hic scilicet Nestor sedebat cum filiis, circūque socii
 Convivium apparantes, carnes assabant, aliisque transfigebant;
 Illi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,
 Manibusque prehensabant, & confidere jubebant.
 Primus Nestorides Pisistratus propè accedens,
 Utrorūmq; prehendit manum, & collocavit ad epulas,
 Pellibus in mollibus, super arenas marinas,
 Juxtaque fratrem Thrasymedem, & patrem suum:
 Præbuit autem deindē viscerum partes, infundebatque vinum
 Aureo in poculo, propināsq; allocutus est
 Palladem Minervam, filiam Jovis Ægiochi;

„ Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi;
 „ Hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.
 „ Cæterum postquā libaveris & supplicaveris, ut fas est;
 „ Da & huic deindē poculum dulcis vini
 „ Ad libandum, quoniam & hunc puto immortalibus
 „ Supplicare: omnes enim diis indigent homines.
 „ Sed junior est, ætas autem eadem mecum ipso:
 „ Propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus posuit poculum dulcis vini:
 Gaudebat autem Minerva prudenti viro justo,
 Eo quod ipsi priori præbisset aureum poculum.
 Statimque supplicavit multa Neptuno regi;
 „ Audi, Neptune, terram-continens, neque dedignaris
 „ Nobis supplicantibus perficere hæc opera.
 „ Nestori quidem primo & filiis gloriam præbe;
 „ Cæterum deindē aliis da gratam remunerationem,
 „ Omnibus Pylis, ob inclytam hecatombam.
 „ Da insuper Telemachum & me re-confecta redire,
 „ Cujus gratiā huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic utique deindē precabatur, & ipsa omnia perficiebat:
 Dedit vero Telemacho pulchrum poculum rotundum.
 Eodem autem modo supplicavit Ulyssis charus filius.
 Hi vero postquā assārant carnes superiores & detraxerant,
 Partibus distributis, celebrabant splendidum convivium.
 Cæterum postquā potūs & cibi desiderium exemerant,
 Illis deindē sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor:

„ Nunc certē satius est inquirere & interrogare
 „ Hospites, quinam sint, postquā saturati sunt cibo.
 „ O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 „ An ob aliquod negotium, aut temerè erratis,
 „ Tanquam prædones per mare; qui errant,
 „ Animas periculis-objectantes, malum alienis ferentes?
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrā alloquebatur,
 Confusus; ipsa enim et in animo confidentiam Minerva
 Posuit, ut illum de patre absente interrogaret,
 Et ut ipsum gloria insignis inter homines habeat:

„ O Nestor-Nelido, ingens gloria Achivorum;

„ Inter-

- 80 Ἐῖραι, ὑπὸθεν εἰμέν· ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ καταλέξω.
 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονήϊον εἰληλούμεν,
 Πρῆξις δ' ἡδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύσω.
 Πατρὸς ἱμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν ποτὶ Φαεινῶν,
 Δίου Ὀδυσσεύος τελασσίφρονος· ὃν ποτὶ Φαεινῶν,
- 85 Σὺν σοὶ μαρνάμενον, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
 Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον,
 Πευθόμεθ', ἤχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Κείνου δ' αὖ καὶ ὀλέθρον ἀπαιδέα θῆκε Κρονίων.
 Οὐ γὰρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὑπὸθ' ὀλωλεν·
- 90 Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡκείρου δάμνη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶψ' ἐθέλῃς
 Κείνου λυγρὸν ὀλεσθρον ἐνισπεῖν, εἴπου ὅπως
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας,
- 95 Πλαζόμενου· πέρι γὰρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσῃ, μὴδ' ἐλαίρων,
 Ἄλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἴποτε τοῖ τι πατὴρ ἔμδς ἰσθλὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἦ ἔπος, ἦ ἢ τι ἔργον, ὑποσᾶς ἐξετέλεσσε
- 100 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνησάμεναι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνισπε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας διζυρός, ἦν ἐν ἐκείνῳ
 Δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἰσχυράτοι υἱὲς Ἀχαιῶν·
- 105 Ἦ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Πλαζόμενοι κατὰ ληϊά, ὅπῃ ἔρξαιεν Ἀχιλλεύς·
 Ἦδ' ὅσα καὶ περὶ ἔξυ μέγα Πριάμοιο ἔνακτος
 Μαρνάμεθ', ἐνθάδ' ἔπειτα κατέκτανεν, ὅσοι ἔριζοι.
 Ἐνθα μὲν Αἴας κείτῃ ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
- 110 Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆσσηρ ἀτάλαντος,
 Ἐνθα δ' ἔμδς φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχύς, ἡδὲ μαχητὴς·
 Ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνῳ
 Πάντα γε μυθήσαιο καταβητῶν ἀνθρώπων;
- 115 Οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμεινῶν
 Ἐξερέαις, ὅσα κείθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
 Πρὶν κεν ἀνιθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ βέπτομεν ἀμφιέποντες
 Παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
- 120 Ἐνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
 Ἦσ' ἐλ', ἐπεὶ μάλα πολλὰν ἐνίκῃ δῖος Ὀδυσσεύς.
 Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τὰς· εἰ ἐταῖον γε
 Κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσροβῶντα.
 Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε λοικότες, οὐδέ κε Φαίης
- 125 Ἀνδρᾶ νεώτερον ὥδε λοικότεα μυθήσασθαι.
 Ἐνθ' ἦτοι εἰως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Οὔτε πῶτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Ἄλλ' ἵνα θυμὸν ἔχοντες, νόον καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 Φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως ἔχ' ἔριζα γένηται.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διαπέρσασμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκὶ δόρσῳ Ἀχαιοὺς·

Interrogas, unde finis; ego verò tibi enarrabo.
 Nos ex Ithacà sub-Neio-*frat* venimus,
 Negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dicam.
 Patris mei famam ingentem inquiri, sicubi audiero,
 Nobilis Ulyssis magnanimi; quem pridem aiunt,
 Unà tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.
 Etenim alios quidem omnes, quotquot cum Trojanis pugnaverunt,
 Audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sevā morte:
 Illius verò etiam mortem incognitam fecit Jupiter.
 Neque enim quisquam potest clarè dicere, ubinam perierit;
 An ille in continenti domitus sit à viris hostilibus,
 An in pelago inter fluctus maris.
 Ideò nunc ad tua genua venio, si velis
 Illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
 Oculis tuis, aut alterius orationem audiveris,
 Errantis; valdè enim ipsum ærumnosum peperit mater.
 Neque omninò me veritus blandiaris, neque misertus;
 Sed planè mihi narres, utcumque tibi contigit videre.
 Oro, si unquam tibi pater meus eximius Ulysses,
 Sive dictum, sive factum, pollicitus perfecit
 Populo in Trojanorum, ubi passi estis clades Achivi,
 Horum nunc mihi memor sis, & mihi verum dicas.
 Huic autem respondit deindè Gerenius eques Nestor;
 O amice, quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
 Populo passi sumus robore indomiti filii Achivorum;
 Sive quæcumque cum navibus per obscurum pontum
 Errantes ad prædam, quacumque duceret Achilles;
 Sive quæcumque circa urbem magnam Priami regis
 Pugnavimus; ibi deindè occisi sunt, quotquot optimi.
 Illic quidem Ajax jacet bellicosus, illic Achilles,
 Illic & Patroclus, diis consiliarius par,
 Illic & meus dilectus filius, simul fortis & eximius,
 Antilochus, suprâ-modum currendo velox atque pugnator;
 Aliâque multi præter hæc passi sumus mala: Quis illa
 Omnia utique enarraret inter mortales homines?
 Neque si vel quinquennio & sexennio hic permanens
 Interrogaveris, quot illic passi sunt mala nobiles Achivi:
 Prius tædio-affectus tuam ad patriam terram perveneris.
 Novennio enim ipsis mala machinati sumus circumvenientes
 Omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
 Ibi nullus unquam prudentiâ sequari contrâ
 Voluit; nam valdè multum vincebat nobilis Ulysses
 Omnigenis dolis, pater tuus; siquidem reverâ
 Illius filius es; admiratio me tenet aspicientem.
 Profectò enim sermones quidem similes; neque putares
 Virum juniorem eatentis quidem similia loqui.
 Ibi profectò usque quidem ego & nobilis Ulysses,
 Neque unquam in concione diversum dicebamus, neque in con-
 Sed eundem animum habentes, mente & prudenti consilio (cilio,
 Consultabamus, Achivis ut quàm optima fierent.
 At postquàm Priami urbem diripimus excessam,
 Abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos;

- Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόσον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι,
 Πάντες ἔσαν· τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον.
 135 Μήνιος ἔξ ὁλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
 "Ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν·
 Τὸ δὲ καλεσσαμένῳ ἄγορῃν ἰς πάντας Ἀχαιοὺς
 Μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἔς ἡέλιον καταδύντα,
 (Οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν),
 140 Μῦθον μυθεΐσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἔγειραν.
 "Εὐθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 Νόσου μνηστήκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἰνδάνει· βούλετο γάρ ῥα
 Λαὸν ἱρυκακίειν, ῥέζειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 145 ὣς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἔντων.
 "Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 Ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἑκκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 150 Ἠχῇ θεσπεσίῃ· δίχα δὲ σφισιν ἦνδαν βουλή.
 Νύκτα μὲν ἄεσμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 Ἀλλήλοισ· (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτοε πῆμα κακοῖο)
 Ἡῶθεν δ' οἱ μὲν νέας εἰλκομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Κτήμητά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζήνους τε γυναῖκας.
 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἱρητύοντο μένοντες
 Αὔρι, παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλκύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκῃ
 Ἐπλεον· ἐξόρυσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
 Ἔς Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 160 Οἵκαδ' ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὔπω μῆδετο νόσον,
 Σχέτλιος, ὅς θ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεῦτερον αὐτίς.
 Οἱ μὲν ἀποσφρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
 Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα θαΐφρονα ποικιλομήτην,
 Αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀλλήλαισιν, αἱ μὲν ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Φεῦγε δὲ Τυδεΐος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἑταίρους·
 "Ὅψ' δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὴν πλοῖον ὀρμαίνοντας,
 170 Ἥ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσση;
 Νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἄριστ' ἔχοντες,
 Ἥ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμναια.
 Ἡτέρομεν δὲ θεὸν Φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
 Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 175 Τέμνειν, ὅφρα τάχιζα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκῃ
 Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἔς δὲ Γεραιὸν
 Ἐννύχαια κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μάγα μετρήσαντες·
 180 Τέτρακτον ἡμᾶρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεὶ νῆας ἔϊσας
 Τυδεΐδην ἔτρεο Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Ἔστασαν· αὐτὰρ ἐγὼγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβην
 Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προείκεν Ἀἰῶνα.

Et tunc sanè Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
 Argivis: quia nequaquam prudentes neque iusti (sunt,
 Omnes erant; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti
 Irà ex perniciosà Minervæ forti-patre-natæ,
 Quæ contentionem Atridas inter ambos jecit:
 Hi verò convocatis ad concionem omnibus Achivis
 Temerè, neque ut decuerat, ad solem occidentem,
 (Venerunt autem vino gravati filii Achivorum,)
 Sermone[m] proferebant, cujus gratiâ populum congregarant
 Ibi tum Menelaus jubeat omnes Achivos
 Reditus meminisse super lata dorsa maris:
 Neque Agamemnoni omninò placebat: volebat is nempè
 Populum detinere, facerèque sacras Hecatombas,
 Ut Palladis vehementem iram placaret;
 Stultus, neque istud noverat, quòd non persuasurus erat:
 Non enim statim deorum vertitur mens sempiternorum.
 Sic hi quidem asperis vicissim contendentes verbis
 Stabant: surrexerunt verò benè-ocreati Achivi,
 Clamore ingenti: bisariam autem ipsis placebat consiliu[m].
 Per noctem quidem dormivimus, pernicio[s]a mente cogitantes
 Invicem; (in nos enim Jupiter parabat damnum mali.)
 Manè autem hi quidem naves deduximus in mare vastum,
 Relique imposuimus, & profundè-succinctas mulieres.
 Dimidia autem proindè pars populi se-continebat manens
 Illic, apud Atridem Agamemnonem, pastorem populorum:
 Dimidia autem conscensis-navibus remigabamus; hæ autem val-
 Navigabant; stravit autem deus vastum pontum. (dè velociter
 In Tenedum autem quum advenissemus, fecimus sacra diis,
 Domū-redire festinantes: Jupiter verò nondū meditabatur reditū,
 Infestus, qui contentionem concitavit malam secundò iterū.
 Alii quidem aver[s]is iverunt navibus remigio-utrinque-instructi,
 Qui circa Ulyssē erant regem prudentem varii-consilii,
 Rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
 Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
 Fugi, quoniam cognoscebam, quòd jam mala meditabatur deus:
 Fugit porrò Tydei filius bellicosus, excivitque socios:
 Serò autem tandem ad nos venit flavus Menelaus,
 In Lesbo verò invenit de longâ navigatione deliberantes,
 An suprà Chium iremus asperam,
 Ad insulam Psyrīam, ipsam à sinistris habentes;
 An sub Chio, propter ventosum Mimanta.
 Rogabamus autem deum ostendere signum; ille verò nobis
 Ostendit, & jussit pelagus medium in Eubœam
 Secare; ut quàm-celerrimè infortunium effugeremus.
 Orsus est autem stridulus ventus spirare: naves verò valdè velo-
 Piscosas vias pecurrerunt; & ad Gerestum (citè
 Nocturnæ deductæ sunt: Neptuno autem taurorum
 Multa femora posuimus, pelagus magnum emensi.
 Quartus dies erat, quando in Argis naves sequales
 Tydidæ focii Diomedis equū-domitoris
 Statuere: ego verò in Pylum cursū-tenui; nec unquam desit
 Ventus, postquam primum deus premisit flare.

- 185 Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπειυθής· οὐδέ τι οἶδα
 Κείνων, οἳ τ' ἰσάωνται Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόβλουτο.
 Ὅσσοι δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡματέροισι
 Παύθουμαι, ἧ θέμις ἐστὶ, δαΐσσαι, οὐδέ σε κεύσω.
 Εὐ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἰγχεσιμῶρους,
 Οὓς ἔγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 Εὐ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
 Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπήυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, νόσφιν ἔοντες,
 Ὡς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἀλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερός ἀπέτισεν·
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 Ἄνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίτατο πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὃς εἰ πατέρα κλυτὸν ἔκτε.
 Καὶ σὺ, φίλος, (μέλα γάρ σ' ὄρω καλὸν τε μέγαν τε,)
 200 Ἀλκιμος ἔσσο', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 Οἴσουσι κλέος εὐρύ, καὶ ἰσσομένοισιν αἰοδῆν.
 205 Αἶ γὰρ ἔμοι τούτῃνδε θεοὶ δύναμιν παρθέειν
 Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 Οἵτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανδύνται.
 Ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦταν ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεον,
 Πατρί τ' ἔμω καὶ ἔμοι· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 210 Τὸν δ' ἡμῖβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ, ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες,
 Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 Ἐν μεγάροισι, ἐέκητι σάθην, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥδ' ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἧ σέ γε λαοὶ
 215 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ βρομῆ;
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἰλθὼν.
 Ἥ ὅγε μοῦνος ἔων, ἧ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 Εἰ γάρ σ' ὥς ἱέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς τότ' Ὀδυσσεὺς περικηδέτο κυδάλιμοιο,
 220 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἔλγε' Ἀχαιοί·
 (Οὐ γάρ πω ἶδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίσατο Παλλὰς Ἀθήνη.)
 Εἰ σ' οὕτως ἱέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
 Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθετο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι δῖον·
 Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἔγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἱέλοινεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Ραῖα θεός γ' ἱέλων καὶ τηλόθεν ἑνδρα σταῶσαι.
 Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἔλγεα πολλὰ μογήσας,
 Οἵκαδ' εἴ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
 Ἥ ἰλθὼν ἀπολίσσεται ἑφείσιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 Ὀλεῖ, ὅπ' Αἰγισθοῖο δόλῳ καὶ ἧς ἐλόχοιο.

- Sic veni, dilecte fili, infcius; neque quicquam scio
 De illis, qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in sedibus sedens nostris
 Audivi, ut par est, doceberis; neque te celabo.
 Benè quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius:
 Benè etiam Philocteten, Pœantis illustrem filium:
 Omnes porro Idomeneus in Cretam duxit socios,
 Qui fugerunt ex bello: pontus nempe ei nullum abstulit.
 Atridem verò & ipsi auditis, quanquam procul sitis,
 Utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem mortem.
 Sed sanè ille quidem gravitèr luit:
 Adeò bonum, & filium interempti relictum esse
 Viri; quoniam & ille ultus est parricidam,
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulchrùmque magnùmque,) (es,
 Fortis sis; ut aliquis tibi, & posterorum benè dicat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est:
 O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 Et abundè ille quidem ultus est, & ei Achivi
 Deferent gloriam amplam, & posteris præconium.
 Utinam enim mihi tantam dii vim dedissent
 Ad ulciscendos procos ob injuriam molestatam,
 Qui me contumeliâ afficientes perniciofa machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinârunt dii felicitatem,
 Patrique meo & mihi; nunc autem opus est pati omninò.
 Huic autem respondit deindè Gerenius eques Nestor;
 O amice, quandoquidem hæc me recordari-fecisti, & locutus
 Aiunt procos, tuam matrem propter, multos (es,
 In sedibus, te invito, mala machinari.
 Dic mihi, an lubens vinceris, an te cives
 Odio-habent publicè, sequentes dei oraculum?
 Quis scit, an aliquandò eorum violentiam ulciscatur reversus,
 Sive ipse solus existens, sive & universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæssa Minerva, (gloriosi,
 Quemadmodum Ulyssis quondam suprâ-modum-curam-habuit
 Populo in Trojanorum, ubi passi sumus dolores Achivi:
 (Non enim unquam vidi usque-adeò deos manifestè amantes,
 Quemadmodum illi manifestè astitit Pallas Minerva.)
 Si te adeò vellet amare, curarèque in animo,
 Tum quispiam illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est:
 O senex, nunquam hunc sermonem perfectum hi existimo:
 Nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi
 Speranti ea contingerent, neque si dii sic vellent.
 Hunc verò rursus allocuta est dea cæssa Minerva;
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium?
 Facile Deus, si quidem voluerit, etiam è-longinquo virum serva-
 Mallem verò ego etiam dolores multos passus, (verit.
 Domum redire, & reductis diem videre,
 Quàm reversus perire propriâ-in-domo; uti Agamemnon
 Perit, Ægisthi dolo & suis uxoris.

Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν· ὅπποτε κεν 24
μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·

240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, κηδόμενοι περ·
Κεῖνῳ δ' οὐκ ἔτι νόσος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.

Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρσεσθαι
Νέσσορ, ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἔλλων·

245 Τρὶς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
ὣς τέ μοι ἀθανάτοισι ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι.

Ὡ Νέσσορ Νηληιάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε,

Πῶς ἔβαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;

Ποῦ Μενέλαος ἦν; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον

250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρεῖω.

Ἢ οὐκ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
Πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνε;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέσσορ·

Τοίγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.

255 Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὅτεκε, ὥς κεν ἐτύχθη·
Εἰ ζῶοντ' Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτιτμεν

Ἀτρεΐδης, Τροίηνθεν ἰδὼν, ξανθὸς Μενέλαος·

Τῷ κί οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίῃν ἔχευεν,

Ἄλλ' ἦρα τὸν γε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν

260 Καίμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς ἕζεος· οὐδὲ κε τίς μιν
Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆτατο ἔργον.

Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους

Ἡμεῖ· ὃ δ' εὐκηλὸς μυχῶ Ἀργεος ἱπποβότοιο

Πόλλ' Ἀγαμέμνονένην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν·

265 Ἢ δ' ἦτοι τοπρὶν μὲν ἀναινετο ἔργον ἀεικέες

Δῖα Κλυταίμνης, (Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν·

Πὰρ γὰρ ἦν καὶ αἰοῖδός ἀνὴρ, ὃ πόλλ' ἐπέτελλεν

Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κῖων, εἰρύσθαι ἀκοιτιν.)

Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδητε δαμῆναι,

270 Δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἔγων ἐς νῆσον ἱρήμην,

Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·

Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὕνδε δόμονδε.

Πολλὰ δὲ μῆρ' ἔκκε θεῶν ἱερεῖς ἐπὶ βωμοῖς,

Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.

275 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.

Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηνθεν ἰόντες,

Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·

Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱδὼν ἀφικόμεθ', ἔκρον Ἀθηναῖν,

Ἐνθά κυβερνήτην Μενελάου φοῖβος Ἀπόλλων

280 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,

Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νῆδος ἔχοντα,

Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων

Νῆα κυβερνήσαι, ὅπποτε σπέρχοιεν ἄελλαι.

ὣς ὃ μὲν ἐνθά κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,

285 Ὅφρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος, ἰδὼν ἐπὶ δίνωπα πόντον

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλκισίων ὄρος αἰπὺν

ἔκκε

Verum enim verò mortem omnibus æquè-gravem neque dii ipsi
 Etiam ab amato viro possunt arcere, quandocunque tandem
 Fatum perniciosum corripuerit longum-somni-adferentis mortis.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 Mentor, nè ampliùs hæc differamus, mœsti licet:
 Illi verò non ampliùs reditus verus, sed ei jam
 Moliti sunt immortales mortem & fatum atrum.
 Nunc verò volo rem aliam inquirere & interrogare
 Nestorem, quoniam novit jura & prudentiam præ aliis:
 Ter enim jam ipsam dicunt imperâsse sæculis virorum,
 Adèd mihi immortalibus similis-videtur aspectu.
 O Nestor Nelide, tu verò verum dic;
 Quomodo mortuus est Atrides latè-imperans Agamemnon?
 Ubi Menelaus erat? Quam verò illi machinatus est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multò præstantiorem.
 Annon in Argo erat Achaïco Menelaus? an alicubi alibi
 Errabat apud homines, ille verò sumpto-animo interfecit?
 Hunc autem respondit deindè Gerenius eques Nestor;
 Profectò ego tibi, fili, vera omnia dicam.
 Sanè quidem hoc ipse suspicèris, quemadmodum evenierit:
 Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset
 Atrides, è Trojà profectus, flavus Menelaus;
 Sanè ei neque mortuo fusilem terram superfudissent,
 Sed certè canèsque & aves comedissent
 Jacentem in campo procul ab urbe; neque ulla ipsum
 Deplorâset Achivarum: valdè enim ingens molitus est facinus.
 Nos etenim illic [*in Trojà*] multa obeuntes certamina,
 Sedebamus; ille verò securus in secessu Argi equos-pascentis
 Multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis:
 Et sanè primò quidem abnuebat facinus indignum
 Nobilis Clytemnestra; (mente enim utebatur bonâ:
 Aderat enim & cantor vir, cui plurimùm mandabat
 Atrides, ad Trojam proficiscens, servare uxorem.) (maretur,
 Sed cùm jam ipsum [*Ægisthum*] fatum deorum irretivit ut-do-
 Tum verò cantorem quidem ductum in insulam desertam,
 Dereliquit avibus capturam & prædàm fieri;
 Ipsam verò volens volentem duxit suam in domum.
 Multa autem femora adolebat deorum super sacra altaria;
 Multaque donaria suspendit, textiliæque, aurumque,
 Perfecto magno opere, quod nunquam sperâset in animo.
 Nos quidem simul navigabamus à Trojà profecti,
 Atrides [*Menelaus*] & ego, amicè affecti invicem:
 Sed cùm ad Samium sacrum pervenissemus, promontorium A-
 Illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo (thenarum,
 Suis mitibus telis aggrediens occidit,
 Clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoridem; qui vincebat genus hominum
 In nave gubernandâ, quoties ingruébant procellæ.
 Sic ille quidem illic detentus est, deproperans licèt iter,
 Ut socium sepeliret, & inferias ei ferret.
 Sed quandò jam & ille, profectus super obscurum pontum
 In navibus cavis, Malearum montem excessum

Pervenit

- Ἰξε θέων, τότε δὴ συγερὴν ὁδὸν εὐρύσκα Ζεὺς
 Ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χαῖα.
 290 Κύματά τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὕρεσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσε,
 Νίχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἐςί δέ τις λισσὴ, αἰπεῖά τε εἰς ἄλλα πέτρῃ,
 Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 295 Ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαίδν ῥίον ὤθει.
 Ἐς Φαιζόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ ἐπιλάδεσσιν ἔκταν
 Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείων·
 Ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἁλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο δίκωβι λυγρᾷ,
 Κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
 Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέης
 Ἀψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὴν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 Μητρὸς τε συγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγισθοῖο·
 Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Πολλὰ κτήματ' ἔργων, ὅσα οἱ νέες ἔχθος ἔειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δητὰ δόμων ἔπο τῇλ' ἀλάλησε,
 Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 Οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φύγῃσι
 Κτήματα δαστάμενοι, σὺ δὲ τηύσιην ὁδὸν ἔλθης.
 Ἀλλ' ἔς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἔνωγα
 Ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιστό γε θυμῷ
 320 Ἐλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἑσθλαί
 Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἶνων
 Αὐτόετες οἰχνεύσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινὸν τε.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν, σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἱτάροισιν·
 Εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἱπποί,
 325 Πὰρ δέ τοι υἱες ἔμοι, οἳ τοι πομπῆς ἔσσονται
 Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 Ψεῦδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
 330 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 Ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 Ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
 Σπείσαντες, κοῖτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὤρη.
 335 Ἦδη γὰρ φῶς δίχθε' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔοικε
 Δητὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαπασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ βα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἐκλυον αὐδησάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον,
 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεξέψαντο ποτοῖο·

„ Pervenit currens, tum verò invisum iter latè-sonans Jupiter
 „ Destinavit: stridorumque ventorum flatum immisit,
 „ Fluctusque tumidos ingentes, aequales montibus.
 „ Illic disjunctis navibus, has quidem Cretæ admovit;
 „ Ubi Cydones habitabant, Jardani circa fluenta.
 „ Est autem quædam lævis, excelsaque in mari petra,
 „ Ad fines Gortynis, in obscuro ponto: (lebat
 „ Huc Auster ingentem fluctum ad sinistram promontorium pel-
 „ In Phæstum: parvulus autem lapis ingentem fluctum impedit.
 „ Hæ quidem huc venerunt; vix autem effugerunt mortem
 „ Vini: at naves sanè ad saxa fregerunt
 „ Fluctus: cæterum quinque naves cæruleis-proris
 „ Ægypto admovit ferens ventisque & unda.
 „ Sic ille quidem ibi plurimum victum & aurum congregans,
 „ Errabat cum navibus apud alterius-lingue homines.
 „ Interea verò ista Ægisthus molitus est domi tristia,
 „ Occiso Atridæ: subactus autem est populus sub illo.
 „ Septennio verò *is* imperavit divitibus Mycenis:
 „ Octavo verò *anno* ei in-perniciem venit nobilis Orestes
 „ Rursus ab Athenis; occidit autem patris-interfectorem,
 „ Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum-interfecerat.
 „ Atque hic cum hunc occidisset, dedit coenam-sepulchralem
 „ Matrisque invisæ & imbellis Ægisthi: (Argivis
 „ Eodem verò die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 „ Plurima bona ducens, quantum *scilicet* ei naves onus ferre-pote-
 „ Et tu, amice, nè diutius à domo longè erres, (rant
 „ Bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 „ Adeò superbis; nè tibi omnia devorent
 „ Bonis divisis, tu verò vatum iter feceris.
 „ Sed ad Menelaum quidem ego adhortor & jubeo te
 „ Proficisci; ille enim nupèr aliundè venit
 „ Ex iis hominibus, undè non speraret in animo
 „ Se-reditum, quemcunque primum abegerint procellæ
 „ In pelagus tam vastum: unde utique nec aves
 „ Intra annum venire possunt, quoniam ingens, horrendumque.
 „ Sed ito nunc, cum nave tuâ & tuis focis:
 „ Sin velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque & equi,
 „ Aderunt tibi etiam filii mei, qui tibi duces erunt
 „ Ad Lacedæmonem nobilem, ubi flavus Menelaus.
 „ Ora autem eum ipsum, ut vera dicat:
 „ Mendacium verò non dicet: valdè enim prudens est.
 „ Sic dixit: sol autem occidit & tenebræ advenerunt.
 „ Inter hos verò & dixit dea cæsia Minerva;
 „ O senex, profectò hæc rectè dixisti:
 „ Sed agite, secate quidem linguas, & miscete vinum,
 „ Ut Neptuno & aliis immortalibus
 „ Ubi libaverimus, lectum curemus; ejus enim hora *adest*.
 „ Jam enim lumen ivit sub occasum; neque decet
 „ Diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 „ Dixit sanè Jovis filia; hi verò auscultarunt locutæ.
 „ Ipsi autem præcones aquam manibus infuderunt;
 „ Juvenes verò crateras coronarunt potu;

- 340 Νώμωσκον δ' ἔρα πάντιν ἱπαρχάμενοι δεσπότεσι·
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βέλλον, ἀνιέμενοι δ' ἐπέλπιθον.
Αὐτὰρ ἰπὸ σπείων τ', ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοσιδής
Ἄμφω ἰσθὴν κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι·
- 345 Νέεωρ δ' αὖ κατέρυκε καθάπτομενος ἰπῆεσσι·
Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσεις, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἑμῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίεϊτε,
Ὡς τευ ἡ παρὰ πάντων ἀνείμανος, ἥδ' ἐνι χροῦ,
Ὡς οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
350 Οὐτ' αὐτὰ μαλακῶς, οὔτε ξείνοισιν, ἐνεύδειν.
Αὐτὰρ ἑμὸν πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς
Ἥκδς ἐπ' ἱερὶόφιν καταλέξεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
Ζῶω· ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπονται,
355 Κείνους ξεινίζειν, ὅς τις κ' ἑμὰ δῶμαδ' ἵκηται·
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον Φίλε· σοὶ δὲ ἔοικε
Τηλέμαχον πείσεσθαι, ἵππῳ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἔμ' ἔψεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
360 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἰγὰρ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Εἴμ', ἵνα θαρσύνῃς ἑτάρους, εἴπω τε ἔκαστα·
Οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
Οἱ δ' ἅλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται
Πάντας ὁμηλικὴν μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
365 Ἐνθα κε λευκαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
Νῦν· ἀτὰρ ἡὔδεν μετὰ Καῦκωνας μεγαθύμους
Εἴμ', ἔνθα χρεῖδς μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
Οὐδ' ἐλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, (ἵππῳ τευ ἵκετο δῶμα,) ὧ
Πάμφον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· ὅς τις δὲ οἱ ἵππους,
370 Οἱ τοὶ ἐλαφρότατοι θέειν, καὶ κάρτος ἤριος.
Ὡς ἔρα φωνήσας ἐπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
φθῆναι εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
Θαυμάζειν δ' ὁ γεραίτης, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν·
375 Ὡ φίλος, οὐ σε ἔολπαι κακὸν καὶ ἔνθαλιν ἔσεσθαι,
Εἰ δὲ τοι νέῃ ὥδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται.
Οὐ μὲν γὰρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἱχόντων,
Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίῃ Τριτογένεια,
Ἥ τοι καὶ πατέρ' ἱσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἱτίμα.
380 Ἀλλὰ, Ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἱσθλὸν
Αὐτῷ, καὶ παῖδεςσι, καὶ αἰδοίῃ παρακρίτι·
Σοὶ δ' αὖ ἰγὰρ ῥέξω βοῦν ἦριν, εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν οὐπὼ ὑπὸ ζυγῶν ἡγάγεον ἀνὴρ,
Τῇ τοι ἰγὰρ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχέυατ.
385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέεωρ,
Τιάσσι, καὶ γεμυροῖσιν, ἔα πρὸς δῶματα καλὰ.
Ἀλλ' ὅτε δῶμαδ' ἵκοντο ἀγκυλῶτα τοιοῦτο ἄνακτος,
Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἑλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
Οἴνου ἡδυπέτοιο, τὸν ἰνδαμένῳ ἱνικυτῷ

Distribueruntque omnibus, auspicantes poculis:
 Linguas autem in ignem conjecerunt, surgentesque, libarunt.
 Cæterum postquam libarant, biberantque quantum desiderabat
 Tam verò Minerva & Telemachus deo-similis (animis,
 Ambo volebant cavam ad navem redire:
 Nestor autem contrà detinebat incessens verbis;
 „ Jupiter hoc prohibeat, & immortales dii alii,
 „ Ut vos à me celerem ad navem eatis,
 „ Tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut paupertate,
 „ Cui neque lenæ neque strigula multa in domo,
 „ Quibus aut ipsè mollior, aut hospites indormiant.
 „ At mihi adsunt lenæ & strigula pulchra.
 „ Nunquam certè hujus viri Ulyssis charus filius
 „ Navis in tabulatis cubaverit, dum ego
 „ Vixero; deindè verò liberi in sedibus inquantur,
 „ Qui hospites excipiant, quicumque ad meam domum venerit.
 Hunc autem rursus allocuta est dea casta Minerva;
 „ Benè sanè hæc dixisti, senex amice: tibi verò decret
 „ Telemachum parere, quoniam longè mellus sic.
 „ Verum ille quidem nunc te sequatur, ut dormiat
 „ Tuis in sedibus; ego autem ad navem nigram
 „ Vado, ut confirmem socios præcipiamque singula:
 „ Solus enim inter illos senior gloriol esse,
 „ Cæteri verò ob amicitiam juniores viri sequuntur
 „ Omnes æquales-ætatè magnanimi Telemachi.
 „ Illic cubaverim cavè in navè nigra
 „ Nunc: sed manè ad Cauconas magnanimos
 „ Ibo, ubi debitum mihi debetur, neque sanè novum,
 „ Neque exiguum: tu verò hunc, (quoniam tanti venit ad dæ-
 „ Miste cum curru & filio: dæque ei equos, (num,))
 „ Qui tibi celerrimè currendo, & robore fortissimi.
 Sic utique locuta ablit casta-oculos Minerva,
 Aquilæ similis: stupor autem cepit omnes videntes.
 Admirabatur etiam senex, ut vidit oculis:
 Telemachique prehendit manum, verbumque dixit, & locutus est:
 „ O amice, haud te opinor ignavum & imbellem fore,
 „ Siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 „ Non enim quissquam hic alius cælestes domos habitantium,
 „ Quam Jovis filia prædatrix Pallas,
 „ Quæ tibi & patrem eximium inter Achivos honorabat.
 „ At, Regina, propicia sis; dæque mihi gloriâ eximiam,
 „ Ipsi, & filiis, & venerandæ uxori:
 „ Tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, latâ-fronte,
 „ Indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir.
 „ Hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.
 Sic dixit supplicans, hunc autem audivit Pallas Minerva.
 Præbat autem Gerenius eques Nestor,
 Filiis & generis suis, suas ad sedes pulchras.
 Sed postquam ad sedes venissent inclýtas regis,
 Ordine sedebant per sedillæque thronosque.
 His verò senex ubi-advenissent craterem miscuit
 Vini dulcis, quod unthectus anno

᾿Ωξε ταμὴν, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε·
τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
εὐχεται ὑποσπένδων, κοῦρη Διὸς Αἰγυῖόχαιο.

395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἦθελε θυμὸς·
οἱ μὲν κικεῖοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος·
τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ

Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύης θείοιο,
τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθαύσῃ λειδοῦπν·
400 Πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
ὅς οἱ ἔτ' ἠΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.

Αὐτὸς δ' αὐτὲ καθεῦδε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο·
τῷ δ' ἔλοχος δέσποινα λέχος πόρνευε καὶ εὐνή·
ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
405 Ἦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἐκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λήβοισιν,
οἱ οἱ ἴσαν προπάρους θυράων ὑψηλῶν,

Λευκαί, ἀποσιλβοντας ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
Νηλεὺς ἴζεσκεν, θεόφιν μῆσιν ἀτάλαντος·
410 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμῆς κίχθουδε βεβήκει.
Νέστωρ αὖ τὸτ' ἔφειξε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Σκηπτρον ἔχων· περὶ δ' οἷος ἑολλέες ἠγυρέοντο,
Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες· Ἐχέφρων τε, Στρατίος τε,
Παρσεύς τ', Ἀρητὸς τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
415 τοῖσι δ' ἐπειδ' ἔκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοσίκελον εἶσαν ἔγοντες.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηῖνατ' ἐέλδωρ·
Ὅφρ' ἦτοι πρῶτις τε θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην,
420 Ἡ μοι ἱναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θέλειαν.
Ἀλλὰ γ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἵτω, ὄφρα τάχιστα
Ἑλθέσιν, ἱλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
Εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν

Πάντας ἰὼν ἐτέρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ οἷους·
425 Εἰς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρτεια δεῦρο κελύεω
Ἑλθεῖν, ὄφρα βοδὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἑολλέες· εἶπατε δ' εἰσω
Δμῳῆσιν κατὰ δώματ' ἀγανκλυτὰ δαῖτα πένεσσαι,
Ἑδρας τε, ξύλα τ' ἄμφι, καὶ ἀγλαὰν οἰσέμεν ὕδωρ.

430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπείπνυον· ἦλθε μὲν ἄρ' βοῦς
Ἐκ πεδίου, ἦλθεν δὲ βοῆς παρὰ νῆς εἰσης
Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
Ὅπλ' ἐν χειρὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρωτα τέχνης,
Ἀκμονά τε, σφύραν τ', εὐποιήτόν τε πυράγην,
435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
Ἰρῶν ἀντιόωσα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἐπεὶ τε βοδὸς κέρασιν περιχεῖεν
Ἀσκήσας, ἵν' ἡγάλμα θεὰ κεχάροιο ἰδοῦσα.

440 Βοῦν δ' ἀγέτην κερῶν Στράτιος καὶ Δίος Ἐχέφρων.
Κέρνιβας δὲ σφ' Ἀρητὸς ἐν ἀνταμμένῳ λέβητι
ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων· ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλάς
Ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μινεπτόλεμος Θρασυμήδης
Ὅξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρίζετο, βοῦν ἐπικέψων.

Aperait proma, & operculum dempsit:

Hujus senex craterem miscuit; plurimum verò Minervæ
Supplicabat libans filiae Jovis Ægiochi.

Cæterum postquam libarant, biberantque, quantum voluit a-
Alii quidem decubaturi abiierunt domum quisque: (nimis,

Illic verò decumbere-fecit Gerenius eques Nestor
Telemachum, charum filium Ulyssis divini,

Tornatis in lectis sub porticu sonora:

Juxta eum verò bellicosum Pisistratum ducem virorum,
Qui ei adhuc cælebs filiorum erat in ædibus.

Ipsè verò dormivit in secessu domus excelsæ:

Hinc verò uxor regina lectum præparavit & cubile.

Quandò autem manè-gemita apparuit rosea-digito aurora,
Surrexit utique ex lecto Gerenius eques Nestor;

Egressusque sedit super politos lapides,

Qui illi erant ante fores excelsas,

Aibi resplendentes unguento; quibus quidem antea

Neleus insidebat diis consiliarius par:

At ille quidem jamjam fato domitus ad inferos descenderat.

Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,

Sceptrum tenens: circum autem filii frequentes congregabantur;

E thalamis egressi, Echephrónque, Stratiúsque,

Perseúsque, Aretúsque, & deo-par Thrasymedes:

His verò deinceps sextus Pisistratus venit heros:

Juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt docentes.

Illis verò sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor;

„E vestigio mihi, filii chari, perficite voluntatem;

„Ut scilicet primum inter deos propitiâ-reddam Minervam,

„Quæ mihi manifesta venit dei ad convivium celebre.

„Verum alius quidem nunc propter bovem est, ut celeritè

„Veniat, adducat autem boum bubulcus vir.

„Unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram

„Omnes profectus socios ducat, relinquat verò duos solos:

„Unus porro aurificem Laërceum huc jubeat

„Venire, ut bovis aurum cornibus circumfundat.

„Vos verò alii manete hic simul-omnes; mandate autem intus

„Ancillis per domum inclytam convivium apparare,

„Sediliisque, lignisque undique, & limpidam afferre aquam.

Sic dixit; illi autem omnes ministrabant: venit quidem bos

Ex agro, venerunt etiam celeri à nave aequali

Telemachi socii magnanimi: venit porro faber,

Arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,

Incudémque, malleúmque, benè-factámque forcipem.

Quibus scilicet aurum elaborabat: venit quoque Minervæ,

Sacris adfutura: Senex autem eques Nestor

Aurum dedit: ille verò deindè bovis cornibus circumfudit

Ubi elaborasset, ut ornatum dea gauderet intuita.

Bovem autem dncebant cornibus Stratius & nobilis Echephrón.

Aquam autem ipsis Aretus in floribus-celato lebetè

Venit ex thalamo ferens: alterà verò gestabat molas

In canistro; securim autem bellicosus Thrasymedes

Acutam tenens in manu adstabat, bovem cælusus.

- Περσεύς δ' ἔμνιον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 Χέρυβιά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθῆνῃ
 Εὐχέτ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἔπει ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρβυτος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἥρχ' ἑξ· πέλας δ' ἀπένοψε τέκοντας
 450 Αὔχενίους, λῦσεν δὲ βοῶς μένος· αἱ δ' ἐλάλυξαν
 θυγατέρες τε, υἱοί τε, καὶ αἰδοίην παράκοιτις
 Νέστωρος, Εὐρυδίκη, πρῶτα Κλυμένηοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυδείης
 ἔσχον· ἄτὰρ σφάξεν Πεισίσρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἷμα ῥῆν, λίπε δ' ὄρεα θυμῶς,
 Αῖψ' ἔρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 Πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχ' ἀποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καί τ' ἐπὶ σχίζῃς δ' γέρον, ἐπὶ δ' αἰδοπα οἶνον
 460 Λεῖβε· νόοι δ' ἄπαρ αὐτὸν ἔχον πεμπύβελα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάνη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσκαντο,
 Μίσγυλλόν τ' ἔρα τ' ἄλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὀπτῶν δ', ἀκροπάρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρ' αὖ Τηλέμαχον λούσεν καλῇ Πολυκάτῃ,
 465 Νέστωρος ἐπλοτάτῃ θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λούσέν τε, καὶ ἔχεισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φῶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἄσπερ μιν βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 Πὰρ δ' ἔρα Νέστωρ ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζιτο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτατα, καὶ ἐρύσαντο,
 Δαίνυνθ' ἰζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρας ἐσθλοὶ ὄροντο,
 Οἶνον ἐνοικοχοῦντες ἐνὶ χρυσοῖς δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πῶσιος καὶ ἐσθτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 475 Παιῖδες ἱμοί, ἔγχε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 Ζεύξαι' ὅφ' ἄρματ' ἔγοντες, ἵνα κρήσῃσιν ἑδοῖτο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
 Καρπαλίμως δ' ἔζευξαν ὅφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 Ὅψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφεῖς βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἔρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσας δίφρον·
 Πὰρ δ' ἔρα Νεστορίδης Πεισίσρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάξτε χερσὶ·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετέσθην
 485 Ἔς πεδίον, ἀπότην δὲ Πύλου αἰπὴ πτολίεθρον.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὺν ἄμφω ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιδωνέ τε πᾶσι ἀγυαί.
 Ἔς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Τίτος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειδὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔσαν· ὃ δὲ τοῖς πᾶρ ξείνῃα ἔθηκεν.
 Ἥμας δ' ἡραγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥδης,
 Ἴππους τ' ἐξέγγυντ', ἐκαστ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, καὶ αἰδοῦσθ' ἱριδοῦπον·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετέσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον κυρτοφρόν· ἔνθα δ' ἔπειτα

Perfens autem vas sanguini recipiendo tenebat: senex autem eques
 Aquamque molasque præhibebat: multumque Minervæ (Nestor
 Supplicabat primitias-offerens, ex capite pilos in ignem conjiciens.

Cæterum postquam precati sunt, & molas projecerunt,
 Statim Nestoris filius magnanimas Thrasymedes,
 Feriit propè stans: securis autem abscidit nervos
 Cervicales, solvitque bovis robur: cum clamore verò precati sunt
 Fillæque nuræque, & pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima natu Clymeni filia.

Hi quidem deinde sablatam bovem à terrâ spaciosâ
 Tenebant: cæterum maculavit Pisistratus dux virorum. (animus,
 Ex illi autem postquam niger sanguis fluxisset, reliquissetque ossa
 Celeritèr dein ipsam diviserunt; statimque femora excidebant
 Omnia ritè, adipèque cooperuerunt.

Postquam duplicaverant; super ea verò frustra-cruda-imposuerunt.
 Adolebat autem super ligna-fissa senex, & insuper nigrum vinum
 Libabat; juvenes verò juxta eû tenebant verua-quinque; cuspidû ma-
 Cæterum postquâ femora exusta erant, & viscera gustarunt, (nibon.
 Minutatim dein secuerunt cætera, & verubus transfixerunt,
 Assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea verò Telemachum lavit pulchra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelide.

Porrò postquam lavisset, & unxisset pingui oleo,
 Eique indusium pulchrum indidisset atque tunicam,
 E. lavacro is exiit, corpore immortalibus similis:

Juxta autem Nestorem profectus confedit, pastorem populorum.
 Hi verò postquam assarant carnes exteriores, & detraxerant,
 Epulabantur sedentes; deinde viri præstantes surgebant,
 Vinum infundentes in aurcis poculis.

Cæterum postquam potûs & cibi desiderium exemerant,
 Illis dein sermonis exordiebatur Geræus eques Nestor;
 „ Filii mei, agite, Telemacho pulchras-jubas-habentes equos
 „ Jungite sub currum ducentes; ut conficiat iter.

Sic dixit, hi verò ei statim auscultarunt atque paraverunt:
 Celeriterque junxerunt sub currum veloces equos.

Mulier verò proma panem & vinum imposuit,
 Obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Telemachus autem dein perpulchrum conscendit currum;
 Juxta eum verò Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 In currumque conscendit, & habenas cepit manu:

Verberavitque ut intraret-cursum; illi verò non inviti volarunt
 In campum, reliqueruntque Pyli extremam urbem.

Illi verò totâ die quætiebant jugum utrinque tenentes.
 Occidit autem sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 Filii Orfilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi verò noctem dormiverunt: illeque his hospitalla apposuit.

Quandò autem manû-genita apparuit rosas-digito Aurora,
 Equosque junxerunt, currumque ornatu-varium conscenderunt:
 Eque vestibulo agitarunt, & è porticu sonora: (volant.
 Flagellavit autem Pisistratus, ut intraret-cursum: illi verò non inviti
 Venerunt autem in campum fragiferum: hic verò deinde

Ἦνον ἰδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείας ἵπποι.
Δύσετό τ' ἥελιος, σκυῶντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Δ
Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ῥωβέσεις.

Παρὰ Μενελάω ξενισταῖς σὺν Πεισιγέρῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγῆται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψοῖ εἶη. Βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνηστήρων, περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. Παραμυθίζεται δὲ ἡ Ἀθηναῖα δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην, ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσχεραίνουσιν, διὰ εἰδῶλου, ὁμοιωθεῖσα Ἰφίτην, τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

Δίλτα, μάθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ἀτρεΐδα, λοχόμενος, υἱός.

- Ο**ἱ δ' ἔχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώσσαν·
Πατρὸς δ' ἦρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτρσιν,
Τίεος ἥδ' ἐυγατρὸς ἀμύμονος, ἃ ἐνὶ δίκῃ.
5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱὸν πέμπεν·
(Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξέτέλειον
Τὴν ἦρ' ὕγ' ἐνδ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι,
Μυρμιδόνων προτὶ ἥεν περιπλυτὸν, οἷσιν ἔνασσειν.)
10 Τίσει δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλκίτορος ἦγετο καὶρην,
'Ὅς οἱ τηλόγετος γένετο κρατερὸς Μοῦσπένυθς,
'Ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
'Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἱεραινεήν
'Ερμιόνην, ἣ εἶδος ἔχει χρυσῆς Ἀφροδίτης.
15 Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὕπερθεος μέγα δῶμα
Γείτονας, ἥδ' ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος Ἀειδὸς,
Φορμίζων· δοιδὰ δὲ κυβισσητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἰδίνεον κατὰ μέσσον.
20 Τὸ δ' αὐτ' ἐν προθύροισι δόμῳ αὐτῷ τε καὶ ἱππῳ,
Τηλέμαχος ἔ' ἦρος καὶ Νέστορος ἀγλαὰς υἱὸς,
Στήσαν· ὃ δὲ προμολὸν ἴδετο κρείων Ἑρσωνεύς,
'Ὅτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελίων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
25 Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεια πτερβέντα προσήδα·
Ἐῖναι δὴ τίνα τῷδε, διατρεφὲς ὦ Μενέλαε,
'Ανδρεῖ δύνω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον.
'Ἀλλ' εἰπ', οἱ σφῶϊν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
'Ἡ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς καὶ Φιλῆσῃ.
30 Τὸν δὲ μέγ' ἐχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Οὐ μὲν νῆπιος ἦτορ, Βοηθείῃ Ἑρσωνεύ,
Τοπρὶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε, πᾶσις ὢς, νῆπια βάζεις.
'Ἡ μὲν δὲ νῦν, ξυνήϊα πολλὰ φαγόντε

Ἄλλον

Consciebant iter: usque adeo extulerunt veloces equi.
Occurruntque sol, obumbranturque omnes viae.

O D Y S S E Æ HOMERII IV.
LIBRI

Argumentum.

Apod Menelaum hospitio exceptus cum Pisistrato Telemachus, suscit ei, quæ in Ithaca a proci sibi sunt. Deinde narrat ipsi Menelaus de reditu Græcorum, & Proci vaticinio, per quod cognovit Agamemnonis mortem, quodque Ulysses apud Calypsò esset. Sed proci consulant de Telemacho occidendo. Consolatur autem Pallas per somnium Penelopem, filii perfidiam graviter ferentem, per simulachrum, simili facta Iphigeniæ Penelopei sorori.

A. Discit de patre ab Atreida infidiis circumdatus filius.

Hi autem venerunt cavam Spartam amplexi:

Ad domum autem agebant Menelai gloriosi.

Hunc verò invenerunt exhibentem nuptiale epulum multis sociis.
Fili atque filiae eximiae, suæ in domo. (bus,

Hanc quidem Achillis bellicosi filio mittebat:

(In Trojâ enim primum sponderat atque annuerat

Daturum se; illis verò dii nuptias perficiebant.

Eam utique ipse illuc cum equis & curribus mittebat ire,

Myrmidonum ad urbem inclytam, quibus imperabat.)

Filio autem ex Spartâ Alektoris adducebat filiam,

Qui ei in senectute natus erat fortis Megapenthes,

È servâ: Helenæ autem dii prolem non amplius dabant,

Ex quo semel genuerat filiam amabilem

Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

Sc hi quidem epulabantur per sublimem magnam domum

Vini, & amici Menelai gloriosi,

Obstantes se: inter eos verò cantabat divinus cantor,

Citharam pulsans; duoque saltatores inter eos

Canum auspicientes saltabant in medio.

Cæterum in vestibulo sedium ipsique & equi,

Telemachusque heros, & Nestoris inclytus filius,

Steterunt: progressus autem vidit præstans Eteoneus,

Sedulus famulus Menelai gloriosi;

Itaque annuntiaturus per sedes pastori populorum:

Prope autem stans verba alata dixit;

„Hospites jam quidam isti, Jovis alumne ô Menelaë,

„Viri duo; proli verò Jovis magni similes sunt.

„Sed dic, an ipsis solvamus veloces equos,

„An ad alium mittamus ire, qui eos amicè excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus est flavus Menelaus;

„Non quidem stultus eras, Boëthide Eteoneu,

„Antea, at quidem nunc puer vehuti, puerilia loqueris.

„Profectò jam nos, hospitalia multa depasti

- ἄλλων ἀνθρώπων, δεῦρ' ἰνόμεν', αἷκε ποδὶ Ζεὺς
 35 ἔξοπισσιν περ παύσῃ διζυγες· ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ἑείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἔγε βοιωθεῖναι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάρῳ διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνοὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπένθαι ἐοῖ αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἱφ' ἵππεισιν κᾶπησι,
 παρ' δ' ἔβαλλον ζεῖδας, ἀνὰ δὲ κρεῖ λευκὸν ἔμιξαν·
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
 45 Ὡς γὰρ ἡελίου αἰγλή πέλειν, ἥδ' οὐρανῆς,
 δῶμα καὶ ὑπερεφ' οὐρανόθεν Μενέλαος κυδαλίμοιο.
 αὐτὰρ ἔπει τάπησιν ὀρώμενοι ἰφθαλμοῖσιν,
 ἔς ῥ' ἀσταμίνθους βάντες ἐυξέσας, λούσαντο.
 τοὺς δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 50 ἄμφι δ' ἔρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἥδ' ἑλκυσσάσας,
 ἔς ῥα θρόνους ἐζόντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 χέρνιβα δ' ἄμφιπόλος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίσσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἱτάνυσσε τράπεζαν.
 55 Στάν δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρόντων·
 δαιτρός δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν ἁίρας
 παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 τὴν καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου ἔ' ἄπτοσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεν', οἱ τινες ἐξόν
 ἄνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
 ἄλλ' ἄνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῶν,
 Σκηπτούχων, ἔπει οὐ κε κακοὶ τοιοῦνδε τέκοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦντα βοδὸς παρὰ πίονα θῆκεν,
 ὅππ' ἐν χερσὶν ἔλδον, τὰ ῥά οἱ γέρε παρέδωκεν αὐτῶ.
 οἱ δ' ἱπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδνητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 Ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 φράζεο, Νέστορίδη, τῷ μὲν καχαρισμένῳ θυμῷ,
 χαλκοῦ τε αἰσσηνὴν καδδῶματα ἠχήμεντα,
 χρυσοῦ τ', ἡλέκτρον τε, καὶ ἀργύρου, ἥδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τὰδ' ἔσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσφοδῶντα.
 τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφικας φωνήσας ἔπει πτερβέντα προσήδα·
 τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἔν τις ἐρίξει·
 (ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἑσίν.)
 80 Ἄνδρῶν δ' ἦκεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἥδ' οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παῶν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 ἠγαναγόμην ἐν νηυσὶ, καὶ οὐδοάτω ἔτει ἦλθον·
 κύπρον, φοινίκην τε, καὶ αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 λιθιστάς ῥ' ἰκόμεν, καὶ σιδονίους, καὶ ἑρεμβοὺς,
 85 καὶ λιβύην, ἵνα τ' ἔργες ἔφαρ κερσεὶ τελέθουσιν.

„ Aliorum virorum, hinc venturus; sicubi Jupiter
 „ In posterum saltim liberârit ab ærumâ: sed solve equos
 „ Hospitum, ipsosque introduce ad epulandum.
 Sic ait: ille verb ex domo proruit, vocabatque alios
 Sedulos famulos, unâ ut sequerentur seipsum.
 Hi verò equos quidem solverunt sub iugo sudantes:
 Et hos quidem alligârunt ad equina præsepia,
 Apponebantque avenas, & hordeum album admiscuerant;
 Currus verò posuerunt ad parietem collocentem:
 Ipsos porro duxerunt in augustam domum: hi autem videntes
 Admirabantur per domum Jovis-alumni-regia.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunc,
 Domum per excessum Menelæi gloriosi.
 At postquam oblectati sunt videndo oculis,
 Ad labra descendentes perpulsa, lavant.
 Hos verò postquam ancillis lavârunt & unxerunt oleo,
 Circûaque chitonis villosis posuerant ipsi atque tunicas;
 In thronos utique considerant // juxta Acridem Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturis fundebat ferens,
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad lavandum: juxta verò politam extendit mensam.
 Cibum verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa imponens, largiens de præsentibus:
 Coquus autem carum lances proposuit sablatas
 Diversarum: ipsique apposuit aurea pocula.
 Hos etiam dextrâ prehensens allocutus est flavus Menelaus;
 „ Cibumque gustate, & gaudete: ceterum deinde,
 „ Coenam cum-gustaveritis, interrogabimus, quanam sitis
 „ Hominum: non enim vestrorum utique genus perit partem,
 „ Sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 „ Sceptiferorum: quippe nequaquam ignavi cives gentem.
 Sic ait, & ipsa terga bovis pinguis apposuit,
 Assata in manibus eligens, quæ sibi munera apposuerant ipsi.
 Hi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Cæteram postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Tum verò Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 Propè admoto capite; ut ne audirent alii;
 „ Considera, Nestoride, meo charissime animo,
 „ Ærisque splendorem, per domum sonantem,
 „ Aurique, electrique, & argenti, atque eboris.
 „ Jovis utique talis est Olympi intus aula.
 „ Quanta hæc infinita multa! Admiratio me capit intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 Et ipsos compellens, verba statâ dixit:
 „ Filii chari, sine cum Jove mortalium hæc ullus contenderit;
 „ (Immortales enim ejus aedes & possessiones sunt.)
 „ Hominum verò aut aliquis mihi contendat, aut non,
 „ Opibus: certè enim multæ passus & multum vagatus
 „ Adduxi in nâvibus, & octavo dentum anno veni:
 „ Ad Cyprum, Phœnicemque, & Ægyptios vagatus,
 „ Æthiopisque adii, & Sidonios, & Ereubos,
 „ Et Libyam, ubi usque agrum prædâs cecidi ferre.

- Τρις γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνικυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευῆς, οὔτε τι ποιμήν,
 Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκαροῖο γάλακτος.
 Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηστανδὸν γάλα θῆσαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὸν βίστον συναγείρων
 Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὶν ἄλλος ἔποφνε,
 Λάβρη, ἀνωΐσι, δόλω οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει' ἀκούεμεν, οἳ τινες ὑμῖν
 95 Εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 Εὖ μάλα ναιετάοντα, καχευδόντα πολλὰ καὶ ἰσθλά.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 Ναιέειν, οἳ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἱκῆς Ἀργεὺς ἱπποβότῳ.
 100 Ἀλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Πολλάκις ἐν μαγάρῳσι κατῴμενος ἡμετέροισιν,
 Ἄλλοτε μὲν τε γόῃ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Πάύσομαι· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυαροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων οὐ τέσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 105 Ὡς ἐνδὲς, ὅς μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἰδωδὴν
 Μυνομένην· ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τέσ' ἐμύγησιν,
 Ὅσ' Ὀδυσσεὺς ἐμύγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμέλλεν
 Αὐτῷ κῆδε' ἔσσεσθαι, ἱμολ' δ' ἔχος αἰὲν ἔλαστον
 Κεῖνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν,
 110 Ζῶει ὃγ', ἢ τέθνηκεν. Ὀδύρονται νῦν που αὐτὸν
 Λαέρτης δ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος δ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ δ' ὕφ' ἱμερον ὤρεε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ δ' ἀκούσας,
 115 Χλαῖναν πορφυρέην ἔντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών
 Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνησθῆναι,
 Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιο.
 120 Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑφορόφοιο
 Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστῃ κλισίῃν εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρειν μαλακοῦ ἱρίοιο.
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τέλαρον φέρε, τὴν οἱ ἔδωκε
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὅς ἔναι· ἐνὶ Θήβῃ
 Αἰγυπτήρῃ, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κείται·
 Ὅς Μενέλαος δάκε δὴ ἀργυρέας ἀσπρίνθους,
 Δοιοῦς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τέλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
 Χρυσῇν τ' ἡλακᾶτην, τέλαρδ' ὃν ὑπόκυκλον ὕπασσεν,
 Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεσσι κεκράντο.
 Τὸν δὲ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 Ἠλακᾶτην τετάνυστο, ἰσθνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
 Ἔβητο δ' ἐν κλισίῳ, ὅπῃ δὲ ἐρῆνυς ποιεῖν ἔεν.
 Αὐτίκα δ' ἦρ' ἐπίεσσε πόντον ἰερίων ἕκαστα.

29 Ter enim pariant oves integrum per annum.
 30 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 31 Casci & carnum, neque dulcis lactis:
 32 Sed semper præbent per-totum-annum læc malgendum.
 33 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 34 Errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 35 Clām, ex-improvisō, dolo perniciosæ uxoris.
 36 Adēd nequaquam gaudens hūcē facultatibus impero.
 37 Et ex patribus ista debetis audivisse, quicunque vobis
 38 Sint: quandoquidem valdē multa passus sum, & perdidī dōrum,
 39 Perquā habitantibus commodā, continentem multa & pretiosa.
 40 Quorum utinam vel tertiam habens in ædibus partem
 41 Habitarem; viri autem salvi essent, qui tum perierunt
 42 Trojā in latā, longē ab Argis equis apto.
 43 Sed tamen omnes quidem lugens & desiens,
 44 Cnebrō domi desidens nostræ,
 45 Interdum quidem luctu mente oblector, interdum verō rursus
 46 Quiesco: cita nempe satietas molesti luctus.
 47 Horum omnium-causā non tantum lugeo, vexatus licet,
 48 Ut minus-gratiā, qui utique mihi somnum invisum-facit & cibum
 49 Recordanti: quoniam nullus Græcorum tanta elaboravit,
 50 Quanta Ulysses elaboravit & pertulit: huic autem destinātū erat,
 51 Ipī dolores ut-essent, mihi verō mœror semper gravissimus
 52 Ejus-causā; quoniam diū longe abest; neque quid scimus,
 53 Vivātne ille, an mortuus sit. Desient utique illum
 54 Læertesque senex, & prudens Penelope,
 55 Telemachusque, quem reliquit recēns-natum in domo.
 Sic ait: huic autem ob patrem desiderium excitavit luctus.
 Lachrymam verō à palpebris humi demisit, de patre audiens,
 Chlēmam purpuream oculis prætendens
 Utrāque manu: observavit autem ipsum Menelaus;
 Deliberavitque deinde in mente & in animo,
 An eum ipsum patris sineret meminisse,
 An prior interrogaret, singulāque diceret.
 Dum ille hæc deliberabat in mente & in animo,
 Helena ex thalamo odorifero excoīso
 Egressa est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis:
 Hæc autem statim Adrasta sellam benè-factam apposuit:
 Alcippe verō tapetem ferebat mollis lanæ:
 Phylō autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiacis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent:
 Qui Menelao dedit duo argentea labra,
 Geminōsque tripodas, decemque auri talenta.
 Scorsim verō insuper Helenæ uxor dedit pulchra dona,
 Aureamque cōkim, calathumque sub-rotatum præbuit,
 Argenteum, auro verō labia munita erant.
 Hunc utique ei ancilla Phylō apposuit ferens,
 Filo elaborato repletum: ceterum super eum
 Cōlus extensa erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem Helena in sellā, scabellum verō sub pedibus erat.
 Continuo autem illa verbis maritum interrogabat singula;

- Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφέες, οἳ τινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχετόμενται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γὰρ πῦρ τινά φημι λοικόντα ἰδεῖν ἰδέσθαι.
 Οὐτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν,)
 Ὡς ὅδ' Ὀδυσσεύος μεγαλήτορος υἱὸς εἶπας
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλαπτε νέον γεγαυῖτ' ἐνὶ δίπῳ
 145 Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἡμεῖο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλαθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ ἔισκεις·
 Κεῖνου γὰρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 Ὀφθαλμῶν τε βολαὴ, κεφαλὴ τ', ἐφύπερθε τε χεῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ.
 Μυθεύμην, ὅσα κείνος διζύσας ἐμύγησεν
 Ἀμφ' ἱμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε.
 Χλαῖναν πορφυρέην ἔντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδ'·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφέες, ὄρχαμε λαῶν,
 Κεῖνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σάφρων ἐστὶ, νημεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὡδ' ἐλθὼν τοπρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ, θεοῦ ὥς, τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἔμὰ πρόηκε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὴν ἔπεισθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 Ὅφρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποθήσαιο, ἢ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἔλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο,
 165 Ἐν μεγάροις, ἥ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν·
 Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ· ὁ μὲν οἶχεται, οὐδὲ οἱ ἄλλοι
 Εἶς, οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἴκει, ὃς εἶνεκ' ἡμεῖο πολεῖς ἐμύγησεν ἀέθλους·
 Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων·
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἄλλα νόσον ἔδωκε
 Νηυσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσκα Ζεὺς.
 Καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δῶματ' ἔτευξε,
 175 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ἥ,
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 Αἶ' περιγαιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἱμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἔθντες ἑμισγόμεθ'· οὐδὲ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένῳ τε,
 180 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν πού μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,
 Ὃς κείνον δύσηνον ἀνδριμόν οἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὅφ' ἱμερὸν ἔρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖν Ἑλένη Διδὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 Κλαῖε δὲ Τηλεμάχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ' ἄρα Νέστωρ υἱὸς ἀδακρύτῳ ἔχεν ὄσσε·
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν δ' Ἡσῆς ἔκτεινε Φαιηνῆς ἀγλαῆς υἱός·
 Τὸ δ' οὖν ἐπιμνησθεὶς ἔπεια πτερόντ' ἀγάρρουν·

„ Scindās jam, Menelaë Jovis-alumne, quāvis hi
 „ Hominum glorientur venisse nostram domum?
 „ Mentiar, an verum dicam? jubet autem me anima.
 „ Nondum enim me ullum puto similem adeo vidiſſe
 „ Neque virum neque mulierem, (admiratio me tenet aspiciens-
 „ Ut iſte Ulyſſis magnānimi filio ſimilis (tem;)
 „ Telemacho, quem reliquit recens-natum in domo
 „ Ille vir, quando mei inverecundæ gratia Achivi
 „ Veniſtis ad Trojam, bellum ſivum excitantes.

Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſlavus Menelaus:

„ Sic nunc & ego exiſtimo, ut tu conjicis:
 „ Illius enim ejuſmodi pedes, ejuſmodique manus,
 „ Oculorumque jaſtus, caputque, & ſupernè coma.
 „ Et nunc ſane ego recordatus Ulyſſis,
 „ Loquebar, quantas ille ærumnas patiens toleraverit
 „ Pro me: at hic amaram à palpebris lachrymam ſtillabat,
 „ Chlænam purpuream oculis obtendens.

Hunc verò ruruſus Neſtorides Piſiſtratus contrā allocutus eſt:

„ Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,
 „ Illius quidem hic filius eſt verè, quemadmodum dicis;
 „ Sed modeſtus eſt, indignūque putat in animo,
 „ Huc profeſtus primū, interpellationes proferre
 „ Coram te, cujuſ nos, dei tanquam, delectamur voce.
 „ Cæterū me præmiſit Gerenius eques Neſtor,
 „ Hunc ſimul comes ut-ſequer; cupiebat enim te videre,
 „ Ut ei aut ſermonem aliquem ſuggereres, aut aliquid opus.
 „ Multimos enim dolores patitur ob patrem filius abſentem,
 „ Domi ſuæ, cui non alii auxillatores ſunt:
 „ Sic nunc Telemacho eſt: hic quidem abeſt, neque ei alii
 „ Sunt, qui per populum avertant calamitatem.

Hunc autem viciffim reſpondens allocutus eſt ſlavus Menelaus;

„ Papæ! certè perquā-amicū viri filius meam domum
 „ Venit, qui mei gratiā plurima ſubiit certamina:
 „ Atque ipſum cogitabam huc-profeſtum me amice-excepturum
 „ Argivos, ſi nobis ſuper mare reditum dediſſet (præter alios
 „ Navibus velocibus ſicri Olympi latè-tonans Jupiter.
 „ Et ſanè ei in Argo condidiſſem urbem, & ædes ædificaviſſem,
 „ Ex Ithacā adjuſto cum facultatibus & filio ſuo,
 „ Et omni populo, unā urbe evacuatā,
 „ Earum quæ circum-habitantur, imperantūque à me ipſo.
 „ Et crebrò hic exiſtentes unā-ſuiſſemus-verſati: neque nos
 „ Aliud diremiſſet amantesque oblectantēſque nos,
 „ Antequā mortis nigra nebula obtexiſſet.
 „ Sed hæc quidē futurum erat, ut invideret deus ipſe,
 „ Qui illum infelicem abſque-reditu ſolum reddidit.
 „ Sic ait: his verbis omnibus deſiderium excitavit luctū.

„ Flebat quidem Argiva Helena ex-Jove-nata;
 „ Flebat etiam Telemachusque & Atrides Menelaus:
 „ Neque ſanè Neſtoris filius abſque-lacrymis habebat oculos;
 „ Recordabatur enim in animo eximii Antiochi;
 „ Quem ſcilicet Aurora interfecto ſplendide lincytus filius:
 „ Major ille recordatus verba alata dixit;

„ Atride,

- 190 Ἀτρεΐδῃ, πέρι μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέσῳρ Φάσχ' ὃ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σεῖο
 Οἷσιν ἐν μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἱερόμεν.
 Καὶ νῦν, εἴτι που ἐς, πίθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥδῃ
 195 Ἔσσεται ἡριγένεια· νεμεσσώμαι γε μὴν οὐδὲν
 Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πτόμον ἐπίσκη.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον διζυροῖσι βροτοῖσι,
 Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἑμὲς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἦντησ', αὐδ' ἴδον· πέρι δ' ἄλλων Φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, περὶ μὲν βεῖειν ταχὺν, ἡδὲ μαχητὴν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 "ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπας, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 Εἶποι καὶ βέξειε, καὶ ὅς προγενέστερος εἴη·
 (Τοίου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζει·
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ἥ τε Κρονίων
 Ὀλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένη τε.
 Ὡς νῦν Νέσῳρ δῶκε διαμπαρὲς ἡμάτα πάντα,
 210 Αὐτὸν μὲν λυκαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 Τίεας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.)
 Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἴασομεν, ὅς πρὶν ἐτύχθη·
 Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἰφ' ὕδωρ
 Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡὔδεν περ ἴσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἡμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἦρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 Ὅτρηρὸς θαράπῳν Μανελᾶου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαθ' ἱτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὶς ἐκγεγαυῖα·
 220 Αὐτίκ' ἦρ' εἰς οἶνον βάλε Φάρμακον, ἔνθεν ὕπινον,
 Νηπενθὲς τ' ἔχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων·
 Ὅς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὶν κρητῆρι μιγείῃ,
 Οὐκ ἂν ἰφημέριάς γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 Οὐδ' εἰ οἱ κατατθναιή μῆτηρ τε πατὴρ τε,
 225 Οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν, ἢ φίλον υἱόν,
 Χαλκῇ δηϊόμεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρετο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε Φάρμακα μητιδέντω,
 Ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην Θῶνος περᾶκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ· τῇ πλαῖζα φέρει Ζεῖδωρος ἥρουρα
 230 Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μειμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ.
 Ἰητὴρ δὲ Ἰκαῖος ἐπισάμενος περὶ πάντων
 Ἀνδράπων· ἥ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
 Αἷτάρ ἐπεὶ ῥ' ἐνόηκε, κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,
 Ἐξαῦτις μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφὲς, ἡδὲ καὶ οἶδε
 Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, (ἀτὰρ θε' ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοι· δύναται γὰρ ἅπαντα·)
 Ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
 Καὶ μῦθοις τέρπεσθε· τοικότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,

1 Atride, suprà quidem alios mortales te prudentem esse.
 2 Nestor dicebat senex; quandò mentionem-faceremus tui
 3 Suis in sedibus, & nos mutuo alloqueremur.
 4 Quare nunc, si fortè licet, pareas mihi; non enim ego
 5 Delector flens inter-omnium: sed & Aurora
 6 Adcrit manè-genita: molestè quidem neutiquàm fero
 7 Deslere eas, quicunque mortuus fuerit mortalium, & fatum
 8 Hic nimirum & bonos solus est miseris mortalibus, (obliet.
 9 Tondèrteque sibi coram, profundereque lachrymas à genis.
 10 Etenim meus mortuus est frater, neutiquàm ignavissimus
 11 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 12 Congressus sum, neque vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 13 Anilochum, suprà quidem currendo velocem, atque bellatorem.
 14 Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:

15 O amice, quandoquidem talia dixisti, quæcunque prudens vis
 16 Diceret & faceret, etiam qui major-natu esset:
 17 (Talis enim & patris es, quare etiam sapienter loqueris.
 18 Facile autem conspicua est proles viri; cui Saturnius
 19 Felicitatem destinaverit & uxorem-ducenti & nascenti.
 20 Quemadmodum nunc Nestori dedit perpetuo diebus omnibus,
 21 Ipsum quidem molliter senescere in sedibus,
 22 Filios porro prudentes, & hastà esse optimos.)
 23 Nos verò fletum relinquemus, qui priùs incidit:
 24 Cœne autem rursus memores simus, manibusque aquam
 25 Infundant: sermones autem etiam manè erunt
 26 Telemacho & mihi, ad colloquendum invicem.
 27 Sic ait: Asphalion verò aquam manibus infundebat,
 28 Sedulus frons Menelai gloriosus.

29 Hi verò ad cibos paratos appositos manus extendebant:
 30 Tum verò aliud cogitavit Helena è Jove nata:
 31 Primum utique in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 32 Læni iræque adversum, malorum oblivionem-inducens omnium:
 33 Qui illud biberit, postquàm crateri mixtum fuerit,
 34 Non tota-die profuderit lachrymas per genas,
 35 Neque si ei mortui fuerint matèrque patèrque;
 36 Neque si ei coram fratrem, aut charum filium,
 37 Fero trucidarint, ipse verò oculis viderit.
 38 Tali Jovis filia habebat medicamina efficacia,
 39 Bona, quæ ei Polydamna præbuit Thonis uxor,
 40 Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
 41 Medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem pernicioſa
 42 Medicus verò unusquisque peritus supra omnes
 43 Homines: sane enim Pæonis sunt ex generatione.
 44 Ceterum postquàm immiserat, jusseratque vinum fundere,
 45 Deo verbis excipiens allocuta est;

46 Atride Menelaë, à Jove-nutrite, atque etiam hi
 47 Virorum fortium filii, (enim verò Deus alias in alium
 48 Jupiter bonumque malumque dat; potest enim omnia:)
 49 Sanè nunc convivamini, sedentes in sedibus,
 50 Et sermonibus delectamini: convenientia enim ordine-dicam.
 51 Omnia quidem non ego enarrare queam, neque nominare,
 52 Quod

- "Οσσοι 'Οδυσσῆος ταλασίφρονος εἰσιν ἄεθλοι·
 'Αλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῶσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσης,
 245 Σπεῖρα κακ' ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἰοικῶς,
 'Ανδρῶν δυσμενέων κτεέδου πόλιν εὐρυάγυιαν.
 'Αλλῶ δ' αὐτὸν φῶτὶ κατακρύπτων ἦϊσκε
 Δέκτη, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Τῷ ἵκελος κατέδου Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν.
 250 Πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷῃ ἀνέγνων τοῖον ἔόντα,
 Καὶ μιν ἀνηρώτων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἄλσειεν.
 'Αλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἰλέειν καὶ χροῖον ἰλαίῃ,
 'Αμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 255 Πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοᾶς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 Καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκεϊ χαλκῷ,
 'Ηλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 'Ενθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὴν κῆρ·
 260 Χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 'Αψ οἰκόνδ'· ἔτην δὲ μετέζεον, ἦν Ἀφροδίτη
 Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς,
 Παῖδα τ' ἐμὴν νοσφισσάμενη, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
 Οὗ τευ δευόμενον, οὗτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 'Ηδὴ μὲν πολέων ἰθάην βουλήν τε νόον τε
 'Ανδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἱπελήλυθα γαῖαν·
 'Αλλ' οὐκ ἔτι τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον δόθλα μοῖσιν,
 270 Οἷον 'Οδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ·
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ,
 'Ιππῳ ἐνὶ ξυσῶ, ἴν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 'Αργεῖων, Τρῳέεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 'Ηλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε.
 275 Δαίμων, ὃς Τρῳέεσσιν ἰβούλετο κύδος ἰδέσθαι·
 Καὶ τοι Διὶ φοβὸς θεοείκελος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρὶς δὲ περίξειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφώσωσα,
 'Εκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἄριστους,
 Πάντων Ἀργεῖων φωνὴν ἴσκουε· ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ, καὶ Τυδείδης, καὶ Δῖος 'Οδυσσεύς,
 'Ημενοὶ ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἰβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρῳ μεναινάμεν ἱρμηθέντε,
 'Η ἐξελθόμεναι, ἢ ἄνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 'Αλλ' 'Οδυσσεὺς κτετέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 285 'Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν οἷος Ἀχαιῶν·
 'Αντικλός δὲ σέ γ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 'Ηθέλεν· ἀλλ' 'Οδυσσεὺς ἐπὶ μάσκει χερσὶ πίεζε
 Νωλεμένως κρατερῆτι, σάμσι δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 Τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦντο·
 'Ατρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν.

Quot Ulyssis patientis sunt certamina :
 Sed qualiter istud fecit, & sustinuit fortis vir.
 Populo in Trojanorum, ubi passus estis summas Achivi.
 Scipsum plagis indecensibus domans,
 Pannos viles circumspiciens humeris, servo similis,
 Virorum hostilium ingressus est urbem latam.
 Alii verò seipsum vino celans assimilabat
 Mendico, qui nescique talis erat apud naves Achivorum :
 Hunc similis ingressus est Trojanorum urbem, illi verò ignorabant
 Omnes : ego verò ipsum sola agnovi talem existentem,
 Et ipsum interrogabam : ille verò astutiâ tergiversabatur.
 Sed cum jam ipsum lavissem & unxissem oleo,
 Vestibusque induissem & juravissem firmum juramentum,
 Non prius Ulyssem Trojanis me proditurum,
 Quàm ipse ad naves veloces tentoriisque pervenisset :
 Et tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum cum interfecisset longo ferro,
 Ivit ad Argivos : astutiâ famam verò deportavit multam.
 Ibi alii Trojanæ stridulè ejulabant : sed meum pectus
 Gaudebat : nam jam mihi cor versum erat ut redirem
 Rursus domum : noxam verò desiebam, quod Venas
 Dederat, quando me duxit illuc charâ à patriâ terrâ,
 Filiamque meam separans, thalamumque, maritumque,
 Nullius rei indigentem, neque quo ad mentem, neque omnino
 Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus ; (formam,
 Sanè hæc utique omnia, uxor, rectè dixisti :
 Jam quidem multorum cognovi consiliūque mentemque.
 Virorum herous, multamque per-agravi terram :
 Sed nondum talem ego vidi oculis,
 Quale Ulyssis patientis erat charum cor ;
 Quale etiam illud fecit, & sustinuit fortis vir,
 Equo inposito, ubi infidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cadem & fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 Das, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 Et te Deïphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumhustrasti cava insidias atrectans,
 Nominatim verò Danaorum nominabas optimos,
 Omnium Argivorum vocem assimilans uxoribus.
 Ceterum ego & Diomedes & nobilis Ulysses,
 Sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus facto-impetu,
 Aut exire, aut intus protinus respondere ;
 At Ulysses prohibuit & continuit quantumvis cupidos.
 Ibi alii quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Antichus verò te solus excipere verbis
 Volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 Indefinenter robustis, servavitque omnes Achivos :
 Tandem autem detinuit, donec te seorsim abduxisset Pallas Minerva.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est ; (va,
 Atreide Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,

- "Αλλ' οὐδ' ἔτι τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὕλεθρον,
 Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴν ἔνδοθεν ἦεν.
 295 "Αλλ' ἔγωγε", εἰς εὐνὴν τρέψω ἡμέας, ὅφρα κεν ᾗ
 Τὴν ὑπο γλυκερᾷ τερπόμεθα κοιμηθέντες.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῶσι κάλυσσε
 Δέμνι' ὑπ' αἰδοῦσθαι δέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε' ἑμβαλεῖν, φορέσαι τ' ἐφ' ὤπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνδύμεναι οὐλας καθύπερθεν ἵσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρων, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι
 Δέμνια δὲ εἶρεσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἦγε κήρυξ.
 Οἱ μὲν ἔρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
 Τηλέμαχος δ' ἦρας, καὶ Νέστορος ἀγλαὰς υἱάς.
 Ἀτρεΐδης δὲ κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῦ,
 305 Πὰρ δ' Ἑλένη πανύπεκλος ἰδέετο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 "Ἦρυντ' ἔρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὴς Μενέλαος,
 Εἴματα ἱσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ἐξὺ θέτ' ὤμων,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λυκαρῶσιν ἰδήετο καλὰ πέδιλα·
 310 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμῳ βαῖ ἑναλίγκιος ἔκπτην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνέμαζ'
 Τίπτε δὲ σε χερσὶν δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρας,
 Ἔς Λακικαίμονα δῖον, ἱπ' εὐρὴν νῦντα θαλάσσης;
 Δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἔνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦλθε·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διστρεφὲς ἔρχαμε λαῶν,
 Ἥλυθον, εἴτινά μοι κληιδόνα πατρὸς ἔνισπεις·
 Ἐσθίεται μοι οἶκος, ἔλωλε δὲ πῖνον ἔργα.
 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλατὺς δόμος, οἱ τὲ μοι κτεῖ
 320 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, εἴκω ἰδέσθαι
 Κείνου λυγρὸν ὕλεθρον ἔνισπεῖν, εἰπὼν ὅπως
 Ὀφθαλμοῖσι τεύσιν, ἢ ἑλλοῦ μῦθον ἔκουσας
 325 Πλαζομένου· περὶ γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο, μὴδ' ἑλεείνων.
 Ἀλλ' εὖ μοι κατὰλεξον, ὅπως ἦντητας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐτάρης Ὀδυσσεύς
 Ἦ ἔπος, ἢ τί ἔργον, ὅπως δὲ ἐξετάλασσε
 330 Δῆμω ἔνι Τρώων, οὗτοι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνησθαι, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε.
 Τὸν δὲ μέγ' ἐχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 "ὦ πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερὸφρονος ἀνδρὸς ἐν αὐτῇ
 Ἦβελον εὐνηθῆναι, ἀνάγκιδες αὐτοὶ ἰδόντες.
 335 Ὡς δ' ὅπῃ ἐν ξυλόχῃ ἑλάφος κρατεροῖο λείοντος
 Νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνόδας,
 Κνημοὺς ἐξερέσσι καὶ ἔγχεα ποιήεντα
 Βασκομένη, ὃ δ' ἔπειτα εἰς εἰσήλυθεν εὐνὴν,
 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 340 Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσε.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπελλῶν,
 Τόσος ἔδην, οἷός περ' ἐκτιμένη ἐνὶ λίσσῃ.

, *Durior est* : non enim ei ista depulerunt tristem mortem,
 , Neque si ei cor ferreum intus esset.
 , Sed agite, ad cubile mittite nos, ut jam
 , Somno à dulci delectemur cubantes.
 Sic ait: Argiva autem Helena ancillis præcepit
 Cubilia sub porticu ponere, & stragula pulchra
 Purpurea injicere, sterneretque supra tapetas,
 Lanasque imponere villosas superne quibus amicerentur.
 Illæ verò ivenunt ex atriis facem in manibus habentes;
 Cubiliaque straverunt; hospites verò ducebat præco.
 Ac quidem in vestibulo domus illic cubarunt
 Telemachusque heros, & Nestoris inclytus filius.
 Atrides verò dormiebat in recessu domus excelsæ,
 Juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit nobilissima mulierum.
 Quando verò mane genita apparuit rosea-digito aurora,
 Surrexit utique ex lecto bello-strenuus Menelaus,
 Vestis indutus; acutum verò gladium circumposuit humero,
 Pedibusque nitidis subligavit pulchros calceos:
 Perrexit verò ire ex thalamo deo similis coram:
 Telemacho autem affidebat, verbūmque fecit, dixitque;
 20 Quamvis autem te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 20 Ad Lacedæmonia nobilem, per lata dorsa maris?
 20 Publica res, an privata? hoc mihi verè dic.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 20 Atride Menelaë, Jovis-ahurane, dux populorum,
 20 Veni, siquam mihi famam de patre diceret:
 20 Comeditur mihi domus, pereunt verò pinguis opera:
 20 Hostilium autem virosum plena domus, qui mihi perpetuè
 20 Pecora plurima mactant, & flexipedes camuros boves,
 20 Matris meæ proci, superbâ contumeliâ instructi.
 20 Propterea nunc ad tua genua venio, si velis
 20 Illis sevam mortem indicare, sicubi vidisti
 20 Oculis tuis, aut alterius sermonem andivisti
 20 Enantis: superâ-modum enim ipsum ærumnosum peperit mater.
 20 Neque quicquam me veritus blandiaris, neque misertus;
 20 Sed planè mihi enarra, quemadmodum tibi contigit videre.
 20 Proci, si unquam tibi aliquod pater meus bonus Ulysses
 20 Aut dictum, aut etiam factum, pollicitus effecit
 20 Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Achivi;
 20 Horum nunc mihi memento, & mihi verum dic.
 Hæc autem graviter ingemiscens allocutus est flavus Menelaus;
 , Pape! Certè utique perquam-fortis viri in cubili
 , Volebant cubare, imbelles ipsi cum-sint.
 , Ut verò cum in lustris cerva fortis leonis
 , Hinnulos ubi-collocaret recens-genitos lactentes,
 , Jura investigat, & valles herbosas
 , Percens; ille verò deinde summ ingressus est cubile,
 , Et utrique illis duram mortem infert:
 , Ita Ulysses illis durum fatum inferet.
 , Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 , Talis existens, qualis olim, bene-condita in Lesbo,

- Ἐξ ἔριδος φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαμisen ἀναξῆς,
 Κάδ' ὃ ἔβαλε κρατερῶς, καχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 345 Τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοιάτο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ' ἄρ' αἰρωτῆς καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἔγνω
 Ἄλλα παρὲξ εἰποιμι παρακλιδὼν, οὐδ' ἀπατήσω·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 350 Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
 Ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεσσας ἐκπτόμβας·
 Οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνήσθαι ἐφοτμέων.
 Νῆσος ἔπειτ' αἰεὶ ἐς πολυκλύσω ἐνὶ πόντῳ,
 355 Αἰγύπτου προπάροιθε, (Φάρων δέ ἐ κικλήσκουσι,)·
 Τόσσον ἀνευδ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς
 Ἦνυσεν, ἥ λιγυρὸς οὖρος ἐποπνεῖησιν ὀπισθεν.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἔϊσας
 Ἔς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 360 Ἐνθά μ' εἰκόσω ἡματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
 Πνεῖοντες φαίνοντ' ἁλιαῖες, οἳ ῥά τε νηῶν
 Πομπῆες γίνονται ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Καί νύ κεν ἦϊα πάντα κατέφθιτο, καὶ μέν' ἀνδρῶν,
 Εἰ μὴ τίς με θεῶν δλοφύρατο, καὶ μ' ἐσώσσει,
 365 Πρωτεύς ἰφθίμου θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος,
 Εἰδομένη, τῇ γὰρ ῥα μάλιστ' αἶψα θυμὸν ὄρινα·
 Ἦ μ' οἶο ἔβροντι συνήντητο, νόσφιν ἐταίρων.
 Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἐλώμενοι ἰχθυόεσσιν
 Γυμπατοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμὸς.
 370 Ἦ δ' ἐμεῦ ἔγχεϊ σῶσα, ἔπος φάτο φώνησέν τε·
 Νῆπιος εἰς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσσον, ἥ ἐ χαλίσφρων,
 Ἦ ἐκὼν μεθήης, καὶ τέρπεαι ἔλγυα πάσχωιν,
 ὣς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ
 Εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων.
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἐγὼ μὲν τοι ἔρῳ, ἥτις σύ περ ἔσσι θεῶν,
 Ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἄλλὰ σύ περ μοι εἰπὲ, (θεοὶ δέ τι πάντα ἴσασιν,)·
 380 Ὅσις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου·
 Νόστον β', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἰφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεῶν·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρικέως καταλέξω.
 Πωλείτῃ τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 385 Ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς ἐ θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 Τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἥδ' ἐ τέκν' αἶναι.
 Τόνγ' εἰπὼς σὺ δύναϊο λοχησάμενος λαλαβίσσαι,
 Ὅς κεν τοι εἴπησιν ἔδῳ καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 Νόστον β', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Καὶ δέ κ' ἐ τοι εἴπωσι, διοτρεφὲς, αἶκ' ἐδέλυσθαι,
 Ὅ, ττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τι τέτυκται,
 Οἴχομένους εἶδεν δουρὶ χθὲν ἔδῳ ἀργαλέῳ τε.

, Contentione cum Philomelide luctatus est Insurgens,
 , Prostravitque fortiter, gavisus sunt autem omnes Achivi;
 , Talis existens cum procis congregaretur Ulysses:
 , Omnes & brevis-vitæ fierent & amaris-nuptiis.
 , Ista verò, quæ me interrogas & precaris, non equidem
 , Alia præter-~~veram~~ dixero declinando, neque decipiam:
 , Sed ea quidem, quæ mihi dixit senex marinus verax,
 , Horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.
 , In Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
 , Detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas:
 , Semper autem volebant Dii nos meminisse præceptorum.
 , Insula deinde quædam est undoso in ponto,
 , Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant,)
 , Tantum semota, quantum toto die cava navis
 , Consecerit, cui stridulus ventus aspiret à puppi.
 , In ea autem portus opportunus, unde utique naves æquales
 , In pontum deductur, postquam hauserint nigram aquam.
 , Illic me viginti diebus detinebant dii, neque unquam venti-
 , Spirantes apparuerunt mari-flantes, qui sanè navium (secundū
 , Ductores sunt supra lita dorsa maris.
 , Et jam viatica omnia consumpta fuissent, & animi virorum,
 , Nisi me aliqua dearum miserata fuisset, & me servasset,
 , Protei potentis filia, marini senis,
 , Idothea: huic enim maximè sanè animum commovi;
 , Quæ mihi soli erranti occurrit, seorsum à sociis.
 , Semper enim circa insulam errantes piscabantur
 , Curvis hamis: urgebat autem ventrem fames.
 , Hæc autem me prope astans, verbum fecit, dixitque;
 , Stultus es, ô hospes, maximoperè, aut fatuus,
 , Aut sponte cessas, & delectaris dolores ferens;
 , Quòd adeò utique diù in insulâ detineris, neque ullum finem
 , Invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.
 , Sic ait: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 , Equidem tibi dicam, quæcunque tandem sis dearum,
 , Quòd ego neutiquam volens detineor, sed videor
 , Immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 , Sed tu quidem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;)
 , Quisnam me immortalium impedit, & moratur iter;
 , Reditumque, ut per pontum proficiscar piscosum.
 , Sic dicebam: statim verò respondebat præstantissima dearum;
 , Enimverò ego tibi, ô hospes, valdè verè enarrabo.
 , Versatur quidam hic senex marinus verax,
 , Immortalis Proteus Ægyptius, qui utique maris
 , Totius profunditates novit, Neptuno subditus:
 , Hunc utique meum aiunt patrem esse, atque me genuisse.
 , Quem si quo pacto tu possis ex-insidiis prendere,
 , Ille tibi dicat viam & mensuras itineris,
 , Reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum.
 , Atque præterea tibi dicat, ô Jovis-alumne, si velis,
 , Quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 , Absente te per longam viam difficillimè.

- 395 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αὐτὴ νῦν φράξου σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
 Μήπως με προῖδ' ἢ προδαις, ἀλήτῃαι·
 Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἱφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
 Τοιγὰρ ἰγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 400 Ἦμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανόν ἀμφιβεβήκει,
 Τῆμος ἔρ' ἐξ ἄλδς εἰσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 Πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθεὶς,
 Ἐκ δ' ἐλδὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
 Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης,
 405 Ἀδρῆαι εὐδουσιν, πολιῆς ἄλδς ἐξαναδύσαι,
 Πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλδς πολυβενθέος δομήν.
 Ἐνθα σ' ἰγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἡοὶ φαινομένην φιν,
 Εὐνάσω ἱξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἱταίρους
 Τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσέλμοισιν ἕριζοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἱρὴν ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἄριθμήσει, καὶ ἔπεισιν·
 Αὐτὰρ ἐπὶ πᾶσας πεμπάσσεται, ἡδὲ ἴδεται,
 Λίξεται ἐν μέσσοισι, νομῆς ὡς πῶεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὶ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 415 Καὶ τότε ἔπειτ' ὕμνιν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 Λῦθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἱσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν
 Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδὰς πῦρ·
 Τμῆς δ' ἄζεμφέως ἰχέμεν, μᾶλλον τε πιάζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἱπείεσσιν,
 Τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 Καὶ τότε δὴ σκέσθαι τε βίης, λῦσαι τε γέροντα,
 Ἦρως· εἶρεσθαι δὲ, θεῶν ὅστις σε χαλάρπτει·
 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῦσ', ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἰγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔκασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον θ' ὀκλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἡλυθὲν ἀμβροσίῃ νύξ·
 430 Ἀὖ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπύροιο
 Ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γουνοῦμενος· αὐτὰρ ἱταίρους
 Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλισα πεποιθεῖα πᾶσαν ἐπ' ἰδύν.
 435 Τόφρα δ' ἔρ' ἡγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἔνευκε·
 Πάντα δ' ἔσαν νεβδάρα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνάς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίσσιν.
 Ἦσο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὺν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 Ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἱκάσῃ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τείρε γὰρ αἰνῶς
 Φωκῶν ἀλιοτρεφέντων ὀλοώτατος δομή·
 Τίς γὰρ ἂν εἰναλὴν παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖν;
 Ἀλλ' αὐτὴ ἱσάωσε, καὶ ἱφράσατο μέγ' ὄνεικα·
 445 Ἀμβροσίην ὑπὸ θῖνα ἱκάσῃ θῆκε φέρουσα,

Sic ait: at ego ipsam vicissim allocutus sum:

- » Ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
- » Ne quo pacto me praevidens, aut praesciens, effugiat:
- » Difficilis etenim est deus mortali homini domari.
- Sic dicebam; continuo verò respondit praestantissima deorum;
- » Enimverò ego tibi, hospes, valde verè enarrabo.
- » Cum sol medium coelum conscenderit,
- » Tum verò è mari emergit senex marinus verax,
- » Flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris oblectus,
- » Egrediens verò decumbit sub specubus cavis.
- » Circa verò ipsum Phocæ, progenies pulchræ Halosydæ,
- » Conserte dormiunt, è cano mari egressæ,
- » Acerbum spirantes mari profundi odorem.
- » Illic te ego dicens, simul atque aurora illuxerit,
- » Collocabo ex-ordine: tu verò probè elige socios
- » Tres, qui tibi apud naves transstratas optimi sunt.
- » Omnes autem tibi enarrabo astutias ipsius senis.
- » Phocas quidem primùm numerabit, & obibit:
- » At postquàm omnes per-quinternationes-umerarint atque in-
- » Cubabit in medio, pastor veluti in grege ovium. (spexerit;
- » Hunc quidem ubi primùm decubuisse videritis,
- » Tum deinde vobis cura-sit robisque visque;
- » Illic verò tenete obluctantem & nitentem licet etabi.
- » Omnia verò tentabit ut-fiat, quaecunque in terrâ
- » Reptilia sunt, & aqua, & immanè-ardeus ignis:
- » Vos autem firmiter tenete, magisque premite.
- » Sed quandò demum te ipse interrogaverit verbis,
- » Talis apparens, qualem decubuisse videritis,
- » Tum verò desisse à vi, solvèque-senem,
- » Heros: interroga verò, deorum quisnam te affligat;
- » Reditumque, ut per pontum proficiscaris pistorum.
- Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
- » At ego ad naves, ubi stabant in arenâ,
- » Ibam: multa verò mihi cor agitabat eunti.
- » Ceterum postquam ad navem veni atque mare,
- » Cenamque apparavimus, & supervenit divina nox;
- » Tum verò obdormivimus in litore maris.
- » Quandò verò manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
- » Ac tum quidem ad litus maris vasti
- » Ibam, multum diis supplicans: ceterum socios
- » Tres ducebam, quibus potissimum confidebam ad omne ince-
- » Interea verò illa ingressa maris latum sinum, (ptus.
- » Quatuor phocarum ex ponto pelles attulit;
- » Omnes verò erant recens-exconatae: dolum autem struebat patri.
- » Cubilia porro in arenâ cum-exsculpsisset marinâ,
- » Sedebat expectans; nos verò valde prope venimus eam:
- » Ex-ordine autem ea collocavit, iniecitque corium unicuique.
- » Illic sanè molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
- » Phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
- » Quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
- » Sed ipsa servavit & excogitavit magnam auxilium:
- » Ambrosiam paribus unicuique suppedit assersens,

- 74 Ἡδὺ μάλα πνεύουσιν· ὅλασσι δὲ κήτεσσιν ὁρμῶν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν πετληότι θυμῷ.
 Φῶκαι δ' ἐξ ἄλδς ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξῆς ὑνάζοντο παρὰ βυγμῖνι θαλάσσης.
 430 Ἐνδίοις δ' ὁ γέρον ἦλδ' ἐξ ἄλδς· εὐρε δὲ Φῶκας
 Ζατρεφίας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέντο δ' ἀριμεδν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 Ὀϊσθὴ δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέντο καὶ αὐτοῖς.
 Ἡμεῖς δ' αἰψ' ἰσχυρόντες ἱεσασίμεν· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 435 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίῳ ἱεσάμετο τέχνῃς.
 Ἀλλ' ἔτρε πρώτους λένων γένετ' ἠυχόμενος,
 Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ παράκλις, ἦλδ' μέγας σῶς·
 Γίνετο δ' ὕγρον ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
 Ἡμεῖς δ' ἀστυφίῳς ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 440 Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἀνιάξ' ὁ γέρον, ὁλοφώϊα εἰδώς,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἱέεσσιν ἀνείρμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσεται βουλάς;
 Ὅφρα μ' ἔλοις κέκοντα λοχησάμενος, τέα σε χροῖ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 445 Οἶσθα, γέρον, τί με ταῦτα παρήτροπέν τιν' ἱερσίναις;
 Ὡς δὴ δὴ ἐν νήσῳ ἱρίκομαι, οὐδέ τι τόμῳ
 Εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπὲ, (θεοὶ δέ γε πάντα ἴσασιν,) ὅστις μ'
 450 θανάτων πεδά, καὶ ἔδῃσι καλεῖσθαι.
 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόπτεον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀλλὰ μάλα ὥφελ' ἔστι τ' ἀλλοισὶν τε θεοῖσιν
 Ῥέας ἱερὰ καὶ ἀναβαινέμεν, ὅφρα τέχῃσι
 Σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοι, πᾶσιν ἐπὶ δύνῃσι πάντων.
 475 Οὐ γὰρ ταῦτ' ἐπὶ μοῖρᾳ φίλον, τ' ἰδέσθαι, καὶ εἰσεῖναι
 Οἶκον ἑκταήμερον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πρὶν γ' ἔτ' ἐν Αἰγυπτίῳ δαίμονος παταμῆος
 Αὐτὶς ὕδωρ ἔλθῃ, βέβηκε θ' ἱερὰς ἐκταμίβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 480 Καὶ τότε τοὶ δώσουσιν ὄδον θεοῖ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Οὐνεκά μ' αὖτις ἀνέκ' ἐπὶ ἠεροειδέα πόπτεον
 Αἰγυπτίονδ' ἰέναι, δολιχὴν ὄδον ἀργαλέην τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ καλεῖσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ Ἀτρεΐδης κατέλεξον,
 Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπύματοι ἦλθον Ἀχαιοί,
 Οὓς Νέστωρ καὶ ἰγὼ λίπομεν Τροίηνδ' ἰόντες,
 Ἥ τίς ἔστι δολίχῃ ἀδευκαίῃ ἥ ἐπὶ νηὶς,
 490 Ἡδὲ φίλον ἐν χερσὶν, ἐπὶ πόλεμον τολύπειυσεν;
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδην, τί με ταῦτα διερεῖαι; οὐδέ τι σε χροῖ
 Ἰάμεναι, οὐδὲ δαῖηται ἑμὲν νόον, οὐδέ σε φημι
 Δὴν ἔκλαυτον ἴσασθαι, ἱππὸν εὖ πάντα πύσσαι·
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο.
 Ἀρχαὶ δ' αὖ δύναμυναι Ἀχαιῶν χαλκοχρῆτων
 Ἐν νότῃ ἐπὶ δαίμονι, μέγας δὲ τι καὶ ἐκταμίβεται.

- „ Dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 „ Totum autem matutinum-tempus expectabamus patienti animo.
 „ Phocæ verò è mari venerunt confertæ: illas quidem deinde
 „ Ordine cubabant juxta littus maris.
 „ Meridianus autem senex exiit è mari, invenitque Phocas
 „ Obefas: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 „ Nos autem primos recensuit inter cetos, neque omnino in animo
 „ Susplicabatur dolum esse: deinde autem decubuit & ipse.
 „ Nos vero procius vociferantes irruimus; circûmque apasus
 „ Jecimus; neque senex dolose obliviscebatur artis:
 „ Sed primum quidem leo factus est magnis-jubis,
 „ At deinde draco, & panthera, atque ingens fœs;
 „ Factus est etiam liquida aqua, & arbor alto-vertice-cœmans.
 „ Nos vero firmiter tenebamus constanti animo.
 „ Sed cùm jam angustabatur senex, veritas sciens,
 „ Tunc verò me verbis interrogans allocutus est;
 „ Quisnam tibi, Atrei fili, deam contulit consilia,
 „ Ut me caperes invitum insidiatus? cuiusnam-rei tibi opus?
 Sic ait; at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Scis, senex; quid me ista decipiens interrogas?
 „ Quod jam diù in insulâ detineor, neque ullo-pacto finem
 „ Invenire queo; conficitur autem mihi iatus cor.
 „ Sed tu silem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;)
 „ Quisnam me immortalium detineat, & mihi impediat iter;
 „ Reditumque, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me rursus respondens allocutus est;
 „ Atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 „ Sacris opimis factis, *navis*-conscendere, ut citissimè
 „ Tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 „ Non enim tibi prius fatum-est amicis-que videre, & venire
 „ Ad domum bene-ædificatam, & tuam in patriam terram,
 „ Quàm Ægypti à-Jove-fluentis fluvii
 „ Rursus ad aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 „ Immortalibus diis, qui cælum latum tenent.
 „ Et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum est charum cor,
 „ Eo quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 „ In-Ægyptum ire, longum iter difficilè-que.
 Verùm etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum;
 „ Ista quidem sic demùm perficiam, senex, ut tu præcipis:
 „ Sed age mihi hoc dic & verè enarra;
 „ An omnes cum navibus incolumes redierunt Achivi,
 „ Quos Nestor & ego reliquimus à Trojâ profecti,
 „ An quisquam periit morte inopinatâ, suâ in nave,
 „ Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit?
 Sic dicebam; ille vero me rursus respondens allocutus est;
 „ Atreide, quid me ista interrogas? neque omnino te oportet
 „ Scire, neque explorare meum animum; neque te puto
 „ Diù absque-lacrymis fore, postquam bene omnia audieris:
 „ Multi etenim illorum domiti sunt, multi vero relictî:
 „ Duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 „ In reditu perierunt: (pugna autem & tu interfuisti.)

Εἰς δ' ἔτι που ζωὴς κατερύμαται εὐρέϊ πόντῳ.

Αἷας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμνη δολιχηρέτμοισι·

- 500 Γυρῆσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε
Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἔξεσάσσε θαλάσσης.
Καὶ νῦ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἔχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἄασθη·
Φῆ ῥ' ἄεκητι θαῶν Φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
- 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδῆσαντος·
Λύτικ' ἔπειτα τράιναν ἔλδων χερσὶ σιβαρῆσιν,
Ἦλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν.
Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μέινε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπισσε πόντῳ,
Τῷ ῥ' Αἷας τὸ πρῶτον ἐφεξήμενος μέγ' ἄασθη·
- 510 Τὸν δ' ἰφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
Ὡς δ' μὲν ἐνθ' ἀπόλλωλεν, ἵπαι πίεν ἄλμυρδν ὕδωρ.
Σὺς δὲ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφίδος, ἥδ' ὑπάλυξεν,
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι· σάσσε δὲ πόντια Ἥρη.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλσιάνων ὕρος αἰπὸν
- 515 Ἰξέσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐκ' ἰχθυόεντα φέρον, μεγάλα σενάχοντα,
Ἀγροῦ ἔκ' ἰσχατιῇν, ὅθι δώματα ναῖε Θυείης
Τοπρῖν, ἅτῃρ τότε ἔναιε Θυεσιάδης Αἰγισθοῦς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ καίθεν ἰφαίνεται νόσος ἀπήμων,
- 520 Ἀψ δὲ θεοὶ οὖρον εἰσέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο·
Ἦτοι δ' μὲν χαίρων ἐπεβήσето πατρίδος αἰῆς,
Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἵπαι ἀσπασίως ἴδε γαίην.
Τὸν δ' ἥρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὅν ῥα καθέσταν
- 525 Αἰγισθοῦς δολόμητις ἔγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
Μὴ ἑ λάθοι παριὺν, μνήσκειτο δὲ θυρίδος Ἀλκίης.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
Λύτικα δ' Αἰγισθοῦς δολίην ἰφράσσεται τέχνην·
- 530 Κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκόσι Φῶτας Ἀρίστους,
Εἷσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
Αὐτὰρ δ' βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
- 535 Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ Φάτνῃ.
Οὐδέ τις Ἀτρεΐδῳ ἱτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
Οὐδέ τις Αἰγισθοῦ· ἄλλ' ἔκταθεν ἐν μαγάρουσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νῦ μοι κῆρ
- 540 Ἦναι· ἔτι ζῶειν, καὶ ὄρῃν Φάος ἡελίοιο.
Αὐτὰρ ἵπαι κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
Δὴ τότε με προσέειπε γέρον Ἕλιος νημερτής·
Μηκέτι, Ἀτρεΐος υἱέ, πολὺν χρόνον Ἀσκαίδος οὔτως
Κλαῖ, ἵπαι οὐκ ἔνυσιν τινα δέχομεν· ἀλλὰ τάχις
- 545 Πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι.
Ἦ γάρ μιν ζῶν γε κηχῆσαι, ἢ κεν Ὀρέης
Κτείνειν ὑποφθάμενος· σὺ δὲ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἱμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
Λύτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ Ἀχρυμένῃ περ, ἰάτῃ·

79
 21 Unus verò adhuc alicubi vivus detinetur lato in ponto.
 22 Ajax quidem apud naves domitus est longis-remis-instructas :
 23 Ad Gyra quidem primum Neptunus admovit
 24 Petras ingentes, & servavit è mari.
 25 Et sanè effugisset mortem, invisus licet Palladi,
 26 Nisi superbum dictum protulisset, & in magna incidisset malum;
 27 Dixit nempe, invicis diis, se effugiturum ingentes fluctus maria.
 28 Hunc autem Neptunus magnifica audivit jactantem :
 29 Statim deinde, tridente sumpto, manu forti,
 30 Percussit Gyraem petram, absciditque ipsam :
 31 Et unum quidem illic manebat, alterum verò frustum incidit mari,
 32 Cui scilicet Ajax primum insidens valde perculsus erat ;
 33 Illum autem ferebat in mare ingens, undosum.
 34 Sic ille quidem ibi periit, postquam bibisset salis aquam.
 35 Tuus verò utcumque effugit mortem frater, atque elapsus est,
 36 In navibus cavis : servavit enim veneranda Juno.
 37 Sed quando jam statim erat ad Malearum montem arduum
 38 Perventurus, tum verò ipsam abreptum procella
 39 Pontum per piscosum tulit, valde ingemiscens,
 40 Agri ad extremam-oram, ubi ædes habitabat Thyestes
 41 Prius, at tunc habitabat Thyestides Ægisthus.
 42 Sed cum jam & illinc apparebat reditus incolumis,
 43 Retrò verò dii ventum verterunt, & illi domum venerunt ;
 44 Sanè ille quidem gaudens ingressus est patriam terram,
 45 Et osculabatur attingens suam patriam : multæ verò ab ipso
 46 Lachrymæ calidæ effundebantur, quia lubenter vidit terram.
 47 Hunc autem à speculâ conspexit speculator, quem constituerat
 48 Ægisthus dolosus, ducens : promisit autem mercedem,
 49 Auri duo talenta ; observabat verò hic toto anno,
 50 Nè ipsū lateret accedens, recordareturque strenuæ fortitudinis.
 51 Perrexerat autem ire annuntiatus ad ædes pastori populorum.
 52 Statim verò Ægisthus dolosam excogitavit fraudem :
 53 Electis ex plebe viginti viris optimis,
 54 Constituit insidias, & ab-alterâ-parte jussit convivium apparari.
 55 At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem populorum,
 56 Equis & curribus, nefanda animo-agitans.
 57 Hunc autem non fati providentem reduxit, & trucidavit
 58 Convivio-exceptum, ut si quis interfecerit bovem ad præsepe :
 59 Neque quisquam Atridæ sociorum relictus est, qui eum sequeban-
 60 Neque quisquam Ægisthi ; sed trucidati sunt in ædibus. (tur,
 61 Sic dixit ; at mihi contractum est charum cor :
 62 Flebam autem in arenis sedens ; neque mihi cor
 63 Volebat ampliùs vivere, & videre lumen solis.
 64 At postquam flendoque volutandoque saturatus sum,
 65 Tum me allocutus est senex marinus verax ;
 66 Nè ampliùs, Atræi fili, longo tempore indesinenter sic
 67 Fleas, quoniam non remediū aliquod inveniemus : sed citissimè
 68 Tenta, quo-pacto jam tuam in patriam terram pervenias.
 69 Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
 70 Interfecerit præveniens : tu verò sepulture occurreris.
 71 Sic dixit : at mihi cor & animus generosus
 72 Rursus intra pectus, & tristi licet, letabatur :

- 350 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ἐνδμάζε,
 Ὅσος ἔτι ζωὸς κατερέγκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Ἥε θανών· ἰθέλω δὲ καὶ ἀχρύνμενός περ ἀκούσαι.
 Ὡς ἰφάμεν· ὁ δὲ μ' αὐτὶς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 355 Τῆς Λαέρτῃ, ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ναίων.
 Τὸν δ' ἴδον ἐν νῆσσι θαλαρῶν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 Νυμφῆς ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἰσχεῖ· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰεῖσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρατμοι, καὶ ἱπταῖροι,
 360 Οἱ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῆα θαλάσσης.
 Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὺς ὦ Μενέλαε,
 Ἀργεῖ ἐν ἱπποβάτῃ θανδεῖν καὶ πόντον ἐπισπῆν·
 Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
 Ἀθάνατοι πέμπουσιν, (ὅθι ξανθοὺς Ῥαδάμανθυς,
 365 Τῇ περ ῥήϊσι βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
 Οὐ νοφεὺς, οὐτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς, οὐτε πόντ' ὕμβρος,
 Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·)
 Ὅθιν' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς Ἴσος.
 370 Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ πόντον ἰδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἔμ' ἀντάφθοις ἐτάροισιν
 ἦκα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόφουρα κινεῖ.
 Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον δ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ.
 375 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἡδὲ,
 Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς Ἑλα δῖαν,
 Ἐν δ' ἱερὸς τιθέμεσθα καὶ ἱεῖα νηυσὶν Ἴσθμῳ·
 Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κλισίῃσι κάθισον·
 380 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν Ἑλα τύπτον ἱετμοῖς.
 Ἀψ' δ' εἰς Αἰγύπτου, διῖπτερος ποταμοῖο,
 Στήσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσης ἐκατόμβας.
 Αὐτὰρ ἔπει κατέπυσσα θεῶν χόλον αἰὲν ἰόνταν,
 Χεῦ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἑσβεσον κλέος εἴη.
 385 Ταῦτα τελεutήσας νεύμεν· ἔδοσαν δέ μοι οὐρὸν
 Ἀθάνατοι, τοί μ' ἄκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίρμαινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·
 Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
 390 Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἰύξουσιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶσω καλὸν ἔλαιον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισι, ἐμῶν μεμνημένος ἤματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρκα.
 395 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνικυτὴν ἐγὼ παρὰ σοὶ γ' ἀνεχοίμην
 Ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἦλοι πόθις, οὐδέ τρώην·
 (Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
 Τέρπομαι)· ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάξουσιν ἱπταῖροι·
 Ἐν Πύλῳ ἡγάθην· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅ, ττι κέ μοι δοῖης, κειμήλιον ἔσω·
 Ἴππους δ' εἰς Πάριον οὐκ ἔξωμαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ

Et ipsam allocutus verba ait: d' xi;
 „ Istos quidem jam novi: tu verò tertium virum nomina,
 „ Quinam adhuc vivus detinetur in lato mari,
 „ Aut mortuus: volo scire, & mortuus licet, audire.
 Sic dicebam: ille verò me rursus respondens allocutus est;
 „ Filius Laërte, in Ithacâ sedes habitans.
 „ Hunc verò vidi in insulâ lacrymas uberes fundentem,
 „ Nymphæ in ædibus Calypso, quæ ipsam necessitate
 „ Detinet; nec ille potest in suam patriam terram pervenire;
 „ Non enim ei adstant naves remigio-instructæ, & socii,
 „ Qui ipsum vehant per lata dorsa maris.
 „ Tibi verò non à-fato-decretum est, Jovis-alumne ô Menelaë,
 „ In Argo equos-pascente mori & situm obire:
 „ Sed te in Elysium campum, & fines terre
 „ Immortales mittent; (ubi flavus Rhadæmanthus est:
 „ Ubi utique facilissima vivendi-ratio est hominibus:
 „ Non nix, neque hyems multa, neque unquam imber,
 „ Sed semper Zephyri argutè-spirantes auras
 „ Oceanus emittit, ad refrigerandum homines:)
 „ Quod habes Helenam, & ipsis Jovis gener es.
 Sic locutus, pontum subit fluct. æolium.
 „ At ego ad arces fratrum cum cæciliis sociis
 „ Ibam; multa autem mihi cor egibat eunti.
 „ Cæterum postquam ad mare venimus atque mare,
 „ Cœnæque apparuimus, super-venitque diotima nox,
 „ Tum utique dormimus in litore maris.
 „ Quando autem manducata apparet reflexi digito aurora,
 „ Naves quidem impetibus deducimus in mare vastum,
 „ Malôsq; imposuimus & vela navibus æquilibus:
 „ Ipsique porro ingressi super transita sederunt;
 „ Ordine autem confidentes spumoso mare verberabant remis.
 „ Rursus autem ad Ægyptum, à-Jove-fluens flumen,
 „ Constitui naves, & socii perfectas hecatonibus.
 „ At postquam sedâssent dorsum hæc semper-existentm,
 „ Aggressi Agamemnôni tumultum, ut semper-plena gloria esset.
 „ His peractis, rediit: dederunt autem mihi ventum secundum
 „ Dii, qui me celeriter charam in-patriam miserant.
 „ Verum age nunc manè in ædibus meis,
 „ Donec undecimæque duodecimæque fuerit dies;
 „ Et tunc te benè dimittam; dabôque tibi splendida dona,
 „ Trés equos & currum benè-pollitum: cæterum deinde
 „ Dabo pulchrum poculum, ut libes diis
 „ Immortalibus, mei memor diebus omnibus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrâ allocutus est;
 „ Attride, nè sanè me multo tempore hæc detine.
 „ Etenim in ansum ego apud te utique perdurarem
 „ Sedens, neque me domûs caperet flesterium, neque parentum:
 „ (Vehementer enim verbis sermonibûsq; tuis audiens
 „ Oblector:) sed jam mihi tedio afficiuntur socii
 „ In Pylo divinâ: tu autem me longum-tempus hæc detines.
 „ Donum autem, quæcunq; mihi dederis, sit quod-recondi possis
 „ Equos verò in Ithacam non ducam; sed tibi ipsi

Ἐνθάδε λείψω ἡγάλημα· σὺ γὰρ ποδῶν ἀνάσσεις
 Εὐρέος, ἢ ἔνι μὲν αὐτὸς πολλὸς, ἐν δὲ κύπαιρον,
 Πυροὶ τε, ζῆαί τε, ἡδ' εὐρυφύες πρὶ λευκόν.

605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρῶμι εὐρέας, οὔτε τι λαιμαῖν·
 Αἰγίβοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
 Οὐ γὰρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' αὐλείμων,
 Αἷ' ἄλλ' ἀπὸ κελιάται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ πέρι πασσών.

610 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Χαιρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἵματος εἰς ἀγαθόιο, φίλον τέκος, οἳ ἄγουραίης.
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μετακίσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρην δ', ὅσ' ἐν ἱμῶ ὅικῃ καπηλίκῃ κείτῃ,
 Δῶσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμησάμενόν ἐστιν.

615 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖρα κακράκνεται·
 Ἔργον δ' Ἠφαίστιο· πῶρον δὲ ἑ Φαιδίμας ἦρας
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἰδὲ δόμος ἀμφεκάλοιψεν.
 Κεῖσέ με νοσήσαντα· τὸν δ' ἰδέσθαι τὸδ' ἰπᾶσσαι.

620 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἑλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμένους δ' ἐς δώματ' ἴσαν βεῖου βασιλῆος·
 Οἳ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα εἶπον·
 Σίτον δὲ σφ' ἔλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεισαν.
 Ὡς οἳ μὲν περὶ δειπνῶν ἐνὶ μεγάροισι πᾶντο.

625 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 Δίσκαιεν τέρποντο καὶ αἰγανέουσιν ἴντας,
 Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχευον.
 Ἀντίνοος δὲ κατῆκε καὶ Εὐρύμαχος βασιλῆος,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.

630 Τοῖς δ' οὐδὲ φρονέοιο Νοήμων ἰγγύθεν ἰλδὼν,
 Ἀντίνοον μίθοισιν ἀναιδέμενος προσέειπε·
 Ἀντίνο', ἢ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἢ καὶ οὐκί,
 Ὅππότ' Ὀδυσσεὺς νῆϊ' ἐκ Πύλου ἡμαδόντος·
 Νῆά μοι αἶχ' ἔργον· ἱμᾶ δὲ χραδὴ γίνεται αὐτῆς,

635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἔκπαι
 Δώδεκα θήλειαι, ὅπῃ δ' ἡμίονοι τυλαργαί
 Ἀδμήτις· τῶν κέν τιν' ἱλασσάμενος θαμναίμεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνὰ θυμὸν ἰθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφανετο
 Ἐς Πύλον οἴχασθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ πού αὐτοῦ

640 Ἀγρῶν, ἢ μήλοισι παρέμμεναι, ἢ σὺβῶτῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπειθεὺς υἷος·
 Νημερτές μοι ἔνισπε, πῶτ' ἔρχετο, καὶ τίνας αὐτῷ
 Κοῦροι ἔποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἢ ἰοὶ αὐτοῦ
 Θῆτές τι δμῶές τε; δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσσαι;

645 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσεν ἱτήτυμον, ὅφ' εὖ εἶδῶ,
 Ἥ σε βίη ἀέκωντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
 Ἥδ' ἐκὼν οἳ δῶκας, ἐκεῖ προσπτόξετο μῖθον;
 Τὸν δ' οὐδ' ἐφρονέοιο Νοήμων ἀντίον ἠΐδ'·
 Αὐτὸς ἐκὼν οἳ δῶκα· τί κεν ῥέξει καὶ ἕλλος,

650 Ὅππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μαλεδιήματα θυμῷ,
 Αἰτίξῃ· χαλεπὸν κεν ἀνῆματῆαι δόσιν εἶη.
 Κοῦροι δ', οἳ κατὰ δῆμον ἀριεῖνουςι μετ' ὀμέας,
 Οἳ οἳ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντα ἰνέησα

Hinc relinquam ornamentum; tu enim campo imperas
 Lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 Triticum, spelta, atque latè-germinans hordeum album.
 In Ithacà autem neque sanè curricula lata, neque omnino pratum:
 Capris-pascendis-aptæ; & magis grata solo-equis pascendis aptæ.
 Nulla enim insulari equis-idonea neque pratis accommodata,
 Quæ mari circumdata sunt; Ithacà autem & supra omnes.
 Sic dixit: nisi verò bello strenuus Menelaus,
 Manùque ipsius prebendit, verbūque dixit, atque compellavit;
 Sanguinis es boni, chare fili, qualia loqueris.
 Atqui ego tibi hæc dona commutabo; possum enim.
 Donorum autem, quæcunque in meâ domo recondita jacent,
 Dabo, quod pulcherrimum & pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum: argenteus verò
 Est totus, auro autem labra munita sunt;
 Opus verò Vulcani: donavit autem illum Phædrius heros
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 Illuc me in-reditu-profectum: tibi autem volo id præbere.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convivatores verò in domum ierunt divini regis:
 Illi verò adducebant quidem oves, afferebantque generosum vinum:
 Penem verò ipsi uxores pulchris-vittis attulerunt.
 Sic illi quidem circa cœnam in ædibus Menelai occupabantur.

Proci autem ante Ulyssis ædes
 Discis delectabantur & hastilibus jaculantes,
 In fabrefacto pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinoüs verò confederat & Eurymachus deo-formâ-similis,
 Duces procorum; virtute autem erant longè optimi:
 His autem filius Phronii Noëmon propè accedens,
 Antinoëm verbis interrogans allocutus est;
 Antinoë, Numquid scimus in mente nostrâ, an non,
 Quando Telemachus redeat ex Pylo arenosâ?
 Navem mihi abiit abducens: mihi verò opus est illâ,
 Elidém in spatiosam ut-traiciam, ubi mihi equæ
 Duodecim fœminæ, subtus autem muli patientes-operis
 Indomiti: ex-quibus aliquem adigens domarem.
 Sic ait: illi verò in animo obstupefcebant; non enim putabant
 In Pylum cum abiisse Neleïam, sed alicubi illic
 In agris, aut ovibus adesse, aut cum subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est Eupithei filius;
 Vere mihi dic, quando abierit, & quinam illum
 Juvenes secuti sint ex Ithacà electi? an sui ipsius
 Mercenarii que mancipiæ que? potuerintne scilicet hoc etiam
 Et mihi hoc dic verè, ut benè sciam, (perficere?)
 An tibi vi invito abstulit navem nigram,
 An lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?
 Hunc autem filius Phronii Noëmon contrà allocutus est;
 Ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 Quando vir talis, habens curas in animo,
 Petat? difficile negare munus foret.
 Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 Illi cum secuti sunt; ducem verò ego conscendentem observavi

Μέντορα, ἥ ἐστιν, τῷ δ' αὖτ' ἅπαντα ἔειπαι.

655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα Διον
Χρύδον ὑπ' ἡοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.

Ὡς ἔρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρὸς.

Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσαντο θυμὸς ἀγένητορ.

Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κέχισαν· καὶ παύσαν ἀέθλων.

660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱὸς,

Ἀχινύμενος μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινας

Πηϊπλάοντ', ὅσπερ δέ οἱ πυρὶ λαμπετόνῳτι ἱκτῆρ.

Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἑτελέσθη,

Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· Φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

665 Ἐκ τούτων δ' ἀέκητι νέος πάϊς δίχεται αὖτως,

Νῆα ἱρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.

Ἀρξεί καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ

Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.

Ἀλλ' ἔγωγε μοι δοτὲ νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς ἑταίρους,

670 Ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσομαι, ἥδ' ἐφυλάξω,

Ἐν πορθρῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παικαλοέσσης·

Ὡς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτίλλεται εἴνεκα πατρὸς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπήνεον, ἥδ' ἐκέλευον·

Αὐτῇ δ' ἔπειτ' ἀνζάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

675 Οὐδ' ἔρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυτος

Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·

Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βουλᾷς,

Αὐλῆς ἐκτὸς ἑὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὕφαινον.

Ἐπὶ δ' ἔμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπειᾱ·

680 Τὴν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπεια·

Κήρυξ, τίπτει δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγχοῖ;

Ἦ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,

Ἐργὼν παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;

Μὴ μνηστρεύσαντες, μὴδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες,

685 Ἰτσατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,

Οἱ δ' ἄμ' ἀγείρμενοι, βίοτον κατακείρετε πολλὸν,

Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν

Ἑμετέρων τ' ὀρόσθεν ἀκούετε, καίδ' ἐδόντες,

Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,

690 Οὔτε τινα ῥέξας ἐξαΐσιον, οὔτε τι εἶπ' ὦν

Ἐν δήμῳ· ἦτ' ἐπὶ δίκῃ θεῶν βασιλῆων·

Ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖν.

Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἔργει·

Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰεκέα ἔργα

695 φαίνεται, οὐδέ τις ἐπὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

Τὴν δ' αὖτε προτίειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Αἶ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη·

Ἀλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο

Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·

700 Τηλέμαχον μεμάκσι κατακτάμεν ἑξὶ χαλκῷ,

Οἷκαδε νεϊσσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρὶς ἀκουὴν

Ἐς Πύλον ἡγαθέην, ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·

Δὴν δ' ἐμιν ἀμφασίῃ ἑπέων λάβε· τῷ δ' ἐοῖ ὅσπερ

705 Δακρυόφιν πλησέν, θαλερὴ δ' οἱ ὕψιχ' ὤφθη.

- „ Mentorem, vult deum; illi vero ipsi omniatudo similis erat.
 „ Sed hoc miror; vidi hic Mentorem divinum
 „ Hæc sub aurorâ; tunc autem confendit navem ad Pylum.
 Sic locutus abiit ad domum patris.
 His vero utrisque percretus est animus generosus.
 Proci autem simul confederunt, & quieverunt à certaminibus.
 Ipsi vero Antinoüs interfatus est Eupitheï filius,
 Dolens: furore autem multum præcordia circumfusa caligine
 Implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes erant:
 „ Pater! Certe ingens facinus superbe patratum est,
 „ Telemacho profectio hæc! dicebamus vero ei non perfectum-iri.
 „ Tot sæpè invitis juvenculus pater exiit temerè,
 „ Nave deductâ, electisque per populum optimis.
 „ Incipiet & ulterius malum esse: sed ei ipsi
 „ Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 „ Verum agite, mihi date navem celerem & viginti socios,
 „ Ut eam ipsam venientem infidiis-excipiam, atque observem,
 „ In freto Ithacæque Samique asperæ:
 „ Ut cum sua pernicie naviget propter patrem.
 Sic dixit; illi verb omnes ludibant atque hortabantur:
 Scitis deinde exurgentes ibant in domum Ulyssis.
 Neque vero Penelope longo-tempore fuit inscia
 Sermonum, quos proci in mente profundè-cogitabant;
 Præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 Extra oculam cum-esset: illi vero intus consilium texebant.
 Perrexit verb ire monciaturus per domum Penelopæ.
 Hunc autem per limen venientem allocuta est Penelope;
 „ Præco, ex vero te præmiserunt proci inclyti?
 „ An ut dicas ancillis Ulyssis divini,
 „ Ut à labore cessent, iisque ipsis convivium apparent?
 „ Ne ambientes, neque alio decedentes,
 „ Ultimùm & postremùm nunc hic cœnent,
 „ Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 „ F cultates Telemachi prudentis: neque quicquam à patribus
 „ Vestris antea audistis, pueri cum-essetis,
 „ Qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 „ Neque ulli faciens injuriam, neque quicquam tale locutus
 „ In populo; qui utique mos est magnorum Regum:
 „ Alium ut-oderit-quis mortaliùm, alium amet.
 „ Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
 „ Sed vester quidem animus, & indigna facinora
 „ Apparent, neque ulla est gratia post beneficiorum-acceptorum.
 Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia doctus;
 „ Utinam enim sanè, ô regina, hoc maximum malum esset;
 „ Sed multo majusque & gravius aliud
 „ Proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius:
 „ Telemachum cogitant interficere acuto ferro,
 „ Domum revertentem; ille vero profectus est ad patris limen
 „ In Pylum sacram, atque in Lacedæmona divinam.
 Sic ait; ast ejus illuc soluta sunt gemitu & charum cor:
 Diu autem ipsam inopia vocis tenuit; elique oculi
 Lachrymis impleti sunt, clar: autem ei decursa est vox.

- Ὅψι δὲ δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπε·
 Κήρυξ, τίπτε δέ μοι πάϊς δίχεται; οὐδέ τί μιν χρεοδ
 Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαίνεμεν, ἀλλ' ἄλδς ἵπποι
 Ἀνδράσι γίγνονται, περῶσι δὲ πουλὸν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μίδων, πεπυρμένα εἰδώς·
 Οὐκ οἶδ', εἴ τις μιν θαῖς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 Θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθηται
 Πατρὸς ἐοῦ ἢ νόστον, ἢ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφοχύθη θυμοφόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Δίφρω ἐφίξεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
 Ἄλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ Ἰζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶα μινύριζον
 720 Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 Τῆς ἑδινὴν γόωσα μετῴδα Πηνελόπεια·
 Κλύτε, Φίλαι, περὶ γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἔλγ' ἔδωκαν
 Ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τρέφεν ἠδ' ἐγένοντο·
 Ἡ πρὶν μὲν πρὶν ἐσθλὴν ὀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
 Ἐσθλὴν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος·
 Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὴν ἀνηρεῖψαντο δύελλαί·
 Ἀκλέα ἐκ μεγάρων· οὐδ' ὀρμηθέντος ἔκουσα.
 Σχέτλιξι, οὐδ' ὅμεις περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάσῃ
 730 Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 Ὅππῃ ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν δρμαίνοντα,
 Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐτσύμενός περ ὁδοῖο·
 Ἡ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 735 Ἀλλὰ τις δατρηδὲς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 Δμῷ ἱυδν, (ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιοῦσῃ,
 Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον·) ὅφρα τάχις
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ.
 Εἰ δὲ ποῦ τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὕφηνας,
 740 Ῥεελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάκσιν
 Ὅν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίτῃ γόνον ἀντιβέβαιο.
 Τὴν δ' αὖτε προτέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Νύμφα Φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατάκτανε νηλεὲς χαλκῷ,
 Ἡ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω.
 745 Ἡ δὲ· ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ, ἥσ' ἐκέλευσε,
 Σίτον καὶ μέθυ ἠδὲ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 Μὴ πρὶν σαι ἐρέειν, πρὶν δαδεκᾶτην τε γενέσθαι,
 Ἡ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὴν ἰάπτῃς.
 750 Ἀλλ' ὕδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ' εἴμαθ' ἰλοῦσα,
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶτα, εὖν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Εὐχε Ἀθηναίῃ, κοῦρῃ Διὸς Αἰγυόχοιο·
 Ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σῶωσαι.
 Μῆδ' ἄγεροντα κάκου κεκκωμένον· οὐ γὰρ οἷω
 755 Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσιν γονὴν Ἀρκευσιάδῃο
 Ἐχέισθ'· ἀλλ' ἔτι ποῦ τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἴχῃσι
 Δώματα ἔ' ὑπερεφέκ' καὶ ἀπόπροθι πῖονας ἄγρους.

Tandem verò ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Præco, cur verò mihi filius abiit? neque omnino ipsum opor-
 „ Naves celeres conscendere, quæ maris equi (erat
 „ Hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 „ An ut ne quidem nomen ejus inter homines relinquantur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia doctus;
 „ Haud scio, an aliquis ipsum Deus impulerit, an & ipsum
 „ Animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 „ Patris sui aut reditum, aut quodnam fatum obierit.
 Sic utique locutus abiit per domum Ulyssis.
 Hanc autem dolor circumfudit animum-crucians, neque amplius
 In-sella sedere, plures in domo cum-essent; (sustinuit
 Verùm super limen sedebat elaborati thalami,
 Miserabiliter lamentans: circum autem ancillæ ejulabant
 Omnes, quotquot in domo erant juvenes atque vetulæ:
 Illas vehementer lugens alloquebatur Penelope;
 „ Audite, amicæ, supra-modum enim mihi cœlites dolores dederunt
 „ Ex omnibus, quotquot unâ mecum nutritæ atque natæ sunt;
 „ Quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimam,
 „ Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos,
 „ Eximium, cujus gloria lata per Hellada & medium Argos.
 „ Nunc vero rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
 „ Inglorium ex ædibus, neque de-abeunte audiui.
 „ Infelices, neque vos quidem in animum induxistis unaqueque
 „ E lectulo me suscitare, scientes certè in animo,
 „ Quando ille conscendit cavam navem nigram.
 „ Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 „ Sanè certè aut mansisset, quantumvis festinans ad-iter;
 „ Aut me mortuam in ædibus reliquisset.
 „ Sed aliquis faraulus Dolium vocet senem,
 „ Mancipium meum, (quem mihi dedit pater jam huc eunti,
 „ Et mihi hortum servat arboriferum;) ut celerrimè
 „ Laertæ hæc omnia assidens enarret;
 „ Si fortasse aliquod ille in mente consilium commentus,
 „ Progressus apud-populos deploret, qui cupiunt
 „ Ipsius & Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 „ Domina chara, tu quidem me interfice sævo ferro,
 „ Vel sine in domo; sermonem vero omnino non celabo:
 „ Novi ego ista omnia; præbui autem illi, quæcunque postulavit,
 „ Panem & vinum dulce: à me autem exegit magnum juramentum,
 „ Non prius tibi me dicturam, quàm duodecimæque adesset dies,
 „ Aut tu ipsa desiderares, & abiisse rescivisses;
 „ Nè flens corpus pulchrum læderes.
 „ Verum tu lota, puris corpori vestibus sumptis,
 „ In superiorem-partem-domus conscendens, cum ancillis mulie-
 „ Supplica Palladi, filia Jovis Ægiochi: (ribus,
 „ Hæc enim ipsum deinde & à morte servaverit.
 „ Neque senem afflige astictum; non enim existimo
 „ Penitus diis beatis sobolem Arcefiadæ
 „ Invisam esse; sed adhuc alicubi aliquis supererit, qui habeat
 „ Domos excelsas, & procul-sitos pingues agros.

- Ως φάτο· τίς δ' εἴησιν γένε', οὐκ ἔστι δ' ἔσσε γένεο.
 Ἥ δ' ὀδρηναμένη, καθαρά χροὶ εἰμαρ' ἐλοῦσα,
 760 Εἰς ὑπερῷ ἀνάβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 Ἐν δ' ἔβει' οὐλοχύτας κανέην, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὲ μοι, κλυθόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 Εἴπωτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 Ἥ βοῆς, ἣ εἶος κατὰ πίονα μηρ' ἔκχε,
 765 Τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σώσω.
 Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερνηορόντας.
 Ὡς εἰποῦς, δάδλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν Ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ἐμάδησαν ἀνὰ μέγαρον σκιδόντα·
 Ωδε δέ τις εἶπασκε νέων ὑπερνηορόντων·
 770 Ἥ μάλα δὴ γάμον ἔμμι πολυμνήσῃ βασίλειαι
 Ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.
 Ὡς ἔφα τις εἶπασκε· τὰ δ' οὐκ ἔσταν, ὡς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
 775 Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴπω.
 Ἄλλ' ἔγωγε σιγῇ τοῖον ἀνασχόντες τελέωμεν
 Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἦραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκρίνατ' εἰκοσι φῶτας ἄριστους·
 Βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν ἄρ' παμπρῶτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 Ἐν δ' ἰζόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰζία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἡρτύναντο δ' ἱετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰζία λευκ' ἐπέτασσαν.
 Τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν ὑπέρυμοι θεράποντες·
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίᾳ τήν γ' ὕρμιον· ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 Ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Ἥ δ' ὑπερδ' ἀναβᾶσα περίφρων Πηνελόπεια
 Κεῖτ' ἔρ' ἑστίος, ἔκαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 Ὀρμαίνουσ', εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύρων,
 790 Ἥ δ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
 Δείσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἔγωσι·
 Τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπέλλαβε νῆδυμος ὕπνος·
 Εὐδὲ δ' ἀνακλιθεῖσα· λῦθεν δέ οἱ ἄψευα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εἰδῶλον ποιήσῃ, δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 Ἰφιδίμῃ, κόρυϊ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο·
 Τὴν Εὐμηλος ὕπνῳ, φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 Πέμπει δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο,
 800 Εἵπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόῳσσαν,
 Παύσειε κλαυθμόιο, γδοῖδ τε δακρυόεντος.
 Ἐς ἐάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάντα,
 Στῆ δ' ἔρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδαίς, Πηνελόπεια, φίλον τετιμῆμεν ἥτορ·
 805 Οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἰῶσι θεοὶ βῆλα ζῶοντες
 Κλαίειν, οὐδ' ἀναχῆσθαι· ἐπεὶ δ' ἔτι νόστιμός ἐστι
 Σὺς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἥ δὲ μάλα πυνύσσου' ἐν δαίμωνι πύλασι·

Sic at huius autem sedavit luctum; cohibuitque oculos à lacu.
 Ipsa verò lota, puris corpori vestibus sumptis,
 In superiorem partem domus conscendit cum ancillis mulieribus;
 Imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ;

„Audi me, Æglochi Jovis filia indomita,
 „Si unquam tibi solers in sedibus Ulysses
 „Aut bovis, aut ovis pingua femora adolevit;
 „Horum nunc mihi memento, & mihi charum filium serva;
 „Procos verò averte malè superbientes.

Sic locuta, ejulavit; dea autem ejus audivit preces.

Proci verò tumultuabantur per aedes obscuras:

Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium;

„Profectò jam nuptias nobis multum-ambita Regina

„Apparat; neque omnino novit, quòd suo cades filio parata est.

Sic utique aliquis dicebat: ea autem nesciebant, ut acta erant.

Inter eos verò Antinolis concionatus est & dicit;

„Improvidi, sermones quidem arrogantes fugite

„Omnes pariter; nè fortè aliquis annunciet etiam luctus.

„Sed age silentio sic exurgentes perficiamus

„Consilium, quod jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos:

Perrexerunt autem ire ad navem velocem & litus maris.

Navem quidem primum maris in altum traxerunt:

Malum verò imposuerunt, & vela navi nigra:

Aptarunt porro remos vertebis coriaccis,

Omnia ritè; ac vela alba expanderunt.

Arma porro ipsis tulerunt animosi famuli;

Alte verò in humido hanc stiterunt; ingressique sunt ipsi: (Chiret.

Illic autem cenam sumpserunt; expectabantque dum vesper adve-

In superiorem verò partem domus cum conscendisset prudens

Jacebat sanè jejuna, non-gustus cibum, neque potum, (Penelope

Cogitans, an sibi mortem effugeret filius eximius,

An ille à procis superbis domaretur.

Quam multa autem cogitat leo virorum in turbâ,

Timens, cum ipsum doloso circulo circumdent;

Tam multa ipsam cogitantem corripuit dulcis somnus:

Dormiebat verò recumbens; soluteque sunt ei compages omnes,

Ibi tum animò cogitavit dea cæsa Minerva;

Idolum effinxit, corpore autem assimilatum erat mulieri

Iphitimæ, filiae magnanimi Icarli:

Quam Eumelus duxerat, in Pheris aedes habitans.

Misit verò hanc Minerva ad domum Ulyssis divini,

Si-quo-pacto Penelopen lamentantem, lugentem,

Compesceret à fletu, luctuque lachrymoso.

In thalamum verò ingressa est ad seræ lorum;

Stetitque supra caput, & ipsam sermone allocuta est;

„Dormis, Penelope, charo afflictæ corde?

„Nequaquam te sinant dii facillè viventes

„Flete, neque tristem-esse; quoniam adhuc reditus est

„Tuis filius: nequaquam enim Diis peccando-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope;

Suaviter, admodum dormiens in somniorum portis;

„Cur,

- 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτε πέρος γὰρ
Πῶλε', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις.
Καί με κέλη καύσασθαι διζυός, ἢ δ' ὀδυνάων
Πολλέων, αἱ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Ἦ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολόντα,
815 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δανωοῖσιν,
Ἐσθλόν· τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηὸς
Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δ' ἔγωγε καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι, ἥπερ ἐκείνου.
820 Τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μή τι πάθῃσιν
Ἦ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἐν οἷχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐκ' αὐτῷ μηχανδώνται,
Ἰάμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
825 Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λήην.
Τοίη γὰρ τοι πομπὴς ἄμ' ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἄλλοι
Ἀνέρες ἠρήσαντο παρεσάμεναι, (δύνανται γὰρ,)
Παλλὰς Ἀθηναίῃ· σε δ' ὀδυρομένην ἱλαίρει.
Ἦ νῦν με προΐηκε, τειν τὰδε μυθήσασθαι.
830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εἰ μὲν δὴ θεὸς ἐστὶ, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
Εἰ δ' ἔγωγε μοι καὶ κείνον διζυρὸν κατάλαξον,
Εἵπου ἔτι ζῶει, καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο,
Ἦ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδαο δόμοισι.
835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
Οὐ μὲν τοι κείνῳ γὰρ διηνεκέως ἀγορεύσω,
Ζῶει· ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Ὡς εἰπὼν, σάβητο παρὰ κληῖδα λιάσῃ
Ἐς πνοιάς ἀνέμων· ἢ δ' ἔξ ὕπνου ἀνδρούσε.
840 Κούρῃ Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνειν,
Ὡς οἱ ἱναργὲς ὕπνῳ ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγᾷ.
Μνηστῆρες δ' ἀνκβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνου κίπυν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἐς δέ τις νῆστος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
845 Μεσαγγυὰς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀσερίδ', οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ.
Ἀμφίδυμοι· τῇ τόν γε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ξ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ε.
Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἰστίσεις.

Ἐκκλησίαν τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεὺς, Ἐρμῆν
πέμπει ἐπὶ Καλυψῷ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσ-
σεῖα· ἢ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. Τῇ δὲ ἐκ τῆς καὶ δεκάτης ἡμέρας
ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χαλεπήνας, λύει τὴν σχεδίαν.
Ἰνῶ δὲ αὐτῷ δίδωσι κρήδεμνον, ἐντειλαμένη ἐπιβάντι τῆς
γῆς ἀπορρίψαι αὐτό· καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων
Χῶραν ἔρχεται διασωθείς.

Cur, & soror, huc venisti? nequaquaquam antea quidem
 Ventitabas, quandoquidem valde procul domum habitas:
 Et me jubes cessare ab arumâ atque doloribus
 Multis, qui me irritant in mente & in animo:
 Quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 Omnibus virtutibus ornatum inter Danâos,
 Eximium; cujus gloria lata per Græciam & medium Argæ.
 Nunc autem rursus filius dilectus ablit cavâ in nave
 Pater, neque laborum probè gnarus, neque commerciorum.
 Hujus causâ jam ego etiam magis lugeo, quàm illius:
 Et ob hunc contremisco & timeo, nè quid patistur
 Aut ille eorum in populo, quò ablit; aut in ponto:
 Hostes enim multi in ipsam *malè* machinantur,
 Cupientes occidere, antequàm in patriam terram venerit.
 Hanc autem respondens allocutus est simulachrum obscurum;
 Confide, neque omnino in mente timeas tantopere:
 Talis enim comes una sequitur, quam etiam alii
 Viri optârint adesse, (posset enim,) *Pallas*
Minerva: te verò lamentantem miseratur:
 Quæ nunc me præmisit, tibi hæc ut-dicerem.
 Hanc verò rursus allocuta est prudens Penelope;
 Si quidem tu dea es, denique audivisti vocem,
 Age mihi & illum ærumnosum enarra,
 An alicubi adhuc vivat, & videat lumen solis;
 An jam mortuus sit, & in Plutonis sedibus.
 Hanc autem respondens allocutus est simulachrum obscurum;
 Non sanè de-eo quidem continuò dicam,
 Vivatne ille, an mortuus sit: malum nempe vana loquel.
 Sic locutus, janus apud seram evanuit
 In flatus ventorum: at ex somno exsurrexit
 Pîlla learii; charum autem ei cor exultavit,
 Ut ipsi evidens somnium supevenerat noctis in-conticinio.
 Proci verò consensâ-nave navigabant humidas vias,
 Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
 Eit autem quædam insula medio mari petricosa,
 Inter Ithacâque Samûmque asperam,
 Asteris, non magna: portus verò navibus-apti in ipsâ (*Achiv.*
 Ab-utroq;-latere-introitus-habentes; hunc expectabant insidiantes

O D Y S S E Æ HOMER I V. LIBRI

Argumentum.

Concilio deorum iterum facto, Jupiter Mercurium mittit ad
 Calypso, jubens dimittere Ulyssæm. Quæ jussu facit.
 Decima vero octava die conspicatus eum Neptunus, & indi-
 gnatus, solvit ratem. Ino verò ei dat vittam, præcipiens, ut
 postquam ad terram appulisset, abjiceret eam. & multa passus,
 in Phæacum regionem venit servatus.

Ε, πλεῖ ἐπὶ σχεδὴς Ὀδυσσεὺς κελεύειν πένοντο.

Ἡ δ' ἔκ τε λαοῶν παρ' Ἀργεῖοις εἰδωνότο
 Ἄρην, ἣν Ἀλαμάρων φέροι φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
 Οἱ δὲ θεοὶ δῶκενδε καθίζοντο· ἐν δ' ἦσαν τότε
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ λέγει κήδεα πόλλ' Ὀδυσσεύς·
 Μνηστράων· μέλει γάρ οἱ ἔδωκεν ἐν δόμοισι νόμῳ·
 Ζαῦ πάτερ, ἥδ' ἄλλοι μέγας ἐπὶ αἶν' ἔδωκεν,
 Μήτηρ ἐπὶ πρόφρων, Ἀγανός, καὶ ἦπιος ἔστω
 Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρονὶν αἰεσίμα εἰδός·

Ἄλλ' αἰὲν χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἰσουλὰ βέβη·
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσεύς ἴαίω,
 Δαῖν, οἷον ἔδωκεν, πατὴρ δ' ὥς ἦπιος ἦεν.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆσσι κίτται κρατέρ' ἔλγεια πάγχυν·
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψεύς, ἥ μιν Ἀνάγκη
 Ἰσχεῖ· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπὶ ἡμεῖς, καὶ ἱπταῖροι,
 Οἱ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῆα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγασσάμενος ἀποκτείνει μεμάρων,
 Οἷκαδε νεισόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν,

Ἐς Πύλον ἤγαγεν, ἥδ' ἐς Λακωνίδαίονα δῖον.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἱμῶν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Οὐ γὰρ δὴ ταῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αἰετῇ,
 Ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἰλδῶν;

Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισπόμενος, (δύνασαι γὰρ,)·
 Ὡς κε μάλ' ἀσκήδης ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι·
 Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπτεῖς ἀπονέονται.

Ἡ δὲ καὶ Ἑρμείαν, Φίλον υἱόν, ἀντίον ἦνδρα·
 Ἑρμεία, (τὸ γὰρ αὐτὲ τέ τ' ἄλλα περ' ἄγγελός ἐστι,)·

Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 Νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 Οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε θνητῶν ἀνδρῶν.
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέτρου πῆματα πάγχυν
 Ἡματι κ' εἰκοστῇ Σχολίῳ ἐρίβωλον ἰκοιτο,

Φαιήκων ἐς γαίαν, οἱ ἀγχίθεοι γαγάσιν·
 Οἱ κέν μιν περὶ κῆρι, θεῶν ὥς, τιμήσουσιν,
 Πέμπουσιν δ' ἐν νηὶ Φίλῳ ἐς πατρίδα γαίαν,
 Χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας, ἱστῆτά τε δόντας,
 Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε ἐν Τροίῃς ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,

Εἰ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἵσαν.
 Ὡς γὰρ οἱ μῶρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 Αὐτὴν ἔπειθ' ὅτ' ποσσὶν ἰδῆσάτο καλὰ πίδαλα,

Ἀμβρόσια, χεύσεια· τέ μιν φέρον ἡμῶν ἐφ' ὄγρην,
 Ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν· ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

Βίβλετο δὲ φάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ἔμματα θέλγει,
 Ὡν ἰσάει, τοὺς δ' αὐτὸ καὶ ὀπνώοντες ἐγείρει.

Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεῖφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντον·

E. Navigat in rate Ulysses fracta mari.

Urra autem ex laetis ab eximio Tithono
 Surgebat, ut immortalibus lucem ferret, atque mortales
 verò ad consessum confedebant; inter filios verò
 iter altitonans, cujus potentia est maxima.
 a autem Pallas recensibat arumnas multas Ulyssis,
 cordata; curae enim illi erat existens in domo Nymphæ
 Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,
 Nullus amplius benignus, mitis, & mansuetus sit
 Scepterifer rex, neque animo iusta sentiens,
 Sed semper durus sit, & iniusta faciat:
 Aded nemo memor est Ulyssis divini,
 Populorum, quibus præsuit, pater autem velat, mitis erat,
 Sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in sedibus Calypstis, quæ ipsum vi
 Detinet; is verò non potest suam in patriam terram venire;
 Non enim ei adiunt naves remigio-instructæ, & socii,
 Qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 Domum revertentem: ille verò abiit ad patris finem,
 In Pylum divinam, atque in Lacedæmonia claram.
 Hanc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 Filia mea, quale tibi dictum exacidit septo dentium?
 Nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 Ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc accuratè, (potes enim,)
 Ut incolumis suam in patriam terram veniat;
 Proci verò in nave retrò iter-relegant.
 Dixit utique, & Mercurium, dilectum filium, contrà alloquebatur;
 Mercuri, (tu enim itidem & in aliis nuncius es,)
 Nymphæ comas-pulchræ dicito firmum nostrum consilium,
 Reditum Ulyssis patientis; ut redeat,
 Neque deorum ductu, neque mortalium hominum;
 Sed is in rate mistis-vinculis-aprà arumnas patiens
 Die vicesimâ ad Scheriam fertilem perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui diis sunt;
 Qui ipsam ex animo, deum veluti, honorent,
 Mittantque in navi charam in patriam terram,
 Æsque aurumque abundè, vestemque cum-dederint,
 Plurima, quanta nunquam ex Trojâ sustulisset Ulysses,
 Etiam si incolumis venisset, sortitus ex prædâ portionem.
 Sic eni ei fatale est amicis-que videre, & pervenire
 Domum in excessam, & suam in patriam terram.
 Sic dixit; nec non-paruit internuncius Argicida:
 Statim deinde pedibus subligavit pulchros calceos,
 Immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 Sive per immensam terram, pariter cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, quâ virorum oculos demulcet,
 Quorumcumque vult, rursusque dormientes excitat.
 Hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida:
 Pieris autem cacumen-tractus, ex æthere incidit in mare:
 Festi-

- Εἰώσας ἔπειτα ἐπὶ κύμα, Λάρην ὕρνιθι λοικῶς,
 Ὅσας κατὰ δεινοῦς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθύες ἀγρώσαν, πυκνὰ πτερὰ δέεται ἄλκιρ·
 Τῷ ἱμελὸς πολέεσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 55 Ἀλλ' ἔτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἰούσαν,
 Ἐνὶ ἐκ πάντου βᾶς ἰοειδὸς, ἠπειρόνδε
 Ἦσαν ὄφρα μέγα σπῖος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νόμφῃ
 Ναῖεν ὑπὸ λῦαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἰούσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἰσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ἔδμη
 60 Κέδρου τ' εὐκαίτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον δῶδαι,
 Δασιμέων· ἡ δ' ἔνδον κοιδιάουσε ἐπὶ καλῇ,
 Ἰσὺν ἐπιχομένη, χρυσεῖη κερκιδ' ὕφαινε.
 Τλὴ δὲ σπῖος ἀμφιπεφύκει τηλεθῶσα,
 Κλήρη τ' αἰγυῖός τε, καὶ αὐτῶς κυπάριστος.
 65 Ἐνθα δέ τ' ὕρνιθες ταυσιπτεροὶ εὐνάζοντο,
 Σκύπες τ' ἰρηκῆς τε, τανύγλωστοί τε κορῶνας
 Εἰνάλιαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηται.
 Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυξο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 Ἡμερὲς ἠβῶνσα, τεύχεται δὲ σαφυλῆσι.
 70 Κρήνας δ' ἐξείης πύσσεις ἴσον ὕδατι λευκᾷ,
 Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλουδ' ἄλλη.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἵου, ἡδὲ σαλίνου,
 Θήλαον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατ' περ ἱππεύον
 Θηήσασιν ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἐνθα γὰρ θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἱππεῖδ' πάντα ἰδὼ θηήσατο θυμῷ,
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπῖος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἔκταν
 Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεῶν.
 (Ὅθ' γὰρ τ' ἐγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλανται
 80 Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴτις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτρεμεν,
 Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖτε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 Δάκρυσι καὶ σوناχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμαίαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεῶν,
 Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα Φαιινῷ, σιγαλδέντι·
 Τίπτει μοι, Ἑρμεία χρυσόβρακι, εἰλήλουθας,
 Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἠνώγει.
 90 Εἰ δύναιμι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἴσιν.
 Ἀλλ' ἔπειο πρότερον, ἵνα τοι παρ' ξείνια θεῖω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ προσέθηκε τράπεζαν,
 Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἱερὸν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦτο δίακτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἱππεῖ δειπνῆσε, καὶ ἤρασε θυμὸν ἰδωδῇ,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλευε γάρ.
 Ζεὺς ἱμὲρ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρὸν ὕδωρ,
 Ἀσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεῶσιν
 Ἰερά τε ἱέροισι, καὶ ἐξαιτούς ἀνατόμβας.

cinabat deinde super sanctus, Laro avi similis,
 et circum magnos sinus maris infructuosi
 ces venans, crebro alas mergit-sibi salugine:
 hic similis plurimis supervectus est sanctibus Mercurio.
 et quando jam insulam pervenisset procul sita,
 ex ponto ascendens cœruleo, ad litus
 at, donec ad ingentem specum pervenit, in quo Nymphe
 habitabat comas-pulchra: hanc verò intus invenit.
 his quidem ad focum ingens ardebat, prociis verò odor
 edrique fissilis, thysaque per insulam redolebat,
 ardentium: ipsa verò intus cantillans voce pulchra,
 telam percurrens, aureo radio texebat.

Sylva autem specum circumcreverat virens,
 Alnusque, populisque, & bene-odorati cypressus.
 Ibi verò & aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 Bubones, accipitrésque, latásque-linguas-habentes cornices
 Marinae, quibus utique marina opera curae-sunt.
 Ibi verò extensa erat circum speluncam cavam
 Vitis pubescens, florebat verò uvis:

Fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 Vicini inter-se versis aliò alium.

Circum verò prae molli violarum, atque apii,
 Virescebant: ibi deinde etiam vel immortalis si-acceffisset,
 Admiratus esset intuens, & oblectatus animo suo.
 Illic stans mirabatur internuncius Argicida.

Ceterum postquam omnia suo admiratus est animo,
 Statim in amplam speluncam perrexit; neque ipsam coram
 ignoravit conspicatâ Calypso, nobilis dea.

(Non enim ignoti utique dii invicem sunt
 immortales; neque siquis longè-procul sedes habitat.)

Neque verò Ulyssem magnanimum intus invenit,
 Sed is in litore flebat sedens; ubi antea etiam,
 Lachrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,
 Pontum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilis dea,
 In throno collocatum splendido, admirando;

„Cur ad me, Mercuri aureo-caduceo-venisti, (bas:
 „Venerandusque charusque? antè quidem neutiquam frequen-
 „Eloquere, quod in-animo-habes; perficere autem me animus
 „Si possum quidem perficere, & si perfici potest. (jabet,
 „Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.
 Sic utique locuta dea apposuit mensam,
 Ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.

Ceterum bibebat & comedeat internuncius Argicida.
 Porro postquam cœnaverat, & refecerat animum cibo,
 Tum verò ipsam verbis respondens allocutus est;

„Interrogas me huc-profectum, dea, deum? aut ego tibi
 „Verè sermonem enarrabo; jubes enim.
 „Jupiter me jussit huc ire invitum:
 „Quis enim volens tantam percurreret salis aquam,
 „Immensam? neque ulla propè mortaliū urbs, qui utique diis
 „Sacræque faciunt, & eximias hecatombas.

- 'Αλλὰ μάλ' οὔτως ἐπὶ Διὶς νόον αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρέξ ἔλθειν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι.
 105 Φησὶ τοι κῆδρα παρεῖναι διζυρότατον ἑλλάνων
 Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἔχου περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 Εἰνῶστες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέσαντες ἔβησαν.
 Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίων ἀλίτεντο,
 Ἡ σφιν ἐκῶρσ' ἄνεμόν τε κακ' ἔν, καὶ κύματα μακρὰ.
 110 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιβον ἰσάλοι ἱταῖροι,
 Τῶν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασεν.
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποκαμπέμεν ὅ, τι τάχιον
 Οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἶσα φίλων ἔπο νόσφιν ἔλθεσθαι.
 'Αλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλων τ' ἰδέσθαι, καὶ ἰδέσθαι
 115 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἰὼν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς φάτο· γήγασεν δὲ Κάλως δὴ, δῖα θεῶν,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἐστέ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔφοχον ἑλλάνων
 Οἷτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν συνάξασθαι
 120 Ἀμφαδίην, ἥ τις τε φίλον ποιήσεται ἀπείτην.
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὀρίων ἔλατο βοδοδάκτυλος Ἥδης,
 Τόφρῳ οἱ ἠγάσθε θεῶν ῥῆϊα ζῶντες,
 Ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόβροτος Ἀρταμὶς ἀγνῇ
 Οἷς ἀγανοῖς βελάσσιν ἐποιοχρήνη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὅπῳ ἱασίμην εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 Ὡς θυμῷ εἴλεσσε, μίση φιλότῳ καὶ εὐνῇ,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἔκυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἔγχεσθε, θεοὶ, βροτῶν κῆδρα παρεῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἰσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα βοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας θεάσσο μεσσηνὶ οἴκῳ πόντι.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιβον ἰσάλοι ἱταῖροι,
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 135 Τὸν μὲν ἐγὼν φιλέον τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἴφασσαν
 Θῆσειν ἀδάνασον καὶ ἀγῆραον ἡμῶσα πάντα.
 'Αλλ' ἐπεὶ οὔτως ἐπὶ Διὶς νόον Αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρέξ ἔλθειν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι·
 Ἐβρέτω, εἰ μιν καῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 Πόντον ἐκ' ἀτρώγετον· πέμψω δὲ μιν οὔκῃ ἔρωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐκίρεται, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικαθῶ.
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱακται.
 145 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Οὕτω νῦν ἀτίπεμπε, Διὶς δ' ἐκπίζω μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε νοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Ἡ δ' ἐκ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνιαν κόμην
 150 Ἠΐ, ἱπείδῃ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιών.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐκ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδὲ ποτ' ὕσσε
 Δακρυόφιν τέρποντο· κατειβέτο δὲ γλυκύς αἶαν
 Νέσσεσσι λυγρομένον, ἐπεὶ οἴκετε ἠνέκεν· κόμην.
 'Αλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰδέσασθαι καὶ ἀνέσθαι

Sed nullo modo fas est Jovis mentem Argiochi
 Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere.
 At tibi virum adesse summumque præter ceteros
 Viros, qui circa urbem Priami pagabant
 Novennio; decimo verò urbem depopulati abierunt
 Domum: at in reditu Palladem offenderunt;
 Quæ ipsis excitavit ventisque malum, & fluctus ingentes
 Ibi alii quidem omnes perierunt eximii socii,
 Hunc autem huc ventisque ferens & fluctus appulit.
 Eum nunc te jubet dimittere, quam celerimè:
 Non enim ei hæc fors est ab amicis, seorsum perire;
 Sed adhuc ei fatale est amicisque videre, & pervenire
 Dorum in excessam, & suam in patriam terram.
 Sic dixit: exhorruit verò Calypso, nobilis dea,
 Et ipsum compellens verba alata dixit;
 Improbi estis, dii, invidi præ aliis,
 Qui utique deabus invidetis, cum viris eas dormire
 Palam, si qua charum sibi fecerit maritum.
 Sic quidem cum Oriem cepit roseæ digito Aurora,
 Tandem illi invidebitis dii facile viventes,
 Donec ipsum in Ortygiâ autem solam habens Diana cæcâ
 Suis mitibus sagittis aggrediens occidit.
 Sic etiam quando Iasoni comis pulchra Ceres
 Suo animo obsecuta, commixta est amore & consubito;
 Nevali in tertio; neque diis fuit ignarus
 Jupiter, qui ipsum occidit percussus consuko fulmine.
 Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.
 Illum quidem ego servavi navis curiæ insistentem
 Solum; quoniam ei navem celerem consuko fulmine
 Jupiter percussam diffudit medio in nigro ponto.
 Ibi alii quidem omnes perierunt eximii socii,
 Hunc verò huc ventisque ferens & fluctus appulit.
 Hunc quidem ego amice excipiebâ & emtriebâ, utque dicebam
 Me facturam cum immortalē, & senii expertem diebus omnibus.
 Verum quandoquidem nullo pacto fas est Jovis mentem Argiochi
 Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere;
 Valeat, si eum ille impellit & ir-jubet,
 Pontum per infructuosum: dimittam verò ipsum, multam ego
 Non enim mihi adsunt naves remigio instructæ & socii,
 Qui ipsum deducant per lata dorsa maris.
 Alit ei labens consulam, neque celabo,
 Ut omnino incolumis suam in patriam perveniat.
 Hanc autem rursus allocutus est inter-nuncius Argicida;
 Sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 Nè fortassis tibi in posterum iratus succensuerit.
 Sic utique locutus abiit fortis Argicida.
 At ad Ulyssē magnanimam veneranda Nympha
 Ibat, postquam Jovis audierat mandata.
 Illam autem in litore invenit sedentem; neque usquam oculi
 A lacrymis siccabantur, consuebat verò dulcis oron
 Ob-reditum ingenti, quoniam non amphid placebat Nympha
 At super nocte quidem dormiebat etiam, necessitas

- 155 Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἡέλων ἡελοῦσῃ·
 Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡίδνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῆσι καὶ ἡλγῇσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρίγυτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη προσεφώνεε δια θεάων·
- 160 Κάμμορε, μὴ μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰδῶ
 Φθινέτω· ἡδὴ γάρ σε μάλα πρόφρασε' ἀποπέμψω.
 Ἀλλ' ἔγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμάζεο χαλκῷ
 Εὐρείαν σχεδὴν· ἄτὰρ ἔκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Τυοῦ, ὡς σε φέρουσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ εἶπον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 Ἐνθήσω μανσεικά, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 Εἴματά τ' ἀμφίεσω· πέμψω δέ τοι οὔρον ὑπισθεν,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῇς σὴν πατρίδα γαίην ἱκῆαι,
 Αἴκε θεοὶ γ' ἰδέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
- 170 Οἱ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῖναί τε.
 Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Καὶ μιν Φωνήσας ὕπαι πτερθέντα προσήυδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπῆν·
 Ἡ με κέλεαι σχεδὴν περάν μεγα λαΐτμα θαλάσσης·
- 175 Δαινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
 Ὠκύποροι περίωσιν, ἀγμυλλόμεναι Διὸς οὐρ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
 Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ μέγαν ὄρκον ὑμῶσαι,
 Μὴ τί μοι αὐτῇ πῆμα κενὸν βουλευσέμεν ἔλλο.
- 180 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὶς, δια θεάων,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρειξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Ἡ δὴ ἄλιτρός γ' ἔσσι, καὶ οὐκ ἀποφύγια εἰδώς·
 Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι;
 Ἴσω νῦν τόδαι Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
- 185 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς σε μέγιστος
 Ὀρκος, δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,)·
 Μὴ τί τοι αὐτῇ πῆμα κενὸν βουλευσέμεν ἔλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἔμοι παρ
 Αὐτῇ μνηδοίμην, ὅτε με χρεῖδ' ὅσον ἴκοι.
- 190 Καὶ γὰρ ἔμοι νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἄλλ' ἰλεήμων.
 Ὡς ἔρα Φωνήσας ἡγήσατο δια θεάων
 Κροταλλήμους· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἱχθυα βαίνει θεοῖο·
 Ἴξον δὲ σπέϊος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
- 195 Καὶ β' ὃ μὲν ἔνθα καθίζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· νόμφῃ δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἰδοῦσιν,
 Ἑσθῆν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
 Αὐτῇ δ' ἀντίον δ' Ἴξεν Ὀδυσσεύς ἑταῖοιο,
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκεν.
- 200 Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἱτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησεν ἰδὲντύος ἡδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἔρα μύθων ἤρχε Καλυψὶς δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτω δὴ οἰκόμε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίην
- 205 Αὐτίκα νῦν ἰδέλεις ἰκῆαι; σὺ δὲ χεῖρα καὶ ἔμπης.
 Εἴγε μὲν αἰδέϊας σῆσι φρεσὶν, ἔσται τοι αἰεὶ

Specubus cavis, nolens apud volentem:

Verò in petris & litoribus sedens,

Lachrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,

Stratum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.

Proptè autem astans allocuta est nobilis dea;

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neque tibi ætas

Consumatur; jam enim te perquam-lubens dimittam.

Verùm age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ferre

Latam ratem: atque tabulata fige in ea

Alte, ut te ferat per obscurum pontum.

Porrò ego panem & aquam, & vinum rubrum

Imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant:

Vestèsque induam; mittámque tibi ventum à tergo,

Ut omninò incolumis tuam in patriam terram pervenias,

Si modò dii utique voluerint, qui cælum latum habitant,

Qui me potiores sunt in cognoscendóque judicandóque.

Sic ait: exhorruit autem patiens nobilis Ulysses,

Et ipsam allocutus verba alta dixit;

Aliud quid jam tu, dea, hoc moliris, & nequiquam dimissionem;

Quæ me jubes rate trajicere ingentes fluctus maris,

Horrendóque difficilésque; quos neque naves æquales

Veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento.

Neque ego, te invitâ, ratem conscenderim,

Nisi mihi dignèris, dea, magnum jusjurandum jurare,

Nullum mihi ipsi damnum malum structuram & aliud.

Sic ait; risit verò Calypso, nobilis dea,

Mantúque ipsum demulsit, verbúmque fecit, dixitque;

Profectò improbus es, & non incauta sciens:

Qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui?

Sciat nunc hoc Terra & Cælum latum supernè,

Et subter-labens Stygis aqua, (quod utique maximum

Jusjurandum, gravissimúmque est beatis diis;)

Non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.

Sed ea quidem cogito & suadebo, quæcunque sanè mihi

Ipsi suaderem, si-quando me necessitas tantoperè urgeret.

Ètenim mihi mens est æqua; neque mihi ipsi

Animus-intra præcordia ferreus, sed misericors.

Sic utique locuta, prævit nobilis dea

Celeritè; ille verò deinde post vestigia ibat deæ:

Pervenerunt autem ad speluncam cavam dea atque vir,

Et ille quidem illic refedit in solio, unde surrexerat

Mercurius: Nympha verò apposuit omnem cibum

Ad-edendum & bibendum; qualia mortales viri edunt.

Ipsa verò è-regione sedit Ulyssis divini.

Ipsi autem ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.

Hì verò ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Cæterùm postquam saturati sunt cibo & potu,

His deinde sermonis exordiebatur Calypso nobilis dea;

„Inclyte Laertiade, versute Ulysses,

„Siccine verò domum charam in patriam terram

„Protinus nunc vis proficisci? tu vero vale nihilominus.

„Siquidem scires tuâ mente, quot tibi fatale-est

Κῆδε' ἀναπλήσας, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰδέσθαι,
 Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἱμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 Ἀθάνατ' ἐγὼ εἶης· ἱμεῖρόμενός περ ἰδέσθαι
 210 Σὴν ἕλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδοαι ἡμᾶτα πάντα.
 Οὐ μὲν θὴν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
 Οὐ δέμας, οὐδὲ Φυὴν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔσκεν
 Θνητὰς ἀθανάτῃ δέμας καὶ εἶδος ἱρίξιν.

Τὴν δ' ἀπαρμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

215 Πότνια θεᾷ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδ' αὖ καὶ αὐτὸς
 Πάντα μάλ', οὐνεκ σείο περίφρων Πηνελόπεια
 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι·
 (Ἡ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.)
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἰδέλω καὶ ἐέλδομαι ἡμᾶτα πάντα
 220 Ὅφρα δέ τ' ἰδόμεναι, καὶ νῆσιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις φαίησι θεῶν ἐνὶ δίνῳσι πότῃ,
 Τλήσομαι, ἐν γῆθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 Ἦδ' ἡ γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμύγησα
 Κύμασι καὶ πολλῶν μετὰ καὶ τῆδε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφασκε· ἥελιος δ' ἦρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθε·
 Ἐλόντες δ' ἦρα τῶγε μυχρὰ σπείους γλαφυροῖο,
 Τερπασίην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια Φάνη βοδοδάκτυλος ἥδης,
 Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·

230 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον Φᾶρος μέγα ἔννυτο νόμφη,
 Λεπτὴν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἐξοῖ
 Καλὴν, χρυσεῖαν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτῃν·
 Καὶ τέτ' Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἔρμενον ἐν παλάμῃσι,
 235 Χάλκυσον, ἀμφοτέρωθεν ἀπαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Στείλειδον περικαλλὲς, ἐλαΐνον, εὖ ἐνερηρὸς·
 Δῶκε δ' ἔπειτα σάκεαρον εὐξέον· ἦρχε δ' ὀδοῖο
 Νήσου ἐπ' ἰσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήθηρ τ', αἰγαιρὸς τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης.

240 Ἀῖα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώσιον ἐλαφροῦς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θεῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον·
 Εἴκοσι δ' ἐμβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἦρα χαλκῷ.

245 Ἔσσε δ' ἐπισκίμενως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυσε.
 Τόφρα δ' ἐνεῖκε τέτρατα Καλυψῶ, δῖα θεάων·
 Τέτρηθεν δ' ἦρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφοισιν δ' ἦρα τὴν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἔρμεν.

Ὅσσην τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ

250 Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσύναϊν,
 Τόσσην ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
 Ἴκρια δὲ γῆσας, ἀραρῶν θαμέσι σαμίνεσσι,
 Ποίει· ἄτ' ἀρ' μακρῆσιν ἐπηγεκνίδεσσι τελεύτα.

Ἐν δ' ἰσθὸν ποίει, καὶ ἐπὶ κριοῖν ἔρμενον αὐτῷ·

255 Πρὸς δ' ἦρα πηδάλιον ποιήσας, ὅφρ' ἰθύνοι·
 Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσύνῃσι,
 Κύματος εἰλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φῶρε· ἐνεῖκε Καλυψῶ, δῖα θεάων,

Dolores implere, priusquam in patriam terram pervenias;
 Certe hic manens una tecum hanc domum custodires,
 Immortalisque esses: quantumvis cupidus sis videri
 Tuam uxorem, cuius usque desiderio teneris dies omnes.
 Nequaquam certe illa inferior gloriâ esse,
 Nec corpore, neque oris habitu: quandoquidem minime decet
 Mortales cum immortalibus corpore & formâ contendere.
 Hanc autem respondens allocutus est versutus Ulysses;
 Veneranda dea, ne mihi ob hoc succenses; scio enim ipsâ
 Omnia omnino, quod te prudens Penelope
 Formâ deterior sit, staturâque, coram aspectu:
 (Illa enim mortalis est, tu verò immortalis & semi-expecta)
 Sed & sic volo, & desidero diebus omnibus,
 Domumque redire, & reditâ diem videre.
 Quod si quis me pessundet deorum in nigro ponto,
 Patiar, in pectore habens patientem ærummarum animam;
 Jam enim valde multa passus sum, & multa perussi
 Fluctibus & bello: post illa & hoc quoque fiat.
 Sic dixit; sol verò occidit, & tenebræ adveniant.
 Profecti autem hi in scessum speluncæ cavæ,
 Oblectabantur amore, propè invicem manentes.
 Quando autem manē genita apparuit rosea digitos aurora,
 Continuo quidem chloanamque tunicamque induit Ulysses;
 Ipsa verò candidam stolam ingentem induit Nympha,
 Tenuem & venustam, zonamque circumposuit humis
 Pulchram, auream: capitiq; imposuit calyptram:
 Et tum Ulyssi magnanimo apparabat dimissionem.
 Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
 Ferream, utrinque acutam: cæterum in ipsâ erat
 Manubrium perpulchrum, oleaginum, benè aptatum:
 Dedit verò deinde astiam politam; & dux erat viâ
 Insulæ ad extremam oram, ubi arbores proceræ crescebant,
 Alnæque, populæque, abiesque erat in cælum pertingens,
 Aridæ dudum, valde siccæ, quæ ei navigarent leviter.
 Cæterum postquam ostendisset, ubi arbores proceræ crescerent,
 Rediit quidem domum Calypso, nobilis dea.
 At ille cadebat ligna; celeriter verò ei perficiebatur opus:
 Viginti autem deiecit arbores omnes, dolavitque deinde ferro,
 Lævigavitque scitè, & ad normam direxit.
 Interea autem attulit terebras Calypso, nobilis dea:
 Terebravit verò is omnia, & composuit inter se.
 Clavis autem eam [ratem] & compagibus aptavit.
 Quantumque quis fundum navis fabricaverit vir
 Onerariæ latæ, benè peritus fabrilis artis,
 In tantum latam ratem confecit Ulysses.
 Tabulata verò erigens, coaptans densis trabibus,
 Faciebat; cæterum longis asseribus perficiebat.
 In ea porro malum fecit, & antennam congruentem ei:
 Præterea gubernaculum fecit, ut dirigeret:
 Communivit quoque ipsam cratibus undique salignis,
 Fluctuum propugnaculum ut essent; multamque ingessit materiam.
 Interea verò lintea attulit Calypso, nobilis dea,

- Ἰζία παῖσασσάι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.
 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τὴν γὰρ κατείρυσεν εἰς ἄλλα δῖαν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
 Εἵματά τ' ἀμφίσασσα θυώδεα, καὶ λύσασσα.
 265 Ἐν δέ οἱ ἄσπν' ἔθηκε θεὰ μέλανος δίνου
 Τὸν ὕπερον, ὕπερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
 Κωρύκῃ· ἐν δέ οἱ ὕφα τίθει μενοεικέα πολλά·
 Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Γηθόσυνος δ' οὐρῷ πέτασ' ἰζία δῖος Ὀδυσσεύς·
 270 Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰσύνετο τεχνηέντης,
 Ἥμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
 Πληιάδας τ' ἰσορῶντι, καὶ ὑψὲ δύνοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἔμαζεν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 Ἥ τ' αὐτοῦ σρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖ.
 275 Οἷη δ' ἔμμορος ἐξ ἰοιστρῶν Ὠκεανοῖο.
 Τὴν γὰρ δὴ μιν ἔνωγε Καλυψῶ, διὰ θεῶν,
 Ποντοκορευμέναι ἐκ' ἄριστ' αἰ χεῖρς ἔχοντα.
 Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὕρα σκίδεστα
 280 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἔρχεσθον πέλεν αὐτῇ·
 Εἶσατο δ', ὥς ὅτε βινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐννοσίχθων,
 Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὄρεων ἰδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 Πόντον ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόβι μᾶλλον·
 285 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμὸν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλῃς
 Ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἱμεῖο μετ' Αἰθιοπέσσιν ἐόντος·
 Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
 Ἐκφυγέειν μέγα πῆρας εἰζύρος, ἦ μιν ἰκάνει·
 290 Ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἔδην ἰλάν κηρόβιτος.
 ὣς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἱτάραξε δὲ πόντον,
 Χερσὶ τρίαιναν ἰλάν· πάσας δ' ὀρθύνουν ἄλλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμαῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε Δυσπῆς,
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ μοι ἰγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκις γένηται;
 300 Δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτῆα εἶπεν,
 Ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἄλγ' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περισέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἱτάραξε δὲ πόντον· ἐπισπέρχουσι δ' ἑλλας
 305 Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σὼς αἰπὺς ὄλεός.
 Τεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τέτ' ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 ὣς δὲ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 Ἥματι τῷ, ὅτε μοι πλείους χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.

Ad vela conficienda, ille autem bene confecit & ista.
 Illigavit quoque funesque, rudentisque, pedesque in ea.
 Vectibus autem deinde eam deduxit in mare vastum.
 Quartus dies erat, & ei perfecta erant omnia.
 Quinto verò dimisit ab insulâ nobilissima Calypso,
 Vestibusque indutum odoratis, & lavatum.
 Imposuit autem ei utrem dea nigri vini
 Alterum, alterum verò aquæ magnum; & vistica
 In perâ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa:
 Ventum autem premisit innocuumque placidumque.
 Lætus verò vento-secundo extendit vela nobilis Ulysses:
 Ipse verò gubernaculo dirigebat artificiose,
 Sedens: neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiadasque contemplanti, & serò occidentem Boöten,
 Ursamque, quam & Currum cognomento vocant,
 Quæ ibidem vertitur, atque Orionem observat:
 Sola verò expers est lotionum Oceani.

Hanc enim eum iussit Calypso, nobilis dea,
 Ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
 Septendecim quidem navigabat dies iter-faciens-mari.
 Decima-octava verò apparuerunt montes umbrosi
 Terræ Phæacum, quâ proximum erat illi:
 Apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc verò ex Æthiopibus reversus potens Neptunus,
 Procul ex Solymorum montibus conspexit; visus enim est ei
 Super pontum navigans; ille verò iratus est ex-corde magis:
 Quæssansque caput ad suum dixit animum;
 „ Pæpe, profectò jam statuerunt dii aliter
 „ De Ulyssæ, me apud Æthiops absente:
 „ Et jam Phæacum terræ prope-est, ubi ei fatale
 „ Effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsam occupant:
 „ Sed adhuc quidem ipsum puto abundè miseriarum subiturum.
 Sic fatus collegit nubes, & turbavit pontum,
 Manibus tridente sumpto; omnesque concitavit procellas
 Omnigenorum ventorum; nubibusque operuit
 Terram simul & pontum; ingruit autem à-cælo nox.
 Unâ verò Eurûsque Notûsque ruit, Zephyrusque vehemens,
 Et Boreas serenus, ingentem fluctum provolvens.
 Et tunc Ulyssis soluta sunt genua & charum cor:
 Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;
 „ Heu me miserum, quid me tandem fiet?
 „ Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit;
 „ Quæ me dicebat in mari, priusquam in patriâ terrâ pervenissem,
 „ Dolores impleturum esse: ea sanè nunc omnia perficiuntur.
 „ Qualibus nubibus obtegit cælum latum
 „ Jupiter, turbavitque mare; ingruunt verò procellæ
 „ Omnigenorum ventorum: nunc mihi certum grave exitum.
 „ Ter beati Danai & quater, qui tunc perierunt
 „ Trojâ in latâ, Atridis gratificantes.
 „ Utinam ego mortuus fuisset, & fatum obisset,
 „ Die illo, quandò mihi plurimi seratas hastas
 „ Trojani injecerunt circa Achillem mortuum.

Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 Νῦν δέ με λευγαλίῃ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι.

Ὡς ἔρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κύμα κατ' ἄκροσ,
 Δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.

315 Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
 ἔκ χειρῶν πρόηκε· μέσον δέ οἱ ἔσδ' ἔαξε
 Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἰλθοῦσα θυέλλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἔμπασε πόντῳ·
 Τὸν δ' ἔρ' ὑπέβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον· οὐδὲ δυνάσθη

320 Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς·
 Εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψῆ.
 Ὅψι δὲ δὴ ῥ' ἀνέδν, σόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμυρ
 Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς καλάρυζεν.

325 Ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδὴς ἐπαλήθετο, τειρόμενός περ,
 Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβητ' αὐτῆς·
 Ἐν μέσῃ δὲ κάθιξε, τέλος θανάτου ἀλείνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κύμα κατὰ ῥέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ἔτ' ὀπωρινὸς βορέης φερέμεν ἀκάνθας

330 Ἀμπεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλας ἔχοντα·
 Ὡς τὴν ἀμπέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι,
 Ἄλλοτε δ' αὐτ' εὐρὸς Ζεφύρος εἴλασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος ἔνθ',
 Λευκοσίη, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδήσασα,

335 Νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγεσσι θαῖν ἐξέμμορε τιμῆς·
 Ἥ ῥ' Ὀδυσσῆ ἱλάσσειν ἁλώμονον, ἔλγετ' ἔχοντα·
 Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτὶ ἀνέδυσσάτο ἄλμυρ·
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου, εἰπέ τε μῦθον·

340 Κάμμορε, τίπτει τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνσιχίων
 Ὀδύσει· ἐκπύλω, ὅτε τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 Οὐ μὲν δὴ σε καταφύσει, μέλα περ μενεκίων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, (δοκίμεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.)
 Εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδὴν ἀνάμοισι φέρεσθαι
 Κάλλιν· ἄτὰρ χεῖρεσσιν νέων, ἐπιμπίεο νέου

345 Γαίης Φαιήκων, ὅτε τοι μοῖρ' ἔσιν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ τόδε κρήδεμον ὑπὸ σέρνοιο τέτυσσαι
 Ἀμβροτον· οὐδέν τοι παθεῖν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὶν χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο,
 Ἀψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,

350 Πολλὰν ἅπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.

Ὡς ἔρα φωνήασα θεὰ κρήδεμον ἔδωκεν·
 Αὐτὴ δ' αἶψ ἐς πόντον ἰδύσατο κυμαίνοντα,
 Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἰ κύμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 355 Ὅχρήσας δ' ἔρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ὡ μοι ἔγδ', μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον ἔλλον
 Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποβῇναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκω πείσομ'· ἔπει ἐκδὲς ὀφθαλμοῖσι
 Γαίαν ἔγδ' ἰδόμεν, ὅτε μοι φάτο Φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκίμεις δέ μοι εἶναι ἔρισον·
 Ὅφρ' ἂν μὲν περ δούρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
 Τόφρ' αὐτοῦ μενέει καὶ τλήσομαι ἔλγεα πᾶσχαν·

- „ Tum sortitus-esset parentalia, & meam gloriam celebrassent
 „ Nunc verò me tristi morti destinatum est perire. (Achivi:
 Sic utique ipsam locum pepulit ingens fluctus à vertice,
 Horrendum irruens, circumque egit ratem.
 Longe verò à rate ipse exiit; clavum autem
 E manibus dimisit, sedem verò mahum ei fregit
 Horrenda contraxerunt ventorum irruens procella.
 Longe autem velum & antema inciderunt ponto:
 Ipsum verò sub-aqui detinuit longo tempore; neque potuit is
 Citò admodum emergere, magni sub fluctûs impetu:
 Vestes enim gravabant, quas illi præbuerat nobilissimæ Calypso.
 Serò verò tandem emerit, & ex ore vomuit saluginem
 Amaram, quæ ei multa à capite defluebat.
 Sed neque sic ratis oblitus est, tametsi afflictus,
 Sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam:
 In medio autem sedebat, finem mortis evitans.
 Hanc autem ferebat ingens fluctus per undarum-impetum huc
 Ut verò cum autumnalis Boreas fert spinas (atque illuc.
 Per campum, dense autem invicem cohererent:
 Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.
 Intendunt quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 Interdum verò rursus Eurus Zephyro cessit, ut persequeretur.
 Hunc autem vidit Cadmæ filia, pulchra-calos Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis vocalis;
 Nunc verò maris in fluctibus deorum sortita-erat honorem:
 Hæc Ulysses miserata est vagantem, dolores habentem:
 Mergo verò assimilata volatu emerit è gurgite;
 Seditque in rate multis-vinculis-apta, & locuta est;
 „ Infelix, quid tibi sic Neptunus terne-quassator
 „ Latus est vehementer, quòd tibi mala multa struat?
 „ Nequaquam quidem te perdet, licet valdè cupiens.
 „ Sed omnino sic fac, (videris autem mihi non desipere,)
 „ Vestibus istis exutis, ratem ventis ferendam
 „ Relinque; ut maribus natans quære reditum
 „ Ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 „ Accipe autem hanc vittam, & sub pectore extendas
 „ Immortalem: haud tibi timendum nequid patiaris, aut percas.
 „ At postquam manibus contigeris litas,
 „ Rursus exuens projice in nigrum pontum,
 „ Longè à continente, ipse autem leorsum te-avertas.
 Sic utique locuta dea vittam dedit:
 Ipsa verò rursus pontum ingressa est fluctuantem,
 Mergo assimilata: niger verò ipsam fluctus obtexit.
 Cæterum deliberavit patiens nobilis Ulysses,
 Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;
 „ Heu mihi, nè quis mihi struat dolum alium
 „ Immortalum, quando me à rate discedere jubet.
 „ Sed omnino nondum parebo; quoniam procul oculis
 „ Terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 „ Sed omnino sic faciam, videtur verò mihi esse optimi;
 „ Quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 „ Tandem hæc manebo & sustinebo dolores patiens:

- Αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κύμα τινάξῃ,
 Νήεσσι· ἔπει οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἔμεινον.
 365 Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὄρεε δ' ἐπὶ μέγα κύμα Ποσειδάων ἰωσιχθών,
 Δεινόν τ', ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἦλασε δ' αὐτόν.
 ὣς δ' ἔνεμας ζῆς ἦεν θυμῶνα τινάξῃ
 Καρφαλίων, τὰ μὲν ἔρ τε δισκίδας ἑλλυδὶς ἑλλην·
 370 ὣς τῆς δούρωτα μακρὰ δισκίδας· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἄμφ' ἐν δούρατι βαίνει, κέληδ' ὥς ἔππον ἱλαύνων.
 Εἴματα δ' ἐξαπέδυε, τὰ οἱ πῆρε δια Καλυψώ·
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ ζέροιο τάσσεν.
 Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' κέκπιεσι, χεῖρε ποτάσσας,
 375 Νηχόμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσαστο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παίδων ἄλβω κατὰ πόντον,
 Εἰσόκεν ἀνδρώποισι διωρεφείεσσι μυγείης·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ἐνέσσεσθαι κακότητος.
 380 ὣς ἔρα Φωνήσας, ἱμασεν καλλίτριχας ἔκπους·
 Ἴκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, οὐ οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς, ἥλλ' ἐνόησεν·
 Ἦτοι τῶν ἑλλων ἀνέμων κατέδραγε κελύβους,
 Παύσεσθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 385 Ὄρεε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὶ δὲ κύμαδ' ἔαξεν,
 Ἔως ὅγε Φαιήκεσσι Φιληρέτμοισι μυγείῃ
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἄλυξας.
 Ἔνθα δύο νύκτας, δύο δ' ἡμέρας κύματι πηγάθ
 Πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραιδίη προτίβυσσετ' ὄλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμῶν ἐυπλόκαμος τέλεισ' ἦδ' ἦδ' ἔσ,
 Καὶ τοτ' ἔπειτ' ἔνεμας μὲν ἐπαύσατο, ἦδ' ὑαλίην
 Ἐπλάτε νηραίνῃ· ὁ δ' ἔρα σχεδὸν εἰσὶδε γαίαν,
 Ὄξυ μάλα προΐδων, μεγάλου ἐπὶ κύματος Ἀχέϊς.
 ὣς δ' ὕταν ἀσπᾶσιος βίωτος παῖδεςσι Φανείῃ
 395 Πατὴρ, ὅς ἐν νοῦσῃ κείμεν κρατέρ' ἔλγεα πάσχων·
 Διὸν τηρόμενος, συγερὸς δὲ οἱ ἔχρας δαίμων,
 Ἀσπᾶσιον δ' ἔρα τον γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὣς Ὀδυσῆ' ἀσπασὸν εἰσάατο γαίαν καὶ ὕλην.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 Καὶ δὴ δοῦπον ἔκουσε ποτὶ σπιλάδεςσι θαλάσσης·
 Ῥόχθει γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἡπείρου
 Δεινὸν ἔφευγόμενον· εἰλυτο δὲ πᾶν ἄλδ' ἔχρη·
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιγαίη,
 405 Ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.
 Καὶ τοτ' Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Ὀχλήσας δ' ἔρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαίαν ἀελπίς δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαΐτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 410 Ἐκβασίς οὔπη φαίνειθ' ἄλδ' πολιοῖο ὕμαξ·
 Ἐκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι δέξας, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Βίβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρουε πέτρῃ·
 Ἀγχιβαθὴς δὲ βάλασσε, καὶ οὕτως ἐς πόδεςσι
 Στήμεναι ἀμφοτέροισι, καὶ ἐκφυγείν κακότητα·

„ At postquam mihi ratem fluctus discussit,
 „ Natabo; quandoquidem nihil adest prospecta melior.
 Dum ille hæc cogitabat in mente & in animo,
 Immisit utique ingentem fluctum Neptunus terre-quassator,
 Horrendumque, gravemque, excelsum; impulit autem ipsam,
 Ut verò cum ventus vehementer-spirans pulcarum acervum dissipet
 Aridarum, quas quidem dispergat alias aliò;
 Sic ipsius tabulata longa disperfit: verum Ulysses
 In unum lignum conscendebat, celerem ut equum impellens:
 Vestes verò exiit, quas ei præbuit nobilissima Calypso;
 Statimque vittam sub pectus extendit.

Ipse autem pronus in mare cecidit, manibus extensis,
 Natare paratus; vidit verò potens rex Neptunus,
 Quassamque caput ad suum locutus est animum;
 „ Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 „ Donec hominibus Jovis-alumniis interis:

„ Sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos;
 Pervenitque ad Ægæ, ubi ei inclytæ sedes sunt.

Cæterum Pallas, filia Jovis, aliud cogitavit;
 Aliorum quidem ventorum obstruxit vias;
 Quiesceretque jussit, & consopitos-esse omnes:
 Incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 Donec ipse Phæacibus remigii-studiosis misceretur
 Inclytus Ulysses, mortem & fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu vasto
 Errabat: sapè verò ei cor præfagebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevit auroa,
 Et tam deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 Erat tranquilla; ipse verò deinde prope conspexit terram,
 Acute admodum prospiciens, magno à fluctu levatus.

Ut autem cum grata vita filiis appareat
 Patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 Dii contabescens, infestus autem ei ingruet deus;
 Grate verò hunc dii à morbo liberarint:
 Sc Ulyssi gratè apparuit terra & sylva.
 Notabat verò, nitens pedibus continentem ut-conscenderet:
 Sed cum tantum abesset, quantum scilicet auditur vociferatus,
 Tum verò sonitum audivit ad scopulos maris;
 Murmurabat enim ingens fluctus ad aridam continentis
 Horrendum eructans; obducta verò erant omnia maris aspergine:
 Non enim erant portus navium capaces, neque secessus;
 Sed littora projecta erant, scopulique, saxaque.
 Et tunc Ulyssi soluta sunt genua & charum cor;
 Ingemiscens verò is dixit ad suum magnum animum;

„ Hei mihi; postquam terram insperatam dedit videre
 „ Jupiter, & jam has undas sulcatas penetravi;
 „ Egressus nusquam apparet ex mari cano foras:
 „ Extrà enim saxa acuta, circumque fluctus
 „ Fremit impetuosis, levisque eminet petra:
 „ Prope autem profundum mare; & nullo modo licet pedibus
 „ Consistere ambobus, & effugere malum:

- 415 Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλεν λίθαι· κατὰ πέτρῃ
 Κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν που Ἰφείρου
 Ἥϊονας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης,
 Δαΐδω, μή μ' ἐξαυτίς ἀναρπάξασα θυέλλα
 420 Πόντον ἐκ' ἰχθυόεντα φέρη, βαρέα ζενάχοντα.
 Ἡ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσείη μέγα δαίμων
 Ἐξ ἄλδς, οἷά τε πολλὰ τρίφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτῃ.
 Οἶδω γάρ, ὥς μοι δῶδυσσαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως ὁ ταυτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 Τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρεν τριχέλαν ἐκ' αὐτῆν.
 Ἐνὸς ἀπὸ βινὸς τε δρύφου, σὺν τ' ὀξείᾳ ἀράχῃ,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἀμφοτέρωσι δὲ χερσὶν ἐπισσόμενος λάβε πέτρης,
 Τῆς ἔχετο ζενάχων, εἰως μέγα κύμα παρήλαε.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· παλιρρόδιον δέ μιν αὖτις
 Πλήξεν ἐπισσόμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντον.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένωιο,
 Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰν λαίγυγας ἔχονται.
 Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν
 435 Ῥινὴ ἀπείδρυφεν· τὴν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνία καὶ δὴ δύσηνος ὑπὲρ μέρον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κύματος ἐξαναδὸς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἡπειρύνδε,
 Νῆχε παρὲξ ἐς γαῖαν δρώμενος, εἰπου Ἰφείροι
 440 Ἥϊονας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ εἶμα καλλιρροῖο
 Ἦεν νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσατο χῶρος ἥριος,
 Δαΐος πατράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἦγνῶ δὲ προρέοντα, καὶ εὗξατο ὃν κατὰ θυμόν.
 445 Κλυθὶ, ἦναξ, ὅστ' ἔσσι· πολὺλλισον δὲ σ' ἱκάνω,
 Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 Αἰδέομαι μὲν τ' ἐς καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἀνδρῶν ὅσις ἱκῆται κλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 Σὸν τε βῆρον, σά τε γούνατ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἀλλ' ἑλέαιρε, ἦναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάσθ' ὁ δ' αὖτίκα παῦσεν ἰδὼν βῆρον, ἔσχε δὲ κύμα·
 Πρῶτον δὲ οἱ πόησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 Ἔς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἔρ' ἔμψα γούνατ' ἔκαμψε,
 Χεῖράς τε σιβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡς δὲ διὰ χρεῖα πάντα· θάλασσα δὲ κῆκισι πολλῇ
 Ἀν' εἶμα τε, βῖνάς τε· ὁ δ' ἔκπνευστος καὶ ἔκταντος
 Κεῖτ' ὀλιγηπελέων· κάματος δέ μιν κίνδς ἵκανεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἔκπνευτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρεθ,
 Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ Ἰο λῦσε θεοῖο.
 460 Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μετέηκεν.
 Ἀψ' δ' ἔφερον μέγα κύμα κατὰ βῆρον· αἶψα δ' ἔρ' Ἴνδ
 Δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λισσθεὶς
 Σχοῖνόν πεκαλύνθη, κύμα δὲ ζείδωρον ἔρουραν.
 Ὀχθήσας δ' ἔρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
 465 ἦ μοι ἔγωγε, τί πάθω; τί νῦν μοι μήκισμα γένηται;
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέει νύκτα φυλάξω,

„ Ne fortasse me egredientem jactet lapidosam ad petram
 „ Fluctus magnus abripiens; vanus verò mihi erit constans.
 „ Sin adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 „ Littoræque obliquæ, portusque maris;
 „ Vereor, ne me rursus abripiens procella
 „ Pontum in piscosum ferat, graviter gementem;
 „ Aut etiam mihi & cetum immittat magnum deus
 „ Ex mari, qualis multa nutrit inclita Amphitrite;
 „ Novi enim, quod mihi insensûs est inclitus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente & in animo,
 Interea utique ipsam magnus æstus tulit ad asperum litus.
 Ibi cuiusque lacerata, simulque ossa confracta fuissent,
 Nisi in mentem indidisset dea cæcia-oculis Minerva:
 Ambabus verbò manibus iræens apprehendit petram,
 Cui adhærebat ingemiscens; donec ingens fluctus præterisset.
 Et hunc quidem sic effugit: resiliens autem fluctus ipsam rursus
 Percussit iræens, longèque ipsam iniecit ponto.
 Sicut verò cum Polyphidis, è cubili extracti,
 Acetabulis multi calculi adhærescunt:
 Sic hujus ad fixa fortibus à manibus
 Cuius lacerata erat; ipsum verò ingens fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter fatum perisset Ulysses,
 Nisi prudentiam indidisset cæcia-oculis Minerva:
 Ex fluctu is ubi-emersit, quâ propellitur ad litus,
 Præternatabat in terram spectans, sicubi inveniret
 Littoræque obliquæ, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulchrè-fluentis
 Pervenisset natans; ibi demùm ei visus est locus optimus,
 Plenas absque petris, & receptus inerat à ventò;
 Agnovit autem profluentem, & supplicavit suo in animo;
 „ Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad te venio,
 „ Fugiens ex ponto Neptuni minas.
 „ Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 „ Ex hominibus quicumque venerit errans, quemadmodum ego
 „ Ad tuum fluentum, tuque genus accedo, plurima passus. (nunc
 „ Sed miserere, rex; supplicem enim tibi me esse profiteor.
 Scit; ille verò continuò sedavit suum fluentum, continuitque
 Et ante eum fecit tranquillitatem, ipsumque servavit (fluctum;
 Ad fluvii ostia: ille verò deinde utrumque genu flexit,
 Manusque fortes; mari enim afflictus erat charum cor.
 Tumebat verò corpore toto, mare autem manabat copiosum
 Per usque, marisque; ille verò absque-anhelitu & voce (pabat.
 Iacebat viribus-defectus: defatigatio nempe eum vehemens occu-
 Sed quando jam respiravit, & in mente animus collectus est;
 Tum verò victam à se solvit deæ,
 Et ipsam fluvium in sanguinosum immisit; (verò Ino
 Retro autem illam ferebat ingens fluctus per fluentum; statim
 Suscepit manibus charis: ille verò ex fluvio secedens
 Iunco recubuit, osculatusque est aliam terram:
 Ingemiscens autem deinde dixit ad suum magnum animum;
 „ Heu mihi, quid patiar? quid mihi denique restat?
 „ Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero.

- Μή μ' ἔμυδις εἴβῃ τε κακὴ καὶ θήλυς ἔρση,
 Ἐξ ὀλυγηπείλης, δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
 Αὖρῃ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶδι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβᾷς καὶ δάσκιον ὕλην,
 Θάμνοισι ἐν πυκινούσσι καταδραβῶ, εἰ με μεθεῖη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἔρα οἱ φρονέοντι δοᾷσσαντο κάρδιον εἶναι·
 475 Βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὔρεν
 Ἐν περιφαινομένῃ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 Ἐξομόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἔρ' οὐτ' ἀνέμων διέει μένος ὑγρὸν ἀντών,
 Οὐδέ ποτ' ἥελιος φάεθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 Οὐτ' ὕμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἔρα πυκνοὶ
 Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, οὓς ἵπ' Ὀδυσσεὺς
 Δύσειτ'· ἔφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
 Εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἦν χύσις ἡλίθα πολλή,
 Ὅσσον τ' ἦν δύναι, ἦν τρεῖς ἑνδρας ἔρυσθαι
 485 Ὡρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐν δ' ἔρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις θαλὸν σποδίῃ ἐνέκρυψε μαλαίνῃ,
 Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ὅ μὴ πάρα γείτονες ἄλλαι,
 490 Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἔλλοθεν αὖτοι·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἔρ' Ἀθήνη
 Τῆνον ἐπ' ὀμματι χεῖρ', ἵνα μιν παύσειε τάχις
 Δυσπονέος καρέτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ζ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Γ Α Σ

Ἱππόβοις.

- Ἀθηνᾶ ἐπιστάσα ὕμῳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ Ναυσικάᾳ, κε-
 λεύει αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀγαγεῖν, πλύ-
 νειν· πλησίον γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον· ἡ δὲ τὸ κελευσθὲν
 ποιεῖ. Ἐπειτα παίζει μετὰ τῶν θεραπαινῶν· ἀκούσας δὲ αὐτῶν
 ὁ Ὀδυσσεύς, ἔξυπνίζεται· καὶ δεηθεὶς Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ
 τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἔπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

Ζῆτα δὲ Ναυσικάα κόμισ' ἐν Σχερίῃ Ὀδυσῆα.

- Ὡς δὲ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Τῆνον καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 Βῆ ῥ' ἐς Φαιῶκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
 Οἱ πρὶν μὲν τοτ' ἑκαῖον ἐν εὐρυχόρῳ Ἱππεῖν,
 5 Ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
 Οἱ σφίεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐνθὲν ἀνασχέσας ἤγε Ναυσίβοος θεοειδῆς,
 Εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκδὲ ἀνδρῶν ἀλφειάων·
 Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἰδοῖματό σίλους,
 10 Καὶ νηοδὲ ποίησε θεῶν, καὶ ἰδάσσετ' ἀρούρας.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμῆϊς ἡϊόδεο βεβήκει·

Ἄλ-

20 *Tamen, ne me simul frigus malum & fertilia nos,*
 21 *Prae imbecillitate, conciat afflictum animo:*
 22 *Aura nempe ex fluvio frigida spirat matutino tempore,*
 23 *Si verò ad clivum conscendens & umbrosam sylvam,*
 24 *Arbustis in densis dormiero, si me sineret*
 25 *Frigus & lassitudo, jactandus autem mihi somnus obroperat;*
 26 *Vereor, ne feris captura & praeda fiam.*
 Sic sanè ei deliberanti visum est fatiùs esse:
 Perrexit nempe ire in sylvam; hanc autem prope aquam invenit
 In conspicuo-loco; duo autem deinde subiit arbusta,
 Ex-uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem neque ventorum perflat vis humidum spirantium,
 Neque unquam sol lucens radiis percutiebat,
 Neque imber penetrabat penitus; sic sanè densa
 Invicem creverunt alterum-alteri intertextum; quæ Ulysses
 Subiit; statimque cubile congeffit manibus charis
 Latum: foliorum enim erat copia affatim ingens;
 Quantum utique duos, vel tres viros tegeret
 Tempestate hyberna, etiamsi vel admodum sæviret.
 Illam quidem videns gavisus est patiens nobilis Ulysses;
 In medio autem decubuit, copiamque superingessit folionum.
 Quemadmodum autem cum aliquis torrem cinere absconderit ni-
 Agro in extremo, cui non adsunt vicini alii, (gro,
 Semen ignis servans, ut ne quæ aliunde incendat;
 Sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva
 Somnum in oculis fudit, ut ipsum is cessare-faceret citissimè
 A-difficili labore, charas palpebras obtegens.

O D Y S S E Æ H O M E R I V I L I B R I

Argumentum.

Minerva adstans per somnium Nausicæ Alcinoi filæ, ju-
 bet illam vestes ad flumen ferre lotum: instare enim ei
 nuptias. Illa vero jussâ facit: deinde ludit cum ancillis. Au-
 dæz autem ipsas Ulysses expergiscitur, & precatus Nausi-
 cæ, vestemque & cibum ab ipsâ accipiens, sequitur eam in
 æben.

Z. Naucicaa excipit in Scheria Ulysses.

SIC illic dormiebat quidem patiens nobilis Ulysses,
 Somno & labore oppressus: verum Minerva
 Ibat ad Phæacum virorum populûmque urbemque;
 Qui antea quidem habitabant in spaciola Hypereâ,
 Prope Cyclopas, viros superbientes,
 Qui ipsos infestabant; viribus autem potiores erant.
 Inde excitos illos deduxit Nausthous deo-similis,
 Collocavitque in Scheriâ, procul ab hominibus ingeniosis;
 Circum verò murum duxit urbi, & ædificavit domos,
 Et templa fecit deorum, & divisit agros.
 Sed hic quidem jamjam fato domitus, ad inferos descenderat:
Alcinous

'Αλκίνοος δὲ τότ' ἤρχε, θεῶν ἔκπο μήδεα εἰδώς.
 Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόουσα·

15 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ἧ ἔνι κόρυη
 Κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Πὰρ δὲ δὺ' ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἔκπο κάλλος ἔχουσιναι,
 Σταθμοτὶν ἐκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο Φαιεναί.

20 Ἦ δ' ἀνέμου ὡς πνοὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
 Στῇ δ' ἔρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 Εἰδομένη κούρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 Ἦ οἱ ὁμηλικίῃ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 Τῇ μιν λεισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
 Εἴματα μὲν τοι κέῖται ἀκηδέα, σιγαλδεντα·
 Σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρόν καλὰ μὲν αὐτῇ
 Ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγουνται.
 Ἐκ γὰρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει

30 Ἑσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἄμ' ἡοῖ Φαινομένηφι,
 Καὶ τοι ἰγὰρ συνέριδος ἄμ' ἔψομαι, ὅφρα τάχιστα
 Ἐντύνει· ἱπεί οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσαι.
 Ἦδὴ γάρ σε μνῶνται ἀριστεῖς κατὰ δῆμον

35 Πάντων Φαιήκων, οἳ τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
 Ἀλλ' ἔγ', ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἡῶδι πρὸ,
 Ἥμιόνους καὶ ἑμαξάν ἱφοπλίσαι, ἧ κεν ἄγῃσι
 Ζῶσρέ τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα σιγαλδεντα·
 Καὶ δέ σοι ὥδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἧ πῶδεςσιν

40 Ἐρχεσθαι· πολλὰν γὰρ ἔκπο πλυνοί εἰσι πῶλῃος.
 Ἦ μὲν ἔρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', οἳ φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἐμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε πῶτ' ὄμβροσιν
 Δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἶθερ

45 Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
 Τῇ ἔνι τέρπονται μάκρες θεοὶ ἑματα πάντα.
 Ἐνδ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἱπεί διαπέφραδε κούρη.
 Ἀντίκα δ' ἡῶς ἦλθεν ἑυθρονος, ἧ μιν ἔγειρε
 Ναυσικάαν ἑυπεπλον· ἔφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον

50 Βῆ δ' ἵεναι διὰ δῶμαθ', ἵν' ἀγγείλῃε τοκοῦσι,
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί· κίχησάτο δ' ἔνδον ἰόντας.
 Ἦ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἡῶς, σὺν ἐμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Ἥλέκαστα ἐρωφῶσ' ἀλιπρόφυρα· τῷ δὲ θύραζε
 Ἐρχομένη ξύμβλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας

55 Ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλειον Φαίηκες ἄγαυοί.
 Ἦ δὲ μάλ' ἔγχε· εἶσα φίλον πατέρα προσέειπε·
 Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἱφοπλίσσεας ἀπήνην
 Τῆν λῆν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγῃμαι
 Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥερυπωμένα κέῖται·

60 Καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρῶτοισιν ἔδντι
 Βουλὰς βουλευσὶν καθαρὰ χρόι εἶματ' ἔχοντα.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱες ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν,
 Οἳ δὲ ὀκυδόντες, ἥρεϊ δ' ἡῖτοισι θαλῆθοντες·

Alcinoꝝ verò tunc imperabat, à diis consilia doctus.
 Hujus quidem ivit ad domum dea cæssa-oculos Minerva,
 Reditum Ulyssii magnanimo moliens:
 Perrexit autem ire ad thalamum fabre-factum, in quo puella
 Cubabat, immortalibus oris-habitu & formâ similis,
 Nauficaa, filia magnanimi Alcinoi:
 Juxta autem duæ ancillæ, à Gratiis pulchritudinem habentes,
 A-postibus utrinque, fores verò admotæ-erant splendide.
 Illa verò venti vehuti flatus accessit ad cubilia puellæ;
 Stetitque supra caput, & ipsam sermone allocuta est,
 Assimilata filiae celebris-in-re-nauticâ Dymantis,
 Quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo:
 Huic seipsam cùm assimilâisset, allocuta est cæssa-oculos Minerva;
 „ Nauficaa, quid te sic negligentem peperit mater?
 „ Vestes etenim tibi jacent neglectæ, pulchræ;
 „ Tibi verò nuptiæ instant, ubi oportet pulchras quidem teipsam
 „ Induere, aliasque illis præbere, qui te ducant.
 „ Etenim ex his fam apud homines oritur
 „ Bona; gaudent verò pater & veneranda mater.
 „ Quæ eamus loturæ simul ac aurora illuxerit,
 „ Et ego adiutrix unâ comitabor; ut celerimè
 „ Expediaris; quoniam non amplius diu virgo eris:
 „ Jamjam enim te ambiunt optimi in populo
 „ Omnium Phæacum; ubi tibi genus & ipsi.
 „ Verùm age, hortare patrem inclytum sub auroram,
 „ Mulos & currum apparare, qui vehat
 „ Cingulæque, & peplos, & pallia mirabilia.
 „ Quippè tibi sic ipsi multò honestius est, quàm pedibus
 „ Ire; multum enim absunt labra ab urbe.
 Sic quidem locuta abiit cæssa-oculos Minerva
 Ad Olympum, ubi aiant deorum sedem firmam semper
 Esse: neque ventis concutitur, neque unquam imbre
 Rigatur, neque nix ingruit; sed omnino serenitas
 Panditur innubis; candidusque ambit splendor:
 In quo delectantur beati dii diebus omnibus.
 Eo abiit Pallas, postquam consilium contulerat puellæ. Stabat
 Scitum verò aurora advenit pulchro-sedens-in-solio, quæ ipsâ exci-
 Nauficaam pulchro-peplo: continuo autem ea admirata est somnisi.
 Perrexit verò ire per ædes, ut annunciarer parentibus,
 Patri charo & matri: deprehendit autem eos intus existentes.
 Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
 Pensa versans marinâ-purpurâ-tincta: in ipsum autem foras
 Eredientem incidit ad inclytos reges
 Ad consilium, quò ipsum vocabant Phæaces eximii.
 Hæc autem valde prope astans charum patrem allocuta est;
 „ Pater chare, nomen jam mihi apparaveris currum
 „ Excelsum, agilem-rotis; ut pulchras vestes feram
 „ Ad flumen lotura, quæ mihi sordidatæ jacent?
 „ Etenim tibi ipsi convenit inter primores versanti
 „ Consilia consulere, puras corpori vestes habenti.
 „ Quinque autem tibi chari filii in ædibus sunt,
 „ Quorum duo in-ædibus, tres autem celibes potentes:

- Οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι, νέεσθαι εἴματα ἔχοντες.
 65 Ἐξ χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνησιν.
 ὣς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλαρδὸν γάμον ἐξονομήναι.
 Πωτρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Οὔτε τοι ἡμιδῶν φλογέν, τέκος, οὔτε τευ ἕλλου.
 Ἔρχε· ἄταρ τοι δμῶες ἐφοπλίσασουσιν ἀπὴν.
 70 Τῆν ἄλῃ, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀρκευῖαν.
 ὣς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέλευε· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἑμαζαν εὐτροχον ἡμιοναίην·
 Ὀπλεον, ἡμιδῶνους δ' ὑπαγον, ζευξάν θ' ὅπ' ἀπὴν.
 Κούρην δ' ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐσθῆτα Φαιήν.
 75 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέσῃ ἐπ' ἀπὴν.
 Μήτηρ δ' ἐν κίσῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἰδωδὴν,
 Παντοίην, ἐν δ' ὕψα τίθει, ἐν δ' οἶον ἔχευεν
 Ἀσκά' ἐν αἰγείῳ· (κούρην δ' ἐπιβήσεται ἀπὴν).
 Δῶκε δὲ χρυσεῖῃ ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον,
 80 Εἰς χυτλῶσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
 Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἠνία σιγαλδόντα,
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· παναχὴ δ' ἦν ἡμιδῶν.
 Αἱ δ' ἑμῶτον τανύοντο· φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν
 Οὐκ οἶν· ἄμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἑλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖα ῥέον περικκαλλέ' ἴκοντο,
 Ἐνθ' ἦται πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, παλὺ δ' ὕδωρ
 Καλὸν ὑπεκπρορρεῖ, μάλα περ ῥυκνῶντα καθῆραι·
 Ἐνθ' αἶγ' ἡμιδῶνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπὴν.
 Καὶ τοὺς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
 90 Τρώειν ἡγρωσιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπὴν
 Εἴματα χερσὶν ἔλυντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·
 Στείβον δ' ἐν βόθροισι τοῖς ἑρίδα προφέρουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε, κάθαράν τε ῥύπα πάντα,
 Ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλδς, ἥχι μάλισα
 95 Λαίγχα· ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε βάλασσα.
 Αἱ δὲ, λοισσάμεναι, καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ·
 Δείπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο·
 Εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσόμεναι αἶγῃ,
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε, καὶ αὐτὴ,
 100 Σφαῖρην ταῖ τ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι.
 Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μόλπης.
 Οἷα δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὐρεὸς ἰοχέαιρα,
 Ἡ κατὰ Τηϋγετον περιμήκετον, ἥ Ἐρύμανθον,
 Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·
 105 Τῇ δὲ θ' ἄμα Νύμφαι, κούραι Διὸς Αἰγυῖοιο,
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δὲ τε φρένα Λητώ·
 Πασάν δ' ὑπερ' ἦγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δὲ τε πᾶσαι·
 ὣς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένοιο ἀδμῆς.
 110 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἑμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ζεύεσσ' ἡμιδῶνους, πτύξασά τε εἴματα καλά·
 Ἐνθ' αὐτ' ἑλὼν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὣς Ὀδυσσεὺς ἔγχετο, ἴδοι τ' εὐώπιδά κούρην,
 Ἡ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πέλιν ἠγάσαιο.
 115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔβριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλειαν.

1. Hæc semper volunt, recens lotis vestibus induti,
 2. Ad choream ire; hæc autem mense menti omnia curæ sunt.
 Sic dixit; verebatur enim floridas nuptias nominare
 Patri charo; ille verò omnia intelligebat, & respondit sermone;
 3. Neque tibi mulos invideo, filia, neque quicquam aliud.
 4. Abi; cæterum tibi famuli apparabunt currum
 5. Altum, agilem-rotis, contabulatione instructum.
 Sic locutus, servis præcepit; illi verò paraverunt.
 Illi quidem foras currum agilem-rotis à mulis tractum
 Instruebant, mulosque submiserunt, iunxeruntque sub curru:
 Virgo autem è thalamo ferebat vestes pulchras;
 Et eas quidem deposuit benè-polito in curru:
 Mater verò in cistâ collocabat animo-gratum cibum,
 Varium, obsoniaque imposuit, vinumque infudit
 Utre in caprino: (puella verò conscendit currum:)
 Dedit etiam aureâ in ampulla humidum oleum,
 Ut ungeretur cum famulis mulieribus.
 Illa verò accepit flagellum & habenas pulchras,
 Flagellavitque ut inirent-cursum; strepitus autem erat mulorum.
 Illi verò incessanter contendebant, ferebantque vestes, & ipsam;
 Non solam; unâ cum illa scilicet & ancillas ibant aliae.
 Illæ verò cum jam fluvii ad alveum perpulchrum pervenissent,
 Ubi labra erant perennia, multaue aqua
 Pulchra proflebat, etiam admodum sordidata ad purgandum;
 Ibi illæ mulos quidem solverunt à curru,
 Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticofum,
 Ut-ederent gramen dulce: ipse verò à curru
 Vestes manibus sumpserunt, & inferebant in nigram aquam:
 Conspabant autem in scrobibus celeriter certamen proferentes.
 At postquam lavassentque, purgassentque sordes omnes,
 Ordine explicuerunt ad littus maris, ubi potissimum
 Lapillos ad littus abluabat mare.
 Ipse porro lotæ, & unctæ pingui oleo,
 Prædium deinde sumpserunt ad ripas fluvii:
 Vestes autem, solis manebant dum siccarentur splendore.
 Cæterum postquam cibo saturatæ sunt ancillæque, & ipsæ;
 Fili ipsæ deinde ludebant, capitis-redimiculis depositis:
 Illis verò Nausicaa pulchra-ulnas exordiebatur cantus.
 Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 Aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 Oblectans-se apris, & velocibus cervis;
 Simul autem cum illâ Nymphæ, filias Jovis Ægiochi
 Agrestes ludunt; gaudet verò mente Latona:
 Omnes autem ipsa capite supereminet, atque fronte;
 Facileque conspicua est, pulchræ verò & omnes:
 Sic illa inter ancillas excellebat virgo indomita.
 Sed quum jam erat domum reditura,
 Junctis mulis, plicatisque vestibus pulchris;
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva,
 Ut Ulysses excitaretur, videretque pulchram-oculos puellam,
 Quæ ipsum ad Phæacum virorum urbem duceret.
 Filiam deinde jecit versùs ancillam regina;

- Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαλεῖν δ' ἔμπετε δῖον.
 αἶ δ' ἐπὶ μακρὸν ἔϋσαν· ὁ δ' ἔγρατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἐξόμενος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ὦ μοι ἰγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαίην ἰκάνω;
 120 Ἥ ῥ' οἷγ' ὕβρις αἶ τε καὶ ἔγριοι, οὐδὲ δίκαιοι;
 Ἥ δὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 ὥς με κούρην ἀμφήλυθε θήλυς αὐτῇ
 Νυμφάνην, αἶ ἔχρυσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάσσηνα,
 Καὶ πυγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα πομπήντα.
 123 Ἥ νύ που ἀνθρώπων εἰμι, σχεδὺν αὐθιγόντων;
 Ἄλλ' ἔγ', ἰγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἡδὲ ἴδωμαι.
 ὥς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλων, ὥς ἔβηκετο παρὶ χροῦ μήδεα φωτός.
 130 Βῆ δ' ἴμεν, ὥς Λέων θρασύτροφος, ἄλλῃ πεποιθὼς,
 Ὅς εἰς ὄβριμος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ἔσσε
 Δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουστὴν ἐπέρχεται, ἣ δέσσιν,
 Ἥ μετ' ἀγροτέρως ἐλάφους· κέλεται δὲ ἑ γαστήρ,
 Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν ἑυπλοκάμοισιν ἔμαλλε
 Μίξεσθαι, γυμνὰς περ ἰών· χρεῖδ' γὰρ ἴκανε.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, πεκαυμένος ἄλμῃ·
 Τρέσσαν δ' ἑλλυδίς ἑλλη ἐπ' ἡϊόνας προὔχουσας·
 Οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖον.
 Στῆ δ' ἀντασχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 Ἥ γούνων λίσσεται λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
 Ἥ αὐτὸς ἐπέσσειν ἀποσάδ' ἀμειλιχίοισι
 Λίσσεται, εἰ δείξειε πόλιν, καὶ αἶματ' αἰεὶ.
 145 ὥς ἔρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Λίσσεσθαι ἐπέσσειν ἀποσάδ' ἀμειλιχίοισι,
 Μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολύσεται φρένα κούρῃ.
 Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνοῦμαι σε, ἔνασσα· θεὸς νύ τις, ἣ βροτὸς ἑστί;
 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν οὐρὸν ἔχουσιν,
 Ἄρτεμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μέγ' αἰοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγ' αἰοιο τε, φύην τ', ἔγχεα ἔτεκε·
 Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναϊτάρουσι,
 Τρισμάκαρες μὲν σοὶ γὰρ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μέλαρ πού σφιν θυμὸς
 Αἶν' ἑυφροσύνησιν ἰκνέεται, εἵνεκα σέο,
 Λευσσόντων τοῖόνδε βάλος χορὸν εἰσοιχνεῖσαν.
 Κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔκοχεν ἑλλαν;
 Ὅς καὶ σ' ἰέδνοισι βρίσας οἶκονδ' ἀγᾶγεται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὔτ' ἀνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορῶντα.
 Δῆλόν δ' ἦ ποτε τοῖον Ἀπῶλλωνος παρὰ βωμῇ.
 Φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 (Ἥλιν γὰρ κἄμαῖσε, πολὺς δὲ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 Τὴν ὁδὸν, ἣ δὲ ἔμαλλεν ἔμοι κακὰ κῆδε' ἔσσεσθαι)
 ὥς δ' αὐτὸς καὶ κείνο' ἴδον, ἐτεβήπεα θυμῷ
 Αἶν'· ἐπεὶ οὔ πω τοῖον ἀνῆλθεν ἐκ δόρυ γυνίης,

ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in vestigia
 Ille verò alte clamavit; expectatus est nobilis Ulysses:
 sedensque cogitabat in mente & in animo;
 Hei mihi, quorum demum hominum in tertum deveni?
 Anne hi injurii & agrestes, neque iusti?
 An hospitales, & ipsis est mens decorum-reverens?
 Ut me puellarum circumvenit foemineus clamor
 Nympharum, quæ habitant montium summos vertices,
 Et fontes fluviorum, & palustris-loca herbosa.
 An jam alicubi homines sum prope vocales?
 Quin age, ego ipse experiar atque videbo.
 Sic locutus arbutis egrediebatur nobilis Ulysses:
 Ex densâ autem sylvâ ramum fregit manu crassa,
 Foliosum, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
 Perrexit autem ire, veluti leo montanus, viribus confusus,
 Qui incedit complutus & ventos-passus; intusque ei oculi
 Ardent: cæterum is boves invadit, aut oves,
 Aut agrestiores cervas; jubet nempe eum ventrè,
 Pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire;
 Ita Ulysses puellis pulchris-comas erat
 Congressurus, indus licet esset; necessitas enim urgebat.
 Horribilis autem ipsis apparuit, deturpatus sanguine:
 Diffugesunt autem huc atque illac per ripas prominentes:
 Sola autem Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
 Audaciam in mente indidit, & metum exemit è membris.
 Stetit verò contrà-expectans; deliberabat autem Ulysses,
 An supplicaret genibus prehensis pulchris-oculos puella:
 An ut-erat, verbis eminus-stans blandis
 Precaretur, si ostenderet urbem, & vestes daret.
 Sic sanè ei deliberanti visum est satius esse,
 Precari verbis eminus-stantem blandis,
 Ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.
 Protenus blandum & solertem dixit sermonem;
 „ Supplex te oro, ô regina; deane aliqua, an mortalis es?
 „ Siquidem aliqua ex diis sis, qui latum coelum incolunt,
 „ Dianæ te ego, Jovis filiam magni,
 „ Formæque, staturæque, orisque habitu, quàm-proximè assimilo:
 „ Sin aliqua sis hominum, qui super terram habitant,
 „ Ter-beati quidem tibi pater & veneranda mater,
 „ Ter-beati & fratres; valde nimirum ipsorum animos
 „ Semper lætitiâ perfunditur, tui gratiâ,
 „ Videntibus tale germen choream te ingredientem.
 „ Ille verò rursus animo felicissimus præter cæteros,
 „ Quicumque te sponsaliis præponderans, domum duxerit.
 „ Nondum enim talem vidi mortalem oculis,
 „ Neque virum, neque mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 „ In Delo equidem aliquandò tale, Apollinis juxta aram,
 „ Palmæ recens germen succrescens vidi: (populus
 „ (Profectus enim eram & illuc, multus autem me sequebatur
 „ In eâ profectione, quæ demum erat mihi malum damnum futura.)
 „ Utque similiter & illud conspicatus, obstupui animo
 „ Diû, quandoquidem nunquam tale succrevit lignum è terrâ;

- 175 Ὡς σε, γύναι, ἔγκυμαι τε, τέθηκά τε, δεῖδά τ' αἰνέει
 Γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 180 Χρὺς δὲ λεικοῦσθ' φύγον ἡματι εἰνοπα πόντον·
 Τέφρα δέ μ' αἰεὶ κύμα φέρει κραιπνὰ τε θυέλλαι
 Νήσου ἀπ' Ὀλυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 Ὅφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάῳ κακὴν· οὐ γὰρ εἴη
 Παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροικον.
 185 Ἀλλὰ, ἔκκετο, ἱλείριε, σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἔς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δείξον, θὺς δὲ βῆκος ἀμφιβαλίσσῃ,
 Εἴτι που εἰλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 190 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενιναῖς,
 Ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ἑμοφροσύνην ἐπάσειαν
 Ἑσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἥμιον,
 Ἡ ὅθ' ἑμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 Ἀνὴρ ἡδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
 195 Χάρματα δ' εὐμενέεσσι· μάστιγα δέ τ' ἔκλυον αὐτά.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἤϊδα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακὰ, οὔτ' ἔφρονι φῶτ' ἴσικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὕλβον Ὀλύμπιεσιν ἀνθρώποισιν,
 Ἑσθλοῖς, ἡδὲ κακοῖσιν, ὅπως θέλῃσιν, ἐκάζῃ.
 200 Καὶ πού σοι τάδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 Οὔτ' οὐδ' ἐσθλῆτος δευήσας, οὔτε τευ ἔλλου,
 Ὡν ἐπείοιχ' ἱκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δείξω, ἱεῖω δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 205 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 Εἰρή δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτερος Ἀλκινόοιο,
 Τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται πάρος τε, βίη τε.
 Ἡ ἴα, καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐυπλοκάμοισι κέλευσε·
 Ἐγὼ δέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσι φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσθαι;
 210 Ἡ μήπου τινὰ δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὔτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 Ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἴκηται,
 Διότῃτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰνόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύσῃ ἐνὶ πόντῳ,
 205 Ἑσχατοὶ, οὐδέ τις ἡμῖν βροτῶν ἐπιμίσγεται ἕλλας.
 Ἀλλ' ὅδε τις δούσηνος ἀλύμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 Τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες
 Ξεῖνοί τε, πτωχοὶ τε· δόσις δ' ἐλπίη τε, φίλη τε.
 Ἀλλὰ δέτ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε, πόσιν τε·
 210 Λούσατε δ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔς' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσαν τε καὶ ἑλληήλοισι κέλευσαν·
 Κάδδ' ἔρ' Ὀδυσσεὺς εἶπεν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἱκέλευσε
 Νηυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτερος Ἀλκινόοιο·
 Πὰρ δ' ἦρα οἱ φῶρός τε, χιτῶνά τε, εἶματ', ἔθηκεν·
 215 Ἀῶκεν δὲ χρυσὴν ἐν ληνύδῃ ὕγρον ἔλαιον,
 Ἠνώγον δ' ἦρα μιν λούσθαι ποταμοῖο βῶσσι.
 Αἷ ἴα τότ' ἀμφιπόλοισι ματηύδα δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, σῆθ' οὕτω ἀπέπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 Ἀλκίην ἡμοῖν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλπίῃ

In te mulier, admiror, obſtupeo, & vereor admodum
 Genus prehendere: gravis autem me dolor occupat.
 Hæc vigefimo effugi die nigrum pontum:
 Eouſque verò me perpetuò fluctus ferebat, & celeres procelſas
 Inſulâ ab Ogygiâ: nunc verò me huc appulit deus,
 Ut adhuc fortaffe & hic patiar malum; non enim puto
 Ceſſaturos; ſed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miſerere, te enim mala multa paſſus
 Primam acceſſi; cæterorum autem neminem novi
 Hominum, qui hanc urbem & terram incolunt. (gendum,
 Urbem verò mihi oſtende, dâque pænum ad me circumcin-
 Si quod fortaffe involucrum pænum haberes huc proſecta.
 Tibi verò dii tanta dent, quanta animo tuo concupiſcis,
 Maritumque & familiam, & concordiam præbeant
 Bonam: non enim hoc quicquam præſtantius & melius,
 Quàm cum concordēs conſiliis, rem-familiarem adminiſtrent
 Vir atque conjux; multi dolores malevolis,
 Gaudia autem benevolis; maxime verò ſentiunt & ipſi.
 Hunc autem rurfus Nauticæ ulnas-candida contrâ allocuta eſt;
 Hoſpes, quandoquidem neque ignavo, nec ſtulto viro ſimilis-es,
 Jupiter autem ipſe diſtribuit felicitatem Olympius hominibus,
 Bonis atque malis, prout voluerit unicuique:
 Et nimirum tibi iſthæc dedit, te autem oportet pati omnino.
 Nunc verò, quàm ad noſtram & urbem & terram venis,
 Neque veſtium indigebis, neque cujuſquam alius rei,
 Quarum decet ſupplicem miſerum compotem-factum-eſſe.
 Urbem autem tibi oſtendam, & dicam nomen populorum.
 Phæaces hanc urbem, & terram habitant:
 Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 Ex quo utique Phæacum pendet & imperium, & potentia.
 Dixit ſanè, & ancillis comas-pulchris imperavit;
 Siſtite mihi gradum, ancillæ: quò fugitis, virum conſpicatæ?
 An ſcilicet aliquem hoſtilium putatis eſſe virorum?
 Non eſt ille vir vivus homo, neque naſcetur,
 Qui Phæacum in terram veniat,
 Hoſilia inferens: valdè enim chari ſi immortalibus.
 Habitamus autem ſeorſum undòſo in mari
 Extremitate, neque quiſquam nobiſcum mortalium commercium-
 Sed hic aliquis infelix errans huc venit, (habet-alius.
 Quem nunc oportet curare: à Jove enim ſunt omnes
 Hoſpitesque & egeni: donum autem etiam exiguum, & gratum
 Verum date, ancillæ, hoſpiti cibumque & potum; (eſt.
 Et lavate in fluvio, ubi receptus eſt à vento.
 Sic dixit: illæ verò ſteterunt, & ſe-invicem hortatæ ſunt:
 Ulyſſem autem collocârunt ſub umbraculo, quemadmodum jufferat
 Nauticæ, filia magnanimi Alcinoi;
 Eique pallium, & tunicam, veſtes, appoſuerunt:
 Dederunt porro ei aureâ in ampullâ liquidum oleum,
 Juſſerantque dein ipſum lavare-ſe in fluvii fluento.
 Ac tum ancillas allocutus eſt nobilis Ulyſſes;
 Ancillæ, ſtate ita emindus, dum ego ipſe
 Saltinginem ab humeris abluam, circumque oleo

- 220 Χρίσσομαι· ἡ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροῦς ἐστὶν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγνωε λοῖσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 Γυμνοῦσθαι, ποῦρῳσιν ἐνπλοκάμοισι μετελλών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἕρπ' κούρη.
 Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροῖα νίξετο δίος Ὀδυσσεύς
- 225 Ἄλκων, ἥ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἔρπεχεν ἕρους·
 Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδς χυθὸν ἀτρυγίταιο.
 Αὐτὰρ περὶ δὴ πάντα λοῖσσετο καὶ λῆπ' ἔλειψεν,
 Ἄμφι δὲ εἴματα ἴσταθ', ἥ οἱ πόρε παρθένης ἀδμής·
 Τῶν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διδς ἐκγεγαυῖα,
- 230 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδ' δὲ κέρητος
 Οὐλας ἦκε κόμας, θακινθίνῃ ἔνθει δμοίως.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει.
- 235 Ὡς ἔρπ' τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ἕμοις.
 Ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιδν, ἐπὶ θῖνα βαλάσσης,
 Κάλλῃ καὶ χάρισι εἰλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 Δὴ ἦα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοισι μετηΐδα·
 Κλυτέ μοι, ἀμφίπολοι, λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
- 240 Οὐ πάντων ἄεκητι θαῦν, οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν,
 Φαίηπας· ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσηται ἀντήροισι.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι,
 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖόςδε πόσις κεκλημένος εἴη
- 245 Ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμνηιν.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῃ βρῶσιν τε, πόσιν τε.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔρπ' τὸν μάλα μὲν κλύον, ἠδὲ πίθοντο·
 Πὰρ δ' ἔρ' Ὀδυσσεῖ θέσαν βρῶσιν τε, πόσιν τε.
 Ἦτοι δ' πῖνε καὶ ἤσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
- 250 Ἀρκαλίας, δηρὸν γὰρ ἰδητύος ἦεν ἥπατος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἔλλ' ἐνόησεν·
 Εἴματ' ἔρπ' πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κροτερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή·
 Ὡτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
- 255 Ὅρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὄφρα σε πέμψω
 Πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σε Φημί
 Πάντων Φαίηκων εἰδησέμεν ὅσοι ἕριςοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὥδ' ἔρδαιν, (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν,)·
 Ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
- 260 Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι, μετ' ἡμιόνους καὶ ἡμαξάν,
 Καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμνεύσω.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, ἦν πέρι πύργος
 Τψηλδς, καλῶς δὲ λιμὴν ἐκάτερε πελάγος,
 Λεπτή δ' εἰσόδμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφίελλισσαι
- 265 Εἰρύεται· πᾶσιν γὰρ ἐπίσιβον ἐστὶν ἐκάστη.
 Ἐνθα δέ τε σφ' ἀγορή, καλὸν Πρωσιδίῃον ἀμφίς,
 Ρυτοδῶν λάσσει κατωρυχέσσ' ἀραυῖα.
 Ἐνθα δὲ νηῶν ὕπλα μελαινάων ἀλέγουσαι,
 Πείσματα, καὶ σπείρω, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.
- 270 Οὐ γὰρ Φαίηκεσσι μέλει βίδς, οὐδὲ φαρέτρη,
 Ἀλλ' ἰσοὶ καὶ ἐρετμά νηῶν, καὶ νῆες ἔτρεαι,

- 20 Vagam-me; jam enim dii à corpore abest unctio.
 21 Coram verò haud ego livo; vereor enim
 22 Nudari, inter puellas comas-pulchras versari.
 Sic dixit; illæ verò secesserunt, narraruntque puella.
 At ex flumine à corpore lavabat nobilis Ulysses
 Salsuginem, quæ ei terga & latos obtexit humeros:
 E capite etiam eluebat maris sordes indomiti.
 Ceterum postquam omnem lavasset-se, & oleo unxisset,
 Vestesque induisset, quæ ei præbuerat virgo indomita;
 Illam quidem Minerva reddidit, ex-Jove-nata,
 Majoremque aspectu, & crassiore: à capite verò
 Crispas demisit comas, hyaciathino flori similes.
 Quemadmodum autem cum quis aurum circumfundat argento vis
 Solers, quem Vulcanus docuerit & Pallas Minerva
 Artem omnisariam; pulchra verò *is* opera perficit:
 Sic huic affudit gratiam capitiq; & humeris.
 Consiadebat *is* deinde, seorsum profectus, ad litus maris,
 Pulchritudine & gratiâ resplendens; admirabatur autem puella:
 Ac tunc ancillas comis-pulchras allocuta est;
 23 Audite me, ancillæ, candidæ-ulnas, ut aliquid dicam:
 24 Non omnibus invitis diis, qui cælum tenent,
 25 Ad Phæacas hic vir pervenit diis-similes.
 26 Antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 27 Nunc verò diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 28 Utinam mihi talis maritus vocatus esset
 29 Hic habitans, & ipsi placeret hic manere.
 30 Verum date, ancillæ, hospiti cibumque, potumque.
 Sic dixit; illæ verò huic diligenter auscultaunt & paruerunt;
 Ulyssique apposuerunt cibumque, potumque.
 Ac bibebat quidem & edebat patiens nobilis Ulysses
 Rapaciter; diu enim cibum non gustaverat.
 Ceteram Nausicaa candida-ulnas aliud cogitavit;
 Vestes utique plicatas posuit pulchrum in currum,
 Juxit verò mulos fortibus unguis, conscenditque ipsa:
 Adhortata autem est Ulysssem, verbumque dixit, & compellavit;
 31 Surge nunc, hospes, ad-urbem iturus, ut te deducam
 32 Patris mei ad domum prudentis; ubi te puto
 33 Omnium Phæacum visurum esse quotquot optimi.
 34 Sed omnino sic facito, (videris autem mihi non desipere,)
 35 Donec quidem per agros iverimus & opera hominum,
 36 Tandem cum ancillis, post mulos & currum,
 37 Celeriter venito; ego autem viam monstrabo:
 38 At postquam ad urbem conscenderimus, circa quam murus
 39 Altus, pulcher verò portus ex-utrâque-parte urbis,
 40 Arcus autem introitus; naves verò per viam utrinque-agitatas
 41 Subductæ sunt; omnibus enim statio est unicusque.
 42 Ibi porrò & ipsis forum est, pulchrum Neptuni circa templum,
 43 Vestitiis lapidibus excisis exstructum.
 44 Ibi verò navium armamenta nigrarum curant,
 45 Rudentes, & spiras; & pollunt remos.
 46 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, neque phætra,
 47 Sed mali, & remi navium, & naves æquales,

- Ηἰσιν ἀγαλλόμενοι πολλὴν περὶνσι βάλασσαν.
 Τῶν Ἀλκείων Φῆμιν Ἀδρυκία, μήτις ὀπίσσω
 Μωμεύη· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον.
 275 Καί νύ τις ὦδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας,
 Τίς δ' ὕδ' Ναυσικῆα ἔπειται καλὸς τε, μέγας τε
 Χαῖνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ τοι ἔσσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσαστο ἥς ἀπὸ νῆος,
 Ἀνδρῶν τηλεθαπῶν· ἔπει οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν.
 280 Ἦ τις οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 Οὐράνοθεν καταβάς· ἔξει δέ μιν ἡμᾶτα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἱποχομένη πόσιν εὔρεν
 Ἄλλοθεν· ἥ γὰρ τοῦσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μνῶνται πολλές τε καὶ ἱσθλοί.
 285 Ὡς ἱρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀναίδεα ταῦτα γένοιτο·
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
 Ἦ τ' Ἀέκητι Φίλων πατὴρ καὶ μητὴρ ἐόντων
 Ἀνδράσι μίσσηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Χαῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὕφρα τάχιστα
 290 Πομπῆς καὶ νόσοιο τύχης παρὰ πατὴρς ἐμεῖο.
 Διόμην ἀγλαὴν ἕλσος Ἀθήνης, ἔγχε κελεύθου,
 Αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λαιμών·
 Ἐνθα δὲ πατὴρς ἐμοῦ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἄλωη,
 Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 Ἐνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς
 Ἀστυδὲ ἑλθόμεν, καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἔπην ἡμέας ἔλπε ποτὶ δώματ' ἐφίχθαι,
 Καὶ τότε Φαίηκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἥδ' ἱρέεσθαι
 Δώματα πατὴρς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 ῤεῖα δ' ἀρίγυντ' ἐς, καὶ ἂν πᾶς ἡγήσαιο
 Νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι ἱοικότα τοῖσι τέτυκται
 Δώματα Φαίηκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 Ἥρωος· ἀλλ' ὅπῃτ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 Ὡκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὕφρ' ἂν ἵκηαι
 305 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἤσκει ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἥλακατα σρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, βαῦμα ἰδέσθαι,
 Κίονι κεκλιμένη· δμῶα δέ οἱ εἶατ' ὀπίσθεν.
 Ἐνθα δὲ πατὴρς ἐμεῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, Ἀθάνατος ὤς.
 310 Τὸν παρεμψάμενος, μητὴρς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόσιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔσσι.
 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐν θυμῷ,
 Ἑλκωρή τοι ἔπειτα Φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 315 Οἶκον ἐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς ἔρα φωνήσας, ἵμασεν μάστιγι Φαιεινῇ
 Ἠμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
 Αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίητο περὶ,
 320 Ἀμφίπολοί τ', Ὀδυσσεύς τε· νόη δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθην.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἕλσος ἵκοντο
 Ἴδον Ἀθηναίης, ἱν' ἔρ' ἔζητο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾱτο Διὸς κόρυς μέγας·

Quibus læti trajiciunt spumofum mare.
 Horum evito famam amaram; nè quis à tergo
 Carpat: valde enim sunt insolentes apud vulgus.
 Et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus; (que
 Quisnam verò ille, qui Nausicaam sequitur pulchèque, magnus-
 Hospes? ubi illum nacta est? maritus utique erit ipsi.
 Aut aliquem fortè vagatum excepit suà à navi,
 Virorum longinquoꝝ; nam nulli prope sunt.
 Aut aliquis supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 E cœlo delapsus; habebit verò ipsam dies omnes.
 Rectius, si ipsa etiam adiens maritum invenit
 Aliundè: certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæces, qui ipsam ambiunt multique & nobiles.
 Sic dicent; mihi verò probra hæc essent:
 Etenim alii succensuerim, quæcunque talla utique foverit,
 Quæ scilicet, invitis charis patre & matre viventibus,
 Viris misceatur, priusquam palàm nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu verò ita meum observa sermonem, ut celerimè
 Deductione & reditu potiari à patre meo.
 Inveniemus pulchrum lucum Palladis, prope viam,
 Ex-populis; fons autem effluit, circa verò pratum:
 Ibi autem patris mei & prædium, & florentes horti,
 Tantum ab urbe, quantum utique auditur clamans:
 Ibi desidens mane aliquandiu, donec nos
 Ad-urbem accesserimus, & pervenerimus ad ædes patris.
 At postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 Tum verò Phæacum eas ad urbem, atque require
 Ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile autem conspicuæ sunt, & vel puer duceret
 Infans; neque enim omnino similes illis sunt
 Ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 Herois: sed postquam te ædes occuluerint & aula,
 Celeriter valde ex regiâ ulterius perge, donec perveneris
 Ad matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splendore,
 Pensum versans purpuream, mirabile visu,
 Columnæ acclinata; ancillæ verò sedent pone-illam.
 Ibi autem patris mei solium adjacet ei,
 Quo ille vinum-potat insidens, immortalis ceu.
 Hoc præterito, matris ad genua manus
 Extende nostræ, ut reditis diem videas
 Gaudens, citò; etiamsi valde procul-hinc sis.
 Si tibi illa utique benè voluerit in animo,
 Spes tibi deinde amicòsque visurum-æ, & perventurum
 Domum ad pulchrè-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 Sic utique locuta, flagellavit flagello splendido
 Mulos; hi verò celeriter reliquerunt fluvii fluentia:
 Illi autem bene quidem currebant & pulchrè alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita-ut simul sequerentur pedites,
 Ancillæque, Ulyssesque; arte verò impingebat flagellum.
 Occidebat autem sol, & illi inclytum ad locum pervenerunt
 Sacrum Palladis, ubi proinde confedit nobilis Ulysses.
 Statim deinde supplicabat, Jovis filia, magni:

- ΚΛΥΘΙ ΜΟΙ, ΑΙΓΙΟΧΟΙΟ ΔΙΔΕ ΤΕΚΟΣ ΑΤΡΥΤΩΝΗ,
 325 Νῦν δὲ πέρ μευ ἄκουσον, ἔπει πάρος οὔ ποτ' ἔκουσας
 ῥαϊομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν, ἥδ' ἔλσεινόν.
 "Ὡς ἔφασκε" εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτὰρ δ' οὔ ποτ' φαίνεται ἑναντίον· αἶδετο γάρ ῥα
 330 Πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζήφειλ' αἰετ' ἀνέβαινε
 Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

Ο Δ Τ Ε Σ Β Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Η.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἑπόθεσις.

Ναυσικάα εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται· καὶ μετ' ἐλίγον Ὀδυσσεὺς ἱκετεύει Ἀρήτην τὴν τοῦ Ἀλκινόου [Ita ex Editionum vetustiorum nonnullis perosuit Bartsius, pro vulgato τοῦ βασιλέως γυναῖκα·] καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πυθόμενης, ἐπέθεν τὴν ἐσθῆτα ἔσχεον, (ἐγνώρισε γὰρ αὐτὴν,) τὰ συμβάντα αὐτῇ πατὰ τὸν πλοῦν, ἀπὸ τῆς τῶν Φαίακων γῆς, διηγεῖται.

Ἦτο δ' ἰὺ φρονέουσ' Ὀδυσσεὶ Σχερίης βασιλῆες.

- Ως δὲ μὲν ἐνὶ ἡρώτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιονοτῖν.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὐ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώματ' ἵκανε,
 Στήσαν ἥρ' ἐν προθύροις· κασιγνήτοί δέ μιν ἄμφω
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι, οἳ ῥ' ἀπ' ἀπῆνης
 ἡμιόνους ἔλουν, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἰσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν ἦτο· δαΐε δέ οἱ πῦρ
 Γρήυς Ἀπειραίη θαλαμηπύλος Εὐρυμέδουσα,
 Τὴν ποτ' Ἀπειρήθεν νέες ἡγαγον ἄμφιέλισσαι·
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔειλον, οὔνεκα πάσι
 Φαίηκεσσιν ἕνασσα, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἔκουεν·
 Ἦ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἰσω δόρπον ἐκόσμει.
 Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὥρτα πόλινδ' ἵμεν· ἄμφω δ' Ἀθήνη
 15 Πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
 Μῆτις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
 Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἄξεροισί, ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἥρ' ἔμελλε πόλιν δῦσεσθαι ἱερὰν ἤν,
 Ἐνθα οἱ ἀντεβόλησέ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 Παρθενικὴ εἰκυῖα νεῖνιδι, κάλπιν ἔχουσα·
 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 "ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δῆμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω,
 25 Τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τῇνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε πάτερ, δῆμον, ὃν με καλέεις,
 Δείξω· ἔπει μοι πατὴρ ἀμύμονος ἱγγυῖ ναιῖαι.
 30 Ἀλλ' ἴθι σπῆγέ τοιός· ἐγὼ δ' ἰδὼν ἡγεμνεύσω·

„ Audi me, *Ægiocchi Jovis filia indomita*;
 „ Nunc tandem saltem me exaudi, quoniam antea nunquam exau-
 „ Iactatum, quando me iactabat inclytus Neptunus. (diviti
 „ Da me ad Phæacas gratum venire, atque miserabilem.
 Sic dixit supplicans; cum autem audivit Pallas Minerva:
 Ipsi verò nondum apparebat palàm; verebatur enim
 Patrum: is autem vehementer irascebatur
 Nobili Ulyssi, antequam is suam ad terram veniret.

O D Y S S E Æ HOMERI VII LIBRI

Argumentum.

Nausicaa in urbem pervenit, & paulo post Ulysses supplicat Aretæ Alcinoi regis uxori. Atque illi post coenam interroganti unde vestimenta haberet, (cognoverat enim ea) omnia quæ acciderunt sibi in navigatione ab Ogygia usque ad Phæacum terram narrat.

H. Bene cupiant Ulyssi Scheriae reges.

Sic quidem ibi supplicabat patiens nobilis Ulysses:
 Puellam verò ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa verò quando jam ad sui patris inclytas sedes pervenisset,
 Stetit in vestibulo: fratres verò ipsam undique
 Circumstabant, immortalibus similes; qui utique à curru
 Mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa verò ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 Anus Epirotica cubicularia Eurymedusa,
 Quam olim ex-Epiro naves duxerant utrinque-remis-actæ:
 Alcinoö autem eam munus elegerunt, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, & eum deum veluti populus audiebat:
 Quæ enutrivit Nausicaam ulnis-pulchram in sedibus.
 Hæc ei ignem accendebat, & intus coenam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; at Minerva
 Multam caliginem circumfudit, bene cupiens Ulyssi,
 Nequis Phæacum magnanimatorum obviam-factus,
 Convitiareturque verbis, & interrogaret, quisnam esset.
 Sed cum jam urbem ingressurus esset amabilem,
 Tum ei obviam-facta-est dea cæcia-oculis Minerva,
 Virgini similis juvenulæ, urnam gestanti;
 Stetitque ante eum: interrogabat autem nobilis Ulysses:
 „ O filia, noane me ad domum viri deduxeris
 „ Alcinoi, qui inter hosce homines imperat?
 „ Etenim ego hospes multa-passus huc venio,
 „ Procul è longinqua terra; quare nullum novi
 „ Hominum, qui hanc urbem & terram inhabitant.
 Hunc autem contra allocuta est dea cæcia-oculis Minerva;
 „ Equidem tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 „ Monstrabo: quoniam mihi patrem exilium prope habitat.
 „ Sed eas tacito sic; ego verò viam monstrabo:

Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτίσσειο, μηδ' ἱρραίνε.
Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
Οὐδ' ἀγκαπζόμενοι φίλους', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θοῇσιν τοίγχε πεποιοῦτες ὤκεισιν,

35 Λαίτμα μέγ' ἐκπερβύσιν, ἐπεὶ σφίσι δῶν' Ἐνσιχθεῶν
Τῶν νέες ὤκειαι, ὥσπερ πτερν, ἥδ' νῆμα.

Ὡς ἔρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρκαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἰχθνια βαίνα θεοῖο.
Τὸν δ' ἔρα φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνέησαν

40 Ἐρχόμενον κατὰ ἕξυ διὰ σφείας· οὐ γὰρ Ἀθήνη
Εἷα εὐπλόκιμος, δεινὴ θεός· ἢ βᾶ οἱ ἀχλὺν
Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἱσας,
Αὐτῶν δ' ἥρώων ἀγορὰς, καὶ τεύχεα μακρὰ,

45 Τψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγκλυτὰ δώματ' ἴκοντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δέμος, ὅν με καλεῖς
Πεφραδέμεν, δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας

50 Δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσσι κίε, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἄμεινων
Ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κυχῆσαι ἐν μεγάροισιν.
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἱππῶνυμον· ἐκ δὲ τοκῆων

55 Τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνσιχθεῶν
Γείνατο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
Ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
Ὅς ποδ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·

60 Ἄλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτρεΐαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγένετο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὅς ἐν φαίηξιν ἕνασσε·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ', Ἀλκίνοόν τε.
Τὸν μὲν, ἔκκουρον ἐνύτα, βάλλ' ἀργυρότερος Ἀπόλλων,

65 Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν δὴν παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἔκοιτιν,
Καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·

Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε, καὶ ἐστὶν,

70 Ἐκ τε φίλων παίδων, ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἳ μὲν βᾶ, θεδν ὥς, εἰσποδῶντες,
Δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε σείχησ' ἀνὰ ἕξυ.
Οὐ μὲν γὰρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἰσθλοῦ,
Οἷσιν τ' εὖ φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.

75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκίσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔρα φωνήσας, ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Πόντον ἐπ' ἀτρίεγον· λίπε δὲ Σχερίην ἱρατεινήν·

80 Ἴκετο δ' ἐς Μυραῖναι, καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
Δύνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δὲ αἰ κῆρ

ὀρμαίν'

„ Neque quenquam hominum respice, neque interroga.
 „ Non enim hospites hi crebro homines suscipiunt,
 „ Neque amanter-excipientes amplectuntur, quicumque aliunde
 „ Navibus velocibus hi freti celeribus, (venerit.
 „ Undas ingentes trahant; quippe ipsis dedit Neptunus:
 „ Horum naves veloces, veluti penna, sive cogitation.
 Sic sane locuta preibat Pallas Minerva

Celeriter: ille verò deinde post vestigia ibat deæ.

Hunc autem Phæaces re-nauticâ-inclyti non adverterunt
 Gradientem in urbe per ipsos: non enim Minerva
 Sinebat comas-pulchra, potens dea; quæ utique ei caliginem
 Divinitus-immissam offudit, bene cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus & naves æquales,
 Ipsorumque Herôum fora, & moenia longa,
 Sublimi, vallis munita, mirabile visu.

Sed quando jam Regis ad inclytam domum pervenissent,
 Hisce dein sermonis exordiebatur dea cæcis-oculos Minerva;

„ Hæc sanè tibi, hospes pater, domus, quam me jubet
 „ Monstrare; invenies Jovis-alumnos reges
 „ Convivium celebrantes: tu verò intro eas, neque quid animo
 „ Timeas: audax enim vir in omnibus potior
 „ Rebus existit, etiam sicunde aliunde venerit.
 „ Reginam quidem primo invenies in ædibus;
 „ Arete verò nomen est inditum-ei: ex parentibus autem
 „ Iisdem est, qui quidem genuerunt Alcinoëm regem.
 „ Nausithoëm quidem primum Neptunus terræ-quassator
 „ Genuit, & Peribœa, mulierum formâ pulcherrima,
 „ Minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
 „ Qui olim superbis Gigantibus imperabat:

„ Verum hic quidem perdidit populum scelestum, perlit & ipse.
 „ Cum illa verò Neptunus missus est, & genuit filium
 „ Nausithoëm magnanimum, qui Phæacibus imperabat:
 „ Nausithoës verò genuit Rhexenoremque, Alcinoëmque.
 „ Illū quidē prole-mascula-carentē interemit argenteū-arcum ges-
 „ Ducta-recens-uxore in regia, unica sola filia relicta (trans Apollo,
 „ Arete: hanc verò Alcinoës duxit uxorem,

„ Et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 „ Quotquot nunc utique mulieres sub viris domum habent;
 „ Adeo illa ex animo honoraturque, & est coroll,
 „ Et apud charos liberos, & apud ipsum Alcinoëm,
 „ Et cives, qui ipsam sanè, deam veluti, suspicientes,
 „ Excipiunt vocibus-faustis, cum incedit per urbem.
 „ Neque enim omnino mente utique & ipsa eget bonâ,
 „ Quibus utique bene velit, & viris lites solvit.

„ Si tibi illa quidem bene velit in animo,
 „ Spes tibi deinde amicosque visurum-te, & perventurum
 „ Domum in excelsum, & tuam in patriam terram.

Sic utique locuta, abiit cæcis-oculis Minerva

Pontum per infructuosum; reliquitque Scheriam amabilem:
 Venit autem ad Marathona, & latas-vias-habentes Athensæ,
 Et ingressa est Erechthei bene-munitam domum. At Ulysses
 Alcinoi ad domum ibat inclytam: multa verò ei cor

- "Ὀρμαιν' ἱσαμένω, πρὶν χάλκεον οὐδὲν ἰκίσθαι"
 "Ὡς γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλει, ἢ σελήνης,
 85 Δῶμα καθ' ὑπερεφ' ἑς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 Χρῦσαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 Ἀργύρεοι δὲ καθμοὶ ἐν χαλκῇ ἔκασαν οὐδ' αὖ,
 90 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῇ δὲ κορώνῃ.
 Χρῦσαι δ' ἐκάτερθι καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 Οὓς Ἡφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωι ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηδέατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήκατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἀγήτορες ἰδριόωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανδὸν γὰρ ἔχουσιν.
 100 Χρῦσαι δ' ἦσαν κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 Ἐκασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτος κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες·
 Αἱ μὲν ἀλιτρεύουσι μύλης ἐπὶ μύλοισι καρπῶν,
 105 Αἱ δ' ἰσοῦς ὑφόνει καὶ ἡλάκατα σφυγῶσιν
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
 Καιροσίην δ' ἐθονέων ἀπολείβεται ὕγρον ἔλαιον.
 Τόσσον Φαιήκας πέρι πάντων ἰδριεὶς ἀνδρῶν
 Νῆα βοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὧς δὲ γυναῖκες
 110 Ἰσὺν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 Ἔργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὕρχατος ὕγχι θυράων
 Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 Ὅγχυναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαὰ καρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τάνων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
 Χείματος, οὐδὲ θέρεος, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνεύουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει·
 120 Ὅγχυνη ἐπ' ὄγχυνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ.
 Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλνῃ ἐρρίζωνται·
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡελίῳ· ἑτέρας δ' ἥρα τε τρυγῶσιν,
 125 Ἀλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακες εἰσιν·
 Ἀνὸς ἀφαιῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερσέουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεύατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύκασιν, ἐπηετανδὸν γανθώσαι·
 Ἐν δὲ δύω κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἄπαντα
 130 Σκίδνεται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὲν ἴσσι
 Παρὰ δόμον ὕψηλῳ, θέν ὕδρευοντο πολῖται.
 Τοῖά β' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα γὰρ θηεῖτο πρλύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἶδ' ἐθήσατο θυμῷ,

Cogitabat stanti, prius-quam ad æreum limen venisset:
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 Domum per excelsam magnanimi Alcinoi.
 Ærei etenim parietes ducti erant hinc atque hinc,
 Ad intimum-secessum à limine: circa autem corona ex cymis:
 Aureæ verò fores firmam domum intus claudebant:
 Postes autem argentei in æreo stabant limine,
 Argenteum verò superliminare, aurea autem cornix.
 Aurei porro utrinque & argentei canes erant,
 Quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 Domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 Immortales existentes & senii-expertes dies omnes.
 Intus verò folia circa parietem firmata erant hinc atque hinc,
 Ad intimum-secessum à limine usque; ibi pepi
 Tenuēs bene-neti instrati erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 Bibentes & edentes: perpetuè enim epulas-habebant.
 Aurei verò juvenes bene-structas super aras
 Stabant, ardentes faces manibus tenentes,
 Illucentes nocte per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum famulæ:
 Aliæ quidem molunt sub mola flavum frumentum;
 Aliæ verò telas texunt & pensum versant
 Sedentes, qualia folia excelsæ populi.
 Bene-textis autem à linteis distillat humidum pleura.
 Tantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 In celeri nave per pontum dirigenda: tantum etiam mulieres
 In tela texenda; supra modum enim illis dedit Pallas (præstant
 Operaque scire perpulchra, & ingenium bonum.
 Extra verò aulam ingens hortus prope januas
 Quatuor-jugerum: circa autem septum ductum est utrinque.
 Ibi verò arbores proceræ crescebant virentes,
 Pirus, & malus-punica, & mali pulchrum-fructum-ferentes,
 Ficusque dulces, & oleæ virentes.
 Ex iis fructus nunquam perit, neque deficit
 Hyeme, neque æstate, perennis; sed omniq. semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia verò maturescere.
 Pirus post pirum senescit, malum post malum,
 Ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuosa vinea plantata est:
 Hujus alterum quidem apricum-solum lato in loco
 Siccatur sole; alias autem vindemiant,
 Alias verò calcant; ante autem uvæ immaturæ sunt,
 Florem emittentes, alia verò submaturescunt.
 Ibi porro excultæ areolæ ad extremum ordinem
 Omnis-generis confitæ sunt, perennè florentes:
 Insunt autem duo fontes; alter quidem per hortum totum
 Dispergitur, alter verò ex altera parte sub aulæ limen fuit
 Ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia utique in Alcinoi-domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans admirabatur patiens nobilis Ulysses.
 Cæterum postquam omnia suo admiratus esset animo,

- 135 Καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὲν ἰβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὖρε δὲ Φαίηκων ἡγήτορας ἡδὲ μίδοντας
 Σπένδοντας δεπείσσειν εὐκλήπῃ Ἀργεϊφόντῃ,
 ὣς πυμάτω σπένδεισκον, ὅτε μνηστῆρατο κοίτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 140 Πολλὴν ἥρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευαν Ἀθήνη,
 Ὀφρ' ἵκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἥρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δῆ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χυτο δέσφοτος ἄηρ.
 Οἱ δ' ἔνευ ἰγέοντο δόμον κατὰ φῶτα ἰδόντες.
 145 Θαύμαζον δ' ὀρόντες· ὁ δ' ἑλλιτάνευσεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιόειο,
 Σὺν τε πόσιν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 Τοῦσδε τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὕλβια δοῖεν
 Ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἱερός
 150 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας δ' ὅ, τι δῆμος ἔδουκεν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πομπὴν ἰτρύνετε πετρίδ' ἱκέσθαι.
 Θᾶσσον· ἐπειδὴ δὴδὰ φίλων ἥκο πῆματα πάσχω.
 ὣς εἰπὼν, κατ' ἥρ' ἔζετ' ἐπ' ἱσχάρῃ ἐν κονίῃσι.
 Πὰρ πυρὶ· οἱ δ' ἥρα πάντες ἀκὴν ἰγέοντο σιωπῇ.
 155 Ὅφρ' δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχίνος,
 Ὃς δὲ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
 Καὶ μύθοισι κέκασο, παλαιὰ τε, πολλὰ τε εἰδώς.
 Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνοε, σὺ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε,
 160 Πείνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἱσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 Οἷός γε δὲ σὺν μῶτον ποτιδέγμενοι ἱσχανδυνταί.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ ξείνον μὲν ἐπὶ ὀρόνου ἀργυρῆλου
 Εἴσω ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραῦνται
 165 Σπείσομεν, ὅσθ' ἱκέτησιν ἔμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμὴν δότω ἔνδον ἑνὶ των.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἤκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 Χεῖρς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 ὧρσεν ἀπ' ἱσχαρῶφιν, καὶ ἐπὶ ὀρόνου εἴσε Φαινοῦ.
 170 Τῖν ἀναστήσας ἀγαπήνορα λαοδάμαντα,
 Ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μέλιττα δὲ μιν φιλέεσκε.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λιβήτρος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξιστὴν ἐτάσσουσα τράπεζαν.
 175 Στόνον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐκίεσσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἥσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραῦνται
 Σπείσομεν, ὅσθ' ἱκέτησιν ἔμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 ὣς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελὶφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 Νώμῃσιν δ' ἥρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπείσσειν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἔθελε θυμὸς,
 185 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαίηκεν ἡγήτορες ἡδὲ μίδοντας,

Celeriter super limen ingressus est domum intra.
Invenit autem Phœacum ductores atque principes
Libantes poculis speculatori Argicidæ;
Cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
Verum ivit per domum patiens nobilis Ulysses,
Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Minerva,
Donec pervenit ad Areten & Alcinoïum regem.
Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.
Et tum demum retro ab eo dissipatus est divinitus-affusus ædæ.
Illi verò mati facti sunt per domum, vinum conspicati;
Admirabanturque intuentes: supplicabat autem Ulysses;
 „ Arete, filia Rhexenoris deo-paris,
 „ Ad tuum maritum, & ad tua genua venio, multa passus,
 „ Et ad hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 „ Vivere, & liberis transmittat unusquisque
 „ Possessiones in ædibus, honoremque, quemcunque populus de-
 „ At mihi deductionem parate, in patriam ut-perveniam (desit:
 „ Ocyus; quoniam dñi procul-ab amicis ærumnas patior.
Sic fatus, resedit ad focum in cineribus
Juxta ignem; illi verò omnes obmutuerunt silentio.
Sero autem tandem interfatus est senex heros Echeneus,
Qui sane Phœacum virorum maximus-natu erat,
Et eloquentia præstabat, priscaque & plurima doctus.
Qui inter eos bene-volens concionatus est & dixit;
 „ Alcinoë, non sane tibi hoc honestius, neque convenit,
 „ Hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus:
 „ Hi verò tuum jussu expectantes continent-se.
 „ Veram age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 „ Collocata erectum: tu autem præconibus impera
 „ Vinum infundere; ut & Jovi fulmine-gaudenti
 „ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur:
 „ Coenam verò hospiti proma det ex intus reconditis.
At postquam hoc audiisset sacra vis Alcinoi,
Manu prehensum Ulysssem prudentem versutum,
Erexit à foco, & in sedem collocavit splendidam,
Filio exsuscitato, virtutis-amante Laodamante,
Qui ei proximus sedebat; maxime autem ipse eum diligebat.
Aquam verò ancilla gutturnio insudit ferens
Pulchro, aureo, super argentam lebetem,
Ad lavandum, juxtaque politam extendit mensam.
Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
Fercula multa apporens, largiens de præsentibus.
Cæterum bibebat & comedebat patiens nobilis Ulysses.
Et tum præconem allocuta est vis Alcinoi;
 „ Pontonoë, cratere mixto vinum distribuo
 „ Omnibus per domum; ut & Jovi fulmine-gaudenti
 „ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur.
Sic ait: Pontonoüs autem dulce vinum miscebat:
Distribuitque omnibus, aspiciatus poculis.
Cæterum postquam libassentque bibissentque, quantum volebat
Illis dein Alcinoüs concionatus est & interfatus;
 „ Andite, Phœacum ductores atque principes,

- "Οφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες·
 Ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
 190 Ἐεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἥδ' ἐθεοῖσι
 Ῥέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 Μνησόμεθ', ὥσ' ὃ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 Πομπῇ ὕφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαίαν ἱκνῆται,
 Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐξί·
 195 Μῆδ' ἐτι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι,
 Πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα, κατακλῦθές τε βαρεῖαι,
 Γεινομένῳ νήσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανώννται.
 Αἰεὶ γὰρ τοπάρους γε θεοὶ φαίνονται ἀναργεῖς
 Ἡμῖν, εὖδ' ἔρδωμεν ἀγκυλείτας ἐκατόμβας·
 Δαίνυνται τε παρ' ἡμῖν καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἔρα τις καὶ μῶνος ἰδὼν ξύμβληται ὁδότης,
 205 Οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἑγγύθεν εἶμιδν,
 Ὡς περ Κύνλαός τε, καὶ ἄγρια Φῦλα Γυγάντων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἔγνωγα
 Ἀθανάτοισιν ἴοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 Οὐδέμας, οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 Οὐς τινὰς ὑμεῖς ἴσα μάλις ὀχέοντας διζῶν
 Ἀνθρώπων· τοῖσιν κεν ἐν ἔλγεσιν ἰσθυσάιμην.
 Καὶ δ' ἐτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθησάιμην,
 Ὅσσα γε δὴ ξυμπάντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δαρπῆσαι ἔασπε, κηδόμενόν περ·
 Οὐ γάρ τι συγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἔλλο
 Ἐπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ὅς μνήσασθαι ἀνάγκη,
 Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 Ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 Ληθάνει, ὅσος ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνάγκη.
 Τμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Ὡς κέ με τὸν δύσηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
 Καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λήτοι αἰδῶν
 225 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶές τε, καὶ ὑπερφῆς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφασκε· οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπήνεον, ἥδ' ἐκέλευον
 Περμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶ δ' ὅς, ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε Ξεκασος.
 230 Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε, καὶ Ἀλκίνοος θεοῖδης,
 Ἡσθῆν· ἀμφίπολοι δ' ἀπακόσμεον ἔντεα δαιτός.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,
 Ἐγὼ γὰρ φάρβος τε, χιτῶνά τε, εἶματ' ἰδοῦσα,
 235 Καλὰ, τά β' αὐτῇ τεύχεα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἶνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
 Τίς; πύειν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν;

- „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 „ Nunc quidem epulæ cubetis domum profecti:
 „ Mane verò senibus pluribus advocatis,
 „ Hospitem in ædibus hospiti excipiemus, atque diis
 „ Faciemus sacra pulchra: deinde autem & de reductione
 „ Cogitabimus, ut hospes absque labore & molestia
 „ Deductione sub nostra suam in patriam terram perveniat,
 „ Gaudens celeriter, etiam si valde procul sit:
 „ Neque quid interea mali & damni patiat,ur,
 „ Antequam ipse suam terram conscendat: ibi verò deinde
 „ Patietur quæcumque ei Fatum, Paræque graves,
 „ Nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 „ Quod siquis immortalium utique de cælo venerit,
 „ Aliud quippiam hoc deinceps dii molluntur.
 „ Semper enim astre quidem dii apparent manifesti
 „ Nobis, quando facinus inclytas Hec itombas;
 „ Convivanturque apud nos sedentes, ubi scilicet nos.
 „ Si autem aliquis & solus profectus occurrerit vistor,
 „ Nequaquam occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 „ Quemadmodum Cyclopesque, & agrestes gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est solens Ulysses;
 „ Alcinoë, aliud quid tibi curæ sit in animo; non enim ego
 „ Immortalibus similis sum, qui cælum latum habitant,
 „ Neque corpore, neque oris habitu; sed mortalibus hominibus;
 „ Quoscumque vos nōstis maxime subeuntes ærumnam
 „ Hominum; hæc in doloribus æquipararet.
 „ Et adhuc etiam plura ego mala dicerem,
 „ Quæ sine omnia deorum voluntate pertul.
 „ Verum me quidem comare sinite, dolentem licet:
 „ Non enim odioso ventre importunius aliud
 „ Est, qui jubet sui recordari necessitate,
 „ Etiam valde afflictum hominem, & in animo dolorem habentem.
 „ Sic & ego iustum quidem habeo in animo; hic vero omnino
 „ Comedere jubet, & bibere; & me omnium (semper
 „ Oblivisci facit, quacumque passus sum, & repleti jubet.
 „ Vos autem festinate, simul atque aurora illuxerit,
 „ Ut me infansum meum deducatis in patriam,
 „ Quavis multa passum: conspiciam me, vel relinquat vita,
 „ Possessionem meam, famulosque, & altam magnam domum.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, & hortabantur
 Deducere hospitem; quoniam recte locutus erat.
 At postquam libassentque, bibissentque, quantum volebat animus,
 Illi quidem decubaturi iverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur nobilis Ulysses,
 Apud autem ipsum Areteque, & Alcinoüs deo-par,
 Sedebant; famulae autem auferbant vasa convivii.
 His verò Arete unhas candida exordiebatur sermonis,
 Agnovit enim pallium & tunicam, vestimenta videns,
 Pulchra, quæ scilicet ipsi fecerat, cum ancillis mulieribus;
 Et ipsum allocuta verba alata dixit;
 „ Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa,
 „ Quis? unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?

- Οὐ δὲ φῆς ἐπὶ πάντων ἀλάμενος ἐνθάδ' ἐκείστι·
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον, βασίλεια, δμῶν κείνης ἀγορεύσαι·
 Κῆδός, ἱπαί μοι πολλὰ δέσων θεῶν οὐρανίωνας·
 Τοῦτο δέ τοι ἔρῳ, ὅ μ' ἀνείρειαι, ἥδ' ἀπαλλάξει·
 Ὀλυγίη τις νῆσος ἀπὸ προῖαν εἰν ἄλλ' καί τιναι·
 245 Ἐνθα μὲν Ἀτλακτός θυγάτηρ, δολέεσσα Καλυψὶς,
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 Μίσγεται, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ἐμὰ τὸν δῶκεν ἰφθίμιον ἥγαγε δαίμων
 Οἶον, ἱπαί μοι νῆα βοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ.
 250 Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ, τρέβην ἀγκῆς ἔλδον νάδε ἀμφιελίσσης,
 Ἐννῆμαρ φερόμην· δαμάτῃ δέ με νυκτὶ μαλαίνῃ.
 255 Νῆσον ἐς Ὀλυγίην πέλασπον θεῶν, ἔνθα Καλυψὶς
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
 Ἐνδοκῆως ἱφίλει τε, καὶ ἔτρεφεν, ἥδ' ἔφασκε
 Θήσειν ἀθάνατον, καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 Ἀλλ' ἐμὴν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάστες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 Δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἑμβροτα δῶκε Καλυψὶς·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὕδρουν μοι ἐπιπλόμανον ἔτος ἦλθε,
 Καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ἔκ' ἀγγελίης, ἣ καὶ νόος ἱστράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴν πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε,
 265 Σίτον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἑμβροτα εἴματα ἔσσειν·
 Οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε, λιπρὸν τε.
 Ἑπταδαιδαίεκα μὲν πλεόν ἥματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὅρασι σκιδέντα
 Γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 Δυσμῆρσι· ἣ γὰρ ἔμελλον ἔτι ζυνέσσεσθαι διζύῃ
 Πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρε Ποσειδάων ἱνοσίχθων·
 Ὃς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδρησε κελεύθους,
 Ὄρινεν δὲ θάλασσαν ἀβέσφατον· οὐδέ τι κῆμα
 Εἶα ἐπὶ σχεδὴν ἀδινὰ σενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διασκέδαε· αὐτὰρ ἔγνω
 Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον· ἔβρα με γαίῃ
 Ἑμετέρα ἐπέλασσε φέρων ἠνέμοσ' τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βίησθεο κῆμ' ἐπὶ χέρσου,
 Πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν, καὶ ἑτερπέει χάρμ'·
 280 Ἀλλ' ἀνταχασσάμενος νῆχον πάλιν, ὥς ἐπῆλθον
 Ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσατο χῶρος ἥριος,
 Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ στέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπασον θυμυγερῶν· ἐπὶ δ' ἑμβροσίῃ νύξ
 Ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε δι' ἑταίρος ποταμοῖο
 285 Ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραμον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 Ἠφυσάμεν· ὕπνον δὲ θεῶς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμῆμένος ἦτορ,
 Εὐδὸν παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῶ, καὶ μέσον ἡμῶν·
 Δύσσετο τ' ἥελιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ βουλῇ τῆς ἐνέηκε θυγατρός

An non dicis, per mare errantem te hoc venisse?
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 Difficile, Regina, penitus enarrare
 Ærumnas, quandoquidem mihi multas dederunt dii celestes;
 Hoc autem tibi dicam, quod me interrogas & inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 Ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 Habitat comas-pulchra gravis dea: neque quisquam cum ipsa
 Versatur, neque deorum, neque mortalium hominum.
 Sed infelicem me inquilinam ei duxit deus
 Solum; postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffidit, medio in nigro mari;
 Ubi alii quidem omnes periere boni socii:
 At ego, carinâ ulnis compensata navis utrinque-remis-agitata,
 Novem diebus ferebar: decima autem me nocte nigra
 Insulam ad Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 Habitat comas-pulchra, gravis dea; quæ me suscepit
 Amicæ tractabatque, & alebat, & dicebat
 Facturam immortalam, & sinii-expertem diebus omnibus:
 Sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuò, vestimenta autem
 Lachrymis rigabam, quæ mihi divina dedit Calypso: (semper
 Sed cum jam octavus mihi revolutus annus venisset,
 Et tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis ex jussu, sive etiam animus mutatus est ipso.
 Misit verò me inrato multis-vinculis-aptâ: multa autem dedit,
 Panem & vinum suave, & divinas vestes induit:
 Ventumque præmisit innocuumque, placidumque.
 Septendecim quidem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 Decima-octava verò apparuerunt montes umbrosi
 Terræ vestræ; letatum verò est mihi charum cor,
 Infelici: certe tamen enim adhuc conflictaturus ærumnis
 Multis, quas mihi immisit Neptunus terre-quassator;
 Qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 Commovitque mare immensum; neque ullo-paſto me fluctus;
 Sinebat in rate vehementer-ingentiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella disperſit: at ego
 Natans hoc pelagus æthenſus-sum; donec me terræ
 Vestræ appulit ferens ventusque & aqua.
 Ibi me egredientem alſiſſet fluctus ad terram,
 Petras ad magnas jaciens, & inamabilem locum:
 Sed retrogreſſus natavi rursus, donec veni
 Ad fluvium, ubi demum mihi viſus eſt locus opportuniſſimus,
 Lævis abſque-petris; & receptus inerat à vento.
 Excidi autem animum-collecturus: divina verò nox
 Advenit: ego autem ſeoſum ab à-Jove-fluente-fluvio
 Egreſſus in artuſſis dormivi: circumquaque verò ſalla
 Congeſſi: ſomnum autem deus immenſum inſuſcit.
 Ibi quidem in foliis, charo aſſiſtus corde,
 Dormiebam tota-nocte, uſque ad auroram, & meridiem;
 Occidebatque ſol, & me dulcis ſomnus dereliſquit.
 Ancillas verò in littore tue vidi filias

Παίζουσας, ἐν δ' αὐτῇ ἦν εἰκὺς θεοῖσιν.

Τὴν ἰκάτευσ'· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμβροτεν ἱστέλου,

ὣς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα.

Ἐρξάμεν· αἰεὶ γὰρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.

295 Ἡ μοι εἶτον ἔδωκεν ἄλλης, ἥ δ' αἶδομαι οἶνον,

καὶ λούσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἶρατ' ἔδωκεν.

Ταῦτά τοι, Ἀχχὺμῶδες περ, ἀληθεῖην κατέλεξα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φώνησέν τε·

ἔειπ'· ἦται μὲν τοῦτό γ' ἐκαίσιμον οὐκ ἐνόησε

300 Παις ἐμὴ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·

Ἦγεν ἔς ἡμέτερον· σὺ δ' ἔρα πρώτην ἰκάτευσας.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ἦρως, μὴ μοι τοῦνεκ' ἀκύμονα νείκεε κόρυνη·

Ἡ μὲν γὰρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·

305 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβηλον, δαΐδας, αἰεττοχόμας τε,

μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκώσαστο· ἰδέντι

Δύεσθαι γάρ τ' εἶμεν ἐπὶ χθονὶ Φύλ' ἀνδράων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φώνησέν τε·

ἔειπ'· σὺ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσι φίλον κῆρ

310 Μαψιδίης πεχολῶσθαι· ἀμείνῃ δ' αἴσιμα πάντα.

Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,

τοῖος ἦν, οἷος ἔσσι, τά τε φρονέων, ἄτ' ἐγὼ περ,

Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέσται,

αὐτὸς μένων· οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δαίνην,

315 Αἶκ' ἐβέλων γε μένοισ' ἄεκοντα δὲ σινοῦπις ἐρύξει

Φαίηκην· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένησθαι.

Πομπὴν δ' ἐς τὸδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' αὖ εἰδῆς,

Αὔριον· ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ

λέξαι· οἱ δ' ἑλδῶσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἱκῶμαι

320 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴποι τοι φίλον ἔστιν·

εἶπερ καὶ μάλα πολλὰν ἱκατέρη ἔς· Εὐβοίης·

τὴν γὰρ τηλοτάτῃ Φᾶσ' ἔμμεναι, οἱ μιν ἴδοντο

λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν

Ἦγον, ἐποφόμενον Τιτυδὸν, γαστήριον υἷον·

325 καὶ μὲν οἱ ἐνὶ ἡλλόν, καὶ ἔπειρ καράτοις τέλεισσαν

ἡματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήγαγον εἰκάδ' ὀπίσσω.

Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἔραται

Νῆες ἄραι καὶ κοῦροι ἀναβήσκειν ἄλα πηδᾷ.

ὣς Φάτο· γάλησεν δὲ πολέτας ὁλός Ὀδυσσεύς·

330 Εὐξάμενος δ' ἔρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔν τ' ἐνέμαξε·

Ζεῦ πάτερ, αἶψ' ὅσα εἶπε, τελευτήσεις ἄπαντα,

Ἀλκίνοος· τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἔρουραν

Ἀεττοχόν κλέος εἶν, ἐγὼ δὲ καὶ πατρίδ' ἱκαίμεν.

ὣς αἰ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν

Δέμναι· ὅπ' αἰδοῦσθ θέμεναι, καὶ ῥήγας καλὰ

Παρφύρα· ἡμβαλέων, φορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,

Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι σῦλας, καθύπερθε ἔκασθαι.

Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μαγάρων, δᾶς μετὰ χερσὶν ἔχουσιν.

340 Αὐτὰρ ἐπεὶ εἶρεσαν πυκινὸν λῆχος ἐγκονέουσιν,

Ἦτρυνεν Ὀδυσῆα περιζήμεναι ὑπέρσιν·

ὄρεο κέων, ἢ ῥοῖες, πεποιήται δὲ τοι σῶν.

- „ Ludentes : inter eas autem ipsa erat similis diis.
 „ Ei supplicavi : illa vero neutiquam à mente aberrabat bona ;
 „ Ut non sperares juniorem obvium-factum
 „ Acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 „ Quæ mihi cibum dedit affatis , & generosum vinum ,
 „ Et lavit in flumine , & mihi has vestes dedit.
 „ Hæc tibi , tæmet si afflictus , vult enarravi.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit , dixitque ;
 „ Hospes , certe quidem hoc recte non advertit
 „ Filia mea , quod te neutiquam enim ancillis mulieribus
 „ Duxerit in nostram domum : tu nempe illi primæ supplicasti.
 Huic autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ Heros , ne mihi idè eximiam reprehende puellam :
 „ Nam ipsa quidem me jussit cum ancillis subsequi ;
 „ Sed ego nolui , timens , reverentique ,
 „ Ne fortassis & tibi animus irasceretur conspicato :
 „ Suspicientes etenim sumus supra terram genus hominum.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit , dixitque ;
 „ Hospes , non mihi tale in præcordiis charum cor ,
 „ Temere ut irascatur : potiora autem honesta omnia.
 „ Utinam enim , Jupiterque pater , & Minerva , & Apollo ,
 „ Talis , existens , qualis es , eaque sentions quæ ego & ipse ,
 „ Filiam meam habere velles , & meus gener vocari ,
 „ Hic mapens ; domum autem ego & bona darem ,
 „ Si modo volens maneres ; invitum verò te nullus detinebit
 „ Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.
 „ Deductionem verò in hoc ego constituam , ut bene intelligas ,
 „ Cras : in id temporis autem tu quidem domitus somno
 „ Decumbes : illi verò remigabunt per tranquillum ; donec perve-
 „ In patriam tuam , & domum , & sicubi tibi gratum sit ; (neris
 „ Etiam si valde multo longius abest quam Eubœa :
 „ Eam enim longissime ajunt abesse , qui eam viderunt
 „ Ex populo nostro ; quando flavum Rhadamanthum
 „ Duxerunt , invisurum Tityum , Terræ filium :
 „ Atque illi quidem illuc venerunt , & absque labore perfec-
 „ Die eodem ; & deduxerunt domum retro. (tuntque
 „ Cognoscens verò & ipse in mente , quàm optimas
 „ Naves meæ & juvenes in torquendo mari remis.
 Sic dixit ; gavisus est autem patiens nobilis Ulysses :
 Precatus verò deinde dixit , verbumque fecit , & locutus est ;
 „ Jupiter pater , utinam quæcunque dixit , perficeret omnia ,
 „ Alcinoüs : hujus quidem per aliam terram
 „ Immortalis gloria esset ; ego autem in patriam venirem.
 Sic illi quidem talia invicem colloquebantur.
 Jussit autem Arete candida-ulas ancillas
 Cubilia sub porticu ponere , & stragula pulchra
 Purpurea injicere , internereque deluper tapetas ,
 Chlénasque imponere villosas , ad superne induendum.
 Illæ verò ibant ex ædibus , facem in manibus tenentes.
 Cæterum postquam stravissent densum lectum accubantes ,
 Hortabantur Ulyssē affantes verbis ;
 „ Surge decubituus , & hospes ; paratus acerbè est cibi lectus.

"Ὡς φάν· τῷ δ' Ἀσπασὸν εἰσάγω κοιμηθῆναι.

"Ὡς δ' μὲν ἔνθα κάλειδε παλῦτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

345 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰδοῦσθ' ἱριδοῦσιν.

Ἀλκίνοος δ' ἔκτα λάντο μυχαῖ δόμου ὑψηλοῖο·

Πὰρ δὲ γυνὴ δάσποινα λέχος πόρυνε καὶ εὐνήν.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ
Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἰωδῆσις.

ΕΚκλησία γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τοῦ ξένου, καὶ ναῦς κατέλκεται πρὸς ἔκπομπήν τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ ἐσιδόντες παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἄριστοι, καὶ μετὰ ταῦτα δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίηκες καὶ Ὀδυσσεύς· καὶ ὁ Δημόδοκος ἔδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μαιχλίαν Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης· ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσπληγὴν τοῦ δουρείου ἵππου· καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς κλαίοντος, ὁ Ἀλκίνοος πυνθάνεται, διὰ τί κλαίει, καὶ τίς, καὶ πόθεν εἶη.

Θῆτα δ' ἑλλοῖς Φαίηκες Ὀδυσσεὺς κείρησιν.

- Η**Μος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥδης,
 "Ὀρνυτ' ἔρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
 "Ὀν δ' ἔκτα διογενὴς ὥστε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαίηκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθιστον ἐπὶ ξεστῶσι λίθοισι
 Πηλεΐδην· ἥ δ' ἄνδ' ἔκτα μετόχιστο Παλλὰς Ἀθήνη,
 Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 Νόσον Ὀδυσσεῖ' ὑπερλήτορι μητιόεσσαν.
 10 Καὶ ἴα ἐκάστω φωνῇ παριζαμένη φάτο μῦθον·
 Διῦτ' ὄγε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Εἰς ἀγορὴν ἔναι, ὅφρα ξείνοιο πύθνηθε,
 "Ὅς νόον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκτο δῶμα,
 Πόντον ἐπιπληγυχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ἑοῖος.
 15 "Ὡς εἰποῦς, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε, καὶ ὕδραι,
 Ἀγρομέων, πολλοὶ γὰρ ἐθνήσαντο ἰδόντες·
 Τὴν Λαέρταο δαΐφρονα· τῷ δ' ἔρ' Ἀθήνη
 Θεσπασίην κατέχειε χάριν κεφαλῇ τε, καὶ ὕμοις·
 20 Καὶ μιν μακρότερον καὶ πάστευα ἔκειν ἰδέσθαι,
 "Ὡς κεν Φαίηκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 Δεινὸς τ', αἰδοῖς τε, καὶ ἱκετεύσειεν ἀέθλους
 Πολλοὺς, οὓς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσσεὺς.
 Αὐτὰρ ἰππεῖ ῥ' ἡγεσθαι, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσαντο καὶ μετίεπε·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Κεῖνος ἔδ', οὐκ οἷδ' ἔστις, ἀλώμενος ἔκτ' ἑμὸν δῶ,
 Ἥδ' ὡς ποῖς ἦοιαν, ἥ ἑσπερίων ἀνδρώπων·
 30 Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὥς τοπάρους περ, ἱπποτρυνάμεθα πομπήν.

Et dixerunt: huic verò gratum visum-est dormire.
 Et ille quidem ibi dormiebat patiens nobilis Ulysses,
 Timatis in lectis, sub porticu sonante.
 Alcinoos verò decubuit in penetrati domus excelsæ:
 Jata verò uxor regina lectum ornavit & cubile.

O D Y S S E Æ H O M E R I V I I I L I B R I

Argumentum.

Concio fit Phæacum de hospite, & navis deducitur ad reductionem Ulyssis; & convivio suscipiuntur ab Alcinoos Phæacum optimates. Et posthac disco certant Phæaces & Ulysses. Et Demodocus canit, primum quidem ea quæ acciderant circa adulterium Martis & Veneris, deinde ea quæ circa introductionem lignei equi: Atque Ulysses siccante, interrogatur quis & unde sit.

¶ Ex certaminibus Phæaces de Ulyssæ experimentum sumpserunt.

Quando verò mane-genita apparuit rosea-digito Aurora,
 Surrexit ex lecto sacra vis Alcinoi.
 Surrexit porro nobilis urbium-everdor Ulysses.
 Illis verò præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat;
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 Prope-iacentem: per urbem autem obibat Pallas Minerva,
 Assimilata præconi prudentis Alcinoi,
 Lectum Ulyssæi magnanimo meditans:
 Et hæc unicuique viro affans dixit verbum;
 „ Hæc age, Phæacum ductores, & principes,
 „ Ad concionem ite, ut de hospite audiat,
 „ Qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 „ Ponto pererrato, corpore immortalibus simills.
 Sic locuta, incitavit robur & animum uniuscujusque.
 Cito verò implebantur hominibus forumque, & sedilia,
 Congregatis, multi enim admirati sunt conspicati
 Filium Laertiæ prudentem: ei verò Minerva
 Divinam affudit gratiam capitiq; & humeris;
 Et ipsum proceriorem & crassiorē reddidit aspectu,
 Ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 Gravisq; & venerabilis, & ut-perficeret certamina
 Multa, quibus Phæaces experientur Ulyssē.
 Ceterum postquam convenerant, congregatique erant,
 Illis dein Alcinoos concionatus est & interlocutus;
 „ Andite, Phæacum ductores, atque principes,
 „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
 „ Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 „ Sive ab Orientalibus, sive Occidentalibus hominibus;
 „ Deductionemque flagitat, & precatur ratam esse.
 „ Nos verò, ut antea quidem, maturamus deductionem.

„ Neque

- Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται,
 Ἐνθάδ' ἐδυρμένον δηρὸν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
 Ἀλλ' ἔγε, νῆα μέλαιναν ἱρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν
 35 Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δῶν, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσδων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἕριςοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἱετρά
 Ἐκβύτ'· αὐτὰρ ἔπειτα θεῶν ἀλεγύνεσθε θεῖτα,
 Ἥλστερόνδ' ἰλδόντες· ἔγδ' δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
 Ἐρχοσθ'· ὅφρα ἔλιναν ἐνὶ μεγάρῳ Φιλέωμεν,
 Μηδὲ τις ἀργείσθω· καλέσασθε δὲ βεῖλον κοῖδον
 Δημόδεκον· τῷ γάρ βα θεὸς πέρι δῶκεν κοῖδον
 45 Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐπατρύνησιν αἰδεῖν.
 Ὡς ἔρη Φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο
 Σκηπτοῦχοι· κήρυξ δὲ μετώχκετο βεῖλον κοῖδον.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶν, καὶ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ δῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο.
 50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν οἱ γε μέλαιναν ἄλδς βένθοσδε ἱρυσσαν·
 Ἐν δ' ἰσθμῷ τ' ἵτιθεντο καὶ ἰζία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἠρτύναντο δ' ἱετρά τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰζία λευκὰ πέτασσαν·
 55 Ἐφροῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὕρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆντο δ' ἔρ' αἰθουσαί τε, καὶ ἔρκα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 Ἀγρομέων· παλλοὶ δ' ἔρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιότε·
 Τόλαια δ' Ἀλκίνοος δυοκκίδεα μῆλ' ἱέρευσε,
 60 Ὅκτ' δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίπιδας βοῦς·
 Τοὺς δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἱεραυνήν.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἔγων ἱέρηρον κοῖδον·
 Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε,
 Ὀφθαλμῶν μὲν ἕμερσε, δίδου δ' ἠδείαν κοῖδον.
 65 Τῷ δ' ἔρα Ποντόνοος βῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 Μίσσῳ δαιτυμένων, πρὸς κίονα μακρὴν ἱεῖσας·
 Καδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγύειαν
 Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἰλίσσας
 Κήρυξ· πᾶρ δ' ἐτίθει κάρυσον, καλὴν τε τράπεζαν.
 70 Πᾶρ δὲ δέπας οἶνοιο, πειλὶν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἱτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἔρ' κοῖδον ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 Οἴμης, τοῦ τοτ' ἔρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκαστο·
 75 Νεῖκος Ὀδυσσεύς καὶ Πηλεΐδης Ἀχιλλεύς,
 Ὡς ποτὲ δηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖῃ,
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Χαῖρε νῶν, ὅτ' ἕριςοι Ἀχαιῶν δηριδώντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυρροῖ ἐν ἡγάθῃ, ὅδ' ὑπέρβη λῆϊνον οὐδὲν
 Χρησόμενος· τότε γὰρ βα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλῆς.
 Ταῦτ' ἔρ' κοῖδὸς ἤϊδε περικυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum perve-
 rit, lagens diu manet, propter deductionem. (scris,
 Sed age, navem nigram deducamus in mare vastum
 Recentem: juvenes autem duo, & quinquaginta,
 Ligantur è populo, quicumque olim sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 Exite: ac deinde subitum apparate convivium,
 Ad nostram domum profecti; ego autem laute omnibus præ-
 juvenibus quidem hæc præcipio: ac cæteri (bebo.
 Sceptrygeri reges meam ad domum pulchram
 Veniatis; ut hospitem in sedibus amice excipiamus,
 Neque quis reculet: advocate verò divinum cantorem
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantilenam
 jucundam, utcumque animus *ipsum* impellet ad-cantendum.
 Sic utique locutus prævit; simul verò sequebantur
 Sceptrygeri: præco autem adibat divinum cantorem.
 Juvenes verò electi duo, & quinquaginta,
 Iverunt, ut præceperat *Alcinõs*, ad litus maris infructuos.
 Porro postquam ad navem pervenissent, atque mare,
 Navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxerunt,
 Imposueruntque malum, & vela navis nigræ;
 Aptantque remos vincula per coriacia,
 Omnia nitè; velaque alba expanderunt:
 At vero in humidum ipsam stiterunt: cæterum postea
 Perreerunt ire *Alcinõis* prædantis ad magnam domum.
 Ipebantur autem porticusque, & septa, & domus viris
 Congregatis: multi nempe erant juvenes atque senes.
 Illis verò *Alcinõs* duodecim oves mactavit,
 Odoque albos-dentibus fœces, duosque camuros boves:
 Quos excoriant, curantque, apparantque convivium amicum.
 Præco autem prope venit ducens amabilem cantorem:
 Quem supra-modum *Musa* dilexit, dedit verò bonæque malum.
 Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum. (que;
 Hic verò deinde *Pontoniõs* posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 In medio convivarum, columnæ longæ affixam: (tinctam,
 Ex parillo autem suspendit citharam argutam,
 Ipsum supra caput, & monuit manibus prendere
 Præco; juxta autem apponebat canistrum, pulchramque mensam,
 Juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quoties animus juberet.
 Illi verò ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Cæterum postquam potus & cibi desiderium exemissent,
Musa dein cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 Cantilenæ, cujus tunc utique gloriæ ad cœlum latum pervenit:
 Contentionem *Ulyssis* & *Pelidæ* *Achillis*,
 Ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 Actibus verbis: rex autem virorum *Agamemnon*
 Gaudebat animo, cum optimi *Achivorum* contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat *Phœbus Apollo*
 In *Pythia* divina, quando supergressus est lapideum limen
 Oraculum-petiturus: tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisquæ & *Danaïs*, *Jovis* magni per consilia.
 Illa utique cantor cantabat inelytus: at *Ulysses*

- Περφόρεον μάγα φάρος ἰλῶν χερσὶ τριβαρήσι,
 85 Κακκιφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 Αἶδετο γὰρ Φαιήκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι ὅτε λήξειαν αἰείων θεῶς ἀοιδὸς,
 Δάκρυ' ἑμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φάρος ἔλασσε,
 Καὶ δάπας ἀμφικύπελλον ἰλῶν, σπείσκειναι θεοῖσιν·
 90 Αὐτὰρ ὅτ' αὖ ἄρχοιτο, καὶ στρέψειν αἰεΐειν
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἔπει τέρποντ' ἐπείσσειν·)
 Ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γυάσκεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἰλάνθανε, δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἔπεφράσατ', ἡδ' ἐνόησεν,
 95 Ἥμενος ἕγχε' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ σανάχοντος ἔκουσεν·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετιῦδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες·
 Ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἰσης,
 Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήροβς ἐσι θαλεῖη·
 100 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 Πάντων· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίστη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοστήσας, ἔσπον περιγινόμεθ' ἄλλων,
 Πῦξ τε, παλαισμοσύνη τε, καὶ ἄλμασιν, ἡδὲ πύδεσσιν·
 Ὡς ἤρα φωνήσας, ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 105 Καθ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε Φόρμιγγα λιγυῖαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο.
 Κήρυξ· ἦρχε δὲ τῶ αὐτῇν ἰδὼν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι.
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμακρόντες.
 Ἐνθ' ὅμμεν εἰς ἀγορὴν, ἄμμε δ' ἔσπετο πούλυς ὄμιλος·
 110 Μυρίοι· ἄνθ' ἔσαντο νέαι πολλοὶ τε, καὶ ἱσάλοι.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρόναός τε, καὶ Ὀλύμπας, καὶ Ἐλατρεὺς
 Νευτεὺς τε, Πρυμνεὺς τε, καὶ Ἀγχιόλαος, καὶ Ἐρετρεὺς
 Ποντεὺς τε, Πρωρεὺς τε, Θάων, Λυκθησίναός τε,
 Ἀμφιάλός θ', υἱὸς Παλυνήου Τεκτονίδαο·
 115 Ἄνθ' καὶ Εὐρύαλος, βροτολοιγὸν ἴσος Ἀρκί,
 Ναυβολίδης θ', ὃς ἥριος ἔην εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Πάντων Φαιήκων, μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
 Ἄνθ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ', Ἀλιδός τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος.
 120 Οἱ δὲ τρι πρῶτον μὲν ἐκειρήσαντο πύδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἄμμε πάντες
 Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἥριος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·
 Ὅσπον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμινοσῖν,
 125 Τόσπον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἱκέθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγυεινῆς πειρήσαντο·
 Τῇ δ' αὐτ' Εὐρύαλος ὑπεκαίνυτο πάντας ἄριστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστερος ἦεν·
 Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 Πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγκυλὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 Τοῖς ἤρα Λαοδάμας μετέφη, παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴτιν' ἀέθλων
 Οἶδέ τε καὶ δεδάμηκε· φύγην γὰρ μὲν οὐ κακὸς ἐσι,
 135 Μηρούς τε, κνήμας τε, καὶ ἥμφιν χεῖρας ὑπερβιν,
 Ἀλκίνοοιο

vestem ingentem vestem prehensam manibus robustis,
 caput traxit, obtexitque pulchram faciem:
 crebatur enim Phæaces, sub supercillis lachrymas stillans,
 quando desit canere divinus cantor,
 stryxis absterxis, à capite vestem demisit,
 poculo rotundo sumpto, libavit diis:
 cum quando rursus incipiebat, & hortabantur eum, ut caneret,
 Phæacæ optimates, (quippe oblectabantur illius carminibus;)
 Ulysses, capite obvoluto, iugebat.
 At illos quidem omnes latebat, lachrymas stillans,
 Alcinoos verò solus ipsum animadvertit atque observavit,
 sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audivit:
 Continuo verò inter Phæaces remigii-studiofos loquebatur;
 Adite, Phæacum ductores, atque principes;
 Jam quidem convivio saturavimus animum aequali,
 Citharæque, quæ convivio congruens est lauto:
 Nunc verò examus, & certamina experiamur
 Omnia; ut hospes narret suis amicis,
 Domum reversus, quantum superemus alios,
 Pugilatque, luctæque, & saltu, atque cursu.
 Sic atque locutus, prævit; illi verò una secuti sunt.
 E paxillo autem suspendit citharam argutam,
 Demodocum verò prehendit manu, & eduxit ex ædibus
 Præci; præibat autem ei eandem viam, quam & alii
 Phæacum optimates, certamina spectaturi.
 Percretae autem ire ad forum, simulque sequebatur ingens turba,
 Immo; surgebant verò juvenes multique, & fortes.
 Surrexit quidem Acronæusque, & Ocyalus, & Elatreus,
 Nantiusque, Prymneusque, & Anchialus, & Eretmeus,
 Panteusque, Proreusque, Thoos, Antheineusque,
 Amphialusque, filius Polynœi Tectonida;
 Surrexerunt etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Nephelidesque, qui optimus erat specieque, corporeque,
 Omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 Surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, & deo-par Clytoneus.
 Hi porro primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Et autem à carceribus extensus-erat cursus; simul verò omnes
 Ceteri volabant pulverem-excitantes in-campo.
 Primum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius;
 Quantumque in novali spatium est mularum,
 Præcurrens ad populum venit; ceteri verò relictæ sunt.
 Alii autem luctæ molestæ periculum-fecerunt:
 In hac porro Euryalus vicit omnes optimates.
 Ictus verò Amphialus omnium optimus erat:
 Disco autem omnium præstantissimus erat Elatreus:
 Pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ceterum postquam omnes oblectassent animum certaminibus,
 Inter hos deinde Laodamas locutus est, filius Alcinoi;
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 Novitque & didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 Femoribusque, & cruribus, & ambabus manibus superæ,
 Ceterum

- Ἀρχὴν τε σισαρήν, μέγα τε σθένος· οὐδὲ τι ἕβης
 Διεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβηκται πολλέςσι.
 Οὐ γὰρ ἔγνωγέ τι φημι κακώτερον ἕλλο θαλάσσης.
 Ἄνδρα τε συγχαῖμαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
- 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύκλος ἀπαμειβέτο, Φάνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν τυττας.
 Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰδὼν, καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἤκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 Στῆ ῥ' ἐς μέσσην ἰδὼν, καὶ Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
- 145 Δεῦρ' ἔγχε καὶ σὺ, ξείνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 Εἰ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἰδμεν ἀέθλους·
 Οὐ μὲν γὰρ μαίζων κλέος ἄνέρος, ὕφρα κεν ᾗσιν,
 Ἥ ὅτι ποσσὶν τε ῥέξη καὶ χερσὶν ἔβησιν.
 Ἀλλ' ἔγχε πείρησαι, σπένδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
- 150 Σοὶ δ' ἰδὼς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Νηὺς τε κατέϊφρα, καὶ ἐπαρτέας εἰσὶν ἐταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα καλεῖσθε καρτομένους;
 Κῆδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἥπερ ἄεθλοι,
- 155 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πύλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμδύγησα·
 Νῦν δὲ μετ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 Ἥμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύκλος ἀπαμειβέτο, νεικέετ' ἔκνυτ'·
 Οὐ γὰρ σ' οὐδὲ, ξείνε, δαήμεσι φησι δίσκῳ
- 160 Ἀέθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 Ἀλλὰ τῶ, ἥ εἴ ἕμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 Ἀρχὸς ναυτάνων, οἷτε πρηνεῖς ἔασιν,
 Φόρτου τε μνήμην, καὶ ἐπίσκοπος ᾗσιν ὀδαίων,
 Κερδαίνῃ δ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀλκητῆρι ἔοικας.
- 165 Τὸν δ' ἔρ' ὑπὸ δρῶ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλη ἀνδρὶ ἔοικας.
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίζεται δίδωσιν
 Ἀνδράσιν, οὔτε Φοῖβη, οὔτ' ἄρ' Φρένας, οὔτ' ἀγορητῶν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
- 170 Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπασσι γέφει· οἳ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὃ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μαιλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἕξυ, θεὸν ὥς, εἰσορόωσιν·
 Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
- 175 Ἀλλ' οὐ οἳ χάρις ἀμφιτοριζέσθεται ἱέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀρικρεπὲς, οὐδὲ κεν ἕλλως
 Οὐδὲ θεὸς τέυξε· νόον δ' ἀποφώλιος ἔσσι.
 Ὀρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἰγὰρ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
- 180 Ὡς σύ γε μυθεῖσαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὄτω
 Ἐμμεναι, ὕφρ' ἦβη τε πεποῖδρα, χερσὶ τ' ἐμῇσι·
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἡλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλησα
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλογεῖνά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομαι ἀέθλων·
- 185 Θυμοδαχῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με τίκων·
 Ἥ ἴα, καὶ αὐτῶ φάρε· ἀναΐξας λάβε δίσκον
 Μαίζονα καὶ πάχυνον, γαστήρην τε καὶ ἄλκον περ,

Cerviceque firma, ingentique robore: neque omnino vigore-
Caret; at malis contractus est multis. (juvenili

Non enim ego quid existimo pejus aliud mari,
Ad hominem confringendum, etiam si valde fortis fuerit.
Hinc autem rursus Euryalus respondit, dixitque;
Laodama, sane hunc sermonem recte dixisti.
Ipse nunc provoca profectus, & admone sermone.
At postquam hoc audisset eximius filius Alcinoi,
Stetit in medium progressus, & Ulysses allocutus est;
Huc age & tu, hospes pater, periculum-fac certaminum;
Si quod fortassis didicisti; par enim est, te scire certamina;
Neque enim major gloria hominis, quo-ad fuerit,
Quam quod pedibus strenue-agat & manibus sis.
Verum age, fac-periculum; & pelle moestitiam ab animo;
Tibi vero profectio non adhuc diu aberit, sed tibi jam
Et navis deducta est, & parati sunt socii.

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
Laodama, quid me ista jubetis incessentes?
Dolores mihi etiam magis in animo, quam certamina;
Qui antea quidem valde multa passus sum, & multa pertuli;
Nunc vero in vestro consessu reditus indigens
Sedeo, precans regemque, omnemque populum.

Hinc vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam;
Neque enim te, hospes, perito viro assimilo
Certaminum, qualia utique multa inter homines sunt;
Sed illi, qui apud navem multis-transstris-instructam frequenter-
Princeps nautarum, qui & negotiatores sunt, (versans,
Onerisque memor, & inspector sit viaticorum,
Lucrique rapto-acquisiti; neque athletæ similis-es.

Ilum autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
Hospes, non honeste dixisti; protervo viro similis-videris.
Ita non omnibus Deus amabilia-munera donat
Hominibus, neque formam, neque ingenium, neque eloquentiam.

Etenim alius quidem specie inveniustior est vir,
At deus formam verbis ornat: alii vero in ipsum
Oblectati aspiciunt: hic autem secure loquitur
Modestia cum suavi, eminetque inter congregatos:
Incedentem autem cum per urbem, deum veluti, aspiciunt;
Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus;
Verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
Sic & tibi species quidem decora, neque aliter
Ne Deus quidem fingeret; mente vero imperitus es.
Irritasti mihi animum in praeordiis charis,
Locutus indecenter: ego vero non ignarus certaminum,
Ut tu fabularis, verum inter primos puto
Fuisse me, donec juvenia fretus sui, manibusque meis:
Nunc vero premor ærumna & doloribus; multa enim passus sum,
Virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certaminum;
Mordax enim est sermo tuus; impulisti autem me locutus.
Dixit utique, & cum-ipsa veste impetu-factoprehendit discum
Majorem & crassius, gravioresque non paulo quidem, Quam

- Ἡ οἷω φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
 Τὸν ῥα περιστρέψας ἦκε σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς·
 190 Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἐπτήξεν ποτὶ γαίῃ
 φαίηκες δολιχέρηται, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 Ἄσος ὑπάλ' ῥιπῆς· ὃ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 Ἄνδρ' ἰδέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 195 Καὶ κ' ἀλαδὲς τοι, ξεῖνε, διακρίνειαι τὸ σῆμα
 Ἀμφαφῶν· ἐπεὶ οὔτι μαιμυγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἕβλον·
 Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 Χαίρων, οὔνεχ' ἑταῖρον ἐνὲά λεῦσσ' ἐν ἁγῶνι·
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕπερον ἔλλον
 Ἦσιν ἢ τοσσούτον ἱστῶμαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.
 Τῶν δ' ἄλλων, ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 Δεῦρ' ἔγχε πειρηθῆτω, ἑπεὶ μ' ἐχαλώσατε λίην·
 Ἡ πῦξ, ἡ δὲ πάλῃ, ἡ καὶ ποσσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 Πάντων Φαιήκων, πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος·
 Ἡῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἄν φιλέοντι μάχοιτο;
 Ἀφρων δὲ κείνός γε καὶ οὐτιδανδὸς πέλει ἄνῃρ,
 210 Ὅσος ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἕβλων,
 Δήμῳ ἐν Ἀλλοδαπῷ· ἴο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει·
 Τῶν δ' ἄλλων οὐπὲρ τίν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀδερῖζω,
 Ἀλλ' ἰδέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἕβλων·
 215 Εὐ μὲν τῶξον οἶδα εὐξοοῖν ἀμφοφάσθαι·
 Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, εἰσεύσας ἐν ὁμίλῳ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 Ἀγχι παρασάιν, καὶ τοξαζοῖατο φωτῶν.
 Οἷος δὲ με φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τῶξί,
 200 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.
 Τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺ προφερέερον εἶναι,
 Ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἔβλησω,
 Οὐδ' Ἡρακλῆϊ, οὔτ' Εὐρυτῶϊ Οἰχαλιῆϊ,
 225 Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τῶξων·
 Τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 Ἰκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 Ἐκτάνεν, οὔνεκά μιν προκαλίζετο τοξαζοῖσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ἐστὶ·
 230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσσὶν, μήτις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἰθαμάεσθην
 Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 Ἦεν ἐπηστανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ἡῖν, ἐπεὶ οὐκ ἀχάρισα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ἀλλ' ἰδέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἢ τοι ὀπηδεῖ,
 Χωόμενος, ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἁγῶνι παρὰ σῶς
 Νείκεσεν· ὥς ἄν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὕνοιτο.

Quam quali Phæaces ludebant invicem.

Hunc utique circumrotatum misit valida è manu :

Is sonuit verò lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
Lapidis ab impetu : is verò supervolavit signa omnium
Rapide ruens à manu : posuit verò signa Minerva,
Viro corpus assimolata, verbumque dixit, & locuta est ;

» Etiam cæcus tibi, hospes, posset distinguere signum
» Palpando ; quandoquidem nequiquam mixtum est multitudini,
» Sed longe primum : tu autem confide hoc quidem in certamine:
» Nullus Phæacum ad hoc utique perveniet, neque transmittet.
Sic ait, lætatus verò est patiens nobilis Ulysses,
Gaudens, quod socium benignum videret in circo :
Et tum lenius allocutus est Phæacis ;

» Hunc nunc assequimini, Juvenes ; brevi autem demum aliam
» Me missurum esse aut tantum puto, aut adhuc majus.
» Ex aliis verò, quemcunque cor animusque jubet,
» Hoc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
» Aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu ; nihil recuso ;
» Ex omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem ;
» Hospes enim mihi ille est : quis cum amico pugnaverit ?
» Insipiens ille & nullius-preiis est vir,
» Quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
» Populo in alieno ; sui que ipsius res omnes perturbat.
» Aliorum autem handquaquam ullum rejicio, neque despicio ;
» Sed volo cognoscere & periculum-facere palam.
» Non enim omnino ignavus sum inter homines, quotquot certami-
» Bene quidem arcum novi perpolitum tractare : (na sunt :
» Primus virum contingerem, sagitta missa in turba
» Virorum hostilium ; etiam si valde multi socii
» Juxta astarent, & sagittas-mitterent in viros.
» Solus sane me Philoctetes vincebat arcu,
» Populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi.
» Aliis verò me alo longe præstantiorem esse,
» Quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes :
» Cum viris autem priscis contendere nolo,
» Neque cum Hercule, neque cum Euryto Oechaliensi ;
» Qui etiam cum immortalibus contendebant de arcum-peritiis :
» Ideo etiam statim mortuus est ingens Eurytus, neque ad sene-
» Pervenit in ædibus ; iratus enim Apollo (ctutem
» Occidit, eo-quod ipsum provocasset ad-arcum-tendendum.
» Hasta porro jaculor, quantum non alius quisquam sagitta :
» Solis timeo pedibus, ne aliquis me superet
» Phæacum ; nimium enim male domitus sum
» Fluctibus in multis ; quoniam non commentus apud navim
» Erat perpetuus ; ideoque mihi chara membra soluta sunt.
Sic dixit ; illi verò omnes obmutuerunt silentio :
Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus est ;
» Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaria,
» Sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur ;
» Iratus, quod te ille vir in certamine astans
» Objurgavit ; ut tam virtutem mortalis nullus vituperaret,

- 146 Ο Α Τ Σ Ε Γ Γ Α Σ
 240 "Οσις ἐπίσκιπτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
 Ἄλλ' ἔγχε, νῦν ἐμείθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλοι
 Εἴπῃσι ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
 Δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλδρχῇ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαιῖαι,
 Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι.
 Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, καθαίς τε, χοροὶ τε,
 Εἵματα τ' ἐξημοιβᾷ, λοστρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
 250 Ἀλλ' ἔγχε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 Πάισατε· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων
 Ναυτιλίῃ, καὶ ποσὶ, καὶ ὀρχησῶν, καὶ δοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δὲ τις αἴψα κῆδων φόρμιγγα λίγειαν
 255 Οἰσέτω, ἣ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 "Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος· ὥρτο δὲ κήρυξ
 Οἴσων φόρμιγγα λιγυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσαν
 Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐυπρήσσεισκον ἔκαστα·
 260 Δείξαντες δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κτ' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦρᾳ
 Πρωθῆβαι ἴσαντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο.
 Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 Μαρμαρυγᾶς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀναβάλλετο καλὸν ἀείδειν,
 Ἄμφ' Ἀρεῶς Φιλότητος, ἔυσεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
 "Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἠφαιείοις δόμοισι
 Λάβρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λίχος δ' ἥσυχον καὶ εὐνῇ
 270 Ἠφαιείοιο ἔνακτος· ἔφαρ δὲ οἱ ἔγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνέησε μιγαζομένους Φιλότητι.
 Ἠφαιεὺς δ', ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἔκουσε,
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 Ἐν δ' ἔβει· ἀκμοβέτω μέγαν ἔκμονα, κόπτε δὲ δειμοδὺς
 275 Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἐμπεδον αὐτὶ μένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχολωμένος Ἀρεῖ,
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι ἔκειτο·
 Ἄμφ' δ' ἔρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκίχυντο,
 280 Ἡὐτ' ἀράχνια λεπτὰ, τὰ κ' οὐ κέ τις οὐδ' ἴδοιτο
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολβέντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖεν,
 Εἶσατ' ἵμεν ἐς Λῆμνον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
 Ἡ οἱ γαῖᾶν πολὺ Φιλτάτῃ ἐστὶν ἀπασάνων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 "Ὡς ἴδεν Ἠφαιεὺς κλυτοτέχνην νόσφι κινόντα·
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἠφαιείοιο,
 Ἰσχανόων Φιλότητος ἔυσεφάνου Κυβερειῆς.
 Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 Ἐρχομένη κατ' ἔρ' ἔζεθ'· ὁ δ' εἰσὼ δώματος ἦει,
 Ἐν τ' ἔρε οἱ φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ'· ἔη τ' ἀνέμαζε·

„ Quicumque norit sua mente idonea loqui.
 „ Sed age, nunc meum intellige sermonem; ut etiam alii
 „ Dicās heroum, quando tuis in sedibus
 „ Epuleris apud tuamque uxorem & tuos liberos,
 „ Nostræ virtutis recordatus; qualia etiam nobis
 „ Jupiter opera imponat perpetuo jam-inde à majoribus.
 „ Non enim pugiles sumus inclyti, neque luctatores,
 „ Sed pedibus celeriter currimus, & navibus optimi-*simus*:
 „ Semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, chori-
 „ Vestesque mutatoriae, lavacraque calida, & cubilia. (que,
 „ Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 „ Ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 „ Domum reversus, quantum superemus alios
 „ Rei-nauticæ-peritia, & pedibus, & saltatione, & canent.
 „ Demodoco verò aliquis statim profectus citharam argutam
 „ Afferat, quæ alicubi jacet in nostris sedibus.
 Sic dixit Alcinoüs deo-similis: surrexit autem præco
 Allaturus citharam argutam domo ex regis.
 Præfecti autem Ladorum lecti novem omnes surrexerunt
 Publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 Complanarant autem aream, pulchrumque dilatarunt circum.
 Præco verò prope venit ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum verò juvenes
 Jam-pubescentes stabant, periti saltationis:
 Quæiebant verò circum divinum pedibus: at Ulysses
 Micationes admirabatur pedum, stupefcebatque animo.
 Cæterum Demodocus citharam-pulsans cœpit pulchre canere,
 De Martis amore, pulchreque-coronatæ Veneris,
 Ut primum cœierint in Vulcani sedibus
 Clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit & cubile
 Vulcani regis: statim verò illi nuncius venit
 Sol, qui ipsos observavit commixtos amore.
 Vulcanus autem, ubi tristem sermonem audiverat,
 Perrexit ire in officinam, mala animo profunde-cogitans:
 Imposuit autem incudis-repositorio ingentem incudem, cudebatque
 Infrangibilia, insolubilia; ut firmiter illic manerent. (vincula
 Cæterum postquam struxisset dolum, iratus Marti,
 Perrexit ire in thalamum, ubi ei chara cubilia strata-erant:
 Circumfudit autem lecti-fulcris vincula circulatim omni-ex-parte;
 Multa autem & desuper è-fastigio effusa-erant,
 Perinde atque araneæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem,
 Neque deorum beatorum: perquam enim dolosa facta erant.
 Cæterum postquam omnem dolum circa lectum fudisset,
 Simulavit se ire in Lemnum, pulchre-sedificatum oppidum,
 Quæ illi terrarum multo charissima est omnium.
 Neque cæcam-speculationem habebat aureo-fræno-utens Mars;
 Ut vidit Vulcanum inclytum-arte seorsum profectum:
 Perrexit autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 Cupiens amoris pulchre-coronatæ Veneris.
 Illa verò recens à patre præpotente Saturnio
 Veniens jam desidebat; ille verò intra domum ivit,
 Inque manu ejus hæsit, verbumque dixit, atque compellavit;

- Δεῦρο, Φίλη, λέκτρονδε τραπέσιμον εὐνηθέντε·
 Οὐ γὰρ ἔα' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ πρὺ ἤδη
 Οἴχεται ἐς Λήμνον, μετὰ Σίντιας ἀγριοφάνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄσπασθ' ἐείσατο κοιμηθῆναι.
 Τῇ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 Τερχνήντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 Οὐδὲ τι κινήσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι Φοκτὰ πέλονται.
 300 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφυγυήεις,
 Αὐτίς ὑπερέφας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, ἐπὶ τε μῦθον.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, Φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Ἔσθ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἔγριος ἦρει·
 305 Ἑμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἱόντες,
 Δεῦρ', ἵνα ἔργα γελᾶσθαι καὶ οὐκ ἐπεισιτὰ ἴδῃσθε·
 Ὡς ἱμὶ χυλὸν ἱόντα Διδὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ
 Αἰὲν ἀτιμάζει, Φιλέει δ' ἀίδηλον Ἄρηα·
 310 Οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίτερος, αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἠπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὔτε μοι αἴτιος ἄλλος,
 Ἀλλὰ τοκῆς δῶν· τὼ μὴ γαίνασθαι ὕφελον.
 Ἀλλ' ὄψισθ', ἵνα τῷ γε καθεύδεται ἐν φιλότῃ,
 Εἰς ἱμὶ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὄρνων ἀπάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφείας ἔτ' ἔολπα μίνυνθ' ἄ γε καί μιν οὔτω,
 Καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐτελέσεται ἔμφω
 Εὐδαίην· ἀλλὰ σφῶε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 Εἰσὶν μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἑδνα,
 Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, κυνῶπιδος εἴνεκα πούρης·
 320 Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθμενος·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο ἱεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 ἦλθε Ποσειδάων γαίηςχος· ἦλθ' ἑρμῆς
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἱκέστωρ Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοὶ εἰκοὶ ἐκάστη.
 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἰάνων·
 Ἀσβεστος δ' ἦρ' ἐνῶρτο γέλωος μακάρεσσι θεοῖσι,
 Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.
 Ὡς δὲ τις εἶπαςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὥκυν·
 330 Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἔδω βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,
 Ὡκυτάτῳ περ ἱόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι,
 Χωλὸς ἔδω, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσεῖπεν ἀναξ, Διδὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διδὸς υἱὸς, Διάκτορες, δῶτορ ἰάνων,
 Ἡ βὰ κεν ἐν δεσμοῖς ἑλέοις κρατεροῖσι πιστοῖς
 Εὐδαίην ἐν λέκτροισι παρὰ χροσθ' Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἵναξ ἱκατηβόλ' Ἀπολλων·
 340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 Τμῆες δ' εἰσορόωτα θεοὶ, πᾶσαι τε δῖαι ναι,
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χροσθ' Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωος ὥρτ' ἀλαγάττεισι θεοῖσιν.

Age, chara, ad lectulum divertamus decubitari;
 Non enim amplius Vulcanus domi-est, sed alicubi jam
 Proficiscitur in Lemnum, ad Sintias barbaros-voce,
 Sic dixit: huic autem gratum visum-est cubare.
 Illi verò lectum ingressi concumbebant; vincula autem
 Fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani:
 Neque ullum movere erat membrum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, non amplius effugium patere.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus,
 Retro reversus, antequam ad Lemni terram venisset:
 Sol enim ei speculationem habuit, narravitque historiam.
 Perrexit autem is ire ad domum, charo afflictus corde:
 Stetitque in vestibulo, ira autem ipsum vehemens cepit:
 Horrendum verò clamavit, auditumque movit omnibus diis;
 Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,
 Venite, ut opera ridicula & non tolerabilia videatis:
 Ut me, claudus cum-sim, Jovis filia Venus
 Semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem:
 Eo-quod ille quidem pulcher & sanus-pedibus, at ego
 Imbecillis fuerim: at neutiquam mihi causa alius est,
 Quam parentes duo; qui non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 Meo lecto consensu; ego autem aspiciens tristor.
 Non quidem illos amplius puto vel paululum dormituros hoc:
 Et valde licet amantes: cito non volent ambo (modo,
 Dormire: sed ipsos dolus & vinculum detinebit,
 Donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia,
 Quaecumque ei praeui, impudentem ob puellam:
 Quoniam illi pulchra filia, at non animi-continens.
 Sic dixit; congregati autem sunt dii aeream ad domum.
 Venit Neptunus terrae-quassator; venit & utilitatum-auctor
 Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.
 Feminae autem deae manebant pudore domi singulae.
 Stabant verò in vestibulo dii, datores bonorum:
 Imensus verò risus exortus est diis beatis,
 Artificia insipientibus prudentis Vulcani.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium;
 Non bene-succedunt mala opera: assequitur tardus celerem:
 Ut nunc Vulcanus, cum-sit tardus, cepit Martem,
 Velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent,
 Claudus existens, artificio: propter quod & adulteri-mulctam
 Sic illi quidem talia inter se loquebantur. (debet.
 Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo;
 Mercuri, Jovis fili, internuncie, dator bonorum,
 Nunquid in viscibus velles fortibus compressus
 Dormire in lectulo, apud auream Venerem?
 Huic autem respondit deinde internuncius Mercurius;
 Utinam enim hoc fieret, o rex jaculator Apollo:
 Vincula quidem ter tot infinita circumfusa essent,
 Vos autem inspiceretis dii, omnesque deae,
 At ego dormirem apud auream Venerem.
 Sic dixit; risus autem exortus est immortalibus diis.

- Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ' ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, (ὥς σὺ καλεῖσαι,)
 Τίσειν αἰσίμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 350 Μή με, Ποσειδάων γαίηοχε, ταῦτα κέλευε·
 Δειλαί τοι δειλὼν γε καὶ ἐγγυμί, ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Εἵκεν Ἄρης εἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἄλυσας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἱνοσίχθων·
 355 Ἥφαιε, εἶπερ γάρ κεν Ἄρης χρεὶος ὑπαλύξας
 Οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμέμβειτ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Οὐκ ἔς, οὐδὲ ῥοικε, τὰν ἔπος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 360 Τὸν δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρεττοῦ περ ἰδόντος,
 Ἀδίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 Ἥ δ' ἔρπ' Κύπρον ἵκανε φιλομμηιδῆς Ἀφροδίτη,
 Ἔς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμνονος βωμός τε θυεῖς.
 ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρίσαν ἑλαιῳ
 365 Ἀμβρότι, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἰδοντας·
 Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσαν ἐπήματα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ταῦτ' ἔρ' ἀοιδὸς ἔειδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τέρπειτ' ἐνὶ φρεσὶν ἥσιν ἀκούων, ἥδ' ἐκ καὶ ἄλλοι
 Φαιήκες δουλιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' ἄλιον καὶ λαοδάμαντα κέλευσεν
 Μουνᾶξ δρῆξασθαι, ἔπει σφισιν οὔτις ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο
 Πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·
 Τὴν ὕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέοντα,
 375 Ἰδυνθεὶς ἐπίτῳ· ὃ δ' ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἤερθεῖς,
 Ῥηϊδίῳ μεθέλεισκε, πάρος ποσὶν οὐδ' ἀνέστηαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρην ἂν ἰδὺν πειρήσαντο,
 Ὀρχεῖσθην δὴ πείτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Ταρφέ' ἀμειβομένῳ· κοῦροι δ' ἐπαλῆκεον ἄλλοι,
 380 Ἐξαότεις κπ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὴ τότ' ἔρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 Ἥ μὲν ἀπειλήσας βητάρμονας εἶναι ἔριζους,
 Ἥ δ' ἔρ' ἱτοίμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσπορόντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήνυδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἥδ' ἐμέδοντες·
 Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἔγε, οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὥς ἐπεικὲς·
 390 Δῶδεκά γάρ κ' ἐκτὰ δῆμον ἀριπρεπὲς βασιλῆας
 Ἀρχοὶ κραινουσι, τρισκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτὸς·
 Τῶν οἱ ἔκπας φάρος ἐϋπλυνὲς, ἥδ' ἐκ χιτῶνα,
 Καὶ χροῦστο τέλειον ἐνείκατε τιμῆντος·
 Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶ
 395 Κεῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἔρ' χαίρων ἐνὶ θυμῷ.

Nos verò Neptunum risu tenebat, precabatur autem is indefinens
Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem: (ten

Et ipsum allocutus verba alata dicebat;

„Solve; ego autem tibi ipsum spondeo, (ut tu jubes,)

„Pensurum sequa omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus;

„Né me, Neptune terræ-quassator, hæc jube:

„Miserae utique pro miseris etiam spondiones ad-spondendum.

„Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

„Si Mars abierit, debito & vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terræ-quassator;

„Vulcanè, etiamsi enim Mars debitum retuens

„Abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Hunc autem respondit deinde inclytus Vulcanus;

„Non fas est, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, vincula solvit robur Vulcani.

Illi verò postquam à vinculis soluti erant, fortis licet essent,

Statim proficientes, ille quidem in Thraciam ivit;

Ad Cyprum verò pervenit risum-amans Venus,

In Paphum; ubi scilicet ei locus arique odorata.

Ibi autem ipsam Gratiæ lavarunt, & unxerunt oleo

Immortali, quæ diis gratiam-addunt semper existentibus:

Vestisque induerunt amabiles, mirabile visu.

Hæc utique cantor cantabat inclytus: at Ulysses

Oblestatur mente sue audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-attentes, re-nauticæ-inclyti viri.

Alcinous autem Mahæ & Laodamante-jussit

Solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus acceperant

Purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

Hæc alter jacebat uti subes umbrosæ,

Flexus retro; alter autem à terra in-altum elevatus;

Facile receptabat; antequam pedibus in solum venisset.

At postquam pila in rectum-jacienda periculum-fecissent,

Saltabant deinde in terrâ æmâ,

Frequenter alternantes; juvenes verò applaudebant cæteri,

Stantes in certamine: multus autem strepitus subortus est

Tum verò Alcinoum allocutus est nobilis Ulysses;

„Alcinou rex, omniū clarissime populorum,

„Sane quidem pollicitus es tripudiatōres esse optimos;

„Sane autem proinde perfecta sunt: stupor me tenet insipientem,

Sic dicit; lætata autem est sacra vis Alcinou;

Statinque Phæaces remigæ-studiofos allocutus est;

„Audite, Phæacum ductores atque principes:

„Hospes mihi valde videtur prudens esse.

„Verum agite, ei demus hospitale-munus, uti par est:

„Duodecim enim in populo præclari reges

„Principes imperant, tertius-decimus autem ego ipse.

„Horum singuli ei vestem bene-lotam & tunicam,

„Et auri talentum ferte pretiosi:

„Statim verò omnia portemus conferti; ut in manibus

„Hospes habens ad cenam veniat gaudens in animo.

Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτὸν ἀρυσάμενος ἐπέειπε·

Καὶ δῶρα· ἐπεὶ οὐτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπήνεον, ἧδ' ἐκέλευον·

Ἄδρα δ' ἔρ' εἰσέμεναι πρέσταν κήρυκα ἱερέας.

400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο, φωνήσεν τε·

Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,

Τοιγὰρ ἰγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ καλεύεις·

Δῶσω οἱ τδὲ ἕορ παγχάλκεον, ὃ ἐπὶ κήπη

Ἀργυρέη, καλὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος

405 Ἀμφιδεδίνηται· πολλός δέ οἱ ἄξιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,

Καὶ μιν φωνήσας ἔπει πτερύοντα προσήδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἰπερ τι βέβηκται

Δεινὸν, ἔφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι ἕλλαπαι.

410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν, καὶ πατρίδ' ἰκάνειν,

Δοῖεν· ἐπειδὴ θεὰ φίλων ὑπο πῆματα πάσχεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἔλβια δοῖεν·

Μηδὲ τί τοι ξίφεός γε πρὸς μετόπισθε γάνυτο

415 Τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκες ἀρυσάμενος ἐπέειπεν.

Ἦ ἴα, καὶ ἄμφ' ὕμοισι ἔτο ξίφος ἀργυρόηλον.

Δόσετό τ' ἥελιος, καὶ τὰ κλυτὰ δῶρα παρέην·

Καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ὀγκυοὶ

Δαξάμενοι δ' ἔρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,

420 Μητρὶ παρ' αἰδέειν ἔδωκαν περικαλλέα δῶρα.

Τοῖσιν δ' ἠγυμάνειν ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·

Ἐλόντες δὲ κάθιζον ἐν ὕψηλοῖσι ἑρῶναισι.

Δὴ ἴα τέτ' Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Δαῖτο, γύναι, φέρε χυλὸν ἀμπερπύ, ἥ τις ἄριστη

425 Ἐν δ' αὐτῇ θεὸς φῆρος ὑπὸ λυγρῶς, ἧδ' ἐχέτωνα.

Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱστάτε, ἔρμεστε δ' ὕδαρ.

Ὅφρα λουσάμενός τε, ἴδων τ' αὖ κείνομα πάντα

Δῶρα, τὰ οἱ φαίηναις ἀμύμονος ἑνὶ δ' ἑνέκων,

Δαιτί τε τέρπηται, καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἰγὼ τδὲ ἔλυσον ἱμῶν περικαλλέος ὀπάσσῃ,

Χρύσειον, ὅφρ' ἱμέθεν μεμνημένος ἡμάτε πάντα

Ἐπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ', ἔλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶσιν ἔειπεν,

Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαρον ὅτι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λαετοχόρον τρίποδ' ἔεισαν ἐν πυρὶ κηλῇ·

Ἐν δ' ἔρ' ὕδαρ ἔχεαν, ὅπῃ δὲ ξύλα δαῖτον ἐλούσαι.

Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἔμψαψε, ἔρμεστε δ' ὕδαρ·

Τόφρῳ δ' ἔρ' Ἀρήτη ξεῖνῃ περικαλλέα χυλὸν

Ἐξίφερόν τε ἀλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 Ἐπὶ δὲ χρυσόν τε, τὰ οἱ φαίηναις ἔδωκεν·

Ἐν δ' αὐτῇ φῆρος θέκειν, καλὸν τε χιτῶνα,

Καὶ μιν φωνήσας ἔπει πτερύοντα προσήδα·

Αἰτὸς κῆρ ἴδε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δαερμὸν ἔηλον,

Μή τις τρεὶς καὶ δὲ δὴν δηλῆσται, ὀππόταν αὐτὸς

445 Εὐδμεθα γλυκὺν ὕπνον ἴδῃ ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τήν γ' ἔκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Αὐτὶν ἐπὶ πρῶτον πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δαερμὸν ἔηλε.

„ Euryalus autem cum ipsum placet verbis,
 „ Et dono; quoniam nequaquam decenter locutus est.
 „ Sic dixit: illi autem omnes approbabant, & hortabantur;
 „ Donaque portatum præmiserunt præconem singuli.
 „ Hæc autem rursus Euryalus respondit, dixitque;
 „ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum;
 „ Equidem ego hospitem placebo, sicut tu jubes:
 „ Dabo ei hunc ensẽ totum-æreum, cui est manabrium
 „ Argenteum, vagina autem recans-secti eboris
 „ Circundata est: magni autem ei pretii erit.
 „ Sic fatus, in manibus posuit ensẽ argenteis-clavis-distinctum,
 „ Et ipsum allocutus verba alata dixit;
 „ Gande, pater ô hospes; verbum verò si quod temere-dictum est
 „ Grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 „ Tibi autem dii uxorem videre, & in patriam redire,
 „ Dent, quandoquidem dii procul-ab amicis æramnas pateris.
 „ Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Et tu, amice, valde gaude; dii verò tibi felicia dent;
 „ Neque amplius tibi ensis desiderium posthac fiat
 „ Hujus, quem jam mihi dedisti ubi-placâsses verbis.
 „ Dixit utique, & circa humeros sibi-posuit ensẽ argenteis-clavis-
 „ Occidebat autem sol, & ei inclyta dona aderant: (distinctum.
 „ Et hæc in domum-Alcinoui tulerunt præcones illustres:
 „ Suscepta autem filii eximii Alcinôi,
 „ Matrem juxta venerandam posuerunt perpulchra dona.
 „ Illis autem præibat sacra vis Alcinôi,
 „ Profecti verò sedebant in altis solis.
 „ Tunc utique Areten allocuta est vis Alcinôi;
 „ Agè, mulier, fer arcam perpulchram, quæ optima;
 „ Inque eâ pone vestem bene-lotam & tunicam.
 „ Et ei super ignem ahenum calefacite, tepesaciteque aquam;
 „ Ut ubi & laverit-se, & viderit bene posita omnia
 „ Dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
 „ Conviviôque oblectetur, & cantilenæ-melos audiens.
 „ Atque ei ego hoc poculum meum perpulchrum præbebo,
 „ Aureum; ut mei memor diebus omnibus
 „ Libet domi-sua Jovique, aliisque Diis.
 „ Sic ait; Arete autem ancillis dixit,
 „ Ut super ignem ponerent lebesẽ magnum quàm celerrime.
 „ Hæ autem lavacralem lebetem posuerunt super ignem ardentem:
 „ Aquamque infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
 „ Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua:
 „ Interea verò Arete hospiti perpulchram arcam
 „ Efferebat è thalamo, imposuitque pulchra dona,
 „ Vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
 „ In eâ porro pallium imposuit, pulchrâmq; tunicam,
 „ Et ipsum allocuta verba alata dixit;
 „ Ipse nunc vide de-operculo, statim verò vinculum inde,
 „ Ne quis tibi in itinere dumnum-afferat, cum fortè
 „ Dormieris dulcem somnum, profectus in nave nigra.
 „ Cæterum postquam hoc audiisset prudens nobilis Ulysses,
 „ Statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

- Ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δίδασκε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἔρα μιν ταμίη λούσασθαι ἐκωγεν,
 450 Ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἔρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 Θερμὰ λούτρ'· ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενος γ' ἐθάμιζεν,
 Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψτοῦς ἠὲ κόμοιο·
 Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γέ, θεῶ ὥς, ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαὶ λούσαν, καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 455 Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βέλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσάμινθου βὰς ἔνδρας μετὰ οἶνοποτῆρας
 Ἦῖε· Ναυσικάα δέ, θεῶν ἔπο κάλλος ἔχουσα,
 Στῆ βα παρὰ σαθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσα,
 460 Καί μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξέην', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 Μνήσῃ ἔμετ', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 465 Οὔτω νῦν Ζεὺς θεῖη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νύξιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·
 Τῷ κέν τοι κῆκεῖθι, θεῶ ὥς, εὐχετοῶμην
 Αἰεὶ ἡματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερώντῳ τε οἶνον.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον ἄοιδον,
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἔρ' αὐτὸν
 Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρεΐσας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 475 Νώτου ἀποπρόταμῶν· ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
 Ἀργεῖδοντος ὕδς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·
 Κήρυξ, τῇ δὲ τοῦτο πῶρε κρέας, ὄφρα Φάγῃσι,
 Δημόδοκῳ, καὶ μιν προσπύξομαι, ἀχνύμενός περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἄοιδοι
 480 Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὔνεκ' ἔρα σφίεας
 Οἴμας Μοῦτ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῦλον ἄοιδῶν.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· κήρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Ἠρώϊ Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἱτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητοῦς ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔκοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
 Ἦ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ εἰ γ' Ἀπόλλων·
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰδεῖς,
 490 Ὅσο' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσο' ἐμόγησαν Ἀχαιοί.
 Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρεῖν, ἢ ἑλλοῦ ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἔγε δὴ μετὰβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἕισον
 Δουρατέου, τὸν Ἐπειδὲς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 Ὅν ποτ' ἐς Ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας· οἱ Ἴλιον ἐκαλάπαξαν.
 Αἶκεν δὲ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλῆξης,
 Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 Ὡς ἔρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἄοιδῇν.
 Ὡς φασ'· ὃ δ' ὀρμήθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἄοιδῃν,
 500 Ἐνείει

Variam, quod olim cum docuit in animo veneranda Chæa.
 Vestigio autem ipsum mulier-oconomam lavari iussit,
 In balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
 Calida lavacra; quoniam nequitiam curatus scilicet frequenter.
 Ex quo reliquerat domum Calypso comas pulchras: (facrat,
 Tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
 Hunc vero postquam ancille lavissent & unxissent oleo,
 Circaque ipsum lætam pulchram locissent atque tulerant,
 E balneo usque egressus viros ad vinipotesores
 Ibat: Nausicaa vero, à diis pulchritudinem habens,
 Stetit juxta postes tecti pulchrè fabricati:
 Admirabatur autem Ulysses oculis aspiciens,
 Et ipsum allocuta verba alata dicebat;
 „ Salve, hospes, ut etiam olim, cum fueris in patria terra,
 „ Memineris mei, quod mihi primæ vitæ *conservate* pretium de-
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (bna
 „ Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
 „ Sic nunc Jupiter det altitonans maritus Junonis,
 „ Domumque ut veniam, & reditus dñem videam:
 „ Ita tibi etiam illuc, deo veluti, vota-fecerim
 „ Semper dictus omnibus: tu enim me servasti, puella.
 Dixit, & in thronum sedit juxta Alcinoi regem.
 Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.
 Præco autem propè venit, ducens amabilem cantorem,
 Demodocum, populo honoratum; collocavitque ipsum
 In medio convivarum, ad columnam longam acclinatam.
 Ac tunc præconem allocutus est solers Ulysses,
 A tergo parte-abscissa; multum vero supererat
 Albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo;
 „ Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
 „ Demodoco; & ipsum complectar, mœstus licet.
 „ Omnibus enim hominibus terrestribus cantores
 „ Honoris compotes sunt & reverentiæ; eò quod ipsos
 „ Cantus Musa docuit; amavitque genus cantorum.
 Sic dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 Heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendunt.
 Ceterum postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Tum vero Demodocum allocutus est solers Ulysses;
 „ Demodoco, longè sinè te supra-mortales laudo omnes:
 „ Aut te Musa docuit, Jovis filia, aut te Apollo;
 „ Valdè enim accuratè Achivorum fatum canis,
 „ Quanta fecerint, passique sint, & quanta laborarint Achivi:
 „ Tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio audieris.
 „ Verum age jam perge, & equi apparatus tanta
 „ Lignei, quem Epeus fecit cum Minerva,
 „ Quem quondam in arcem, dolum, duxit nobilis Ulysses,
 „ Viris impletum, qui Ilium diripuerunt.
 „ Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 „ Statim ego omnibus edicam hominibus,
 „ Quid sanè tibi benignus deus præbuerit divinita cantum. (nama
 Sic dixit: ille vero concitus à deo incipiebat, exilbebatur cantile-

- 300 Ἐνθ' ἰδὼν, ὡς εἰ μὲν ἰύσσέμεν ἐπὶ νηῶν
 πάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶκτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῃ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἔρυσσαντο.
- 305 Ὡς δ' ἰδὼν οἰσθήκε· τοὶ δ' ἤκιστα πῶλλ' ἀγέροντες,
 ἡμεῖσι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἠνέστανε βουλή,
 ἢ δὲ διατμήξει κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλῆσιν ἔρυσκοντας ἐπ' ἄκρας,
 ἢ ἰάκῃ μὲν ἰκνῶματι θεῶν δεικτῆριον εἶναι,
- 310 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλον·
 ἄισα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἱπὴν πόλιν ἀμφικαλύψῃ
 Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶκτο πάντες ἕκαστοι
 Ἀργείων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 ἦειδεν δ', ὡς ἔβυ διεπράβον υἱὸς Ἀχαιῶν,
- 315 ἱππόθεν ἰκχόμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 ἄλλον δ' ἄλλῃ ἦειδε πόλιν κεραϊζόμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δῶματα Διηϊφόβοιο
 βήμεναι, ἥντ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνέτατον πόλεμον φάτο ταλμῆσαντα
- 320 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μαγάλυμον Ἀθήνην.
 Ταῦτ' ἔρ' ἀοιδὸς αἶειδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὅπδ' βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε τῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε τίσσειν,
- 325 Ἀρεῖ καὶ τελέεσσιν ἁμόνῃν νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἰσιδοῦσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυῖ· οἱ δέ τ' ὑπισταν
 κέπτοντες δούρεσσι μετέφρανον, ἥδ' καὶ ὤμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἔχμεν καὶ διζύν·
- 330 τῆς δ' ἱλασινοτάτῃ ἄχρ' ἐφινύθουσι παρειαί·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἱλασιγὰν ὅπ' ἐφύσει δάκρυον εἶβεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἰλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἱπεφράσπ'· ἥδ' ἐνόησαν,
 ἡμενος ἄγχι αὐτοῦ, βαρὺ δὲ σενάχοντος ἀκουσεν·
- 335 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κένυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἥδ' ἐμείδαντες,
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγισαν,
 οὐ γὰρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἶδει.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ὥρορε δῖος ἀοιδός,
- 340 Ἐκ τῷδ' οὐπὶ παύσας· ἐξυροῖτο γόοιο
 Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἐν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 Παινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἵπποι πολὺ κάλλιον οὕτω.
 εἶνεκα γὰρ ξεῖνοιο τάδ' αἰδαίοιο τέτυκται,
- 345 Πομπῇ καὶ φίλῃ δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κατιγνῆτον ξεῖνός θ' ἱμέτης τε τέτυκται
 Ἄνδρι, ὅς· ἐλίσσον περ ἐπιψαύει πραπίδεςσι,
 τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῖθε νοήμασι καρδαλέοισιν,
 Ὅ, ττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δὲ σε κάλλιόν ἐστιν.
- 350 Εἰπ' ὅνομ', ὅ, ττι σε κεῖθε κάλειον μήτηρ τε, πατήρ τε,
 Ἄλλοι θ'· οἱ κατὰ ἄνδρ', καὶ οἱ περιαναιετάουσιν.

Iste aggressus, quo-pacto alii quidem bene-tabulatis navibus
 Consensu enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii verò jam inclytum circum Ulysses
 Sedebant in Trojanorum cœtu, tecti equo:
 Ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; ii autem incerta multa predicabant,
 Sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat consilium,
 Aut discindere cavum lignum sevo ferro,
 Aut de rupe deicere protractum in summitatem,
 Aut sinere ingens simulachrum deorum placamen esse;
 Qua utique *sententiâ* etiam postea peragendum erat:
 Fatale enim erat ut-perirent, postquam urbs intra-se-conclusisset
 Ligneum ingentem equum, ubi sedebant omnes optimates
 Argivorum, Trojanis cædem & mortem ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati sint filii Achivorum,
 Ex equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alia canebat urbem diripere excelsam;
 At Ulysses ad ædes Deiphobi
 Ivisse, tanquam Martem, cum deo-pari Menelao.
 Illic jam gravissimum bellum dicebat ausum
 Vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc utique cantor cantabat eximius: at Ulysses
 Tabescebat; lachryma autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut verò frœmina flet dilectum virum, ei-circumvoluta,
 Qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 Urbi & liberis arcens sævum diem:
 Hæc quidem illum morientem & palpitantem intuita,
 Super illum fusa stridule ejulat; illi verò pone
 Cædentes hastis tergum, atque etiam humeros,
 Servitutem inducunt, laboremque ut-sustineat & ærumnam;
 Hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 Sic Ulysses miserabilem sub palpebris lachrymam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lachrymas fundens,
 Alcinoüs autem ipsum solus animadvertit atque observavit,
 Sedens prope ipsum, graviter autem ingemiscientem audit:
 Statim verò Phæacibus remigii-studiosis dicebat;
 „ Andite, Phæacum ductores atque principes,
 „ Demodocus verò jam cohibeat citharam argutam;
 „ Nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 „ Ex quo cenavimusque, & cœpit divinus cantor,
 „ Ex hoc nunquam cessavit ab ærumnoso luctu
 „ Hospes; valde ipsum quodammodo dolor mentem circumdedit.
 „ Sed age, ille quidem cesset, ut simul oblectemur omnes,
 „ Hospitio-suscipientes, hospesque: quoniam multò satius ita.
 „ Propter enim hospitem hæc venerandum parata sunt,
 „ Deductio & amica dona, quæ ei damus amanter-excipientes.
 „ Instar fratris & hospes & supplex est
 „ Viro, qui utique vel paululum attingat mente.
 „ Ideò nunc neque tu ceta ingenio verluto,
 „ Quodcunque te percontatus fuero: dicere nempe te satius est.
 „ Dic nomen, quo te illic vocabant materque, paterque,
 „ Aliique, qui in urbe sua, & qui circum-habitant.

- Οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔς' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἰσθλὸς, ἱπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἱκεῖ κε τέκονσι τοκῆς.
 555 Εἰπὶ δέ μοι γαῖαν τε τεῖν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
 Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 Οὐδὲ τι πηδάλλ' ἐστὶ, τὰ τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 Ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι ναύματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
 560 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πόινας ἀγροῦς
 Ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερδάσιν,
 Ἥρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τὰδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰκνυτός ἤκουσα
 565 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Πρωσιδάων' ἀγασσάσθαι
 Ἡμῖν, οὐνεκα πομπῶν ἀπήμονες εἰμὲν ἀπάντων.
 Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα ἦα
 Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροσδέει πόντῳ
 Ραισάμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πῶλ' αἰ ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἦ τελέσειεν,
 Ἡ κ' ἀτέλεις εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ὅππῃ ἀπεκλάγχθης τε, καὶ ἄς τινας ἴκει χώρας
 Ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε, πόλεις τ' εὐ ναιετάσας.
 575 Ἡ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
 Οἱ τε Φιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἧδ' ἱλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 580 Ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἱσσομένοισιν ἀοιδῇ.
 Ἡ τίς τοι καὶ πηδὲς ἀπώλετο ἱλιόθι πρὸ,
 Ἐσθλὸς ἔδῳ γαμβρὸς, ἢ πυνθερὸς, οἱ τε μέλιττα
 Κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἵμα τε καὶ γένος αὐτῶν;
 Ἡ τίς που καὶ ἱταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
 585 Ἐσθλὸς· ἱκεῖ οὐ μὲν τι κασιγνήτοισι χερσίων
 Γίνεται, ὅς κεν, ἱταῖρος ἔδῳ, πεπνυμένα εἰδῇ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Ι.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Γ Α Σ

Ἱπὸθεσις.

Ἀρχὴ τῶν Ὀδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς φησὶ πεπολεμη-
 κέναι τοῖς Κίκοσι, καὶ πρὸς τοὺς Λωτοφάγους παραγε-
 νίσθαι, καὶ πρὸς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον πορευθῆναι· καὶ
 τῶτον, φαγόντα ἐξ ἥδη ἱταίρους, ἐκτυφλῶσαι.

Λωτοφάγων, Κικόνων, σὺν Κυκλώπεσσιν, ἴστα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐξὶν ἀοιδῷ·
 Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν·
 Οὐ γὰρ ἔγωγε τι φημι τέλος χαρίεσρον εἶναι,

Ἡ ἴστα

- „ Etenim nemo omnino absque nomine est hominum,
 „ Neque malus, neque bonus, postquam primum natus sit;
 „ Sed omnibus imponunt, simul-atque genuerint parentes.
 „ Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 „ Ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 „ Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 „ Neque omnino gubernacula sunt, quæ scilicet alias naves ha-
 „ Sed ipsæ sciunt cogitata & mentes virorum : (bent;
 „ Et omnium norunt urbes & pingues agros
 „ Hominum; & undas celerrimè maris tranant,
 „ Caligine & nebulâ obtectæ, neque unquam ipsi
 „ Neque damni quid subeundi est metus, neque pereundi.
 „ Sed hæc ita quondam patrem ego locutum audiui
 „ Nausithoûm, qui dicebat Neptunum succensere
 „ Nobis, quòd deductores tuti sinus oranium.
 „ Dixit aliquandò Phæacum virorum affibrefactam navem
 „ Ex deductione reversam in obscuro ponto
 „ Perditurum esse, ingentemque nobis montem urbi obductu-
 „ Sic prædicabat senex: ea verò deus vel perfecit, (rum.
 „ Vel imperfecta sint, ut ei placitum est in animo.
 „ Verum age mihi hoc dic, & verè enarra,
 „ Ubinam erraveris, & ad quasnam perveneris regiones
 „ Hominum; enarra ipsosque, urbesque benè-habitas:
 „ Et quotquot sævique & agrestes, neque iusti;
 „ Quique hospitales, & iis mens sit deorum-reverens.
 „ Dic item, quidnam fleas & lugeas intra animum,
 „ Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 „ Hoc autem dii quidem fecerunt, destinâruntque interitum
 „ Hominibus, ut sit & posteris cantilena.
 „ An aliquis tibi cognatus perit ante Ilium,
 „ Qui eximius erat gener, aut socer, qui utique maximè
 „ Curæ sunt, post sanguinem & genus hominum ipforum?
 „ An aliquis fortasse socius vir grata doctus
 „ Eximius? Quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 „ Est, qui, socius cum-sit, prudentia doctus-sit.

O D Y S S E Æ HOMERII IX.

LIBRI

Argumentum.

PRincipium Ulyssis narrationum, in quo ait se bellasse cum
 Ciconibus, & ad Lotophagos appulisse, & ad Cyclopem
 Polyphemum venisse, & cum postquam comedisset sex jam so-
 cios excacasse.

I. Cum Lothophagis & Ciconibus Cyclops est.

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 Aleinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Sanè hoc pulchrum est, audire cantorem
 Talem, qualis hic est, diis assimilis voce:
 Non enim ego ullum puto eventum gratiorem esse,

Quis

- "Ἡ ὕταν εὐφροσύνη μὲν ἔχρ' κατὰ δῆμον ἔπαινε,
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται κοῖδοι,
 Ἡμενοὶ ἱεῖς· παρὰ δὲ πλήθυσι τράπεζαι.
 Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων.
 10 Οἶνοχόος Φορέησι καὶ ἐγχείρ' δεπάσσειν.
 Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἔμα κῆδεσσι θυμὸς ἐπετράπετο ζονόεντα.
 Ἐῖρεσθ', ὕφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος ζοναχίζω.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕψατιον καταλέξω;
 15 Κῆδε' ἱπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ εὐραυνίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὕφρα καὶ ὕμεῖς
 εἶδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, Φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἡμᾶρ,
 Τμὴν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 20 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔκει.
 Ναιετάρ' δ' Ἰθάκην εὐδείλαιον· ἐν δ' ὕρος αὐτῇ
 Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι.
 Παλλὰ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ὑλίσσῃ Ζάκυνθος.
 25 Αὐτὴ δὲ χθίστα καλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' αἰτᾷται
 Πρὸς ζῴον, (καὶ δέ τ' ἔνευθε πρὸς ἥν τ' ἡελίον τε).
 Τρηχεῖ, ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτι' ἐγώ γε
 ἤς· γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἕλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκεε Καλυψὶς, δῖα θεάων,
 30 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλασιμένη πόσιν εἶναι.
 Ὡς δ' αὐτὼς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μογάρουσι.
 Αἰαίη, δολέσσα, λιλασιμένη πόσιν εἶναι.
 Ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔπειλον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἤς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πῖνασσι οἶκον
 Γαίῃ ἐν Ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ὕγε τοι καὶ νόσον ἐμὸν πολυκῆδ' ἐνίστω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἰφίηκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Ἰαίθεον με φέρων ἄνεμος Κινέουσι πέλασσιν,
 40 Ἰσμάριον· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔκρητον, ἤλεσα δ' αὐτούς.
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δασυήμεθ', ὥς μή τις μαι ἀτεμβόμενος κίει ἴσος.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διαρῆ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὰν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 Βεφαζὸν παρὰ θῖνα, καὶ εἰλείποντας Ἰλίας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἔρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κινέουσι γαγῶνεον,
 Οἱ σφίσι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 Ἠπειρον ναῖοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' Ἰππῶν
 50 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρῆ πειδὼν ἰόντα.
 Ἠλὸν ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἔνθα γίνεται ὤρη.
 Ἠέριοι· τότ' ἄρα κακὴ Διδὸς αἴσα παρέστη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἐν ἧλυσσιν πολλὰ πάθωμεν.
 Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῆσι.
 55 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείρῃσιν.
 Ὅφρα μὲν ἡδὲ ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμᾶρ,
 Τόφρα δ' ἀλαξάμενοι μένομεν πλεονέες περ ἰόντας.

Quam cum lætitia quidem detineat populum universum,
 Carivæque per domum audiant cantorem,
 Scientes ordine; juxta autem plenus sint mensis
 Pæ & carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 Fœcra afferat & infundat poculis:
 Hoc quiddam mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi verò meas ærumnas animus insticit læthæas
 Sciscitari; ut adhuc magis lugens ingemiscam.
 Quid primum, quid autem deinde, quid verò ultimum narrabo?
 Ærumnas quandoquidem mihi multas dederunt Dii coelestes.
 Nunc verò nomen primum dicam; ut & vos
 Sciatis; ego verò deinde, postquam-effugero sævum fatum,
 Vobis hospes sim, etiam longe domum habitans:
 Sum Ulysses Lærtiades, qui omnibus dolis
 Hominiбус curæ-sum, & mea fama ad cælum pervenit:
 Habito autem Ithacæ apicem: in ipsa verò mons est
 Neritæ, nemorosus, conspicuus: circum autem insulas
 Multæ habitantur valde propè invicem,
 Dulichiûmq;e, Sameque, & nemorosa Zacynthus:
 Ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 Ad Occasum, (illæ verò seorsum ad aurotam solemque;)
 Aspera, sed bona juvenum-altrix; nihil ego
 Propriâ terrâ possum dulcius aliud videre.
 Sanè quidem me illic detinebat Calypso, nobilissima deorum,
 In specubus cavis, cupiens sibi maritum esse:
 Similiter porro Circe detinebat domi suæ
 Æacæ, dolosa, cupiens sibi maritum esse:
 Sed meum nonquam animum in pectore flecebant.
 Adeo nihil dulcius suâ patriâ neque parentibus
 Est, etiamsi & quis procul divitem domum
 Terrâ in alienâ habitet seorsum à parentibus.
 Agè verò tibi & reditum meum læchrymosum narrabo,
 Quem mihi Jupiter immisit à Trojâ profecto.
 Ab Illo me ferens ventus Ciconibus appulit,
 Ad Ismarum: ibi autem ego urbem depopulatus sum, occidique ipsos
 Ex urbe verò uxores & possessiones multas ubi-ceperamus, (incelas.
 Divisimus, ut nequis mihi privatus abiret aequali-portione.
 Tum verò quidem ego celeri pede fugere nos
 Hortabar; illi verò valde stulti non parebant.
 Hic verò multum quidem vinum bibebatur, multas autem aves
 Mactabant ad lætus, & flexipodes canes ovæ.
 Interea verò abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 Qui ipsis vicinî erant simul plures & meliores,
 Continentem habitantes, docti quidem ab equis
 Cum-hominibus pugnare, & cum opus-esset peditem pugnare.
 Venerunt deinde, quot folia & flores nascantur vere,
 Matutini: tunc sanè malum Jovis fatum affuit
 Nobis infelicibus; ut dolores multos pateremur.
 Consistentes autem pugnabant pugna ad naves veloces;
 Feriebantque se invicem æreis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, & augebatur sacrædiæ,
 Tandiu utique nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent:
 Quando

- Ημεῖς δ' ἥελιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίχονες κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 60 Ἐξ δ' ἄφ' ἐκάστης νῆδς ὑπκνήμιδες ἑταῖροι
 Ὀλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγαμεν θάνακτόν τε, μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσπενοὶ ἐκ θανάτῳ, φίλους δάσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτέρων τρεῖς ἕκασον αὔραι,
 οἳ ἔσαν ἐν πεδίῳ· Κικλῶνι ὑποθνήσκοντες.
 Νηστὶ δ' ὀπίρρ' ἀνεμὸν βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπέσῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυφα
 Γαίαν ἑοῦ καὶ πόντον· δρώρι δ' οὐρανόθεν νόξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέρουτ' ἐπικάρσιαι, ἰξία δὲ σφιν
 Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διέσχιον ἥσιν ἀνέμοιο.
 Καὶ τὴ μὲν ἐς νῆας κάλεσαν δεισάντες ἑλθόντων,
 Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσαναμεν ἠπειρόνδε.
 Ἐνθα δ' οὖν νόκτω, δύο τ' ἡμέκτα συνεχὲς αἶψ'
 75 Καίμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τῆς καὶ ἡλγεσι θυμὸν ἔδοντες·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμέκρ' ὑπλόκαμος τέλει ἦεν,
 Ἴσοις σῆσάμενοι, ἀνάθ' ἰξία λυγρὰ ἔρυσαντες
 ἡμεῖς· τὰς δ' ἀνέμους τε, κυβερνήται τ' ἴωσαν.
 Καὶ νῦν κεν Ἀσκηθὴς ἰόμην ἐς πατρίδα γαίαν,
 80 Ἀλλά με κῦμα, ῥόδος τε, περιγνάμκτοντα Μάλαισαν,
 Καὶ βορέης ἀπείωσε, παρέπληξεν δὲ Κυθήραν.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐκ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημιν
 Γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἄνθινον εἶδαρ' ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐκ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὄθρ'
 Αἶψα δὲ δειπνῶν ἦλντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοισ' ἔκασσάμεθ'· ἤδ' ἐποτῆτος,
 Δὴ τότε ἑγὼν ἐτέρους προΐην πείθεσθαι ἰόντας,
 (Ἄνδρες δύο κρήνας, τρίτατον κήρυχ' ἡμ' ἐπάσσαρε.)
 90 Οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγνυν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονδ' ἐτάροισιν ἑλθόντων
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφιν δόσαν Λωτοῖο πάσσαλιν.
 Τῶν δ' ὅστις Λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤδισεν, οὐδ' ἐλθεῖν·
 Ἄλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσιν Λωτοφάγοισιν
 Ἀπὸ τῶν ἐρεπτόμενοι μένεμεν, νόστον τε λαθεῖσθαι.
 Τοὺς μὲν ἑγὼν ἐπὶ νῆας ἔγωγ' κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἔρυσσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελεύμην ἑρίστας ἑταίρους
 Σπερχομένους νηδὼν ἐπιβαινέμεν ἀκαιάνων,
 Πῶς πῶ τις Λωτοῖο φάγων νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθηον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἔλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 105 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλάδων δ' ἐς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀδμήλων,
 Ἰάμει', οἱ ῥα θεοῖσι παποιδότες ἀθανάτοισιν,
 Οὐτὸ φουτεύουσιν χερσὶν Φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
 Ἀλλὰ γὰρ ἡσπάρτα καὶ ἀνέροτα πάντα φύονται.

Mando verò sol transibat vesperam-versus,
 Tum verò Cicones pepulerunt domitos Achivos.
 Iuxta autem à singulis navibus bene-ocreati socii
 Perierunt: cæteri verò effugimus mortemque fatumque.
 Illinc verò ulterius navigabamus dolentes corde,
 Lubentes ex morte, charis amissis sociis. (tunc;
 Neque sanè mihi ulterius naves procedebant remis-utrinque-agi-
 Præquam horum miserorum sociorum ter unamqueque vocasse-
 Qui perierunt in campo à Ciconibus trucidati. (cum;
 Navibus autem innatis ventum Boream nubibus-confectos Jupiter
 Cum procellâ ingenti, nubibusque cooperuit
 Terram simul & pontum; ingruit verò è-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique; vela autem ipsis
 In tres quatuorque partes discidit vis venti.
 Et hæc quidem in naves deposuimus, timentes interitum:
 Ipsas verò festinanter subduximus ad continentem.
 Hic duas noctes & duos dies continenter semper
 Iacebamus, simul laboreque & doloribus animam rodentes:
 Sed quando jam tertium diem comas-pulchra complevisset aurora;
 Malis erectis, velisque albis explicatis,
 Sedebamus: illas verò ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 Sed me unda, æstusque, circumflectentem Maleam,
 Et Boreas depulit, & aberrare-fecit Cytheria.
 Hinc autem novem-diebus ferebar perniciosis ventis
 Pontum per piscosum: at decimo conscendimus
 Terram Lotophagorum, qui utique floridum cibum edunt.
 Hic verò continentem ingressi-sumus & hausimus aquam;
 Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
 At postquam cibum gustassemus, & potum,
 Tum verò ego socios præmissi sciscitatum profectos,
 (Viris duobus electis, tertio præcone simul addito,)
 Quinam viri essent in terrâ panem edentes.
 Hi verò statim abeuntes congressi sunt viris Lotophagia.
 Neque sanè Lotophagi parabant sociis mortem
 Nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam.
 Horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 Non amplius renuciare rursus volebat, neque sedire:
 Sed illic volebant apud viros Lotophagos
 Lotum edentes manere, sedulasque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 Navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At cæteros jussi dilectos socios
 Festinantes naves conscendere celeres,
 Nè fortassis quis loto passus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, & per transtra sedebant:
 Ordine verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Illinc autem ulterius navigabamus solentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superbiorum, exlegum,
 Venimus, qui scilicet diis freti immortalibus,
 Neque plantant manibus plantam, neque arant:
 Sed hæc absque semine & atatione omnia proveniunt,

- 110 Πυρρὸν, καὶ κριβαὶ, ἡδ' ἡμπελοὶ, αἵτε φέρουσιν
 Οἶνον ἱριζέφυλον, καὶ σφιν Δίδος ὕμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιζες·
 Ἄλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιζέυει δὲ ἱκαστος·
 115 Παιδῶν ἡδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
 Νῆσος ἑκάστα λάχεια παρὰ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κακλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὐτ' ἀποτηλοῦ,
 Ἐλθέει· ἐν δ' αἶγες ἀπαιρέσιαι γεγάασιν
 Ἀγρίαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 Οὐδὲ μιν εἰσοιχνεύει κυνηγέται, οἷτε καὶ ὕλην
 Ἀλγικὰ πάσχειουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφάπτοντες.
 Οὐτ' ἤρα ποίμνησιν καταίσχεται, οὐτ' ἀρότοισιν,
 Ἄλλ' ἢ γ' ἑσπάρτος καὶ ἀνήροτος ἡμᾶτα πάντα,
 Ἀνδρῶν χήρουσι, βόσκει δὲ τε μοικράδας αἶγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπασσι νέεσσι πάρα μιλτοπάροιοι,
 Οὐδ' ἄνδρες νῆων ἔνι τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας ἑυστέλμους, εἰ κεν τελείοιεν ἱκασα,
 Ἀεὶ ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
 Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν παρόνσι βάλασσαν·
 130 Οἳ κε σφιν καὶ νῆσον ἐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γῆ, φέροι δὲ κεν ὕρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λαιμῶνες ἄλδς παλιῖο παρ' ὄχθας
 Τόρηλοι, μαλακοὶ· μέλα κ' ὕφιστοι ἡμπελοὶ εἶεν.
 Ἐν δ' ἥρασι λαιή· μέλα κεν βαθὺ λήϊον αἶδν
 135 Εἰς ἥρας ἡμῶν· ἐπὶ μάλα πῖπρ' ὄπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λαιῶν εὐορμας, ἵα οὐ χρεὶν πείσματ' ἐξιν,
 Οὐτ' εὐνάς βαλλεῖν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 Ἄλλ' ἐπικέλευντας μέναι χρέον, εἰσέκε ναυτίων.
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύουσιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ἴβει ἀγκλῶν ὕμωρ,
 Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἶγαιραι ποφύουσιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις τιδὲς ἡγεμόνευσε
 Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προῦφαίνον' ἰδέσθαι·
 Ἀλλ' γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σιλήνῃ
 145 Οὐρανὸθεν προῦφαίνε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὐτως τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Οὐτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσιν,
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἑυστέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ, κατεείλεμεν ἱερά πάντα·
 150 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ πρυμνίῳ βαλέσσας·
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἱμαίνεμεν ἡδ' ὀϊάν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδιναόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ νόμφαι, κούραι Δίδος Αἰγιόχοιο,
 155 Αἶγας ἡρεσκέουσ, ἵνα δειπνήσαιεν ἐταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλῃ τρέξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 Εἰλόμεθ' ἐκ νηὸν· διὰ δὲ τρέχα ποσειδάωντες
 Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μανεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο θυάδεκα, ἐς δὲ θυάδεσιν
 160 Ἐνεία λάγχμονον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκα ἔζελλον οἶμα.
 Ὡς τότε μὲν πρέπων ἡμᾶρ, ἐς ἡέλας κατεβήντα,

Piceam, & hordœum, atque vites, quas utique ferunt
 Vitis ex-magnis-uvīs, & ipsi Jovis imber incrementum-dat.
 Illi verò neque conciones consiliariæ, neque leges;
 Sed ipsi celsorum montium inhabitant cacumina,
 In speluncis cavis: jus autem dat unusquisque
 Libens atque uxoribus; neque se-invicem curant.
 Insula deinde humilis præ portu obtenditur
 Terræ Cyclopum, neque prope, neque remotè,
 Sylva: in eâ verò capræ immensæ nascuntur
 Agrestes; neque enim frequentatio hominum prohibet:
 Neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per sylvam
 Dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque sanè gregibus occupatur, neque arationibus,
 Sed ipsa absque-semente & inarata diebus omnibus
 Vitis caret; pascit verò balantes capras.
 Non enim Cyclopibus naves adfunt proras-rubras-habentes,
 Neque viri infans navium fabri, qui conficiant
 Naves bonis-transiris-instructas, quæ perficiant singula,
 Ad urbes hominum euntes; veluti crebrè
 Viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare;
 Qui ipsis & insulam benè-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala; ferret autem tempestiva omnia:
 Infans enim præta maris cani ad littus
 Irrigua, mollia; omnino perennes-vites essent.
 In eâ etiam aratio facilis; valde altam segetem semper
 Stans temporibus metent: quia valdè pingue subest solum.
 In eâ portò portus opportunus, ut non opus fuisse sit,
 Neque anchoras jacere, neque rudentes alligare,
 Sed qui-appulerint manere aliquandiu, donec nautarum
 Animus impulerit, & aspirârint venti.
 Ceterum in vertice portûs fluit limpidi aqua,
 Fons sub specu: circum autem populi nascuntur.
 Hac descendebamus, atque aliquis deus ducebat
 Noctem per obscuram: non enim apparebat, ut videretur;
 Caligo enim circa naves densa erat, neque luna
 E celo lucebat; obtegebatur enim nubibus.
 Hic nullus insulam vidit oculis;
 Neque sanè fluctus magnos volutos ad littus
 Vimus, antequam naves bonis-transiris-instructæ appulissent.
 Appulsi autem navibus, collegimus vela omnia:
 Egressi autem & ipsi sumus in littus maris;
 Inque somno-soluti expectavimus auroram divinam.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 Insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitârunt verò Nymphæ, filiæ Jovis Ægiocchi,
 Capras montanas, ut prandium-fumerent socii.
 Continuo incurvos arcus & hastas longis-cuspidibus
 Cepimus ex navibus: in-tres-partes autem dispositi
 Jaculabamur; statim verò dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim; in unamquamque autem
 Novem sortitò-contigerunt capræ, mihi verò decem elegi soli.
 Sic tum toto die, ad solis occasum,

- "Ημεῖς δαινόμενοι κρέα τ' ἕσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἑρυνδός,
 Ἄλλ' ἐνέην· πολλὴν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικλόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἰλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἰλεύσσομεν, ἐγγυὺς ἰόντων,
 Καπνὸν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, οἶῶν τε, καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδодάκτυλος ἡδύς,
 Καὶ τότε ἔγδον ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 "Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνεν· ἔμοι ἐρήρες ἑταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἔμοις ἐτάροισιν
 Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἳ τινὲς εἰσιν·
 175 Ἥ β' οἴγ' ὕβρις αἶ τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 Ἥ ἐ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 "Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταῖρους,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πυρμνήσια λῦσαι.
 Οἳ δ' αἰψ' εἰσβαίνουν, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 180 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑσπεμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγυὺς ἰόντα,
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 Τψηλὴν, δάφνησι κατηραφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ', οἷός τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 Τψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
 Μακρῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικέμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνέκυε πολῶριος, ὃς βᾶ τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπὸ προῖαν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἰδὼν ἀθεμίσια ἦδη.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελῶριον· οὐδὲ ἔωκει
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὕληεντι
 Τψηλῶν δρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρας ἑταῖρους
 Αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυσκαίδεκ' ἀρίστους
 Βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἄσκον ἔχον μέλανος οἶνοιο,
 Ἠδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἰρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμάρον ἀμφιβεβήκει·
 Οὐνεκά μιν σὺν παιοῖσι περισχύμεθ', ἡδὲ γυναικί,
 200 Ἀζόμενοι· ἔκει γὰρ ἐν ἕλσει δεινδρήεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρον ἀγλαὰ δῶμα·
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἱππὰ τέλειαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δωδέκα πᾶσιν ἀφύσσεας,
 205 Ἠδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
 Ἠεῖδει δμῶων, οὐδ' ἀμφικύλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἄλλ' αὐτός τ', ἕλοχός τε φίλη, ταμίη τε μὲν οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἑρυνδόν,
 "Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 Χεῦ· δδμῇ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δδῶδει,
 Θεσπεσίῃ· τότε δ' ἐν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 Τεῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦεν
 Κωρύκη· αὐτίκα γὰρ μοι εἴσεσθε θυμὸς ἀγήνηρ,
 "Ἀνδρῆ

bibamus epulantes carnes immensas, & vinum dulce.
 Nondum enim ex navibus absumptum erat vinum rubrum,
 Sed ierat; multum enim in amphoris singuli
 Hafimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopus autem ad terram prospiciebamus, propè existentium,
 Fraumque, ipsorumque vocem, oviumque, & caprarum.
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenerunt,
 Sanè tunc decubuimus in littore maris.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò ego concione habitâ omnes allocutus sum;
 „ Alii quidem nunc manete mihi dilecti socii;
 „ At ego cum navi meâ & meis sociis
 „ Profectus, hos homines explorabo, quinam sint;
 „ An illi contumeliosi & agrestes, neque iusti,
 „ An hospitales, & ipsis mens sit deorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi; iussique socios
 Ipsosque conscendere, & rudentes solvere.
 Illi verò continuo conscendebant, & per transra sedebant;
 Ordine autem sedentes capum mare verberabant remis.
 Sed cum jam in locum pervenissemus, propè existentem,
 Hic deinde in extremâ-parte speluncam vidimus, prope mare,
 Excelsam, lauris contextam: ibi verò multa
 Pecora, ovesque, & capræ quiescebant: circum autem choor
 Excelsa ædificata erat excisis lapidibus,
 Pæcerisque pinis, & quercubus altè-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui scilicet pecora
 Solus pascebat procul; neque cum aliis
 Versabatur; sed seorsum existens nefaria sciebat.
 Etenim monstrum erat horrendum, neque similis-videbatur
 Homini panè-vescenti, sed cacumini sylvofo
 Excelsorum montium, cum appareat solum ab aliis.
 Atque tum cæteros iussi dilectos socios
 Illic apud navemque manere, & navem custodire:
 Ast ego, electis sociorum duodecim optimis,
 Hi; cæterum caprinum utrem habebam nigri vini
 Dulcis, quod mihi dederat Maron, Euanthei filius,
 Sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 Quod ipsum cum liberis tutati simus atque uxore,
 Reverentiâ-moti; habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis: ille utique mihi dedit pulchra dona;
 Auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 Dedit autem mihi craterem totum-argenteum: cæterum deinde:
 Vinum in amphoris duodecim ipsis haustum,
 Suave, incorruptum, divinum potum: neque quisquam illud
 Nôrat famulorum, neque ancillarum in domo,
 Sed ipseque, uxorque chara, promaque una sola.
 Hoc autem quoties biberent dulce vinum rubrum,
 Unum poculum qui-impleverat, aquæ viginti mensuras
 Infundebat; dulcis autem odor à cratere spirabat,
 Divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.
 Hujus ferebam impletum utrem magnum; itemque viatica
 In perâ: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,
 Virum

- 215 Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπισιμένον Ἀλκὴν ,
 Ἀγχιον , οὔτε δίκας εὖ εἰδότες , οὔτε θέμιστας .
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἔντρον ἀφικόμεθ' , οὐδέ μιν ἔνδον
 εὔρομεν , ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πτόνα μῆλα .
 Ἐλθέντες δ' εἰς ἔντρον ἐθεύμεσθα ἱκασαί .
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον , ζείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 Ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἱκασαί
 Ἐρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι , χωρὶς δὲ μέτασσαι ,
 χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι· νῆον δ' ὁρᾷ ἄγγεα πάντα ,
 Γαυλοὶ τε , σκαφίδες τε , τετυγμένα , τοῖς ἐνάμελ' γεν .
 Ἐν' ἱμὲ μὲν πρώτισθ' ἵταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι ,
 225 Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἑρνας
 Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν Ἀλμυρὸν ὕδωρ .
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιδόμεν , (ἦτ' ἂν πολλὸν κέρδιον ἦεν ,)
 Ὅφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι , καὶ εἰ μοι ξείνια δοῖη .
 230 Οὐδ' ἦρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανείς ἱερατεινὸς ἕσσεσθαι .
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείμεντες ἰθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 ἡμεῖνοι , ὥς ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἔχθος
 Τλῆς ἀζαλῆς , ἵνα οἱ ποτιδέρκιον εἴη .
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἔντροισι βαλὼν δρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπισσύμεθ' ἐς μυχρὸν ἔντρον .
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πτόνα μῆλα
 Πάντα μάλ' , ὅσσ' ἤμελγε , τὰ δ' ἔρσενα λείπε δύρηφιν ,
 Ἀρνειοὺς τε , τράγους τε , βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς .
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας ,
 Ὅβριμον· οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἤμαξαι
 Ἐσθλῶι , τετράκυκλοι , ἀπ' οὐδεὸς δ' ἁλίσσειαν·
 Τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε δύρησιν .
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν ὅς καὶ μηκάδας αἴγας ,
 245 Πάντα κατὰ μοῖραν , καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάσῃ .
 Αὐτίκ' δ' ἡμισυ μὲν θρέψας λευκοτο γάλακτος ,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκε·
 ἡμισυ δ' αὐτ' ἐσησεν ἐν ἄγγεσιν , ὅφρα οἱ εἴη
 Πίνειν δαινυμένω , καὶ οἱ ποτιδέρκιον εἴη .
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα ,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκκιε , καὶ εἰσίδεν , εἶρετο δ' ἡμέας·
 Ὡ ξεῖνοι , τίνες ἐστέ ; πόθεν πλεῖθ' ὄγρ' ἐκίλευθα ;
 Ἡ τι κατὰ προῆξιν , ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε ,
 Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα , τοῖ τ' ἀλδωνται
 255 Ψυχὰς παρθέμενοι , κακῶν ἀλλοδαποῖσι φέροντες ;
 Ὡς ἴφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ ,
 Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν , αὐτόν τε πέλωρον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἡμεῖς τοι Τροίηνδ' ἀποπλάγχθόντες Ἀχαιοὶ
 260 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ,
 Οἷκαδε ἰέμενοι , ἄλλην ὁδὸν , ἄλλα κίλευθα
 ἡλδομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι .
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι ,
 Τοῦ δ' ἂν νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·
 265 Τόσσην γὰρ διέπερεσ' ἴδμεν , καὶ ἀπώλεσε Λαοῦς

Virum superventurum ingenti præditum robore,
 Agrestem, neque jura bene doctum, neque leges.
 Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 Invenimus; sed pascebat per pascua pinguis pecora.
 Ingressi verò antrum admirabamur singula:
 Calathi quidem caseis gravabantur; repleta autem erant stabula
 Agnorum atque hœdorum; separatæ verò singulæ (mediæ,
 Inclusæ erant; seorsum quidem grandiores-natu, seorsum & ætate-
 Seorsum itidem recens-natæ: natabant autem fero vasa omnia,
 Mulstraliæque, scaphiæque, elaborata; quibus immulgebat.
 Tum me quidem imprimis socii precabantur verbis,
 Ut sumptis caseorum-nonnullis abiremus retrò; at deinde
 Confestim ad navem celerem hœdosque & agnos
 E stabulis agentes navigaremus salisam aquam:
 Sed ego non parui, (certe multo satius fuisset,)
 Donec ipsum viderem, & experirer si mihi hospitalia daret:
 Neque sanè erat sociis visus amabilis futurus.
 Tum verò igne accenso sacrificavimus; & ipsi
 E-caseis sumentes comedimus, expectabamusque ipsum intus
 Sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
 Ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.
 Extra autem antrum dejiciens strepitum fecit;
 Nos verò perterriti diffuginus in recessum antri.
 Ast ille in latam speluncam egit pinguis pecora,
 Omnia prorsus, quæ mulgebat: mares autem reliquit foris,
 Aietesque, hircosque, altam extra chorrem.
 Ceterum deinde admovit operculum ingens altè sublatum,
 Grave: non illud duo & viginti currus
 Fortes, quaternis-rotis, à solo dimovissent:
 Tantam excelsam petram admovit ostio.
 Sedens autem mulgebat oves & balantes capræ,
 Omnia ritè, & factum submisit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagulasset albi lactis,
 Textilibus in calathis constructum reposuit:
 Dimidium verò rursus constituit in vasis, ut sibi esset
 Ad-potandum epulanti, & sibi ad-cenam foret.
 At postquam expediisset obiens sua opera,
 Tum verò ignem accendebat, & aspexit, interrogabatque nos;
 » O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 » Nunquid ad negotiationem; an temerè erratis,
 » Tanquam prædones super mare, qui errant,
 » Animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?
 Sic dixit: nobis autem statim confractum est charum cor.
 Timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstruosum.
 Sed & sic ipsum verbis respondens alloquebar;
 » Nos quidem à Trojâ devii-acti Achivi.
 » Variis ventis super ingentes fluctus maris,
 » Domum petentes, aliâ viâ, aliis itineribus
 » Venimus; sic nimirum Jupiter voluit constituere.
 » Populi autem Atridae Agamemnonis gloriamur esse,
 » Cujus sanè nunc maxima sub-cœlo gloria est:
 » Tantam enim diripuit urbem, & perdidit populos

Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κίχαινόμενοι τὰ ἐκ γούνα
 Ἰχθύων, εἴτε πόροις ξεινήιον, ἢ καὶ ἑλλας
 Δάης δωτήνην, ἥτε ξείνων ἑμῆς ἐσίν.

Ἄλλ' αἰδοῖο, Φέριξε, θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμὲν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε, ξείνων τε,

ἔειπας, ὅς ξείνοισιν ἄμ' αἰδοῖσιν ὀπηδαῖ.

Ὡς ἰφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεὶ θυμῷ·

Νήπιος εἰς, ὦ ξεῖν, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,

Ὅς με θεοὺς κέλασι ἢ δειδύμεν, ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Δίδε αἰγυῖχου ἀλέγουσιν,

οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολλὸν φέρτεροι εἰμὲν.

οὐδ' ἂν ἐγὼ Δίδε ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην,

οὔτε σεῦ, οὐδ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπη ἔσχατος ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 Ἡ που ἐπ' ἰσχυρῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, ὕφρα δαίω.

Ὡς φάτο πειράζων· ἡμὰ δ' οὐ κέλεν εἰδέσθαι πολλὰ·

Ἀλλὰ μιν ἑψορῆον προσέφην δολίοις ἐκείσοι·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,

Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὁμῆς ἐπὶ πείρασσι γαίης,

285 Ἀκρὴ προσκελάσας· ἔνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν·

αὐτὰρ ἐγὼ εὖν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰὼν ὕλαθρον.

Ὡς ἰφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεὶ θυμῷ·

Ἄλλ' ὅγ' ἀντίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἵαλλε·

Σὺν δὲ δύο μάρφας, ὥς ἐσκόλασας, ποτὶ γαίῃ

290 κόντι· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ἴε, θεῶς δὲ γαίαν·

τοὺς δὲ διαμειλίσθ' ταμὲν ἀπλίστατο δαίπων·

Ἡεὺς δ' ὥς ἐλίων βροσίτροφος, οὐδ' ἀπείλεπεν

ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὅσα μιν ὀνέοντα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέτομεν Διὶ χεῖρας,

295 Σχέτλια ἔργ' ὀδώντες· ἀμνηχανίη δ' ἔχε θυμόν.

αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλῃν ἐμπλήσεκτο νηδὺν,

Ἀνδρόμεια κρῖ ἔδωκε, καὶ ἐπ' ἑκρήτου γάλα πίνων,

Κεῖτ' ἔντροσ' ἔντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμῷ,

300 Ἄσσοι· ἰὼν, ξίφος ἐξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,

οὐτάμεναι πρὸς σῆθος, ὅδε φόνους ἦτορ ἔχουσιν,

Χεῖρ' ἐκματσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεεν.

αὐτὰρ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἀπώλομεθ' αἰὼν ὕλαθρον·

Ὅ γάρ κεν δυνάμεθα θυρῶν ὕψηλῶν

305 Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὕφριμον, ὃν προσέθηκεν.

Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἥ ὃ δῖαν.

Ἡμεῖς δ' ἡριγένεια φάνη βοδεδέκτυλος ἥδης,

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαμε, καὶ ἡμελγες κλυτὰ μέλα

πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὅτ' ἔμβρουον ἦεν ἐκείη.

310 αὐτὰρ ἐπειδὴ σπείσει πονησάμενος τὰ ἔργα,

Σὺν δ' ὅγ' ἐπὶ δύο μάρφας ἀπλίστατο δαίπων.

Δειπνήσας δ' ἔντρον ἐβήλασε πίνοντα μέλα,

Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρῶν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα

Ἀψ' ἐπέβηχ', ὥς εἴτε φαρέτρῃ πᾶμ' ἐπιβήη.

315 Πολλῷ δὲ βοίῃσ' πρὸς ὕρος τρέπε πίνοντα μέλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λυγρὴν παρὰ βυσσοδαμνίῳ,

Εἴπως τῆσσι μιν, ὅφρ' ἐμοὶ εὖχος ἄλγος.

„ Multos : nos autem demum procumbentes ad tua genus
 „ Supplicamus, si quod praebeas hospitale-munus, siue etiam aliter
 „ Donum des; qui utique hospitem nos est.
 „ Sed verere, optime, deos; supplices nempe tibi sumus:
 „ Jupiter autem ultor est supplicumque, hospitemque,
 „ Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.
 Sic dicebam; ille verò mihi rursus respondit saevo animo;
 „ Stultus es, ô hospes, vel longè advenisti,
 „ Qui me deos jubes aut timere, aut observare.
 „ Non enim Cyclopes Jovem Ægiocnem curant,
 „ Neque deos beatos, quoniam multo præstantiores sumus.
 „ Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 „ Neque tibi, neque sociis, nisi animus me jubeat.
 „ Sed mihi dic, ubi appuleris huc-profectus fabre-factam navem;
 „ An alicubi ad extremam-oram, an & prope, ut sciam.
 Sic dixit tentans: me autem non latuit scientem multa;
 Sed ipsam vicissim allocutus sum dolosis verbis;
 „ Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-quassator,
 „ Ad scopulos coniectam; ventræ ad fines terræ,
 „ Promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit:
 „ At ego cum hisce effugi arduam perniciem.
 Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo:
 Sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat;
 Simulque duos correptos, tanquam catulos ad terram
 Illidebat: cerebrum autem humi fluebat, irrigabatque terram.
 His verò membratim dissectis apparavit cenam:
 Vorabat autem, quemadmodum leo montanus, neque relinquebat
 Intestinaque, carnesque, & ossa medullis-plena.
 Nos verò sistentes sustulimus Jovi manus,
 Misera opera videntes; desperatio autem tenebat animum.
 Caterum postquam Cyclops magnum implevisset ventrem,
 Humanas carnes comedens, & insuper merum lac bibens,
 Jacebat intra antrum extensus inter pecora.
 Hunc quidem ego volui, magnanimo in animo,
 Propius accedens, gladio acuto stricto à femore,
 Vulnerare ad pectus, ubi præcordia hepatis circumdant,
 Manu admotâ: aliud autem me consilium retinebat.
 Ibidem enim & nos perissemus sævâ morte:
 Non enim potuissemus ab ostio excelso
 Manibus amovere saxum grave, quod admovent.
 Ita tum quidem ingémiscentes expectabamus auroram divitiarum.
 Quando verò mané genita apparuit rosea-digito aurora,
 Tum verò ignem accendebat, & mulgebat egregia pecora
 Omnia rite, & foetum submisit singulis.
 At postquam expediisset obiens sua opera,
 Simul ille rursus duobus correptis apparavit prandium.
 Prandus autem, ex antro egit pinguis pecora,
 Facile amoto operculo ingenti: at deinde
 Rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imposteret.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pinguis pecora
 Cyclops: cæterum ego relictus eram mala profunde-cogitans,
 Si quo pacto ulciscer, daretque mihi gloriam Pallas.

- Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηλαίῳ,
 320 Χλωρὸν, ἑλπίνεον· τὸ μὲν ἔκταμιν, ὄφρα φοροῖη
 Λυανθέην· τὸ μὲν ἡμῖς εἰσπομεν εἰσπορόντες,
 Ὅσσην ὅ' ἰσθὺν νηὶς δειμασέροιο μελαίνης,
 Φαρτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπαρέα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσποράσθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὄσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 Καὶ παρέθηχ' ἐσάροισιν, ἀπεξῦναι δ' ἐκέλευτα.
 Οἱ δ' ὀμάλῃν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐβόωσα παραστάς
 Ἄκρον, ἔφαρ δὲ λαβὼν ἐκυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῃ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 Ἡ ἅα κατὰ σπείους κέχυτο μογῶν ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεκαλάχθαι ἔκλυον,
 Ὅσις τολμήσειεν ἡμεῖς σὺν μοχλῶν ἀείρας,
 Τρίψαι ἐν ἰφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλαυκὸς ὕπνος ἱπάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἔν κα καὶ ἦελλον αὐτὸς εἰλδοθαι,
 335 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλαγμην.
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχ' αἰὲλ' ἀναιδὴν
 Αὐτίκῃ δ' εἰς εὐρὺ σπείος ἤλασε πῖονα μῆλα
 Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἡ τι δίσσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς ἀείρας,
 Ἐξόμενος δ' ἡμελγεν εἰς καὶ μνησθῆς αἰγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὅπ' ἔμβρυον ἦεν ἐκέρ-
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτὲ δῶμα μάρψας ἀπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παριστάς,
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλαινος οἶνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ Φάγες ἀνδρόμεια κρέα·
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὶν τόδε νηὶς ἐκπεύθει
 Ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λειβὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 Οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μνίσκει οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκαιο
 Ἀνθρώπων πόλεον; ἐπεὶ οὐ παρὰ μοῖραν ἔρπας.
 Ὅς ἐφάμην· ὅ δ' ἔδρακτο κατὰ ἔκπιον· ἦεκε δ' αἰνῶς
 Ἠδὺ ποτὶν πίνων· καὶ μ' ἦτορ δούτερον αὐτίς·
 355 Δός μοι ἔτι πρῶτον, καὶ μοι τούτῳ οἶνον· αἰὲν
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὅ καὶ σὺ χαίρεις.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπιδες φέροι ζῆλ' ἀφ' ἑρῶν
 Οἶνον ἱριζόφυλον, καὶ σφονδίνας ἁμβροσὶς ἀέξει·
 Ἀλλὰ τόδ' ἁμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποθήκη.
 360 Ὅς ἔφαθ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἶδοπα οἶνον·
 Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιον ἁφροδίσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσε προσηύδων μελιχρῆσι·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα πλοτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τῷ
 365 Ἐξέμην· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὀπίσης·
 Οὔτις ἔμοι γ' ὄνομα ἔς· Οὔτιν δέ με κυκλήσκουσι
 Μῆτηρ, ἡδὲ πατήρ, ἥδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὅς ἐφάμην· ὅ δέ μ' αὐτίς ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι,

Hoc autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum,
 Viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 Arefactam; eam & nos tantam imaginabamur insipientes,
 Quantum utique malus navis vigintirem agitata nigra,
 Oneraria, lata, quæ scilicet trajicit ingentem pelagum;
 Tanta erat longitudo, tanta spissitudo aspectu.

Ab hac quidem, quantum una est, ego abscidi altans,
 Et apposui sociis, lævigareque jussi.

Hi verò lævem fecerunt; ego autem acui altans
 Summum: statimque prehensam adrobam in igne ardentem.
 Et hanc quidem bene depositi reconditam sub stercore,
 Quod per speluncam fufum erat admodum dense multum.

At cæteros sorte sortiri jussi,

Quinam auderet necum vestem sublatam

Terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte electi sunt, quos utique & voluissem ipse eligere,
 Quatuor, aut ego quintus cum his delectus sum.

Vespertinus autem rediit pulchra-velleribus pecora pascens:

Continuò verò in latam speluncam egit pinguiæ pecora.

Omnia prorsus; neque ullum relinquebat altam extra hortem;

Sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussit.

At deinde admovit operculum ingens alte sublatum,

Sedensque mulgebat oves & balantes capras,

Omnia rite, & foetum submitit singulis.

Cæterum postquam expediisset obiens sua opera,

Simul utique ille rursus duobus correptis apparavit comam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope altans,

Poculum in manibus tenens nigri vini; (carnes;

„ Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comadisti humanas

„ Ut scias, qualem utique potum hunc navis reconditum habuerat.

„ Nostra; tibi autem porro libamen forebam, si forte me miseratus

„ Domum mitteres: tu verò furis non amplius tolerabiliter.

„ Inique, quomodo quisquam ad te in-posterum alius accedat

„ Ex hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit & ebibit; delectatusque est vehe-

Dulcem potum bibens; & à-me petebat secundo rursus; (menter

„ Da mihi adhuc lubens, & mihi tuum nomen dic.

„ Statim nunc; ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudes.

„ Etenim Cyclopibus fert alma terra.

„ Vinum ex-magnis-avis, & ipsis Jovis ipse dat-incrementum e.

„ Verum hoc ambrosiæ & nectaris est latex.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi generosum vinum:

Ter quidem præhui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Cæterum postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,

Tunc utique ipsum verbis alloquebar blandis;

„ Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi

„ Dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, ut scilicet pollicitus

„ Outis mihi nomen est; Outin verò me vocant. (es:

„ Mater atque pater, & omnes alii socii.

Sic dixi; ille verò mihi rursus respondebat inclementi animo;

„ Outin ego postremum edam post suos socios,

- 370 Τούδ' ἄλλους πρόσθεν· τίδε τοι ξεινήϊον ἔστι.
 Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πίσειν ὑπτιος· αὐτὰρ ὑπείτα
 κεῖτ' ἀποδοχμάσας παχὺν αὐχένα· καδδὲ μιν ὑπνος
 ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
 ψωμοὶ τ' ἀνδρόμεσι· ὁ δ' ἱερεύετο εὐνοβαρείων.
- 375 Καὶ τότε ἰγὼ τὴν μοχλὸν ὑπὸ σπαδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο· ἔπεσσι τε πάντας ἱταίρους
 θάρυντον, μήτις μαι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἰλαίνεις ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψασθαι, χλωρὸς περ ἰὼν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
- 380 Καὶ τότε ἰγὼν ἄρσεν φέρον ἐκ πυρὸς, ἄμφι δ' ἱταίρους
 ἴσαντ'· αὐτὰρ ἱάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν, μοχλὸν ἰλόντες ἰλαίνον, ἔξδν ἐπ' ἥκῃ,
 ὀφθαλμῷ ἐνέριψαν· ἰγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῇ δόρυ νήϊον ἀνῆρ
- 385 Τρυπάνῃ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἡμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἱμμενὸς αἶεν·
 ὣς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήκεα μοχλὸν ἰλόντες
 ἀνέομαι, τὸν δ' αἷμα περίβριε θερμὸν ἰόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλίφαρ' ἄμφι καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
- 390 Γλῆκῃς καιομένης· σφαργεῖντο δέ οἱ πυρὶ βίξαι.
 ὣς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκιδὸς πέλεκυν μέγαν, ἥδ' σπάπαρνον,
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· (τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν·)
 ὣς τοῦ σίξ' ὀφθαλμοῦ ἰλαίνεω περὶ μοχλῇ.
- 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ἤμωξεν· περὶ δ' ἰαχε πέτρῃ.
 Ἡμεῖς δὲ δεικνύοντες ἀπασεύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἔξερσε· ὀφθαλμοῖο ποφυρμένον αἵματι πολλῷ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔριψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἄλῳν·
 αὐτὰρ ὁ κύκλωπις μογῶν ἤπυνεν, οἱ δέ μιν ἀραφίς
- 400 ὤκισεν ἐν σπήσεσι δὲ κυρίας ἡνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἶοντες ἰφούτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἰσάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅ, ττι ἰ κῆδοι·
 τίπτε τίσον, πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἰβόησας,
 Νύκτα δὲ ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἥμμη τίθησθαι;
- 405 Ἦ μή τις εἴω μῆλα βροτῶν αἰκοντος ἰλαύνει;
 Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῃ, ἥδ' βίξῃ;
 τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς πολύφημος·
 ὦ φίλοι, οὐτίς με κτείνει δόλῃ, οὐδὲ βίξῃν.
 οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἐγύθρευον·
- 410 εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, ὅλον ἴοντα,
 νοῦσόν γ' οὕτως ἐστὶ Διὸς μεγάλου κλέεσθαι·
 Ἄλλα σύ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἑνακτι.
 ὣς ἔρ' ἔφην ἀπιόντες· ἱμὸν δ' ἰγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὣς ὄνομ' ἐξαπέτησεν ἱμὸν καὶ μήτις ἐμύμων.
- 415 κύκλωψ δὲ στενάχων τε, καὶ ὠδίνων δούργῃ,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἴ τινα που μετ' ὕεσσι λάβοι σείχοντα θύραζε·
 οὕτω γάρ που μ' ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
- 420 αὐτὰρ ἰγὼ βούλευον, ὅπως ἔχ' ἤριεα γένοιτο,
 εἴτιν' ἱταίρῃσιν ἀνέκτου λύσειν, ἥδ' ἔμοχ' αὐτῇ

„Cæteros autem prius; hoc tibi hospitale munus erit.
 Dixit, & recumbens cecidit supinus; at deinde
 jacebat inflexa crassa cervice: & illum somnus
 Capiebat omnium-domitor; è gutturo verò erumpebat viuis,
 Frustraque humane carnis; ipse autem eructabat vino-gravatus.
 Et tum ego vectem sub cinere demissi multo,
 Donec calefieret; verbisque omnes socios
 Confirmabam, nequis mihi subveritus deficeret.
 Sed cum jam vectis oleaginus in igne erat
 Arsurus, viridis licet-esset, candebatque vehementer;
 Tum verò ego propius afferebam ex igne, circum autem socii
 Stabant: cæterum audaciam inspiravit ingentem dens.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum, acutum in summo,
 Oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 Versabam: Ut verò cum quis terebrat lignum navale vir
 Terebra, alii autem infra torquent loro
 Apprehensum utrique; illa autem circumvolvitur assidus semper:
 Sic ejus in oculo ignitum vectem prehensum
 Versabamur; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes verò ei palpebras circum & supercilia cremavit vapor,
 Pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem cum vir faber securim magnam, aut asciam,
 In aquâ frigidâ mergit valde stridentem,
 Temperans, (hoc enim denique ferri & robur est:)
 Sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem,
 Horrendam autem valde ejulavit; insonuit verò petra.
 Nos autem perterriti diffugimus: at ille vectem
 Extraxit oculo sedatum sanguine multo.
 Ilum quidem deinde objecit à se manibus dolore-furens:
 Ceterum ipse Cyclopes magno-clamore vocabat, qui usque circa
 Habitabant in speluncis per promontoria ventosa: (ipsum
 Illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 Consistentesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 „Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti, (affligerat;
 „Noctem per divinam, & insomnes nos facis?
 „Num quis à te oves mortalium invito abigit?
 „An metuas ne quis teipsum occidat dolo, aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus est fortis Polyphemus;
 „Amici, Outis me occidit dolo, neque viribus.
 Illi verò respondentes verba alata dicebant;
 „Siquidem reverà nemo tibi vim infert, solus cum-sis,
 „Morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 „Sed tu quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes: meum autem risit charum cor,
 Quòd nomen decepisset meum, & consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, & cruciatus doloribus,
 Manibus palpsans, amovit quidem lapidem ab ostio;
 Ipse verò in ostio fœdebat, manibus extensis,
 Siquem fortassis inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 Adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 Ast ego deliberabam, quid factu optatum esset,
 Siquam sociis mortis liberationem, atque mihi ipsi

- Εὐρύκην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὣς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγυόθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἄριση φαίνεται βουλή.
 425 Ἀρσενες δῖες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 Καλοὶ τε, μεγάλοι τε, ἰσθνεφές εἶρος ἔχοντες·
 Τοὺς ἀκίων συνέργον εὐτρεφέεσσι λύγοισι,
 Τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδε, πέλωρ, ἀθεμίσιαι εἰδῶς,
 Σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκασον φῶτ' οἷας φέρον· αὐτὰρ ἔγνωγε,
 (Ἀρνεῖδς γὰρ ἦεν, μήλων ἔχ' ἕριος ἀπάντων,)·
 τοῦ κατὰ νῦτα λαβὼν, λασίην ὑπὲρ γαστέρ' ἱλίσσετο
 Κεῖμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ δεσπασίῳ
 435 Νωλεμέως σρεφίσις ἐχόμην τετληῶτι θυμῷ.
 ὣς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἡῶ δῖαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἔρσυνα μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμακτοι περὶ σπηκοὺς,
 440 οὐδατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσι
 Τειρόμενος, πάντων δῖαν ἐπαμείβετο νῦτα
 Ὀρθῶν ἐξαβτῶν· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὣς αἰ ὑπ' εἰροπόκων δῖων σέρνοισι δέδοντο.
 Τζατος Ἀρνεῖδς μήλων ἔσειχε θύραζε,
 445 Λαχμῷ σεινόμενος, καὶ ἔμολ' πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριδὲ πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπείος ἔσσυο μήλων
 Τζατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἶον,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμει τέρην· ἦνθα ποίης,
 450 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 Πρῶτος δὲ σταθμένδε λιλαίει ἀπονέεσθαι
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἦ σὺ γ' ἔνακτος
 Ὀφθαλμὸν ποθείεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένα; οἶνῃ,
 455 οὔτις, ὃν οὐκ ᾔσκημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 Εἰ δὲ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὲν μένος ἡλασκάξει·
 Τὰ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπείος ἔλλαυδς ἔλλη
 Φεινομένου ραίοιτο πρὸς οὐδεῖ· καδδὲ ἐμὲν κῆρ
 460 Λωφήσεις κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανδς πόρεν οὔτις.
 ὣς εἰπὼν, τὸν κριδὲν ἀπὸ ἴο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιδὸν ἀπὸ σπείους τε, καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἄρναιού λυβήην, ὑπέλυσσας δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 Ἰκόμεθ'· ἀσπασίῳ δὲ φίλοις ἐτάροισι φένημεν,
 Οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ σενάχοντο γούντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεύων ἐκέρη,
 Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 Πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ.
 Οἳ δ' αἰψ' εἰσβαίον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθηζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξέμενοι πολὺν ἄλα τύπτον δρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσην τε γέγωνε βοάσας,

Ivenirem; omnes verò dolos & consilium texebam,
 Utpote de vitâ; ingens enim malum imminebat.
 Hoc verò mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 Pulchrique, magnique, violaceam lanam habentes:
 Hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,
 In quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefaria doctus,
 Tres-una sumens: medius quidem virum ferebat,
 Ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Temi autem virum oves ferebant: cæterum ego,
 (Aries enim erat, pecudum longe optimus omnium,)
 Hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutas
 Extendebar: at manibus læne egregie
 Firmiter implicitis hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem ingemiscientes expectavimus aurorum divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò deinde ad pascua erumpebant mascula pecora;
 Fœminæ verò balabant immulæ per stabula,
 Ubers enim gravabantur; Dominus verò doloribus gravibus
 Afflictus, omnium ovium palpabat terga
 Recte statim: illud autem stultus non animadvertit,
 Ut illi sub lanigerorum ovium pectoribus ligati essent.
 Ultimus aries pecorum exhibat foras,
 Vellere gravatus, & me multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus est fortis Polyphemus;
 » Aries chare, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 » Ultimus? neutiquam antea scilicet relictus venire-soles ab ovi-
 » Sed multò primus pascere teneros flores herbæ, (bus,
 » Magnis-passibus incedens; primusque ad fluentia fluviorum
 » Primus porro in stabulum cupis redire (pervenis:
 » Vespertinus; nunc contra omnium-ultimus: num tu domini
 » Oculum desideras? quem vir malus eruit,
 » Cum perniciosiis focis, postquam domuisset mentem vino,
 » Outis; quem nondam existimo elapsum esse mortem.
 » Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 » Ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet;
 » Profecto ei cerebrum per speluncam huc & illuc
 » Eliso spargeretur ad solum; meum verò eor
 » Quiesceret à malis, quæ mihi nullius-præcli vir intulit Outis.
 Sic locutus, arietem à se mittebat foras.
 Quam-venissemus autem paululum à speluncaque & chorte,
 Primus ab ariete me-expedivi; solvi verò socios.
 Celeriter autem pecora longipeda, pingua adipe,
 Multa circumducentes abigebamus; donec ad navem
 Pervenissemus; desiderati verò charis sociis apparuimus,
 Qui effugimus mortem: cæteros autem lugebant flentes.
 Sed ego non sinebam, superciliis autem innuebam unicuique,
 Ne flerent; sed jussi celeriter, pulchris-velleribus pecora
 Multa in navem cum-inmisissent, navigare salsam aquam.
 Illi verò statim conscendebant; & per transtra sedebant;
 Ordineque sedentes eanum mare verberabant remis. (mans.
 Sed quando tantum aberam, quantum utique audiri-potest cla-
 Tum

Καὶ τότ' ἰγὼ Κύκλωπα προσήδων καρτομίῳσι·

- 475 Κύκλωψ, οὐκ ἔρ' ἑμῆλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
ἔδμεναι ἐν σπηΐ γλαφυρᾷ κρατερῷφι βίῃφι.
Καὶ λίην σέ γε μέλλε κινήσεσθαι κακὰ ἔργα·
Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σὲ ἐνὶ οἴκῳ
ἑστέμεναι· τᾷ σε Ζεὺς τίσαστο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

- 480 "Ὡς ἰφάμην· ὃ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρὸν μάλλον·
ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·
Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νῆος κυανοπρώροιο,
Τυτθὼν ἰδεύσεν δ' οἴηϊον ἔκρον ἰκέσθαι.

- Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
485 Τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιγρόδιον φέρε κῦμα,
Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
Λύτῃρ ἰγὼ χείρεσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ἵσσε παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας, ἐκέλευσε
Ἐμβαλέειν κόπης, ἐν' ὑπ' ἐκ κακότητος φύγοιμεν.
490 Κρατὶ καταναύων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρπον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ' ἰγὼ Κύκλωπα προσήδων· ἀμφὶ δ' ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

- Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐριδιζῆμεν ἄγριον ἄνδρα;
495 Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βίλος, ἦγαγε νῆα
Αὐτίς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόνδ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθευξαμένου τεῦ, ἢ αὐδῆσαντος ἔκουσε,
Σύν κεν ἔραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νῆια δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὑκρυόεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.

- 500 "Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθων ἑμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἀλλὰ μιν ἠφορβὸν προσέφην κεκοτηῖτι θυμῷ·

- Κύκλωψ, αἶκεν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Ὀφθαλμοῦ εἶρηται βεικελίην ἁλωτῶν,
φάσθαι, Ὀδυσσεῖα πτολιπύρῃιον ἐκαλαῶσαι,
505 Τιδὼν Λαίρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.

- "Ὡς ἰφάμην· ὃ δὲ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μῦθον·
Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιόφρατα ἔσφαθ' ἰκάνει.
Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,

- 510 Καὶ μαντευόμενος κατεγύηα Κυκλώπεσσιν·
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
Χειρῶν ἐξ Ὀδυσσεὸς ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.

- Ἄλλ' αἰεὶ τίνα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἰδέγμην
Ἐνθάδ' ὀλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπισιμένον ἄλκην·
515 Νῦν δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἥκιμος,
Ὀφθαλμοῦ ἀλάσσειν, ἐπεὶ μ' ἑδαμάσαστο εἶνε.

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξείνια βίω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἔννοσίγαιον·
Τοῦ γὰρ ἰγὼ πάϊς εἶμι, πατὴρ δ' ἑμὸς εὐχεται εἶναι·
520 Αὐτὸς δ', αἶψ' ἐθέλητιν ἴησθαι, δοῦδ' τις ἄλλος,
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

- "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἐμειβόμενος προέειπον·
Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναιμένην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἶσω·

- 525 Ὡς οὐκ ἐφθάλμεν γ' ἴησθαι οὐδ' ἔννοσίγαιον.

- Tum verò ego Cyclopem alloquebar convitiis;
 „ Cyclops, non ergò eras imbellis viri socios
 „ Comesturus in speluncâ cavâ, forti vi.
 „ Et abunde te utique asscctura erant mala facta me;
 „ Inique! quoniam hospites non verberaris tuâ in domo
 „ Comedere: idèò te Jupiter ultus-est & dii alii.
 Sic dixi; ille autem deinde iratus-est ex corde magis:
 Misit autem abruptum verticem montis magni;
 Dejecitque ante navem nigram-proxam-habentem;
 Pululum verò absuit quin clavum extremum attingeret.
 Inundavit autem mare decidente à petrâ:
 Ipsam autem (na:vis) statim ad continentem refluxus ferebat fluctus,
 Inundatio ex mari, adegitque prope terram ut-veniret.
 At ego manibus sumpto prælongo conto
 Detrusi à littore; sociosque hortatus, iussi
 Incumbere remis, ut malum fugeremus,
 Capite annuens: illi verò, incumbentes remigabant.
 Sed quondò jam bis tantum mare sulcantes aberamus,
 Tum verò ego Cyclopem alloquebar; circum verò socii
 Blandis verbis inhibebant aliunde alius;
 „ Imprudens, cur vis irritare ferum virum?
 „ Qui etiam nunc in pontum jacto telo deduxit navem
 „ Rursus ad continentē, & sane existimabamus illic nos perituros.
 „ Si verò vociferatum aliquem, aut locutum audisset,
 „ Collisisset nostra capita, & navalia ligna,
 „ Saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.
 Sic dixerunt; sed non flectebant meum generosum animum,
 Sed ipsum rursus allocutus sum irato animo;
 „ Cyclops, si quis te inter mortales homines
 „ De oculi interrogaverit fœdâ cecitate,
 „ Dic, Ulyssē urbium-eversores extorsisse me,
 „ Filium Laërtis, in Ithacâ ades habentem.
 Sic dixi: ille autem mihi ejulans respondebat sermone;
 „ Pape! certè omino jam me antiqua vaticinia attingunt.
 „ Erat quidam hic vates vir bonusque, magnusque,
 „ Telemus Eurymedes, qui vaticinis excellebat,
 „ Et vaticinans consenscebat inter Cyclopos;
 „ Qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in posterum,
 „ Manibus ex Ulyssis privatum-iri visi.
 „ Sed semper aliquem virum ingentem & pulchrum expectabam
 „ Hac venturum esse, magno præditum robore:
 „ Nunc autem me, parvulusque cum-esset, & nullius-preli, &
 „ Oculo privavit, postquam me domussēt vino. (imbellis,
 „ Sed age huc-veni, Ulysses, ut tibi hospitalia præbeam,
 „ Deductionemque hortor ut-det inclytus Neptunus:
 „ Hujus enim ego filius sum, pater autem is meus gloriatur esse:
 „ Ipse autem, si volberit, sinabit, neque quisquam alius,
 „ Neque deorum immortalium, neque mortalium hominum.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens alloquebar;
 „ Utinam enim jam anima & vita te possem
 „ Privatum mittere domum Pluonis lætra:
 „ Adèò haud oculum utique sanabit neque Neptunus.

- ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἔνακτι
 Εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἄσπερεντα·
 ΚΛῦθι, Ποσειδάων, γαίηοχα, κυκνοχαῖτα·
 Εἰ ἔταβν γε σὸς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἔμδς εὐχαιεῖναι,
 530 Δὸς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολιπόρδιον δῖκαδ' ἰκίσθαι,
 Τιδν Λαίρτω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ἀλλ' εἰ οἱ μῆτρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκίσθαι
 Οἶκον ἑκτίμενον, καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ὅφρ' ἐκ κακῶς ἔλθοι, θλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
 535 Νῆες ἐπ' ἄλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματ' αἰκῶ.
 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυκνοχαῖτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λάαν δαίρας,
 Ἥκ' ἐπιδινύσας· ἐπέρισε δὲ ἐν ἀπέλαθρον.
 Καδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νειῶς κυκνοπύρραιο,
 540 Τυτθὸν ἰδεύησεν δ' οἰήϊον ἕκρον ἰκίσθαι.
 Ἐκλύστη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκίσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἕλλαται
 Νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 Ἐΐατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 Νῆα μὲν ἐνδ' ἰλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βηγμῇνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἰλθόντες,
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μὲι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 550 Ἀρνεῖδον δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδας ἑταῖροι,
 Μήλων δαιωμένων, δόσαν ἔεοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὲ
 Ζηνὲ καλαινέφει Κρονίδῃ, ὅς πᾶσιν ἀνάσσει,
 Ῥέξας, μῆρ' ἔκχον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 Ἀλλ' ἔτα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοῖατο πᾶσαι
 555 Νῆες εὐσσελμοὶ, καὶ ἐμοὶ ἑρήρες ἑταῖροι.
 ὣς τότε μὲν πρόπαν ἡμερ, ἐς ἡέλιον καταδύντα,
 Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἕσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθε,
 Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ βηγμῇνι θαλάσσης.
 560 Ἥμος δ' ἡριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Δὴ τότ' ἐγὼν ἐτάροισιν ἱποτρύνων ἐκέλευσα,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάδιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἱετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ πρότρων πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλους θλέσαντες ἑταίρους.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ψ Ε Ψ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Ξ Κ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Ξ

Ἰππόσεις.

ΤΑ περὶ τὸν Αἰόλον ἀπαγγέλλει, τὸν τῶν ἀνέμων φύλκα,
 ὃς ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ οὐρίον Ζεφύρον, τοὺς ἄλλους ἀνέμους
 ἐγκυβείρας ἐν ἑσπέρῳ· ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες, κοιμηθέντες
 Ὀδυσσεὺς, ἅτε ἐν αὐτῇ χρυσὸν εἶναι νομίζοντες, ἐπὶ τοῦ
 Αἰόλου τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐκείνην ἀποπλέων, εἰς Λαίρην γένεας ἀφικνεῖται· περὶ οἷς
 Ζηρεκε

Sic dixi: ille autem deinde Neptuno regi
 Supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum;
 „ Audi, Neptune, terram-continens, cœrulee-crines:
 „ Si reverà tuus sum, patremque te meum profiteris esse,
 „ Da, ut ne Ulysses urbium-everfor in patriam veniat,
 „ Filius Laërtis, in Ithacâ domum habens.
 „ At si ei fatale est amicosque videre, & pervenire
 „ Domum ad bene-ædificatam, & suam in patriam terram;
 „ Sero male veniat, amissis omnibus sociis,
 „ Nave in alienâ; inveniatque calamitates domi.
 Sic dixit precans: eum autem audivit Neptunus.
 Cæterum ille rursus multo majore lapide sublato,
 Misit circum-rotatum, intendit autem vim immensam.
 Dejecit verò post navem nigram-prorâ,
 Paululum abfuit autem, quin clavum extremum attingeret.
 Inundavit verò mare decedente à petra: (ram ut-venisset.
 Ipsam autem (navim) ulterius ferebat fluctus, adegitque prope ter-
 Sed quando jam ad insulam pervenissemus, ubi scilicet cæteræ
 Naves bonis-transfris-instructæ stabant confertæ, circum autem
 Sedebant lugentes, nos expectantes semper; (socii
 Navem quidem, illuc ubi-venissemus, subduximus in arenis,
 Iplique porro exivimus in littus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cavâ ex navi sumptas,
 Divisimus, ut nullus mihi privatus abiret equali-portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreâti focii,
 Divisis ovibus, dederunt insuper: eum verò in littore
 Jovi atrarum-nubium-coactoxi Saturnio, qui omnibus imperat,
 Ubi-sacrificassem, femora incendebam: ille verò non curabat
 Sed sane deliberabat, quo-pacto perderentur omnes (sacrâ;
 Naves bonis-transfris-instructæ, & mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem totâ die, ad solis occasum,
 Sedebamus, epulantes carnesque immensas & vinum dulce.
 Quando verò sol occiderat, & tenebræ supervenerant,
 Tum sine decubimus in littore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digito Aurora,
 Tum verò ego socios adhortans jussi,
 Ipsosque conscendere & rudentes solvere:
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transra sedebant;
 Ordinequo sedentes cantum mare verberabant remis.
 Hinc verò ulterius navigabamus, dolentes corde,
 Lubentes ex morte, charis amissis sociis.

O D Y S S E Æ H O M E R I X. L I B R I

Argumentum.

EA quæ apud Aeolum acciderunt narrat ventorum custodem,
 ut dederit Ulyssî secundum ventum Zephyrum, aliis ven-
 tis inclusis in utre: quem socii solventes dormiente Ulyssæ,
 videlicet in ipso aurum esse existimantes, redeunt ad Aeolum.
 Sed non recipiente Aeolo Ulyssæ, illinc navigans ad Læstry-
 gonas pervenit: apud quos undecim navibus amissis, una in
 Aeolum

Ἐνδεκα τῶν νεῶν ἀπολίσσας, μίᾳ εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον πε-
 γίνεται· καὶ εὖν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐταίρων κληρο-
 λαχόντας ἱκετέμπει πεισομένους, τίνες οἱ κατοικοῦντες· ~~ΕΞΕ-~~
 ταμορφθέντων δὲ ἱκείνων εἰς σύας ὑπὸ τῆς Κίρκης, παρὰ
 Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἰδὼν, λαβὼν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ
 φάρμακον, τὸ Μῶλυ, οὐδὲν βλάπτεται· ἀλλὰ καὶ τῶν ἐταί-
 ρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐνικυτὸν παραμείνας παρὰ
 τῇ Κίρκῃ, εἰς εἴδου κατέρχεται.

Κέκπ' ἔχει Αἰόλου, Λαιερυγῆνος, ἔργα τε Κίρκης.

- Α** Ἰολίην δ' εἰς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἰπποτάδης, φίλος Ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Πλωτῇ ἐν νήσῳ· πᾶσαν δέ τε μιν περί τεῖχος
 Χάλασσαν, ἠΐρηκτον· λισσά δ' ἀναδέεδrome πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐν μαγάρῳι γεγάσιν·
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβῶντες.
 Ἐνθ' ὕγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῃ καὶ μητέρῃ κενθῇ
 Δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν θνείατα μυρία κεῖται.
 10 Κνισσῆν δέ τε δῶμα περιγεναχίζεται αὐλῇ
 Ἥματα, νύκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοίοις ἀλόχοισιν
 Εὐδους· ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λαιέσσει.
 Καὶ μὲν τῶν ἱκέμεσθα πόλιν καὶ δῶματα καλά.
 Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἱερέεινεν ἱναΐα,
 15 Ἴλιον, Ἀργεῖον τε νέας, καὶ νόσον Ἀχαιῶν·
 Αὐτὰρ ἰγὰ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλαβεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἰγὼν ἰδὼν ἦσαν, ἡδ' ἐπέλευον
 Περμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνῆναιτο, τεύχεα δὲ πομπῇ·
 Δῶκε δέ μοι δείρας ἄσκηδ' βοδὸς ἐννεώροιο·
 20 Ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησεν κέλευθα.
 Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
 Ἥμην παυέμεναι, ἡδ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἰδέλῃσι.
 Νηῖ δ' ἐν γλαφυρῇ κατέδωκε μέρμηρι Φαιειῇ
 Ἀργυρέῃ, ἵνα μήτι παραπνεύσῃ ἱλίγον περ·
 25 Αὐτὰρ ἱμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου πρᾶξῃαν ἄῃαναι,
 Ὅφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοὺς· οὐδ' ἄρ' ἐμείλλαν
 Ἐκτελέσειν· σφῶν γὰρ ἀπυλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὲ ἀνεφαίνετο πατρὶς Ἥρουα·
 30 Καὶ δὴ πυρπολίσοντας ἱλαύσσομεν, ἱγγυδὲς ἰόντας.
 Ἐνθ' ἱμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἱνάμεν· οὐδέ τῃ ἄλλῃ
 Δῶχ' ἱτέρων, ἵνα θάσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
 Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἐγδρεύον,
 35 Καὶ μ' ἔφασκαν χρυσὸν τε καὶ ἥργυρον δίκας ἔγχεσθαι,
 ῥῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος ἱπποδάμειο.
 Ὡς δέ τις εἰπίσκειν ἰδὼν εἰς πλησίον ἕλλον·
 Ὡ πόποι, ὡς ὕδα πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 Ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαίαν ἔχεται.
 40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἔγχεται κειμήλια κατὰ
 Λαῖδος· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἡμῇν ὁδὸν ἐκτελέσμεντας,

Æream insulam proficiscitur. Et cum Eurylocho disidium sociorum sorte electum emisit, interrogaturos quinam essent inhabitatores. Transformatis autem illis in sues a Circe præter Eurylochum, ipse ad inquisitionem egressus, accepto a Mercurio medicamento moly, non est labefactus: imo etiam sociis pistinam naturam adeptis, postquam annum mansit apud Clocm, ad inferos descendit.

X. Habet Aeoli, Lestrygonum, & Circes gesta.

IN Æoliam autem insulam pervenimus; ubi habitabat Æolus Hippotades, charus immortalibus diis, Natatili in insulâ; totam verò ipsam circa murus est Æreus, infrangibilis; lævisque sursum-procurrit petra. Hujus & duodecim liberi in sedibus nati sunt; Sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes. Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores. Hi verò semper apud patrem charum & matrem venerandam Convivantur; ipsique cibaria varia apponuntur. Odorata autem domus circum-personat aulâ Die; nocte verò rursus apud pudicas uxores Dormiunt, inque tapetibus & in tornatis lectis. Et quidem ad horum pervenimus urbem & aedes pulchras. Mensam verò totum amice-excipiebat me, & exquirebat singula; De-Illo, Argivonumque navibus, & reditu Achivorum: At ego ei omnia accurate enarravi. Sed quam jam & ego iter postulabam, atque hortabar Dimittere, nihil quicquam ille abnuït, paravit autem deductionem. Deditque mihi excoriatum utrem bovis novennis; In eo verò procellosorum ventorum ligavit flatu. Illum enim promum ventorum fecit Saturnius, Et ut-compescat, & ut-cieat, quemcunque velit. Nave verò in cavâ alligavit funiculo splendido Argenteo, ut nequid præter-flaret vel paululum; Ceterum mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum, Ut ferret navesque & nos: neque sanè erat Perfecturus: ipsorum enim perimus insipientiâ. Per novem quidem dies continuo navigabamus noctesque & dies; Decimâ verò jam apparebat patria terra: Et jam ignem accendentes videbamus, prope existentes. Ibi me quidem somnus occupavit defessum; Semper enim pedem navis movebam; neque cuiquam alii Dedi sociorum, ut citius perveniremus in patriam terram. Socii autem verbis ad se invicem loquebantur, Et me dixerunt aurumque & argentum domum reportare, Dona ab Æolo magnanimo Hippotadâ. Sic autem aliquis dicebat intus in proximum alium; „ Pape! ut hic omnibus gratus & magni-prelii est „ Hominibus, quorumcunque in urbem & terram venerit. „ Multas quidem ex Trojâ ducit res-præciosas, pulchras, „ Ex prædâ: nos verò contra, idem iter tenui,

- Θίκαδε νισυόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 Καὶ νῦν οἱ τά γ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἰόλος· ἀλλ' ἔγε θάσσον ἰδόμεθα, ὅ, τι τάδ' ἐστίν·
- 45 Ὅσσοι τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀσκήνενεςιν.
 Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακὴ νίκητεν ἑταίρων·
 Ἀσπὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
 Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θυέλλα
 Κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
- 50 Ἐγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα,
 Ἥδ' ἰσθμὸν ἐκ νῆος ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
 Ἥ ἀκείων τλαίην, καὶ ἔτι ζωόισι μετείην·
 Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
 Κεῖμην· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
- 55 Αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· σενάχοντο δ' ἑταῖροι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ·
 Αἰψα δὲ δαίπνον ἔλοντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιδ' τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἰγὼ κήρυκα τ' ὀκασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
- 60 Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Δαινύμενον, παρὰ ἧ τ' ἀλόχῃ καὶ οἷσι τέκεσσι.
 Ἐλδόντες δ' ἐς δῶμα, παρὰ σταθοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
 Ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἐκ τ' ἱέοντο·
 Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχρει δαίμων;
- 65 Ἡ μὲν σ' ἐνδυκίης ἀπεπέμπομεν, ὅφρ' ἀφίκαιο
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴπου τοι φίλον ἐστίν.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἰγὼ μεταφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ἀσπὸν μ' ἔταροι τε κακοί, πρὸς τόσῳ τε ὕπνος
 Σχέτλιος· ἀλλ' ἀνέκοσθε, φίλοι· δύναμεις γὰρ ἐν ὕμῳ.
- 70 Ὡς ἰφάμην, μάλακοισι καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐῖβ' ἐκ νῆσου θάσσον, ἐλέγχισι ζωόντων·
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 Λίσσασθαι τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
- 75 Ἐῖβ', ἐπεὶ ἴα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρὴα σενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὅπ' εἰρεσῆς ἀλγεῖν ἤης,
 Ἡμετέρῃ ματίν· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
- 80 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
 Ἐβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιρρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 Ἠπύει εἰσελάων, ὅδε τ' ἐξελάων ὕπακοοι.
 Ἐνθα κ' ὕπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήκατο μισθοὺς,
- 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρῳ μῆλα νομεύων·
 Ἐγγὺς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματὸς εἰσι κέλευθαι.
 Ἐνὸς ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν περὶ πέτρῃ
 Ἠλίβρατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν·
 Ἀπταὶ δὲ προβλήτες ἐναντίαι ἀλλήλησιν
- 90 Ἐν σέματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσόδος ἐστίν·
 Ἐνὸς οὗ γ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 Πλασίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῇ,

In patriam redimus vacuas manus habentes.
 Et nunc ei hæc dedit gratificans præ amicitia
 Æolus : sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
 Quantum quid aurique & argenti utri insit.
 Sic dicebant ; consiliumque malum vicit sciorum :
 Utrem quidem solverunt, venti autem omnes eruperunt,
 Ibi verò statim abreptos ferebat in-pontum procella
 Flentes, terrâ à patriâ ; at ego
 Expectectus, in animo eximio deliberaui,
 Utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
 An tacitus sustinerem, & adhuc vivis interessem :
 Sed sustinui & mansi ; tectus autem in navi
 Jacobam : illæ verò ferebantur malo venti turbine
 Rursus ad Æoliâ insulam : gemebant autem socii.
 Ibi verò litus conscendimus, & hausimus aquam :
 Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
 At postquam cibumque gustaveramus atque potum,
 Tum fuit ego, præconem mihi ubi-asciveram & socium,
 Ivi ad Æoli inclytas sedes : cum autem inveniebam
 Convivantem apud suam uxorem & suos liberos.
 Ingressi autem domum, ad fores in limine
 Sedebamus : illi verò in animo obstupecebant, interrogabantque ;
 „ Quomodo venisti, Ulysses ? quis tibi malus ingruit deus ?
 „ Certe quidem te accurate demittebamus, ut pervenires
 „ In-patriam tuam, & domum, & sicubi tibi gratum sit.
 Sic dixerant ; at ego alloquebar, moerens corde ;
 „ Læserunt me sociique mali, insuperque somnus
 „ Insuavis : sed medemini, amici ; potestas enim penes vos.
 Sic dixi, blandis demulcens verbis :
 Illi verò muti facti-sunt ; pater autem respondebat sermone,
 „ Abi ex insulâ ocyus, pessime viventium :
 „ Non enim mihi fas est excipere neque dimittere
 „ Virum illum, qui diis invisus sit beatis.
 „ Abi ; quoniam sane diis invisus huc venis.
 Sic locutus, demittebat ex-ædibus graviter gementem.
 Hinc verò ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus à remigatione molestâ,
 Nostrâ stultitiâ ; quoniam non amplius apparebat reductio.
 Per-sex-dies quidem continuò navigabamus noctisque & dies ;
 Septimâ verò venimus Lami ad excelsam urbem,
 Telepylum Læstrygoniam, ubi pastorem pastor
 Inclamat intrò-agens, alter verò exigens audit.
 Ibi insomnis vir duplicem caperet mercedem,
 Unam quidem pascendis-bobus, alteram verò pascendis candidis
 Prope enim noctisque & diei sunt via. (pecudibus :
 Ibi postquam ad portum inclytum venissemus, quem circum petra
 Excelsa est, continenter utrinque ;
 Littoraque prominentia è-regione sibi-invicem
 In ostio procurrunt ; angustus autem introitus est :
 Ibi illi intus omnes tenebant naves remis-utrinque-agitatas.
 Atque hæc quidem intra portum concavum ligatæ-erant
 Propinque ; nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,

- Οὔτε μίγ', οὐτ' ἐλίγυν· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἰγὺν οἷος σκέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 Αὐτοῦ ἱπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ παίσματα δῆσας.
 Ἔσθην δὲ, σκοπιῇν ἐς παμπάλαιστον ἀνελθών·
 Ἔνθα μὲν οὔτε βεῖν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 Κασπὸν δ' αἶον ὁρᾷμεν ἀπὸ χθονὸς ἄτρεπτον.
 100 Δὴ τότε ἰγὺν ἐτάρους πρῶτην πειθεσθαι ἰδὼνταρ,
 Οἷτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες·
 Ἀνδρὲς δύο κρίνας, τρέψατον κέρυχ' ἄμ' ἐπ' αἶσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες Λαίην ἰδὼν, ἦπαρ ἤμπαξε
 Ἄεσθ' ἀφ' ὕψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ξυμβληντο πρὸ ἥεος ὕδρευόσθ',
 Θυγατρὶ Ἰφθίμῃ Λαιερυγύνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἦ μὲν ἥρ' ἐς κρήνην κατεβήετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἥεν φέρεσκον·
 Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 Ὅσις τῶν εἰς βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσει.
 Ἦ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὕψιροφίς δα.
 Οἱ δ' ἐπὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 Εὐρον, ἔσθην τ' ὕρεος κορυφῇν, κατὰ δ' ἔεργον αὐτήν.
 Ἦ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 Ὅν πᾶσιν, ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὴν ὕλειρον·
 Αὐτίχ' ἔνα μάρψας ἐτάρων, ὠπλίσσατο δόρπον·
 Τὰ δὲ δὴ ἄλξαντε Φυγῇ ἐπὶ νῆας ἐκίσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βεῖν διὰ ἥεος· οἱ δ' ἄλυντες
 Φοίτων Ἰφθίμῃ Λαιερυγύνος ἑλλοθεν ἑλλος,
 120 Μυρίοι, οὐκ ἔνδρασσιν ἱεϊκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ γὰρ ἀπὸ πατρῶν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
 Βάλλον· ἥφαρ δὲ κακὸς κῆναβος κατὰ νῆας ὁράει,
 Ἀνδρῶν δαλυμένων, νηῶν γ' ἄμα ἄγνουμένων.
 Ἰχθύς δ' ὥς, πείροντες, ἀτερπία δαῖτα φέροντο.
 125 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὕλαον λιμένος πολυβενθέος ἔντος,
 Τόφρα δ' ἰγὺν ξίφος δέξῃ βρυσσάμενος παρὰ μῆρου,
 Τῇ ἀπὸ παίσματ' ἔκοψα ναῖς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἱμοῖς ἐτάροισιν ἱποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβαλέειν κώπησ', ἔν' ὅπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἄμα πάντες ἀνέβησαν, δαίσαντες ὕλειρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφείας φύγε πέτρας
 Νηὺς ἐμῇ· αὐτὰρ αἱ ἑλλαι ἀελλᾶς αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλους δάσσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
 Κίρκη ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 Αὐτοκασιγνήτη δλοφρόνος Αἰήτω·
 Ἀμφὶ δ' ἐκγεγάτην Φαισιμβρότου Ἥελίοιο,
 Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἱπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 Ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευσεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες, δύο τ' ἡμᾶτα καὶ δύο νύκτας
 Καίμεθ', ἱμοῦ καμάνῃ τε, καὶ ἑλγέσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἑυπλόκαμος τέλεισ' ἦδεν,
 145 Καὶ τότε ἰγὺν ἱμὸν ὄγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον δέξῃ,

neque magnus, neque parvus; candida autem erat circum tran-
 e ego solus tenui extra navem nigram, (quibitas.
 hic in extremâ parte, è petrâ funibus ligatis.
 Constiti verò, speculâ præruptâ consensâ:
 Nil quidem neque bonum neque virorum apparebant opeta,
 Unum autem solum videbamus à terrâ exurgentem.
 Tum verò ego socios præmisi sciscitantem profectos,
 Quam viri essent supra terram pane vescentes;
 Viris duobus electis, tertio pæcone unâ comite-addito.
 Hi verò iverunt egressi per planam viam, qua utique præstita
 Ad urbem ab excelsis montibus devehebant signum.
 Puellæ verò obvii-facti-sunt ante urbem aquantî,
 Filie eximie Læstrygonis Antiphatae.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulchre-fluentem
 Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant:
 Illi verò astantes alloquebantur, interrogabantque,
 Quisnam illorum esset rex, & quibus imperaret.
 Illa verò valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi sunt inclytam domum, mulierem
 Invenērunt, velut montis verticem; horrueruntque illam. (utique
 Illa autem continuo è foro vocabat inclytum Antiphatem,
 Sæm maritum, qui sane illis molitus est sævam mortem:
 Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cenam:
 Alteri verò duo conciti fugâ ad naves pervenerunt.
 Ceterum ille clamorem excitabat per urbem, audientes verò
 Bant fortes Læstrygones aliunde alius,
 Innumeri, non hominibus similes, sed gigantibus;
 Qui à petris viro-gravibus saxis
 Inciebant; statim autem mahus strepitus per naves excitatus est,
 Virorum pereuntium, naviumque simul fractarum.
 Pîces verò tanquam, transfigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant profundum portum intra,
 Interea utique ego, gladio acuto extracto à femore,
 Eo fumes abscidi navis prorâ-cæruleæ.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 Iacumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi verò simul omnes remigabant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 Navis meâ; at reliquæ unâ-omnes illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus dolentes corde,
 Labentes ex morte, charis amissis sociis.
 Æream verò ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis,
 Germana-soror prudentis Ætæ:
 Ambo enim nati-sunt ex hominibus-lucem-præbente Sole,
 Et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic verò ad littus nave appulimus tacite
 Navium-capacem in portum, & deus aliquis dux erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies & duas noctes
 Iacebamus, pariter & labore, & doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevisset Aurora,
 Tum verò ego arces hasta sumpta & gladio acuto,

- Καρκαρήμην παρὰ νηὸς ἀνέστην ἐς περιπλῆν,
 Εἵπας ἔργα ἰδοίμι βροτῶν, ἐνοπὴν τε πυλόμεν.
 Ἔσθην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλῶσσαν ἀνελθὼν,
 Καὶ μοι εἰσάγετο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυδείης.
 150 Κίρκης ἐν μαγάρῳσι, διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην.
 Μοιμήριξ δ' ὅππειτα κατὰ Φρίνα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν, ἥδ' ἐπύθεσθαι, ἐπεὶ ἴδαν αἰθοπικὸν καπνόν.
 Ὡς δὲ μοι φρονέοντι δαΐτιστα κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτ' ἐλθέντ' ἐπὶ νῆα θεῶν καὶ εἶνα βαλῶσθης.
 155 Δαίτῃον ἐταίροισιν δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων ναὸς ἀμφερίσσης,
 Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύροτο μῦθον ἔόντα,
 Ὃς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης.
 160 Πιόμενος, (δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡέλιος·)
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἑκκηΐαν μέσα νῶτα
 Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλασον ἐξεπέρωσα.
 Καδ' δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐκβαίνων, δόρυ χάλασον ἐξ ὠτειλῆς.
 165 Βίρουσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 Εἶας· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥώπας τε λυγροὺς τε.
 Πείσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν, ἐῤῥεφθὲς ἀμφοτέρωθεν
 Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 Ἐυχαι ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐκ ἦεν ἐπ' ἔμμου
 Χεῖρ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' δ' ἔββαλον προπάρῳδα νέως· ἀνέγνωρα δ' ἐταίρους
 Μαιλιχίοις ἐπέεσσι, παρασκαδὸν ἄνδρα ἔκασον·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ πῶς καταδοσέμεθ', ἀχχόμενοί περ.
 175 Εἰς Αἶζαο δόμους, πρὶν μῦρσιμον ἡμᾶρ ἰπείδην.
 Ἀλλ' ἔγωγε, ὅφρ' ἐν γῇ τοῦ βεῖσις τε πόσις τε,
 Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τραχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὡκα ἱμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο·
 Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ βίῃ· ἄλδς ἀτρυγέτοιο
 180 Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 185 Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ βήγμῳ βαλῶσθης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κενὰ περ πάσχοντες, ἐταῖροι·
 190 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῶφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς,
 Οὐδ' ὅπῃ ἡέλιος φαιεσίμβροτος εἰς ὑπὸ γαίαν,
 Οὐδ' ὅπῃ ἀνέειται· ἀλλὰ φραζώμεθα θάσσον,
 Εἴ τις ἔτ' ἔσκει μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλῶσσαν ἀνελθὼν,
 195 Νῆσσαν, σὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐξεφάνηται·
 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κείται· καπνὸς δ' ἐπὶ μέσση
 Ἐδρακὸν ἐφθελμαῖσι, διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην.

Celeriter à nave ascendi in speculam,
 Scubi opera viderem mortalium, vocemque audirem.
 Iketi autem, speculam in præruptam ubi-constendissem,
 Et mihi visus est fumus à terrâ latâ,
 Circes in ædibus, per querceta densa & sylvam.
 Cogitavi autem deinde in mente & in animo
 Ite, atque sciscitari; postquam vidi atrum fumum.
 Sic verò mihi cogitanti visum est satius esse,
 Primum profectum ad navem celerem & litus maris,
 Prædium sociis dare, præmittereque sciscitatum. (tatam,
 Sed quando jam prope eram profectus navem remis-utrinque-agi-
 Tum verò aliquis me deorum misertus est solum existentem,
 Qui utique mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 Misit: is quidem ad flumen descendebat ex pascuis sylvæ
 Potaturus, (dudum enim ipsam urgebat vis Solis:)
 Illum verò ego egredientem per spinam medio tergo
 Percussî, penitus autem hastile æreum transiit;
 Decidit verò is in pulveribus vociferatus, avolvitque animas;
 Illi verò ego insuens, hastam æream ex vulnere
 Extraxi, quam quidem illic reclinatam in terrâ
 Reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque;
 Pæneque ad ulnæ-longitudinem bene-torto undique
 Complicato, colligavi pedes ingentis monstri.
 Nam autem cervico ferens ad navem nigram,
 Hastâ fultus, quoniam nequaquam erat in humero
 Mansa ferre alterâ; valde enim magna belhva erat.
 Dejeci autem ante navem; excitâque socios
 Blandis verbis, astans, visos singulos;
 „ O amici, nequaquam enim distendemus, afflicti licet,
 „ In Plutonis sedes, antequam fatalis dies advenerit.
 „ Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibisque potusque,
 „ Recordemur escæ; neque vexemur fame.
 Sic dixi; illi verò ocyus meis verbis pæruerunt:
 Egressi autem è latebris, ad litus maris instructi
 Admirabantur cervum; valde enim magna belhva erat.
 Ceterum postquam oblectati essent spectantes oculis,
 Manibus lotia apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem totum diem ad solis occasum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas & vinum dulce:
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenerunt,
 Utique tunc decubimus in littore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò ego concione factâ inter omnes locutus sum;
 „ Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:
 „ O amici, neque enim scimus, ubi Occasus, neque ubi Aurora,
 „ Neque ubi sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram,
 „ Neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
 „ Siquid amplius sit consilium; ego autem non existimo esse.
 „ Vidi enim, speculam in præruptam ubi ascendissem,
 „ Insulam, quam pontus infinitus circumdat;
 „ Ipsa verò humilis jacet: fumum autem in medio
 „ Conspectus sum oculis, per querceta densa & sylvam.

- 190 Ὡς ἰφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Μνησάμενοις ἔργων Διςρυγόνος Ἀντιφάταο,
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, ἱππερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 Ἄλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἱταίρους
 Ἠρίδμεον· ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέραισιν ὕπασσαν·
 205 Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὥκα·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ' ἰάναι, ἅμα τῷ γε δύναι καὶ εἶκος· ἱταῖροι
 Κλαίοντες· κατὰ δ' ἡμμε λίπον γούνατας ὕπισθεν.
 210 Εὐρον δ' ἐν βήσσει τετυγμένα δῆματα Κίρκης
 ἤσσοισιν λάσσει, περισκέπτῃ ἐνὶ χῶρῳ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέεροι, ἡδὲ λέοντες,
 Τοὺς αὐτὰ κατέθειλεν, ἵππῃ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἳ γ' ὤρμηθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἔρα τοίγῃ
 215 Οὐρῆσιν μακρῆσι περισσαινόντες ἀνέσαν.
 Ὡς δ' ὕταν ἀμφὶ ἕναπτα κύνας δαίτηθεν ἰόντα
 Σαῖνωσ', (αἰεὶ γὰρ τε φέρεῖ μειλίγματα θυμοῦ·)
 Ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἡδὲ λέοντες,
 Σαῖνον· τοὶ δ' ἔδδισαν, ἵππῃ ἴσον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσαν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεῆς καλλυπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἤκουον Ἀειδούσης ὠπὶ καλῇ,
 Ἴσον ἱποχομένης μέγαν, ἡμβροτον· οἷα θεῶν
 Λεπτά τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολέτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 Ὅς μοι κήδιος ἱτάρων ἦν, κεδνέτατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γὰρ τις ἱποχομένη μέγαν ἴσον,
 Καλὸν ἀοιδίαι, (δάπεδον δ' ἔπασσεν ἀμφιμέμμεν,)
 Ἡ θεὸς, ἡ γυνή· ἀλλὰ φθιγγώμαθ' ἔθεσσον.
 Ὡς ἄρ' ἰφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες·
 230 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὤϊζε Φαιίδας,
 Καὶ κάλει· οἳ δ' ἅμα πάντες Αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, διστάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶπεν δ' εἰσαγαγούσῃ κατὰ κλισμούς τε, ἐρόνους τε.
 Ἐν δὲ σφιν πυρὸν τε καὶ ἄλφειτα καὶ μέλι χλωρὸν
 235 Οἶνω Πραμνεῖῃ ἱκύκα· ἀνέμισγε δὲ εἶτ' αἶψα
 Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαβοῖατο πατρίδος αἵης.
 Αὐτὰρ ἵππῃ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ σφιστοῖσιν ἔεργον.
 Οἳ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε,
 240 Καὶ τρίχας· αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τοπάρους περ.
 Ὡς οἳ μὲν κλαίοντες ἔερχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 Πάρ θ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε κρανείης,
 Ἐδμεναι, οἷα εὖς χαμμαιυνάδες αἶν' ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 Ἀργαλήν ὀτάρων ἱρέων καὶ Ἀδευκία πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰεμένους περ,
 Κῆρ ἔχει μέγαλ' αἰετοβόλον· ἐν δὲ οἳ ὕσσε
 Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὤϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες θῆκεσάμαθ' ἐξερέοντες,

Sic dixi: illis verò confectum est charum cor,
 Recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatsæ,
 Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridule, uberes lacrymas profundentes:
 Sed nullus profectus fiebat lugentibus.
 At ego bipartitò omnes bene-ocreatos socios
 Numerabam; ducemque utrisque præbui:
 Alterorum quidem ego dux-eram, alterorum verò Eurylochus deo-
 Sortes autem in galeâ aereâ concutiebamur celeriter; (similia
 Exiit verò fors magnanimi Eurylochi.
 Perrexit autem *is* ire; unaque cum eo duo & viginti socii
 Flentes; nos verò reliquerunt lugentes pone.
 Invenērunt autem in convalle ædificatas ædes Circes
 Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 Circa verò ipsam lupi erant montani atque leones,
 Quos ipsa cicuraverat, postquam mala medicamina dedisset.
 Neque illi sane irruerunt in viros, sed utique ipsi
 Caudis longis adulantes assurrexerunt.
 Ut verò cum circa dominum canes à convivio profectum
 Adulantur, (semper enim fert delinimenta animi;)
 Sic circa hos lupi fortibus-unguibus atque leones,
 Adulabantur: illi verò timuerunt, ut viderunt gravia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Circe autem intus audiebant cantantem voce pulchrâ,
 Telam percurrentem ingentem, divinam; qualia dearum
 Subtiliaque, & venusta, & splendida opera sunt.
 His verò sermonem exordiebatur Polites princeps virorum,
 Qui mihi charissimus sociorum erat, maximoque venerandus;
 „ O amici; iatus enim aliqua percurrentes ingentem telam
 „ Pulchre canit, (pavimentum autem totum resonat,)
 „ Aut dea, aut formina; sed compellemus ocyus.
 Sic utique dixit: illi verò compellabant vocantes:
 Ea autem continuo egressa fores aperuit splendoras,
 Et invitabat; illi verò unâ omnes imprudentiâ sequebantur:
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit verò *ea* introductos per sediliaque, thronosque,
 Ipsisque caseumque & farinam & mel recens,
 Vino Præmnio immiscebat; commiscebatque pani
 Medicamina perniciofa, ut penitus obliviscerentur patriæ terre.
 Cæterum postquam præbuisseque & *ii* ebibissent, statim deinde
 Virga percussos intra hâras concludebat.
 Illi verò suum quidem habebant capita, vocemque, corpusque,
 Et setas; at mens erat integra, ut antea scilicet.
 Sic hi quidem flentes conclusi sunt: eis autem Circe
 Glandem-iliguam, quernamque projecit, fructumque corni,
 Ad edendum, qualia suæ humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem nigram,
 Nuncium de sociis relaturus, & amarum faturo.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 Cor dolore ingenti percussus: ei autem oculi
 Lacrymis implebantur: luctumque imaginabatur animus.
 Sed postquam cum omnes admirati sumus interrogantes,

- 250 Καὶ τότε τῶν ἑλλων ἑτέρων κατέλαξεν ὕλαθρον.
 "Ἦιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ
 περὶ σὶν λάεσαι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἐνθα δέ τις μέγαν ἰδὼν ἀποιοχομένην λίγ' ἔειδεν,
 255 "Ἡ θεὸς, ἥτ' γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 "Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θυρὰς ὤϊξε Φαιναῖας,
 Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρῆυσιν ἔποντο.
 Αὐτὰρ ἰγὼν ὑπέμεινα, δισσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀλλήλους, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἔξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἰστοπίαζον.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 "Ὀμοῖον βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα.
 Τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ἰδὼν ἀγῆσασθαι.
 Αὐτὰρ ὕγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων,
 265 Καὶ μ' ἐλαφύρμενος ἔπεια πτερδόντα προσήυδα.
 Μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ.
 Οἶδα γάρ, ὡς οὗτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, οὔτε τιν' ἕλλον
 "Λεῖεις σὺν ἑτέρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θῆσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμῶν.
 270 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 "Ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ.
 Αὐτὰρ ἰγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 "Ὡς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, ἤδε θαλάσσης.
 275 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔρ' ἔμελλον, ἰδὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας,
 Κίρκης ἔξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 Ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραχπις ἀντεβόλησεν
 Ἐρχομένη πρὸς δῶμα, νηηνίῃ ἀνδρὶ τοικίδι,
 Πρῶτον ὑπηνήτη· τοῦπερ χαριεσάτη ἦβη.
 280 Ἐν τ' ἔρα μοι φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνδμαζε.
 Πῇ δ' αὐτως, δῶσθηνε, δὶ ἄκριας ἔρχεαι οἶος,
 Χώρου κῆδρις ἰών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 Ἐρχεται, ὥς σε σῶς πυκινὸς κευθμῶνας ἔχωντας.
 "Ἡ τοὺς λυσόμενος θεῦρ' ἔρχεαι, οὐδέ σε φημι.
 285 Αὐτὸν νοθήσειν, μινέας δὲ σὺ, ἔνθα περ ἕλλοι.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἤδ' ἐσώσω.
 Τῇ τότε φάρμακον ἐσθλόν, ἔχων δ' ἐς δώματα Κίρκης
 Ἐρχεαι, ὃ κέν τοι κρατὲς ἐθαλκήσῃ κακὸν ἡμῶν.
 Πάντη δέ τοι ἱέρω ἐλοφάτῃα δῖνα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτω.
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς θέλεις σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλόν, ὃ τοι δώσω· ἱέρω δὲ ἔκαστα.
 Ὀκπόσε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ἱάβδῳ,
 Δὴ τότε σὺ ξίφος δέξῃ βρωσάμενος παρὰ μηροῦ,
 295 Κίρκη ἱππίζῃ, ὥς κτάμεναι μενεκίνων.
 "Ἡ δὲ σ' ὑποδείσασα κελύσεται εὐνηθῆναι.
 Ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπαγνύμεσθαι ἰσοῦ εὐνῇ,
 Ὀφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτέρους, αὐτόν τε κομίσῃ.
 Ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ἔρκον δμῶσαι
 300 Μῆτι τοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἕλλοι.
 Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορον βίῃ.

Tum verò cæterorum sociorum narravit exitum;
 „ Ivisus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysses;
 „ Invenimus in convalle ædificatas sedes pulchras
 „ Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 „ Illic autem quedam magnam telam percurrens argute canebat,
 „ Aut dea, aut mulier: hi verò compellabant vocantes.
 „ Illa autem continuo egressa fores aperuit splendida,
 „ Et invitabat; hi verò simul omnes imprudentiâ sequebantur:
 „ At ego subfili, suspicatus dolum esse.
 „ Illi verò simul evanuerunt universi, neque quisquam eorum
 „ Apparuit: diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 Hameris circumjeci ingentem, arcum; circumque arcum.
 Illum verò continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utrâque manu prehensis precabatur genibus,
 Et me lugens verbis alatis allocutus est;
 „ Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic:
 „ Novi enim, quod neque ipse redibis, neque quenquam aliorum
 „ Reduces tuorum sociorum: sed cum hisce ocyus
 „ Fugiamus: adhuc enim effugere-poterimus medium diem.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Euryloche, sane tu quidem mane ibidem hoc in loco,
 „ Edens & bibens, cavam apud navem nigram:
 „ At ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, à nave ascendebam, atque mari.
 Sed cum jam eram, profectus sacras per valles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 Ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit
 Proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 Primum pubescenti; cujus scilicet gratiosissima pubertas:
 Inhæsitque mihi manus, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Quorsum verò temere, infelix, per juga vadis solus,
 „ Locorum ignarus cum-sis? socii autem tibi illi in Circes-adibus.
 „ Conclussi sunt, ut sues densa latibula habitantes.
 „ An eos liberaturus huc venis? neque te puto
 „ Ipsum rediturum esse: manebis verò tu, ubi utique alii.
 „ Sed age jam te ex malis expediam, atque servabo:
 „ Accipe hoc medicamen bonum, habensque ad sedes Circes
 „ Vade, quod tibi à capite avertat malum diem.
 „ Omnia autem tibi dicam perniciofa consilia Circes:
 „ Apparabit tibi potionem-miscellaneâ, injiciet verò medicamina
 „ Sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet (in eseam:
 „ Medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam verò singula:
 „ Quando Circe te percutiat prælongâ virgâ,
 „ Tum sane tu, gladio acuto stricto à femore,
 „ In Circen irruere, quasi interficere cupiens.
 „ Illa verò te subvertita invitabit ad-concubitum:
 „ Ibi tu nequaquam deinde recusa dæx cubile,
 „ Ut tibi solvatque socios, neque ipsum benigne-excipiat:
 „ Sed jube ipsam beatorum magnum juramentum jurare,
 „ Nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam-æ aliud;
 „ Ne te nudatum vilem & enervem reddat.

- "Ὡς ἄρα φωνήσας πύρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ γαίης ἱρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίξῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἰκελον ἔνθος.
 305 Μᾶλιν δὲ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δὲ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Νῆσον ἂν ὀλήισσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 Ἦκα· πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίβντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεῶς καλλιπλοκάμοιο·
 Ἐνθά τὰς ἔβρισκα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἦ δ' αἶψ' ἐξαλειφύσα θύρας ὤϊξε Φαεινᾶς,
 Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπύμην, ἀπαχήμενος ἦτορ.
 Εἶπε δὲ μ' εἰσπαγκοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 315 Καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἦεν·
 Τεῦξε δὲ μοι κυκεῶ χρυσέῃ δέπα', ὄφρα πίσιμι·
 Ἐν δὲ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἔειπεν τε καὶ ἔκπινεν, οὐδέ μ' ἔτελεξεν,
 Ῥάβδω ποπληγυῖα, ἔπος τ' ἴφωτ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἐρχοο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων.
 Ὡς φῆτ'· ἐγὼ δ' ἔορ' ἐξυῖον ἱρυσσάμενος πρὸς μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ δὲ μέγα λάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
 Καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πτερύοντα προσήυδα·
 325 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 Θαυμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πιδν τάδε φάρμακ' ἰδέλχθης.
 Οὐδέ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 Ὅς κε πῖνῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος δδόντων.
 Σοὶ δὲ τίς ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
 330 Ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἔσσι πολύτροπος, ὅν τ' ἐ μοι αἰεὶ
 φάσκην ἰλαύσασθαι χρυσόβρακας Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ Τροίης ἀνίοντα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ;
 Ἀλλ' ἔγε δὴ κολεῶ μὲν ἔορ' θεο, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Ἐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιν γέντε
 335 Εὐνῇ καὶ φιλότῃτι, ποποιδόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἴφωτ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κάλῃ σοι ἦκτιον εἶναι;
 Ἦ μοι σὺς μὲν ἔθηκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·
 Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα καλεῖσαις
 340 Ἐς θάλαμόν τ' ἵέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Ὅφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα βεῖης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἰδέλοισι τῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον δόσσαι,
 Μῆτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἰφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ὁρμῶν τε τελευτῶσέν τε τὸν ὄρκον,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 Τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρῆσαισι ἔασι.
 350 Γίνονται δ' ἄρα ταῖ γ' ἐκ τε κρηένων, ἀπὸ τ' ἁλσέων,
 Ἐκ δ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἑλλάδα παρούουσι.
 Τῶν δ' ἡ μὲν ὕβαλλε θρόνοισι ἐνὶ βήγεα καλὰ,
 Πορφύρεα καλύπτει, ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλον·

Sic utique locutus præbuit medicamen Mercurius,
 Ex terrâ evulsum, & mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile florem;
 Moly autem ipsum vocant dii: difficile verò effossu
 Viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deade discessit ad magnum Olympum,
 Insulam per sylvasam; ego autem ad domus Circes
 Ivi; multum verò mihi cor æstuabat profecto.
 Steti autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa verò statim egressa fores aperuit splendidas,
 Et invitabat: at ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in throno argenteis-clavis-distin-
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat: (cto.
 Apparavit autem mihi potionem-miscellaneam aureo poculo, ut
 Immisitque medicamen, mala meditans in animo. (bibere;
 At postquam dederatque & ebiberam, neque me incantavit,
 Virgula ubi-percussisset, verbumque fecit, dixitque;
 „ Abi nunc in haram, cum cæteris cuba focilis.
 Sic dixit: ego verò, gladio acuto stricto à femore,
 In Circeam irruì, quasi interficere cupiens.
 Illa verò vehementer exclamans sub-tercurrit &prehendit genus,
 Et me lugens verbis alatis allocuta est?
 „ Quis? unde es hominum; ubi tibi urbs atque parentes? (tutus sis.
 „ Stupor me tenet, quod cum-biberis hæc medicamina non incan-
 „ Minime enim quisquam alius vir hæc medicamina sustinuit,
 „ Quicumque hauserit, & primum transiniserit septum dentium;
 „ Tibi verò quædam in pectoribus indomabilis mens est.
 „ Profecto tu Ulysses es versutus, quem etiam mihi semper
 „ Prædicabat venturum aureo-caduceo Mercurius,
 „ E Trojâ reversum celeri cum nave nigrâ?
 „ Sed age nunc in vaginam gladium pone: nos verò deinde
 „ Lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 „ Cubili & amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quo autem pacto me jubes tibi mitem esse?
 „ Quæ mihi fines quidem fecisti in ædibus focios;
 „ Ipsum verò hic detinens dolos-meditans jubes
 „ In thalamumque ire, & tuum conscendere lectum,
 „ Ut me nudatum, vilem & euervem reddas?
 „ Non ego voluerim tuum conscendere lectum,
 „ Nisi mihi sustinueris, dea, magnium juramentum jurare,
 „ Nullum mihi damnum malum machinaturam-æ aliud.
 Sic dixi: illa verò continuo abjurabat, ut jubebam.
 At postquam jurasset perfecissetque jusjurandum,
 Tum verò ego Circes conscendi perpulchrum lectum.
 Ancillæ autem honestæ in ædibus ministrabant
 Quatuor, quæ ei domi famulæ sunt.
 Natæ verò hæc utique sunt ex fontibus & à sylvis,
 Et ex sacris fluminibus, quæ in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat thronis stragula pulchra,
 Purpurea superno, inferne autem lutea subiciebat:

- "Ὡς ἄρα Φωνήσας πῶρε Φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζη μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἰκελον ἕνθος·
 305 Μᾶλιν δὲ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ τ' ἐρύσσειν.
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δὲ τα πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Νῆησιν ἂν ὕλῃσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦκα· πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίβντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ βύρῃσι θεῶς καλλιπλοκάμοιο·
 Ἦνθα τὰς ἱβήσα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὠίξε Φαιινᾶς,
 Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δὲ μ' εἰσπαγγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 315 Καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσσὶν ἦεν·
 Τεῦξε δὲ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέκα', ὄφρα πίσιμι·
 Ἐν δὲ τε Φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ᾿ ἄκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔβελξεν,
 Ῥάβδω πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἴφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἐρχο νῦν συφένδε, μετ' ἑλλων λέξο ἑταίρων.
 Ὡς φῆτ'· ἐγὼ δ' ἄρ' ἔξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκην ἐπήϊξα, ὥς κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα λάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
 Καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πτερύοντα προσήδα·
 325 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδ' τοκῆες;
 Θαυμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πιδὼν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἕλλος ἀνὴρ τάδε Φάρμακ' ἀνέτλη,
 Ὃς κε πῆγ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος δάδντων·
 Σοὶ δὲ τίς ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
 330 Ἡ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ
 Φάεινεν ἐλεύσεσθαι χρυσόβρακπις Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεῶν σὺν νηὶ μελαίνῃ;
 Ἀλλ' ἔγωγε δὴ κολεῶ μὲν ἄρ' ἔο, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε
 335 Εὐνῇ καὶ Φιλότῃτι, πεποιδόμεν Ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κέλη σοι ἦπιον εἶναι;
 Ἡ μοι σὺς μὲν ἔθηκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·
 Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα καλεύεις·
 340 Ἐς θάλαμὸν τ' εἶναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Ὅφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον δαΐσσαι,
 Μῆτι μοι αὐτὰ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἕλλο.
 345 Ὡς ἑφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὕμωσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολόν δ' ἔρα κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 Τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρήσειραι ἦσαν.
 350 Ἐνόνται δ' ἄρα ταῖς γ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπὸ τ' Ἀλφειῶν,
 Ἐκ δ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς Ἑλλάδα προρέουσι.
 Τῶν ἡ μὲν ὑβάλλα θρόνοισι ἔνι βήγεα καλὰ,
 Πορφύρεα καθύπερθε, ὑπένεργε δὲ λίθ' ὑπέβαλλον·

Sic utique locutus præbuit medicamen Mercurius,
 Ex terrâ evulsam, & mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile florem;
 Moly autem ipsum vocant dñi: difficile verò effossâ
 Viris utique mortalibus; dñi autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 Insulam per sylvas; ego autem ad domus Circes
 Ivi; malum verò mihi cor æstuabat profecto.
 Steti autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa verò statim egressa fores aperuit splendoras,
 Et invitabat: at ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in throno argenteis-clavis-distin-
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat: (ætò,
 Apparavit autem mihi potionem-miscellaneam aureo poculo, ut
 Immisitque medicamen, mala meditans in animo. (biberem;
 At postquam dederatque & ebiberam, neque me incantavit,
 Virgula ubi-percussisset, verbumque fecit; dixitque;
 „ Abi nunc in haram; cum cæteris cuba sociis.
 Sic dixit: ego verò, gladio acuto stricto à femore,
 In Circea irruì, quasi interficere cupiens.
 Illa verò vehementer exclamans sub-tercurrit & prehendit genas.
 Et me lugens verbis alatis allocuta est?
 „ Quis? unde es hominum; ubi tibi urbs atque parentes? (tutus sis.
 „ Stupor me tenet, quodd cum-biberis hæc medicamina non incan-
 „ Minime enim quisquam alius vñr hæc medicamina sustinuit,
 „ Quicumque hauserit, & primum transmiserit septum dentium;
 „ Tibi verò quædam in pectoribus indomabilis mens est.
 „ Profecto tu Ulysses es versutus, quem etiam mihi semper
 „ Prædicabat venturum aureo-caduceo Mercurius,
 „ E Trojâ reversum celeri cum nave nigrâ?
 „ Sed age nunc in vaginam gladium pone: nos verò deinde
 „ Lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 „ Cubili & amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quo autem pacto me jubes tibi mitem esse?
 „ Quæ mihi sues quidem fecisti in ædibus socios;
 „ Ipsum verò hic detinens dolos-meditans jubes
 „ In thalamumque ire, & tuum conscendere lectum,
 „ Ut me nudatum, vilem & enervem reddas?
 „ Non ego voluerim tuum conscendere lectum,
 „ Nisi mihi sustinueris, dea, magni juramentum jurare,
 „ Nullum mihi damnum mahum machinaturam-~~te~~ aliud.
 Sic dixit: illa verò continuo abjurabat, ut jubebam.
 At postquam jurasset perfecissetque jusjurandum,
 Tum verò ego Circes conscendi perpulchrum lectum.
 Ancillæ autem honestæ in ædibus ministrabant
 Quatuor, quæ ei domi famulæ sunt.
 Natæ verò hæc utique sunt ex fontibus & à sylvis,
 Et ex sacris fluminibus, quæ in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat thronis stragula pulchra,
 Purpurea supremo, inferne autem linteæ subiciebat:

- 355 Ἡ δ' ἑτέρη προκάρουε θρόνων ἐτίταινε τραπεζᾶς
Ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ αὖτις χρύσεια κέναια.
Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
Ἡδὺν ἐν Ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα.
Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
Πολλὰν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίνετο δ' ὕδωρ.
360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ξίσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἡμοσι χαλκῷ,
Ἐς β' ἀσάμινθον ἔσασα, λδ' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο.
Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρητὸς τε καὶ ὤμων,
Ὅφρα μοι ἐκ κάματον θυμαφθόρον εἴλετο γυνῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
365 Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἥδ' ἐχιτῶνα.
Εἶσε δέ μ' εἰσαγματοῦσα ἐπὶ θρόνου Ἀργυροῦλον,
Καλοῦ, δαυδαλίαν· ὑπὸ δὲ θρήνυς πρὸν ἦεν.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος τραχὺν ἐπέχυνε φέρουσα
Καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ Ἀργυροῖο λάβητος,
370 Νήψασθαι· παρὰ δὲ ἑστῆν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σίτον δ' αἰδοῖν ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
Εἶδατα πόλλ' ἐπιβέτσα, χαριζομένη παρεόντων.
Ἐστέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμὰ δ' οὐχ ἠνδανε θυμῷ.
Ἄλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὕσσετο θυμός.
375 Κίρκη δ' ὥς ἐνέησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
Χείρας ἰάλλοντα, συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
Ἄγχι παρισκαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἥρ' ἔξειαι ἴσας ἀναΐδῃ,
Θυμὸν ἔδων· βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι, οὐδὲ ποτῆτος·
380 Ἡ τινά πευ δόλον ἕλλον εἶπαι, οὐδ' ἔτι σε χρὴ
Διιδίμεν· ἡδὴ γάρ τοι ἀπώμοσα κρητάρην ὕκον.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ὡ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
Πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδῆτύος, ἥδ' ἐποτῆτος,
385 Πρὶν λύσασθ' ἱτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
Ἄλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιστῇ, Φαγέμεν τε κελεύεις,
Λῦσον, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἱρήρας ἐταίρους.
Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέμνευε σφυγίου,
390 Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότες ἐννεώροισιν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίῳ· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
Ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἕλλο.
Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων πρίχες ἔρπον, ὡς πρὶν ἔφυσσε
φάρμακον οὐλόμεγον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
395 Ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονας καὶ μείζονες εἰσοράσασθαι.
Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἱκετός.
Πᾶσιν δ' ἡμερβείς ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλίῳ κονάβιζε· βεῶ δ' ἐλάειρε καὶ αὐτὴ.
400 Ἡ δὲ μὲν ἄγχι εἴσακ προσηύδα δια βεῶν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἐρχεο νῦν ἐπὶ νῆα βοῆν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Νῆα μὲν ἥρ' ἀμπερωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε, ὅπλα τε πάντα·
405 Αὐτὸς δ' αἰψ' ἰέναι, καὶ ἄγειν ἱρήρας ἐταίρους.

Altera verò ante thronos extendebat mensas
 Argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 Tertia autem cratere suave vinum miscebat
 Dulca in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 Quarta verò aquam ferebat, & succendebat ignem
 Multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua:
 Ceterum postquam calefacta esset aqua in splendido athens,
 In balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 Suaviter fusâ aquâ per caputque & humeros,
 Donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset membris.
 At postquam lavâset & unxisset pingui oleo,
 Lenamque mihi pulchram induisset, atque tunicam;
 Collocavit me deinde introductum in throno argenteis-clavis-di-
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat. (stincto,
 Aquam autem ancilla gutturalis infundebat ferens
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad-lavandum; juxta verò politam extendit mensam,
 Victum autem venenanda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis appositis, largis de presentibus.
 Edere verò jubebat: meo autem non placebat animo;
 Sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe verò ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 Manus porrigentem, gravem autem me dolorem habentem,
 Prope astans verba alata dixit;
 „ Quid sic, Ulysses, sedes similis muto,
 „ Animum rodens? cibum autem non attingis, neque potum?
 „ Certe aliquem dolum alium suspicaris: neque te oportet
 „ Timere; jam enim tibi è-contrâ-juravi firmum juramentum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 „ Prius sustinuerit gustare cibum atque potum,
 „ Quam redemerit socios & oculis viderit?
 „ Sed si revera ex-animo bibere, edereque jubes,
 „ Libera; ut oculis videam dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem ex sedibus ivit,
 Virgam tenens in manu; foresque aperuit hæræ,
 Exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: illa verò per eos
 Obiens adungebat unicuique medicamen aliud. (duxerat
 Eorum autem è membris quidem pili defluebant, quos ante pro-
 Medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe:
 Viri autem statim facti-sunt juniores, quam antea fuerant,
 Et multo pulchriores & majores aspectu.
 Agnoverunt verò me illi, hæseruntque in manibus unusquisque.
 Omnibus autem dulcis subortus est luctus; circumque domus
 Horrendum resonabat; dea verò miserabatur & ipsa.
 Prope autem me stans allocuta est nobilissima deorum;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Vade nunc ad navem celerem & litus maris:
 „ Navem quidem omnium-primam subducite ad litus,
 „ Possessiones verò in speluncis deponite, armaque omnia:
 „ Ipse autem statim revertere, & adduc dilectos socios.

- Ἦν δ' εἶναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 Εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρήρας ἑταίρους
 Οἵ κτε' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὕταν ἄγραυλοι σφῆτις περὶ βοῦς ἀγυλαίας
 Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης κορέσονται,
 Ἦσαν ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' αὖτε σηκοὶ
 Ἰσχους, ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιβόουσι
 Μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 425 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἔκρη σφίσι θυμὸς
 Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἥδ' ἐγένοντο·
 Καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, διωτρεφὺς, ὡς ἐχάρημεν,
 430 Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 Ἀλλ' ἄγε, τῶν ἑλλων ἑτάρων κατέλαχον ὕλαθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 Νῆα μὲν ἄρ' παμπρῶτον ἐρύσσομεν ἠπειρόνδε,
 Κτήματά τ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν, ὕπλα τε πάντα·
 435 Αὐτοὶ δ' ὑτρίνεσθε ἱμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι,
 Ὅφρα ἴδῃς ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπιεταὺν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἔφάμην· οἱ δ' ὤκα ἱμοῖς ἐπέεσσιν ἵκοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους,
 440 Καὶ σφους φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοὶ, πῶς ἔμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἢ κεν ἀπαντας
 Ἦ σὺς, ἥδ' Ἀλκυόνας ποιήσεται, ἥδ' Ἀδόντας;
 Οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγη.
 445 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 Ἠμέτεροι ἑταροί, σὺν δ' ὁ θεαυὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 Τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 Ὡς ἔφασκε· αὐτὰρ ἐγὼ γε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,
 Σπασσάμενος τανύηκες ἥορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 450 Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι,
 Καὶ πῶς περ ἰόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἑταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἕλλαθεν ἕλλας·
 Διογενὲς, τούτων μὲν ἴασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 Αὐτοῦ παρ' νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 455 Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι, παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἥδ' ἐθαλάσσης.
 Οὐδ' ἐμὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείλειπτο,
 Ἀλλ' ἔπετ'· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαυλον ἐνιπὴν.
 Τόφρα δὲ τοὺς ἕλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
 460 Ἐνδυκνέας λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἰλαίῳ·
 Ἀμφὶ δ' ἥρα χλαῖνης οὐλας βάλεν, ἥδ' ἐχιτῶνας·
 Δαιτυμένους δ' ἥρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φρέσσαντο τε πάντα,
 Κλαῖον ὑδουρόμενοι, περὶ δὲ ζωνὰ χίζετο δῶμα.
 465 Ἡ δέ μοι ἔγχε' ἅσπερ προσηύδα δῖα θεῶων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν θαλερὸν γένος ὄρνυτε· εἶδ' αὖ καὶ αὐτῇ

Sic dixit: at mihi persuasus est animus generosus:
 Perrexi autem ire ad navem celerem & littus maris.
 Inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 Miserabiliter lugentes, uberes lachrymas profundentes.
 Ut verò cum villaticæ vitulæ circum vaccas armentales
 Profectas ad mandram, postquam herbâ se-saturaverint,
 Omnes simul vitulantur adversæ; neque amplius stabula
 Detinent, sed crebrò mugientes circum-currunt
 Matres: sic *circum* me illi, postquam viderunt oculis,
 Lachrymabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 Ita esse, ac si in patriam venissent & urbem suam
 Asperæ Ithacæ, ubi & nutriti, atque nati sunt:

Et me lugentes verbis alatis allocuti sunt;

„Tibi quidem reverso, Jovis alumne, sic gratulamur,

„Ac si in Ithacam venissemus patriam terram:

„Sed age, cæterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt: ast ego allocutus sum blandis verbis;

„Navem quidem omnium-primum subducamus in litus,

„Possessionesque in spelancis deponamus, armaque omnia:

„Vos autem properate me unâ omnes sequi;

„Ut videatis socios sacris in ædibus Circes,

„Bibentes & comedentes: affatim enim habent.

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt:

Eurylochus verò solus mihi detinebat omnes socios,

Et ipsos allocutus verba alata dixit;

„Ah miseri, quò imus? quid mala appetitis ista,

„Circes ad sedes ut-descendatis? quæ omnes

„Aut sues, aut lupos reddat, aut leones;

„Qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate...

„Sicut Cyclops fecit, quando ei ad caulam venerunt

„Nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses:

„Hujus enim etiam illi vecordiâ perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi,

Stricto gladio longo, crasso à femore,

Illo ei abscissum caput ad solum dejicere,

Etiam si consanguinitate *mibi* proximo, sed me socii

Mollibus verbis retinebant aliunde alius;

„Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,

„Hic apud navem manere, & navem custodire:

„Nobis autem *dux-ty*-esto sacram ad domum Circes.

Sic locuti, à nave ascendebant atque mari.

Neque quidem Eurylochus cavam apud navem relictus est,

Sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea verò cæteros socios in ædibus Circe

Studiose lavitque, & unxit pingui oleo;

Circumque deinde lænas pulchras induit atque tunicas:

Epulantes autem omnes invenimus in ædibus.

Hi verò postquam invicem conspexerunt, reputaruntque omnia;

Flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.

At prope me stans allocuta est nobilissima dearum;

„Generose Lærtiade, solers Ulysses,

„Ne amplius nunc uberem luctum excites: novi etiam ipsi

- ἤμην ὅς' ἐν πόντῳ πάβει' ἔλγεα ἰχθυόεντι,
 ἢ δ' ὅς' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
 460 Ἀλλ' ἔγχετ', ἐσβίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
 Εἰσέκειν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
 Οἷον ὅτε πρῶτισον ἐλαίπετε πατρίδα γαίαν
 Τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀτκίλεις καὶ ἔθυμοι,
 Αἶδν ἕλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν
 465 Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἵππειά μάλ' ἀπολλὰ πέποσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεκείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἕσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
 470 Μηνῶν Φθινόγτων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τελέσθη,
 Καὶ τότε μ' ἐγκαλέσαντες ἔφην ἱρήρεις ἱταῖροι·
 Δαιμόνι', ἡδὴ νῦν μεμνήσκεο πατρίδος αἰῆς,
 Εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σαυθῆναι, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑπόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 475 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεκείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμεῖς ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἕσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 ἤμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μάγαρα σκίοντα.
 480 Αὐτὰρ ἔγδ' Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλῆος εὐνῆς,
 Γούνων ἑλλοτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ὦ Κίρκη, τέλασθ' μοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσχε·
 Οἴκαδ' ἐμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔστυπαι ἡδὴ,
 485 ἢ δ' ἄλλων ἑτέρων, εἴ μευ Φθινόβουσι φίλον κῆρ,
 Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγ' ἐνόσφι γένηαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μῆκέτι νῦν ἔλεοντες ἐμῷ ἐνὶ μένετε δίκην·
 490 Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἰκέσθαι
 Εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἀπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο,
 Μάντιος Ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι·
 Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια,
 495 Οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιὰ ἄισσουσιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατακλῆσθ' οἶκον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
 ἠέει' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρεν φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 500 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 Εἰς Αἶδος δ' οὕτω τίς ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 505 Μὴ τί τοι ἡγεμόνος γε ποδὴ παρὰ νηὶ μελίσσῃ·
 Ἴσδν δὲ σήσας, ἀγὰ δ' ἰξία λευκὰ πατάσας,
 ἠσάει· τὴν δὲ καὶ τοι πνοιῇ βορέας φέρῃσιν.
 Ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' ὠκεανὸ το παρήσῃ,
 ἔνθ' ἄκτῃ τε λάχῃ καὶ ἕλῃσι Περσεφονείης,

- „ Et quot in ponto passi-estis dolores piscesco,
 „ Et quot hostiles viri damna-intulerunt in terrâ.
 „ Sed agite, comedite cibum, & bibite vinum,
 „ Donec rursus animum intra præcordia receperitis,
 „ Qualem *habuistis*, quando primum relinquebatis patriam terram
 „ Asperæ Ithacæ: nunc verò imbecilles & abjecti *estis*,
 „ Semper erroris duri recordati; neque unquam vobis
 „ Animus in lætitia *est*, quippe valde multa passi-estis.
 Sic dixit: nobis autem continuo persuasus est animus generosus.
 Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas, & vinum dulce:
 Sed quando jam annus erat, & circumverterant horæ,
 Mensibus exeuntibus, diesque longi circumacti sunt;
 Utique tunc me evocato dixerunt dilecti socii;
 „ Infelix, jam nunc memor-esto patriæ terræ,
 „ Si tibi fatale est servari, & pervenire
 „ Domum in excelsam, & tuam in patriam terram.
 Sic dixerunt: at mihi persuasus est animus generosus.
 Sic tum quidem totæ die ad solis occasum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas & vinum dulce:
 Quando verò sol occidit, & tenebræ supervenerunt,
 Illi quidem decubuerunt per ædes obscuras.
 At ego Circes consensu perpulchro lecto,
 Ad-genua supplex-rogavi; dea verò meam audivit vocem;
 Et ipsam compellens verba alata dixi;
 „ O Circe, perfice mihi promissum, quod scilicet pollicita-es,
 „ Domum *te me* missuram; animus nempe mihi impellitur jam,
 „ Et cæterorum sociorum, qui mihi macerant charum cor,
 „ Circe me lugentes; quandocunque tu seorsum absis.
 Sic dixi: continuo verò respondebat nobilissima dearum;
 „ Generose Lærtiade, solers Ulysses,
 „ Ne amplius nunc inviti mea manete in domo:
 „ Sed aliam oportet primum viam perficere, & pervenire
 „ In Plutonis domos, & formidabilis Proserpinæ,
 „ Animam consulturos Thebani Tiresiæ,
 „ Vatis cæci, cujus utique mens integra est;
 „ Cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
 „ Solus ut-sapiat; reliqui verò, umbræ circumvolitant.
 Sic dixit: at mihi contractum est charum cor:
 Flebam autem in lecto desidens, neque omaino animus
 Volebat amplius vivere, & videre lumen solis.
 Cæterum postquam fiendoque volutandoque satius-fueram,
 Tum verò deinceps ipsam verbis respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quisnam enim hujus itineris dux-erit?
 „ Ad Orcum autem nondum quisquam pervenit nave nigra.
 Sic dixi: continuo verò respondebat nobilissima dearum;
 „ Generose Lærtiade, solers Ulysses,
 „ Minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit:
 „ Malo autem erecto, velisque albis expansis,
 „ Sede; illam verò tibi flatus Boreæ ferat.
 „ Sed cum jam nave per Oceanum trajeceris,
 „ Ubi litusque humile & luci Proserpinæ,

- 510 Μακρῶι τ' ἀλγείοι, καὶ ἰταὶ ὀλοσίκαρποι·
 Νῆα μὲν αὐταῦ κέλευσι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδην ἰέναι δόμον εὐρύαντα.
 Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλογέων το βίουσι,
 Κώκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἔστιν ἀποβύξ·
- 515 Πέτρῃ τε, ζύνεσις τε δῶω ποταμῶν ἱερδοῦκων.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ', ἦρας, χριμφθαὶς πέλικας, ὥς σε καλεῖται,
 Βόβρον δρύξαι· θεὸν τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἄμφ' αὐτῇ δὲ χοῆν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ δίνῃ,
- 520 Τὸ τρίτον αὐτ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἑλφίτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμειννὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραν βοῦν, ἦτις ἄριση,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν δοθλῶν.
 Τειρετίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν δῖν.
- 525 Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει θυμτέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐνθ' ἦν ἄρναϊν ῥέξειν, θῆλυν τε μέλαιναν,
 Εἰς Ἑρεβος σρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 Ἰέμενος ποταμοῖο βοάων· ἔνθα δὲ πολλὰ
- 530 Ψυχὰς ἐλεύσονται νεκῶν καταταθνεϊῶτων.
 Δὴ τὸτ' ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Φείσαντας κατακῆλαι· ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰφθίμῃ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
- 535 Αὐτὸς δὲ ξίφος δέξῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Ἥσθαι, μηδὲ ἱὲν νεκῶν ἀμειννὰ κάρηνα
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίῃσι πύξασθαι.
 Ἐνθα τοὶ αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὕρχαμα λαῶν,
 Ὃς κέν τοι εἰπήσιν ὅδδν καὶ μέτρα καλεῖσθου,
- 540 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἡῶς.
 Ἄμφι δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἴσσαν·
 Αὐτὴ δ' ἄργυρεον φάρος μέγα ἔννυτο Νύμφῃ
 Λεπτὸν καὶ χάριν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦσι,
- 545 Καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ἑστρυον ἱταίρους,
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασκαδὸν ἔνδρα ἔκασον·
 Μῆκέτι νῦν εὐδόντες ἀντίτε γλυκὺν ὕπνον·
 Ἀλλ' ἵομεν· δὴ γὰρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
- 550 Ὡς ἔφάμην· τοῖσιν δ' ἐπακίβητο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἱταίρους·
 Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λῆν
 Ἀλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὼς,
 Ὃς μοι ἔνευθ' ἐτάρων, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης.
- 555 Ψυχὰς ἱμερῶν κατελέξατο οἶνοβαρεῖν·
 Κινυμένων δ' ἐτάρων θυμάδον καὶ δοῦπον ἀκούσας,
 Ἐξατίμης ἀνόρουσε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 Ἀφάρδον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 Ἀλλὰ καταντιὰρ πύγας πέσεν· ἐκ δὲ οἱ κῆχλιν
- 560 Ἀσραγέλων, ἰάγη, ψυχὴ δ' ἐκδόσδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοις δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μύθον ἔειπα·

„ Excelsæque populi, & salices fructum-pendentes:
 „ Navem quidem illuc appelle in Oceano profundo-vorticibus,
 „ Ipse autem in Platonis eas domum squalidam.
 „ Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque flumit,
 „ Cocytusque, qui scilicet Stygis aquæ est rivus;
 „ Rupesque est, & concursus duorum fluminum sonorum.
 „ Illic autem deinde, heros, admotus propè, ut te jubet,
 „ Fossam fode magnitudine cubitalem quaquaversum:
 „ Circa illam autem libamen funde omnibus mortuis,
 „ Primum mulso, deinde verò dulci vino,
 „ Tertium itidem aquâ; farinamque albam insperge.
 „ Valde verò precare manium inania capita, *vovens*,
 „ Ubi-veneris in Ithacam, sterilem vacam, quæcunque optima,
 „ Sacrificaturum te in ædibus, pyramque impleturum rebus bonis.
 „ Tiresiæ verò separatim arietem sacrificaturum soli.
 „ Prorsus-nigrum, qui inter oves excellat vestras.
 „ Cæterum postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuo-
 „ Ibi ovem marem sacrifica, fœminamque nigram, (rum
 „ Ad Erebum versos; ipse verò seorsum aversus-ils,
 „ Contendens ad fluvii fluentia: ibi verò multæ
 „ Animæ accedent mortuorum defunctorum.
 „ Tum verò deinde socios hortare & jube
 „ Pecudes, quæ jam jaceant mæstatæ sævo fetore,
 „ Excoriatis comburere; votaue facere diis,
 „ Præpotentique Plutoni, & formidabili Proserpinæ.
 „ Ipse autem gladio acuto stricto à femore
 „ Sede, neque sine manium inania capita
 „ Ad sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatur-
 „ Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum, (fueris.
 „ Qui tibi dicat iter & mensuras viæ,
 „ Reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
 Sic dixit: statim autem aureo-folio venit aurora.
 Mihi verò lænamque, tunicamque, vestimenta induit:
 Ipsa autem candidam togam ingentem induit Nympha
 Tenuem & venustam, zonamque circumposuit lumbis
 Pulchram, auream; capitique imposuit calyptram.
 At ego per domum profectus hortabar socios,
 Mollibus verbis astans vinum unumquemque;
 „ Ne amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum;
 „ Sed eamus: jam enim me monuit veneranda Circe.
 Sic dixi: illis verò persuasus est animus generosus.
 Neque quidem vel illinc incolumes abduxi socios:
 Elpenor nempe quidam erat minimus-natu, neque valde
 Fortis in bello, neque mente sua aptus,
 Qui mihi seorsum à sociis, sacris in ædibus Circes,
 Refrigerii cupiens decubuit vino-gravatus:
 Moventium autem se sociorum tumultu & strepitu audito,
 Repente experrexit, & oblitus-est mente sua
 Retrorsum descendere, profectus ad scalam longam;
 Sed recta de tecto decidit: ei autem cervix
 Ex articulis fracta est: anima verò ad oreum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi;

- Φάστε νύ που οἰκύνδε φίλῃν ἰς πατρίδα γαῖαν
 Ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ἔδδν τεκμήρατο Κίρκη
 Εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἑπαινῆς Περσεφονείης,
 565 Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο.
 ὣς ἰφάμεν· τοῖσιν δὲ κατεκλίσθη φίλον ἦτορ·
 Ἐξόμενοι δὲ καταυθὶ γόνων, τίλλοντό τε χεῖρας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξας ἐγίνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα δοῖν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 Ἦσιον ἀχνύμενοι, θαλαρδὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 Τόφρα δ' ἔρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 Ἀρνείδν κατέδυσεν οἶν, θῆλύν τε μέλαιναν,
 ῥεῖα παρελθοῦσα· τίς κν ἑδὼν οὐκ ἰδέλοντα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ', ἢ ἔνθα κίοντα;

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Λ.
 Ρ Α Ψ Σ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐπόδεςσις.

- Ἀ Παγγέλλαι, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς αἶδου κατήλθε·
 καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίου, τοῦ μάντεως, περὶ τῆς αὐτοῦ
 καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας· καὶ ὡς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρώϊδας
 εἶδεν ἐν αἶδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον συστρατευσάντων
 ἐνίους, καὶ τῶν ἐν αἶδου κολαζομένων τινάς.

Λάμβδα δ' ἐν Αἶδα ψυχαῖς ἐνετύγχαν' Ὀδυσσεύς.

- Ἀ Ττάρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἡδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα δῖαν·
 Ἐν δ' ἰζὼν τιθέμεσθα καὶ ἰζία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἰβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοῖς
 5 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλαρδὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυκνοπρώοιο
 Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκῃ ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσασα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλῃ ἔκαστα πανησάμενοι κατὰ νῆα,
 10 Ἡμεῖς· τὴν δ' ἀνεμὸς τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰζία ποντοπορούσης,
 Δύσπετό τ' ἡέλιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
 Ἡ δ' ἐς πείραθ' Ἰάνη βαθυρῆθου Ὀκαιοῖτο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε, πόλις τε,
 15 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
 Ἠέλιος φάεθον ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὐδ' ὅπῃτ' ἂν σείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀερόεντα,
 Οὐδ' ὅταν ἔψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸν προτράπηται·
 Ἄλλ' ἐπὶ νῆξ ἑλοῇ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 20 Νῆα μὲν ἔνθ' ἰλθόντες ἰκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥῆαν Ὀκαιοῖτο
 Ἦσιον, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχος τε,
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἔρ' ἔξω ἱρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 25 Βόρρον βρεῖκα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῇ δὲ χοῶς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν,

- 30 Existimatis jam fortassis domum, charam ad patriam terram
 31 Profecturos: aliud verò nobis iter designavit Circe
 32 Ad Plutonis domum, & formidabilis Proserpinæ,
 33 Animam consulturos Thebani Tiresiæ.

Sic dixi: illis verò contractum est charum cor.
 Desidentes autem illic flebant, vellebantque capillos:
 Sed neque ullus profectus fiebat lugentibus.
 At quando jam ad navem celerem & litus maris
 Ibamus tristes, uberes lachrymas profundentes;
 Iterea utique vadens Circe ad navem nigram,
 Masculam alligavit ovem, fœminamque nigram,
 Facile clam-prætergressa: quis deum nolentem
 Oculis viderit, aut huc, aut illuc profectum?

O D Y S S E Æ H O M E R I X L L I B R I

Argumentum.

ENarrat quomodo ad Circes mandata ad inferos descenderit
 & quo pacto audiverit Tiresiam vatem de sua & cæterorum
 fortuna. Et ut Heroas & Heroidas viderit apud inferos, &
 matrem, & eorum qui ad Ilium militarunt, nonnullos: & eorum
 qui apud inferos puniuntur.

A. Apud Orcum animas convenit Ulysses.

CÆterum postquam ad navem venissemus & mare,
 Navem quidem omnium-primum deduximus in mare vastum;
 Malumque imposuimus & vela navi nigræ:
 Pecudes autem sumptas induximus; ipsique deinde
 Ingredebamur dolentes, uberes lachrymas profundentes.
 Nobis verò dein pone navem cæruleam-prorâ
 Secundum ventum immisit, implentem-velum, bonum socium,
 Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis.
 Nos autem armis singulis ordinatis per navem
 Sedebamus, hanc verò ventusque, gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem totâ-die extendebantur vela per-pontum vadentis;
 Ceciditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Illa verò ad fines pervenit profundi Oceani:
 Hi autem Cimmeriorum erat virorum populusque civitasque,
 Caliginè & nebulâ tecti: neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 Neque cum vadat ad cœlum stelliferum,
 Neque cum rursus in terram de cœlo vertatur;
 Sed nox perniciofa offunditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti subduximus; pecudes autem
 Exprompsimus; ipsique deinde propter fluentem Oceani
 Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe.
 Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 Tenebant; ego verò gladio extracto à femore
 Fossam fodi, magnitudine cubitalem quaquaversus;
 Circa eam autem libamina omnibus manibus;

- Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ δίνω,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον·
 Πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, γαῖραν βοῦν, ἣτις ἀρίστη.
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἰσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶον
 Παμφίλαν, ὃς μῆλοισι μετακρέπει ἡμετέροισι.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 Ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμηνσθε
 Ἔς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαϊνεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχὰς ὅπ' ἐξ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνεϊῶτων,
 Νύμφαι τ', ἥθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρβενικαί τ' ἑταῖραι, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχεῖρσιν,
 Ἄνδρες ἀρήϊφοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἰφοῖτων ἕλλοθεν ἕλλος,
 Θεοπεσίῃ ἰαχῇ· ἡμὶ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει
 Δὴ τότ' ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα,
 45 Μῆλα, τὰ δὲ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἴφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἱπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος δέξθ' ἱρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Ἥμην, οὐδ' εἶων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίῃα πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἱταίρου·
 Οὐ γάρ πω ἐτάπατο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης καταλείπομεν ἡμεῖς
 Ἀκλυστον καὶ ἄθραπτον· ἐπεὶ πόντος ἕλλος ἔπειγε.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῆφον ἡερβεντα;
 Ἐφθῆς πεζὸς εἶων, ἢ ἐγὼ σὺν νηϊ μελαίνῃ;
 Ὡς ἰφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄσέ με δαίμονος αἶσα κακῇ, καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνδῆσα
 Ἀψορρόν καταβῆναι, ἰδὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχλὴν
 65 Ἀσραγάλων ἰάγη, ψυχὴ δ' ἔϊδόσδε κατῆλθε.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅπιδεν γουναίξομαι, οὐ παρεόντων,
 Πρὸς τ' ἀλόχου, καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 Οἶδα γὰρ, ὥς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἴδαο,
 70 Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εδεργέα νῆα·
 Ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 Μή μ' ἄκλυστον, ἄθραπτον, ἰδὼν ὅπιδεν καταλείπῃν,
 Νοτφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 Ἀλλὰ με κακῆσαι σὺν τεύχεσιν, ἄσπα μοι ἔσθιν,
 75 Σῆμά τέ μοι χεῦαι, πολιῆς ἐπὶ δινὶ θαλάσσης,
 Ἄνδρες δυσήνοιο, καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι·
 Ταῦτά τέ μοι τελέσαι, πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἱετμῶν,
 Τῷ καὶ ζωὸς ἄρεστον, εἶων μετ' ἐμῷς ἐτάροισιν.

Primum mudo, postea verò dulci vino,
 Tertio denum aqua; farinamque albam inspergebam.
 Multum autem supplicabam manium inanibus capitibus, vocans,
 Reversam in Ithacam, sterilem bovem, quaecunque optima,
 Sacrificaturum me in aedibus, pyramque impleturum bonis;
 Tireiz verò seorsum ovem sacrificaturum soli
 Totum-nigrum, qui inter pecudes excellat nostras.
 Hos verò postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 Precatus sum; pecudes utique prehensas jugulavi
 Super fossam, fluebat autem sanguis ater; congregabantur verò
 Animæ ex Erebo manium defunctorum,
 Sponsæque, coelibesque, & multa passî senes,
 Virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum habentes;
 Multi quoque vulnerati ætatis hastis,
 Viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes,
 Qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius,
 Imenso clamore: me verò pallidus timor cepit.
 Tam verò deinde socios adhortatus jussî,
 Pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ferro
 Excoriatis adolere, & vota-facere diis,
 Fortique Plutoni, & horrendæ Proserpinæ.
 At ego gladio acuto stricto à femore
 Sedebam, neque sinebam manium inania capita
 Ad-sanguinem prope accédere; priusquam Tireiam sciscitatus
 Præma verò animæ Elpenoris venit socii: (cessit)
 Nondum enim sepultus erat sub terrâ spatiosâ:
 Cadaver enim in aedibus Circes reliqueramus nos
 Indefletum & insepultum, quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi compicatus, miseratusque sum animo,
 Et ipsam allôcutus verba alata dixi:
 „ Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 „ Prius-venisti, pedes cum-fueris, quam ego cum navi nigra;
 Sic dixi: ille verò mihi plorans respondebat sermone;
 „ Generosè Lærtiade, consiliis-abundans Ulysses,
 „ Læsit me dæmonis fatum malum, & copiosum vinum:
 „ Circes autem in domo cubans non adverti,
 „ Retrorsum ut-descenderem, profectus ad scalam longam;
 „ Sed recta de tecto decidi; mihiq; cervix
 „ Ex articulis fracta est: anima verò ad inferos descendit.
 „ Nunc verò te per eos qui pone-te-sunt, oro, non præsentem,
 „ Per uxoremque, & patrem, qui te nutrit, parvulus cum-esses,
 „ Telemachumque, quem unicum in aedibus reliquisti:
 „ Novi enim, quod hinc profectus ex domo Plutonis,
 „ Insulam in Æream appelles fabrefactam navem:
 „ Ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 „ Ne me indefletam, insepultum profectus pone relinquant;
 „ Digressus, nequa tibi deorum indignatio fiam:
 „ Sed me combure cum armis, quaecunque mihi sint,
 „ Tumulumque mihi aggere cani in littore maris,
 „ Viri infelicis; etiam posteris audiendum:
 „ Hæc mihi perface, figeque super sepulchrum remum,
 „ Quo etiam vivas remigabam, cum-esset apud meos socios. Sic

- "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 Ταῦτά τοι, ὦ δούηνε, τελευταῖον τε καὶ ἔρξω.
 Νῦν μὲν ὥς ἐκέσταιν ἀμειβομένω συγεροῖσιν
 "Ἡμεῖ· ἰγὼ μὲν ἀνεύλεον ἱφ' αἵματι φάσγανον ἴσχαον·
 Εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἱταίρου πάλλ' ἀγύρευεν.
 "Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς καταταβνείνῃ,
 85 Αὐτολύκου θυγατρὸς μεγαλήτορος Ἀντίκλειαν,
 Τὴν Ζῆνῃ κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱήν.
 Τὴν μὲν ἰγὼ δάκρυα ἰδὼν, ἔλῃσά τε θυμῷ·
 "Ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην, πυκινὸν περ ἀχέων,
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίῃα πυθέσθαι.
 90 "Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Χρῖστον σκήπτρον ἔχων, ἡμᾶς δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ δούηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο,
 "Ἡλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἄτερπία χῆρον;
 "Ἀλλ' ἀποχάζεο βόλρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον δέξῃ,
 95 Αἵματος ὄφρα πίω, καὶ τοι νημερτέα εἰπω.
 "Ὡς φάτ'· ἰγὼ δ' ἀνυχασσόμενος, ξίφος ἀργυρῆλον
 Κουλεῖν ὑκατέπηξ'· ὃ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα καλαινόν,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήδα μάντις ἀμύμων·
 Νόσον δίδχαι μελιηδέα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 100 Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ δῖω
 Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 Χαόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 "Ἀλλ' ἔτι μὲν γε καὶ ὥς, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε;
 "Ἰκ' ἰδέσθαι σὸν θυμὸν ἐρυκαπτεῖν καὶ ἱταίρων,
 105 Ὅππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐαργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῃ, προφυγὼν Ἰουιδέα πόντον·
 Βοσκομένας δ' εὗρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 "Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει·
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἰάας, νέου τε μέδῃαι,
 110 Καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε εἴνῃαι, τότε τοι τακμαίρομ' ὄλεθρον
 Νῆε τε, καὶ ἱτάροισ· αὐτὸς δ' εἰπερ κεν Ἀλκίης,
 Ὅψι κακῶς νεῖται, ὄλεσας ἥτο πάντας ἱταίρους,
 Νῆος ἐπ' Ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῃ,
 115 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν,
 Μνώμενοι ἀντιθέην ἔλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
 "Ἀλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσει ἱλίων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τέτοισι
 Κτείνῃς, ἥ δὲ δόλῃ, ἥ ἀμφαδὼν δέξῃ χαλκῇ,
 120 Ἐρχεσθαι δὴ πείτα, λαβὼν εὐήρες ἱετρῶν,
 Εἰσὼκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θέλασσαν·
 Ἄνδρες, οὐδέ θ' ἄλλοισι μαμυγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἔρα τοί γ' ἴσασι νέας Φαινικοπαρήους,
 Οὐδ' εὐήρε' ἱετρῶν, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται·
 125 Σῆμα δέ τοι ἔρεω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
 Ὅππότε κεν δὴ τοι συμβλήμενος ἄλλος δαίτης
 Φῆη ἀθηρηλοῖγδν ἔχειν ἀνὰ Φαίδιμῳ ὤμῳ·
 Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἱετρῶν,
 "Ρέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἕνακτι,
 130 Ἀρνεῖδν, ταῦρ' ἐν τε, σὺν τ' ἐπιβήτορα κῆπρον,

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

„Hæc tibi, ô infelix, perficiam & expediam.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus

Sedebamus; ego quidem super sanguine gladium tenens;

Simulachrum verò ex-alterâ-parte loci multa loquebatur.

Supervenit autem anima matris defunctæ,

Antolyci filia magnanimi Anticles,

Quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque sum animo:

Sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,

Ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-

Supervenit verò anima Thebani Tiresiæ, (esset.

Aurum sceptrum tenens: me autem agnovit & allocuta est;

„Quid verò, ô infelix, relicto lumine solis,

„Venisti, ut videas manes & inamabilem locum?

„Verum recede à fossa, amoveque gladium-acutum,

„Ut de-sanguine bibam, & tibi vera dicam.

Sic dixit: ego verò retrogressus gladium argenteis-clavis-distinctum

Vaginæ infixi: at postquam bibisset sanguinem nigrum,

Tum sane deinceps me verbis alloquebatur vates eximius;

„Reditum quæris dulcem, illustris Ulysses;

„Hunc verò tibi difficilem faciet deus: non enim poto

„Latiturnum te Neptunum, qui in te iram reposuit animo,

„Iratum, quod ei filium charum excrucasti.

„Verum adhuc quidem & sic, mala licet patientes, pervena-

„Sâ velis tuum animum cohibere & sociorum, (citis,

„Quando scilicet primum appuleris fabrefactam navem

„Trinacrium ad insulam, elapsus obscurum pontum:

„Pascensesque inveneritis boves & pingues pecudes

„Solis, qui omnia videt & omnia audit.

„Has si quidem illæsas finas, reditusque memor-sis,

„Etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis!

„Sin lædas, tum tibi prædico exitium

„Navique & sodalibus: ipsa verò etiam si effugeris,

„Serò male redibis, amissis omnibus sociis,

„Nave in alienâ; inveniesque mala domi,

„Viros superbos, qui tibi victum comedant,

„Ambientes divinam uxorem, & numera dantes:

„Sed sane illorum injurias ulcisceris cum-adveneris.

„Cæterum postquam procos in ædibus tuis

„Interfeceris, sive dolo, sive palàm acuto ferro;

„Proficiscere deinde, sumpto fabrefacto remo,

„Donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare

„Viri, neque sale conditum cibum comedunt;

„Neque sane hi norunt naves proras-rubras-habentes,

„Neque fabrefactos remos, qui utique alæ navium sunt.

„Signum verò tibi dicam valde manifestum, neque te latebit;

„Quando utique tibi obviam factus alius viator

„Dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,

„Tum sane terræ infixo fabrefacto remo,

„Factisque sacris eximiis Neptuno regi,

„Ariete, tauroque, sumoque marito verre,

Domum

- Οἴκαδ' ἀποδείχαι, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἱκατόμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφυκ
 335 Γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον· ἄμφω δὲ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Τειρεσίη, τὰ μὲν ἔρ που ἐπέκλωσεν θεοὶ αὐταί.
 Ἀλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατάλαξον,
 340 Μητρὸς τήνδ' ὄρω ψυχὴν κατατεθνευούσης·
 Ἥ δ' ἀέλουσ' ἦσαι σχεδὸν αἵματος, οὐδὲ ὄν υἱὸν
 Ἐτλη ἐσάντα ἰδεῖν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
 Εἰπὲ, ἦναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίῃ τοῖον ἔδντα.
 "Ὡς ἔφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 345 Ῥηϊδίον τοι ἔπος ἱέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θεῶν·
 Ὅντιγὰ μὲν κεν ἔἴς νεκύων κατατεθνευόντων
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
 1. Ὡς δέ κ' ἐπιφθονέεις, ὅδε τοι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
 "Ὡς φάμην, ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
 350 Τειρεσίαο ἥνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
 Ἥλυθε, καὶ πῖεν αἷμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνων,
 Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὲν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῆφον ἡρβέντα,
 355 Ζῶδες ἰών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωῶσιν ὀρεῖσθαι·
 Μέσσω γὰρ μογᾶλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐπῶς ἐστὶ περῆσαι,
 Παρ' ὃν ἔδντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα
 Ἥ νῦν δὲ Τροίηνδ' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
 360 Νηὶ τε, καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Μητρὲς ἐμῇ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδα,
 Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
 365 Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶδν' ἔχων ἀλέλῃμαι διζύν,
 Ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῃ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλαξον,
 370 Τίς νύ σε κῆρ ἰθάμασσι τανηλεγείος θανάτοιο;
 Ἥ δολιχὴ νούσος; ἦ Ἀρτεμις ἰοχλαίρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικομένη κατέπεφνον;
 Εἰπὲ δέ μοι πατὴρ τε, καὶ υἱός ὃν κατέλειπον,
 Ἥ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὲν γέρας, ἦέ τις ἦδη
 375 Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
 Ἥδ' μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
 Ἥ ἦδη μιν ὕγμην Ἀχαιῶν, ὅς τις ἔριτος.
 "Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πόντια μήτηρ·
 380 Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυράν δέ οἱ αἰὲλ
 Φθίνουσιν νύκτες τε, καὶ ἡμέτεα δακρυχέουσα.

Domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 Immortalibus diis, qui cœlum latum habitant,
 Omnibus prorsus ordine: mors verò tibi ex mari ipsi
 Lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
 Senectute sub molli confectum; circum autem populi
 Felices erunt: hæc tibi vera dico.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 Tiresia, hæc quidem quodammodo decreverunt dii ipsi.
 Sed age mihi hoc dic & vere enarra,
 Matris hanc video animam defunctæ:
 Illa autem tacita sedet prope sanguinem, neque suam filiam
 Dignata est palam aspicere, neque alloqui.
 Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.
 Sic dixi: ille verò me rursus respondens allocutus est;
 Facile tibi verbum dicam, & in mente ponam;
 Quemcumque quidem sinas maniam defunctorum
 Ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet:
 Cui verò invidens, ille tibi abiit retro.
 Sic locuta, anima quidem abiit domum Plutonis intra
 Tircæ regis, postquam vaticinia edixerat.
 At ego illic manebam constanter, donec mater
 Advenit, & bibit sanguinem nigrum: statim verò agnovit,
 Et me lugens verbis alatis allocuta est;
 Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
 Vivus cum-sis? difficile nempe hæc viventibus videre:
 In-medio enim ingentes fluvii & gravia sinenta:
 Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet transire,
 Peditem, nisi quis habeat fabrefactam navem.
 Num jam demum à Trôjâ errans huc venis
 Cum navique, & sociis, longo tempore? necdum pervenisti
 In Ithacam? neque vidisti in sedibus uxorem?
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 Mater mea, necessitas detulit me in Plutonis sedes,
 Animam consulturum Thebani Tiresiæ.
 Nondum enim prope veni Achaiam, neque nostram
 Terram attigi; Sed semper habens erro ærumnam,
 Ex quo primum secutus sum Agamemnonem nobilem
 Ad Ilium equis-aptum, ut cum Trojanis pugnarem.
 Sed age mihi hoc dic & vere narra,
 Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?
 An diuturnus morbus; an Diana sagittis-gaudens
 Suis vitibus telis superveniens occidit?
 Dic item mihi & de-patre, & filio quem reliqui,
 An adhuc apud illos meum munus, an aliquis jam
 Virorum alius habeat; me autem non amplius putent rediturum?
 Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque,
 An maneat cum puero, & salva omnia custodiat;
 An jam, eam duxerit Achivorum, quicumque optimus?
 Sic dixi: statim verò respondebat veneranda mater;
 Et omnino illa quidem manet afflicto animo
 Tuis in sedibus; ærumnose autem ei semper
 Consumantur noctesque diesque lacrymas-fundenti.

- Σὺν δ' οὐκω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ Ξηλος
 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαίτας ἱέσας
 185 Δαίνυται, ὥς ἐπείοικε δικασπύλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 Πάντες γὰρ καλέουσι· πατήρ δ' εὖς αὐτόθι μένει
 Ἄγρῳ, ρυῖδ' πόλινδε κατέρχεται· οὐδ' οἱ εὐναί,
 Δέρμια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόντα·
 Ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδαι, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 190 ἔν κόνι, ὕγχι πυρὸς, κακὰ δ' αἰματὰ εἴπαι·
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος, τοθαλυῖά τ' ὀπάρη,
 Πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἁλωῆς οἰνοπέδοιο
 Φύλλων κεκλημένων χθαμαλαὶ βεβλήσονται εὐναί·
 Ἐνθ' ὅγε καίτ' ἄχρων, μέγα δ' φρεσὶ πένθος ἄξει·
 195 Σὺν πότμου γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὐτ' γὰρ καὶ ἔγδον ἄλδμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
 Οὐτ' ἔμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἴσσκοπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφταν·
 Οὐτε τις οὖν μοι νύσσης ἐπῆλυθεν, ἦτε μάστιγα
 200 Τηκεδόνι συγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν·
 Ἄλλὰ με σὺς τε πόθος, σά τε μήδεα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,
 Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἐπηύρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔβελον φρεσὶ μερμηρίξας
 Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἰλάνει καταταθνευίης·
 205 Τρὶς μὲν ἰφωρμήθη, ἰλάνει τέ με θυμὸς ἔγνω,
 Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρὸν, σκεπὴ εἰκέλον, ἥ καὶ ὄνειρος,
 Ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος δὲδ' γενέσκητο κηρόθι μᾶλλον·
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπαυ' πνερόντα προσήυδων·
 Μητρὲς ἐμῇ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἰλάνει μεμαῶτα,
 210 Ὅφρα καὶ εἰν εἶδῃς, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντες,
 Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γούοιο;
 Ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγαστή Περσεφόνεια
 Ὀτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ἑδυρβόμενος σεναχίζῃ;
 Ὡς ἰφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 215 Ὡ μοι τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνεια, Διδὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 Ἄλλ' αὐτὴ δίκη ἐσι βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνας ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰδομένοιο
 220 Δαμνῆ, ἔπει κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμὸς·
 Ψυχὴ δ' ἥūt' ὄνειρος, ἀποπταμένη παρόντηται·
 Ἀλλὰ φέωσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναίκεϊ.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεν'· αἱ δὲ γυναῖκες
 225 Ἠλυθον, (ὥτρυνεν γὰρ ἀγαστή Περσεφόνεια,)·
 Ὅσσαι ἀριζήων ἄλοχοι ἔσαν, ἡδὲ θυγατρὲς·
 Αἱ δ' ἀμφ' αἶμα καλαινὸν ἀολλῆες ἡγαρέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἱρβόιμι ἐκάστην·
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 230 Σπασσάμενος τανύκητος ἕορ παχέας περὰ μηροῦ,
 Οὐκ εἶων πίσειν ἥμα πῆσας αἶμα καλαινὸν·
 Αἱ δὲ προμνησθῆναι ἐπέεσσιν· ἥ δὲ ἐκάστη
 Ὅν γένον ἐξαγέραυν· ἐγὼ δ' ἱρβόινον ἀπάσας·
 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρὰ ἴδον εὐπαιτέρειαν,

„ Tum verò nondum quia habet pulchrum munus; sed quietus
 „ Telemachus prœdia colit, & convivis aequalia
 „ Epulatur, quæ decet principem vinum curare;
 „ Omnes enim invitant: pater autem tuus illic manet
 „ In agro, neque in urbem proficiscitur: neque ei lecti,
 „ Strata, & lanae, & stragula splendida;
 „ Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo,
 „ In pulvere, prope focum; vilibus verò corpori vestimentis indu-
 „ Ast ubi venerit æstasque, virensque autumnus, (tus est:
 „ Undique illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
 „ Ex foliis delapsis humiles sternuntur lectuli:
 „ Hic ille jacet dolens, ingentemque in mente dolorem auget,
 „ Tum fatum deflens: molesta autem insuper senectus urget.
 „ Sic enim & ego perii, & fatum obii:
 „ Neque me in ædibus jaculatrix-certa Diana
 „ Suis mitibus telis superveniens interemit;
 „ Neque aliquis me morbus invalit, qui utique maxime
 „ Tabe invisâ ex membris tollere-solet animum:
 „ Sed me tuique desiderium, tuique curæ, inclyte Ulysses,
 „ Tuæque benignitas dulci animo privavit.
 „ Sic dixit: Cæterum ego volebam mente cogitans
 „ Matris meæ animam prehendere defunctæ:
 „ Ter quidem aggressus-sum, amplectique me animus jubebat;
 „ Ter autem mihi ex manibus, instar umbræ, vel & somnii,
 „ Avolavit: mihi verò dolor acutus exortus est ex-animo magis;
 „ Et ipsam allocutus verba alata dixi;
 „ Mater mea, cur me non manes amplecti-æ cupientem,
 „ Ut etiam apud inferos, charis circa manibus amplexi,
 „ Ambo tristi satiemur luctu?
 „ Nunquid mihi simulachrum hoc inclyta Proserpina
 „ Immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?
 „ Sic dixi: statim verò respondit veneranda mater;
 „ Eheu, fili mi, supra omnes infelix viros,
 „ Minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 „ Sed hæc conditio est mortalium, cum mortui fuerint:
 „ Non enim amplius carnesque & ossa nervi habent,
 „ Sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 „ Absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus;
 „ Anima verò, tanquam somnium, avolans volitat.
 „ Sed in lucem celerrime contende; hæc autem omnia
 „ Scias, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.
 „ Nos quidem sic verbis colloquebamur: mulieres autem
 „ Accesserunt, (incitabat enim inclyta Proserpina,)
 „ Quotquot optimatum uxores erant, atque filiae:
 „ Hæc utique circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur,
 „ Cæterum ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas:
 „ Illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 „ Stricto acuto gladio, crasso à femore,
 „ Non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 „ Illæ verò deinceps accedebant; unaquæque autem
 „ Suum genus narrabat: ego verò interrogabam omnes.
 „ Hic sane primum Tyro vidi nobili-patre-natam,

- 235 Ἦ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔργονος εἶναι,
 Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο.
 Ἦ ποταμοῦ ἠράσσαντ' Ἐνιπῆος θείοιο,
 Ὃς πολλὸν κάλλιπος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἴησι.
 Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ βέερα.
- 240 Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαστήροχος Ἐννεσίγχιος,
 Ἐν προχούῃ ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.
 Περφύρεον δ' ἄρα κῆμα περιεάβη, οὐρεὶ ἴσον,
 Κυρτωθέν· κρήνῃν τε βέδν, ὀνητήν τε γυναῖκα.
 Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
- 245 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε βεδρὸς Φιλοτήσια ἔργα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῷ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
 Χαῖρε, γύναι, Φιλότῃτι· περιπλομένου δ' ἐνικυτοῦ,
 Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιοι εὐνῇ
 Ἀθανάτων· σὺ δὲ τοδὲ κομέειν, ἀτιταλλέμεναι τε.
- 250 Νῦν δ' ἔρχεαι πρὸς δῶμα, καὶ ἵχιο, μηδ' ὀνομήνης.
 Αὐτὰρ ἔγνω τοι εἶμι Περσειδάων ἑνὸς ἰχθῶν.
 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἰδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἦ δ' ὑπεκυσσαμένη, Πελοῖν τέκε καὶ Νηληῖα.
 Τὸν κρατερῶν θεράποντα Διδὸς μεγάλοιο γενέσθην
- 255 Ἀμφότερῳ· Πελοῖν μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ
 Ναῖε πολυῤῥήνες· δ' δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθδεντι.
 Τοδὲ δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἰσονά τ', ἠδὲ Φέρητ', Ἀμυθάονά δ' ἱππιοχάρμην.
 Τὴν δὲ μέτ', Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
- 260 Ἦ δὴ καὶ Διδὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.
 Καί ῥ' ἔτακεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνα τε, Ζῆδόν τε,
 Οἳ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἐπταπύλοιο,
 Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἰδύναντο
 Ναίεσθαι εὐρύχορον Θήβην, κρατερῶν περ ἔδντα.
- 265 Τὴν δὲ μέτ', Ἀλκμήνῃν ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἑκοῖτιν,
 Ἦ ῥ' Ἠρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολέοντα,
 Γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διδὸς μεγάλοιο μίγελσα.
 Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερβύμοιο θυγάτρα,
 Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύων υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρῆς.
- 270 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάσῃν,
 Ἦ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 Γημαμένη ὧ υἱοῖ· δ' δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας
 Γῆμεν· ἔφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἔλγεα πάσχων,
- 275 Καδμείων ἦνασσε, θεῶν ἐλοῶς διὰ βουλᾶς.
 Ἦ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 Ἀψμαμένη βρόχον αἰπὸν ἄφ' ὕψηλοιο μελάθρου,
 Ὡς ἔχει σχομένη· τῷ δ' ἔλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσοι τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελείουσι.
- 280 Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 Γῆμεν, ἔδν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πῶρε μυρία ἔδνα,
 Ὀπλοτάτην κόρην Ἀμφιόνοος Ἰασίδαο.
 Ὃς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῷ Ἴφι ἔνασσεν,
 Ἦ δὲ Πύλου βασιλεὺς· τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
- 285 Νέστωρά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰφίμην Πηρὴν τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,

Quæ dixit Salmonæi eximii & filiam esse;
 Dixitque Cræthæi & uxorem esse Æolidæ:
 Quæ fluvium amavit Enipæum divinum,
 Qui longe pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 Et ea propter Enipæi versabatur pulchra fluente.
 Huic verò cum se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 In ostiis fluvii accubuit vorticosi:
 Purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 Curvatus; absconditque deum, mortalemque forminam:
 Solvit autem virginem zonam, somnumque offudit.
 Cæterum postquam perfecisset deus amatoria opera,
 Inhæsit sane ei manui, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Gaude, mulier, amore-*bæc*: circumvoluto autem anno,
 „ Paries pulchros liberos; quoniam haud inanes concubitus
 „ Immortalium: tu verò eos cura enutrique.
 „ Nunc autem i ad domum, & contine-te, neque mentionem-
 „ At ego tibi sum Neptunus terræ-quassator. (feceris;
 Sic locutus, pontum sublit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit & Neleum;
 Qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 Ambo: Pelias quidem in spatiosa Iãoico
 Habitabat abundans-pecore; hic verò in Pylo arenosa.
 Alios verò Crætheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, atque Pheretem, Amythaonemque gaudentem-equis;
 Post hænc verò, Antiopen vidi, Asopi filiam;
 Quæ utique & Jovis gloriabatur in ulnis se-dormisse;
 Et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 Qui primi Thebarum sedem condiderunt septem-portas-habentium,
 Turribusque munierunt; quoniam non absque-turribus poterant
 Habitare spatiosas Thebas, fortes licet essent.
 Post hænc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 Quæ scilicet Herculem audacem, animum-leonis-habentem,
 Peperit, in ulnis Jovis magnanimi commissa:
 Et Megaram, Creontis magnanimi filiam;
 Quam habuit Amphitryonius filius, robore semper indomitum.
 Matrem quoque Oedipodis vidi, pulchram Epicastem,
 Quæ ingens facinus commisit insipientia mentis,
 Nupta suo filio; ille verò suum patrem ubi-interfecisset,
 Eam uxorem-duxit: statim verò *bæc* vulgata dii fecerunt hominibus.
 Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens, (bus;
 Cadmæis imperabat, deorum dira per consilia:
 Illa autem abiit in orcum validas-portas-habentem, firmum,
 Deligato laqueo sublime ab alta trabe,
 Suo dolore correpta; illi verò dolores reliquit pone
 Valde multos, quotquot scilicet matris Furie efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulchram; quam olim Neleus
 Uxorem-duxit, suam ob pulchritudinem postquam dedisset immo-
 Minimam-natu filiam Amphionis Jasidæ: (mera sponsalia,
 Qui quondam in Orchomeno Minyæo fortiter imperabat;
 Atque in Pylo regnabat: peperit autem ea illi insignes liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnanimum.
 Post hos autem eximiam Pero peperit miraculum hominibus,
 Quam

- Τὴν πάντες μνάαντο περικίτται· οὐδὲ τι Νηλεὺς
 Τῷ ἰδίῳ, ὃς μὴ ὕλικας βίας εὐρυμετώπους
 Ἐκ Φυλάκης ἱλάσσει βίης Ἰφικληΐης
 290 Ἀργαλείας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖραν πείδησε,
 Δεισμοὶ τ' Ἀργαλεοί, καὶ βουκόλοι ἀγροῖσται.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελείντο,
 Ἀψ περιτελλομένου ἔτιος, καὶ ἐπὶ λυθὸν ὤραι,
 295 Καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,
 Θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Δίδς δ' ἐταλείετο βουλή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
 ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερὸφρον' ἐγείνατο παῖδε,
 Κάσσορά ῥ' ἱπποδάμην, καὶ πύξ ἀγαθὴν Πολυδεύκεια·
 300 Τοὺς ἔμφω ζωοὺς κατέχει Φυσίζους αἶα·
 Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
 Ἀλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Τετῆσιν· τιμὴν δὲ λελόγχας ἴσα θεοῖσι.
 Τὴν δὲ μέτ', Ἰφιμέδειαν, Ἀλκῆος παράκοιτιν,
 305 Εἰσίδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 Καί ῥ' ἔτικεν δύο παῖδε, (μινυνθαδῶν δὲ γενέσθην,)·
 Ὡτὸν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
 Οὓς δὴ μῆκίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα,
 Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα·
 310 Ἐννέωροι γὰρ τοῖ γε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
 Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόρρυιοι.
 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν Ὀλύμπῳ
 Φυλόπιδα σῆσειν πολυαῖκος πολέμοιο·
 Ὅσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμασεν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση
 315 Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἐν οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.
 Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσεν, εἰ ἤβης μέτρον ἴκοντο·
 Ἀλλ' ὅλασεν Δίδς υἱὸς, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
 Ἀμφότερῳ· πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
 Ἀνῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐκυνθεὶ λάχνη.
 320 Φαίδρην τε, Περδρίκην τε ἶδον, καλὴν τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος δλοδφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς,
 Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων,
 Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔσχε
 Δίρην ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃ.
 325 Μαΐραν τε, Κλυμένην τε ἶδον, συγγαῖν τ' Ἐριφύλην,
 Ἡ χρυσὸν Φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆντα.
 Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὑνομῆναι,
 Ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον, ἡδὲ θυγάτρας·
 Πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν Φειτ' ἔμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὤρη
 330 Εὐδείν, ἣ ἐπὶ νῆα θεῶν ἰλδόντ' ἐς ἐταίρους,
 Ἡ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς, ὁμῖν τε μελήσει.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Κηληθμῶ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρον σκιδέντα.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μῦθων·
 335 Φαίηκας, πῶς ὕμμιν ἄνθρ' ὄγε φαίνεται εἶναι,
 Εἰδὸς τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον εἰσας;
 Πείνης δ' αὐτ' ἐμὸς ἔστιν· Ἰκαρος δ' ἐμμορε τιμῆς·
 Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα

Quam omnes ambiebant vicini: neque omnino Neleus
 Ulli dabit, qui non camuras boves latis-frontibus
 Ex Phylace abegisset roboris Iphiclei
 Difficiles-abactu: has verò solus pollicitus est vates eximius
 Abacturum se: grave autem dei fatum impedivit,
 Vinculaque sœva, & bubulci agrestes.
 Sed cum jam mensesque & dies exacti essent,
 Rursus circumvoluto anno, & advenissent horæ;
 Tum verò demum ipsum solvit vis Iphicleæ,
 Vaticinia omnia locutum: Jovis autem perficiebatur consilium.
 Et Ledam vidi, Tyndari uxorem,
 Quæ ex Tyndaro magnanimos peperit filios,
 Castoremque equorum-domitorem, & pugilatu strenuum Pollucem;
 Quos ambos vivos detinet alma terra;
 Qui etiam infra terram, honorem à Jove habentes,
 Interdum quidem vivunt æternis-diebus, interdum autem rursus
 Mortui sunt: honorem verò sortiti sunt æqualiter diis.
 Post hanc autem, Iphimedian, Aloëi uxorem,
 Asperi, quæ sane dicebat Neptuno se commixtam fuisse:
 Et peperit utique duos filios, (brevis autem vitæ fuerunt,)
 Oenque deo parem, inclytumque Ephialtem;
 Quos scilicet procerissimos enutrivit alma Terra,
 Et longe pulcherrimos, post inclytum Orionem:
 Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
 Latitudine; at longitudine erant novem-ularum.
 Qui etiam immortalibus minabantur, in Olympo
 Certamen moturos-se tumultuosi belli:
 Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ
 Pelium nemorosum; ut cælum scanfile esset.
 Et sane perfecissent, si ad pubertatis mensuram pervenissent:
 Sed perdidit eos Jovis filius, quem comas-pulchra peperit Latona,
 Ambos: antequam ipsi sub temporibus pili
 Florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.
 Phædræque, Procrinque vidi, pulchramque Ariadnam,
 Filiam Minois prudentis, quam olim Theseus,
 Ex Cretâ in sæcundum-solum Athenarum sacrarum,
 Duxit quidem, sed non potitus est: antea nempe ipsam Dianæ
 Diâ in circumflua, Bacchi testimonio. (detinuit
 Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
 Quæ aurum pro dilecto marito accepit pretiosum.
 Omnes verò non ego dixero, neque nominavero,
 Quotquot Heroûm uxores vidi, & filias;
 Prius enim etiam nox periret divina: sed & hora
 Dormiendi *mibi*, sive ad navem celerem digresso ad socios,
 Sive hic: deductio autem diis, vobisque curæ-erit.
 Sic dixit: illi verò omnes muti facti sunt silentio;
 Voluptateque tenebantur per domum obscuram.
 His verò Arete candida-ulis exordiebatur sermonem;
 „ Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
 „ Formaue, magnitudineque, atque mente intus æqua?
 „ Hospes verò itidem meus est; unusquisque autem particeps-est
 „ Ideo ne festinantes dimittite, neque dona (honoris:
 „ Sic

- Οὕτω χρηρίζοντι πολλοῖσιν· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
 340 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, θεῶν ἰότητι, κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον, ἦρως Ἐχένης·
 Ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ὑμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 345 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσαι ἔπος, εἴκεν ἔγχευε
 ζωὴς Φαίηκεσσι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσειν.
 Εἶνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόεοιο χαρίζων,
 350 Ἐμπης οὖν ἐπαμείναι ἐς αὖριον, εἰσέκε πᾶσαν
 Δωτίνην τελέσσω· πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλιστ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ δήμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριδείκνυτε λαῶν,
 355 Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μένειν,
 Πομπὴν τ' ὀτρύνετε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα δίδοιτε,
 καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
 Πλειοτέρη σὺν χεὶρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 Καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
 360 Πᾶσιν, θεοὶ μ' ἰθάκηνδε ἰδοίκατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὕτι σ' εἴσκομεν εἰσορόωντες,
 Ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
 βόσκει γὰρ μάλα πολλὰ πολυσπερέας ἀνθρώπους,
 365 Ψεύδεά τ' ἄρτυνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδ' ἴδοιτο·
 Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μορφῇ ἐπείων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
 Μῦθον δ', ὥς ἔ, τ' ἀοιδὸς ἐπισπόμενος κατέλεξας
 Πάντων τ' Ἀργείων, σέο τ' αὐτοῦ, κήδεα λυγρά.
 Ἀλλ' ἔγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἄτρακίως κατὰλεξον,
 370 Εἴ τινας ἀντιθέων ἐτέρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦν δ' ἔδε μάλα μακρὰ, ἀέσφατος· οὐδέ τι ἦρῃ
 εὐδεῖν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λάγνε θέσκελα ἔργα.
 Καὶ κεν ἐς ἧν δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 375 Τλαίῃς ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μύθισσαςθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριδείκνυτε λαῶν,
 Ὀρῇ μὲν πολλῶν μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
 Εἴ δ' ἔτ' ἀκουόμεναί γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγχευε
 380 Τοῦτων σοὶ φρονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύεαι
 Κήδε' ἐμῶν ἐτέρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ἔλονται·
 Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον ζουθεύσαν Ἀττῆν,
 Ἐν νόεσσι δ' ἀπώλοντο, κακῆς ἰότητι γυναικὸς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπετελέσας ἄλλυδις ἄλλη
 385 Ἀγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτέρων,
 Ἥλας δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
 Ἀχινυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγχιγέραι, θεοὶ μ' αὐτῷ
 οἴκαρ ἐν Αἰγίσθῳ θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγὼ δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
 390 Κλαίει δ' ὄγε λυγρῶς, θαλερὴν κατὰ δάκρυον εἰβων.

„ Sic egenti inhibete: multa enim vobis
 „ Bona in sedibus, deorum benignitate, jacent.
 Inter hos autem & locutus est senex Heros Echenēus,
 Qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat;
 „ O amici, non utique vobis à scopo neque præter decorum.
 „ Loquitur regina prudens; sed obedite:
 „ Alcinoë autem ex ipso pendet opusque, dictumque.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque;
 „ Hoc quidem ita demum peractum erit verbum, si ego
 „ Vivus Phæacibus navigandi-studiosis imperem.
 „ Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,
 „ Omnino igitur expectare in crastinum, donec totum
 „ Munus perficiam: deductio autem viris curæ-erit
 „ Omnibus, potissimum autem mihi; hujus enim imperium est in
 Huic autem respondens allocutus est prudens Ulysses; (populo.
 „ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 „ Si me etiam in annum jusseritis hic manere,
 „ Deductionemque apparaveritis, & splendida dona dederitis,
 „ Etiam hoc nolle, & multo utilius esset,
 „ Pleniori cura manu charam patriam pervenire;
 „ Et magis honorabilis & charior viris essem
 „ Omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque;
 „ O Ulysses, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicientes,
 „ Impostoremque esse & fallacem, perinde ut multos
 „ Pascit tæta nigra late-dispersos homines,
 „ Mendaciaque concinnantes; unde quis neque suspicaretur:
 „ Tibi verò inest quidem elegantia verborum, inest & mens bo-
 „ Historiam verò, ut & cantor, scite recensuisti (na;
 „ Omniumque Argivorum, tuique ipsius dolores tristes.
 „ Sed age mihi hoc dic, & accurate narra;
 „ Si quos eximiorum sociorum videris, qui te ipsum
 „ Ad Ilium unà comitati sunt, & illic fatum obierunt.
 „ Nox autem hæc valde longa, immensa; neque adhuc tempus
 „ Dormiendi in ædibus: tu autem mihi dic mira opera.
 „ Etiam in sacrorum divinam sustinerem, quando mihi tu
 „ Sustineres in ædibus tantos dolores narrare.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Tempus quidem multi sermonis, tempus verò & somni:
 Sin adhuc audire utique cupis, haud ego
 His tibi recusavero & miserabiliores alios narrare
 Dolores meorum sociorum, qui scilicet postea perierunt:
 Qui Trojanorum quidem effugerunt luctuosum bellum,
 In reditu verò perierunt, male consilio feminz.
 Cæterum postquam animas quidem dispersisset huc atque illuc
 Casta Proserpina mulierum foeminarum,
 Supervenit deinde anima Agamemnonis Atridae
 Dolens; circumque aliæ congregatæ erant, quæcumque simul-
 Domo in Ægisti perierunt & fatum obierunt. (cum eo
 Agnovit verò statim me ille, postquam bibisset sanguinem nigrum;
 Flebat autem is vehementer, uberes lachrymas stillans.

- Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, δρέξασθαι μανεύων·
 Ἄλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἐμπέδος, οὐδέ τι κίκυς,
 Οἷον περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 395 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιζε, ἕναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε πανηγυγίος θανάτοιο;
 Ἦδ' σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 Ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαλτον αὐτμῆν;
 400 Ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 Βοῦς περιταμνόμενον, ἥδ' οἷῶν πόσιν καλὰ,
 Ἦδ' περὶ πτόλιος μαχασόμενον, ἥδ' ὀϊναικῶν;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 405 Οὐτ' ἐμὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 Ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαλτον αὐτμῆν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 Ἀλλὰ μαι Αἰγίοχος τεύχεα θανάτῳ τε, μέρον τε,
 Ἑκτα, σὺν οὐλαμένῃ ἁλόχῃ, οἰκόνδε καλέσας,
 410 Δειπνίσσας, ὡς τίς τε κατέκτανε βοῶν ἐπὶ φάτῃ·
 Ὡς θάνον οἰκτίσῃ θανάτῳ· περὶ δ' Ἕλλας ἑταῖροι
 Νηλεμέως κτείνοντο, σῦες ὡς ἐργυρόδοντας,
 Οἱ ῥά τ' ἐν Ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἦ γάμοι, ἦ ἱράνῃ, ἦ εἰλαπίνῃ τεταλυῖη.
 415 Ἦδ' ἡ μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνος ἀντιβόλησας
 Μουναξέ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατέρῃ ῥέμνῃ·
 Ἀλλὰ καὶ κτεῖνα μάλιστ' ἰδὼν Ὀλοφύροιο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρυτῆρας, τραπέζης τε πλωπούσας,
 Κεῖμαθ' ἐνὶ μαγάρῳ· δάκρυον δ' ἔπικεν αἵματι ἔθεν.
 420 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅππῃ Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήσῃ δολόμηντις·
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵρων,
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ Φασγάνῳ· ἣ δὲ κύνῃσι
 Νοσφίσας, οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι πᾶρ εἰς Ἀΐδαο.
 425 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἰλίσιν, σὺν τῷ εὐρὺν ἔρεϊσαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικεῖ·
 Ἦ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βέλῃται;
 Οἷον δὲ καὶ κτεῖνη ἐμήσατο ἔργων ἀεκέας,
 Κουριδίῳ τεύχεα σάψει φόνον· ἦτοι ἔφην γε.
 430 Ἀσπασίος παῖδες σιν, ἰδὲ δμῶες σιν ἑμοίοισιν,
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἣ δ' ἔφαχε λυγρὸν εἶδός τε,
 Ἦτε κατ' αἰσχος ἔχευο, καὶ ἐσσομένησιν ἐπίσσω
 Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἦ κ' εὐαργὸς ἔπαιον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 435 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεΐος εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐκπᾶγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλάς,
 Ἐξ ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμαθ' εἵνεκα πολλὰ·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήσῃ δόλον ἔρτυε τηλόθ' ἰόντι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 440 Τῇ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι,
 Μῆδ' οἱ μῦθον ἔπαινα πιφανυσκέμεν, ὅν κ' αὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσκει, τὸ δὲ καὶ περὶ μύθεον εἶναι.
 Ἄλλ'

Extendens ad me manus, attingere cupiens:

Sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
Qualis scilicet antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego & flevi conspicatus, misertusque sum in animo,
Et ipsum compellans verbis allocutus sum;

„ Atride gloriosissime, rex virorem, Agamemnon,

„ Quodnam te statim domuit longum somnum indifferens mortis?

„ An te scilicet in navibus Neptunus domuit,

„ Excitato levorum ventorum immenso flatu?

„ An te hostiles viri læserunt in terra

„ Boves prædantem, atque ovium greges pulchros,

„ An pro urbe pugnantem, sive feminis?

Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est;

„ Inclyte Laërtiade, solers Ulysses,

„ Neque me sane in navibus Neptunus domuit,

„ Excitato levorum ventorum immenso flatu;

„ Neque me hostiles viri læserunt in terra:

„ Sed mihi Ægisthus stractâ morteque fatoque,

„ Occidit, cum perniciofa uxore, ad domum ubi vocasset,

„ Convivio-excepti, quemadmodum quis occidit bovem ad præse-

„ Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii (pe-

„ Continuo occidebantur, ut fues albi-dentibus,

„ Qui scilicet *mastrantur* in locupletis viri præpotentis

„ Aut nuptiis, aut convivio-collatio, aut epulis lautis.

„ Jamjam tu quidem multorum virorum cædi interfuisti,

„ Separatim interfectorum, & in asperâ pugna;

„ Sed illa potissimum conspicatus misertus esles animo,

„ Ut circa craterem, menasque plenas,

„ Jacebam in domo; pavementum autem totum sanguine fluebat.

„ Miserabilissimam autem audiavi vocem Priami filie,

„ Cassandra, quam occidebat Clytemnestra dolosa

„ Juxta me: at ego ad terram manus elevans (dens

„ Jaciebam moriens, ad gladium *captandum*; illa autem impu-

„ Secessit; neque mihi sustinuit, cuncti licet ad Orcum,

„ Manibus oculos comprimere, atque os constringere.

„ Aded non gravitas & improbus alius muliere,

„ Quæcumque scilicet talis in mentem facinoræ induxerit;

„ Quale utique & illa patrayia factus indignam;

„ Cui virgo-nupsit stracta marito: *træde* sane putabam quidem

„ Gratam *vix* liberis, atque famulis tuis;

„ Domum venturam: illa verò apprimè exitialia callens,

„ Sibique infamiam effudit, & furoris in posterum

„ Fœminis mulieribus; etiam si quæ proba fuerit.

Sic dixi: at ego ipsum respondens allocutus sum;

„ Pater! certe valde tique genus Aerei altitonans Jupiter

„ Vehementer odit, fœminæ propter consilia,

„ Ab initio; Helena quidem causa perissus multi;

„ Tibi verò Clytemnestra dolosa struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus est;

„ Ideo jam nunquam, etiam tu vel uxori manifestus sis,

„ Neque ei sermonem omnem revela, quem bene noveris.

„ Sed aliud quidem dic, aliud verò & celatum sit.

- Ἄλλ' οὐ σοὶ γ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικὸς
 Αἴην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδα,
 445 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην καταλεπτομένη ἡμῖς,
 Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· κῆρις δ' αἱ εἰς ἐπὶ μαζῶν,
 Νηπίος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔχει ἀριμῶν,
 Ὀλβιος· ἡ γὰρ τὴν γε πατὴρ φίλος ὕψεται ἰλθὼν,
 450 Καὶ κείνος πατέρα προσπύξεται, ἡ θέμις ἐστίν.
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ πῶρ υἱὸς ἐνιπαυστῆναι ἔκαστος
 Ὀφθαλμοῖσιν ἔασσι· πάρος δέ με παῖφναι καὶ αὐτῶν.
 Ἄλλο δ' αἱ τοὶ ἔρρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σφῆσι.
 Κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, Φίλην ἐς πατρίδα γαίην
 455 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πικρὰ γυναικῖν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπα, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἴπου ἔτι ζώντος ἐμοῖο καὶ παῖδος ἐμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ὀρχομενῶ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαδέντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 460 Οὐ γὰρ πῶ τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Διὸς Ὀρέης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὺ μιν ἐμειβόμενος προσέειπον.
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρασι; οὐδέ τι οἶδα,
 Σῶε ὅγ', ἡ τέθνηκε· κακὴν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέσσειν ἐμειβομένῳ συγεροῖσιν
 465 Ἐσάμεν ἐχυνόμενοι, θελερὸν κατὰ δάκρυ χρίοντες.
 Ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Αἰαντός θ', ὅς ἑρις ἔην εἰδὼς τε, δέμας τε,
 Τῶν Ἑλλάνων Δαναῶν, μὲν' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 470 Ἐγγὺ δὲ ψυχῇ με ποδάρεος Αἰακίδαο,
 Καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερύοντα προσήυδα·
 Διουγενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 Σχέτλη, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μῆσαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης κῆδόςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 475 Ἀφραδέες ναῖουσι, βροτῶν εἰδωλὰ καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἰγὺ μιν ἐμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Ἥλθον Τειρεσίῃο κατὰ χρεός, εἴτινα βουλὴν
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδαςσιν ἰοίμην·
 480 Οὐ γὰρ πῶ σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῆδος, οὐδέ πῶ ἐμῆς
 Γῆς ἐκίβην, ἀλλ' αἶν' ἔχον κακὰ· σέο δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οὗτις ἀνὴρ προπάρειθε μακάρτατος, οὐτ' ἔρ' ἐπίσσω·
 Πρὶν μὲν γὰρ σε ζῶντα ἰτίομεν, ἴσα θεῶντιν,
 Ἀργεῖοι, νῦν κῆρτα μέγα κρατέεις νεκῶσιν,
 485 Ἐνθάδ' ἰών· τὰ μῆτι' ἐκὼν ἐκαχίζου, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἰφάμεν· ὁ δ' αὖ μ' αὐτίκα ἐμειβόμενος προσέειπον·
 Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, παῖδι μ' Ὀδυσσεύ·
 Βουλοίμην κ' ἐπάρουρας ἰδὼν θετυνέμεν ἄλλῳ
 Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ἢ μὴ βίωτος πάλος εἴη,
 490 Ἡ πᾶσιν νεκῶσσι καταφθιμένοιςιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι τοῦ παῖδος ἔργου μῦθον ἔνισπε,
 Ἡ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἢ καὶ οὐκί.
 Εἰπὼν δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 Ἡ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολλοῖσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

- „ Sed haud tibi, Ulysses, exitium erit utique ex uxore;
 „ Valdè enim sapiensque est, & bene in mente consilia novit,
 „ Filia Icarii, prudens Penelope.
 „ Profecto quidem ipsam nuptam novum relinquebamus nos,
 „ Abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 „ Infans, qui alicubi nunc sane in virorum sedet numero,
 „ Felix: certe enim cum pater charus videbit, ubi-venerit,
 „ Et ille patrem amplectetur; ut fas est.
 „ Mea autam ne quidem filii me saturari uxor
 „ Oculis permisit; prius nempe me occidit & ipsum.
 „ Aliud verò tibi dicam, tu autem in mente reconde tuā;
 „ Clām, neque palam, charam in patriam terram
 „ Navem appelle; quoniam non ampliùs fidendum est foeminis.
 „ Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
 „ Sicubi adhuc viventem audiat filium meum,
 „ Sive alicubi in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 „ Sive alicubi apud Menelaum, in Sparta lata:
 „ Nondum enim mortuus est in terra nobilis Orestes.
 „ Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Atride, quid me hæc interrogas? neque enim quicquam scio,
 „ Vivatne ille, an mortuus sit: malum autem vana loqui.
 „ Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 „ Stabamus dolentes, uberes lachrymas profundentes.
 „ Supervenit autem anima Pelidæ Achillis,
 „ Et Patrocli, & eximii Antilochi,
 „ Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 „ Cæterorum Danaorum, post eximium Pelidem.
 „ Agnovit autem me anima pedibus velocis Æacidæ,
 „ Et lamentans verba alata dixit:
 „ Generosè Laërtiadè, solers Ulysses,
 „ Infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 „ Quo-pacto ausus-es ad inferos descendere, ubi scilicet mortui
 „ Sensuum-expertes habitant, hominum simulachra defunctorum?
 „ Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Achilles, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 „ Veni Tiresiæ propter vaticinium; si quod consilium
 „ Diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem:
 „ Necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram
 „ Terram conscendi; sed semper habeo mala: te verò, Achilles,
 „ Nullus vir majorum beatior, neque sane posterorum:
 „ Antea etenim te vivum honorabamus æque ac deos,
 „ Argivi; nunc rursus late imperas mortuis,
 „ Hic existens; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achilles.
 „ Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus est;
 „ Ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysses:
 „ Mallem rusticus existens mercede-servire alii
 „ Viro inopi, cui haud victus multus esset,
 „ Quam omnibus manibus defunctis imperare.
 „ Sed age mihi de filio meo generoso sermonem dic,
 „ An pergat ad bellum inter-primos-pugnator esse, an & nō?
 „ Dic etiam mihi, de Peleo eximio si quid audiveris,
 „ An adhuc teneat honorem multos apud Myrmidonas.

- 495 Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἱπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 Τότος ἔων, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
- 500 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 Τῷ κε τέω εὐξάμην μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Οἱ κείνον βίδωνται, ἱέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 "Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
- 505 Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὶ ἕισθης
 "Ἦγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἑκκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 "Ἦτοι δ'τ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς,
- 510 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ' ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν δῖω.
 Αὐτὰρ δ'τ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν δμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ προέεσκε, τὸ δ'ν μένος οὐδενὶ εἰκὼν·
- 515 Πολλοὺς δ' ἔνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὕνομῆνω,
 "Ὅσων λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 "Ἦν' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἱταῖροι
- 520 Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δῶρων·
 Κεῖνον δὲ κάλλιπον ἴδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δ'τ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειδς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 "Ἡμῖν ἀνακλίνει πυκινὸν λόχον, ἡδ' ἐπιθεῖναι·
- 525 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Δάμνυά τ' ὠμὴρῃνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἱκέτου·
 Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον βῶβελμοῖσιν,
 Οὐτ' ὠχρήσαντα χρῶα κάλλιμον, οὔτε παριῶν
 Δάμνυ' ὁμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
- 530 Ἰππὸθεν ἐξίμεναι· ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐτῆλδ' ἔχων ἐπὶ νηὶ ἔβαινεν
 Ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ βεβλημένος βεβί χαλκῷ,
- 535 Οὐτ' ἄποσχεδὶν οὐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξέ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 "Ὡς ἱφάμεν· ψυχὴ δὲ ποδάσχος Αἰακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἄσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
- 540 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχὰι νεκρῶν κατατεθνηϊῶτων
 Ἔσασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδε' ἐκείνη·
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφειρήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
- 545 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος· ἴθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
 Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

„ An ipsum despiciunt per Helladaque Phthiamque,
 „ Eo-quod ipsum senium occupet manusque pedesque.
 „ Non enim ego adiutor *sum* sub splendore Solis,
 „ Talis existens, qualis olim in Troja lata
 „ Trucidabam populum fortissimum, propugnans pro Argivis.
 „ Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 „ Tum cuivis terribiliter ostenderem *meum* robur & manus in-
 „ Eorum, qui illum violunt, arcentque ab honore. (victas,
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ Profecto quidem de Peleo eximio nihil audiui;
 „ Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo
 „ Omnem veritatem dicam, ut me jubes:
 „ Ipse enim illum ego cava in navi aequali,
 „ Duxi ex Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 „ Profecto quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 „ Semper primus dicebat, & non ab-errabat sermone:
 „ Nestorque deo-par & ego contendebarum soli.
 „ At quum circa urbem Trojam pugnabamus Achivi,
 „ Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 „ Sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 „ Multos autem viros trucidavit in aspera pugna:
 „ Omnes verò non ego dixero, neque nominavero;
 „ Quantum populum occideret propugnans pro Argivis.
 „ Sed quomodo Telephidem interfecerit ferro,
 „ Heròem Eurypylum; multi autem circa eum focii
 „ Cetèi trucidabantur, muliebria propter dona:
 „ Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnona nobilem.
 „ Cæterum quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epèus,
 „ Argivorum optimates, commissa autem mihi erant omnia,
 „ Et ut-aperirem densas insidias, & ut-concluderem:
 „ Hic alii Danaorum ductores, atque principes,
 „ Lachrymasque abstergebant, subtredebantque membra cuius-
 „ Illum autem nunquam omnino ego vidi oculis, (que;
 „ Neque pallescentem corpore pulchro, neque à genis
 „ Lachrymas abstergentem: verum is mihi multum supplicabat
 „ Ab equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 „ Et hastam ære-gravem; mala verò Trojanis mollebat.
 „ Sed quando jam Priami urbem depopulati sumus excelsam,
 „ Portionem & munus eximium habens, navem conscendebat
 „ Incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 „ Neque cominus vulneratus; uti sæpius
 „ Fit in bello; permiste etenim fuit Mars.
 Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacide
 „ Abibat magnis-passibus gradiens per herbosum pratum,
 „ Læta, quod ei dixissem filium egregium esse.
 „ Alie verò animæ mortuorum defunctorum
 „ Stabant moerentes, narrabantque dolores unaqueque.
 „ Sola autem Ajacis anima Telamonii
 „ Longe absidebat, irata propter victoriam,
 „ Qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 „ Pro armis Achillis; proposuit autem veneranda mater:
 „ Filii autem Trojanorum iudicarunt & Pallas Minerva.

- Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶνδ' ἐπ' ἀέθλῳ.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευε
 Αἴαντ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 550 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὴν μὲν ἰγὼν ἱέεσσι προσήυδων μαιλαχίοισιν.
 Αἴαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανὼν λήσσεσθαι ἔμοι χόλου, εἴνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 555 Τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχινύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἕλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν κρατὶν αἰχμητῶν
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 560 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἐν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν.
 Ὡς ἰφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἕλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκῶν κατατεθνεϊῶτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἡ κεν ἰγὼ τὸν,
 565 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοις
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδεῖν κατατεθνεϊῶτων.
 Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Δίδος ἀγλαὴν υἱὸν,
 Χρῦσεον σῆψκτρον ἔχοντα, θεμιζεύοντα νεκύεσσιν,
 Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα,
 570 Ἥμενοι, ἱεσῶτες τε, κατ' εὐρυκυλλὲς Αἰδὸς δῶ.
 Τὸν δὲ μετ', ὦρίωνα πελώριον εἰσενόησα
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
 Τοὺς αὐτὲς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ἕρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων βόπαιον παγχάλκειον, αἶν ἀαγὲς.
 575 Καὶ Τιτυδὸν εἶδον, γαίης ἱερκυδέος υἱὸν,
 Κεῖμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐνθά καί το πελάερα·
 Γύπε δέ μιν ἐκάτεθε παρημένῳ ἦκαρ ἔκειρον,
 Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ·
 Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Δίδος κυδρὴν παράκοιτιν.
 580 Πυθῶδ' ἱρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.
 Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλεπ' ἄλγος ἔχοντα,
 Ἐσαότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλεξε γενεῇ·
 Στεῦτο δὲ διψῶν, πίσειν δ' οὐκ εἶχεν ἰλίσθαι·
 Ὅσσάκι γὰρ κύψει δ' γέρον, πίσειν μενεαίνων,
 585 Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολίσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὕψιπέτηλα κατακρήδην χεῖς καρπὸν,
 Ὅγχυναι, καὶ βόιαϊ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἑλαῖαι τηλεδῶσαι.
 590 Τῶν ὅπρ' ἰθύσει δ' γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.
 Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγος ἔχοντα,
 Λᾶν βαζάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν·
 Ἦτοι δ' μὲν, σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,
 395 Λᾶν ὦν ὥσπερ ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 Ἀκρον ὑπερβαλεῖν, τότ' ἀποσρέψασκε κραταιῆς·
 Αὐτὶς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶς ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὕψ' ἄψ ὥσπερ τιτανιόμενος· κατὰ δ' ἰθρὺς
 ἔρρεν

Utinam fane non debuissim vincere tali in certamine:
 Tale enim caput ob ista ~~arma~~ terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus quidem forma, præstantissimus &
 Cæterum Danaorum, post eximium Pelidem. (rebus-gestis fuit
 illum quidem ego verbis alloquebar blandis;
 „ Ajax, fili Telamonis eximii, nonne ergo eras
 „ Ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 „ Perniciosa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis:
 „ Talis enim ipsis turris periisti, propter te autem Achivi,
 „ Æque-ac propter Achillis caput Pelida,
 „ Dolemus defunctum penitus: neque quisquam alius
 „ In-culpa-est; sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 „ Graviter odit; tibi verò fatum imposuit.
 „ Sed age, huc-veni, rex, ut verbum & orationem audias
 „ Nostram; doma autem robur & generosum animum.
 Sic dixi: ille verò mihi nihil respondit; ibat autem ad alias
 Animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen ~~me~~ allocutus fuisset iratus, aut ego ipsum,
 Sed mihi volebat animus in pectore charo
 Aliorum animas videre defunctorum.
 Ibi fane Minöem vidi, Jovis illustrem filium,
 Aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
 Sedentem: illi verò circa ipsum causas dicebant regem,
 Sedentes, stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.
 Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti
 Feras simul agitantem per herbosum pratum;
 Quas ipse occiderat in desertis montibus,
 Manibus tenens clavam totam-æream, semper infrangibilem.
 Et Tityum vidi, terræ gloriöse filium,
 Jacentem in solo; is verò per novem jacebat jugera:
 Vultures autem ipsum utrinque assistentes jecur rodebant,
 In viscera penetrantes; ille autem non propulsabat manibus:
 Latonæ enim vim-intulit, Jovis gloriöse conjugii,
 Ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.
 Et fane Tantalum vidi, graves dolores subeuntem,
 Stantem in lacu; hic autem attingebat ad mentum:
 Videbatur verò ~~is~~ sitienti similis; ad-bibendum autem non potest
 Quoties enim inclinaret-~~se~~ senex, bibere cupiens, (rat capere:
 Toties aqua peribat absorpta; circa autem pedes
 Terra nigra apparebit, arefaciebat nempe dens.
 Arborea porro proceræ à-capite fundebant fructum,
 Pyri, & mali-punicæ, & mali pulchrum-fructum-ferentes,
 Ficusque dulces, & oleæ virentes:
 Quas quum recta-pergeret senex manibus prehendere,
 Eas ventus dispellebat in nubes obscuras.
 Et profecto Sisyphum aspexi, duros dolores patientem,
 Lapidem gestantem ingentem utraque-manu:
 Sane ille quidem inmixtus manibusque pedibusque,
 Lapidem sursum pellebat ad cacumen; sed quando erat
 Summum superaturus, tunc repulsabat potens-vis;
 Rursus deinde in solumolvebatur lapis immanis.
 Verum ille rursus pellebat contendens; sudor autem

- Ἐρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ἱρώρει.
 600 Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 Εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διδὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 605 Πάντος' ἀτυχομένων· ὃ δ', ἱερμνῇ νυκτὶ ἱοικώς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν διῆδον,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἱοικώς.
 Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ γήθεσσι ἀορτῇ,
 Χρῦσεος ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 610 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαρποὶ τε λέοντες,
 Τσμίναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροντασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος, μὴδ' ἄλλο τι τεχνήταίτο,
 Ὃς κείνον τελαμῶν ἐγὼ ἐγκάτθετο τέχνη.
 Ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 615 Καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄ δεῖλ', ἢ τίνα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις,
 Ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦε Κρονίουος, αὐτὰρ διῆδον
 620 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὸ χεῖρόνι Φωτὶ
 Δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 Καὶ ποτὲ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἕξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλου
 Φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι θέλον.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἡγάγον ἐξ Ἀΐδαο·
 625 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὧς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴτις ἔτ' ἔλθοι
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
 630 Θησέα, Πειρίβοδόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει,
 Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοτὸ πελώρου
 Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
 635 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίον, ἐκέλευον ἐταίρους
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἳ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκείαν ποταμὸν φέρε κύμα βόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰρήσῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ύ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Μ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐπὶ θεοῖς.

Διηγείται τὴν ἐξ ἔδου γενομένην αὐτῷ ἐπ' ἀνάδοον πρὸς Κίρκην
 καὶ ὅς τας Σειρήνας παρέπλευσε, καὶ τας Πλαγκτὰς
 πέτρας, Σκύλλαν τε, καὶ Χάρυβδιν· καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ νεῶς
 καὶ τῶν ἐταίρων ἀπώλειαν, ἀνελόντων τινὰς τῶν ἡλίου βοῶν
 καὶ ὡς μόνον ἐπὶ βόλῳ πρὸς Καλυψὶν διεσώθη.

Desinebat ex membris, pulvis verò ex capite oriebatur.
 Post hunc autem vidi vim Herculeam,
 Simulachrum; ipse verò apud immortales deos
 Oblectatur in conviviis; & habet pedibus-elegantem Heben,
 Filiam Jovis magni & Jmonis aureos-calceos-habentis.
 Circa autem ipsum clamor mortuorum erat, avium instar,
 Undique agitarum: ille verò obscuræ nocti similis,
 Nudum arcum tenens, & ad nervum sagittam,
 Horrendum circumspiciens, semper jaculaturò similis.
 Terribilis autem ei circum pectora baltheus,
 Aureum erat lorum; ubi miranda opera elaborata-erant,
 Urisque, agrestesque apri, torvique leones,
 Præliaque, pugnaeque, cædesque, homicidiaque.
 Ne hoc fabricatus, aliud quid fabricaverit,
 Qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
 Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
 Et me lugens verbis alatis allocutus est:
 „ Generosè Laertiade, solers Ulysses,
 „ Heu miser, certe aliquod & tu malum fatum sustines,
 „ Quale scilicet ego ferebam sub radiis solis.
 „ Jovis quidem filius eram Saturnii; verum ærumnam
 „ Habebam infinitam: valde enim longe deteriori viro
 „ Subditus eram; ille verò mihi graves imperabat labores;
 „ Et olim me huc misit, canem ut-ducerem: non enim aliud
 „ Existimabat hoc omnino mihi gravius fore certamen.
 „ Eum quidem ego subduxi & traxi ex inferis:
 „ Mercurius autem me deduxit, atque cæsa oculis Minervæ.
 Sic fatus, ipse quidem rursus descendit in Plutonis-domum.
 At ego illic manebam constanter; si quis amplius veniret
 Virorum Heroum, qui utique olim perierunt.
 Et jam adhuc priores vidissem viros, quos volebam scilicet,
 Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios:
 Sed prius multitudo congregabatur infinita mortuorum,
 Sonitu immenso; me verò pallidus timor cepit;
 Ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 Ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 Ipsosque conscendere, & rudentes solvere:
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transtra sedebant.
 Illam autem per Oceanum flumen ferebat unda fluenti:
 Primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

O D Y S S E Æ H O M E R I X L L I B R I

Argumentum.

NARRAT ab inferis qualis fuerit sibi reditus ad Circen: & quo-
 modo Sirenes præternavigaverit, & erratiles petras, Scyl-
 lamque & Charybdim: & suæ navis & sociorum interitum, qui
 occiderant quosdam Solis boves: & ut solus in ligno ad Ca-
 lypso evaserit.

Μὲ Σειρήνας ἔχει, πλαγκτὰς, βοῦς τ' Ἑλίοιο.

- Ἄ Ττάρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥέον Ὀκεανοῖο
 Νῆς, ἀπὸ δ' ἵκετο κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἦοὺς ἡριγενείης
 Οἰκίᾳ καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἑλίοιο.
 5 Νῆα μὲν ἄνδ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἥῃ δῖαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια Φάη ροδοδάκτυλος ἥδης,
 Δὴ τότε ἔγνων ἑτάρους προτὴν εἰς δῶματα Κίρκης
 10 Οἰσόμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνεῖσθα.
 Φιτροὺς δ' αἵψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρὸς ἄκτῃ,
 Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἑκάη, καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 Τύμβον χεύοντες, καὶ ἐπὶ σῆλην ἔρυσαντες,
 15 Πήξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρες ἑρετμόν.
 Ἥμας μὲν τὰ ἑκάσῃ διαίτομεν· οὐδ' ἔρα Κίρκην
 Ἐξ Αἴδαο ἐλθόντες ἐλήθμεν, ἀλλὰ μάλα ὥκα
 Ἥλ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 Σίτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἶθεκα οἶνον ἑρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσση σῆσσι μετηύδα δῖα θεῶν.
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Αἴδαο,
 Διοσάνεες, ὅτε τ' ἄλλοι ἄπαξ ἐνὶ σκότους ἔνθρῳποι.
 Ἄλλ' ἔγχετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 Αὐτοὶ πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ Φαινομένηφι
 25 Πλούσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ἴδδον, ἥδ' ἑκάσῃ
 Σημανέω· ἵνα μὴ τι κακοῖσφι φημι ἀλεγείνῃ,
 Ἥ ἄλδς, ἥ ἐπὶ γῆς, ἀλγῆσθε πῆμα παθόντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεκείβετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 30 Ἥμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἔσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἳ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσῃ νῆος.
 Ἡ δέ με χεῖρς ἑλοῦσα, φίλων ἀπονέσφιν ἑταίρων,
 Εἰσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερίεινεν ἑκάσῃ.
 35 Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήδα πότνια Κίρκη.
 Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεκείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἑρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεις, αἱ ῥά τε πάντας
 40 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
 Ὅσας αἰδρεῖν πελάσῃ, καὶ φλόγγον ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τᾷ δ' οὔτι γυνή, καὶ νήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοσήσαντι, παρίσεται, οὐδέ γάνυνται.
 Ἀλλὰ τε Σειρήνας λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
 45 Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀρεσφιν θῆς
 Ἀνδρῶν πνυθόμενων, περὶ δὲ μῖνοι μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲξ ἰλάαν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
 Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεν, αἶκ' ἰδέσθαι.
 50 Διόεντην σ' ἐν νηὶ τοιᾷ χεῖράς τε, πόδας τε,

M. Sirenes habet, petras, atque boves Solla.

CÆterum postquam fluvii reliquit fluentum Oceani
Navis, pervenitque ad fluctus maris vasti,
Insulam ad Æxam, ubi utique Auroræ mane-genitas
Domicilium & chori sunt, & ortus Solis;
Navem quidem, huc quum-venissemus, subduximus in arenam,
Ipsi autem egressi sumus ad litus maris:

Hic verò requiescentes expectavimus auroram divinam.
Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,
Utique tunc ego socios præmisi ad domum Circes
Allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
Lignis verò statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
Sepeliebamus dolentes, uberes lachrymas fundentes.

At postquam cadaverque combustum est, & arma mortui;
Tumulo aggesto, & desuper cippo erecto,
Fiximus in summo sepulchro fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus: neque verò Circe
Ab inferis regressi latuimus, sed valde celeriter
Venit, postquam-se-ornasset: simul autem ancillæ ferebant cum-
Panem & carnes multas, & generosum vinum rubrum. (ipsæ)
In medio verò stans alloquebatur nobilissima dearum;

„ Miseri, qui viventes subivistis domum Plutonis,
„ Bis-mortui, cum alii semel moriantur homines.
„ Verum agite, edite cibum, & bibite vinum
„ Hic toto-die; simul autem atque aurora illuxerit,
„ Navigabitis: at ego monstrabo viam, atque singula
„ Significabo; ut nequid malo-consilio damnoſo,
„ Aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis verò statim persuasus est animus generosus;
Sic tunc quidem toto die, ad solis occasum,

Sedebamus, epulantes carnesque copiosas, & dulce vinum:
Quando verò sol occidit, & tenebræ advenerunt,
Illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis:

Illa verò me manu prehensum, dilectis seorsum à sociis,
Locavitque, & è-regione-sedit, & interrogavit singula:
At ego ei omnia ordine recensui.

Et tum deinceps me verbis alloquebatur veneranda Circe;

„ Hæc quidem sic omnia peracta sunt: tu autem audi,
„ Ut tibi ego dicam; in memoriam verò reducet etiam deus ipse.
„ Ad Sirenes quidem primum pervenies; quæ utique omnes
„ Homines fascinant, quicumque ad eas pervenerit.
„ Quicumque imprudentia appulerit, & vocem audierit
„ Sirenium, huic utique neququam uxor & infantes liberi
„ Domum reverso astant, neque letantur.
„ Sed Sirenes arguto fascinant cantu,
„ Sedentes in prato: ingens verò circum ossium acervus
„ Vitorum putrefactorum; circumque cutes tabescunt.
„ Sed præternavigato: aures autem obline sociorum,
„ Cera malassata dulci, ne quisquam audiat
„ Cæterorum: at ipse audias, si velia.

„ Ligent te in navī veloci manusque pedesque,

„ Erectum

Ὅρ' ἔν' ἐν ἱσοπέδῳ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνέφθω-
 Ὅφρα κε τερπόμενος ὑπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

Αἱ δέ κε λίσσεται ἑτάρους, λῦσαι τε κελεύης,
 Οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεβυσσοῖσι τῶτ' ἐν δεσμοῖσι δεδντων.

55 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἄγε παρὶξ ἱλάσσωσιν ἑταῖροι,
 Ἐνθα τοι οὐκ ἔτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
 Ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ βουλευεῖν· ἔρῳ δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἑκηρεφείες, προτὶ δ' αὐτὰς
 60 Κῶμα μέγα ροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
 Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτιτὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειμα
 Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 Ἄλλ' ἄλλην ἐνὶ ῥοῖσι πατὴρ ἐναρβύμιον εἶναι.
 Τῇ δ' οὐπω τις νῆυς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἱκηται,
 Ἀλλὰ δ' ὁμοῦ πῖνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 Κῶμα δ' ἄλδς φορέουσι πυρὸς τ' ὀλοοτο δύελλαί,
 Οἷν δὲ κείνη γε παρέπλω ποντοπύρος νῆυς,

70 Ἀργῶ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
 Καὶ νῦ κε τὴν ἐνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 Ἄλλ' ἦρ' ἀπὸ πέτρης ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
 Οἱ δὲ δύω σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρύν ἱκάνει
 Ὄξειν κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκα

75 Κυανέῃ· τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωετ', οὐδέ ποτ' αἶθερ
 Κείνου ἔχει κορυφὴν, οὐτ' ἐν θέρει, οὐτ' ἐν ὀπῶρῃ·
 Οὐδέ κεν ἀμβραῖη βροτῶς ἀνὴρ, οὐ κατὰ βαίῃ,
 Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες γε εἰκοσι καὶ πόδες εἴεν·
 Πέτρῃ γὰρ λῖς ἐς, περιεσῇ εἰκυῖα.

80 Μίσσῃ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐς σπέος ἡεροειδὲς
 Πρὸς ζῶφον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
 Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰδύνετε, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζηῖος ἀνὴρ
 Τέξῃ διζεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.

85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακὴς· οὐδέ κε τίς μιν
 Τηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰς δώδεκα πάντες ἄωροι·

90 Ἐξ δέ τέ οἱ δειράν περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάσῃ
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ἑδόντες,
 Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλετοὶ μέλανος θανάτοιο.
 Μίσσῃ μὲν τε κατὰ σπέους κοῖλοιο δέδυκεν·
 Ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοτο βερέθρου·

95 Αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περιμαίμωσα
 Δελφινὰς τε, κύνας τε, καὶ εἰποθὶ μείζον ἔλγος
 Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάζονος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐπω ποτὶ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηὶ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάσῃ.

100 Φῶτ' ἐκάρπαξεν νεῶς κυανοπρώροιο.
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὕψει, Ὀδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίσειε τῆς.

- „ Erectum ad basim-mali; ex ipso autem funes alligentur,
 „ Ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.
 „ Quod si rogaveris socios, solvereque jubeas,
 „ Illi dein te in pluribus tum vinculis illigent.
 „ Caterum postquam has præternavigarint socii,
 „ Tum tibi non amplius deinceps continuo dicam,
 „ Utra desum tibi via fuerit; sed & ipse
 „ Animo considera: dicam autem tibi utrinque.
 „ Hinc etenim petrae imminentes; ad eas autem
 „ Fluctus ingens resonat cærulei maris:
 „ Erraticas profecto eas dii beati vocant.
 „ Hac quidem neque volucres prætervolant, neque columbae
 „ Timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;
 „ Sed etiam ex iis *aliquam* semper adimit lævis petra;
 „ Sed aliam summittit pater, ut in numero-sit.
 „ Hic verò nondum ulla navis effugit virorum, quæcumque æ-
 „ Sed pariter tabulataque navium, & corpora virorum, (cesserit
 „ Fluctus maris auferunt ignisque pemiciosi procellæ.
 „ Sola sane illa præternavigavit mare-sulcana navis,
 „ Argo omnibus-curæ-habita, ab Ætæa navigans:
 „ Et sane illam ibi celeriter *fluctus* coniecissent magnas ad petras;
 „ Sed Juno præterire-fecit, quoniam charus erat Jason.
 „ Duo verò scopuli; hic quidem latum cœlum attingit
 „ Acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
 „ Obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas
 „ Illius occupat verticem, neque in æstate, neque in autumnò;
 „ Neque ascendere-possent mortalis-vir, neque descendere,
 „ Neque si illi manus aliquæ viginti & pedes essent:
 „ Petra enim lævis est, circum-politæ similis.
 „ Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 „ Versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
 „ Navem cavam præteragatis, eximie Ulysses.
 „ Neque ex navi cava juvenis vir
 „ Arcu jaculatus, ad cavam speluncam perveniret.
 „ Hic autem Scylla inhabitat, graviter vociferans:
 „ Ejus profecto vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 „ Fit; ipsa verò monstrum malum; neque quisquam ipsam
 „ Lætaretur conspicatus, neque si deus obviam-veniret.
 „ Hujus sane pedes sunt duodecim omnes anteriores;
 „ Sex autem ei colla prælonga; in unoquoque verò
 „ Horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 „ Densi & frequentes, pleni atræ mortis.
 „ Media quidem per speluncam cavam immergitur:
 „ Extra verò exerit capita ex horrendo barathro;
 „ Illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 „ Delphinasque, canesque, & sicubi majorem capere possit
 „ Cetum, quæ innumera alit sonora Amphitrîte.
 „ Hac verò nondum unquam nautæ illæsi gloriantur
 „ Præternavigasse cum nave; auferunt etenim capite unoquoque
 „ Virum abreptum ex nave cæruleâ-proram.
 „ Alterum verò scopulum humiliozem videbis, Ulysses,
 „ Prope invicem; & jaculo-attingere.

- Τῇ δ' ἐν ἱρινέες ἐς μέγας, φύλλοισι τεθελῶς.
 Τῇ δ' ὑπο δία Χάρυβδις ἀναρροίβει μέλαν ὕδωρ.
 205 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναροίβει
 Δαινόν· μὴ σύ γε κέθι τύχοις, ὅτε βοιβδήσεις.
 Οὐ γάρ κεν βύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μέλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
 Νῆα παρήξῃ ἰάσαν· ἐπειδὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 210 ἢ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθέμεναι, ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εἰ δ' ὄγε δὴ μοι τοῦτο, θεῶν, νημερτὲς ἔνισπε,
 Εἴπως τὴν ὁλοήν μιν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 Τὴν δέ κ' ἀμυνκίμην, ὅτε μοι εἴνοιτό γ' ἐταίρους;
 215 Ὡς ἰφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δία θεῶν·
 Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμῆια ἔργα μέμνηε
 Καὶ πόνος· οὐδὲ βιοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
 Ἡ δέ τοι οὐ ἐνητῇ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστίν,
 Δαινόν τ', ἀργαλέον τε, καὶ ὕγριον, οὐδὲ μαχητὴν.
 220 Οὐδέ τις ἔς' ἀλήκῃ· φυγέειν κάρτισον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἦν γάρ θηδύνησθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 Δαίδω, μὴ σ' ἐξαυτίς ἰφορμηθεῖσθα κίχρῃ.
 Τέσσερσιν κεφαλῇσι, τέσσευ δ' ἐκ φῶτας ἔλγεται.
 Ἀλλὰ μέλα σφοδρῶς ἰάσαν, βωρεῖν δὲ Κραταῖν,
 225 Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἢ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 Ἡ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕπερου ὀρμηθῆναι.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξαι· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Βόσκοντ' Ἥλιόιο βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἐπὶ τὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶδν πάσα καλὰ,
 230 ^{Προβαλόμενα δ' ἑταῖροι} ~~Προβαλόμενα δ' ἑταῖροι~~ γόνος δ' οὐ γόνεσσιν αὐτῶν,
 Οὐδέ ποτε φθινύουσιν· ἑκαὶ δ' ἐκτεποιμένες αἰετὶν,
 Νύμφαι ὑπὸ πλάκασι, φαίδουσά τε, Λαμπετὶν τε,
 Ἄς τέκεν Ἥλιον Ὀυριόνην δία Νέαιρα.
 Τὰς μὲν ἔρα βρέψασα, τεκοῦσά τε, πότνια μήτηρ,
 235 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπήγαγε τηλόθι ναίειν,
 Μῆλα φυλασσόμεναι πατρώϊα καὶ Τληπας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' Ἀσινέας ἰάας, νόσους τε μέδουσαι,
 Ἡ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκουσθα.
 Εἰ δέ κε εἴναι, τότε τοι τευμαίρομ' ὄλεθρον
 240 Νηὶ τε, καὶ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξεις.
 Ὅψ' ἀκακὴς νεῖαι, δλίσκας ἔκπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσοθρόνος Ἥλυθεν ἦς.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέριχε δία θεῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιδν, ὕτρυνον ἐταίρους.
 245 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνουν, καὶ ἐπὶ κληῖσι κέλιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι, πολέων ἄλλα τύπτον ἱερταῖς.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε ναὺς κυανοπύρροιο
 Ἰκμενον οὐρον ἴσι πλησίον, ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 250 Κίρκη ὑπὸ πλάκασι, δαυρὴ θεῶν, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἔκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἠνομήσας τε, κυβερνήτης τ' ἴθουν.
 Ὅτ' ἐπ' ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χαρὴ ἔνα ἰδμεναι, οὐδὲ δ' οἶους.

In hoc autem caprificus est ingens, foliis florens:
 Sub hoc verò gravis Charybdæ absorbet nigram aquam:
 Ter etenim eructat quotidie, ter verò resorbet
 Horrendum; ne tu utique ibi incideris, quando absorbet;
 Non enim liberarit te ex malo neque Neptunus.
 Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 Navem præterage: quoniam longe satius est,
 Sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 Age verò jam mihi hoc, dea, vere dic,
 Si-quo-pacto perniciosam quidem effugiam Charybdæ,
 Illam [Scyllam] autem propulsem, cum mihi lædet scilicet
 Sic dixi: statim verò respondit nobilissima dearum; (socios?
 Infelix; & adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 Et labor; nec diis cedes immortalibus?
 Illa nempe tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 Graveque, difficileque, & immane, neque expugnabile:
 Neque ullum est præsidium; fugere optimum-est ab illa:
 Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 Vereor, ne te denuo impetu-facto consequatur
 Tot capitibus, totque viros abripiat.
 Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratæin
 Matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 Quæ ipsam deinde compescet, denno ne irruat.
 Trinacriam verò ad insulam pervenies: ibi autem multas
 Pascuntur Solis boves & pingues pecudes,
 Septem boùm armenta, tot verò ovium pulchri greges,
 Quinquaginta verò singula: propagatio autem non sit ipsarum,
 Neque unquam moriuntur: deæ verò pastores sunt,
 Nymphæ comas-pulchræ, Phæthusiæque, Lampetieque,
 Quas peperit Soli Hyperioni nobilis Nœstra.
 Has quidem postquam educavit peperitque veneranda mater,
 Trinacriam in insulam relegavit, procul ut-habiterent,
 Ad oves custodiendas paternas, & camuras boves.
 Eas si quidem illæsas sinas, reditusque memor-sis,
 Sane & adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 Sin lædas, tum tibi prædico exitium
 Navique & sodalibus: ipse verò si quidem effugas,
 Sero male redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit: statim verò aureum-solium-habens venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit nobilissima dearum:
 At ego, ad navem profectus hortabar socios,
 Et ipsi ut-ascenderent, & retinacula solverent.
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transra sedebant;
 Ordine verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Nobis autem dein pone navem protra-cæruleam
 Secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe comas-pulchra, gravis dea, vocalis.
 Continuo verò armis omnibus ordinatis per navem
 Sedebamus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum verò ego socios alloquebar, dolens corda;
 O amici, non enim oportet unum scire, neque duos solos,
 Vati-

- 155 Θέσφατ', ἄ μοι Κίρκη μῆθεστο, δια θεῶν -
 'Αλλ' ἐρίω μὲν ἰγὼν, ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν,
 Ἥ κεν ἀλευόμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγομεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσίων
 Φόγγον ἀλύεσθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμνέντα·
- 160 Οἷον ἔμ' ἠνώγαυ ὕπ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 Δῆσται' ἐν Ἀργαλίο, (ὕφ' ἔμπεδον αὐτόθι μέμνω,)
 Ὅρθην ἐν ἱσοπέδῳ ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψην.
 Αἰ δέ κε λίσσασθαι ὁμίας, λῦσαι τε κειλεύω,
 Τμεῖς δὲ πλεόνεσαι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιάζειν.
- 165 Ἦτοι ἰγὼ τὰ Ίκαρε λέγων ἱτάροισι πίφαιπτον·
 Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέκιστο νηὺς εὐεργῆς
 Νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειτα γὰρ οὗρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐκαύσατο, ἥδ' ὑαλήνη
 Ἐπλετο νηνεμῖν, καίμῃσε δὲ κύματα δαίμων.
- 170 Ἀναγάντες δ' Ἴταροι νῆος ἱζία μαρῦσαντο,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῶ
 Ἐξόμενοι, λούκαλλον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτρησιν.
 Αὐτὰρ ἰγὼ κηροῖο μάγαν τροχὸν ὀξεί χαλκῶ
 Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ σιβαρῆσι πιάζειν·
- 175 Αἶψα δ' ἰαίνεται κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἦς,
 Ἥλιου τ' ἀγῆ, Τπεριονίδας ἀνακτος·
 Ἐξείης δ' ἱτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἔλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε, πόδας τε,
 Ὅρθην ἐν ἱσοπέδῳ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν·
- 180 Αὐτοὶ δ' ἰζόμενοι πολλὴν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπήμων, θεοὺς τε γέγονε βοήσας,
 Ἐμφο δῖακοντες, τάτ' οὐ λάθον ὠκύαλος νηὺς
 Ἐγγυῖθεν ὀρυμμένη· λιγυρὴν δ' ἄντυγον ἀειδῆν·
 Δαῦρ' ἔγ' ἰδὼν, παλῦσιν Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
- 185 Νῆα κατὰρξεν, ἵνα νηϊτέρην ὕπ' ἀκούσῃς.
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πλὴν γ' ἡμῶν μελίγηρυν ἀπὸ σομάτων ὕπ' ἀκούσαι·
 Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείτῃ, καὶ κλέονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γὰρ τοι πάντ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
- 190 Ἀργεῖοι, Τρώες τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὕπκα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὴν κῆρ
 Ἦδελ' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἱταίρους,
 Ὅφρ' οἱ νευσάζων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον·
- 195 Αὐτίκα δ' ἀναγάντες Περσέμεδος, Εὐρύλοχος τε,
 Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μάλλον τε πιάζειν.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἔτασσε παρήλασεν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 Φόγγῃς Σειρήνων ἀκούομεν, οὐδέ τ' ἀειδῆς,
 Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλουντο ἔμοι ἐρίφρος ἱταῖροι,
- 200 Ὅν σφιν ἐπ' ὥσιν ἔλειψ', ἡμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἰλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 Καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἄκουσα·
 Τῶν δ' ἦρα δειπνάντων ἐκ χειρῶν ἔκπαιτ' ἑρετμῶ·
 Πόρβησεν δ' ἦρα πάντα κατὰ βόον· εἶχετο δ' αὐτοῦ
- 205 Νηὺς, ἐκείθι δ' ἔτ' ἑρετμῶ προήκεα χερσὶν ἔπαιον.
 Αὐτὰρ ἰγὼ δὲ διὰ νῆος ἰδὼν, ἔτρυγον ἀταίρους.

, Varicinia, quæ mihi Circe dixit nobilissima deorum;
 , Sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 , Vel elapsi mortem & fatum effugiamus.
 , Sirenum quidem primum jubet divinarum
 , Vocem evitare, & pratum floridum:
 , Solum me jubebat vocem audire; sed me vinculo
 , Ligatè in arcto, (ut firmiter illic maneam,)
 , Erectum ad basim-mali: ex ipso autem funes alligentur.
 , Quod si orem vos, solvereque jubeam,
 , Vos dein pluribus tum verò in vinculis constringite.
 Sane ego hæc singula dicens sociis declarabam:
 Interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 Ad insulam Sirenum; urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, atque tranquillitas
 Erat absque-vento; sopivit autem fluctus deus.
 Surgentes verò socii navis vela complicitant,
 Et ea quidem in navi cava collocant; ipsi autem ad remos
 Sedentes, dealbant aquam politis remis-abiegnis.
 At ego ceræ ingentem massam-rotundam acuto aere
 Minutatim dissectam manibus validis premebam:
 Statim verò calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis:
 Ordine verò sociis ad aures omnibus illevi.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 Erectum ad basim-mali; ex ipso autem funes alligarunt:
 Ipsi verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum tantum aberamus, quantum scilicet auditur clamans,
 Celeriter pergentes; illas utique non latuit velox navis
 Prope impulsâ: argutum verò exordiebantur cantum;
 , Huc age profectus, laudatissime Ulysses, ingens decus Achi-
 , Navem siste; ut nostram vocem audias. (vorum,
 , Non enim unquam aliquis præter-navigavit nave nigra,
 , Priusquam nostram suavem ab ore vocem audisset:
 , Verum ille delectatus abiit, & plura doctus.
 , Scimus enim utique omnia, quæcunque in Troja satis
 , Argivi, Trojanique, deorum voluntate pertulerunt:
 , Scimus etiam, quæcunque sunt in terra alma.
 Sic dixerunt, emittentes vocem dulcem; at meum cor
 Volebat audire; solvereque me jubebat socios,
 Superciliis innuens: illi autem incumbentes remigabant:
 Statim verò surgentes Perimedes Eurylochuque,
 Pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ceterum postquam illas præterisset Navis, neque amplius deinde
 Vocem Sirenum audiremus, neque cantum,
 Continuo ceram sibi-dempserunt mei dilecti socii,
 Quam ipsis auribus illeveram; neque ex vinculis resolverunt.
 Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 Fumum & ingentem fluctum vidi, & fragorem audiivi.
 His autem percussis, ex manibus exciderunt remi;
 Insonuerunt verò omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 Navis; quoniam non amplius remos prolixos manibus urgebant.
 Ast ego, per navem profectus, hortabar socios

Μειλιχίους ἐπέεσσι παρακαδὺν ἔνδρα Ἰηκρον·

Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ πῶ τι κακὸν ἀδαήμονες εἰμὲν·

Οὐ μὲν δὴ τόδε μαῖζον ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύνλωψ

210 Εἶλει ἐνὶ σπηΐ γλαφυρᾷ κρατερῇφι βίρφιν·

Ἄλλα καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε, νόμῳ τε,

Ἐκφύγόμεν· καὶ πού τῶνδε μνήσεσθαι ὄψω.

Νῦν δ' ἔγωγε, ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, παιδύμεθα πάντες.

Ἰμεῖς μὲν κώπυσιν ἄλδς ῥηγμῖνα βάβειαν

215 Τύπτετε κληΐδεσσι ἐφήμενοι, αἴκε πῶδε Ζεὺς

Δῶν τῶνδε γ' ἑλθέρον ὑπεκφυγείν καὶ ἀλύξαι.

Σοὶ δέ, κυβερνήτ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι, (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ

Βάλλει, ἔπει νηὶς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾶς·)

Τούτου μὲν κωπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἕργε

220 Νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσι

Κεῖτ' ἐφορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἡμῖα βάλησθα.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ἔκα ἔμοις ἐπέεσσι πείθοντο.

Ἐκύλλην δ' οὐκέτ' ἐραυθεύμην, ἠπλεκτον ἀνίην,

Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἱταῖροι

225 Εἰρεσίης· ἐντὸς δὲ πυκάζειεν σφέας κύτους.

Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς

Λαυθαυδύμην, ἔπει οὕτι μ' ἀνώγει θαρσύνεσθαι·

Αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε

Μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλδον, εἰς ἱερὰ νηὶς ἔβαινον

230 Πρώτης· ἔνθεν γὰρ μιν ἰδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι

Ἐκύλλην πετρεῖην, ἢ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.

Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δὲ μοι ὅσπε

Πάντη πωπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.

Ἡμεῖς δὲ σκινωπὴν ἀνσπλόμεν γούωντες·

235 Ἐνθεν μὲν γὰρ Ἐκύλλ', ἐτέρωθεν δὲ διὰ Χάρυβδις

Δεινὸν ἀνεβρίβδονσε θαλάσσης ἄλμυρδ' ὕδωρ.

Ἦτοι ὅτ' ἐξεμίσσει, λείβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ,

Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἔχυν

Ἀκροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπικτεν·

240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρίβει θαλάσσης ἄλμυρδ' ὕδωρ.

Πᾶσ' ἔντοσσι φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

Δεινὸν ἐβεβρύχε· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε

Ψάμμῳ κυανῇ· τοὺς δὲ χλωρὸν δένος ἤρει.

Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δείσαντες ἑλθέρον·

245 Τόφρα δὲ μοι Ἐκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὶς ἐταίρους

Ἐξ ἑλθε', οἱ χερσὶν τε βίρφί τε φέρτεροι ἦσαν.

Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα βόην ἤμα καὶ μετ' ἐταίρους,

Ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερβῆν,

Ἐψέσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φέγγοντο καλεῦντες

250 Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕσκητον, ἀχνύμενοι κῆρ.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλὸς περιμήκει ῥάβδῳ

Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων,

Ἐς πόντον προΐησι βόες κέρας ἀγραυλοῖο,

Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔβριψε δύραξ·

255 Ὡς ὅγ' Ἀσπαίροντες αἶροντο πρὸς πέτρας·

Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθια κεκλήγοντας,

Χεῖρας ἑμὸν ἔδρῶντας ἐν αἰνῇ θυϊοτήτι·

Θύκτιον δὲ κείνο ἑμῶς ἴδον ἐφίπλοισι

Blandis verbis prope-astans virum quemque; (sumus;
 „ O amici, non enim hactenus ullo-pacto malorum inexpecti
 „ Non quidem jam hoc majus imminet malum, quam cum Cy-
 „ Claudebat nos in spelunca cava, forti vi; (clope
 „ Sed & illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 „ Effugimus; & aliquando horum recordabimur vos puto.
 „ Nunc verò agite; quemadmodum ego dixero, pareamus omnes;
 „ Vos quidem remis maris fluctus profundos
 „ Verberate, transitis insidentes; si forte Jupiter
 „ Det hanc saltem mortem effugere & evitare.
 „ Tibi verò, gubernator, hoc præcipio; (sed in animo
 „ Reconde, quoniam navis cave gubernacula regis:)
 „ Hunc quidem fumum & flammam extra dirige
 „ Navem; tu autem scopulum observa, ne te lateat
 „ Illinc evagata, & in malum nos conjicias.
 Sic dixi: illi verò celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem nondum commemorabam immedicabile damnum;
 Ne quodammodo veriti cessarent socil
 A-remigando, intraque constiparent seipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati trillis
 Obliviscebam, quoniam nequiquam me jussit armari:
 Ast ego indutus inclyta arma, & duabus hastis
 Longis in manus sumptis, ad tabulata navis conscendebam
 Proxæ; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ mihi ferebat damnum socilis.
 Nec usquam videre potui; lassati autem erant mihi oculi
 Undique circumspectanti ad obscuram petram.
 Nos verò angustum-locum transibamus lugentes;
 Ab altera etenim parte Scylla, ab-altera autem gravis Charybdæ
 Horrendum absorbit maris salis aquam.
 Utique cum evomeret, lebes sicut in igne multo,
 Tota immurmurabat conturbata; in altam autem aspergo
 Summis scopulis utrique incidebat:
 Sed cum absorberet maris salis aquam,
 Tota intus apparebat commota; circum verò petram
 Horrendum resonabat: infra autem terra apparebat
 Arena carulea: illos verò pallidus timor cepit.
 Nos quidem ad hanc aspiciebamus, veriti interitum;
 Interes autem mihi Scylla cava ex navi socios
 Sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 Jam horum animadverti pedes & manus superne
 In altum sublatorum; me verò compellabant vocantes
 Nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Quemadmodum autem cum in scopulo-projecto piscator prælon-
 Piscibus minutis per doctum escam objiciens, (ca virga
 In pontum demittit bovis cornu agrestis,
 Palpitantemque deinde correptum projicit foras:
 Sic illi palpitantes tollebantur ad petras:
 Illic autem pro foribus devorabat exclamantes,
 Manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum demum illud meo vidi oculis

- Πάντων, ὅσ' ἐμύγησεν, πόρους ἄλδς ἐξεραίνων.
 260 Ἀτὰρ ἰπεί πέτραις Φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι,
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεῶ ἱς ἀμύμονα νῆσον
 Ἰκόμεθ'. ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 Πολλὰ δ' αἰφία μῆλ' ὑπερίονος Ἥελιοιο.
 Δὴ τότε ἔγω, πόντω ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 265 Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν ἀβλιζομενάων,
 Οἷων τε βληχὴν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 Μάντιος Ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύεσθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγων ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖροι,
 Ὅφρ' ὅμιν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύεσθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
 275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἡμῖν ἔφασκεν.
 Ἀλλὰ παρὶξ τὴν νῆσον ἱλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἰφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῶ μ' ἡμείβετο μῦθον·
 Σχέτλιος εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα
 280 Κάμνεις· ἣ ῥά νυ σοὶ γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 Ὅς ῥ' ἐτάρους, καμάτῳ ἀδδηκότας, ἦδ' καὶ ὕπνῳ,
 Οὐκ ἔλας γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτὸς
 Νῆσῳ ἐν ἀμφιύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·
 Ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα βοὴν ἀλάλησθαι ἀνωγας,
 285 Νῆσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἡροσιδαί πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 Γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 Ἥ Νότου, ἣ Ζεφύροιο δυσαιέος, οἳ τε μάλιχα
 290 Νῆα διαβρῆκίουσιν, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπον ῥ' ὀπλισόμεθα, βοὴ παρὰ νηὶ μένοντες·
 Ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 295 Καὶ πότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Εὐρύλοχ', ἣ μάλα δὴ με βιάζετο μῶνον ἔδοντα·
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντας δμώσατε καρτερὸν ὄρκον,
 Εἴ κέ τιν' ἦδ' βοὴν ἀγέλην, ἣ πῶ ἢ μέγ' οἷων
 300 Εὐρύμεν, μήπου τις, ἀπασθαλίῃσι κακῇσιν,
 Ἥ βοῶν, ἣ ἔτι μῆλον, ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
 Ἑστίετε βρώμην, τὴν θανάτῃ πόρε Κίρκη.
 Ὡς ἰφάμην· οἳ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυσον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἰπεί ῥ' ὅμοσαν τε, τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 305 Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 Ἀγχ' ὕδατος γλυκεροῦ· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 Νῆδς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισαμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἰπεί πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μνησάμενοί δ' ἔπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταῖρους,
 310 Οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆδς ἐλαῦσα·

Omnium, quaecunque passus sum, vada maris perlustrans.
 Cæterum postquam petras effugissemus, horrendamque Cha-
 Scyllamque; statim deinde dei ad eximiam insulam (rybdim,
 Pervenimus: ibi autem erant pulchræ boves latis-frontibus;
 Multæque pingues pecudes sublimis Solis.

Tum verò ego adhuc in-mari cum-essem in navi nigra,
 Mugitumque audiui boum stabulantium,
 Oviumque balatum; & mihi sermo incidit animo
 Vatis cæci Thebani Tiresiæ,

Circesque Æsæ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 Insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.

Tum verò ego socios alloquebar, dolens corde;
 „ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 „ Ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,

„ Circesque Æsæ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 „ Insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis:

„ Ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat.

„ Sed præter insulam agite navem nigram.

Sic dixi: illis autem confractum est charum cor.

Statim verò Eurylochus molesto mihi respondit sermone;

„ Crudelis es, Ulysses; abundat tibi robur, neque omnino niens-

„ Defatigaris: profecto utique tibi omnia ferrea sunt; (bris

„ Qui scilicet socios, labore defatigatos, atque etiam somno

„ Non finis terram conscendere; ubi demum (domitas,

„ Insula in circumflua lautam paremus cenam:

„ Sed temere per noctem celerem errare jubes

„ Ab insula divagatos in obscuro ponto.

„ Ex noctibus autem venti graves, pernicies navium,

„ Oriuntur: qua quis effugerit sævum exitium;

„ Si forte repente ingruerit venti procella,

„ Aut Noti, aut Zephyri graviter-spirantis, qui utique potis-

„ Navem disperdant, diis regibus invitis? (sumum

„ Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae,

„ Cenamque apparemus, celerem apud navem manentes:

„ Mane autem conscensa-navi, intremus latum pontum.

Sic dixit Eurylochus; comprobant autem alii socii.

Et tunc demum agnoscebam, quod jam mala moliretur deus:

Et ipsum compellans, verba alata dixi;

„ Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus cum-sim:

„ Sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum;

„ Siquod boum armentum, aut gregem magnam ovium

„ Inveniamus, nullo-pacto quis insipientia mala

„ Aut bovem, aut etiam pecudem, occidat: sed quieti

„ Comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi: illi autem protinus jurabant, ut iussi.

At postquam iurassent, perfecissentque jusjurandum,

Constitimus in portu cavo fabrefactam navem,

Prope aquam dulcem; & egressi sunt socii

E-navi; deinde autem cenam scite appararunt.

Ceterum postquam potus & cibi desiderium exemissent,

Recordati deinde charos flebant socios,

Quos devoraverat Scylla, cava ex navi creptos:

L

Fleantibus

- Κλαίωντες· οἱ δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.
 Ἦμος δὲ τρίχρα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἕξχα βεβήκει,
 Ὄρσεν ἐπὶ ζαῖν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλακι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 315 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· δῶρει δ' οὐρανέθεν νύξ.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδودέκτυλος ἡώς,
 Νῆξ μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
 Ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ, ἡδὲ θέωκοι·
 Καὶ τότε ἔγδον ἀγορὴν θέμενος, μετὰ μῦθον ἔειπον·
 320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θεῶν βρωσίς τε, πόσις τε
 ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μὴ τι πάθωμεν·
 Δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βέες καὶ ἴφια μῆλα,
 Ἥελιου, ὃς πάντ' ἐφορεῖ καὶ πάντ' ἐπακοῦει.
 Ὡς ἔφαμην· τοῖσιν δ' ἐπακρίβητο θυμὸς ἀγένηος.
 325 Μῆνερ δὲ πάντ' ἄλληκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
 γίνετ' ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε, Νότος τε.
 Οἱ δὲ, ἥως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἱερῶν,
 Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἡῖα πάντα,
 330 Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 Ἰχθὺς, ὕνιδάς τε, φίλας δ', τι χεῖρας ἴκοιτο,
 Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἔγδον ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχον, ὕφρα θεοῖσιν
 Εὐξαίμην, εἴ τις μαι δῶδον φῆναι νεέσθαι.
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἡλυξά ἱταῖρους,
 Χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν·
 Οἱ δ' ἦρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλάφαιρσις ἔχουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' ἱταίοισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς·
 340 Κέκλυτέ μιν μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἱταῖροι·
 Πάντες μὲν συγεροὶ θάνατοι· δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Λιμῶ δ' οἰκτίστον θάνειν καὶ πότμον ἐπισπῆν.
 Ἄλλ' ἔγωγε, Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
 ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 Λιψά κεν Ἥελίῳ ὑπερίονι πόσια νηὶν
 Τεύχομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 Εἰ δὲ χολωσάμενός τε βοῶν δεσποράων,
 Νῆ' ἐβέλη δάεσθαι, ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι,
 350 Βούλομ' ἄπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν δάεσθαι,
 Ἦ δὴ θάα σρεύεσθαι, ἰὼν ἐν νήσῳ ἱρήμῃ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦενον ἄλλοι ἱταῖροι·
 Αἰγίῃ δ' Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 Ἐγγυθεύ, (οὐ γὰρ τῆλε νηὶς κυανοπρώραιο
 355 Βοτκίσκονθ' ἱλίκας καλὰ βόας, εὐρυμέτωποι,)
 Τὰς δὲ περιήσαντο, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
 Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὀψικόμοιο·
 Οὐ γὰρ ἔχον κρεῖττον λευκὸν ἱσσοέλμου ἐπὶ νηὶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' εὐξάντο, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 360 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτρυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
 Οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰδομένοισι ἱεροῖσιν,

lentibus autem illis supervenit dulcis somnus.
 Quando verò tertia pars noctis erat, & astra transierant,
 misit vehementem ventum nubium-coactor Jupiter
 urbine cum ingenti; nubibusque coöperuit
 erram simul & pontum: ingruit autem de-cælo nox.
 Quando autem mane genita apparuit rosea-digitos aurora,
 favem quidem subduximus, in cavum specum intro-tractam;
 Ubi scilicet erant Nympharum pulchri chori, atque sedilia:
 Et tum ego, concione habita, sermonem dixi;
 O amici, in navi enim celeri cibisque, potusque
 Est; à bobus verò abstineamus, ne quid patiamur;
 Gravis enim Dei hæc boves & eximie pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, & omnia audit.
 Sic dixi: illis verò persuasus est animus generosus.
 Mensam autem integrum perpetuus stabat Notus, neque quis alius
 Oriebatur deinde ventorum, nisi Eurusque, Notusque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant, & vinum rubrum,
 Tamdiu à bobus abstinebant, studiosi vitæ-conservanda:
 Sed cum jam è navi absumpta-essent viatica omnia,
 Tum demum prædam sequebantur palantes ex-necessitate,
 Pisces, avesque, charas quodcumque in manus venisset,
 Uncis hamis: vexabat verò ventrem fames.
 Atque tum ego per insulam secessi, ut diis
 Supplicarem, si quis mihi viam monstraret ut-redirem.
 Sed cum jam per insulam profectus, declinassem à sociis,
 Manibus lotis, ubi receptus erat à-vento,
 Supplicabam omnibus diis, qui cælum habitant;
 Hi verò deinde mihi dulcem somnum palpebris infuderunt.
 Eurylochus autem sociis mali autor-erat consilii;
 „ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii;
 „ Omnes quidem invise mortis miseris mortalibus,
 „ Fame verò miserrimum mori, & fatum consequi.
 „ Sed agite, Solis boum abactis optimis.
 „ Sacra-faciemus immortalibus, qui cælum latum habitant.
 „ Quod si in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 „ Statim Soli sublimi opulentum templum
 „ Struamus; ubi ponamus donaria multa & pretiosa:
 „ Sin iratus aliquantum ob-boves capita-alcè-ferentes,
 „ Navem velit perdere, suffraganturque dii alii;
 „ Malo semel ad fluctus hians animam perdere,
 „ Quam diutius tabescere, manens in insula deserta.
 Sic dixit Eurylochus; comprobabant verò alii socii.
 Statim autem Solis ex-bobus cum-abegissent optimas
 E-propinquo, (non enim longè à nave prora-cœrulea
 Pascebantur camuræ-cornibus pulchræ boves, latis-frontibus,)
 Eis utique circumstabant, & vota-faciebant diis,
 Foliis decerpitis tenens quercus alto-vertice;
 Non enim habebant hordeum albam bene-tabulata in navi.
 Cæterum postquam precati essent, & mactassent & excoriascent;
 Femoraque exsecuerunt, atque adipe coöperuerunt,
 Postquam-duplicaverant, & super ipsis frustra-cruda posuerunt:
 Neque verò habebant vinum ad-libandum super ardentis sacra,

- 'Αλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐκύπτων ἔγκατα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἰκάνη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσκαντο,
 365 Μίσυλλόν τ' ἦρα τ' ἔλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν.
 Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος.
 Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα δοῖν καὶ εἶνα θαλάσσης.
 'Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νειὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἠδὲς αὐτμῆ.
 370 Οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γαγάνειν.
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοί, αἶδν ἔδντες,
 'Ἡ με μάλ' εἰς ἔτην κοιμήσασα νηλεὲς ὕπνῳ.
 Οἱ δ' ἔταροι μάγα ἔργον ἐμνητίσαντο μένοντες.
 'Ὡκέα δ' Ἡελίῳ ὑπερίονι ἔγγελας ἦλθε
 375 Λαμπετὴν τανύποπλος, ὃ οἰβόας ἔκταν ἱταῖροι.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῴδα, χυδμένος κῆρ.
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοί, αἶδν ἔδντες,
 Τίσοι δὴ ἱτέρους Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς,
 Οἱ μὲν βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦτιν ἐγὼ γὰρ
 380 Χαίρεσκον μὲν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν ἀσερβεντα,
 'Ἡδ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
 Εἰ δέ μοι οὐ τίς σους βῶν ἐπεικέ· ἀμοιβὴν,
 Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φασίνω.
 Τὸν δ' ἀκαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 385 'Ἡέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινα,
 Καὶ θυητοῖσι βροτοῖσιν, ἐπὶ ζεῖδωρον ἔρουραν.
 Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα δοῖν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Τυτθὰ βαλὼν κτάσκειμι, μέγα ἐνὶ δίνῳ· πότιν.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἡυκόμεοι.
 390 'Ἡ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτῇ ἀκούσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλυον ἡδὲ θάλασσαν,
 Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισαδὼν, οὐδὲ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βίες δ' ἀποτέθνεσκον ἡδῇ.
 Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἐπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον·
 395 Εἶπον μὲν βίονι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἡμαίμεναι,
 'Ὅπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.
 'Εξῆμαρ μὲν ἐπειτα ἡμοὶ ἐρίηρες ἱταῖροι
 Δαίνυντ', Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστους.
 'Αλλ' ὅτ' ἦρ' ἔβδομον ἡμῶν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 400 Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
 'Ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
 'Ἰδὼν σιησάμενοι, ἀνά θ' ἰζία λευκὰ ἱρύσαντες.
 'Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδὲ τις ἄλλη
 Φαίνεται γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς, ἡδὲ θάλασσα,
 405 Δὴ τότε κυκνέην νεφέλην ἔσησε Κρονίων
 Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 'Ἡ δ' ἔδει οὐ μάλα πολλὰν ἐπὶ χεῖρον· αἶψα γὰρ ἦλθε
 Κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων.
 'Ἰσοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 Ἀμφοτέρους· ἰσὺς δ' ὑπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 Εἰς ἄντηλον κατέχυνθ'· ὃ δ' ἔρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ
 Πλήξε κυβερνήτῳ κεφαλὴν, σὺν δ' ὅσδ' ἔραξε
 Πάντ' ἡμῶδς κεφαλῆς· ὃ δ' ἔρα ἀνευτήρι ἐοικὼς
 Κόππετο ἀπ' ἐκρίβῳ, λίπε δ' ὅσδ' αὖ θυμὸς ἀγῆναι.

Sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ceterum postquam femora exusta sunt, & viscera gustarunt,
Mimtatimque secuerunt cætera, & verubus transfixerunt;

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:

Perrexi autem ire ad navem velocem & littus maris.

Sed cum jam prope essem profectus navem remis-utrinque-agita-

Tum verò mihi nidoris obvenit dulce flamen:

(tam,

Lugens autem deos ad immortales clamavi;

„Jupiter pater, atque alii beati dîi semper-existentes;

„Profecto me magnum in damnum sopivistis servo somno;

„Socii verò magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli sublimi nuncia venit

Lampetia longo-peplo-induta, quod ei boves interfecerant socii.

Statim autem is deos allocutus est iratos corde;

„Jupiter pater, atque alii beati dîi semper-existentes,

„Fac-luere jam socios Laërtiade Ulyssis,

„Qui meas boves occiderunt superbe; quibus ego

„Gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,

„Et quando retro ad terram è cælo revertebar.

„Quod si mihi non luant boum condignam talionem,

„Descendam in Orcum, & inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

„Sol, sine quidem tu inter immortales luceto,

„Et mortales homines, super aliam terram:

„Horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine

„Paululum istam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc verò ego audiavi à-Calypso comas-pulchra;

Illa autem dixit à-Mercurio internuncio se ipsam audivisse.

Ceterum postquam ad navem pervenissem atque mare,

Objurgabam aliunde alium ordine; neque ullum remedium

Invenire potuimus; boves enim mortuæ erant jam.

Eis autem continuo deinde dîi prodigia ostendebant:

Serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugiebant,

Assaque & crudæ; boumque quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mihi dilecti socii

Epulabantur, Solis bobus abactis optimis:

Sed quando utique septimum diem Jupiter induxit Saturnius,

Tum verò deinde ventus quidem desuit turbine levire:

Nos autem statim nave-conscensa immiximus lato mari,

Malo erecto, velisque albis expansis.

Sed quando jam insulam relinqueramus, neque-ulla alia

Apparebat terrarum, sed cælum atque mare,

Sane tum cœruleam nebulam statuit Saturnius

Navim supra cavam; obscuratus autem est pontus sub ipsa.

Ea autem currebat haud valde multum per tempus; statim enim

Stridens Zephyrus, ingenti cum turbine furens:

(venit

Mali autem rudentes rupit venti procella:

Utrosque; malus verò retro cecidit, armamenta-que omnia

In sentinam deciderunt: is autem in puppâ navis

Percussit gubernatoris caput, ossaque confregit

Omnia simul capitis; ille verò urinatori similis

Decidit à tabulatis, reliquitque ossa animus generosus:

- 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βράντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνὸν·
 ἥ δ' ἱλαλίχθη πάσα, Διὸς πληγυῖσα κεραυνῷ,
 ἔν δὲ θεοῖον πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἵκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἑμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστος.
- 420 Αὐτὰρ ἰγὼ διὰ νηὸς ἰφαιτών, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
 ἄνσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 ἔκ δέ οἱ ἰσὼν ἔαζε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἑπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχῆς·
 τῷ β' ἄμφω συνέργον ὁμοῦ τρόπιν ἦδ' καὶ ἰσὼν·
- 425 ἔζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 ἔνθ' ἦτοι Ζεφύρος μὲν ἱπαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρων ἑμῷ ἄλγιστα θυμῷ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
- 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκύπελον, θεινὴν τε Χάρυβδιν.
 ἥ μὲν ἀνελίσσῃσθε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἰγὼ ποτὶ μακρὴν ἱριεὴν ὕψος ἀερεῖς,
 τῷ προσφῶς ἰχθύμην, ὥς νυκτερίς· οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε σπρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιθήναι.
- 435 ῥίξαι γὰρ ἐκὰς ἦσαν, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὕδοι,
 μακροὶ τε, μεγάλοι τε, κατεσκήκον δὲ Χάρυβδιν.
 Νηλεμῆως δ' ἰχθύμην, ὄφρ' ἐξεμέσσειεν ὑπίσσω
 ἰσὼν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρκον ἀνὴρ ἀγορήθεν ἀνέστη·
- 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δ' ἂν γὰρ δούρα Χάρυβδος ἐξεφάνθη.
 ἦκε δ' ἰγὼ καθύπερθε πύδας καὶ χεῖρας φέροντάς,
 μέσσω δ' ἰνδοῦπησα παρὲν περιμήκεα δούρα,
 ἔζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι δαίρῃσιν χερσὶν ἱμῆσι.
- 445 Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔκσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰὶδὼν ὕλαθρον.
 ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 Νῆσσαν ἐς Ὀλυυίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὶς
 Ναιΐει ὑπλόκαμος, θεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
- 450 ἥ μ' ἰφίλει τ', ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἦδ' ἂν γὰρ τοι χθιζὺς ἐμυθεύμην ἐν δόκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἐλόχευ'· ἰχθρὸν δέ μοι ἰσὼν,
 αὐτίς ἀριζύλως εἰρημένα μυθολογεῖσιν.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ί Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ν.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἱππόβοις.

Κοιμώμενον Ὀδυσσεύα, μετὰ τῶν δώρων, ἐπιτίθεισιν οἱ
 Φαίαιες εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰακκητίων· καὶ τὴν μὲν ναῦν
 ὑποσρέφουσιν αἶθον ποιεῖ Ποσειδῶν· Ἀθηναῖα δὲ ἐπὶ τῷ αἰ-
 γικῷ Ὀδυσσεὶ συμβουλεύει περὶ τῆς μνηστειροφονίας· καὶ
 τὰ χρήματα ἐν τινὶ σπηλαίῳ ἀποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα
 μεταμορφοῦ τὸν Ὀδυσσεύα.

Jupiter autem crebro intonuit, & injecit fulmen navi;
 Ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine:
 Sulphureque impleta est: ceciderunt verò è navi socii.
 Illi autem cornicibus similes circa navem nigram
 In fluctibus ferebantur: deus autem auferebat reditum.
 At ego per navim incedebar; donec latera
 Solvit fluctuum-impetus à-carinà, eam verò inermem ferebat unda.
 Effregit autem ei malum usque-ad carinam; at super ipso
 Lorum inditum erat, bovis oorio factum:
 Hoc utique utrumque colligabam pariter carinam atque etiam
 Sedens autem super hæc, ferebar perniciosis ventis. (malum:
 Tum sane Zephyrus quidem desuit turbine furere:
 Supervenit autem Notus celeriter, ferens meo dolores animo;
 Ut iterum perniciosam remetirer Charybdim.
 Tota-nocte ferebar: simul autem ac sol ortus est,
 Veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdim.
 Hæc quidem absorpsit maris salisam aquam;
 At ego ad proceram caprificum alte levatus,
 Ei implicitus tenebar, veluti vespertilio: neque aspicias potui
 Neque hære pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 Longique, ingentesque; obumbrabant verò Charybdim.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 Malum, & carinam denuò; cupienti autem mihi advenit
 Tandem: quando autem ad cenam vir è foro surgit,
 Judicans lites multas litigantium juvenum,
 Tunc demum ligna ex Charybdi apparebant.
 Demisi verò ego desuper pedes & manus, ut possem-ferri;
 In medium autem cum-sonitu-ecidi præter prælonga ligna,
 Sedenſque super hæc remigavi manibus meis.
 Scyllam autem non amplius sivit pater hominumque deorumque
 Aspicere me: non enim effugissem sævam mortem.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 Insulam in Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 Habitabat comas-pulchra, veneranda dea vocalis;
 Quæ me amice-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enarrao?
 Jamjam etenim heri enarrabam in domo
 Tibique & castæ uxori: odiosum autem mihi est
 Rursus plane enarrata recensere.

O D Y S S E Æ HOMERI XIII LIBRI

Argumentum.

Dormientem Ulyſſem cum donis exponunt Phæaces in terram Ithacensium. Et navem quidem ipsorum redeuntem, lapidem fecit Neptunus: Minerva autem in littore Ulyſſi consulit de procorum cæde: & bona ejus in quadam spelunca occultat, in senemque transformat Ulyſſem.

Νῦν, Ἰθάκης ἐπέβη, Φαιήκων πομπῇ, Ὀδυσσεύς.

- Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἤρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Κηληϊμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον ἐπίδεντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο, Φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, ἵκελ ἴκευ ἱμὺν περὶ χαλκοβοτᾶς δῶ
 5 Τρέφεφίς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' εἶω
 ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
 Τμείων δ' ἀνδρὶ ἐκείνῳ ἱφίμενος τάδε εἶρω,
 Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθροα οἶνον
 Αἰεὶ πίνετ' ἱμοῖσιν, ἀκουάζετε δ' ἀοιδῶν·
 10 Εἴμετα μὲν δὴ ξείνῳ ἐυξέειν ἐνὶ χηλῇ
 Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἕλλα τε πάντῃ
 Δῶρ, ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἐνείκαν·
 Ἄλλ' ἔγωγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἥδ' ἐλβητα,
 Ἀνδρακᾶς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
 15 Τισόμεθ'· ἀργαλίον γὰρ ἵνα προικὸς χάρισσασθαι.
 Ὄς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδαν ἐμύθος.
 Οἱ μὲν κακκαλέοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδεδάκτυλος ἡῶς,
 Νῆ' ἥρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
 20 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέβηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 Αὐτὸς ἰὼν διὰ νῆος, ὅπδ' ἔρυα, μὴ τιν' ἐταίρων
 Βλέπτοι ἱλαυνόντων, ὅπότε σπερχοῖατ' ἱερτμοῖς.
 Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κῆρον, καὶ δαῖτ' ἀλέγουνεν.
 Τοῖσι δὲ βοὴν ἱέρουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 25 Ζηνὶ κελαϊνεφεί Κρονίδῃ, ὅς πᾶσιν ἀνέσσει.
 Μῆρ' ἀνέκλιντες δαίνοντ' ἱρικυβέα δαῖτα
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμάλπετο βίος ἀοιδῶς
 Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Πολλὰ πρὸς ἥελιον κεφαλὴν τρίπε πικρυμένοντα,
 30 Δύναι ἐπείγμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
 Ὄς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὅτε πανῆμαρ
 Νειδὼν ἀνέληκτον βῆε δῖνοπε πηκτὸν ἔροτρον,
 Ἀσπασίως δ' ἤρα τῷ κατέδυ φῶς ἥελιοιο,
 Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἴοντι·
 35 Ὄς Ὀδυσῆ' ἀσπασὼν ἔδυ φῶς ἥελιοιο.
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
 Ἀλκινόῳ δὲ μάλιχα πιφασσόμενος φάτο μῦθον·
 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπῆμονα· χαίρετε δ' αὐτοῖ·
 40 Ἡδὴ γὰρ τετέλεσαι, ἔ μοι φίλος ἦθελε θυμὸς,
 Παμπῇ καὶ φίλῃ δῶρα, τὰ μοι θεοὶ οὐρανίωνες
 Ὀλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' εἰκοὶ ἔκκοιτιν
 Νοστήσας εὐροιμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
 Τμείζεις δ' αὖτις μένοντες ἐυφραίνοιτε γυναῖκας
 45 Κουριδίας, καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ἐπάσειαν
 Παντοίην· καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.
 Ὄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἤρα πάντες ἐπήνεον, ἥδ' ἐκέλευον
 Παμπέμεναι τὸν ξείνον, ἵκελ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 50 Ποντόνους, κρητῆρα κεραισόμενος, μέθυ νεῖμον

N. Ithacam ingressus est Phæacum ductu Ulysses.

SIC dixit: illi autem omnes muti facti sunt silentio;
 Oblectationeque tenebantur per sedes umbrosas.
 Huic autem vicissim Alcinoüs respondit, dixitque;
 „ O Ulysses, quandoquidem venisti meam ad seratam domum
 „ Altam, ideo te haud retrorsum jactatum puto
 „ Retro rediturum, & si valde multa passus es.
 „ Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico,
 „ Quotcumque in sedibus honorarium generosum vintum
 „ Semper bibitis meis, auditisque cantorem:
 „ Vestes quidem jam hospiti bene-politæ in arcæ
 „ Jacent, & aurum arte-elaboratum, aliaque omnia
 „ Dona, quæcumque Phæacum senatores huic attulerunt:
 „ Verum age, ei demus tripodem magnum, & lebetem,
 „ Viridem; nos autem rursus congregati in populo
 „ Rependemus: grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.
 Sic dixit Alcinoüs: illis verò placebat sermo.
 Il quidem decubaturi abierunt domum unusquisque.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Ad navem deinde properabant, scirebantque viros-honestans res:
 Et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi,
 Ipse profectus per navem, sub transtris, ne aliquem sociorum
 Laderent impellentium, quando incumberent remis.
 Illi autem ad Alcinoi-domum iverunt, & convivium curabant.
 Horum autem gratia bovem mactavit sacra vis Alcinoi
 Jovi atrarum-nubium-coactori Saturnio, qui omnibus imperat.
 Femoribus autem assatis, celebrabant lautum convivium
 Oblectantes-sese: inter ipsos verò canebat divinus cantor.
 Demodocus, populis honoratus: at Ulysses
 Sæpe ad Solem caput vertebat splendentem,
 Ut-occideret expetens; jamdudum enim cupiebat reverti.
 Sicut autem cum vir cenam concupiscit, cui toto-die
 Per novale traxerunt boves nigri compactile aratrum;
 Optato autem huic occidit lumen Solis,
 Ad-cenam ut-eat; affliguntur verò genua eunti:
 Sic Ulyssi gratum occidit lumen Solis.
 Statim autem inter Phæaces remigil-studiofos locutus est,
 Alcinoö autem maxime orationem-dirigens dixit sermoneur;
 „ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 „ Mittite me, postquam-libaveritis, illæsum; Valet autem ipsi:
 „ Jam enim perfecta-sunt, quæ mihi charus volebat animis,
 „ Deductio & chara dona, quæ mihi Dii cœlestes
 „ Fortunata faciunt: exiniam autem domi uxorem
 „ Reversus inveniam, cum incolumibus amicis.
 „ Vos autem hic manentes oblectetis uxores
 „ Quas-virgines-duxistis, & liberos; Dii verò virtutem dent
 „ Omnigenam; & ne quod malum publicum sit.
 Sic dixit: illi verò omnes collaudabant, & jubebant
 Dimitti hospitem, quod decenter locutus esset.
 Atque tum præconem allocuta est vis Alcinoi;
 „ Pontonoe, crasere mixto, merum distribue
 „ Omni-

Πᾶτιν ἀνὰ μέγαρον· ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἰὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονι οἶνον ἐκέρνα·
Νωμήσεν δ' ἔρα πᾶσιν ἐπισαδὸν· οἱ δὲ θεοῖσιν

- 55 Ἐσπείσαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἰδρύων· ἀνὰ δ' ἔκατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασιλεία, διαμπερές, εἰσέκε γῆρας
60 Ἑλθῇ, καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνδράποισι πέλονται.
αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπειο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
παισὶ τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῇ.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὲν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
τῷ δ' ἄμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,

- 65 Ἥγεῖσθαι ἐπὶ νῆα ἰοῖν, καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἔρα οἱ δμῶδες ἄμ' ἔπεμπε γυναικας·
τὴν μὲν, Φᾶρος ἔχουσιν εὐκλυῆς, ἥδ' ἑλιτώνη,
τὴν δ' ἑτέραν, χηλὸν πυκινὴν ἄμ' ἔπεμπε κομίζειν·
ἥ δ' ἄλλη αἵτέν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἱερὸν.

- 70 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυον, ἥδ' ἐθαλάσσαν,
αἶψα τά γ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
δεξιέμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἔκασαν·
καδ' δ' ἔρ' Ὀδυσσῆϊ εἰρεσαν ῥῆγός τε, λίνον τε,
νήες ἐπ' ἱκριόφιν γλαφυρῆς, (ἵνα νήγρετον εὐδοί.)

- 75 Πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο, καὶ κατέλειπτο
Συγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἑκάστος
ῥοσμῶ· πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τριτοῖο λίθοιο.

Εὐθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῆ·
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπικτε,

- 80 Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἔγχριστος οἰκῶς.
ἥ δ', ὥς ἐν πεδίῳ τετράβοιο ἄρσενος ἔκποι,
πάντες ἄμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης·
τῷδ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πῆσσοισι κέλευθον·

Ὡς ἔρα τοῦ πρύμνη μὲν αἰείρετο, κύμα δ' ὀπίσθε.

- 85 Πορφύρεον μέγα βῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
ἥ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρήξῃ
Χίρκος ὁμαρτήσκειν, ἑλαφρότατος πετεινῶν·

Ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε' ἔχοντα·

- 90 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμῷ·
ἄνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
ἀλλ' ὅτε γ' ἀτρέμας εὐδα, λελασμένος ὄσσο' ἐπεκύνθει,
εὐτ' ἀσῆρ ὑπερέσχε φάαντατος, ὅς τε μάλας
ἔρχεται ἀγγέλλων φᾶος Ἡοῦς ἡριγενείης·

- 95 Τῆμος δὲ νήσω προσεπύλνατο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δὲ τις ἐς λιμῆν, ἀλίοιο γέροντος,

Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῇ
ἄκται ἀποβῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῆται·

- 100 Αἰτ' ἀνέμων σκεπῶσι δυσαῆων μέγα κύμα
ἔκτοθεν· ἔντοθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
νήες ἰσσηλμοι, ὅταν ὄρμου μέτρον ἴκωνται.
αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ταινύφυλλος ἑλκίη·

„ Omnibus in domo; ut precati Jovem patrem,
 „ Hospitem dimittamus suam in patriam terram.
 Sic dixit: Pontonöus verò dulce vinum miscebat;
 Distribuit deinde omnibus astando: illi autem Diis
 Libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
 Indidem ex sedibus: surrexit verò nobilis Ulysses,
 Aræque in manibus posuit poculum rotundum,
 Et ipsam affatus verba alata dixit:
 „ Vale mihi, ô regina, in-perpetuum; donec senectus
 „ Venerit, & mors, quæ utique hominibus accidunt.
 „ At ego proficiscor; tu autem delectare hæc in domo,
 „ Liberisque, & populis, & Alcinoö rege.
 Sic fatus, super limen ibat nobilis Ulysses.
 Una autem cum eo præconem præmisit vis Alcinoï,
 Ut-duceret ad navem velocem, & litus maris:
 Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres;
 Alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam, & tunicam,
 Alteram autem, arcam bene-manitam una misit ut-portaret:
 Alia verò panemque ferebat & vinum rubrum.
 At postquam ad navem pervenissent & mare,
 Statim hæc in navi cavâ comites eximii
 Accepta deposuerunt, potum & cibum omnem:
 At Ulyssi straverunt stragulamque, linteumque,
 Navis in tabulatis cavæ, (ut tranquille dormiret,)
 In-puppi: conscendit autem & ipse, & decubuit
 Silentio: illi autem sedebant in transiris unusquisque
 Ordine; funemque solverunt à perforato lapide:
 Ibi illi reclinati torquebant mare remo:
 Et huic suavis sonitus in palpebris incidit,
 Altus, jucundissimus, morti proxime similis.
 Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
 Omnes simul incitati à verberibus scuticæ,
 Alte elevati, celeriter faciunt viam:
 Sic sane hujus puppis quidem tollebat; finitus autem poge
 Niger ingens ruebat sonori maris.
 Hæc autem valde tute currebat firmiter; neque accipies
 Circus affectus fuisset, perniciosissimus volucrum:
 Sic illa celeriter currens maris finitus secabat,
 Virum ferens, diis paria consilia habentem:
 Qui antea quidem multos passus erat dolores suo in animo,
 Virorumque bella, sævosque fluctus transiens;
 At tunc placide dormiebat, oblitus quot passus fuerat.
 Quando stella super-insistit lucidissima, quæ scilicet maxime
 Venit nuncians lumen Auroræ mane-genitæ;
 Tum demum insulse applicabatur pontum-transiens navis.
 Phorcynis autem quidem est portus, marini senis,
 In agro Ithacæ; duo verò projecta in ipso
 Littora abrupta, in portum vergentia:
 Quæ utique à-ventis defendunt rancis magnum fluctum
 Extra; intus verò sine vinculo manent
 Naves bene-tabulatæ, cum portus spatium insuperest.
 At in vertice portus patulis ramis obstat;

- 'Αρχοὶ δ' αὐτῆς, ἑντρον ὑπῆρατον, ἡρωεῖδες,
 Ἴρνυμφάων, αἱ Νηιάδες καλεῖνται.
 105 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
 Λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἰσοὶ λίθαι περιμήκειες, ἔνθα τε Νύμφαι
 Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπρόφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύνει δὲ τὲ οἱ ὑρμαί εἰσίν·
 110 Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
 Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου ἰσὶ θεῶτεραι· οὐδὲ τι κείνη
 Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἔστιν.
 Ἐν δ' οἶγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 Ἠκείρῃ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης,
 115 Σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρε' ἑρετάνων.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε,
 Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔειραν,
 Αὐτὰρ σὺν τε λίνῳ, καὶ ῥήγῃ σιγαλδέντι,
 Καδ' δ' ἔρ' ἐπὶ ψαμάθῃ ἔθεσαν, δεδμημένον ὕπνῳ·
 120 Ἐκ δὲ κτήματ' ἔειραν, αἱ οἱ φαίηκες ἀγκυροὶ
 ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πρυμνὴν ἑλαίης ἀνθά βήκαν
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πού τις ὀδιτάνων ἀνθρώπων,
 Πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελὶδὼν δηλήσαίτο.
 125 Αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κίον· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῃ Ὀδυσσῆϊ
 Πρῶτον ἐπηκέλησε· Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Ζεὺ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν
 130 Φαίηκες, τοὶ πέρ τοι ἐμῆς ἔξεις γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόσον δὲ οἱ οὐποτ' ἀπηύρων
 Πάγχῃ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θεῇ ἐπὶ πόντον ἔχοντες
 135 Κάττεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔθεσαν δὲ οἱ ἔσπετα δῶρα,
 Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε ἄλλας, ἐσθῆτά τ' ὕφαντῃν,
 Πόλλ', ὅς τ' ἂν οὐδὲ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 Ἐἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἴσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυθένης, οἷον ἔσπετος;
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσιν θεοί· χαλεπὸν δὲ κεν εἴη
 Πρεσβυτάτον καὶ ἥριον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς τε βίη καὶ κάρτεϊ εἴκων
 Οὔτι τίσι, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσῃ τίσις αἰὲν.
 145 Ἐβρον, ὅπως ἐθέλεις, καὶ τοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἑνοσίχθων·
 Αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφίδες, ὡς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμῷν ὑπὶζομαι, ἧδ' ἀλειύνω.
 Νῦν αὖ φαίηκων ἰδέσθω περικαλλέα νῆα
 150 Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡρωεῖδῃ πόντῳ
 ῥαῖσμι· τῷ ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξουσιν δὲ πομπῆς
 Ἀνθρώπων· μέγα δὲ σφιν ὕβρις πόλλαι ἀρφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ὡ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἥρις,

Prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus verò crateresque & amphoræ erant
 Lapidæ; ibi verò præterea mellificant apes.
 Intus porrò juga lapidea prælonga; ibique Nymphæ
 Pallia texunt purpurea, mirabile visu.
 Intus quoque aquæ perpetuo-fluentes: dum autem ei janitæ sunt;
 Hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 Illæ autem contra ad Notum sunt diviniore; neque omnino illæ
 Homines intrant; sed immortalium via est.
 Huc illi *nāvem*-adegerunt, loco prius cognito: ea quidem postea
 Terræ appulsa est, quantum ad dimidium totius,
 Concitata; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transitibus-instructa in terram,
 Primum Ulyssem cava ex nave sustulerunt,
 Ipso cumque linteo, & stragula splendida;
 Atque in arena deposuerunt, oppressum somno:
 Extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 Dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem dein ad imam olivæ conferta posuerunt
 Extra viam; ne forte aliquis viatorum hominum,
 Antequam Ulysses expergisceretur, aggressus violaret.
 Ipsi verò contra domum redibant: neque Neptunus
 Obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 Primum minatus erat: Jovis autem rogabat consilium;
 „ Jupiter pater, haud amplius ego inter immortales Deos
 „ Honoratus ero, quum me mortales minime honorant
 „ Phæaces, qui sane à mea oriundi sunt stirpe.
 „ Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 „ Domum venturum; reditum verò illi nunquam auferbam
 „ Omnino, quoniam tu primum promissisti, & annuisti.
 „ Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 „ Deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 „ Æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 „ Multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 „ Si incolumnis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „ Papæ! Neptune late-potens, quale dixisti?
 „ Nequiquam te despiciunt Dii; grave autem esset
 „ Antiquissimum & præstantissimum ignominia prosequi.
 „ Hominum autem si quis te viribus & robori *suo* obsequens
 „ Non honorat; tibi sane est & postea ultio semper.
 „ Fac, ut vis, & tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-quassator;
 „ Statim ego facerem, nubium-coactor, sicut dicis;
 „ Sed tuam semper iram observo, & fugito.
 „ Nunc verò Phæacum volo perpulchram navem
 „ Ex deductione reversam in nigro ponte
 „ Perdere; ut jam abstineant, desistantque à deductione
 „ Hominum; magnumque ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „ O bone, sic quidem meæ animo videtur esse optatum,

- 255 Ὅσπότε κεν δὴ πάντες ἑλκυνομένην προσιδώντασ
 Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγυθὶ γαίης
 Νῆϊ βοῇ ἵκελον, (ἵνα θαυμάσωσιν ἅπαντες
 Ἄνθρωποι) μέγα δὲ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἔκουσα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 260 Βῆ δ' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαιήκες γεγάσιν·
 Ἐν' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχαδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς
 Ῥίμφα διωκομένη· τοῦ δὲ σχαδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
 Ὃς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἑρρίξωσεν ἔναρθε,
 Χεὶρ καταπρηνεὶ ἑλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβῆκε.
- 265 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχέρετμοι ναυσίκλυτοι ἕνδρες·
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ μοι, τίς δὴ νῆα βοὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
 Οἴκαδ' ἑλκυνομένην; καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα.
- 270 Ὡς ἔρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαιόφατα ἔσφαθ' ἱκάνει
 Πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων ἁγιάσκεσθαι
 Ἡμῖν, εὐνεκα πομπὴ ἀπήμονες εἰμὲν ὁπάντων.
- 275 Φῆ ποτε Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
 Ἐκ πομπῆς ἐνιοῦσαν ἐν ἡρωιδέϊ πόντῳ
 Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἡμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρον· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ὥγεθ', ὥς ἐν ἔγδῳ εἶπω, παιδῶμεθα πάντες·
- 280 Πομπῆς μὲν παύσεσθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἱκῆται
 Ἡμέτερον προτὶ ἕξου· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 Δώδεκα κεκριμένους ἱερῶσομεν, αἶκ' ἑλεῖσθαι,
 Μῆδ' ἡμῖν περίμνηες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδαισαν, ἑτοιμάσσοντο δὲ ταύρους.
- 285 Ὡς οἱ μὲν β' εὐχάντο Ποσειδάωνι ἕνακτι
 Δήμου Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Ἐσάβτες περὶ βωμόν· ὃ δ' ἔγχετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Εὐδῶν ἐν γαίῃ πατρῴῃ, οὐδέ μιν ἔγνω,
 Ἦδῃ δὴν ἁπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἡέρα χεῦεν,
- 290 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρη Διὸς· ὄφρα μιν αὐτὸν
 Ἀγνώσκον τεύξειν, ἕκαστά τε μυθήσκειτο·
 Μὴ μὲν πρὶν ἕλοχος γνοίη, ἄσσοι τε, φίλοι τε,
 Πρὶν πᾶσιν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἔρ' ἄλλοις ἰδέα φαινέσκετο πάντα ἕνακτι,
- 295 Ἀτραπιτοὶ τε διηναεῖς, λιμένες τε τάνορμαι,
 Πέτραι τ' ἡλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεβώντα.
 Στῇ δ' ἔρ' ἀναίξας, καὶ β' εἰσίδε πατρίδα γαίαν·
 Ὡμωξέν τ' ἔρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πατλήγετο μῆρδ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
- 300 Ὡ μοι ἔγδῳ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 Ἦ β' οἴγ' ὕβρις αἶ τε καὶ ἔγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 Ἦδὲ φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
 Πῇ δὴ χρήμματα πολλὰ φέρω τὰδε; πῇ δὲ καὶ αὐτὸς
 Πλάζομαι; αἰὲθ' ὄφελον μάλιναι παρὰ Φαίηκεσσιν
- 305 Αὐτοῦ· ἔγδῳ δὲ κεν ἕλλον ὑπερμανέων βασιλῶν
 Βεξικάμην, ὅς κέν μ' ἐφίλοι καὶ ἔπαυσε νόστον.

- „ Cum jam omnis incitatum intueatur
 „ Populus ab urbe, *scilicet* ~~scilicet~~ facere lapidem prope terram
 „ Navi veloci similem, (ut admirentur omnes
 „ Homines;) magnumque ipsis montem urbi obducere.
 At postquam hoc audivisset Neptunus terræ-quassator,
 Perrexit ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt;
 Illic manebat: at valde prope venit pontum-transiens navis
 Celeriter impulsâ: hanc autem prope venit Neptunus,
 Qui ipsam lapidem reddidit, & radicari-fecit inferne,
 Manu prona percussam: ipse autem discessit.
 Ast inter se verba alata loquebantur
 Phæaces longis-remis-utentes re-nautica-inclyti viri:
 Sic autem aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;
 „ Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 „ Domum-versus impulsam? & jam apparebat tota.
 Sic utique quis dicebat: hæc autem non intellexerunt, quomodo
 Inter hos verò Alcinoüs concionatus est, & dixit; (*facta-essent.*
 „ Papæ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequatur
 „ Patria mei, qui dicebat Neptunum iratum esse
 „ Nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.
 „ Dixit aliquando Phæacum virorum perpolichram navem.
 „ Ex deductione reversam in nigro ponto
 „ Perditurum, magnumque nobis montem urbi obducentem.
 „ Sic prædicabat senex; hæc utique nunc omnia perficiuntur.
 „ Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes:
 „ A-deductione quidem desistite mortallium, cum aliquis venerit
 „ Nostram ad urbem: Neptuno autem tauros
 „ Duodecim electos sacrificabimus, si misereatur,
 „ Neque nobis ingentem montem urbi obducant.
 Sic dixit: illi autem metuerunt, paraveruntque tauros.
 Sic quidem supplicabant Neptuno regi
 Populi Phæacum ductores & principes,
 Stantes circum altare: Experrectus autem est nobilis Ulysses;
 Cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 Jam diu cum-abfuisset; circum enim Dea nebulam fudit,
 Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsam
 Ignotum faceret, singulaque ediceret:
 Ne ipsum prius uxor cognosceret, civesque, amicique,
 Quam omnem proci injuriam luisent.
 Propterea mutata videbantur omnia regi,
 Viæque perpetuas, portusque undique-stationibus-apti,
 Petræque altæ, & arbores virentes.
 Stetit autem cum-exsurrexisset, & inspexit patriam terram;
 Flevitque postea, & sua percussit femora
 Manibus pronis; lugenisque verbum dixit;
 „ Hei mihi, quorūnam demum hominum in terram venio?
 „ Nunquid hi injuriosique & crudeles, neque justī?
 „ An hospitales, & ipsis mens est sancta?
 „ Quonam jam bona multa fero hæc? quonam autem & ipsis
 „ Vagor? utinam mansissent apud Phæaces
 „ Illic; ego verò ad aliam magnanimorum regum (*revertendum.*
 „ Pervenissem, qui me amice excepisset, & ~~dismississet~~ instructi ad
 „ Nunc

- Νῦν δ' οὐτ' ἔρπη θέσθαι ἐπίστανται, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 ἐκκαλεῖσθαι, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοις γένηται.
 Ὡς πῶποι, εὐν ἔρε πάντα νοήμονας, οὐδὲ δίκαιοι
 810 Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες, ἦδ' ἐμίδοντας,
 Οἳ μ' εἰς ἑλλήν γαίαν ἀπήγαγον· ἦτέ μ' ἔφοντο
 Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδαίμον· οὐδ' ἐτέλεσσον.
 Ζεὺς σφίας τίσαστο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἑλλους
 Ἀνθρώπους ἔφορε, καὶ τίνυται, ὅς τις ἀμάρτυ.
 815 Ἀλλ' ὕγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἴδωμαι,
 Μή τί μοι εἴχωνται· κοίλης ἐπὶ νῆος ἕγοντες.
 Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλίας, ἦδ' ἐλβετίας,
 Ἡρίθμει, καὶ χρυσὸν, ὅφαντά τε εἴματα καλὰ·
 Τῶν μὲν ἔρ' οὔτι πῶποι· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
 820 Ἐρπύζων παρὰ θύκ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πόλλ' ὀλοφυρόμετος· σχεδὸν δέ οἱ ἤλθεν Ἀθήνη,
 Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέμ, ἐπιβύτορι μήλων,
 Πανσπάλῃ, οἷά τε ἀνέκτων παῖδες ἔασιν,
 Διπτύχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχον· εὐεργέα λῶπην·
 825 Ποσειδ' ὑπὸ λυπαροῖσι πένδιλ' ἔχε, χειρὶ δ' ἔκοντα.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
 Καὶ μιν φωνήσας, ἔπειτα πτερύοντα προσήδα·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κίχάνω τῶδ' ἐν χώρῃ,
 Καίρε' τε, καὶ μὴ μοι τι κακὸν νόον ἀντιβολήσῃς·
 830 Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
 Εὐχομαι, ὡς τε θεῶ, καὶ σευ φίλα γούνατ' ἱκάνω.
 Καὶ μιν ταῦτ' ἀγόρευσεν ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνας ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
 Ἥ πού τις νῆσος εὐδαίμων, ἥε τις ἀκτὴ
 835 Καίτ' ἄλλ' ἐκκλημένη ἐριβόλακος ἡπαίρειο;
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος εἰς, ὦ ξεῖν', ἡ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 Εἰ δὴ τήνδε τε γαίαν ἀνείρεαι· οὐδέ τι λῆν
 Οὐτὼ νῆπιός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μέλα πολλοὶ,
 840 Ἥ μιν ὅσοι ναῖουσι πρὸς ἡῶ τ', ἡέλιόν τε,
 Ἥδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζέφον ἡρβέοντα.
 Ἦτοι μὲν τρηχέα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,
 Οὐδὲ λῆν λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
 Ἐν μὲν γὰρ οἱ σῖτος ἀρίσματος, ἐν δέ τε οἶνος
 845 Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὕμβρος ἔχει, τεταλυῖά τε ἔρση·
 Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βούβοτος· ἔρι μὲν ὕλη
 Παντοῖα, ἐν δ' ἀρόμοι ἐκροτανοὶ παρέασιν.
 Τῶ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκει,
 Τὴν περ τηλοῦ Φαιήν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.
 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Καίρην ἢ γαίῃ πατρίδι, ὡς οἱ ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς Αἰγυίοχοιο·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερύοντα προσήδα·
 Οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πέλιν δ' ὕγε λῆζτο μῦθον,
 255 Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκαρδέα νομῶν·
 Πυνθανόμεν Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
 Τηλοῦ ὅπρ' πάντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
 Χρήμασι· σὺν τοῖσδε σέβει· λυπὸν δ' ἔτι παῖδι τοσούτῳ
 Φεύγω·

- „ Nunc autem neque sine usquam ponere scio, neque quidem
 „ Relinquam, ne forte mihi prædâ aliis fiant. (illuc
 „ Papæ! non ergo omnino sapientes, neque iusti
 „ Erant Phæacum doctores & principes,
 „ Qui me in aliam terram abduxerunt: certe me dicebant
 „ Ducturos se in Ithacam amœnam; neque perfecerunt.
 „ Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui & alios
 „ Homines inspicit, & punit, quicumque peccet.
 „ Verum age jam bona numerabo, & videbo,
 „ Nequid mihi discefferint cava in navi auferentes.
 Sic locutus, tripodas perpulchros & lebetes,
 Numerabat, & aurum, textaque vestimenta pulchra:
 Horum quidem nihil desiderabat: iugebat autem patriam terram,
 Reptans juxta litus sonori maris,
 Multum lamentans: prope autem eum venit Minerva,
 Viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
 Delicato; quales utique regum filii sunt;
 Duplicem circa humerum habens pulchre-factam vestem:
 Pedibus verò sub nitidis calceos habebat, manuque jaculata.
 Hanc verò Ulysses gaudebat conspicatus, & obvius venit,
 Et ipsam compellans verba alata dixit;
 „ O antice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
 „ Salve, & nequiquam mihi malo animo occurreris:
 „ Sed serva quidem hæc, serva etiam me; tibi enim ego
 „ Supplico, tanquam Deo, & ad tua chara genua accedo.
 „ Et mihi hæc dic verè, ut bene sciam,
 „ Quenam terra? quis populus? quinam viri insunt?
 „ Num qua insultrum amœna? an aliquod litus
 „ Jacet ad mare vergens glebosæ continentis?
 Hunc autem contra allocuta est dea cæcis-oculis Minerva;
 „ Stultus es, ô hospes, aut è-longinquo venisti;
 „ Si revera de hac terra interrogas; neque sine valde
 „ Adeo ignobilis est; norunt autem eam admodum multi,
 „ Tum quotquot habitant ad Auroramque, Solemque,
 „ Tum quotquot pone ad caliginem obscuram.
 „ Profecto quidem aspera & non equitabilis est;
 „ Neque valde sterilis, at neque lata est.
 „ In ea etenim triticum copiosum, in ea autem & vinum
 „ Est; semper verò pluvia habet illam, fecundusque ros:
 „ Capris autem pascendis apta, & bobus; est quidem sylva
 „ Omnigena: ibi quoque aquationes perennes adsunt.
 „ Itaque, hospes, Ithacæ sine & in Trojam nomen pervenerit,
 „ Quam quidem procul dicunt Achæa esse à terra.
 Sic dixit: lætatus est autem patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiocchi:
 Et ipsam compellans verba alata dixit:
 Neque is vera dixit, ex-obliquo verò instituebat sermonem,
 Semper in pectore mentem perastutam agitans;
 „ Audiebam de-Ithacâ quidem & in Creta lata,
 „ Longe trans pontum; nunc autem veni & ipse
 „ Bonis cum hisce; relictis verò adhuc apud filios tantis
 „ Fugio,

- 258 φοῦγῶν, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενεὺς,
 260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὅς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
 Ἀνέρας ἀλφειᾶς ῥίπῃ ταχίεσσι πῖδεςσιν·
 Οὐνεκά με σέρβσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης
 Τρηνιάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Ἀνδρῶν τε πτολίεμους, ἄλγεα νά τε κύματα πείρων.
 265 Οὐκ ἔρ' οὐχ ἢ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον
 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρχον ἱταίρων·
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 Ἀγρόθεν, ἐγγυὺς ἰδοῖο λοχησάμενος σὺν ἱταίρῳ·
 Νῦξ δὲ μάλα θνοφερὴ κάτεχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 Ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἱ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γε κατέκτανον δέξι χαλκῷ,
 Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίον φοίνικας ἀγασσοὺς
 Ἑλλισάμην, καὶ σφιν μενοεικέα ληίδα δῶκα·
 Τὸς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε κατασχῆσαι καὶ ἰφίσσαι,
 275 ἥ εἰς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἐπειοί.
 Ἀλλ' ἤτοι σφίσι καίθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 Πάλλ' ἀεκαζόμενους· οὐδ' ἤθελον ἑξαπυτῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλავυχέροντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 Σπουδῇ δ' ἱς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 Δέρπου μνηστὴς ἦν, μάλα περ χατέουσιν ἐλίσσῃ·
 Ἀλλ' αὐτὸς ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὶς ἀπκντες.
 Ἐνδ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμεν.
 285 Οἱ δ' ἱς Σιδονίαν εὐ ναιομένην ἀναβάντες
 Ὠχεοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λυγρὴν ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Χαίρῃ τέ μιν κατέρεξε· δόμας δ' ἦικτο γυναικῶν
 Καλῇ τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' αἰδυῖν·
 290 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίπλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσει.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἔρ' ἔμελλες,
 Οὐδ' ἐν σῇ περ ἰὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατάνων,
 295 Μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόνει φίλοι εἰσὶν;
 Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἡμῶν
 Κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἥριςτος ἀπάντων
 Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
 Μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύ γ' ἔγνως
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, πόρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσσεμαι, ἠδὲ φυλάσσω;
 Καὶ δέ σε φαίηκεσι φίλον πάντεσσιν ἔηκα.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι εὖν μῆτιν ὕφηνω.
 Χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι φαίηκες ἀγασσοὶ
 305 ὤπασαν, οἵκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
 Ἐγὼ θ', ὅσσοι τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
 Κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ.
 Μηδὲ τῷ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν, μήτε γυναικῶν,
 Πάντων, οὐνεκ' ἔρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ βίης ὑπεδέγμενος ἀνδρῶν.

- „ Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
 „ Onilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
 „ Viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus:
 „ Quoniam me privare præda volebat omni
 „ Trojana; cuius gratia ego passus eram dolores animo,
 „ Virorumque bella, tristesque undas transiens:
 „ Quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 „ Populo in Trojanorum; sed aliis imperabam sociis:
 „ Hunc quidem ego revertentem percussi aërea hasta
 „ Ex-agro, prope viam insidiatus cum socio:
 „ Nox autem valde obscura occupavit cœli, neque quisquam nos
 „ Hominum animadvertit: latui autem illum animæ spoliatus.
 „ At postquam hunc interfecissem acuto aere,
 „ Statim ego ad navem profectus Phœnices illustres
 „ Oravi, & ipsis animo-gratam prædam dedi:
 „ Hos me iussi in Pylum deferre & collocare,
 „ Vel in Elida divinam, ubi dominantur Epœi.
 „ Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 „ Admodum invitos; neque volebant fallere.
 „ Illinc autem vagati venimus huc nocte; (nobis.)
 „ Ægre autem in portum remorum-ope-appolimus, neque ulla
 „ Cœnæ mentio erat, valde licet indigentibus sumere;
 „ Sed tumultuarie egressi jacebamus ex navi omnes.
 „ Hic me quidem dulcis somnus invasit defessum:
 „ Illi autem bonæ mææ cava ex navi sublata
 „ Deposuerunt, ubi utique ipse in arenis jacebam.
 „ Ipsi verò in Sidoniam bene-habitatam novi-conscensæ
 „ Ibant; at ego relictus sum dolens corde.
 „ Sic dixit: risit autem dea cœca-oculis Minerva,
 „ Manuque ipsum demulsit; corpore verò assimilata est mulieri:
 „ Pulchræque, magnæque, & illustria opera scienti;
 „ Et ipsum compellans verba alata dixit;
 „ Astutus esset, & fallax, qui te superaret
 „ In omnibus dolis, etiam si Deus occurreret.
 „ Infauste, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 „ Ne in tua quidem cum-esses terra, destitutus fallaciis,
 „ Verbisque fallacibus, quæ tibi ab-ortu chara sunt?
 „ Sed age, ne amplius hæc dicamus, scientes ambo
 „ Delos; quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 „ Consilio & verbis; ego autem inter omnes Deos
 „ Consilioque celebror & dolis: neque tu scilicet novisti
 „ Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 „ In omnibus laboribus esto, & te servo?
 „ Atque te Phœacibus gratum omnibus reddidi.
 „ Nunc verò rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 „ Bonaque abscondam, quæcumque tibi Phœaces illustres
 „ Dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque:
 „ Dicamque, quod tibi fatale-est sedibus in fabrefactis
 „ Dolores perferre: tu autem tolera etiam necessitate;
 „ Neque cuiquam eloquere, neque virorum, neque mulierum.
 „ Omnium, quod veneris errans: sed tacite
 „ Patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον σε, θεῖα, γυνῶναι βροτῶ ἀντίσταντι,
 Καὶ μάλ' ἐπισαμένω· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἴσταις.
 Τοῦτο δ' ἰγὼν εὐ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἦκ' ἦ ἤτα,
 315 Ἐφ' ἐνὶ Τροίῃ πολυμήζομεν υἱὸς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διαπέρσαμεν αἰθρῇ,
 Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκείδασσεν Ἀχαιοὺς,
 Οὐδέ γ' ἔπειτα ἴδον, κοῦρῃ Διδος, οὐδ' ἐνόησα
 Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἔλγος ἀλάλκεις·
 320 Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων διδαιγμένον ἦτορ
 Ἠλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 Πρίν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμον
 Θάρσυνάς τ' ἐπέσσει, καὶ ἐς πόλιν ἔγαγεσ' αὐτή.
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γονυάξωμι, (οὐ γὰρ δῖω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλειον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 Γαίαν ἀνασρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέζουσ' ὄϊα
 Ταῦτ' ἀγορεύεσθαι, ἐν ἑμὲς φρένας ἠπεροπέυης·)
 Εἰπέ μοι, εἰ ἔτεόν γε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκάνω.
 Τὴν δ' ἠμείβετο ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 Αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλπεῖν δόξητον ἰόντα,
 Οὐνεκ' ἐπητής τ' ἴσσι, καὶ ἐγγίνοος, καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γὰρ κ' ἕλλος ἀνὴρ ἀλαλήμηνος ἰλίδω
 Ἴστ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παῖδάς τ' ἑλοχὸν τε·
 335 Σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐς δαήμεναι, οὐδὲ πυλίσσῃ,
 Πρίν γε τι σῆς ἀλόχου παρήσῃς, ἥτε τοι αὐτῶς
 ἦσαι ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι θαυροχέουσαι.
 Αὐτὰρ ἰγὼ τὸ μὲν εὔποτ' ἀπίσσειν, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 Ἥϊδ' ὃ νοστήσεις δάσας ἀπὸ πάντας ἱταίρους·
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἰδέλῃσα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
 Πατροκλασιγνήτῳ, ὅς τοι χόλον ἔνθετο θυμῷ,
 Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἔγωγε, τοι δεῖξω Ἰθάκης ἴδος, ὅρα ποποιήης.
 345 Φέρκυνος μὲν ὅδ' ἐς λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος·
 Ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίῃ·
 Ἀγχόβη δ' αὐτῆς ἔντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 Ἴρον Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλέονται·
 Τοῦτο δὲ τοι σκόος σθρὸν κατηριφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
 350 Ἐρδασκες Νύμφῃσι τεληθσας ἐκπτόμβας·
 Τοῦτο δὲ Νηϊρτὴν ἐξεν ὕρος, κατὰ κείμενον ὕλη.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδατο ἥερα· εἶσατο δὲ χθρὺν·
 Γῆθησάν τ' ἔρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Καίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἥρουραν·
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχόν·
 Νύμφῃσι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, εὔποτ' ἔγχευε
 Ὅφρα σὺ ἔμῃ ἰφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσι
 Χαίρει· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσμεν, ὥς τοπάρους περ,
 Αἴκεν ἱὴ πρόφρων με Διδος θυγάτηρ ἀγλαΐη
 360 Αὐτὸν τε ζῶειν, καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀΐξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Φέρτει, μὴ σοὶ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.

Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Difficile est te, Dea, cognoscere mortali congresso,
 „ Etiam admodum scienti: te enim ipsam cuilibet affinitas.
 „ Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 „ Dum in Troja pugnabamus filii Achivorum:
 „ At postquam Priami urbem diripimus altam,
 „ Ivimusque in navibus, Deusque dissipavit Achivos;
 „ Haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 „ Navem meam ingressam, ut mihi dolorem arceres:
 „ Sed semper mente propria habens distractum cor
 „ Vagabar, donec me Dii malo solverunt:
 „ Prius scilicet quam Phæacum visoram in ubere populo
 „ Animastique verbis, & in urbem duxisti ipsa.
 „ Nunc autem te per patrem supplex oro; (non enim pote
 „ Venisse me in Ithacam matrem, sed aliquam aliam
 „ Per terram versor; te autem illudentem pote
 „ Hæc dicere, ut meam mentem decipias.)
 „ Dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim?
 Huic verò respondit deinde dea cæcis oculis Minerva;
 „ Semper tibi tale in pectore cogitatum:
 „ Propterea te etiam non possum deserere infelicem existentem;
 „ Quoniam facundus es, & ingeniosus, & prudens.
 „ Libenter enim alius vir errans reversus,
 „ Cuperet in sedibus videre filiosque uxoremque;
 „ Tibi verò nondum gratum est scire, neque exquirere,
 „ Priusquam tue uxoris periculi quid feceris, quæ tibi incassum
 „ Sedet in sedibus; luctuosæ verò ei semper
 „ Pereunt noctes & dies lachrymas-fundenti.
 „ At ego de hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 „ Sciebam, quod rediturus esses, amissis omnibus sociis:
 „ Sed sane velui Neptuno obistere
 „ Patruo, qui iram adversus te induxit in animum,
 „ Iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 „ Verum age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 „ Phorcynis quidem hic est portus, marini senis;
 „ Hæc autem in vertice portus patula oliva:
 „ Prope verò ipsam atrium amabile, obscurum,
 „ Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur:
 „ Hæc autem spelunca lata, convexa, ubi tu multas
 „ Sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:
 „ Hic autem Neritus est mons, vestitus sylva.
 Sic fata Dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:
 Latatusque est deinde patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens sua terra; osculatus est autem aliam tellurem;
 Scatimque Nymphis supplicavit manibus sublatis;
 „ Nymphæ Naiades, filie Jovis, nunquam ego
 „ Visurum me vos putabam: nunc verò votis blandis
 „ Salvete: at & dona dabimus, sicuti antea scilicet,
 „ Si sinat habens Jovis filia prædatrix
 „ Ipsumque me vivere, & mihi charum filium aucter.
 Hunc autem rursus allocuta est Dea cæcis oculis Minerva;
 „ Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ sint.

- 'Αλλ' ἔγε, χρήματα μὲν मुखῶ ἔντρου διεπεσίοιο
 Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι εἴα μίμνη·
 365 Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἔρις γένηται.
 Ὡς εἰποῦσα βεῖ ἀνὰ σπῆος ἡεροισίδας,
 Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπῆος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν,
 Εἴματα τ' εὐποιήματα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρῆσι
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυϊ Διὸς Αἰγιόχοιο.
 Τῷ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαΐης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 Τετσί δὲ μύθων ἤρχε βεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζου, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφύης,
 Οἱ γὰρ τοι τριέτες μέγαρον κατακαιρανέουσιν,
 Μνώμενοι ἐντιδέην ἔλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
 Ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόσον ἔδουραμένη κατὰ θυμὸν,
 380 Πάντας μὲν θ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάσῃ,
 Ἀργυρίας προΐεσσα· νόσος δὲ αἰ' ἔλλα μανοῖν·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 Φθίσσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
 385 Εἰ μὴ μοι σὺ ἔκαζα, βεῖ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἔγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτοῦς·
 Πᾶρ δέ μοι αὐτὴ γῆθι, μένος πολυκάρσις ἐνείσῃ,
 Οἶον, ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Αἶκε μοι ὥς μεμαυῖα παρασάϊης, Γλαυκῶπι,
 390 Καὶ κε τριηκοσίοισιν ἔγδων ἄνδρεςσι μαχοίμην,
 Σὺν σοί, πότνια βεῖ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 Ὅπποτε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' εἴω
 395 Αἵματι τ' ἔγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἔσπετον οὐδας,
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἱ τοι βίοτον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἔγε, σ' ἄγνωσον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι·
 Κάρψω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γυμνοποῖσι μέλασι,
 Εὐνδάς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἐμφὶ δὲ λαΐφος
 400 Ἔσσω, ὃ κεν συγέχσιν ἰδὼν ἑνὲν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 Κνυζήσω δὲ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἰόντε,
 Ὡς ἂν κεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
 Σῆ τ' ἀλόχῳ, καὶ παῖδι, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὰς δὲ πρῶτισα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
 405 Ὅς τοι ὦν ἐπίουρος· ὁμῶς δὲ τοι ἔπια οἶδε,
 Παῖδά τε σὸν φιλέει, καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τόν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέρονται
 Πᾶρ Κρόακος πάτερ, ἐπὶ τε κρήνῃ Δραχέου,
 Ἔσθονταί· βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ·
 410 Πίνουσσι, τὰ δ' ὕεσι τρέφει τεταλυῖαν ἄλοιφον.
 Ἐνθά μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξέρεσθαι,
 Ὅφρ' ἂν ἑγὼν ἔλῃ Σπάρτην ἐκ καλλογύναιμα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεῖν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 Ὅς τοι ἐς ἀνέροχον Δαναδάμενα παρ Μενέλαον

„ Sed age, bona quidem in recessu antri divini
 „ Ponamus statim nunc, ubi utique hæc tibi salva maneant;
 „ Ipsi autem consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
 Sic locuta Dea ingrediebatur specum obscurum,
 Explorans latibula per specum: at Ulysses
 Propius omnia portabat, aurum & indomitum æs,
 Vestimenta que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant:
 Et hæc quidem bene deposuit; lapidem verò imposuit foribus
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiocchi.
 Hi autem sedentes sacræ ad radicem olivæ,
 Moliebantur procis insolentibus exitum.
 Inter hos verò sermonem exordiebatur Dea cælia-oculis Minerva;
 „ Generose Laërtiade, prudens Ulysses,
 „ Considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 „ Qui jam tibi per-triennium in domo dominantur,
 „ Ambientes eximiam uxorem, & sponsalia dantes:
 „ Illa autem, tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo;
 „ Omnibus quidem spem-dat, & pollicetur viro unicuique,
 „ Nuncios mittens; mens autem ei alia versat.
 Hæc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Papæ! profecto omnino jam Agamemnonis Atridis
 „ Periturus malo fato in sedibus eram,
 „ Nisi mihi tu singula, Dea, accurate dixisses.
 „ Verum age, consilium texe, quo pacto ulciscar ipsos;
 „ Et mihi ipsa asta, animum valde-andacem immittens,
 „ Qualem, quando Trojæ solvebamus splendida mœnia:
 „ Si mihi sic studiosa astares, Minerva,
 „ Etiam adversus trecentos ego viros pugnarem,
 „ Tecum, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuvares.
 Huic autem respondit deinde Dea cælia-oculis Minerva;
 „ Et omnino tibi ego adero, nequæ me latebis,
 „ Quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 „ Sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum,
 „ Virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 „ Sed age, te incognitum faciam omnibus mortalibus:
 „ Arefaciam quidem cutem pulchram in flexilibus membris;
 „ Flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 „ Induam, quod averteretur conspicatus homo habentem:
 „ Deformabo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes;
 „ Ut turpis omnibus procis appareas,
 „ Tusæque uxori, & filio, quem in sedibus reliquisti.
 „ Ipse verò primum subulcum adi,
 „ Qui tibi suum custos; simulque tibi bene vult,
 „ Filiumque tuum diligit, & prudentem Penelopen.
 „ Invenies hunc utique suis assidentem; hæc verò pascuntur
 „ Apud Coracis petram, & ad fontem Arethusam,
 „ Comedentes glandem suavem, & nigram aquam
 „ Bibentes, quæ scilicet suis alunt florentem pinguedinem.
 „ Illic mane, & omnia assidens interroga,
 „ Dum ego ivero ad Spartam pulchris-mulieribus-abundantem,
 „ Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysses;
 „ Qui in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum

- 415 Ὡχέτο, πεισόμενος μετὰ σὺν κλέος, εἴπου ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 Τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἴπεις, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
 Ἥ ἴνα που καὶ κεῖνος ἄλωμένος ἕλγαν πάσχη
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον; βίον δέ οἱ ἄλλοι ἴδουσι.
- 420 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λήν ἐνδύμιος ἔσω·
 1. Αὐτὴ μιν πρόπτυσεν, ἴνα κλέος ἐσθλὸν ἤροίτο,
 Κεῖσ' ἰδὼν· ἀτὰρ οὕτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἦσαι ἐν Ἀτρεΐδαι δόμοις, παρὰ δ' ἔσπετα κεῖται.
- 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσι νῆοι σὺν νηὶ μελαινῇ,
 Ἰήμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαίην ἰκέσθαι·
 Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 Ἀνδρῶν μνηστέρων, οἱ τοι βίον καταδέουσιν.
 Ὡς ἔρα μιν Φαμένη ῥάβδῳ ἐπαμάσσει· Ἀθήνη·
- 430 Κάρψα μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτόισι μέλεισι,
 Πανδὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὕλασε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέσμα
 Πάντεσσιν μελέεσσι παλαιῶ ἔθηκε γέροντος·
 Κνύζωσεν δέ οἱ ὕσσε, πάρος περικαλλέ' ἰόντε·
 Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
- 435 Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῇ μεμορυγμένα κακνῶ·
 Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέσμα ταχείης ἔσ' ἰλάφοιο
 Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἑαίεα πήλην,
 Πικρὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ εὐρύς ἦεν ἀορτήρ.
 Τῷ γ' ὥς βουλευόμενος διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
- 440 Εἰς Λακεδαιμόνα δῖον ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ί Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Η.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἱπότεσις.

- Ὁ Δυσσεύς παρουσία πρὸς Εὐμαίων, καὶ λόγοι γίνονται,
 ἀναπλάττοντος ἑαυτὸν, καὶ πράξεις τινὰς ἐκτιθεμένου.

Ἢ δ' Ὀδυσῆα ξείνισεν Εὐμαῖος ἀγρῷ ὑφορβός.

- Ἀ Τὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπνὴν,
 Χέρον ἄν' ὀλήεντα δι' ἑυρίας· ἡ οἱ Ἀθήνη
 Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὃ οἱ βιότοιο μάλισμα
 Κήδετο οἰκῶν, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
- 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμεινον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
 Τψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Καλὴ τε, μεγάλῃ τε, περίδρομος· ἦν ἴα συβώτης
 Αὐτῆς δαίμαθ' ὕεσιν, ἀποιχομένοισι ἄνακτος,
 Νέσφιν δεσποίνης, καὶ Λαίρταο γέροντος,
- 10 Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἰδρίγκωσεν ἀχέρδην·
 Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἐμφικαέσσας·
 Ἐντοσθέν δ' αὐλῆς σφαιροὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ
 Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἐκάσῃ
- 15 Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδας ἱρκατόνωντο
 Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρ' ἔστανες ἐκτὸς ἵκνου,

„ Abiit, sciscitaturus de tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 „ An ut alicubi & errans dolores patiatur
 „ Pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cælia-oculos Minerva;
 „ Ne jam tibi ille valde curæ-sit:
 „ Ipsa eum mittebam, ut famam bonam adipisceretur,
 „ Illuc profectus: quinetiam nullam habet molestiam; sed quietus
 „ Sedet in Attidæ ædibus; copiosa autem ei adsunt.
 „ Profecto quidem ei insidiantur juvenes cum nave nigra,
 „ Cupientes interficere, antequam in patriam terram venerit:
 „ Sed ea scilicet non futura puto; prius etiam aliquem terra de-
 „ Vinorum procorum, qui tibi victum devorant. (timebat
 Sic utique ipsum locuta virga tetigit Minerva:
 Arefecit quidem ei cutem pulchram in flexilibus membris;
 Flavosque ex capite delevit crines; circum verò pellem
 Omnibus membris antiqui posuit senis:
 Deformavit porro ei oculos, antea perpulchros existentes:
 Circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, & tunicam,
 Laceras, squalentes, malo sordidas fumo:
 Circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi
 Depilem; deditque ei baculum & turpem peram,
 Crebris-locis lacernam: inerat verò tortum lorum.
 Illi utique ita consilio-habito discesserunt: hæc quidem deinde
 In Lacedæmonem divinam ivit ad filium Ulyssis.

O D Y S S E Æ HOMERI XIV. LIBRI

Argumentum.

Ulyssis adventus ad Eumæum, & sermones sunt dissimulan-
tis seipsum, & facta quedam exponentis.

Æ. Ulysses excepit hospitio Eumæus in agro subulcus.

A T hic ex portu ingressus est asperam viam,
 Locum per sylvofum, per juga; qua ei Minerva
 Designaverat eximium subulcum, qui & victum maxime
 Curabat famulorum, quos comparaverat nobilis Ulysses.
 Eum autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 Alta ædificata erat, undique-conspicuo in loco,
 Pulchraque, magnaue, vacuis-spatii-circundata; quam scilicet
 Ipse ædificaverat suis, absente rege, (subulcus
 Sine domina, & Laërte sene,
 Advestitiis lapidibus, & cinxerat sepe-spinosa;
 Palosque extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 Densos & crebros, nigra roboris parte circum-fissa:
 Intra verò caulam suavia duodecim fecerat
 Prope invicem, cubilia suis; in singulis autem
 Quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur
 Fœminæ genitrices; mares autem foris dormiebant,

- Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἵπαι προΐαλλε συβώτης
 Αἰεὶ ζατρεφῆων σιάλων τὸν ἕρισον ἀπάντων·
- 20 Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Πάρ δὲ κύνας, θήρεσσιν ἰοικότες, αἶν Ἴαυον
 Τέσσαρες, οὓς ἔδραψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν ἰοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
 Τάμνων δέρμα βόειον, ἐυχροῖς· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
- 25 Ὦχιοντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἥμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποκροῖνε πόλινδε,
 Σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
 Ὅφρ' ἱερεύσαντες, κρεῖων κορασάτο θυμὸν.
 Ἐξακίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνας ὑλακόμενοι·
- 30 Οἱ μετὰ, κακλήγοντες ἐπιδράμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξετο κερδοσύνη· σκῆπτρον δ' αἱ ἔκπασσε χεῖρὸς.
 Ἔνθα κεν ὦπαρὰ σάμῃ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
 Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κρακνοῖσι μετασπῶν
 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον· σκύτος δ' αἱ ἔκπασσε χεῖρὸς·
- 35 Τοὺς μὲν ἀμακλήσας εὖεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη
 Πυκνῆσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 Ὡ γέρον, ἦ δλίγου σε κύνας διεδηλήσαντο
 Ἐξακίνης· καὶ κεν μοι ἱλαγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγέα τε, σπονχᾶς τε·
- 40 Ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 Ἡμεῖ, ἄλλοισιν δὲ σύες σιάλους ἀτιτέλλω
 Ἐδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἰδωδῆς
 Πλάζετ' ἐπ' ἄλλοθρόνῃ ἀνδρῶν δῆμόν τε, πόλιν τε,
 Εἴπῃν ἔτι ζῶει, καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο.
- 45 Ἀλλ' ὕπιο, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὅφρῃ καὶ αὐτὸς
 Σίτου καὶ οἴνοιο κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν,
 Εἴτης, ὀππότεν ἔσσι, καὶ ὀππότεν κῆδε' ἀνέτλης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο δῖος ὕφορβος·
 Εἶπεν δ' εἰσαγωγὸν, βῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
- 50 Ἐσέρεσαν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγῆς,
 Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 Ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνομάζε·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 Ὅττι μέλις' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπὲρδεξο.
- 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαια συβῶτα·
 Ἥϊκ', οὐ μοι θέμις ἔς', οὐδ' εἰ κακίων εἶθεν ἔλθοι,
 Εἶνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἔκπντες
 Ἥϊνοί τε, πτωχοί τε· δόσις δ' δλίγη τε φίλη τε
 Γίγνεται ἡμετέρῃ· ἥ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
- 60 Αἰεὶ δειδύτων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
 Οἱ νέοι· ἥ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόσον ἔδυσαν,
 Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκένως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὕπασσεν,
 Οἷά τε ἦ οἰκῇ ἄναξ εὐθυμὸς ἔδωκεν,
 Οἰκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήσῃν τε γυναῖκα,
- 65 Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀΐξει·
 Ὡς καὶ ἔμοι τόδε ἔργον ἀΐζεται, ἦ ἐπι μίμνω.
 Τῷ κέ με πᾶλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἰγῆρα·
 Ἀλλ' ἔλαθ'· ὥς ἔφαλλ' Ἐλένης ἀπὸ φύλον ἐλέσθαι

Multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
 Eximii proci; quippe mittebat subulcus
 Semper saginatorum porcorum optimum omnium;
 Hi verò trecentique & sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper dormiebant
 Quatuor, quos nutriterat subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 Incidens pellem bubulam, bene-coloratam: cæteri autem jam
 Ibant alio alius; cum congregatis suis
 Tres; quantum autem dimiserat ad-urbem,
 Suam ut-ageret procis superbis, ex-necessitate;
 Ut sacris-factis, carnibus satiarent-se animo.
 Extemplo verò Ulyssem viderunt canes latratores:
 Hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
 Sedit astatiâ; baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinuisse dolorem,
 Sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 Ruit per vestibulum; corium verò ei excidit manu:
 Canes quidem increpans pepulit alio alium
 Crebris lapidibus; ipse verò affatus est dominum;
 „ O senex, certe propemodum te canes disperdiderunt
 „ Repente; & mihi opprobrium offudisses.
 „ Quinetiam mihi alios Dii dederunt doloresque, gemitusque;
 „ Deo-parem enim ob-herum lugens & dolens
 „ Sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 „ Ad-comedendum: at ille egenis alicubi cibi
 „ Vagatur apud alienorum virorum populumque, urbemque;
 „ Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.
 „ Verum sequere, ad casam eamus, senex, ut & ipse
 „ Cibo & vino saturatus in animo,
 „ Dicam, unde sis, & quot dolores toleraveris.
 Sic locutus ad casam prævit nobilis subulcus;
 Collocavitque illum introductum; virgulta autem substravit densa;
 Instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 Ibidem cubile-ut-esset, magnum & densum: gaudebat autem Ulysses,
 Quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit, & compellavit;
 „ Jupiter tibi det, hospes, & immortales dii alii
 „ Quodcumque maxime velis, quia me lubens exceperis.
 Illum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Hospes, non mihi fas est, neque si pejor te venerit,
 „ Hospitem indigne-tractare; à Jove enim sunt omnes
 „ Hospitesque, pauperesque; munus verò exiguumque, cha-
 „ Est nostrum: hic enim servorum mos est, (rumque
 „ Semper timentium, cum dominantur heri
 „ Juvenes: certe enim illius quidem Dii reditum impediunt,
 „ Qui me studiose dilexisset, & possessionem dedisset,
 „ Qualis scilicet suo famulo Dominus benignus dederit,
 „ Domumque, & facultates, & multum-ambitam uxorem;
 „ Qui ei multum laboraverit, cuique Deus laborem incremento
 „ Ut & mihi hic labor incrementum-habet, in quo versor (adjuverit
 „ Ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret;
 „ Sed petiit: utinam Helenæ genus petisset.

- Πέρχυν, ἵπαι πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυθεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 "Ὡς εἰπὼν, ζωστῆρι βοῶς συνέεργε χιτῶνα.
 Βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεοῦς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων.
 "Ενθεν ἰλῶν δὴ ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἔρευσεν.
 75 Εὐσέ τε, μίσυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 "Οσπῆσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκε Ὀδυσῆϊ,
 Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἔλφιντε λευκὰ πάλυνεν.
 "Εν δ' ἄρα κισσυβίῃ κέρνη μελιγδέα οἶνον.
 Αὐτὸς δ' αὐτίον ἴξεν, ἐποτρύνων δὲ προσήυδα.
 80 "Εσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶσσι πάρεσι
 Χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μυηστῆρες ἔδουσιν,
 Οὐκ ὕπιδά φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεπτύν.
 Οὐ μὲν σθένεα ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 Ἀλλὰ δίκην τίουσιν, καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οὔτ' ἐπὶ γαίης
 Ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφιν Ζεὺς λήϊδα δῶν,
 Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκάνδε ἕκαστος.
 Καὶ μὲν τοῖς ὕπιδος κρατερὴν δόος ἐν φρεσὶ πίπτει.
 Οἷδε δὲ καὶ τι ἴσασιν, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδῶν,
 90 Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ· ἀλλὰ ἔκκηλος
 Κτήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔτι φειδᾶ.
 "Οσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 Οὐκοῦν ἐν ἱερῶν οὐδ' ἰερῶν, οὐδὲ δὴ δῶν.
 95 Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἡ γὰρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἕσπετος· οὐτινι τόσση
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' Ἠπειραῖοι μαλαίνης,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτε ξυνεείκοσι φητῶν
 "Ες ἕφενος τοσσαῦτον· ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω.
 100 Δύδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶσα οἶων,
 Τόσσα συῶν συβόσεια, τόσ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν
 Βόσκουσι ξεῖνοί τε, καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
 "Ενθα δὲ τ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
 Ἐσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ἔρονται.
 105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
 Ζατρεφείων αἰγῶν, ὅς τις φαίνεται ἥριος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάσδε φυλάσσω τε, βουκαί τε,
 Καὶ σφι συῶν τὸν ἥριον ἐὺ κρίνας ἀποπέμπω.
 "Ὡς φάβ'· ὁ δ' ἐνδυκέως κράα τ' ἤσθιε, πίνε τε οἶνον.
 110 Ἀρκαλῆος, ἀκείων· κακὰ δὲ μυηστῆρσι φύτευσεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἰδωδῆ,
 Καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ὃ περ ἔπινεν,
 Οἶνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἰδέετο, χαῖρες δὲ θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερβεντα προσήυδα.
 115 "ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑστίων,
 "Ὡδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, ὥς ἀγορεύεις;
 Φῶς δ' αὐτὸν φέσθαι Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς.
 Εἰπέ μοι, αἷκε τόθι γυνῶν τοιοῦτον ἔοντα.
 Ζεὺς γάρ που τόγχε οἶδε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
 120 Εἰ κέ μιν ἀγγείλαμι ἰδῶν· ἐπὶ πελλῇ δ' Ἀθήνῃ.

„ Panditus; quoniam multorum virorum genua solvit:
 „ Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 „ In Ilium aptum-equis, ut Trojanos oppugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 Perrexitque ire ad suilla, ubi greges conclusi erant porcorum:
 Illinc sumptos duos attulit, & ambos mactavit;
 Ustulavitque, conciditque, & verubus infixit:
 Assata autem omnia, ferens apposuit Ulyssi,
 Calida ipsis in-verubus; farinamque albam insperxit;
 In poculo autem miscebat dulce vinum:
 Ipse verò ex-adverso sedit; adhortansque allocutus est;
 „ Comede nunc, ô hospes, qui utique servis adsumt,
 „ Porculos; at pingues sane sues proci comedunt,
 „ Non ultionem-divinam habentes in mentibus, neque miseri-
 „ Hand quidem improba opera Dii beati amant, (cordiam!
 „ Sed iustitiam honorant, & æqua opera hominum.
 „ Etiam hostes quidem & inimici, qui terram
 „ Alienam invaserint, & ipsis Jupiter prædam dederit,
 „ Impletisque navibus redierint domum unusquisque;
 „ Etiam his quidem ultionis ingens metus animis incidit:
 „ Hi verò etiam aliquid sciunt, Deique aliquam audierunt vocem,
 „ Illius tristem mortem; quandoquidem nolunt rite
 „ Ambire, neque redire ad sua: sed tranquilli
 „ Bona absumunt immodice, neque amplius est parsimonia.
 „ Quotquot enim noctesque & dies à Jove oriuntur,
 „ Nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
 „ Vinum verò consumunt immoderate exhaustientes.
 „ Certe ei victus erat copiosus: nulli tantus
 „ Viros hæcunt, neque continentis nigre,
 „ Neque ipsius Ithacæ; neque simul-viginti virorum
 „ Sunt divitiæ tantæ; ego verò tibi recensabo:
 „ Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
 „ Tot stum pascua, tot stabula lata caprarum,
 „ Pascunt hospitesque, & ipsius pastores viri.
 „ Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia
 „ In extremo-agri pascuntur; virique boni custodiunt.
 „ Quorum semper ipsis unusquisque in-dies pecudem fert,
 „ Saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
 „ At ego sues has custodieque, tueorque,
 „ Et ipsis sum optimum bene-selectum mitto.
 Sic dixit: ille autem intente carnes comedeat, bibeatque vinum
 Avide, tacitus; mala autem procis moliebatur.
 At postquam cenasset, & refecisset animum cibo,
 Etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo scilicet bibeat,
 Vino plenum: is verò accepit, gaudebatque animo,
 Et ipsam compellens verbis alatis allocutus est;
 „ O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 „ Ita valde dives & fortis, ut prædicas?
 „ Dicis autem ipsam perisse Agamemnonis propter honorem.
 „ Dic mihi, si forte noxam, talis cum-fuerit.
 „ Jupiter enim hoc scit, & immortales dii alii,
 „ Si de-eo visum nuntium terre-potissimum; nec multa etenim loca erravi.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 ὦ γέρον, οὐτὶς ἐκείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἰδὼν
 Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχηρμένοι ἄνδρες ἀλήτας
 125 Ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὅς δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, ἀπατήλια βάζει.
 Ἦ δ' αὖ δεξαμένη φιλέει, καὶ ἕκαστα μεταλλάττει.
 Καὶ οἱ δδυρομένη βλεφάρων ἔπο δάκρυα πίπτει,
 130 Ἦ θέμις ἐστὶ γυναῖκός, ἐπὴν πόσις ἄλλος ἔλθῃται.
 Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραιή, ἔπος παρτεκτέηναισιν,
 Εἴ τις τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα δοίῃ.
 Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 ῥινὸν ἀπ' ὀρεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλειπεν.
 135 Ἦ τὸν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅσῃ δ' αὐτοῦ
 Κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθω εἰλυμένα πολλὰ.
 Ὡς δ' μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοις δὲ κῆδε' ὀπίσσω
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιχα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 Ἦπιον ὥδε ἵνακτα κηχέσσομαι, ὅππῃς ἐπείλω.
 140 Οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητὴρ αὐτὶς ἴκωμαι.
 Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμεν, καὶ μ' ἔτραφον αὐτοί.
 Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον δδύρομαι, ἀχνυμένός περ,
 Ὅφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἰδὼν ἐν πατρίδι γαίῃ.
 Ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυταὶ οἰχομένοισιν.
 145 Τὸν μὲν ἰγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ἐνομάζων
 Αἰδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυρᾷ.
 Ἀλλὰ μιν ἠέτιον καλέω, καὶ νόσφιν ἰόντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνείνεαι, οὐδέ τι φῆσθα
 150 Κεῖνον ἰλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἠπικρὸς.
 Ἀλλ' ἰγὼ οὐκ αὐτῶς μυθήσομαι, ἀλλὰ πῶν ἔρκει,
 Ὡς κείτῃ Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔξω,
 Λυγρὸν, ἐπεὶ κεν κείνος ἴδῃ τὰ ἃ δώμαδ' ἵκηται.
 Ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 155 Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχηρμένος, οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος, ὁμῶς Αἰδῶο πύλῃσι
 Γίνεται, ὅς πενίῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζῃ,
 Ἴσῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.
 160 Ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖσθαι, ὥς ὁγοράω.
 Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἰλεύσεται ἰθάδ' Ὀδυσσεύς.
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱεσμένοιο,
 Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, ὅς κεν ἐκείνου
 Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἔλοχον, καὶ Φαίδιμον υἱόν.
 165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμπίε συβώτα·
 ὦ γέρον, οὐτ' ἔρ' ἰγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 Οὐτ' Ὀδυσσεύς ἔτι οἶκον ἰλεύσεται· ἀλλὰ ἕκηνος
 Πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνόμενα, μηδὲ μοι τούτων
 Μίμνησκα· ἥ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νηλοῖσιν
 170 Ἀχνυμαι, ὅππῃς τις μνήσῃ καθυλοῖο ἵνακτος.
 Ἀλλ' ἦτοι ἔρκει μὲν ἔσσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἐλθῇ, ὅπως μιν ἔγνω' ἰδέσθαι, καὶ Πηνελόπειαν,

Haec autem respondit deinde subulcus, princeps virorum;
 „ O senex, nullus illum vir vagatus ubi-venerit
 „ Nuncians persuaserit uxoriq; & dilecto filio.
 „ Sed aliter receptionis indigentes viri errone
 „ Mentiuntur, neque volunt vera loqui.
 „ Quicumque enim errans Ithacæ in populum venerit,
 „ Profectus ad dominam meam, fallacia loquitur:
 „ Hæc verò benigne exceptum diligit, & singula inquit;
 „ Et ei lugenti palpebris lacrymæ decidunt;
 „ Qui mos est mulieris, cum maritus alibi perierit.
 „ Statim & tu, senex, fabulam fabricares,
 „ Si quis tibi lænamque, tunicamque, vestimenta daret.
 „ Illius autem jam oportet canes velocesque alites
 „ Cutem ab ossibus traxisse; anima verò destituit:
 „ Vel illum sane in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
 „ Jacent in littore, arena involuta multa.
 „ Sic ille quidem illic periit; amicis verò dolores pone Calium
 „ Omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt: non enim amplius
 „ Mitem aded dominum inveniam, quocumque profectus-fuero;
 „ Neque si ad patris & matris iterum ivero
 „ Domum, ubi primum natus sum, & me educaverunt ipsi.
 „ Neque omnino ob-hos amplius tantum lugeo, dolens licet,
 „ Oculis ut-videam, existens in patria terra;
 „ Sed me Ulyssis desiderium capit absentis.
 „ Hunc quidem ego, ô hospes, etiam non præsentem nominato
 „ Revereor; valde enim me diligebat & curabat in-animo:
 „ Sed ipsum fratrem-majorem voco, etiam longe absentem.
 Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ O amice, quandoquidem prius negas, neque omnino dicis
 „ Illum venturum esse, animus verò tibi semper incredulus:
 „ Verum ego non temere loquar, sed cum juramento,
 „ Quod redibit Ulysses; munus-læti-nuntii verò mihi sit,
 „ Statim, postquam ille reversus suas ad ædes pervenerit;
 „ Indue mihi lænamque, tunicamque, vestimenta pulchra:
 „ Ante autem, etiam licet valde indigens, nequaquam acciperem.
 „ Inimicus enim mihi is æque ac Orci portæ
 „ Est, qui egestati cedens fallacia loquitur.
 „ Sciat nunc Jupiter primum deorum; hospitalisque mensa,
 „ Larque Ulyssis eximii, quem adveni;
 „ Certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico:
 „ Hoc autem ipso anno veniet huc Ulysses;
 „ Hoc quidem exeunte mense, isto autem instante,
 „ Domum revertetur, & ulciscetur, quicumque illius
 „ Hic probro-afficit uxorem, & illustrem filium.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 „ O senex, neque profecto ego munus-læti-nuntii hoc solvam;
 „ Neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 „ Bibe, & alia præter-hæc memoremus, neque mihi hæc
 „ In-mentem-revoca: certe enim animo in pectore meo
 „ Doleo, quando aliquis meminerit honorandi Domini.
 „ At sane juramentum quidem omittamus: verum Ulysses
 „ Veniat, ut ipsum ego volo, & Penelope,

- 172 Ἀπέρτης δ' ὁ γέρον, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὲς ἔλασσον δδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θράσπευον θεοὶ, ἄρνεϊ ἴσον,
 Καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὐτι χειρίῳ
 Πατὴρς ἰοῖο φίλοιο, φρένας καὶ εἶδος ἀγυῖν.
 Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔνδον ἔισας,
 'Ἡ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη, μετὰ πατὴρς ἀκουήν,
 180 Ἐς Πύλον ἡγαλῆν· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγκυοὶ
 Οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ Φύλον ὕληται
 Νάυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκείσιον ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἔισομεν, ἢ κεν ἄλῃ,
 'Ἡ κε φύγοι, καὶ κέν οἱ ἐπέρσχοι χεῖρα Κρονίων·
 185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιὲ, τὰ σκυτοῦ κῆδε' ἔνισπε,
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Τίς; πῶθεν εἰς ἀνδρῶν; πῶθι τοι πόλις, ἥδ' τοκήες;
 Ὀπποῖός δ' ἐπὶ νηὶς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 190 Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀίωμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῦν ἐπὶ χεῖρας ἡμῶν ἰδωδῇ,
 'Ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἰούσι,
 195 Δαίνυσθαι τ' ἀκίοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἵποιεν,
 'Ρηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 Οὔτι διακρήξαιμι, λέγων ἑμὰ κῆδεα θυμοῦ,
 Ὅσσα γε δὴ ξυμπάντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεῖάνων,
 200 Ἀνέρος ἐφειώτο πάσις· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 Τίτες ἐν μεγάροις ἡμῶν τρέφεν, ἥδ' ἐγένοντο,
 Γυνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἑμὰ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
 Παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 205 Ὅς ποτ' ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς, τίετο δῆμῳ,
 Ὀλβῳ τε, πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 Εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶν ἐδάσαντο
 Παῖδες ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 Αὐτὰρ ἑμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκ' ἐνειμην.
 Ἠγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,
 Εἶνεκ' ἑμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
 Οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λείπειν·
 Ἄλλ' ἔμπης καλὰ μιν γέ σ' ὀίωμαι εἰσορόωντα
 215 Γινώσκειν· ἢ γὰρ με δύν' ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὲ θέσσοι μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη,
 Καὶ ἦρξην ὀρίην· ὅπῃτε κρίνοιμι λόχονδε
 Ἄνδρας ἀριετίας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 Οὔποτε μοι θάνατον προτίδασσεται θυμὸς ἀγῆνων·
 220 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτις ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσσκον
 Ἀνδρῶν δυσμενέων, ὅ, τε μοι εἴξετε πόδεςσι.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν,
 Οὐδ' οἰκωφελὴν, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 Ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,

Laërtesque senex, & Telemachus deo-par. (Ulysses,
 Nunc rursus nati-causa in-perpetuum lugeo, quem genuit
 Telemachi, quem postquam nutrierant dii, plantæ similem.
 Et ipsum putabam fore in vitis haud pejorem
 Patre suo charo, mente & specie admirabilem;
 Ejus utique aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
 Vel aliquis hominum; is autem ivit, ad patris auditionem.
 In Pylum divinam: ei verò proci superbi
 Domum venienti insidias-struunt, ut genus dispereat
 Sine-nomine ex Ithaca Arceſii deo-patris.
 Sed sane illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 Sive effugiat, & eum protegat manu Saturnius:
 Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
 Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs, & parentes?
 Quanam autem in nave venisti? quomodo te nautæ
 Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 Nequaquam enim te peditem puto huc venisse.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 Enimverò tibi ego hæc valde accurate enarrabo.
 Eſſet quidem nunc nobis in longum-tempus & cibus,
 Et vinum dulce, casam intra manentibus,
 Epularique quietis, alii autem opus obirent;
 Facile postea & in annum integrum
 Neutiquam perficerem narrans meos dolores animi,
 Quotquot utique jam omnes deorum voluntate pertuli.
 Ex Creta quidem genere gloriior me esse lata,
 Viri divitis filium: multi verò & alii
 Filii in ædibus & educati sunt, & nati,
 Legitimi ex uxore; me autem emptæ peperit mater
 Pellex; sed me æque ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior me esse:
 Qui quondam in Cretensibus, Deus veluti, honorabatur populo,
 Fortunisque, divitiisque, & filiis gloriosa.
 Sed sane illum fata iverunt mortis ferentia
 In Orci domos: facultates verò diviserunt
 Filii magnanimi, & sortes jecerunt:
 At mihi valde pauca dederunt, & sedes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 Gratia meæ virtutis; quia non despicibilis eram,
 Neque fugax-in-bello: nunc autem jam omnia defecerunt:
 Sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 Cognoscere; profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem omnino audaciam Marisque dederunt & Minerva,
 Et vires-bellicas: cum legerem ad insidias
 Viros optimates, mala inimicis ferens;
 Nunquam mihi mortem ante-oculos ponebat animus generosus,
 Sed multo primus insiliens hasta occidebam
 Virorum inimicorum, quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello; opus verò mihi haud gratum erat,
 Neque rei-familiaris cura, quæ scilicet nutrit claros filios:
 Sed mihi semper naves remigio-instructæ grates erant,

- 225 Καὶ πόλεμοι, καὶ ἔκοντες ἰυξέσῃ, καὶ δίῃσι,
 Λυγρὰ, τὰ τ' ἄλλοισιν γε κατὰριγνὰ πέλονται.
 Αὐτὰρ ἔμοι τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που Θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 Ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἱὸς Ἀχαιῶν,
 230 Εἰνάκις ἀνδράσιν ἤρξα, καὶ ὠκυπρόισι νέεσσι,
 Ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχῃ καὶ πάντας·
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ἐπίσσει
 Λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ἴα' ἔπειτα
 Δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνδε συγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
 Δὴ τότε μ' ἦνωγον καὶ ἀγκυλὸν Ἰδομενεῆα
 Νῆεσσ' ἠγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχες
 Ἦεν ἀνήσασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάστες πολεμιζόμεν υἱὸς Ἀχαιῶν,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέσαντες ἔβημεν
 Οἴκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέλευσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἔμοι δειλὴ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 Μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκίεσσι,
 245 Κουριδίῃ τ' Ἀλόχῳ, καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἰγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
 Νῆας ἑὺ σείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν.
 Ἐννέα νῆας σείλα, τοῶς δ' ἐσπεύρατο λαός.
 Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρος ἐταῖροι
 250 Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον·
 Θεοῖσιν τε βέζειν, αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐραίνης,
 Ἐπλόμεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀπράϊ, καλῶ,
 Ῥηϊδίῳ, ὥσει τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
 255 Νηὶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκεδῆες καὶ ἄνουσοι.
 Ἡμεῖς τὰς δ' ἄνεμὸς τε, κυβερνήτῃ τ' Ἴβυον.
 Περπτατοὶ δ' Αἰγυπτον εὐβρεΐτην ἰκόμεσθα·
 Στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίστας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρος ἐταίρους
 260 Αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 Ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνε νέεσθαι·
 Οἱ δ', ὕβρει εἰξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
 Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν παρακαλλίας ἀγορεύς
 Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἔγον, καὶ νῆπια τέκνα,
 265 Αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτῇ·
 Οἱ δὲ, βοῆς ἄγοντες, ἄμ' ἡοὶ φαυνομένῃφιν
 Ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
 Χαλκοῦ τε σερποτῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραινος
 Φύζαν ἔμοις ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 Μείναι· ἰναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔση.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέντανον ἐξεί χαλκῷ,
 Τοὺς δ' ἔγαγον ζωοὺς, σφίσιεν ἰργάσασθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐν φρεσὶ τοῦτο νόημα
 Ποίησ', (ὥς ὕφαλον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 Αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο)
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κενόην ἰδύμενον ὄψαμαι,

„ Et bella, & tela bene-polita, & sagittæ,
 „ Tristia, quæ utique aliis horrenda sunt.
 „ At mihi ea grata erant, quæ scilicet Deus in animo posuit:
 „ Alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 „ Ante enim quam in Trojam profecti sint filii Achivorum,
 „ Novies viris imperavi, & velocibus navibus,
 „ Viros adversus externos; & mihi abunde contigerant omnia;
 „ Ex quibus eligebam quæ-placebant; multa autem post
 „ Sortito-obtinebam: statim verò domus augebatur; & deiiceps
 „ Gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 „ Sed cum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 „ Decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit;
 „ Utique tunc me jusserunt & inclytum Idomeneum
 „ Naves ducere in Ilium; neque ulla ratio
 „ Erat denegandi, gravis nempe premebat vulgi vox.
 „ Ibi quidem novem-annis belligerabamus filii Achivorum,
 „ Decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 „ Domum-versus cum navibus; Deus verò dissipavit Achivos.
 „ At mihi misero mala struebat providus Jupiter;
 „ Mensem enim solum mansi delectans me filiis,
 „ Virgineaque uxore, & facultatibus: at postea
 „ In Ægyptum me animus impulit navigare,
 „ Navibus bene-adornatis cum eximiis sociis.
 „ Novem naves adornavi; cito autem coactæ sunt copiæ.
 „ Sex-diebus quidem postea mei dilecti socii
 „ Convivabantur; at ego victimas multas præbebam,
 „ Et Diis ad-sacrificandum, & ipsis ad epulas parandas.
 „ Septimo autem navibus-consensus à Creta lata,
 „ Navigavimus Borea vento puro, bono,
 „ Facile, veluti secundo flumine: neque ulla adeo mihi
 „ Navium læsa est, sed sospites & incolumes
 „ Sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirigebant.
 „ Quinto-die autem ad Ægyptum pulchre-fluentem venimus:
 „ Statim verò in Ægypto fluvio naves remis-utrinque-agitatas.
 „ Ibi quidem ego jubebam charos socios,
 „ Illic apud naves manere, & naves tueri;
 „ Speculatores autem per speculas hortabar ut-irent:
 „ Hi autem insolentiæ cedentes, sequentes impetum suum,
 „ Statim admodum Ægyptiorum virorum perpulchros agros
 „ Populabantur, mulieresque abducebant, & infantes liberos,
 „ Ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit strepitus:
 „ Illi autem clamorem audientes, simul cum aurora apparente,
 „ Venerunt: impletus est verò totus campus peditibusque & equi-
 „ busque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine (tibus;
 „ Fugam meis sociis malam immisit; neque quisquam sustinuit
 „ Consistere contra: circum enim mala undique stabant.
 „ Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 „ Alios autem duxerunt vivos, sibi opernturos ex-necessitate.
 „ At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 „ Effecit; (ut debui mori, & fatum assequi
 „ Illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit!)
 „ Statim de capite galeam fabrefactam deposui,

- Καὶ σάκος ὡμοῖον· ὄρου δ' ἐμβαλον ἄντοσε χεῖρες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθεν ἱππῶν,
 Καὶ κύσα γούναθ' ἱλῶν· ὃ δ' ἐρύσκατο, καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἔγεν οἴκαδε θακρυχέοντα.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 Ἰέμενοι κτείνει· (δὴ γὰρ κεχολώατο λήν·)
 Ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε· Δίδς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 Ξεινίου, ὅς τε μάλιχα νεμισσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐππάστες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχιρα
 Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας· δίδεσκον γὰρ ἄπικντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὕγδοον μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Δὴ τότε φοῖνιξ ἦλθεν ἄνθρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
 Τρώκτης, ὅς δὴ πολλὰ κᾶκ' ἀνθρώποισιν ἔωργε·
 290 Ὅς μ' ἔγε παρπεπιδὼν ἥσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔπαιτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μεῖναι τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε, καὶ ἡμέραι ἐξετελειῦντο,
 Ἀψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὦραι,
 295 Ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὶς ἔεσσατο παντοπόροιο,
 Ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἔγοιμι·
 Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι, καὶ ἔσπετον ὄνον ἔλαιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὶς, διόμενός περ, ἀνώνη.
 Ἡ δ' ἔθεεν Βορέη ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφιν μῆδετ' ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, εὐδὲ τις ἄλλη
 φαίνεται γαιῶν, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 Νηὶς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἠχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.
 Ἡ δ' ἐλελίχθη πάσα, Δίδς πληγαῖσα κεραυνῷ,
 Ἐν δὲ θεοῖου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὶς ἄπικντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἵκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 Ἴσδν ἀμαιμέκατον νηὶς κυανοπύροιο
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ βα περιπλεχθεῖς, φερόμην βλοαῖς ἀνέμοισιν·
 Ἐννήμαρ φερόμην, δεκάτη δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐνομίσσατο φεῖδν
 Ἦρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 Αἰῶρ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 Χειρὸς ἀναστήσας, ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρὸς·
 320 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσειν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔφασκεν,
 Ξεινίσαι, ἠδὲ Φιλῆσαι, ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεὺς,
 Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, πολύκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι.
 Τόσσα οἱ ἐν μαγάρῳις κειμήλια κείτο ἄνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δαδῶνην φάτο βήμεναι, ὄφρα Θεοῖο
 Ἐκ θρυγὸς ὀφειλόμεοις Δίδς βουλὴν ἐπακούσῃ,

„ Et scutum ab humeris; hastamque projecit ex manu:
 „ At ego regis obviam ivi equis; (misertus est;
 „ Et oculos sum genua prehensa: hic autem servavit, & mei
 „ In currum verò me locatum duxit domum lachrymas-fundentem.
 „ Profecto me valde multi adoriebantur fraxineis hastis,
 „ Cupientes interficere, (Jam enim irati erant valde;)
 „ Sed ille arcebat: Jovis nempe veritus est iram
 „ Hospitalis, qui utique maxime indigne fert mala opera.
 „ Ibi quidem septem annos mansi ibidem, multasque collegi
 „ Divitias inter Ægyptios viros; dederunt enim omnes.
 „ Sed cum jam octavus mihi revolvens annus venisset,
 „ Tunc demum Phœnicus venit vir, fallacia doctus,
 „ Veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 „ Qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 „ In Phœniciam, ubi ejus scilicet domus, & possessiones erant.
 „ Ibi apud ipsum mansi integrum in annum:
 „ Sed quando jam mensesque & dies exacti essent,
 „ Iterum se-circumvolvante anno, & supervenissent tempora;
 „ In Libyam me navi imposuit pontum-transeunti,
 „ Mendacia meditatus, ut secum onus portarem;
 „ Illic autem me ut venderet, & magnum pretium acciperet.
 „ Hunc sequebar in navi, suspicans licet, ex-necessitate.
 „ Illa verò currebat Boreâ vento puro, bono, (exitium.
 „ Per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur
 „ Sed cum jam Cretam quidem liquissemus, neque ulla alia
 „ Apparebat terrarum, sed cœlum & mare,
 „ Tum verò atram nubem statuit Saturnus
 „ Nave super cava, obscuratus autem est pontus sub ipsa:
 „ Jupiter verò crebro tonuit, & injectit navi fulmem.
 „ Hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 „ Sulphureque impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 „ Hi verò cornicibus similes, circum navem nigram
 „ In fluctibus ferebantur: Deus autem auferebat redditum.
 „ At mihi Jupiter ipse, habenti licet dolores animo,
 „ Malum longum navis cœruleam-habentis-proram
 „ Manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 „ Hunc scilicet amplexus, ferebar perniciosi ventis;
 „ Per novem dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 „ Terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 „ Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 „ Heros gratis; hujus enim dilectus filius cum-supervenisset,
 „ Frigore & labore afflictum duxit in domum,
 „ Manu sublevatum, donec pervenisset ad sedes patris:
 „ Mihi verò lanamque, tunicamque, vestimenta induit.
 „ Ibi de-Ulysse ego audiui; ille enim dicebat,
 „ Hospitio se illum excepisse, & amice tractasse euntem in patriam
 „ Et mihi bona ostendit, quot collegerat Ulysses, (terram:
 „ Æsque, aurumque, & multum-elaboratum ferrum.
 „ Et sane in decimam generationem alium adhuc aleret;
 „ Tot ei in ædibus res-pretiosæ jacebant regis.
 „ Ipsum autem in Dodonem dicebat ivisse, ut Dei
 „ Ex quæstâ alto-vertice Jovis consilium audirer,

- 330 Ὅπως νοσήσῃ Ἰθάκης ἐς κίονα δῆμον,
 Ἥδη δὲν ἄπῃδον, ἢ ἀμφαδόν, ἢ κρυφιδόν.
 Ὄμοσε δὲ πρὸς ἑμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα κατειρυσθαι, καὶ ἐπαρτίαις ἔμμεν' ἑταίρους,
 Οἱ δὲ μιν πέμψουσι Φίλων ἐς πατρίδα γαίαν.
 335 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχηγε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὄγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάσῳ
 Ἐνδυκέως· τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἠνδανε βουλή
 Ἀμφ' ἐμοί, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δῶκε ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 340 Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὰν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 Αὐτίκα δούλιον ἡμᾶρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματ' ἔδυσαν,
 Ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλλον, ἠδὲ χιτῶνα,
 Ῥωγαλῆα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδείλου ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὐστέλμῳ ἐνὶ νηϊ,
 Ὅπλῳ εὐσεφεί σερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάαντες
 Ἐσσυμένως παρὰ δῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 Ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 Ἐσδὼν ἰφόλκαιον καταβάς ἐπέλασσε θαλάσῃ
 Στήθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ δῖήρῃσι ἀμφοτέρῃσι
 Νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θυρῶν' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε δῖος ἦν πολυκνέος ὕλης,
 Κεῖμην πεπτηώς· οἱ δὲ μεγάλα σενάχοντες
 355 Φείτων· Ἀλλ' οὐ γὰρ σφιν ἰφαίνεται κέρδιον εἶναι
 Μαρμεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὐτίς ἔβαινον
 Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῇ· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 Ῥηϊδίως, καὶ με σταμνὶ ἐπέλασσαν ἔγοντες
 Ἀνδρὸς ἐπισκαμένου· ἔτι γὰρ νῦ μοι αἶσα βιάσκει.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 Ἄ δευλὲ ξείνων, ἢ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 Ταῦτα ἔκασα λέγων, ὅσα δὴ πάθος, ἠδ' ὅσ' ἀλήτης.
 Ἀλλὰ τὰδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀλομαι, οὐδέ με πείσεις,
 Εἶπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χερὶ τοῖον ἔντα
 365 Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' οὐ οἶδα καὶ αὐτὸς,
 Νέσον ἐμοῖο ἔνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
 Πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτε μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν,
 Ἥδ' Φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον πολέπυσσε.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχχιαί,
 370 Ἥδ' ἐκ καὶ ὡ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δὲ μιν ἄκλειδ' Ἀρπυιαὶ ἀνηραίψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδ' αἶ
 Ἐρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 Ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ πόδ' ἐλθῇ.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἔκαστα παρήμενοι ἐξερδουσιν,
 Ἡμῶν οἱ ἔχυνται δὲν οἰχομένοιο ἔνακτος,
 Ἥδ' οἱ χαίρουσιν βίοντον νηποῖνον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ Φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι,
 Ἐξ οὗ δὲ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μῦθον,
 380 Ὅς τ' ἠνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀλυσθεῖς,

- „ Quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 „ Jam diu absens, an palam, an occulte.
 „ Juravit autem coram me ipso, libens in domo,
 „ Navem deductam, & paratos esse socios,
 „ Qui jam ipsum comitabuntur dilectam in patriam terram.
 „ Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 „ Virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-feracem.
 „ Tunc ille me iussit mittere regi Acasto
 „ Accurate; illis autem malum in animo placebat consilium
 „ De me, ut adhuc omnino in calamitatis pestem inciderem.
 „ Sed quando à-terra longe progressa est pontum-transiens navis,
 „ Statim servilem diem mihi moliebantur:
 „ Exuerunt quidem me lana, tunicaque, vestimentis,
 „ Circumque me pannum alium malum jacerunt, & tunicam,
 „ Lacera, quæ & ipse in oculis vides.
 „ Vespertini autem Ithacæ amonæ ad culta pervenerunt:
 „ Ibi me quidem ligaverunt bonis-transiris-instructa in navî,
 „ Fune bene-torto arte; ipsi verò egressi
 „ Festinanter ad lictus maris cœnam sumpserunt.
 „ At mihi vinculum quidem resolverunt dii ipsi
 „ Facile; capiti autem panno obvoluto,
 „ Lavigatum per clavum delapsus applicui mari
 „ Pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 „ Natans; valdeque cito foris eram seorsum ab illis.
 „ Tunc cum-ascendissem, ubi utique quercetum erat floridæ sylvæ
 „ Jacebam stratus: illi autem valde gementes
 „ Ibant; sed haud enim ipsis videbatur melius esse
 „ Inquirere ulterius; hi quidem retro iterum ibant.
 „ Navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 „ Facile, & me stabulo appulerunt ducentes
 „ Viri prudentis; adhuc enim jam mihi fatum vivere.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ O miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 „ Hæc singula dicens, quot scilicet passus, & quantum vagatus es,
 „ Sed ea non pro decenti dicta arbitror, neque mihi persuadebis.
 „ Locutus de Ulyssæ: quid te oportet, talis cum-sis,
 „ Temere mentiri? ego autem, certe novi & ipse
 „ De-reditu mei domini, quod odio te haberetur omnibus diis
 „ Omnino valde, quia ipsum non inter Trojanos domuerunt,
 „ Vel amicorum in manibus, postquam bellum confecisset.
 „ Tunc ei tumultum quidem fecissent omnes Achivi.
 „ Atque etiam suo filio magnam gloriam comperasset in-poste-
 „ Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt. (rum:
 „ At ego apud suos semotus; neque ad urbem
 „ Eo; nisi quando forte prudens Penelope
 „ Venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 „ Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 „ Tum qui dolent diu absente rege,
 „ Tum qui gaudent victum impune edentes.
 „ Sed mihi non gratum est inquirere & interrogare;
 „ Ex quo scilicet me Ætolus vir decepit sermone;
 „ Qui utique viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 „ Venit

- "Ἦλυθ' ἡμῶν πρὸς σκῆμα· ἰγὰρ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' ἰδομένηι ἰδέσθαι
 Νῆας ἀκαίδμενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἑλλαι·
 Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι, ἥ ἐς θέρος, ἥ ἐς ὑπώρην,
 385 Πολλὰ χρήματ' ἄγνῃτα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 Μῆτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο; μῆτε τι θέλγῃ·
 Οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι, οὐδὲ φιλήσω,
 Ἄλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτὸν τ' ἐλήσας.
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κίπτεται,
 Οἷόν σ' οὐδ' ὁμώσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν βῆτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερθε
 Μάρτυροι ἀμφοτέρωσι θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἡνὰξ τέδς ἐς τῷδε δῶμα,
 Ἔστας με χλαῖν' ἄν τε, χιτῶνά τε, εἵματα, πέμψας·
 Ἰδουλχιόνδ' ἰέναι, ὅτι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἡνὰξ τέδς, ὥς ἄγαρεύω,
 Δμῶας ἐπιστάτας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 Ὅφρα καὶ ἕλλας πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπέυειν·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Δίος ὑφορβός·
 ἔειπ', οὕτω γὰρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μετέπειτα,
 Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα,
 405 Αὖτις δὲ κτείναιμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 Πρὸφρων δὴ κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὥρῃ δέρποισι· τάχιςά μοι ἔνδον ἐταῖροι
 Εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δέρπον.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς Ἀλλήλους ἀγέρευον.
 410 Ἀγχιμόλον δὲ σύες τε καὶ ἄνδρες ἦλθον ὑφορβοῖ·
 Τὰς μὲν ἔρα ὕρξαν κατὰ ἥλα κοιμηθῆναι·
 Κλαγγὴ δ' ἔσπετος ὤρτο συὸν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο Δίος ὑφορβός·
 Ἄξειτ' ὧν τὸν ἔριον, ἵνα ξείνῃ ἱερεύσω
 415 Τηλεδακτῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ δνησόμεθ', οἵπερ διζδν
 Δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἔνεκ' ἀργιοδόντων·
 Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποιον ἐδουσι.
 Ὡς ἔρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 Οἱ δ' ὃν εἰσῆγον μάλα πύονα πεντακέτην·
 420 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 Λήβειτ' ἔρ' ἀθανάτων, (Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν,)·
 Ἄλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλαν
 Ἀργιοδόντος ὕδς, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δέμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίσθη δρυὸς, ἣν λίπε κείμεν·
 Τὸν δ' ἔλαπε ψυχὴ· τοὶ δ' ἔσφαξαν τε καὶ εὔσαν·
 Αἶψα δέ μιν διέχευον· ὁ δ' ὁμοθετεῖτο συβώτης,
 Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πύονα δημὸν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας Ἀλφίτου ἑκτῇ,
 430 Μίσυρλόν τ' ἔρα τ' ἕλλα, καὶ ἀμφ' ὕβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὅπτησάν τε περιφραδέως, ἱούσαντό τε πάντα·
 Βάλλον δ' εἰν ἑλεοῖσιν ἑολλέσιν· ἂν δὲ συβώτης

„Vesit meam ad casam : ego autem ipsum amanter-complectebaz.
 „Dixit autem cum *sc* inter Cretenſes apud Idomeneum vidiffe
 „Naves reficientem, quas ei confregerint procelle :
 „Et dixit venturum, vel in æſtatem, vel in autumnum,
 „Multas opes advehentem, cum deo-paribus ſociis.
 „Et tu, ſenex multa-paſſe, poſtquam te ad me duxit deus,
 „Neque omnino mihi mendaciis gratificare, neque mulce :
 „Non enim ob-id ego te honoro, neque diligam;
 „Sed Jovem hoſpitalem veritus, teque ipſum miſeratus.
 Hunc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes;

„Certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 „Quod te neque vel juratus induxi, neque tibi perſuadeo.
 „Sed age nunc ſponſionem faciamus; at deſuper
 „Teſtes ambobus Dii ſint, qui Olympum habitant.
 „Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 „Inductum me lenaque, tunicaque, veſtimentis, mitte
 „Ad Dulichium ut-eam, quo mihi gratum eſt animo :
 „Sin non venerit herus tuus, ut prædico,
 „Famulis incitatis, dejice magna de rupe,
 „Ut & alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem reſpondens allocutus eſt nobilis ſubulcus;
 „Hoſpes, etenim ſic mihi bona-fama, virtutiſque nomen,
 „Eſſet inter homines ſimul nunc, & deinceps,
 „Qui te poſtquam in caſam duxiſſem, & xenia dediſſem,
 „Deinde interficerem, dilectumque animum eriperem :
 „Promptus ſane deinde Jovi Saturnio ſupplicarem.
 „Nunc verò hora coenæ : citiſſime mihi intus focii
 „Fuerint, ut in caſa lautam apparemus coenam.
 Sic hi quidem talia inter ſe dicebant.

Prope autem ſueſque & viri venerunt ſubulci;
 Haſ quidem deinceps incluſerunt in ſua-clauſtra ad-cubandum :
 Srepius verò ingens ortus eſt ſuum ſtabulantium.

Verum ſuos ſocios hortabatur nobilis ſubulcus;
 „Ducite ſuum optimum, ut hoſpitis-gratia maſtem
 „Longinqui : una autem ipſi recreabimur, qui utique ſerumnam
 „Diu habemus, patientes ſuum gratia albis-dentibus;
 „Alii verò noſtrum laborem impune edunt.
 Sic locutus, ſcidiſt ligna acuto ære :

Illi autem ſuam adduxerunt valde pinguem quinquenem :
 Eam quidem poſtea ſtatuerunt ad focum; neque ſubulcus
 Oblitus eſt immortalium, (mente enim utebatur bona;) (ſindens;
 Sed hic auſpicans, capitis pilos in ignem jecit
 Albis-dentibus ſuis, & precabatur omnes Deos,
 Ut-rediret Ulyſſes prudens ſuam in domum. (cuſ;
 Percuſſit autem manu-sublata, ſegmine quercus, quod liquerat
 Hunc verò reliquit anima : hi autem jugularunt & uſtularunt;
 Statimque ipſum diviſerunt; fruſta autem cruda ponebat ſubul-
 Undique auſpicans à membris, in pinguem adipem : (cuſ;
 Et alia quidem in ignem jecit, conſperſa farinæ flore;
 Minutatum dein ſecuerunt cætera, & veribus infixerunt,
 Aſſaveruntque ſcite, detraxeruntque omnia :
 Poſuerunt autem in menſis ſimul-omnia : ſubulcus verò

Surrexit

- Ἴσαντο δαιτρεύσαν· (περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἦδη·)
 Καὶ τὰ μὲν ἵπταχα πάντα διαιμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 Τὴν μὲν ἴαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱί,
 Θῆκεν ἱκευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμαι ἐκάστω·
 Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσι γέρας·
 Ἀργιδόοντος υἱός· κύδαινα δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 Καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Ἀἶψ' οὕτως, Εὐμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 Ὡς ἐμοὶ, ὅττι με τοῖον ἰόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·
 Ἔστι, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρεο τοῖσδε,
 Οἷα πάρις· Θείας δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔσσει,
 445 Ὅ, ττι κεν ἢ θυμῷ ἰδέλει, δύναται γὰρ ἔπαντα.
 Ἥ βε, καὶ ἄργματα οὕτε θεοῖς κτείνανέησι·
 Σπείσας δ' αἶδοπα εἶνον, Ὀδυσσεῖ πταλιπόδεσσι
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὃ δ' ἔζετο ἢ παρὰ μοῖρην.
 Σίτον δὲ σφιν ἔνειμα Μεσαύλιος, ὃν βε συβώτης
 450 Αὐτὸς κτήσαντο οἷος, ἀποιχομένοιο ἀνακτος,
 Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταο γέροντος·
 Πάρ δ' ἔρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 Σίτον μὲν σφιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον,
 Σίτου καὶ κραιῶν κεκορημένοι, ἔσσεύοντο.
 Νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὃς δ' ἔρα Ζεὺς
 Πάννυχος· αὐτὰρ ἔη Ζέφυρος μέγας αἰὼν ἔφουρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῃσι περὶ νύκτιν,
 460 Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἢ τιν' ἐταίρων
 Ἄλλον ἱποτρύνειεν· ἐπεὶ ἴδω κήδετο λήην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 Εὐξάμενός τι ἔπος ἔρῳ, οἶνος γὰρ ἀνώγει
 Ἥλαος, ὅς τ' ἐφάνη πολύφρονά περ μάλ' ἀΐσαι,
 465 Καὶ ὅ ἀπαλὸν γελάσαι, καὶ τ' ἀρχήσασθαι ἀνῆκεν,
 Καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἔρητον ἄμεινον.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπισεύσω·
 Εἴθ' ὥς ἡβύοιμι, βίη τε μοι ἐμπέδος εἴη,
 Ὡς ὅς' ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἡγομεν ἀρτύναντες·
 470 Ἠγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 Τοῖσι δ' ἄμικ τρίτος ἦρχον ἐγὼ· αὐτοὶ γὰρ ἔκωγον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκόμεσθα ποτὶ πτόλιν, αἰκὺ τε τείχος,
 Ἡμεῖς μὲν περὶ ἕσσω κατὰ βωπῆϊα πυκνὰ,
 Ἀνδρόνακας καὶ Ἴλος ὅπδ' τεύχεσι πεπτηνότες
 475 Κείμεθα· νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέας πεισύντος,
 Πηγυλῆς, αὐτὰρ ὑπερτε χιῶν γένατ', ἥντε πάχνη,
 Ψυχρὴ, καὶ σάκεϊσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
 Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον, ἡδὲ χιτῶνας,
 Εὐδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
 480 Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
 Ἀφραδίαις, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην βιγασόμεν ἔμπτῃς·
 Ἀλλ' ἐπέμην σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἔτρα βεβήκει,
 Καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσήδων ἐγγυὺς ἔδοντα,

annexit divisurus; (valde enim mente aequa nox);
 Atque illa quidem septifariam omnia partitus est dividens;
 Partem quidem unam Nymphis & Mercurio, Maia filio,
 Posuit precatus; cæteras verò distribuit singulis:
 Tergo autem Ulysses perpetuo honorabat
 Alis-dentibus suis; lætificabat verò animum domini:
 Et ipsum compellens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sienes,
 „ Ut mihi; siquidem me, talis cum-sim, bonis honores.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Comede, eximie hospitum, & delectare hisce,
 „ Qualia adsunt; Deus autem hoc quidem dabit, illud verò sanct;
 „ Quodcumque suo animo voluerit, potest enim omnia.
 Dixit, & primitias sacrificavit diis sempiternis;
 Libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori
 In manibus posuit; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsi distribuit Mesaulius, quem scilicet subulcus
 Ipse sibi-comparaverat solus, absente domino,
 Seorsum à domina & Laerte sene:
 Ipsum nempe à Taphiis emit possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Panem quidem eis abstulit Mesaulius; illi autem ad cubitum,
 Pane & carnibus saturati, properabant.
 Nox verò deinde supervenit mala obscura; pluebat autem Jupiter
 Tota-nocte; at spirabat Zephyrus magnus semper aquosus.
 Inter hos verò Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 Si quo-pacto sibi exutam lænam præberet, vel aliquem sociorum
 Alium *dare*-hortaretur; siquidem ipsius curam-gererat valde:
 „ Audi nunc, Eumæe, & alii omnes socii,
 „ Gloriabundus aliquod verbum dicam; vinum enim jubet
 „ Stultum, quod utique impulit sapientem etiam valde cantare,
 „ Et ad molliter ridendum, & saltandum incitavit,
 „ Et aliquod verbum emisit, quod scilicet non-dictum melius.
 „ Sed postquam sane primum garrulus-esse-coepi, non calabo:
 „ Utinam sic pubescerem, viresque mihi integre essent,
 „ Sicut quando sub Troja infidias duximus instructas:
 „ Duces autem erant Ulyssesque, & Atrides Menelaus;
 „ Cum his verò una tertius dux-eram ego, ipsi enim jubebant.
 „ Sed quando jam venissemus ad urbem, altamque murum,
 „ Nos quidem circa urbem per virgulta densa,
 „ In arundinibus & palude sub armis prostrati,
 „ Jacebamus: nox autem supervenit mala, Borea orto,
 „ Glacialis; at super nix facta est veluti pruina,
 „ Frigida, & scutis circum accrescebat glacies.
 „ Ibi alii omnes lænas habebant, & tunicas,
 „ Dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros:
 „ At ego lænam quidem profectus sociis reliqueram
 „ Stultitia, quoniam non putabam me frigus valde passurum:
 „ Sed sequebar, scutum solum habens, & cingulum nitidum.
 „ Sed quando jam tertia pars noctis erat, astraque transferant,
 „ Utique tunc ego Ulysses allocutus sum, prope existentem,
 „ Cubito

- 485 Ἀγκῶνι νόξας· (ὃ δ' ἄρ' ἐμπικύως ὑπάρκουσε)
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 Οὔτι ἔτι ζῶοις μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
 Δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἤπκαφε δαίμων
 Οἰοχίτων' ἔμεναι· νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
- 490 Ὡς ἔφασκεν· ὃ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐν θυμῷ,
 Οἷος ἐκείνος ἦν βουλευόμεν, ἦθ' ἐμάχεσθαι·
 Φειγξάμενος δ' ὀλίγην ἐπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Σῶμα νῦν, μή τις σέθ' Ἀχαιῶν ἕλλος ἀκούσῃ.
 Ἡ, καὶ ἔπ' ἀγκῶνος πεφάλην σχέθεν, εἰπέ τε μῦθον·
- 495 Κλύτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν ὄνειρος·
 Αἴων γὰρ νηῶν ἐκδὲς ἤλομεν· ἀλλὰ τις εἴη
 Εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγκυμένονι, ποιμένι λαῶν,
 Εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δ' ἔπειτα Θῶας, Ἀνδραίμονος υἱός,
- 500 Κερκικλίμης, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέσσων,
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐν εἴματι κείνου
 Κεῖμην ἀσπασίως· φῶς δὲ χρυσόδρακος ἦν.
 Ὡς νῦν ἠβόηοιμι, βίη τέ μοι ἐμπέδος εἴη,
 Δοίῃ κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σαβαστοῖσι συφορβῶν,
- 505 Ἀμφότερον, φιλότῃτι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
 Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσιν, κακὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαιε συβῶτα·
 Ὡ γέρον, κῖνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
 Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
- 510 Τῷ οὐτ' ἐσθλὸς δευήσεις, οὔτε τοῦ ἄλλου,
 Ὡν ἐπέοιχ' ἐκότην τάλανταίριον ἀντιάσαντα,
 Νῦν· ὅτῃρ ἡσδέν γε πὰρ σὲ ἰάκκα θνῶπαλῖξαις·
 Οὐ γὰρ πολλὰ καὶ χλαῖναι, ἐπημεμβροὶ τε χιτῶνες
 Ἐνθάδε ἔννυσθαι, μὲν δ' οἴῃ φασὶ ἐκάζει.
- 515 Ἀτὰρ ἐπὴν ἄλγεσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 Αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα δώσει,
 Πέμπει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Ὡς εἰπὼν ἀνέρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἰγγυδὸς
 Εὐνήν, ἐν δ' οἶδ' ὅν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
- 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλειπε· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 Πυκνήν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεχέσκειτ' ἐμοιβὰς,
 Ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἔκπαυλος ὕειτο.
 Ὡς ἂ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
 Ἄνδρες κριμήσαντο νηπιῖσι· οὐδ' ἐσθλῇ
- 525 Ἥνδανεν αὐτόθι πόλῃ, ὅδ' ἔκπ' ἀπὸ κοιμηθῆναι·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ἀπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὅττι ῥά οἱ βίβλου περικήδετο, νόσφιν ἰόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος δ' ἐν περὶ σιβαρεῖς βάλετ' ὤμοις,
 Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἱέσσαι· ἀλεξάνεμον μέλας πυκνήν,
- 530 Ἀν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγῶς ἐυτρεφέος μεγάλοιο·
 Εἴλετο δ' ὀξὺν ἔκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἔμεναι κείων, ὅθι περ σῶας ἀργυρίδοντας
 Πάτρην ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδον, Βορέην ὑπ' ἰωγῇ.

Cubito pungens; (is verò promptè audivit;)
 Nobilissime Lærtiade, solem Ulysses,
 Nequaquam amplius vivis inter-ero; sed me hyems
 Domat; non enim habeo lænam: decepit me deus,
 Sola-cum-tunica ut-esset; nunc verò non amplius effugium est.
 Sic dixi; is autem deinde sententiam habebat hanc in animo,
 Qualis ille erat ad-consultandum & pugnandum:
 Locutus autem summissa voce, me sermone affabatur;
 Sile nunc, ne quis te Achivorum alius audiat.
 Dixit; & in cubito caput tenuit, dixitque sermonem;
 Audite, amici, divinum mihi in somnis afficit somnium;
 Valde enim à navibus longe venimus, sed aliquis est
 Nunciatum Atridæ Agamemmoni, pastori populorum,
 Si plures à navibus jusserit venire.
 Sic dixit: surrexit autem deinde Thoas, Andromonis filius,
 Confestim, lænamque deposuit purpuream,
 Perrexitque currere ad naves: ego verò in vestimento illius.
 Jacui libenter; illuxit autem aureo-solio aurora.
 Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integre essent;
 Daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
 Utrumque, amicitia ac reverentia viri boni:
 Nunc autem me despiciatui-habent, mala corpore vestimenta ha-
 Hinc autem respondens, allocutus es Eumæe subulce; (beentem.
 O senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti;
 Neque quid adhuc præter decorum verbum inutile locutus es:
 Ideo neque veste indigebis, neque ulla alia-re,
 Quarum decet supplicem miserum compotem-facum-esse,
 Nunc; at mane quidem tuis te pannis amicies:
 Non enim multæ lænæ, mutatoriaeque tunice
 Hic ad-induendum; una autem sola viro cuique.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 Ipse tibi lænamque tunicamque, vestimenta dabit,
 Mittetque, quo te cor animusque jubet.
 Sic locutus surrexit; ponebat autem ei prope ignem
 Lectum, oviunque & caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lænata ipsi
 Densam & magnam, quæ ei præbebat copiam-mutandi,
 Ad-induendum, quando aliqua hyems terribilis orta esset.
 Sic ibi quidem tunc Ulysses decubuit; apud ipsam verò
 Viri cubuerunt juvenes: non autem subulco
 Placuit illic lectus, ut à suis scorsum cubaret:
 Sed is extra profectus armabat-se: gaudebat verò Ulysses,
 Quod scilicet sibi facultatum curam-habebat, dum ipse abesset.
 Primum quidem enses acutos circum fortes posuit humeros;
 Lænam autem sibi circumdedit arcentem-ventos, valde densam;
 Ac pellem sumpsit capræ bene-nutritæ magnæ:
 Sumpsitque acutum jaculum, canum propulsatorem & virorum.
 Perrexit autem ire decubiturus, ubi scilicet sues albis-dentibus
 Rupe sub cava dormiebant, Boreæ sub tegmine.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Ο.
Ρ Α Ψ Ε Ω Δ Ι Α Σ

Ἱππόβοις.

Τηλέμαχον Ἀθηναῖ ὕναρ ἐπιστάσα εἰς Ἰθάκην ἐπανελθεῖν προτρέπεται· ὃς δὲρμ παρὰ Μενελάου λαβὼν πέμπεται· καὶ ἱμβαίνειν μέλλων εἰς τὴν ναῦν, Θεοκλύμενόν τινα Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ἐπὶ φόνῳ Φύγοντα· καὶ Εὐμαιος Ὀδυσσεὶ διηγείται, ὡς φοίνικας αὐτὸν ληίσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτη· καὶ ἡ Τηλεμάχου ναὺς κατὰγεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ταύτην εἰς ἕξυ ἀποπέμψας, αὐτὸς πρὸς Εὐμαιον ἔρχεται.

Οὐ, ἐπὶ βῆ· Ἰθάκης Λακεδαιμόνος ἐξ Ὀδυσσεύδης.

- Ἡ δ' εἰς εὐρύχωρον Λακεδαιμόνα Παλλὰς Ἀθήνη
 5 ὦλεται, Ὀδυσσεὺς μογαθύμου Φαίδιμον υἱὸν
 Νέστον ὑπομνήσασα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδόντ' ἐν προδύμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 10 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῇ δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Νύκτα δὲ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 15 Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἔπο δὴν ἀλάλησαι,
 Κτήματά τε προλιπὼν, ἑνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 Οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι,
 Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηυσίην δῶδν ἔλθῃς.
 Ἀλλ' ἔτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 20 Περπόμεν, ὅφρ' ἔτι δῖκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης·
 Ἥδη γὰρ βα πατὴρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 Μνηστήρας δώροισι, καὶ ἐξώφειλεν ἔειδνα·
 Μὴ νύ τι, σεῦ ἕκητι, δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
 25 Οἷστα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς·
 Κεῖνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὃς κεν ἔπυϊοι,
 Παῖδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ Φίλοιο
 Οὐκέτι μέμνηται τεθνηὸς, οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἀλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἱκασα
 30 Διμῶων, ἥτις τοι ἄριση φαίνεται εἶναι,
 Εἰσέκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δέ τοι γε ἔπος ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ·
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἄριστ' ἔσται λοχῶσιν
 Ἐν πορθέμῳ Ἰθάκης τε, Σάμοιό τε παιπαλδεσσης,
 35 Ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκίσθαι.
 Ἀλλὰ τά γ' οὐκ εἴω· πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
 Ἀλλὰ ἐκὰς νήσων ἀπέχουσιν εὐεργέα νῆα,
 Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείουσιν· πέμψει δέ τοι εὖρον ἔπισταν
 40 Ἀθανάτων, ὃς τίς σε φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην ἡκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,

O D Y S S E Æ HOMERI XV.
LIBRI

Argumentum.

Telemacho Minerva in somnis assistens in Ithacam eum redire hortatur, qui donis a Menelao acceptis mittitur, & ingressurus in navim, Theoclymenum quendam Argivum vatem recipit propter eandem exulantem. Et Eumæus Ulyssii narret, uti Phœnices ipsum præditi ex Syria insula, vendiderint Laërte. Et Telemachi navis appellitur ad Ithacam, & cum hanc ad urbem remisisset, ipse ad Eumæum pergit.

O, Appulit ad Ithacam Ulyssides ex Lacedæmona.

IN spatiosam verò Lacedæmonem Pallas Minerva
ibat, Ulyssis magnanimi illustrem filium
De-reditu submonitura, & hortatura ut-rediret.
Invenit autem Telemachum & Nestoris inclytum filium
Cubantes in vestibulo domus Menelai illustris;
Nestoridem quidem molli domitum somno;
Telemachum autem non somnus tenebat dulcis; sed cum in animo
Noctem per placidam curæ de-patre excitabant.
Prope autem stans allocuta est cæcia-oculis Minerva;
„ Telemache, non amplius bene à tua domo diu aberras,
„ Possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus,
„ Ita superbis; cave ne tibi omnia comedant,
„ Possessionibus divisis, tu autem inane iter feceris.
„ Sed hortare citissime bello-strenuum Menelaum,
„ Ut te dimittat; ut adhuc domi eximiam matrem invenias;
„ Jam enim paterque fratresque jubent
„ Eurymacho nubere; is enim superat omnes
„ Procos donis, & exaugere-solet sponsalia:
„ Nequod, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
„ Scis enim, qualis animus in pectoribus mulieris:
„ Illius vult domum sugere, qui duxerit;
„ Filiorum autem priorum, & mariti-cui-virgo-nupserat dilecti,
„ Non amplius recordatur mortui, neque inquit.
„ Sed en ubi-veneris ipse committas singula
„ Famularum ei, quæcunque tibi optima videatur esse,
„ Donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
„ Aliud autem tibi verbum dicam; tu verò reponere animo;
„ Procorum tibi diligenter optimates insidiantur
„ In freto Ithacæque, Samique asperæ,
„ Cupientes occidere, antequam in patriam terram veneris.
„ Sed ea scilicet non futura puto: prius etiam aliquem terra
„ Virorum procorum, qui tibi victum devorant. (detinebit
„ Sed longe ab insulis abstine bene-fabricatam navem,
„ Cumque nocte simul naviga, mittet autem tibi ventum-secundum
„ Immortalium, quicumque te custoditque, tueturque. (à-tergo
„ At ubi ad primum litus Ithacæ perveneris,

„ Navem

Νῆα μὲν ἐς πᾶλιν ὑτρύναι καὶ πάντας ἐπείρους·
 Αὐτὸς δὲ πρῶτις ἐσθλὴν εἰσαφικέσθαι,

Ὅς τοι οὖν ἐπίουρος· ὁμῶς δὲ τοι ἤπικ' εἶδεν.

40 Ἐνθά δὲ νύκτ' ἄεσι· τὸν δ' ὑτρύναι πᾶλιν εἶσω
 Ἀγγελίην ἱέοντα περίφρονι Πηνελόπειᾳ,
 Οὐνεκὰ οἱ σῆς ἑσσι, καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθας.

Ἡ μὲν ἔρ' ὡς εἰπὺς ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπου.
 Αὐτὰρ ὁ Νεστωρίδην ἐξ ἡδῆς ὕπνου ἔγειρεν,

45 Λαξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐγρεο, Νεστωρίδη Πεισίσρατε, μῶνυχας ἵππους
 Ζεῦξον ὕφ' ἄρματ' ἔγων, ὅφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.

Τὸν δ' αὖ Νεστωρίδης Πεισίσρατος ἀντίον ἡῦδα·
 Τηλέμαχ', οὐπὼς ἐσίν, ἐπειγομένους περ ὁδοῖο,

50 Νύκτα διὰ θυοφερὴν ἔλααν· τάχα δ' ἔσται ἡῶς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰσέκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια βίη

Ἡρώς Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Καὶ μύθαις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψη.

Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσεται ἡμάτῃ πάντῃ

55 Ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῃτα παράσχη.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόδρομος ἤλυθεν ἡῶς.

Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,

Ἀνδρὸς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης παρὰ καλλικόμοιο.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,

60 Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόντα

Δύνειν, καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ σιβαροῖς βάλετ' ὤμοις

Ἡρώς· βῆ δὲ θυράζε, παρισάμενος δὲ προσήυδα

Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμα λαῶν,

65 Ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·

Ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐλθέσθαι σίκαδ' ἰκέσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω

Ἰέμενον νέσοιο· νεμεσσάμαι δὲ καὶ ἄλλω

70 Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλήσιν,

Ἐξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἰσίμα πάντα.

Ἰσὸν τοι κακὸν ἔσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι

ἔεινον ἐποτρύνῃ, καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκη·

Χρὴ ξείνονα παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

75 Ἀλλὰ μὲν, εἰσέκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια βίη

Καλὰ, σὺ δ' ἐφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἰπὼ δὲ γυναιξίν,

Δείπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.

Ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαίῃ, καὶ ὄνειρ,

Δειπνήσοντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀκείρονα γαίαν.

80 Εἰ δ' ἐθέλεις τρεφθῆναι ἐν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,

Ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δὲ τοι ἵππους,

Ἄσια δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας

αὐτῶς ἀποπέμψει, δώσει δὲ τι ἔν γε φέρεσθαι,

ἢ εἴ τινα τριπόδων ἑυχάλλων, ἢ λεβήτων,

85 ἢ δ' ὅς τις ἡμίονους, ἢ χρύσειον ἄλκισον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμα λαῶν,

Βούλομαι ἤδη νείεσθαι ἱφ' ἡμέτερ'· (οὐ γὰρ ὕπνῳ

- „ Navem quidem in urbem mitte & omnes socios:
 „ Ipse vero primum subulcum adi,
 „ Qui tibi suum custos est, simulque tibi bene-vult.
 „ Illic autem noctem perage; eam verò mitte in urbem
 „ Nuncium laturum prudenti Penelopæ;
 „ Quod ei salvus sis, & ex Pylo veneris.
 Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At hic Nestoridem ex dulci somno excitavit
 Calcitrando pede motum; & ei verbum dixit;
 „ Surge, Nestoride Pisistrate, solidos-ungulis equos
 „ Junge currui subducens, ut conficiamus iter.
 Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus est;
 „ Telemache, nequaquam licet, festinantes quamvis ad-iter,
 „ Noctem per tenebrosam aurigare; cito autem aderit Aurora.
 „ Sed mane, dum dona ferens in currum posuerit
 „ Heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 „ Et verbis mitibus compellatum dimiserit.
 „ Etenim hospes recordatur dies omnes
 „ Viri hospitalis: qui amicitiam præbuerit.
 Sic dixit: statim autem auro-solio venit Aurora.
 Prope autem ad eos venit bello strenuus Menelaus,
 Ubi-surrexisset è lecto, Helena à comas-pulchra.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 Festinans utique tunicam circum corpus splendidam
 Induit, & magnum pallium fortibus injecit humeris
 Heros: ivit autem foras, astansque allocutus est
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 „ Atride Menelæ Jovis-alumne, princeps populorum,
 „ Jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram,
 „ Jam enim mihi animus cupit domum ire.
 Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus;
 „ Telemache, non te ego in multum tempus hic detinebo
 „ Cupientem reditus: succenseo autem & alii
 „ Viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 „ Immoderate autem oderit; meliora nempe æqualia omnia.
 „ Æquale sane malum est, qui & nolentem redire
 „ Hospitem impellat, & qui ire-festinantem detineat:
 „ Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentem autem
 „ Sed mane, dum dona ferens in currum posuero (dimittere.
 „ Pulchra; tu autem oculis videris: dicam verò mulieribus
 „ Jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex intus existentibus.
 „ Utrumque, gloriaque & splendor, & utilitas est,
 „ Pastos ire multam super immensam terram,
 „ Sin vis divertere in Hellada, & medium Argos;
 „ Ut te ipse sequar; subjungam autem tibi equos,
 „ Et ad urbes hominum ducam: neque quisquam nos
 „ Incassum remittet; dabit autem aliquid unum saltem ferendum;
 „ Aut aliquem tripodum bene-æeratorum, aut lebetum,
 „ Aut duos mulos, aut aureum poculum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Atride Menelæ Jovis-alumne, princeps populorum,
 „ Volo jam redire ad nostra; (non enim pone

- 90 Οὐρανὸν ἰδὼν κατέλαμπεν ἐπὶ πτεάτοισιν ἱμαῖσι·
 Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος, αὐτὸς ὕλαμμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσέλθω ὕληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἔκκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Αὐτίκ' ἔρ' ἢ ἀλόχῃ ἥδ' ὀμφῇσι κέλευσε,
 Δείπνον ἐνὶ μεγάροις τετυχεῖν ἄλλας ἔιδον ἰόντων.
 95 Ἀγχιμέλειον δέ οἱ ἦλθε Βοηβοΐδης Ἐπειωνίδης,
 Ἄσπας ἱεὺς εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὰ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 Τὸν πῦρ κῆραι ἔνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ὅππῃσά τε κραιῶν· ἱ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς βάλαμον κατεβήσατο κηρώντα,
 100 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶν' Ἑλένη κίε καὶ Μοιραμένης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἱκανὸν, ὅς οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβειν ἀμφικύπελλον,
 Τὶν δὲ κρητῆρα φέρειν Μοιραμένης ἔνωγεν
 Ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίσατο Φωριαμοῖσιν,
 105 Ἐνδ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμπούκιλοι, οὓς κάμειν αὐτῇ.
 Τῶν τ' ἄειραμένη Ἑλένη φέρε, δία γυναικῶν,
 Ὃς κάλλιπος ἦν ποικίλμασιν, ἥδ' ἐμύγιος·
 Ἀσπὴ δ' ὥς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ ναῖστος ἄλλων.
 Ἐν δ' ἵναμι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἔκοντο
 110 Τηλέμαχου· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νέστον, ὅπως Φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς;
 Ὃς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἱρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἱμαῖ δίκῃ κειμήλια κείτῃ,
 Δῶσω, ὃ κάλλιπον καὶ τιμῆσά τέν ἐστι.
 115 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 Ἔσιν ἔπας, χρυσῇ δ' ἐπὶ χεῖλα κακράανται·
 Ἔργον δ' Ἡφαίστιο· πύρρον δέ οἱ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὃς ὁδὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 Κεῖσά με νοστήσαντα· τὴν δ' ἰδέσθω τέδ' ὀπάσσει.
 120 Ὃς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 Ἥρως Ἀτρεΐδης· ὃ δ' ἔρα κρητῆρα φασγάνῳ
 Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μοιραμένης
 Ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίσατο καλλοπάρῃος,
 Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνύμαζεν·
 125 Δῶρὲν τοι καὶ θυᾶ, τέκνον Φίλε, τεῦτο δίδωμι,
 Μυῖμ' Ἑλένης χειρὶν, πολυηράτου ἐς γάμου ἔργον,
 Σὴ ἀλόχῃ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 Κεῖσθαι ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκαιο
 Οἶκον ἱκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 130 Ὃς εἰπούς· ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἰδέετο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 Δεξάμενος, καὶ πάντα ἱᾶ ὀνήσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἐξέστην δ' ἔρ' ὕπαιτα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε.
 135 Κέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχει φέρουσα
 Καλῇ, χρυσῇ, ὅπῃ ἀργυροῖο λέβητος,
 Νίσσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνασσε τράπεζαν.
 Σῆτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πᾶλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 140 Πὰρ δὲ Βοηβοΐδης κρέα θάϊετο, καὶ νέμε μοίρας·

„ Custodem discedens reliqui apud possessiones meas :)
 „ Ne patrem deo-parem querens, ipse peream,
 „ Aut aliquod mihi ex sedibus supellectile pereat.
 At postquam hoc audiisset bello strenuus Menelaus,
 Scitum suam uxorem & famulas iussit,
 Jentaculum in sedibus parare abunde ex intus existentibus :
 Prope autem ad ipsum venit Boëthodes Eteoneus,
 Ubi-surrexisset è lecto ; quippe non procul habitabat ab ipso :
 Hunc ignem accendere iussit bello strenuus Menelaus,
 Assareque carnes ; is verò non inobsequens-fuit, ubi audivisset.
 Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 Non solus ; simul cum-ipso Helena ivit & Megapenthes.
 Sed quando jam pervenissent, ubi ei bona-recondita jacebant,
 Atrides quidem deinde poculum cepit rotundum,
 Filium autem craterem portare Megapenthem iussit
 Argenteum : Helena verò astitit arcis,
 Ubi erant ei pepala omnigeno-artificio-varia, quæ elaboraverat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, præstantissima mulierum,
 Quod pulcherrimum erat ornatu-verficolori, & maximum ;
 Stella autem veluti resplendebat ; jacebat verò ultimum omnium.
 Perrexerunt autem ire ulterius per domum, donec pervenissent
 Ad-Telemachum : hunc autem allocutus est flavus Menelaus ;
 „ Telemache, sane reditum, quemadmodum animo tuo cupis,
 „ Sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 „ Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 „ Dabo, quod optimum & pretiosissimum est :
 „ Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus autem
 „ Est totus, aureo verò labra munita sunt ;
 „ Opus verò Vulcani : donavit autem illum *mihi* Phædimus heros,
 „ Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 „ Illic me in-reditu-profectum : tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ponebat poculum rotundum
 Heros Atrides ; craterem verò splendidum
 Posuit ante ipsum ferens fortis Megapenthes
 Argenteum : Helena autem astitit genas-pulchra,
 Pepalum habens in manibus, verbumque dixit, & compellabat ;
 „ Donum tibi & ego, fili dilecte, hoc do,
 „ Monumenti Helenæ manus, optabilem in nuptiarum tempus,
 „ Tuae uxori gestandum ; interim verò dilectam apud matrem
 „ Jaceat in domo : tu autem mihi gaudens perveneris
 „ Domum ad bene-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus posuit, hic autem accepit gaudens,
 Et hæc quidem in capsum posuit Pisistratus heros
 Accepta ; & omnia suo admiratus est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 Sederunt verò deinde in sedibusque, solisque.
 Aquam autem famula gutturnio infudit ferens
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Perculis multis impositis, gratificans de presentibus.
 Juxta autem Boëthodes carnes dividebat, & distribuebat

(nas ;
 portio-
 Vinum

- Ὀϊνοχόει δ' υἷος Μενελάου κυθαλίμοιο·
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστωρ ἀγλαὸς υἷος
 145 Ἴππους τε ζεύγνυντ', ἀνὰ θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης Ἰριδούπου.
 Τοῖς δὲ μέτ', Ἀτρεΐδης ἐκίε ξανθὸς Μενέλαος,
 Οἶνον ἔχων ἐν χεὶρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
 Χρυτῶν ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντα κιοῖτην.
 150 Στῇ δ' ἵππων προπάροιθε· δευδισκόμενος δὲ προσήδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε, πατὴρ ὥς, ἦπιος ἦεν,
 Εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷας Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 155 Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφὲς, ὥς ἀγορεύεις,
 Πάντα τὰδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὦθ
 Νοσήσας, Ἰθάκην δὲ κίων, Ὀδυσσεὺς ἐνὶ οἴκῳ
 Εἴποίμ', ὥς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
 Ἐρχομαι, αὐτὰρ ἔγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
 160 Ὡς ἔρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξὶς ὄρνις,
 Αἰετὸς ἀργὴν χῆμα φέρων δνύχασσι πέλωρον,
 Ἥμεραν ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
 Ἀνέρες ἥδ' ἡ γυναῖκας· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Δεξίδς ἦξε πρόσθ' ἵππων, οἱ δὲ ἰδόντες
 165 Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστωρίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράζο δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμα λαῶν,
 Εἰ νῦν τὸδ' ἐφύγε θεὸς τέρας, ἥ εἰ σὺ αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 170 Ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναίτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποφθαμμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτὲ μιν, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι δῖω.
 Ὡς ὕδα χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε, τέκος τε·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς,
 Οἴκαδε νοσήσει, καὶ τίσεται· ἦ καὶ ἡδὴ
 Οἴκοι, ἅτῃρ μνηστῆρσι κακὰν πάνταςσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 180 Οὕτω νῦν Ζεὺς βεῖη, ἐρίγδοπος πῶσις Ἥρης,
 Τῷ κέν τοι καὶ καῖθι, θεῷ ὥς, εὐχετομήμην.
 Ἥ, καὶ ἔφ' ἵπποιϊν μάστιγιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 Ἥϊξαν παδίωνδε διὰ πτόλιος μαμαῶτες.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὼν ἀμφὶς ἔχοντες·
 185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκυδόντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
 Ἐς Φηρέας δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Τίλεος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειδὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ἐξίνα ἐήκεν.
 Ἥμος δ' ἡρυγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥως,
 190 Ἴππους τε ζεύγνυντ', ἀνὰ θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης Ἰριδούπου·
 Μάστιξεν δ' ἰλάαν· τὰ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέετην.

Vinum verò fundebat filius Menelai inclyti:

Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

At postquam potus & cibi desiderium exemissent,

Utique tunc Telemachus & Nestoris illustris filius

Equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt:

Exegerunt autem è vestibulo & porticu sonora.

Cum his verò Atrides ivit flavus Menelaus,

Vinum habens in manu dulce dextra,

Aureo in poculo, ut ubi-libassent proficiscerentur.

Stetit autem equos ante; propinansque allocutus est;

„Valete, ô juvenes, & Nestori pastori populorum

„Dicite salutem; certe enim mihi, pater tanquam, mitis erat,

„Quamdîu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„Et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,

„Omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic

„Reversus, in Ithacam ubi-venero, Ulyssi in domo

„Dixero, ut à te potitus amicæ-tractationis omnigenæ

„Veniam, asseram autem suppellectilia multa & bona.

Sic ei locuto supervolavit dextera avis,

Aquila album anserem ferens unguibus magnum,

Manfactum è corte; clamantes sequebantur

Viri & mulieres: hæc verò ipsos prope cum-venisset

Dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati

Gavisi-sunt; & omnibus in mentibus animus latatus est.

His autem Nestorides Pisistratus exordiebatur sermonein;

„Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps populorum,

„An nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem bellicosus Menelaus,

Quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena stolata præveniens dixit verbum;

„Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo

„Immortales suggerunt, & sicut perfectum-iri puto.

„Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,

„Profecta ex monte, ubi ei genusque, partusque;

„Sic Ulysses mala multa passus, & multam vagatus,

„Domum redibit, & ulciscetur; aut etiam jam

„Domi est; quinetiam procis mahum omnibus ferit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„Sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;

„Ita tibi & illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, & equis flagellum incussit: hi autem valde celeriter

Ruerunt ad-campum per urbem prompti.

Ii verò toto die quatiebant jugum utrinque habentes:

Occidit autem sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ad Pheras verò pervenerunt, Dioclei ad domum,

Filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Illic verò noctem peregerunt: is verò eis hospitalia apposuit.

Quando verò mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,

Equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt:

Exegerunt autem è vestibulo & porticu sonora: (volarunt.

Flagellavit verò Pisistratus, ut inirent-cursum; ii autem non invicti

Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου κίπυ πτολίεθρον·

Καὶ τότε Τηλέμαχος προσφώνει Νέστορος υἱόν·

195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας

Μῦθον ἱμόν; ξείνοι διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι

ἔκ πατέρων φιλότιτος· ἀτὰρ καὶ ὁμήλικας ἔσμεν·

Ἦδε δ' ἰδὼς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνέσει.

Μὴ με παρὲξ ἄγε νῆα, διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,

200 Μὴ με γέρον ἀέκοντα κατὰσχευῇ ἐνὶ οἴκῳ,

ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼν θάσσον ἱκέσθαι.

ὣς φάτο· Νεστορίδης δ' ἥρ' ἐὺ σύμφράσσεται θυμῷ,

ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν·

ὣδε δὲ οἱ φρονέοντι δαάσσετο κέρδιον εἶναι·

205 Στρίψ' ἵππους ἐπὶ νῆα βοῶν, καὶ εἶνα θαλάσσης·

Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἱθαίνυτο κάλλιμα δῶμα,

Ἑστῆτα, χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκε·

Καὶ μιν ἱποτρύνων ἔπειτα πτερβέντα προσηύδα·

Σπουδῇ νῦν ἀνάβρινε, κέλευε τε πάντας ἱταίρους,

210 Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι, ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι·

Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

Οἷος ἱκείνου θυμὸς ὑπέρβιος· οὐ σε μεθήσει·

Ἄλλ' αὐτὸς καλέων δαῦρ εἴσεται· οὐδέ σε φημι

Ἄψ' ἰέναι κενέον· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.

215 ὣς ἔρε Φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους

Ἄψ' Πυλὶν εἰς ἕζυ, βοῶς δ' ἔρε δώμαδ' ἵκανε.

Τηλέμαχος δ' ἱτάροισιν ἱποτρύνων ἐκέλευεν·

Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἱταῖροι, νηὶ μελαίνῃ·

Αὐτοὶ τ' ἐμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.

220 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρε τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίδοντα.

Αἶψα δ' ἥρ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.

Ἦτοι δ' μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὐχετο· οὕε δ' Ἀθήνη

Νηὶ παρὰ πρύμνῃ· σχεδόνδ' οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ

Τηλεδάμνης, Φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα πατακτὰς,

225 Μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,

Ὅς πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μήλων,

Ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων·

Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκατο, πατρίδα Φεύγων,

Νηλεὰ τε μεγάρυμον, ἀγαυότατον ζώντων,

230 Ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνικυτὸν

Εἶχε βίη· ὃ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι φυλάκετο

Δαρμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατὶρ' ἄλγιστα πάσχων,

Εἶνεκα Νηλεὺς κοῦρης, ἥτης τε βαρύνει,

Τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλήτης Ἑριννύς.

235 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐκφυγε κῆρα, καὶ ἦλασε βοῦς ἐριμόπους

Ἐς Πύλον ἐκ φυλάκης, καὶ ἐτίσσετο ἔργον ἀεικὲς,

Ἀντίθεον Νηλεῖα, κασιγνήτῳ τε γυναίκα

Ἠγάγετο πρὸς δώμαδ'· ὃ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,

Ἀργος ἐς ἱππόβοτον· τῷ γὰρ νῦν οἱ αἰεσίμον ἦεν

240 Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·

Ἐνθα δ' ἔγχευε γυναῖκα, καὶ ὑπερεφες θέτο δῶμα,

Γαίνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οὔτε κραταιά.

Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλήα μεγάρυμον·

Αὐτὰρ Οἰκλείης Λαοσφόρον Ἀμφιάρεον.

Statim verò postea venerunt ad Pyli altam urbem:
 Et tunc Telemachus allocutus est Nestoris filium;
 Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
 Verbum meum? hospites autem penitus gloriamur esse
 Ex patrum amicitia; atqui & sequales ætate sumus:
 Hoc autem iter magis concordia *nos* conjunget.
 Ne me præter navem agas, ô Jovis-alumne, sed relinque illic;
 Ne me senex invitum detineat sua in domo,
 Cupiens amanter tractare; mihi autem opus est cito *domum*.
 Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo, (pervenire.
 Quomodo ei rite pollicitus perficeret:
 Sic verò ei cogitanti visum est satius esse:
 Vertit equos ad navem velocem, & littus maris:
 Navis autem in puppi depromebat pulchra dona,
 Vestes, aurumque, quæ ei Menelaus dederat:
 Et ipsa hortans verbis alatis allocutus est;
 Festinanter nunc conscende, jubeque omnes socios;
 Priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque seni:
 Bene enim ego hoc novi in mente & in animo,
 Quævis illius animus vehemens: non te dimittet,
 Sed ipse invitaturus huc veniet; neque te puto
 Retro iturum vacuum: valde enim irascetur omnino.
 Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos
 Retro Pylionum in urbem, celeriterque domum pervenit.
 Telemachus verò sociis hortans præcepit;
 Ordinate arma; socii, in nave nigra;
 Ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.
 Sic dixit: illi autem ei maxime quidem auscultarunt, & paruerunt.
 Statim verò ingrediebantur, & in transiris-sedebant.
 Atque is quidem hæc properabat, & supplicabat; sacraque faciebat
 Navis ad puppim; prope autem ad eum venit vir (Minervæ
 Longinquus, fugiens ex Argo, viso intersecto,
 Vates; at genere Melampodis proles erat,
 Qui antea quidem quondam habitabat in Pylo, genetrice ovium,
 Dives inter Pylios valde egregias sedes habitans:
 Tunc demum aliam ad populum pervenit, patriam fugiens,
 Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
 Qui ei opes multas integrum in annum
 Tenebat vi: ille verò tamdiu quidem in ædibus Phylaci
 Vinculo in gravi ligatus erat, duos dolores patiens,
 Gratia Nelei filie, noxæque gravis,
 Quam ei in mente posuit dea gravis Erinys.
 Sed is quidem effugit mortem, & abegit boves mugitibus-præstas.
 In Pylum ex Phylace, & ultus est factum indignum, (tes
 Deo-parem Neleum, fratrique uxorem
 Duxit ad domum: ipse verò aliorum venit ad populum
 In Argos equis-pascendis-aptum: ibi enim ei fatale erat
 Habitare multis imperantem Argivis:
 Ibi autem duxit uxorem, & altam posuit domum,
 Genuitque Antiphatem & Mantium, filios fortes.
 Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
 At Oicleus populi-concitatore Amphiarum,

- 245 "Ον περὶ κῆρι φίλοι Ζεὺς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,
 Παντοῖν φιλότιτ' οὐδ' ἔκτο γῆρκος οὐδὲν,
 Ἄλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναικῶν εἴνεκα δόκων.
 Τοῦ δ' υἱαῖς ἰγέοντ' Ἀλκμαίων, Ἀμφίλοχος τε.
 Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδ᾽ αἰ τε, Κλεῖτόν τε.
 250 Ἄλλ' ἦτοι Κλεῖτον χρυσόβροτος ἤρπασεν Ἥδης,
 Κάλλεος εἴνεκα οἷο, ἐν' ἀθανάτοισι μετῆν.
 Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδ᾽ αἰ μάντιν Ἀπόλλων.
 Θῆκε βροτῶν ὅχ' ἥριον, ἐπεὶ βάενεν Ἀμφιάροσ·
 Ὃς ῥ' Ἰπερφροσίνῃ δ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
 255 Ἐνδ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
 Τοῦ μὲν ἥρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 Ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴσατο· τὸν δ' ἐκίχανε
 Σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, θεῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κίχάνω, τῷδ' ἐνὶ χώρῃ,
 Λίσσῃ ὑπὲρ θυένων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 Σῆς τ' αὐτοῦ καφελῆς, καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 Εἰπέ μοι εἰρομένη νημερτέα, μήδ' ἐπικεύσης.
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐτοίμης;
 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 Τοιγὰρ ἰγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρακτέως ἀγαρεύσω·
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 Εἴ ποτ' ἦεν· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῇ ὀλέθρῃ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
 270 Ἦλθον πεισόμενος πατὴρς δὴν αἰχμανέοισι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος, θεοειδής·
 Οὕτω τοι καὶ ἔγδων ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτενῶς
 Ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε, ἔται τε,
 Ἄργος ἂν ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί·
 275 Τῶν ὑπελευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἶσα κατ' ἀνδρώπους ἐλάλησθαι.
 Ἄλλὰ με νηὶς ἔφεσσαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα,
 Μὴ με κατακτείνωσι· δεικόμεναι γὰρ εἶμι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 280 Οὐ μὲν δὴ σ' ἐβέλοντά γ' ἀπώσω νηὶς ἱσσης·
 Ἄλλ' ἔπευ· αὐτὰρ καὶ βί φίλῃσαι, οἷά κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἔρα Φωνήσας αἰ ἰδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καὶ τόδ' ἐπ' ἱκρίφιν τάνυσεν νηὶς ἀμφιμάστιγος·
 Ἄν δὲ καὶ αὐτὸς νηὶς ἰβήσατο ποντοπόροισι.
 285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἥρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δέ οἱ αὐτῇ
 Εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσαι ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἰσχυμένως ἐπύθοντο
 Ἰζὺν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντασθε μεσδόμενης.
 290 Στήσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκοι δ' ἰζὶα λευκὰ ἐυρέπτοισι βροῦσι.
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἴαι γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Λάβρον ἐπαιγίζοντα δὲ ἀϊθέρος, ὅφρα τάχιστα
 Νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἄλμυρον ὕδαρ.
 295 Δυσετό τ' ἥελιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀργυαί.
 Ἢ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῃ·

Quem ex-animo diligebat Jupiterque Ægiocbus, & Apollo
Omni-geno amore: neque pervenit *is* ad senectutis limen;
Sed periit Thebis, muliebrium gratia donorum.

Hunc autem filii nati sunt Alcmaon, Amphilo-chusque.
Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque:
Sed sane Clitum aureum-folium-habens rapuit Aurora,
Pulchritudinem ob ipsius; ut immortalibus interesset.

At magnanimum Polyphidem vatem Apollo

Reddidit hominum longe optimum, postquam mortuus est Am-
Qui scilicet in Hyperesiam migravit patri iratus; (phiarus:
Ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen *ei* erat;
Qui tunc prope Telemachum stetit: hunc verò deprehendit
Libantem, supplicantemque, velocem apud navem nigram;
Et ipsum affatus verba alata dixit;

„ O amice, quoniam te sacra-facientem deprehendo hoc in loco,

„ Oro per sacra & deum, at deinde

„ Per tuumque ipsius caput, & socios, qui te comitantur,

„ Dic mihi interroganti vera, neque celes.

„ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, & parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ Equidem tibi, hospes, valde accurate dicam:

„ Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,

„ Si quando erat: nunc verò jam perit tristi morte.

„ Propterea nunc sociisque assumptis & nave nigra,

„ Veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;

„ Sic tibi & ego ex patria, viro interfecto

„ Tribule: multi autem fratresque sodalesque *sunt*,

„ Argos per equis-pascendis-aptum; multum autem pollent A-

„ Ab his elapsus mortem & fatum atrum, (chivi:

„ Fugio: quippe mihi fatale *est* inter homines vagari.

„ Sed me navi impone, qui tibi fuga-capta supplicavi,

„ Ne me interficiant: persequi enim *eos* me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ Non quidem jam te *conscendere*-volentem depellā à navi aequali:

„ Sed sequere; at illic amice-excipieris *de talibus* qualia habemus.

Sic utique locutus, ab-eo accepit aream hastam;

Et hanc super tabulata extendit navis remis-utrinque-agitata:

Conscendit autem & ipse navem pontum-transcuntem.

In puppi verò deinde *se*-dit; juxtaque seipsum.

Sedere-fecit Theoclymenum: illi autem rudentes solvertunt.

Telemachus verò socios hortatus iussit

Arma capessere: illi autem festinanter obediverunt.

Malum autem abiectum concavum intra receptaculum

Statuerant erectum; sinibusque colligarunt;

Traxeruntque vela alba bene-tordis soris.

His autem secundum ventum misit oculis-caeca Minerva,

Vehementem ingruentem per aerem, ut citissime

Navis emetiretur currens maris salisam aquam.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

Illam autem Phœbus appellebat, impulsa Jovis vento-secundo:

- Ἥλ' παρ' Ἠλιδά δ' ἴαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θεῶσιν,
 Ὀρμαίνων, ἥ κεν θάνατον φύγοι, ἥ κεν ἄλγῃ.
 300 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος Ὀφειρβῆς
 Δορπείτην· παρὰ δέ σφιν ἰδὲρπον ἄνδρες ἄλλοι.
 Αὐτὰρ ἱππὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔγγο,
 τοῖς Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῃν πειρητίζων,
 εἰ μιν ἔτ' ἐνδυκένως φίλοι, μεῖναι τε καλεῖσθε
 305 αὐτοῦ ἐνὶ σελυγῇ, ἣ δ' ὀτρύνει πόλινδ'·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἱταῖροι,
 Ἡῶδεν προτὶ ἔξυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
 Πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρήχῃ καὶ ἱταίρους.
 Ἀλλὰ μοι εὖ δ' ὑπόθευ, καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἱσθλὸν ὑπάσσαν·
 310 Ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 Πλάγχθομαι, εἰ κεν τις κοτύλην καὶ πύρρον δρέξῃ.
 Καὶ κ' ἐλθὼν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 Ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 Καὶ κεν μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 315 εἰ μοι δείκνον δοῖεν, δναίεα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὃ, ττι ἔλαιοιεν·
 Ἐκ γάρ τοι ἱένω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκαυσον,
 Ἑρμαῖο ἕκῃ διακτόρου, ὃς ῥά τε πάντων
 Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὑπάζει,
 320 Διησοσύνην οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος,
 Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα θανά καέσσαι,
 Δαιτρεῦσθαι τε, καὶ ὑπτήσσαι, καὶ οἶνοχοῆσαι·
 Οἶά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶνσι χέρνυς.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτῃ·
 325 Ὡς μοι ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 Ἐπλετο; ἣ σὺ γε πᾶγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
 Τὸν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Οὐ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων,
 330 Ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι, ἡδὲ χιτῶνας,
 Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,
 Οἳ σφιν ὑποδρῶσιν· ἐὺξεσι δὲ τράπεζαι
 Σίτου καὶ κρείων, ἡδ' οἶνου βεβρίθασιν.
 Ἀλλὰ μέν' οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεῖντι,
 335 οὔτ' ἐγὼ, οὔτε τις ἄλλος ἱταίων, οἳ μοι ἴσιν.
 Αὐτὰρ ἱπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα ἴσσει,
 Πέμψει δ' ἔπη σε κραδίη, θυμὸς τε καλεῖται.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας, δῖος Ὀδυσσεύς·
 340 Αἶψ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 Ὡς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλγος καὶ διζυὸς αἰνῆς·
 Πλαγχκτοσύνης δ' οὐκ ἔσι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 Ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 Ἄνδρες, ὅν κεν ἴκηται ἄλγῃ, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος.
 345 Νῦν δ' ἱππὶ ἰσχανάας, μεῖναι τέ με κείνον ἄνωγας,
 εἰπ' ἔγωγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 Πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδ᾽,
 εἴ ποτ' ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγᾷς ἡελίοιο,

Et apud Elida divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc verò rursus insulis immisit ~~eam~~ acutis,
 Cogitans, an mortem fugeret, an caperetur.
 Diversa autem in casa Ulysses & nobilis subuleus
 Cœnabant; apud verò ipsos cœnabant viri alii.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Inter hos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 An ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 Illic in stabulo, an hortaretur ad urbem ire;
 „ Audi nunc, Eumæe, aliique omnes socii;
 „ Mane ad urbem cupio discedere
 „ Mendicaturus, ut ne te atteram & socios.
 „ Sed me bene mone, & simul ductorem bonum præbe,
 „ Qui me illuc ducat: per autem urbem ipse ex-necessitate
 „ Vagabor, siquis forte poculum & panem porrexerit.
 „ Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 „ Nuncium dixerò prudenti Penelopæ,
 „ Et procis superbis me immiscuero,
 „ Si mihi forte cœnam dederint, cibum copiosum habentes.
 „ Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint:
 „ Etenim tibi dicam, tu autem attende, & me audi;
 „ Mercurij voluntate internuncii, (qui utique omnium
 „ Hominum operibus gratiam & gloriam præbet,)
 „ Officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 „ Ad ignemque bene cumulandum, lignaque sicca diffindenda,
 „ Adque-carne-dividendas, & ad-astandum, & ad-vinum-fum-
 „ Qualia scilicet optimis præstant inferiores. (dendum;
 Hunc autem valde indignatus allocutus es, Eumæe subulco;
 „ Hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 „ Fuit? certe omnino cupis illic perire,
 „ Si revera procorum vis ingredi cœtum,
 „ Quorum injuriaque, violentiaque, ad ferreum cœlum pervenit,
 „ Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 „ Sed juvenes, lænas bene-induti, & tunicas,
 „ Semperque nitidi capitibus & pulchris vultibus,
 „ Qui ipsis subministrant: bene-politæ autem mensæ
 „ Pane, & carnibus, & vino, oneratæ sunt.
 „ Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentem,
 „ Neque ego, neque quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 „ At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 „ Ille te lænaque, tunicaque, vestimentis induet,
 „ Mittetque, quo te cor, animusque jubet.
 Hunc autem respondit deinde patiens nobilis Ulysses;
 „ Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 „ Ut mihi, quod me cessare-fecisti ab errore & ærumna gravi:
 „ Errore enim non est pejus aliud hominibus:
 „ Sed propter perditum ventrem malas curas habent
 „ Viri, quemcumque invaserit vagatio, casusque, & dolor.
 „ Nunc verò quoniam detines, manereque me illum jubea;
 „ Dic age mihi de matre Ulyssis divini,
 „ Patreque, quem reliquit profectus, in senectutis limine,
 „ An alicubi adhuc vivat sub splendore Solis.

Ἡ ἤδη τέλῃσι, καὶ ἐν Αἶδαο δόμοισι.

320 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν·
Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·

355 Ἐκπάγλως γὰρ παῖδες δδύρεται οἰχομένοιῳ,
Κουριδῆς τ' Ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ δὲ μάλισα
Ἥκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γῆραϊ θῆκεν.
Ἡ δ' ἄχαι' οὐ παῖδες ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅς τις ἔμοιγε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι.

360 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, Ἀχέουσα περ ἔμπης,
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἔρσθαι,
Οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἄμα Κτιμένη ταυρυπέπλη,
Θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, τὴν δπλοτάτην τέκε παίδων·
Τῇ δμοῦ ἔτρεφόμεν, δλίγον δέ τί μ' ἦσσαν ἔτιμα.

365 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἔμφω,
Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, καὶ μυρὶ ἔλονται.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἐκείνη
Καλὰ μάλ' ἀμφίεσσα, ποτὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα·
Ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλαι δέ με κηρήδι μᾶλλον.

370 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ἧ ἐπιμίμνω·
Τῶν ἔφαγόν τ' ἐπίδν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελιχρὸν ἐστὶν ἀκούσαι
Οὔτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμτεσεν δίκην,

375 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶδες χατέουσιν
Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἔκασα πυθέσθαι·
Καὶ φαγέμεν, πῖέμεν τε· ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
Ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
380 Ὡ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔδν, Εὐμαιε συβώτα,
Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδας ἡδὲ τοκῆων.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἥδ' διαπράττετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἡ ἔνι ναιετάσκει πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·

385 Ἡ σέ γε μουνωθέντα παρ' ὀφείσιν, ἥ παρὰ βουστίν,
Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἡδ' ἐπέρασσαν
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν·
Ἐεῖν, ἐπεὶ ἄρ' δὴ ταῦτά μ' ἀνείραται ἡδὲ μεταλλᾶς,

390 Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνε τε οἶνον
Ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔτι μὲν εὐδεις,
Ἔσι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν· οὐδέ τι σε χρεῖ,
Πρὶν ἔρη, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολλὰς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,

395 Εὐδέτῳ ἔξελθῶν· ἄμα δ' ἦοι Φαινομένηφι
Δαιτνήσκεις, ἄμ' ὕεσσιν ἀνακτορίησιν ἐπέσθω.

Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντε τε δαιτυμένω τε,
Κῆδισιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισι,
Μυνομένοι· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἄνθρωπος,

400 Ὅφρι δὴ μάλα πελλὰ πάθῃ, καὶ πόλλ' ἀπαληθῇ.

„ An jam mortui sint, & in Plutonis sedibus.
 Hanc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
 „ Equidem tibi, hospes, valde accurate narrabo:
 „ Laërtes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicat semper,
 „ Ut anima *sibi* à membris pereat suis in sedibus:
 „ Vehementer enim de-filio dolet absente,
 „ Deque uxore quam-virginem-duxerat, prudente; quæ ipsam
 „ Tristitia-affecit mortua, & in cruda senectute posuit. (maxime
 „ Illa autem dolore de suo filio periit glorioso,
 „ Tristi morte: sic ne moriatur, quicumque mihi
 „ Hic habitans amicus sit, & amica faciat.
 „ Quamdiu quidem igitur illa erat, dolens quantumvis licet,
 „ Tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari & interrogare,
 „ Quoniam me ipsa nutrit, una cum Ctimena stolata,
 „ Filia eximia, quam minimam natu peperit liberorum:
 „ Cum hac simul nutriebar; paulo autem me minus honorabat.
 „ At postquam ad pubertatem optabilem pervenissemus ambo,
 „ Hanc quidem postea in Samum nuptum dederunt, & infiniti ac-
 „ At me lænaque tunicaque, vestimentis illa (ceperunt:
 „ Pulchris valde ubi-induisset, pedibusque calceamenta dedisset,
 „ Ad-agrum emisit; diligebat autem me corde magis.
 „ Nunc verò jam his indigeo; sed mihi ipsi
 „ Opus incremento-argent beati Dii, in quo versor:
 „ Ex-his comedique, bibique, & venerandis-hospitibus dedi.
 „ Ex domina autem haud dulce licet audire,
 „ Neque verbum; neque quod opus; quantum malum incidit
 „ Viri superbi: valde verò famuli indigent (domui,
 „ Coram domina loqui, & singula interrogare;
 „ Et comedere, biberoque; deinde autem & aliquid portare
 „ Ad-agrum, qualia utique animum semper famulis iustificunt;
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Papæ! ut parvulus existens, Eumææ subulce,
 „ Multum jactatus-es seorsum à tua patria & parentibus.
 „ Sed age mihi hoc dic & accurate narra,
 „ An vastata sit urbs virorum viis-spatiosi,
 „ In qua habitabat pater & veneranda mater;
 „ An te solum relictum apud oves, vel apud boves,
 „ Viri hostiles navibus ceperint, & vendiderint
 „ Hujusce viri ad sedes; hic autem dignum pretium dederit?
 Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
 „ Hospes, quoniam jam hæc me percontaris & interrogas,
 „ Silentio nunc attende & delectare, bibeque vinum
 „ Sedens; hæc autem noctes immensæ: licet quidem dormire,
 „ Licet etiam sese-obluctantibus audire; neque omnino te oportet,
 „ Ante horam, cubitum-ire: nocumentum est & multus somnus.
 „ Cæterorum autem quemcumque cor & animus jubet,
 „ Decubet egressus: simul autem atque aurora illuxerit,
 „ Pastus, simul sues heriles sequatur.
 „ Nos autem in casa bibentesque comedentesque,
 „ Doloribus altor-alterius delectemur tristibus,
 „ Recordantes; etenim etiam doloribus delectatur vir, (raverit.
 „ Quicumque scilicet valde multa passus fuerit, & multum er-

- Τούτοι δέ τοι ἱέρω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἥδ' ἀμεταλλῆς.
 Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, (εἰπου ἀκούεις,) ὅρτυγίης καθύπερθεον, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 Οὐτι περιπληθὺς λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 405 Εὐβοτὸς, εὐμηλὸς, οἶνοπληθὺς, πολύπυρος·
 Πείνη δ' εὐποτὸς δῆμον ἐσέρχεται, εὐδὲ τις ἕλλη
 Νούτος ἐπὶ συγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ἄλλ' ὅτε γηράσκουσιν πόλιν κατὰ Φῦλ' ἀνθρώπων,
 Ἐλδὸν ἀργυρέτοξος Ἀπόλλων Ἀρτίμιδι ξύν,
 410 Οἷς ἀγαστὺς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἐνθα δὲν πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασαι·
 Τῆσιν δ' ἀμφοτέρησι πατὴρ ἑμὸς ἐμβασίλευε
 Κτήσιος Ὀρμενίδης; ἐπικαίκελος ἀθανάτοισιν.
 Ἐνθα δὲ φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἑνδρες
 415 Τρέπεται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ
 Ἔσπε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Καλὴ τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' αἰδούει·
 Τὴν δ' ἔρα φοίνικες πολυκαίκελοι ἡπερόπειον·
 Πλανούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηὶ,
 420 Εὐνὴ καὶ φιλότῃ· τὰ τε φρένας ἡπεροπέει
 Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔσιν.
 Εἰρώτα δ' ἥ πῦτα, τίς εἴη, καὶ πᾶθεν ἔλθοι·
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφὺς δ' αἶ·
 Ἐκ μὲν Σιδῶνος παλυχέλου αἰχρόματι εἶναι·
 425 Κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ βυδὼν ἀφνειοῖο·
 Ἄλλὰ μ' ἀνῆρταξεν Τάφιοι, λήϊστος ἄνδρες,
 Ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασεν δέ με δούρ' ἀγαγόντας
 Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἕξιον ὄνον ἔδωκεν.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνῃρ, ὅς ἐμίσγετο λάβῃ·
 430 Ἡ βὰ κα νῦν πάλιν αὐτίς ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἔπειο,
 Ὅφρα ἴδῃς πατὴρ καὶ μητὴρ ὑπερεφὺς δ' αἶ,
 Αὐτοὺς τ'; ἡ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, καὶ ἄφνειοι καλίσονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 435 Ὅρκῳ πιεσθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευε
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔ' ἔμοσαν τε, τελευτήσαν τε τὸν ἔργον,
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Σογῆ νῦν, μή τις με προσκυδάτω ἐπείσσειν
 440 Τρυπτέρων ἐτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ,
 Ἡ ποῦ ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 Ἐλδὸν ἐξείπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδύσῃ
 Δασμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὅμῃν δ' ἐπιφράσσειτ' ἑλάν·
 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγεται δ' ὄνον ἰδαῖον.
 445 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλεῖν βιότοιο γένηται,
 Ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα βοῶς ἐς δώμαθ' ἰκίσθω·
 Οἶσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
 Καὶ δέ κεν ἕλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην·
 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῷος ἐνὶ μεγάροισι ἀτιτάλλω,
 450 Κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε,
 Τὸν κεν ἔγοιμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὅμῃν μυρίον ὄνον
 Ἄλφοι, ὅπῃ παρέσχητε πρὸς ἀλλοθρόβους ἀνθρώπων.

29 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris & interrogas.
 30 Insula quedam Syria vocatur, (sicubi audis,)
 31 Ortygiam supra; ubi conversiones Solis,
 32 Non ita valde magna; sed bona quidem,
 33 Fertilis-bouum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax;
 34 Fames verò nunquam populum invadit, neque ullus alius
 35 Morbus odiosus incidit miseris mortalibus;
 36 Sed quando senescant in urbe gentes hominum,
 37 Veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,
 38 Suis lenibus telis aggrediens interficere-solet.
 39 Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt:
 40 His verò ambabus pater meus imperabat
 41 Ctesus Ormenides, assimilis immortalibus.
 42 Illuc autem Phœnices re-nautica-inclyti venerunt viri
 43 Veteratores, innumeras ducentes merces-ludicras nave nigra.
 44 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo
 45 Pulchraque magnaue, & splendorum operum perita:
 46 Hanc autem Phœnices callidi decipiebant:
 47 Cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud navim,
 48 Concubitu & amore; quæ scilicet mentes decipiunt
 49 Imbecillis mulieribus; etiam si qua frugi fuerit.
 50 Interrogabat autem postea, quænam esset, & unde venisset:
 51 Hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum;
 52 Ex Sidone quidem abundante-aëris gloriior esse;
 53 Filia verò sum Arybantis ego abunde divitis:
 54 Sed me abripuerunt Taphii latrones viri,
 55 Ex agro venientem; vendideruntque me huc deductam.
 56 Huiusce viri ad ædes: hic autem dignum pretium dedit.
 57 Hanc autem rursus allocutus est vir, qui cum ea mixtus erat
 58 Nunquid jam retro rursus una nos domum sequeris, (clam;
 59 Ut videas patris & matris altam domum,
 60 Ipsosque? certe enim etiamnum sunt, & divites vocantur.
 61 Hunc verò rursus allocuta est mulier, & respondit sermone:
 62 Effet & hoc, si mihi velletis, nautæ,
 63 Jurejurando fidem-dare; incolumem me domum abducturos.
 64 Sic dixit: illi autem omnes jurabant, sicut iussit.
 65 At postquam jurassentque, perfecissentque iurjurandum,
 66 Inter eos utique rursus locuta est mulier, & respondit sermone:
 67 Tacite-agatis nunc; ne quis me alloquatur verbis
 68 Vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 69 Vel alicubi ad fontem; ne quis ad domum senil
 70 Profectus dicat; is autem suspicatus liget me
 71 Vinculo in gravi, vobis verò molietur mortem.
 72 Sed retinete in mente verbum; & properate emptionem via-
 73 At quando jam navis plena victu fuerit, (ticonum.
 74 Nuncius mihi deinde celeriter ad sedes veniat:
 75 Afferam enim & aurum, quodcumque sub-manus venerit:
 76 Quin & aliud naulum ego volens sane dedero:
 77 Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 78 Astutum jam talem, simul-cursitantem foras;
 79 Hunc duxero in navim; hic verò vobis infinitū precium (mines.
 80 Comparaverit, ubicumq; vendendum-transuleritis ad alienos ho-
 81 Hæc

- Ἦ μὲν ἥρ' ὡς εἰποῦσ', ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.
 Οἱ δ' ἐνισταὶν ἔκπντα παρ' ἡμῖν αὖτις μένοντες
 455 Ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολλὸν ἐμπολῶντο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 Καὶ τέτ' ἥρ' ἠγγελλον ἦκαν, ὃς ἀγγεῖλαιε γυναικί·
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἱμοῦ πρὸς δώματα πατρὸς,
 Χρῦσεν ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο.
 460 Τὸν μὲν ἥρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
 Χεῖραςιν ἀμφαφῶντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωντο,
 ὦνον ὑπὸσχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δ' καννεύσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·
 Ἦ δ' ἐπὶ χεῖρδ' ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 465 Εὖρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμῖν δέπας ἡδὲ τραπέζας
 Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μευ πατέρ' ἀμφεπίνοντο.
 Οἱ μὲν ἥρ' ἐς ὄψκον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν·
 Ἦ δ' αἶψα τρεῖς ἔλειςσιν κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ
 Ἐκφερον· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ δμῶν ἔσειφροσύνησι·
 470 Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιδωντὸ τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες,
 Ἐνθ' ἥρα φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ὠκύαλος νηὺς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
 Νῆα ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἵαλλεν.
 475 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμῶρ·
 Ἀλλ' ὅτ' ἥρ' Ἰβδομον ἡμῶρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
 Ἀντλῶ δ' ἐνδοῦπησε πασοῦσ', ὡς εἰναλὴ κῆξ·
 Καὶ τὴν μὲν φύκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 480 Ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λητόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' ἰθάκη ἐπέλασσε φέρων ἔνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 Ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μῦθον·
 485 Εὖμκι', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 Ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἔλγεα θυμῷ.
 Ἀλλ' ἦτοι σοι μὲν πικρὰ καὶ κακῇ ἐσθλὸν ἔθηκε
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 Ἠπίου, ὃς δὴ τοι παρέχει βρῶσιν τε πόσιν τε
 490 Ἐνδυκῶς· ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἕζε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 Αἶψα γὰρ ἡδὲς ἦλθεν εὐθρόνος. Οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
 495 Τηλεμάχου ἔταροι λύον ἱστία· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρπμοῖς·
 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἰθέσπα οἶον.
 500 Αὐτὰρ ἐπὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθον·
 Τμῆς μὲν νῦν ἕσυχ' ἐλκύνετε νῆα μέλαιναν·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπελεύσομαι, ἡδὲ βοτῆρας·
 Ἐσπέριος δ' εἰς ἡγυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι·

„ Hæc quidem sic fata, abiit ad ædes pulchras;
 „ Illi autem per annum totum apud nos ibidem manentes:
 „ In navi cava facultates multas emebant:
 „ Sed quando jam cava navis onerata erat ipsis ad-redeundam,
 „ Tunc utique nunciam miserunt, qui nunciaret mulieri:
 „ Venit vir solers mei ad ædes patris,
 „ Aureum monile habens; electris autem interfertum erat;
 „ Hoc quidem in domo famula & veneranda mater
 „ Manibus trahebant, & oculis spectabant,
 „ Pretium pollicitæ: ille autem huic inquit tacite.
 „ Atque ille quidem postquam innuerat, cavam ad navem ivit &
 „ Hæc autem me manu prehensam sedibus eduxit foras;
 „ Invenit verò in vestibulo & poculum & mensas
 „ Virorum convivarum, qui circa meum patrem versabantur.
 „ Illi quidem in concionem processerunt, populiq; cursum:
 „ Hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 „ Efferebat; at ego sequebar stultitia:
 „ Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 „ Nos verò in portum inclytum venimus celeriter profecti,
 „ Ubi scilicet Phœnicum erat virorum velox-in-mari navis.
 „ Hi quidem deinde nave-consensu navigabant humidas vias;
 „ Nobis navi impositis: Jupiter autem ventum-secundum immitte-
 „ Sex diebus quidem simul navigabamus nocteque & die; (bat.
 „ Sed quando septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
 „ Deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 „ In-sentinam verò ea insonuit lapsa, sicut marina fidica:
 „ Et hanc quidem phocis & piscibus escam futuram
 „ Ejecerunt: at ego sollicitus eram, dolens corde.
 „ Hos autem Ithaca appulit ferens ventusque & aqua;
 „ Ubi me Laërtes erit possessionibus suis.
 „ Sic hanc quoque terram ego vidi oculis.
 „ Huic autem tursus nobilis Ulysses respondit sermone;
 „ Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 „ Hæc singula dicens, quot scilicet passus sis dolores animo.
 „ Sed sano tibi quidem etiam ad malum bonum apposuit
 „ Jupiter, quippe in viri ædes pervenisti multa perpeilus.
 „ Mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 „ Accurate; degis autem bonam vitam: at ego
 „ Multas hominum per urbes vagans hac venio.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 „ Dormierunt verò non multum in tempus, sed paululum;
 „ Statim enim aurora venit pulchro-solio. At ad terram
 „ Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 „ Confestim; ipsamque navem in stationem subduxerunt remis:
 „ Anchoras autem ejecerunt, ac retinacula alligaverunt:
 „ Ipsique porro egrediebantur in littus maris,
 „ Coenamque parabant, miscebantque generosum vinum.
 „ At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 „ His utique Telemachus prudens exordiebatur sermonem;
 „ „ Ves quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 „ „ At ego agnum adibo, & pastores:
 „ „ Vespertinus verò in urbem, visis meis operibus, revertar:
 „ „ Mino

- 505 Ἥδ' ἐν δὲ κεν ὕμνῳ ἔδοντοριον παραλείπων,
 Δαῖτ' ἀγαθὴν κραιὼν τε καὶ οἶνου ἡδυπότοις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Πῆ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
 Ἀνδρῶν, οἱ κραιῶν Ἰάκην κατακυραινέουσιν;
 510 Ἡ ἰὺς σῆς μητρός ἴω καὶ σοὶο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 Ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε καλοῖμην
 Ἐρχεσθ'. οὐ γὰρ τοι ξενίων ποθὴ· ἀλλὰ σοι αὐτὰ
 Χείρον· ἱππὶ τοι ἐγὼν μὲν ἀπίσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 515 Ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἔπο τῶν ὑπερτέρῳ ἔδον ὕφαινε.
 Ἀλλὰ τοι ἕλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὅν κεν ἴκηαι,
 Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Τὸν νῦν Ἰσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰσρόνουσιν·
 520 Καὶ γὰρ πολλὸν ἔρις ἐσθλὴ, μέμονέν τε μάλις
 Μητέρ' ἱμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσεὺς γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν· Ὀλέμπιος, αἰθέρι τάνων,
 Εἰ καὶ σφιν πρὶ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἦμαρ.
 Ὡς ἔρα οἱ εἰπόντι ἐπάπτατο δεξιὸς ὕνις,
 525 Κίρκης, Ἀπέλλωνος τευχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεςσε
 Τίλλε πίλεμαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῖρον ἔραζε,
 Μεσσηγυρὸς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχου.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἐπονόσφι καλίσσας,
 Ἐν τ' ἔρα οἱ φῶ χαιρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνέμαζε·
 530 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἔνευ θεῶ ἐπτάτο δεξιὸς ὕνις·
 Ἐγνων γάρ μιν ἱσάντα ἰδὼν, οἶνον δέοντα.
 Τμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένους βασιλεύτερον ἕλλο
 Ἐν δόμῳ Ἰάκης, ἀλλ' ὅμοις κραιῶν αἰεὶ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 535 Ἀγὰρ τοῦτο, ξείνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 Τῷ κε τάχα γνώης φιλότρητά τε πολλὰ τε δῶρε
 Ἐξ ἑμαυτοῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντῶμενος μακαρίζῃ.
 Ἡ, καὶ Πείραιον προσφώνεε πικρὸν ἱταῖρον·
 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τά περ ἕλλα μάλις
 540 Πείθῃ ἡμῶν ἐτάρων, οἱ μοι Πύλον εἰς ἡμ' ἔποντο·
 Καὶ νῦν μοι τὸν ξείνον ἔγνω ἐν δώμασι σοίσιν
 Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τίμεν, εἰσόκεν ἔλθῃ.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤϊδα·
 Τηλέμαχ', εἰ γὰρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνης,
 545 Τόνδε δ' ἐγὼ κομῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσαι.
 Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταῖρους
 Αὐτοὺς τ' ἀμβλείναι, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' ἄσβινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδέετο καλὰ πόδιλα,
 550 Εἶλετο δ' ἡλκισμὸν ἔγχος, ἡκαχμένον ἔδει χαλκῷ,
 Νηὸς ἀπ' ἱερὸφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσῃ ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεοῖο.
 Τὸν δ' ὡκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὕφρ' ἴκετ' ἡδλῆν,
 555 Ἐνθα οἱ ἦσαν ὕς μάλα μυρίαί, ἦσι συβώτης
 Ἐστλὸς ἔδον ἐνίσταεν, ἀνέστησιν ἦκα εἰδώς.

„ Mane autem vobis viaticum apposuiro,
 „ Convivium bonum carnumque & vini dulcis.
 Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 „ Quoniam enim ego, dilecte fili, ibo? cujusnam ades accedam
 „ Virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 „ An recta tuam matrem adibo & tuam domum?
 Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Alioquin quidem te ego & nostram-ad-domum juberem
 „ Ire, haud enim tibi xeniorum desiderium esset; sed tibi ipsi *navis*
 „ Pejus erit: quoniam tibi ego quidem abero, neque te mater
 „ Videbit; nequaquam enim frequenter prociis in domo
 „ Apparet; sed seorsum-ab his in superiore-*adum*-parte telam
 „ At tibi alium virum indicabo, quem ades, (textit.
 „ Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 „ Quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt:
 „ Etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 „ Matrem meam ducere-uxorem, & Ulyssis munus habere.
 „ Sed hæc sane Jupiter novit Olympius, in æthere habitans,
 „ An & ipsis ante nuptias perficiat-makum diem.
 Sic utique ei locuto supervolavit dextera avis,
 Accipiter, Apollinis velox nuncius; pedibus autem
 Vellebat columbam tenens, permas autem defundebat ad terram,
 In medio inter navemque & ipsum Telemachum.
 Illum autem Theoclymenus à sociis seorsum ubi-vocasset,
 Inhæsitque ei manus, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera alas;
 „ Cognovi enim ipsam contra intuitus auguralem esse.
 „ Vestro autem non est genere regallus aliud
 „ In populo Ithacæ; sed vos potentes semper.
 Hunc autem statim Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 „ Ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona
 „ Ex me; adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 Dixit, & Piræum allocutus est fidum socium;
 „ Piræe Clytide, tu etenim mihi aliis etiam *in rebus* maxime
 „ Obsequeris meorum sociorum, qui me in Pyrum comitati sunt:
 „ Etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 „ Accurate tracta & honora, donec venero.
 Hunc autem rursus Piræus hasta inclytus contra allocutus est;
 „ Telemache, etiam si enim tu multo tempore hic maneat,
 „ Hunc tamen ego curabo; xeniorum autem ei desiderium non erit.
 Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 Ipsosque conscendere, & retinacula solvere.
 Hi autem statim conscendebant, & in transtris sedebant.
 Telemachus verò sub pedibus ligavit pulchros calceos,
 Sumpsitque validam hastam præfixam acuto aere,
 Navis à tabulatis: illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem sursum-acti navigabant in urbem, sicut jusserat
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec ve-
 Ubi ei erant suæ valde multæ, apud quas subulcus (nit in cortem;
 Bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Π.
Ρ Α Υ Ω , Δ Ι Α Σ

Ἵπότεσις.

Ἐλθόντος εἰς τοὺς ἀγροὺς Τηλεμάχου, πέμπεται Εὐμαιος εἰς τὴν πόλιν, ὁφείλων ἐπαγγελῆσαι τοῦ δεσπότης τὴν παρ-
ουσίαν. Γίνεται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν υἱὸν ἀνα-
γνωρισμὸς, κατὰ βούλησιν Ἀθηναίης, καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἐνέδραν
Τηλεμάχου τεταγμένων ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποστροφῇ.

ΠΙ δ' ἔρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὄν.

Τὸ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσσεὺς καὶ θεῖος Ὀφρεβδός
Ἐντύοντ' ἕρισον ἅμ' ἧοί, κειπαμένω πῦρ,
Ἐκπεμπάν τε νομῆας ἅρ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνας ὀλακόμεναι,
5 Οὐδ' ὕλαον προσιόντα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, πῆρι τε κτύπος ἦλθε ποδοτῖν.
Αἶψα δ' ἔρ' Εὐμαιὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εὐμαί', ἡ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
ἥ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνας οὐχ' ὀλάουσιν,
10 Ἀλλὰ περισσαινούς· ποδῶν δ' ὑπὸ δούπον ἀκούω.

Οὐκὼ πᾶν εἰρήτο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱός·
Ἐση ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνδρούρεα συβώτης·
Ἐκ δ' ἔρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγχι, τοῖς ἱπνεῖτο,
Κιρναὶς αἰθόπα εἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλυσ' ἀναικτος·
15 Κύσσε δέ μιν κοφαλὴν τε, καὶ ἑμφῶ φάεα καλὰ,
Χεῖρας τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπτεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγναπάζει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνικυτῷ,
Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·

20 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος Ὀφρεβδός
Πάντα κύσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἔγγωγα
Ὀφεσθαι ἰφάμην. ἐπεὶ ἄχρεο νῆϊ Πύλῳνδε·

85 Ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσαρβὼν νῆον ἑλλαθὲν ἄνδρον ἔδνται.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται, οὐδ' νομῆας,
Ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὥς γάρ νύ τοι εὖαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστῆρων προσερῶν αἰδήλον ὕμιλον.

30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
Ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέβειν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ἦδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγνημεν· Ὀδυσσεὺς δὲ πῶς εὖνῃ

35 Χῆται ἀνευναίων κάκ' ἀράχνια κέλται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὕρχαμος ἀνδρῶν·
Καὶ λίην καίη γὰρ μένει τετραπότι θυμῷ·
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νῦντες τε καὶ ἡμέτεα δακρυρροούσῃ.

O D Y S S E Æ H O M E R I X V L
L I B R I

Argumentum.

Post adventem Telemachi in agrum, Eumæus in urbem mittitur qui debebat nunciare præsentiam heri sui. Fit autem deinceps Ulyssis apud filium agnitio secundum voluntatem Minervæ, & ad insidias Telemachi ordinatum in urbem reversio.

II. Telemachus agnoscit patrem suum.

Diversa autem ex parte in casa Ulysses & nobilis subulcus
Parabant jentaculum simul cum aurora, accenso igno,
Emiserantque pastores cum congregatis suis.
Telemachum verò circum-adulabantur canes latratores,
Neque illatrabant advenienti: animadvertit autem nobilis Ulysses
Adulantes canes; circumque sonus venit pedum:
Statim autem Eumæum verbis alatis allocutus est;
„ Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,
„ Vel & notus alius; quoniam canes non latrant,
„ Sed circum-adulantur; pedum autem subtus sonum audio:
Nondum totus dictus erat sermo, quum ei dilectus filius
Stetit in vestibulis: perculsus autem profiliit subulcus;
Atque ex ejus manibus ceciderunt vasa, quibus utebatur,
Miscens generosum vinum: ipse verò obvius ivit hero;
Osculatusque est ipsi caputque & ambo lumina pulchra,
Manusque ambas: uber autem ei excidit lachryma.
Sicut verò pater suum filium bene volens amplectitur,
Reversum ex longinqua terra decimo anno,
Unicum, in-senectute-genitum, ob quem dolores multos passus sit:
Sic tunc Telemachum deo-parem nobilis subulcus
Totum osculatus est circumplexus, tanquam ex morte elapsus;
Et lugens verbis alatis allocutus est;
„ Venisti, Telemache, dulce lumen; non te amplius ego
„ Me visurum putabam, postquam ivisti navi ad-Pylum:
„ Sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
„ Delecter inspicies recens aliunde-intus existentem.
„ Nequaquam enim frequenter agrum adis, neque pastores;
„ Sed in-urbe-manes: sic enim tibi placet animo,
„ Virorum procorum aspicere perniciosum cœtum.
Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
„ Erit sic, pater: tul enim causa huc venio,
„ Ut teque videam oculis, & sermonem audiam,
„ An mihi adhuc in ædibus mater maneat; an aliquis jam
„ Virorum alius eam duxerit-uxorem; Ulyssis autem alicubi cubile
„ Inopia stragularum malas araneas jaceat habens.
Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
„ Et omnino illa manet patienti animo
„ Tuis in ædibus: luctuose verò ei semper
„ Pereunt noctesque & dies lachrymas-fundenti.

Sic utique locutus, ei accepit aeream lanceam:

At ille introibat, & transivit lapideum limen.

Ei autem sedem ingresso pater cessit Ulysses:

Telemachus verò ex altera parte prohibebat, dixitque;

„Sede, ô hospes; nos autem & alibi invenimus sedem

„Tugurio in nostro: adest nempe vir, qui deponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus proinde sedebat: huic autem

Substravit viridia virgulta, & pellem insuper; (subulcus

Ubi sedebat deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus

Assarum, quas scilicet priori die reliquerant comedentes;

Panem autem festinanter accumulabat in canistris;

Deindeque in poculo miscebat dulce vinum:

Ipse verò è regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

At postquam potus & cibi desiderium exemissent,

Tunc demum Telemachus allocutus est nobilem subulcum;

„Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum natus

„Duxerunt in Ithacam? quinam se esse gloriabantur?

„Nequaquam enim ipsum peditem puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;

„Equidem tibi, fili, vera omnia dicam:

„Ex Creta quidem genus gloriatur lata:

„Dicit autem & multas hominum urbes peragrassè

„Errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

„Nunc autem demum Thesprotorum virorum ex nave elapsus

„Venit meum ad stabulum: ego verò tibi in-manus-eum-tradam

„Fac, quomodo vis; supplicem autem tibi & profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„Eumæe, certe valde hoc verbum triste dixisti:

„Quomodo enim jam hospitem ego suscipiam domi?

„Ipse quidem juvenis sum, & nondum manibus confidi

„Vikum propulsare, quando quis prior lacessiverit.

„Matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,

„An illic apud me maneat, & domum curet,

„Torumque reverens mariti, populique famum,

„An jam una sequatur Achivorum eum, quicumque optime

„Ambit eum in sedibus vir, & plurima dederit.

„Sed sane hospitem, quoniam tuam advenit domum,

„Induam ipsam lænaque tunicaque, vestimentis pulchris;

„Dabo etiam ensē ancipitem, & pedibus calcamenta;

„Mittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

„Sin velis tu, curato eum in stabulis detentum:

„Vestimenta autem huc ego mittam, & cibum omnigenum,

„Ad-edendum, ut ne te atterat & socios.

„Illuc verò haud ipsum ego ad procos sivero

„Ire; valde enim petulantem insolentiam habent,

„Ne ipsum convitiis-proscindant, mihi autem dolor erit gravis.

„Efficere autem difficile quid inter plures existentem,

„Vikum etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

„Illum autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;

„O amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,

„Cen-

- Ἡ μάλα μιν καταδάπτει ἀκούοντας φίλον ἦτορ,
 Οἷα φατὶ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 Ἐν μεγάροις, δέκητι σείειν τοιοῦτον ἴοντος.
- 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνησαι, ἥ σέ γε λαοὶ
 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι ἑοῦ δμῶϊ·
 Ἡ τι κασιγνήταις ἐπιμέμφομαι· οἷσι περ ἄνῃρ
 Μαρναμένοις πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκεος ὄρηται.
- 100 Αἶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἥ καὶ αὐτὸς
 Ἐλθοι ἀλητεύων· (εἴ τι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·)
 Ἐλθὼι ἔπειτ' ἀπ' ἑμοῖο κάρη τά μοι ἀλλότριος φῶς,
 Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κενὸν πάνταςσι γενόμην,
 Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδην Ὀδυσῆος.
- 105 Εἰ δ' αὖ με πληθύνει δαμασκάλατο μῦθον ἴντη,
 Βασιλείην κ' ἐν ἑμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
 Τεινάμεν, ἥ τὰδε γ' αἶν ἀεικέα ἔργ' ἐράσασθαι,
 Ξείνους τε συφελιζομένους, δμῶές τε γυναῖκας
 Ῥυζάζοντας ἀεικαλῶς κατὰ δώματα καλά·
- 110 Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, καὶ εἶτον ἔδοντας.
 Μὰ ψ, αὐτως, ἀτέλεσον, ἀννήνυσσ' ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
- 115 Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσι περ ἄνῃρ
 Μαρναμένοις πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκεος ὄρηται·
 Ωδὲ γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μῦθονσε Κρονίων·
 Μῦθον Λαέρτην Ἀρκέσιος υἱὸν ἔτικτε,
 Μῦθον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
- 120 Μῦθον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόκητο·
 Τῷ νῦν δυσμένεας μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἥριςοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσσοι κρاناὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
- 125 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρναίται συγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ Φθινύθουσιν ἔδοντας
 Οἶκον ἑμόν· τάχα δὴ με διαβρβαίσουσιν καὶ αὐτόν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνοισι κεῖται.
- 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 Εἴφ', ὅτι οἶσῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 Οἷη ἀπαγγεῖλας· τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
 Πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἑμοὶ κακὰ μηχανῶνται.
- 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐκμαιεὺς ὅττι
 Γινώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι καλεῖσθαι.
 Ἀλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἔγγελας ἔλθω
 Δυσμόρῃ· ὃς τέως μὲν Ὀδυσῆος μέγ' ἀχέων,
- 140 Ἔργα τ' ἐκοπτεύεσκε, μετὰ δμῶων δ' ἐνὶ οἴκῳ
 Πᾶς καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνέγῃ·
 Αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σὺ γε ὥχσο νηὶ Πύλονδε,
 Οὐπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πείμεν αὐτῶς,

„ Certe valde meum corroditur audientis dilectum cor,
 „ Qualia dicitis procos injusta moliri
 „ In sedibus, invito te, talis cum sis.
 „ Dic mihi, an sponte succumbas; an te populus
 „ Oderit in civitate, obsequentes dei voci:
 „ An de-fratribus queraris; quibus scilicet vir
 „ Pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta sit.
 „ Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 „ Vel filius ex Ulyssæ eximio, vel etiam ipse
 „ Venerit errans: (adhuc enim & spei copia est.)
 „ Illico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 „ Si non ego illis malum omnibus fierem,
 „ Profectus in domum Laertiæ Ulyssis.
 „ Sin contra me multitudine domarent solum existentem,
 „ Mallem in meis interfectus sedibus
 „ Mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 „ Hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 „ Illos violantes indigne in sedibus pulebris;
 „ Et vinum exhaustum, & cibum comedentes
 „ Temere, incassum, in-infinitum, incompleto in opere.
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Equidem tibi, hospes, valde accurate dicam;
 „ Neque omnino mihi omnis populus invisus irascitur,
 „ Neque de-fratribus queror; quibus scilicet vir
 „ Pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta sit:
 „ Ita enim nostrum genus solitariæ fecit Jupiter;
 „ Solum Laertem Arceus filium genuit;
 „ Solum autem rursus Ulyssæm pater genuit; at Ulysses
 „ Solum me in sedibus genitum liquit, neque fructus est:
 „ Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 „ Dulichioque, Simæque, & nemorose Zacyntho;
 „ Et quot in aspera Ithaca dominantur,
 „ Tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 „ Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, neque finem
 „ Facere potest; hi autem consumunt comedentes
 „ Domum meam: cito utique me perdent & ipsum.
 „ Sed sane hæc quidem deorum in genibus posita sunt.
 „ Pater, tu verò vade ocyus, prudenti Penelope
 „ Dic, quòd ei salvus sum, & ex Pylo veni.
 „ At ego hic manebo; tu autem huc redi,
 „ Soli ubi-nunciaris; aliorum verò nullus Achivorum
 „ Audiat: multi enim mihi mala moliantur.
 „ Huic autem respondens, allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 „ Sed age mihi hoc dic & accurate narra,
 „ An & Laerti eadem via nuncius eam
 „ Infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssæ valde dolens,
 „ Operaque inspectabat, & cum famulis in domo
 „ Bibebat & comedebat, quando animus in pectoribus juberet;
 „ At nunc, ex quo tu utique ivisti navi ad-Pylum,
 „ Nondum ipsum dicunt comedisse & bibisse solito modo:

- 214 Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ ζεναχῆ τε γόνι τε
 245 Ἦσαι· ἰδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀρεόφιν χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 "Ἄλγιον, ἀλλ' ἔμψυ μιν ἔασομεν, ἀχνομένον περ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρευτα πάντα βροτοῖσι,
 Πρωτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 250 Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὅπισθε κίε, μηδὲ κατ' ἀγροὺς
 Πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἄτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 Ἀμφίπολον ταμῖν δρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλαι γέροντι.
 Ἦ βα, καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα·
 255 Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πέλυνδ' ἔεν· οὐδ' ἔρ' Ἀθήνην
 Λῆθεν ἀπὸ σταμοῖο κιδὼν Εὐμαχίος Ὀφορβός·
 Ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλλε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 Καλῇ τε, μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθρονον κλισίης Ὀδυσῆϊ Φανείσῃ·
 260 Οὐδ' ἔρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν·
 (Οὐ γὰρ πῶ πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς·
 Ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε, κύνας τε ἴδον, καὶ ῥ' οὐχ' ὄλαόντο;
 Κνυζήμεν δ' ἐτέρωσσε διὰ σταμοῖο φέβησεν.
 Ἦ δ' ἔρ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 265 Ἐκ δ' ἦλθεν μαγάρῳ παρὰ μέγα ταχίον αὐλῆς,
 Στῇ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦδῃ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπὶ κευθε,
 Ὡς ἂν κνησῇσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
 270 Ἐρχησθον προτὶ ἔξυ περικλυτόν· οὐδ' ἔγδ' αὐτῇ
 Διόν κεν σφῶν ἔσομαι, μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἦ, καὶ χρυσεῇ ῥάβδῳ ἱπεμάσσετ' Ἀθήνη·
 Φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα,
 Θῆκ' ἀμφὶ σῆθεσσι· δέμας δ' ὤφειλλε καὶ ἦβην.
 275 Ἀψ δὲ μαλαγχορῆς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 Κυάναι δ' ἐγίνοντο θειράδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἔρ' ὥς ἔρξασα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 Ταρβήσας δ' ἐτέρωσσε βάλ' ὕμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 280 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτέρβεντα προσήδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, Φάνης νέον, ἦλ πάροιθεν,
 Ἀλλὰ δὲ εἶματ' ἔχεις, καὶ τοι χρᾶς οὐκ ἔδ' ἑμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 Ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι μεχαρισμένα δώσομεν ἱρὰ,
 285 Ἦδὲ χρύσεια δῶρα τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμίην.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Οὐ τίς τοι θεὸς εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἔσκαεις;
 Ἀλλὰ πατὴρ τοός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ ζεναχίζων
 Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 290 Ὡς ἔρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καδ δὲ παρειῶν
 Δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεῖ.
 Τηλέμαχος δ', (οὐ γὰρ πῶ ἔπειθετο ὃν πατέρ' εἶναι,)
 Ἐξᾶπτε μιν ἔπεισεν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἑμὸς· ἀλλὰ με δαίμων
 295 Θίλγει, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ἰδυρόμενος ζεναχίζω·

„ Neque opera inspexisse; sed suspirioque luctuque
 „ Sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Tristius est; sed omnino ipsum sinemus, dolentem licet.
 „ Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortalibus.
 „ Primum patris eligeremus reditus diem.
 „ Sed tu, ubi-nunciaveris, revertere; neque per agros
 „ Vagare ad illum: at matri dic,
 „ Ut famulam œconomam *ir-jubeat* quam citissime
 „ Clam; illa etenim nunciaverit seni. (calceos;
 Dixit utique, & excitavit subulcum: ille autem cepit manibus
 Ligatisque *iii* sub pedibus ad urbem ibat: neque sane Minervam
 Latebat à stabulo profectus Eumæus subulcus:
 Sed ea prope venit: corpore verò assimilata est mulieri
 Pulchræque, magnæque, & splendida opera doctæ.
 Stetit autem è-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 Neque Telemachus vidit coram, neque advertit:
 (Nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 Sed Ulyssisque, canesque viderunt, & proinde non latraverunt,
 Cum-gannitu autem aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit verò nobilis Ulysses;
 Exivit autem domo extra magnum murum cortis,
 Stetitque ante ipsam: illum verò allocuta est Minerva;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Jam nunc tuo filio verbum dic, neque cela;
 „ Ut procis mortem & fatum moliti
 „ Eat ad urbem inclytam: neque ego ipsa
 „ Diu à vobis abero, prompta ad pugnandum.
 Dixit, & aurea virga tetigit eum Minerva:
 Vestem quidem ei primum bene-lotam & tunicam,
 Posuit circum pectora; corpusque auxit & vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæ verò distentæ sunt;
 Cæruleique facti sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita cum-fecisset, abiit: at Ulysses
 Ivit in-casam: stupuit verò ipsam dilectus filius;
 Territusque aliorum vertit oculos ne deus esset,
 Et ipsum affatus verba alata dixit;
 „ Alius mihi, hospes, appares recens, quam ante,
 „ Alia autem vestimenta habes; & tibi corpus haud amplius simile:
 „ Certe omnino aliquis deorum es, qui cælum latum habitant;
 „ Sed propitius esto; ut tibi grata demus sacra,
 „ Et aurea dona arte-elaborata: parce verò nobis.
 Huic autem respondit postea patiens nobilis Ulysses;
 „ Neutiquam aliquis deus sum; cur me diis assimilas?
 „ Sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 „ Pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Sic utique locutus, fillum osculatus est, perque genas (semper
 Lachrymam mittebat humi: ante autem continuerat-se indesinenter
 Telemachus verò, (nondū enim persuadebatur suum patrem esse,)
 Rursus ipsum verbis respondens allocutus est;
 „ Haud tu Ulysses es, pater meus, sed me deus
 „ Decipit; ut adhuc magis lugens suspirem:

„ Nequa-

- Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ συναχῆ τε γῶν τε
 145 Ἦσαι ὑδουρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀρεόφιν χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Ἄλγιον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἑύσομεν, ἄχυντόν περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
 Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺ γ' ἀγγαίλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγορῆς
 Πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἔταρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγαίλαις γέροντι.
 Ἦ ἴα, καὶ ὥστε συφορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα·
 155 Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔεν· οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῦ κίων Εὐμπίης ὑφορβός·
 Ἀλλ' ἦγε σκαδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ
 Καλῇ τε, μεγάλῃ τε, καὶ ἐγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθρονον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσθαι·
 160 Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνέησεν·
 (Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς·
 Ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε, κύνας τε ἴδον, καὶ ῥ' οὐχ' ὀλλέοντο;
 Κνυζήμεν δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῦ φέβηθεν.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσει· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 165 Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 Στῇ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσεΐπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦδῃ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπικεύθε,
 Ὡς ἂν κνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
 170 Ἐρχησθον προτὶ ἔξυ περικλυτὸν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ
 Διὸν ἀπὸ σφῶν ἔσομαι, μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἦ, καὶ χρυσεῖν ῥάβδῳ ἐπεμάσσετ' Ἀθήνη·
 Φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς, ἦδ' ἑλκῶνα,
 Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφελλε καὶ ἦβην.
 175 Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 Κυάνεαι δ' ἐγένοντο θειράδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρεσσα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἦεν ἐς κλισίην· δάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 Ταρβήσας δ' ἐτέρωσέ βάλ' ὄμματά, μὴ θεὸς εἴη,
 180 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἦ δὲ πάροιθεν,
 Ἀλλὰ δὲ εἶματ' ἔχεις, καὶ τοι χροὺς οὐκ ἔθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 Ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱερά,
 185 Ἦδ' ἐχρύσεια δῶρα τετυγμένα· φεῖδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Οὐ τίς τοι θεὸς εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἔσκεῖς;
 Ἀλλὰ πατὴρ τοῖς εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ σιναχίζων
 Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσσε, καὶ δὲ παρειῶν
 Δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεῖ.
 Τηλέμαχος δ', (οὐ γάρ πω ἔπειθετο ὃν πατέρ' εἶναι,
 Ἐξαπτοῖς μιν ἔπευσεν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Οὐ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἐμὸς· ἀλλὰ με δαΐει·
 195 Θέλω γινῆσθαι, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὑδουρόμενος σιναχίζω·

„ Neque opera inspexisse; sed suspirioque luctuque
 „ Sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Tristius est; sed omnino ipsum sinemus, dolentem licet.
 „ Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortalibus.
 „ Primum patris eligeremus reditus diem.
 „ Sed tu, ubi-nunciaveris, revertere; neque per agros
 „ Vagare ad illum: at matri dic,
 „ Ut famulam œconomam *ir*-jubeat quam citissime
 „ Clam; illa etenim nunciaverit seni. (calceos;
 Dixit utique, & excitavit subulcum: ille autem cepit manibus
 Ligatisque *his* sub pedibus ad urbem ibat: neque sane Minervam
 Latebat à stabulo profectus Eumæus subulcus:
 Sed ea prope venit: corpore verò assimilata est mulieri
 Pulchræque, magnæque, & splendida opera doctæ.
 Stetit autem è-regione-ostii casæ Ulyssî apparens;
 Neque Telemachus vidit coram, neque advertit:
 (Nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 Sed Ulyssesque, canesque viderunt, & proinde non latravit,
 Cum-gannitu autem aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit verò nobilis Ulysses;
 Exiit autem domo extra magnum murum cortis,
 Stetitque ante ipsam: illum verò allocuta est Minerva;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Jam nunc tuo filio verbum dic, neque cela;
 „ Ut prociis mortem & fatum moliti
 „ Eat ad urbem inclytam: neque ego ipsa
 „ Diu à vobis abero, prompta ad pugnandum.
 Dixit, & aurea virga tetigit eum Minerva:
 Vestem quidem ei primum bene-lotam & tunicam,
 Posuit circum pectora; corpusque auxit & vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæ verò distentæ sunt;
 Cæruleique facti sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita cum-fecisset, abiit: at Ulysses
 Ivit in casam: stupuit verò ipsam dilectus filius;
 Territusque aliorum vertit oculos ne deus esset,
 Et ipsum affatus verba alata dixit;
 „ Alius mihi, hospes, appares recens, quam ante,
 „ Alia autem vestimenta habes; & tibi corpus haud amplius simile:
 „ Certe omnino aliquis deorum es, qui cælum latum habitant;
 „ Sed propitius esto; ut tibi grata demus sacra,
 „ Et aurea dona arte-elaborata: parce verò nobis.
 Huic autem respondit postea patiens nobilis Ulysses;
 „ Neutiquam aliquis deus sum; cur me diis assimilas?
 „ Sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 „ Pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Sic utique locutus, filium osculatus est, perque genas (semper
 Lachrymam mittebat humi: ante autem continuerat-se indefuenter
 Telemachus verò, (nondū enim persuadebatur suum patrem esse,)
 Rursus ipsum verbis respondens allocutus est;
 „ Haud tu Ulysses es, pater meus, sed me deus
 „ Decipit; ut adhuc magis lugens suspirem:
 „ Nequa-

- Οὐ γὰρ πως ἐν θνητοῖς ἀνὴρ τάδε μηχανέσθαι
 ὦι αὐτοῦ γε νόη, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ νόον, ἠδὲ γέροντα.
 Ἦ γὰρ τοι νόον ἦσθαι γέρον, καὶ θαικέα ἔσσο.
 200 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἐνδον ἔντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἐγάσθαι.
 Οὐ μὲν γὰρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 Ἄλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παῖδ' ἄν κακὰ, πολλὰ τ' ἀνσπλάς,
 ἥλυθον εἰκοσά ἑτείς ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτὰρ τοι τάδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγαλείης,
 Ἦ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· (δύναται γάρ·)
 Ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 210 Ἄνδρ' ἰνὴν, καὶ καλὰ περὶ χροῖ' εἶματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἥμιν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ μακῶσαι.
 Ὡς ἔφα Φωνήσας, κατ' ἥρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἱσθλὸν δδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἱμερος ὤρτο γόοιο·
 Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοι
 Φῆναι, ἣ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
 Ἀχρόται ἐξεύλοντο, πάρος περ σινὴ γενέσθαι.
 Ὡς ἔφα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
 220 Καί νύ κ' ἐδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
 Ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦται
 Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε περὶ δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 225 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω·
 Φαίηκές μ' ἤγαγον ναυσέκλυτοι, οἳ τε καὶ ἄλλους
 Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
 Καί μ' εὐδοντ' ἐν νηϊ βοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 Κέκτεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας, ἱεθῆτά τ' ὑφαντήν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 Ὅφρα καὶ δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
 Ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶ·
 Καί κεν ἔμην κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μαρμηρίδας,
 Φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφάρεσθαι,
 Μοῦνον ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐθε·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σέο μέγα πλῆθος αἶδ' ἔκκευον,
 Χεῖρας τ' αἰχμητῆν ἔμεναι, καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπας, ἔγη μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη,
 Ἄνδρες δύο πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὔτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέας, οὐδὲ δύο οἶμι,
 Ἀλλὰ πολλὸ πλεόνες· τάχα δ' εἴσεται ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήκοντες

- „ Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus esset
 „ Suo ipsius scilicet animo; nisi quando deus ipse aggressus,
 „ Facile volens faceret juvenem & senem.
 „ Certe enim modo eras senex, & turpiter indutus eras;
 „ Nunc verò diis similis es, qui cælum latum habitant.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Telemache, non te decet dilectum patrem, intus cum-sit,
 „ Neque mirari supra-modum neque stupere.
 „ Nequaquam enim adhuc alius veniet huc Ulysses:
 „ Sed ille ego talis, passus mala, multisque toleratis,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix,
 „ Quæ me talem fecit, uti vult; (potest enim;)
 „ Alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 „ Viro juveni, pulchraque circum corpus vestimenta habenti.
 „ Facile nempe diis, qui cælum latum habitant,
 „ Et illustrem-facere mortalem hominem, & vilem-reddere.
 Sic utique locutus sedit: Telemachus verò
 Circumfusus patrem bonum lugebat, lachrymas fundens.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum est luctus:
 Flebant verò stridule, abundantius quam & aves
 Aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus scilicet pullos
 Rustici abstulerint, antequam volatiles facti sint:
 Sicutique illi miserabiliter sub superciliis lachrymam fundebant.
 Et sane lugentibus occidisset lumen solis,
 Nisi Telemachus allocutus fuisset suam patrem statim;
 „ Quasi enim jam huc, pater, navi te-naute
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 „ Nequaquam enim te peditem puto huc venisse.
 Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ Equidem tibi, fili, veritatem enarrabo;
 „ Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui utique & alios
 „ Homines deducunt, quicumque ipsis advenerit.
 „ Et me dormientem navi veloci super pontum vehentes
 „ Deposuerunt in Ithacam: dederunt autem mihi splendida dona,
 „ Æsque aurumque abunde, vestimentaue texta:
 „ Et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 „ Nunc autem demum huc veni admonitionibus Minervæ,
 „ Ut inimicorum de cæde consultemus.
 „ Sed age mihi procos enumeratos recense,
 „ Ut sciam, quotque & quinam viri sint:
 „ Et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 „ Considerem; an nos possimus adversari,
 „ Soli, sine aliis, an & conquiremus alios.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ O pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 „ Manibusque te bellicosum esse, & prudentem consilio:
 „ Sed valde magnum dixisti; stupor me tenet; neque esset-pos-
 „ Viros duos cum multis & fortibus pugnare. (sibile,
 „ Procorum autem neque sane decas una, neque dux solæ,
 „ Sed multo plures; cito autem scies hic numerum.
 „ Ex quidem Dulichio duo & quinquaginta

- Κοῦροι πεκριμένοι, ἔξ δὲ δρηγῆρες ἕπονται·
 Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι κοῦροι ἔασιν,
 250 Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἑκτὶν εἰκοσι Φῶτες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 Καὶ σφιν ἡμ' ἐς Μείδων κήρυξ, καὶ βέλος δοιδῆς,
 Καὶ δοῖω θεράποντε δαήμονε δαιτροσυάνων,
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 Μὴ πολὺπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσειν ἑλθόν.
 Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι,
 Φράξεν· ὃ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἕκαστον,
 260 Καὶ φράσαι, εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη, σὺν Διὶ πατρὶ,
 Ἀρκέσει, ἥ εἰ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἐσθλῷ τοι τοῦτ' ἔπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 Τψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω· ὧτε καὶ ἄλλοις
 265 Ἀνδράσι τε κρατέουσι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Οὐ μὲν τοι κείνω γὰρ πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσσεσθον
 Φυλοπίδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 Ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσι μένος κρήνηται ἄρμος.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχου, ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 Οἴκαδε, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμίλει·
 Αὐτὰρ ἐμὰ προτὶ ἔξω συβώτης ὕπερον ἔξει,
 Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἡδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δέμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 Τετλέτω ἐν στήθεσσι, κακῶς πάσχοντες ἑμεῖο·
 Ἦν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκυσσε θύραζε,
 Ἦ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσερχὼν ἀνέχσεσθαι·
 Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυάνων,
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρνοῦδ'· οἱ δὲ τοι οὐχ ἔ
 280 Πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίζεται αἰσίμον ἡμᾶρ.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Ὅππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσῃ Ἀθήνη,
 Νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας,
 Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήϊα τεύχεα κείται,
 285 Ἐς μυχὸν ἐψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι Δαίρας
 Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
 Περφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες,
 Ἐκ καπνοῦ κατέβηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔσκε,
 Οἷά ποτε Τροίηνδα κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 Ἀλλὰ κατήκισαι, ὅσπον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν σήσκοντες ἐν ὁμῇ,
 Ἀλλήλους τρώσῃτε, καταισχύνητέ τε δαῖτα,
 Καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἰφάλλεταί ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 Καλλιπείην, καὶ δοῖα βοάργια χερσὶν ἐλίσθαι·
 Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δὲ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

„ Juvenes selecti, sex verò *eos* famuli comitantur;
 „ Ex Samo autem quatuorque & viginti juvenes sunt;
 „ Porro ex Zacyntho sunt viginti viri Achivorum;
 „ Ex ipsa verò Ithaca duodecim omnes optimi,
 „ Et cum ipsis simul est Medon præco, & divinus cantor,
 „ Et duo servi periti epulas-instruendi.
 „ His si omnibus nos-offeramus intus-existentbus,
 „ *Veretur*, ne perquam-amare & graviter *eorum* injurias ulciscaris
 „ Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogitare, (*reversum*
 „ Confidera, qui nobis auxilietur prompto animo.
 „ Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ Equidem tibi dicam; tu autem attende, & me audi,
 „ Et considera, an & nobis Minerva cum Jove pater
 „ Sufficiat, an aliquem alium adiutorem dispiciam?
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 „ Alte licet in nubibus sedentes; qui utique & in alios
 „ Homines dominantur, & immortales deos.
 „ Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ Haud quidem illi multa tempore seorsim aberunt.
 „ A-pugna forti, quando procis & nobis
 „ In sedibus meis sobor decematur Martis.
 „ Sed tu quidem nunc vade, simul atque aurora illuxerit,
 „ Domum, & cum procis superbis versare:
 „ At me ad urbem subulcus postea ducet,
 „ Mendico misero similem, & seni.
 „ Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen cha-
 „ Toleret in pectoribus, male patiente me: (*rum cor*
 „ Etiam si vel per domum pedibus trahant foras,
 „ Vel telis percutiant; tu tamen inspiciens, tolera;
 „ At sane cessare jube ab insipientia,
 „ Lenibus verbis compellans: illi verò tibi non
 „ Parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in animo repones tuo:
 „ Quando abundans-consiliis in mente *mibi* ponet Minerva,
 „ Innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde cum-intellexe-
 „ Quæcunque tibi in sedibus martia arma jacent, (*ris*,
 „ In secessum alti thalami depone sublata
 „ Omnia prorsus: at procos blandis verbis
 „ Palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes; (*sunt*,
 „ *Dicens*, Ex fumo deposui; quoniam non amplius illis similia
 „ Qualia quondam ad Trojam proficiens reliquit Ulysses;
 „ Sed fœdata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 „ Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 „ Ne forte vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 „ Vos invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 „ Et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum,
 „ Nobis verò solis duos enses, & duas hastas
 „ Relinque, & duo scuta manibus sumenda;
 „ Ut impetu-facto capiamus: illos autem postea
 „ Pallas Minerva debilitabit, & providus Jupiter.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente repones tua;

500

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

505

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

510

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

515

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

520

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

525

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

530

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

535

ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΗΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

sanguinis auctri,
 totus esse,
 neque subulcus,
 neque ipsa Peneire:
 rerum cognoscimus ingenia:
 et etiam tentans;
 & timeat animo,
 rerum-honoret talem existimans.
 est illustris filius;
 & postea puto
 animi-rescibo me tenet:
 ego fore puto
 derare jubeo.
 numquidque tentans,
 libus quieti
 neque superest perfarmina.
 orare hortor,
 & quæ inculpate sint:
 ula vellem
 ec curare,
 vis signum Ægiuchi.
 ebantur.
 atur navis bene-fabricata,
 & omnes socios:
 ide-profundam intrassent,
 am traxerunt,
 gnanimi servi;
 ant perpulchra dona.
 am ad Ulyssis,
 elopæ,
 so, navem autem jusserat
 verita in animo
 funderet.
 præco & nobilis subulcus,
 mulieri.
 domum divini regis,
 dixit;
 is venit.
 rope astans
 ius ipsam jusserat loqui.
 nanciasset,
 in septaque, domumque.
 antque in animo;
 magnum murum atrii,
 filius, incipiebat loqui;
 superbe perfectum est
 us autem ei non perfectum iri
 alimus, quæcunque optima;
 congregemus, qui citissime
 redeant.
 ando Amphionus vidit navem.
 Veris

309 Εἰ ἴτεόν γ' ἱμέρ' ἔσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἰόντος,
Μήτ' οὐν Λαέρτης ἴσῃ τόγε, μήτε συβώτης,
Μήτε τις οἰκῶν, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·

Ἄλλ' οἶοι σύ τ', ἰγώ τε, γυναικῶν γινώσκων ἴδν·
305 Καί κε τέο δμῶων ἀνδρῶν ἐτι πειρηθεῖμαι,
Ἡμῖν ἔπου τις νῦν τίει καὶ δεΐδιε θυμῷ,
Ἦδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾶ τοῖον ἰόντα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός·
Ὡ πάτερ, ἦτοι ἱμὲν θυμὸν καὶ ἔπειτ' αὖ γ' ἔδω
310 Γνώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλῖφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν·
Ἄλλ' οὗτοι τόδε κέρδος ἔχων ἔσσεσθαι δῖον
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἔνωγα.
Δηδὲ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἐκάσθου πειρητίζων,

Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἱκῆλος
315 Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπιφειδῶ.
Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἔγδ' δεδάσθαι ἔνωγα,
Αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηληγεῖς εἰσὶν·
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐν ἔγωγ' ἀτὰρ εὐνομὸς ἰδέσασμαι
Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕπερ' αὐτὰ πένεσθαι,

320 Εἰ ἴτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας Αἰγιόχοιο.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἦ δ' ἔρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
Ἦ φέρε Τηλέμαχον Πυλῶθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἴκοντο,

325 Νῆα μὲν οἶκε μέλαιναν ἐπ' ἠπειροῖο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῆρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρέσβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἀγγελὴν ἑρόντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,

330 Οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
Ἄσυνδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δέισας ἐνὶ θυμῷ
Ἰφθίμῃ βασιλείᾳ τέρεν κατὰ δάκρυον εἰβόι.
Τὸ δὲ συναντήτην κήρυξ καὶ δῖος ὕφορβος,

335 Τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἑρόντε γυναικί.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
Κήρυξ μὲν ἦα μέσῃσι μετὰ δμῶσιν ἔειπεν·

Ἦδ' ἔτι, βασιλεῦ, φίλος πᾶσις εἰλήλοσθε.
Πηνελόπει' δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παρασῆς
Πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.

340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἰφθιμοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἱρκαῖ τε, μέγαρ' ἐν τε.
Μνηστῆρας δ' ἀπέχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Ἐκ δ' ἦλθεν μέγαροιο παρὰ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτοῦ δὲ προκάρειε θυράων ἰδριόωντο·

345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου πάϊς, ἦρχ' ἀγορεύειν·

Ὡ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἄλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἔρυσσομεν, ἥτις ἔριση·
Ἐς δ' ἱρέτας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἱ κε τάχιστα

350 Κείνοις ἀγγείλωσι βοῆς οἰκόνδε νέεσθαι.

Οὕτω πᾶν εἰρή', ἔτ' ἔρ' Ἀμφινόμος ἴδε νῆα,

„ Si vere utique meus es, & sanguinis nostri,
 „ Ne quis postea Ulysses audiat intus esse,
 „ Ne quidem Laërtes sciat hoc, neque subulcus,
 „ Neque quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope:
 „ Sed soli tuque, egoque, mulierum cognoscamus ingenium:
 „ Et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 „ Tam ubi aliquis nos honoret & timeat animo,
 „ Quam qui non curet, teque parum-honoret talem existentem.
 Hunc autem respondens allocutus est illustris filius;

„ O pater, sane meum animum & postea puto
 „ Cognoscēs; nequaquam enim animi-remissio me tenet:
 „ Sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 „ Nobis ambobus; te verò considerare jubeo.
 „ Diu enim incassum vagaberis unumquemque tentans,
 „ Opera adiens; illi autem in sedibus quieti
 „ Opes devorant præter-modum, neque superest parsimonia.
 „ Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 „ Quæque te parum-honorent, & quæ inculpatæ sint:
 „ Viros autem non ego per stabula vellam
 „ Nos explorare, sed postea hæc curare,
 „ Si modo vere aliquod nosti Jovis signum Ægiolchi.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ast deinde in Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 Quæ tulerat Telemachum à-Pylo, & omnes socios:
 Hi verò quando jam portum valde-profundam intrassent,
 Navem quidem illi nigram in terram traxerunt,
 Arma autem ipsis avexerant magnanimi servi;
 Statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulchra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 Nuncium dicturum prudenti Penelopæ,
 Quod Telemachus quidem in agro, navem autem jusserat
 Ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 Potens regina teneras lachrymas funderet.

Occurrerunt autem sibi-invicem præco & nobilis subulcus,
 Ejusdem gratia nuncii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenissent in domum divini regis,
 Præco quidem mediis in ancillis dixit;

„ Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 Omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsam jusserat loqui.

At postquam omne præceptum renunciasset,
 Perrexit ite ad suos; liquit autem septaque, domumque.

Proci verò tristati sunt, dolueruntque in animo;

Exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,

Et illic ante januas sedebant:

His verò Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui;

„ O amici, certe magnum opus superbe perfectum est

„ Telemacho, iter hoc: putabamus autem ei non perfectum iri

„ Sed agite, navem nigram trahamus, quæcunque optima;

„ Inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime

„ Illis nuncient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit navem.

Στραφείς ἐκ χώρας, λιμένος πολυβούδας ἑνὸς,
Ἰσία τε δέλλοντας, ἱερτμά τε χαρσὶν ἔχοντας.
Ἦδὺ δ' ἔρ' ἐκγελάσας μετεφώνεον οἷς ἐτάροισι·

355 Μὴ τιν' ἔτ' ἀγγελίην δτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·

Ἦ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἢ εἰσίδον αὐτοὶ

Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἰδύναντο κυχῆναι.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης·

Λῆρα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπειροῖο ἔρυσσαν,

360 Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.

Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄερόοι, οὐδέ τιν' ἄλλων

Εἶων, οὔτε νέον μεταίξιν, οὔτε γερόντων.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·

Ὡ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ πανέτητος ἔλυσαν·

365 Ἦματα μὲν σκοποὶ Ἰξον ἐπ' ἠκριας ἠνεμοόστας

Αἶν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,

Οὐποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἔσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ

Νηὶ θεῶν πλείοντες ἐμῖνονομεν ἢ ὧ δῖαν,

Τηλέμαχον λοχδῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες

370 Αὐτόν· τὸν δ' ἦρα τέως μὲν ἀπήγαγεν δίκαια δαίμων·

Ἦμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον

Τηλεμάχῳ· μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ δῖω,

Τούτου γε ζῶντες, ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.

Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπισήμων βουλῇ τε νόῳ τε·

375 Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.

Ἀλλ' ἔγχετ', πρὶν κεῖνον δμῆγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς,

Εἰς ἀγορὴν· οὐ γὰρ τι μεθυσμένον αἶ μιν δῖω,

Ἀλλ' ἀπομνησίει, ἱερεί δ' ἐν πᾶσιν ἀνασᾶς,

Οὐνακὰ οἱ φόνον αἰπὺν ἐράττομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·

380 Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·

Μὴ τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι

Γαίης ἡμετέρης, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον.

Ἀλλὰ φθίσωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης,

Ἦ ἐν ἐσθ'· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,

385 Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὐτῶ

Κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἢ δ' ὅς τις ἐπυῖοι.

Εἰ δ' ὁμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε

Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,

Μὴ οἱ χρήματ' ἐπειτα ἄλις θυμῷδ' ἔδωκεν

390 Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου Ἰκασος

Μηκασθῶ ἰέδνοισιν διζήμενος· ἢ δ' ἂν ἔπειτα

Γήμαιθ', ὅς κεν πλείεκα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἦρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

395 Νίσου Φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδης ἑννεκτός·

Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,

Ἦγεῖτο μνηστῆρσι· μέλιττα δὲ Πηνελόπειῃ

Ἦνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·

Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγνωε κατακτείνειν ἰδέλοιμε

Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊδὸν ἐς

Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλᾶς·

Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο ἱέμετος,

Versus ex loco, portum profundum intra,
 Velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.
 Saviter autem ridens locutus est inter suos socios;
 „ Ne quem nuncium jubeamus ire; hi enim intus:
 „ Vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 „ Navem præternavigantem, cam autem non potuerunt assequi.
 Sic dixit: illi autem ubi-surrexissent, iverunt ad littus maris:
 Statim verò navem nigram in terram traxerunt,
 Arma autem ipsis avexerunt magnanimi servi.
 Ipsi verò in concilium iverunt conferti, neque quenquam aliorum
 Sinebant, neque juvenum una-considere, neque senum.
 Inter hos autem Antinous locutus est Eupitheï filius:
 „ Papæ! ut hunc virum dii malo liberarunt!
 „ Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis
 „ Semper post-alios-alii; simul autem cum sole occidente,
 „ Nunquam in terra noctem peregimus, sed in ponto
 „ Navi veloci navigantes, expectabamus auroram divinam,
 „ Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 „ Ipsum: hunc autem tunc quidem abduxit ad domum deus;
 „ Nos verò hic ei consulemus gravem mortem.
 „ Telemacho, neque nos subterfugiat: non enim puto,
 „ Eo utique vivente, perfectum iri hæc opera.
 „ Ipse etenim peritus consilioque mentoque;
 „ Populi autem non amplius omnino nobis favent.
 „ Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 „ In concionem; nequaquam enim remisse-acturum ipsum puto,
 „ Sed irascetur, dicetque inter omnes, cum-surrexerit,
 „ Quod ei cadem gravem struebamus, neque assecuti-sumus:
 „ Illi autem non laudabunt audientes mala opera:
 „ *Metuendum*, Ne quod malum faciant, & nos expellant
 „ Terra nostra, alium autem adeamus populum.
 „ Verum prævertamus interficiendo in agro procul ab urbe,
 „ Vel in via; victum autem ipsi, & possessiones habeamus,
 „ Ubi-diviserimus æqualiter inter nos; ædes autem demum
 „ Illius matri dederimus habendas, & ei quicumque eam duxerit
 „ Sin vobis hic sermo non placet, sed mavultis (uxorem.
 „ Ipsumque vivere & habere paterna omnia,
 „ Ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus.
 „ Hic congregati, sed ex domo unusquisque
 „ Ambiat eam sponsaliis petens; illa verò deinde
 „ Nupserit ei, qui plurima dederit, & fatalis venerit.
 Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.
 His verò Amphinomus concionatus est & dixit,
 Nisi illustris filius, Aretiadæ regis,
 Qui scilicet ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
 Dux-erat procis: maxime autem Penelopæ
 Placebat verbis; mente enim utebatur bona:
 Qui ipsis prudens concionatus est, & dixit;
 „ O amici, non ego interficere vellem
 „ Telemachum; grave enim genus regium est
 „ Interficere: sed primum deorum interrogemus consilia:
 „ Siquidem pro bent Jovis magni jura,

Αὐτός τε κτανέω, τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·

403 Εἰ δέ κ' ἀποτρυνώσῃ θεοί, παύσασθαι ἔκωγα.

Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
 Ἐλθόντες δ' ἐκάθισον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.

Ἡ δ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,

410 Μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι·

Παύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·

Κήρυξ γὰρ οἱ εἶπε Μείδων, ὃς ἐπαύθετο βουλὰς.

Ἢ δ' ἰέναι μέγαρ' οὐδε, σὺν ἀμφικέλοισι γυναιξίν·

Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,

415 Στῇ ῥα παρὰ καθμῶν τέγεος πύκα ποιητοῖο,

Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

Ἀντίνοον δ' ἐνένηπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σε φασὶν

Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὀμήλικας ἔμμεν' ἔριζον

420 Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἔρα τοῖος ἦσθα.

Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μέρον τε

Ῥάπτεις, οὐδ' ἰάτας ἐμπάζσαι, οἷσιν ἔρα Ζεὺς

Μάρτυρος; οὐδ' ὅσῃ κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.

Ἡ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατήρ τεός ἵκετο Φεύγων,

425 Δῆμον ὑποδδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,

Οὐνεκα λήϊσῃσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν

Ἠκαχε Θεσπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἔρῃμοι ἦσαν·

Τὸν ῥ' ἔβελον φθίσαι, καὶ ἀποββαῖσαι Φίλον ἥτορ,

Ἥδ' ἐκατὰ ζωὴν Φαγέειν μενοεικέα πολλήν·

430 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν, ἰσμένους περ.

Τοῦ νῦν οἶκον ἔτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα,

Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἱμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις·

Ἄλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὐτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠΐδα·

435 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται,

Ὅς κεν Τηλεμάχῳ σὺ υἱεὶ χεῖρας ἐποιήσῃ,

Ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

440 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, καὶ μὴν τετελεισμένον ἔσαι,

Λῆψά οἱ αἶμα κελαϊνὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρὶ

Ἡμετέρῳ· ἱππὶν καὶ ἱμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς

Πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφισσάμενος, πρέας ἔπτην

Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπείσχε τε οἶνον ἐροθρόν.

445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν

Ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἔκωγα

Ἐκ γε μνηστῆρων· θέδρεν δ' οὐκ ἔς' ἀλέεσθαι.

Ὡς φάτο θερσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.

Ἡ μὲν ἔρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,

450 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Φίλον πόσιν· ὕφρα οἱ ὕπνον

Ἥδ' ἐν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ Δῖος Ὀφιορῆος

Ἠλυθεν· οἱ δ' ἔρα δόρπον ἐπισπᾶν ὀπλίζοντο,

Σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον· αὐτὰρ Ἀθήνη

455 Ἀγχι· παρισταμένη Διερτιάδην Ὀδυσῆα,

„ Ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo :
 „ Sin avertant dil, quiescere suadeo.
 Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
 Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis :
 Quum autem venissent, sedebant in politis sedibus.
 Atqui rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
 Procis ut-se-ostenderet superbam contumeliam jactantibus.
 Audiit enim de sui filii in sedibus morte;
 Præco enim ei dixit Medon, qui audiit consilia.
 Perrexit autem ea ire in-domum cum famulis mulieribus :
 Sed quando jam ad procos pervenisset nobilissima mulierum,
 Stetit utique ad postes domus affabre structæ,
 Genis obtendens nitida redimicula ;
 Antinoom verò increpabat, verbumque dixit, & compellabat
 „ Antinoë, contumelia-instructe, mali-machinator; atqui te di-
 „ In populo Ithacæ inter coætaneos esse optimum (cunt
 „ Consilio & verbis; tu verò nequaquam talis eras.
 „ Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
 „ Struis, neque supplices caras, quibus utique Jupiter
 „ Testis? neque pium mala suere sibi-invicem.
 „ An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
 „ Populum veritus? jam enim irati erant valde,
 „ Quoniam prædones comitatus Taphios
 „ Malo-affecerat Thesprotos; hi verò nobis amici erant :
 „ Illum nempe volebant occidere, & perdere ejus charam cor;
 „ Et victum consumere dulcem plurimum;
 „ Verum Ulysses inhibebat, & retinebat, cupientes licet.
 „ Hujus aune domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
 „ Filiumque interficis; me verò valde dolore-afficis.
 „ Sed te cessare hortor, & jubere alios.
 Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocu-
 „ Filia Icarli, prudens Penelope, (tus est;
 „ Confide; ne tibi hæc in mente tua curæ-sint :
 „ Non est ille vir, neque erit, neque fuerit,
 „ Qui Telemacho tuo filio manus inferat,
 „ Vivente utique me & super terra vidente.
 „ Sic enim edico, & sane perfectum erit,
 „ Statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 „ Nostram; quoniam & mihi urbium-vastator Ulysses
 „ Sæpe genibus suis imposito carnem assam
 „ In manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 „ Ideo mihi Telemachus omnium multo charissimus est
 „ Virorum: neque ipsum mortem timere jubeo
 „ A procis sane; divinitus autem evenientem non est effugere.
 Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem cum-ascendisset in cornaculum splendidum,
 Flebat deinde Ulysses, dilectum maritum; donec ei somnum
 Dulcem palpebris immisit cæcia-oculis Minerva.
 Vespertinus autem Ulyssii & filio nobilis subulcus
 Venit: hi verò cœnam scite parabant,
 Sue mactato anniculo: at Minerva
 Prope stans Laërtiadem Ulysses,

ῥάβδῳ πεκληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα.
 Λυγρὰ δὲ εἴματα ἴσσε περὶ χροῖ· μὴ ἰ σὺβῶτης
 Γνοίη ἰσάντα ἰδῶν, καὶ ἰχέφρονι Πηνελοπείῃ
 Ἐλθεῖ ἀπαγγέλλων, μὴδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.

460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρόταρος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἥλθες, δῖ' Εὐμαιε· τί δὴ κλέος ἔς' ἕνα ἡμεῖς;

Ἢ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆτορες ἔνδον ἔασιν

Ἐκ λόχου; ἢ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται οἶκαδ' ἰόντα;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαιε σὺβῶτα·

465 Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλήσκει καὶ ἔρσθαι,

Ἄστυ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἄνωγεν

Ἀγγαλίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.

Ὀμῆρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγαλος ὠκύς

Κήρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σὴ μητρὶ ἔειπεν.

470 Ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ἰφθαλμοῖσιν,

Ἢδὴ ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑομαῖος λόφος ἔστιν,

Ἢα κίδων, ὅτε νῆπ βοῶν ἰδόμεν κατιούσαν.

Ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·

Βαβρῖδαι δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχασιν ἀμφιγυνοῖσι·

475 Καὶ σφέας ὥϊσθην τοὺς ἔμμεναι· οὐδέ τι οἶδα.

Ὡς φάτο· μαίδησεν δ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο,

Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν· ἀλέεινα δ' ὕφορβόν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,

Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἱΐτης.

480 Ἀτὰρ ἔπει πῶσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλαντο.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ρ.

Β Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἰστίαις.

Ἐἴς τὴν πόλιν ἰλίδν Τηλέμαχος διηγέται τῇ μητρὶ Πηνελοπείῃ τῆς ἀποδημίας τὰ κεφάλαια· ὕστερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστῆρων εἰσέρχεται. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἀπαγγέλλει, πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην· καὶ ὡς Εὐμαῖος μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποαρέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς μένει.

Ῥῶ βάλες, αἰπὸλας τε, μνηστῆρας· κύων δ' ἀνέγνω.

Ἡ ΜΟΣ δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥδης.

Δὴ τότε ἔπειδ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδήσατο καλὰ πέδιλα

Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·

Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει,

5 Ἀστυδεῖ μένος, καὶ ἰδὼν προσέειπε σὺβῶτην·

Ἄττ', ἥτοι μὲν ἔγδων εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

ὀψεται· (οὐ γὰρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι δῖον

Κλαυθμοῦ τε συγεροῖο, γόοιό τε δακρυβέντος,

Πεῖν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται·) Ἀτὰρ σοί γ' ὡδ' ἐπιτέλλω,

20 Τὸν ξεῖνον δόξηνον ἔγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκείθι

Δαῖτα πτυχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὃς κ' ἐθέλῃσι.

Virga percussum; iterum fecit senem;
 Tæpiæque vestimenta induit circum corpus; ne ipsam subulcum
 Cognosceret coram intuitus, & prudenti Penelopæ
 Iret nunciatum, neque mente contineret.
 Hunc & Telemachus prior verbis allocutus est;
 „ Venisti, nobilis Eumæe; quænam jam fama est in urbe?
 „ Num jam proci eximii intus sunt (euntem?)
 „ Ex insidiis reversi? an adhuc me demum observant domum
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Non curæ erat mihi hæc inquirere & interrogare,
 „ Per urbem incedentem: citissime me animus jussit,
 „ Nuncio perlato, rursus huc redire.
 „ Occurrit autem mihi à sociis nuncius velox
 „ Præco, qui scilicet primus verbum tuæ matri dixit.
 „ Aliud verò utique hoc novi, hoc enim vidi oculis,
 „ Jam super urbe, ubi Mercurialis collis est,
 „ Eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 „ In portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 „ Gravata verò erat scutis & ancipitibus hastis:
 „ Et ipsos putavi illos esse; neque verò quicquam scio.
 Sic dixit: subrisit autem sacra vis Telemachi.
 Patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.
 Hi verò ubi jam cessarant ab opere, apparaverantque convivium,
 Convivati sunt; neque quicquā animus indigebat convivio æquali.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Tunc demum decubuerunt, & somni donum ceperunt.

O D Y S S E Æ HOMERI XVII L I B R I

Argumentum.

IN urbem cum venisset Telemachus enarrat matri Penelopæ peregrinationis capita. Postea Ulysses ductus ab Eumæo in Ithacam ex agris, ad convivium Procorum ingreditur. Poëta autem refert quomodo canis agnoscat dominum: quodque Eumæus in agros revertitur, Ulysses autem inter ipsos manet.

P. Percussisti caprarieque proceque canis quem cognovit.

QUando autem mane genita apparuit rosea-digito Aurora,
 Sane tunc deinde sub pedibus ligavit pulchros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 Sumpsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta erat,
 Ad urbem iturus, & suum allocutus est subulcum;
 „ Pater, sane quidem ego vado in urbem, ut me mater
 „ Videat, (non enim ipsam ante cessaturam puto
 „ A fletuque odioso, luctuque lachrymoso,
 „ Quam scilicet ipsum me inspexerit;) sed tibi sic præcipio,
 „ Hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 „ Victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 „ Panem

Πύρρον καὶ κοτύλην· ἰμὲ δ' οὕτως ἐστὶν ἅπαντας
Ἀνθρώπους ἀνέχισθαι, ἔχοντά περ ἕλγος θυμῷ.

Ὁ ξείνος δ' εἰ περ μάλα μνηῖσι, ἕλγιον αὐτῷ

15 Ἔσεται· ἥ γὰρ ἱμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύσσομαι μενεαῖνω·

Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἢ κατ' ἄγροδς,

ἅπτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλησιν.

20 Οὐ γὰρ ἐπὶ καθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,

ὥς ἐπιτελαμένῳ σημάτωντορ πάντα πιδέσθαι.

Ἄλλ' ἔρχευ· ἰμὲ δ' ἔξει ἀνὴρ ὅδε, ὃν σὺ κελεύεις,

Αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶν, ἀλή τι γένηται·

Αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μή με θαμέσῃ

25 Στίβῃ ὑψηλοῖ· ἔκαθεν δέ τοι ἔσυ φάτ' εἶναι.

ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ καθμοῖο βεβήκει,

Κραιπνὰ ποσὶ προβιάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκαθεν δόμους εὐ ναιετάοντας,

Ἐγχοῦ μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,

30 Αὐτὸς δ' εἶσω ἔεν, καὶ ὑπέρβῃ λῶϊνον οὐδόν.

Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,

Κώϊα κακορρῦσα θρόνοισι ἐν δαιδαλίοισι·

Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς κίον· ἄμφι δ' ἦρ' ἕλλας

Διμῶα Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερθέντο,

35 Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὕμους·

Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἱκέτη, ἡδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·

Ἄμφι δὲ παιδί φίλῳ βάλε πήχας δακρύσασα·

Κύσσει δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλὰ,

40 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόντα προσηύδα·

Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε

Ὀφείσθαι ἰφάμην, ἐπεὶ ὄχλει νηὶ Πύλῳνδε

Λάβῃ, ἰμεῦ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκοῆν.

Ἄλλ' ἔγε μοι κατέλεξον, ὅπως ἦντησας ἔπαπῃς.

45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Μῆτερ ἱμῇ, μή μοι γόνυ ὀρνυθῇ, μηδὲ μοι ἦτορ

Ἐν σῆθεσσιν ὄρειε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον·

Ἄλλ' ὀδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἶματ' ἑλοῦσα,

Εἰς ὑπερῷ ἀναβῆσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,

50 Εὐχέο πᾶσι θεοῖσι, τελέσσας ἐκατόμβας

Ῥέξειν, αἶψα πῶδ' Ζεὺς ἔντιτα ἔργα τελέσῃ.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε ἰλεύσομαι, ὅφρα καλέσσω

Παῖνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἄμ' ἵσπετο δεῦρο κίοντι.

Τὸν μὲν ἐγὼ προῦπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἱτάροισι·

55 Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἔγοντο

Ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιμῶν, εἰσέκειν ἔλθω.

ὣς ἦρ' ἰφώνησεν· τῇ δ' ἥπτερος ἔπλετο μῦθος·

Ἡ δ' ὀδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἶματ' ἑλοῦσα,

Εὐχέτο πᾶσι θεοῖσι, τελέσσας ἐκατόμβας

60 Ῥέξειν, αἶψα πῶδ' Ζεὺς ἔντιτα ἔργα τελέσῃ.

Τηλέμαχος δ' ἦρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρῳ βεβήκει,

Ἐγχοῦ ἔχων· ἄμα τῇ γε κύνας πῶδας ἀργοὶ ἦποντο.

Θεσπεσίην δ' ἦρα τῇ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·

„ Panem & poculam : me autem handquaquam licet omnes
 „ Homines sustinere, habentem utique dolores animo.
 „ Hospes autem si valde irascatur, gravius ipsi
 „ Exit : certe enim mihi gratum vera loqui.

Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;

„ O amice, neque sane ipse detineri cupio ;
 „ Mendico melius est in urbe, quam in agris,
 „ Cibus, mendicare ; dabit autem mihi, quicumque voluerit.
 „ Non enim qui apud stabula maneam, amplius ex-estote sum,
 „ Ut imperanti hero in omnibus paream.

„ Sed vade ; me autem ducet vir hic, quem tu jubes,
 „ Statim, postquam igne caluero, teporque factus fuerit ;
 „ Valde enim hæc vestimenta habeo mala ; *cauendum*, ne me con-
 „ Frigus matutinum ; procul autem urbem dicitis esse. (sicat

Sic dixit : Telemachus verò per stabulum ivit,
 Velociter pedibus progrediens ; mala autem prociis ferebat.

Sed postquam pervenisset ad aedes habitantibus commodas,

Hastam quidem posuit ferens ad columnam longam,

Ipse autem intro ibat, & transiit lapideum limen.

Hunc verò longe prima vidit nutrix Euryclæa,

Pelles sternens sedibus in variegatis :

Lachrymans autem deinde recta *ad aures* ivit ; circumque aliæ

Ancillæ Ulyssis multa-passi congregabantur,

Et osculabantur amplectentes caputque & humeros.

Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,

Dianæ similis, & auræ Veneri :

Circum verò filium dilectum jecit brachiis lachrymans ;

Osculataque est ipsi caputque & ambo lumina pulchra,

Et lugens verbis alatis allocuta est ;

„ Venisti, Telemache, dulce lumen : non te amplius ego

„ Visuram *me* putabam, postquam iveras nave in-Pylum

„ Clam, me invita, dilecti ad patris auditionem.

„ Sed age mihi narra, quemadmodum tibi contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est ;

„ Mater mea, ne mihi luctum excita, neque mihi cor

„ In pectoribus commove, elapso licet grave exitium :

„ Sed lota, puris corpori vestimentis sumptis,

„ In cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,

„ Vove omnibus Diis perfectas hecatombas

„ *Te* sacrificatum ; sicubi Jupiter, ut-vindicentur *hæc* facta,

„ At ego ad-forum ibo, ut vocem. (perfecerit.

„ Hospitem, qui *me* illinc una secutus est huc-venientem.

„ Illum quidem ego præmisi cum eximiiis sociis ;

„ Piræam autem ipsum jussi ad domum ducentem

„ Accurate tractare & honorare, donec venissem.

Sic utique locutus est : huic verò pennarum-expers fuit verbum.

Ipse verò lota, puris corpori vestimentis sumptis,

Vovebat omnibus Diis perfectas hecatombas.

Se sacrificatum, sicubi Jupiter, ut vindicarentur *ea* facta, per-

Telemachus autem deinde ex domo ivit, (ficeret.

Hastam habens : unaque cum canes pedibus veloces sequebantur.

Divinam autem ei gratiam offudit Minerva ;

Eumque

Τὸν δ' ἦρα πάντες λαοὶ ἐπαρχόμενον θεύοντο.

- 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγῆνορες ἠγαρέοντο,
Ἑσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ Φριεὶ βυσσοδάμενον.
Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ὅπαιτα ἀλεύατο πουλὺν ὄμιλον,
Ἄλλ' ἵνα Μέντωρ ἦσο, καὶ Ἀντιφός, ἡδ' Ἀλκιόρροτος,
Οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι,
70 Ἐνθα καί εἰσι τῶν τοι δ' ἐξερέεινον ἔκαστη.
Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγυῖθεν ἦλθεν,
ἔειπον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἦρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος ξείνοισι ἐκὼς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

- 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ἔτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναικάς,
Ὡς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἢ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσαι τὰδε ἔργα·
Ἢί κεν ἐμὰ μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐν μεγάροισι

- 80 Λάβῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τοῖτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὡς εἰπὼν, ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.

- 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὅ' ἴκοντο δόμους εὐ καιστέοντας,
Χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσπιδόμους βάντες ἐϋξέσας λούσαντο.
Τοῖς δ' ἐπεὶ εὖν δμῶκε λούσαν, καὶ χροῖσαν ἱλαίῃ,
Ἀμφὶ δ' ἦρα χλαῖνας οὐλας βάλλον, ἡδὲ χιτῶνας·

- 90 Ἐκ δ' ἀσπιδόμου βάντας ἐπὶ κλισμοῖσι κάλῃζον·
Χέρσιν δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσας,
Καλῇ, χρυσίῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λάβητος,
Νέψασθαι· παρ δὲ ξεστὴν ἐπάνυσσε τράπεζαν·
Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,

- 95 Εἶδ' αὖτε πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἴξε παρὰ καθῆδν μεγάρῳ,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλέκατα σρωφῶσα.
Οἳ δ' ἐπ' οὐείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδωτίος ἐξ ἔρον ἔντο,

- 100 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσναβῶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι σονδέσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
᾿Ωλιχεὺς ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,

- 105 Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγῆνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόσον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴπου ἔκουσας.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοι γὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω·
᾿Ωλιχόμεθ' ἕς τε Πύλον, καὶ Νέσσορα, ποιμένα λαῶν·

- 110 Δεξιόμενος δέ μ' ἐκείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ἐνδυκῆως ἐφίλει, ὥσεί τε πατὴρ ἐν υἱᾷ
Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὰ κείνος
Ἐνδυκῆως ἐκόμιζε, εὖν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονες οὐ ποτ' ἔφασκε

- 115 Ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκούσας·

.unquę omnes populi supervenientem admirabantur.
 Circum verò ipsum proci eximii congregabantur,
 bona prædicantes; mala autem mentibus profunde-cogitabant.
 At à horum quidem deinde declinabat magnum costum,
 Ast, ubi Mentor sedebat, & Antiphus, & Halithersias,
 Qui utique ei à principio paterni erant socii,
 Illic sedebat profectus; illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos verò Piræus hasta-inclytus prope venit,
 Hospitem ducens ad-concionem per urbem: neque verò adhuc dis-
 Telemachus ab hospite procul se-avertit, sed astitit.
 Hunc & Piræus prior sermone allocutus est;
 „ Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 „ Ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 „ Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera;
 „ Si me proci eximii in sedibus
 „ Clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 „ Ipsum habentem te malo *ut* frui, quam aliquem horum?
 „ Sin ego his cædem & mortem struxero,
 „ Tunc demum mihi gaudenti fer ad sedes gaudens.
 Sc locutus, hospitem ærumnosum ducit in domum.
 At postquam pervenissent ad sedes habitantibus-commodas,
 Lenam quidem deposuerunt in solisq; sedilibusq;
 laque balnea ingressi bene-polita lavati sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant & unxerant oleo,
 Circum deinde lænas villosas jecerunt & tunicas;
 E balneo utique egressi in sedibus sedebant.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad-lavandum: juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò verecunda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis impositis, largiens de præsentibus.
 Mater autem ex-adverso sedebat ad postes domus,
 In sede reclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Illis utique sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Telemache, sane ego in cornaculum ubi-conscendero,
 „ Decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 „ Semper lachrymis meis fœdatus; ex quo Ulysses
 „ Abiit cum Atridis ad Ilium: neque mihi sustinuiſti,
 „ Antequam venirent proci eximii in hanc domum,
 „ Reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Equidem tibi, mater, veritatem narrabo:
 „ Ivimus inque Pylum, & ad Nestorem, pastorem populorum:
 „ Exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 „ Accurate tractabat, tanquam pater suum filium,
 „ Reversum longo-post-tempore recens aliunde; sic me ille
 „ Accurate excipiebat, cum filiis gloriosis.
 „ At de Ulyſſe malorum-patiente nunquam aiebat,
 „ Vivo, neque mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse:

- Ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην δουρικλειτὸν Μενέλαον
 ἱπποῖσι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 ἔνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρηζὼν ἰόμην Λακεδαιμόνα διάν.
 Αὐτὰρ ἰγὼ τῷ πάσαν ἀληθεῖν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέσσειν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
- 125 ἠθέλον ἐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἰόντες.
 ὧς δ' ὅπῳ ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λείοντος
 Νεφέους κοιμήσασα νεφγένης γαλαθηνούς,
 Κνημόδς ἱερέης καὶ ἔγκει ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δέ τ' ὥκα ἦν εἰσήμεν εὐνὴν,
- 130 Ἀμφότεροισι δὲ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἰφῆκεν.
 ὧς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰεκέα πότμον ἰφῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἴδον, οἷός ποτ' ἐυκτιμένη ἐν Λέσβῳ
 ἔξ' ἑρίδος φιλομυλαίδῃ ἐπάλαισεν ἀνασῆς,
- 135 Καὶ δ' ἔβριθε κρατερῶς, καχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 τοῖος ἴδον μνηστῆρσιν ὁμιλήσειν Ὀδυσσεύς.
 Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἥ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσαιο, οὐκ ἂν ἔγνω.
 Ἀλλὰ παρὲς εἰποῖμι παρακλιδὼν, οὐδ' ἀπατήσω.
- 140 Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 τῶν οὐδέν τοι ἰγὼ κρήψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅδ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἔλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψεύς, ἥ μιν ἀνέγκη
 ἰσχεῖ. ὃ δ' οὐ δύναται ὦν πατρίδ' ἀγαλάν ἰδέσθαι.
- 145 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρατοι καὶ ἱπταῖροι,
 οἳ καὶ μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 ὧς ἔφατ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην ἔδοσαν δέ μοι οὖρον.
 Ἀθένατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 ὧς φάτο· τῇ δ' ἔρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι βρине.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεοκλύμενος θεοειδής.
 ὦ γυναῖ αἰδέειν Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 ἦτοι ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν· ἔμοιγε δὲ σύνθεο μῦθον.
 Ἀτρεΐδης γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζῃ,
 ἱσὶν τ' Ὀδυσῆος ἀκύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ὧς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἦμενος, ἦ ἔρπων, τάδε πειδόμενος κακὰ ἔργα.
 Ἔσθιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὴν πάντεσσι φυτεύει.
- 160 τοῖον ἰγὼν οἶνον ἐυσσέλμου ἐπὶ νηὶς
 ἦμενος ἰφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγογγύευν.
 τὸν δ' αὐτὸς προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
 Αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη.
 τῷ κατέχευε γνοίης· φιλότῃτά τε, πολλά τε δῶρες.
- 165 Ἐξ ἑμοῦ, ὥς ἦν τίς σε συναντόμενος μακκρίζων.
 ὧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο

Sed me ad Atridem hasta-inclytus Menelaum
 Cum-equis præmisit & curribus bene-compactis.
 Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
 Argivi, Trojanique, deorum voluntate laborarunt.
 Interrogabat verò statim deinde bello-strenuus Menelaus,
 Cujusnam rei indigens venissem in Lacedæmonem divinam;
 Et ego ei omnem veritatem dixi:
 Et tunc demum me verbis respondens allocutus est;
 Papæ! profecto valde jam fortis viri in lecto
 Voluerunt cubare, imbelles ipsi cum-sint.
 Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
 Hinnulos ubi-composuerit recens-natos, lactentes,
 Jura investigat & valles herbosas
 Pascens, hic verò statim suum ingressus est cubile,
 Ambobusque illis sevam mortem infert:
 Ita Ulysses illis sevam mortem inferet.
 Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 Talis existens, qualis olim bene-ædificata in Lesbo
 Ex-contentione cum Philomelide luctatus est, ubi-surrexisset,
 Prostravitque fortiter, gavisum autem sunt omnes Achivi;
 Talis existens cum procis versaretur Ulysses:
 Omnes & brevis-ævi fierent & amararum-nuptiarum.
 Ista autem, quæ me interrogas & precaris, non ego
 Alia præter verum dixero declinando, neque decipiam:
 Sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
 Horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
 Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
 Nymphæ in sedibus Calypsin, quæ ipsum necessitate
 Detinet: ille verò non potest suam in patriam terram venire:
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ & socii,
 Qui & ipsum convehant super lata dorsa maris.
 Sic dixit Atrides hasta-inclytus Menelaus.
 His peractis redii: dederunt autem mihi ventum secundum
 Immortales, qui me celeriter dilectam in patriam miserunt.
 Sic dixit: ei autem animum in pectoribus commovebat.
 Inter hos verò & locutus est Theoclymenus deo-par;
 O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyssis,
 Sane ille non certe novit; meo autem attende sermoni:
 Vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 Larque Ulyssis eximii, ad quem veni,
 Quod sane Ulysses jam in patria terra
 Sedens, vel repens, hæc audiens mala opera,
 Est; at procis mahum omnibus ferit.
 Talem ego avem bonis-transstris-instructa in navi
 Sedens observavi, & Telemacho proclamavi.
 Hunc autem rursus allocutus est prudens Penelope;
 Utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset,
 Ita cito sentires amicitiamque, multaue dona,
 Ex me; ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem ante Ulyssis domum

- Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέησιν ἴαντες
 Ἐν τυκτῇ δαπέδῳ, ὅτε περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
- 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησὶς ἦν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τοπάρους περ,
 Καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μέδων, (ὅς γάρ ῥα μάλιστ'
 Ἦνδανε κηρύκων, καὶ σφιν παρεγίνεται δαίτι)
 Κούροι, ἱκεῖδ' ἅπαντες ἱτέρφθητε φρέν' ἀέλλοις,
- 175 Ἐρχσάτε πρὸς δόμαδ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα·
 Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὕρῃ δαῖπνον ἰλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν, πείθοντέ τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐ ναιετάοντας,
 Χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
- 180 Οἱ δ' ἱέρευον ὅς μεγάλους καὶ πίνους αἶγας·
 Ἱέρεων δ' αὖτις σιάλους, καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 Δαῖτ' ἐντυνόμενοι. Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῦ πόλινδε
 Ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὕφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε ευβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 ἦϊν', ἐπεὶ ἄρ' ἤν' πειτα πόλινδ' ἰέναι μνηστῆρας
 Σήμερον, ὥς ἀπέτελλεν ἄναξ ἱμῶς, ἧ σ' ἀν' ἄγῳγα
 Αὐτοῦ βουλοίμην σαθρῶν ῥυτῆρα γενέσθαι·
 Ἄλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δεῖδ' αἶα, μὴ μοι ὑπίσσω
 Νεικεῖν· χαλσκαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
- 190 Ἄλλ' ἔγωγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστ'
 Ἥμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Γινώσκω, φρονέω· τὰ γὰρ δὴ νοέοντι κελεύεις·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἠγεμόνευε.
- 195 Ἀδὲ δέ μοι, εἰ ποδὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστίν,
 Σκηρίπτεσθ', ἐπειδὴ φάτ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδὲν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄμφ' ὁμοῖσιν αἰκέειν βάλλετο πῆρην
 Πυκνὰ ῥιγυαλήν· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτῆρ.
 Εὐμαῖος δ' ἔρα οἱ σκηπτρον θυμαρὶς ἔδωκεν.
- 200 Τὼ βήτην· σαθρὸν δὲ κύνας καὶ βώτορας ἄνδρες
 ῥύατ' ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα,
 Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔειπε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ εἰσέχοντες οὐδὲν κἄτα παιπαλῶσσαν
- 205 Ἀσπας ἐγγυὲς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 Τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 Τὴν ποίησ' Ἰθάκος, καὶ Νήριτος, ἠδὲ Πολύκτωρ·
 Ἀμφὶ δ' ἔρ' αἰγείρων ὕδατοστροφίων ἦν ἔλσος
 Πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
- 210 Ὑψέθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, ὅτε πάντες ἐπιρέζεσκον οὐδίται·
 Ἐνθά σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολίσιος Μελαμβεύς,
 Αἶγας ἔγυν, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
 Δείπνον μνηστήρεσσι· δῶμ' δ' ἔμ' ἔποντο νομῆες.
- 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσαν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνδμαζίν
 Ἐκπαυλὸν καὶ ἀεικίς· (ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος)
 Νῦν μετὰ δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἠγγελάζει·
 Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἔγειε θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὲ τόνδε μαλοβρόν ἔγωγες, ἀμέγαρτε ευβῶτα,

Discis delectabantur, & hastilibus jaculantes

In fabrefacto pavimento, ubi utique antea insolentiam exercebant.

Sed quando jam cœnæ-tempus erat, & advenierunt pecudes

Undique ex agris, agebant autem eas, qui scilicet antea,

Tunc demum ipsis dixit Medon; (hic etenim maxime

Placebat præconum, & ipsis aderat in convivio:)

„Juvēnes, postquam jam omnes delectati estis mente certami-

„Ite ad sedes, ut paremus convivium: (nibus,

„Nequaquam enim mahum est in tempore cœnæ capere.

Sic dixit; illi autem ubi surrexissent ibant, parebantque sermoni.

At postquam venissent in sedes habitantibus commodas,

Lēnas quidem deposuerunt in sedibusque soliisque;

Hi autem mactabant oves magnas & pingues capras;

Mactabant porro sues pingues, & bovem armentalem,

Convivium parantes. At ex agro ad urbem

Properabant ire Ulyssēsque & nobilis subulcus.

Illis autem sermonem exordiebatur subulcus, princeps virorum;

„Hospes, quoniam jam demum ad urbem ire cupis

„Hodie; sicut jussit dominus meus, certe te ego

„Hic malletm stabulorum custodem factum esse:

„Sed illum vereor, & timeo, ne me postea

„Objurget: severe etenim dominorum sunt increpationes.

„Sed age nunc eamus; jam enim præterit maxima-ex-parte

„Dies: at cito ad vesperam frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulyssēs;

„Cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis:

„Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præi.

„Da verò mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,

„Ad innitendum; quoniam dicitis valde lubricam esse viam.

Dixit utique; & circum humeros turpem sibi-jaciebat peram

Crebris-locis laceram: inerat verò tortile lorum.

Eumæus autem ei baculum animo-gratum dedit.

Hi iverunt: stabulum verò canes & pastores viri

Custodiebant pone manentes: hic autem in urbem ducebat regem,

Mendico misero similem & seni,

Baculo innitentem: turpia autem circum corpus vestimenta in-

Sed quando jam euntes viam per asperam (dutus erat.

Urbem prope erant, & ad fontem pervenerant

Fabrefactum, pulchre-fluentem, unde aquabantur cives,

Quem fecit Ithacus, & Neritus, & Polyctor;

Circum verò alnorum aquis-nutritarum erat nemus

Undique rotundum, frigida autem defluebat aqua

Alte ex petra: ara autem supra facta erat

Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:

Illic in ipsos incidit filius Dolii Melantheus,

Capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,

Cœnam procis; duo autem una sequebantur pastores.

Illos autem confpicatus increpuit, verbumque dixit & compellavit

Vehementer & indigne; (commovebat autem cor Ulyssis:)

„Nunc quidem omnino malus malum ducit:

„Atleo semper similem ducit deus ad similem.

„Quoniam jam hunc voracem ducis, immanis subulco,

„Mendi-

- 820 Πτωχὸν ἀνιρρόν, δαιτῶν ἀπολυμνετήρα;
 Ὃς πολλὰσι φλοῖσι παρασθὲς φλίψεται ἕμους,
 Αἰτίων ἀπέλους, οὐκ ἔορας, οὐδὲ λείβητας·
 Τὼν κ' εἴ μοι δείης ἀειμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι,
 Σηκεέρεσσι τ' ἔμμεται, βαλλόν τ' ἱρίφοισι φορῆναι,
 825 Καὶ κεν ὄρν πίνων, μεγάλην ἐπυγαυίδα βεῖτο.
 Ἄλλ' ἔπει οὖν δὴ ἔργα κἀκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἰθαλῆσθαι
 Ἔργων ἐποχίσθαι, ἀλλὰ πτώσεων κατὰ δῆμον
 Βουλευτεγυῖτιζον βόσκειν ἦν γαστέρ' ἔναλτον.
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἱρώων τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 830 Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 Πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφίλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 Πλευρῶν ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 Ὃς φάτο· καὶ παριὼν λαῖ ἔνθεον ἀφραδίῃσιν
 Ἰσχίῳ· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐσφάλλειν,
 835 Ἄλλ' ἔμην' ἀσφαλῆς· ὃ δὲ μαρμυρήξον Ὀδυσσεύς,
 Ἥδ' μεταίξας ῥοπάλοι ἐκ θυμὸν ἔλαιοτο,
 Ἥ πρὸς γῆν ἱλάσσει κάρη, ἀμφ' οὐδας αἶρας.
 Ἄλλ' ἐπετέλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συμβῶτης
 Νείκεσεν ἔντα ἰδὼν· μέγα δ' εὖξαστο, χεῖρας ἀνασχών·
 840 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 Τμῆ ἐπὶ κηρί' ἔκχε, καλύψας πίονι δημῷ,
 Ἀρνῶν, ἥδ' ἱρίφων, τόδε μοι κρήνηατ' ἐέλωρ,
 Ὃς ἔλλοιο μὲν καίνος ἀνὴρ, ἀγέγοι δὲ ἰ δαίμων·
 Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειν ἀπάσας,
 845 Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἐλαλήμενος αἰὲν
 Ἄστυ κἀτ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελένβιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 Ω πόποι, οἶον ἔεργε κύων, δλοφώϊα εἰδώς;
 Τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νῆος εὐσελέμοιο μελαίνης
 850 Ἄξω τῇλ' ἰθάκης, ἵνα μοι βίωτον πολὺν ἔλθοι.
 Αἴ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Σήμερον ἐν μεγάροισι, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμνείη,
 Ὃς Ὀδυσσεὺς γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἡμῶν.
 Ὃς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι, ἦκα κινύτας,
 855 Αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἵκανεν ἔνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἶσω ἵεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν,
 Ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέσκει μέλιτι.
 Τῷ παρὰ μὲν κρηῶν μοῖραν θέσκον, εἰ πονέοντο.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῖν παρέθηκε φέρουσα,
 860 Ἐδμεναι· ἀγχιμόλον δ' Ὀδυσσεύς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 Στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφῆας ἦλυθ' ἰωὴ
 Φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλεατ' αἰδεῖν
 Φῆμιος· αὐτὰρ ὁ χεῖρς ἰλὼν προσέειπε συμβῶτην·
 Εὐμαί', ἢ μάλα δὴ τάδε δώματα κἀλ' Ὀδυσσεὺς,
 865 ῤαῖα δ' ἀρίγυντ' ἐστὶ καὶ ἐν παλαῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἢξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστὶν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ
 Δικλίδες· οὐκ ἔν τίς μιν ἀνὴρ ὑπερπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 870 Ἀνδρες· ἔπει κνίσσῃ μὲν ἀνήνοθαν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι
 Ἥπυναι, ἦν ἔρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

„ Mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ?
 „ Qui multis postibus astans atteret humeros,
 „ Petens frustra, non tripodes, neque lebetes:
 „ Hunc si mihi dares stabulorum custodem fieri,
 „ Cortisque-curator ut-sit, frondemque hœdis ferat;
 „ Etiam serum bibens, magnum *sibi* femur efficeret.
 „ Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non volet
 „ Opus obire, sed mendicans per populum
 „ Mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 „ Verum tibi edico, quod & perfectum erit;
 „ Si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 „ Multa ei circum caput scabella virorum ex manibus
 „ Latera deterent per domum percussi.
 Sic dixit; & accedens *ei* calce insultavit per-insipientiam
 In-coxam, neque ipsum extra viam dimovit,
 Sed *is* manebat firme: deliberabat autem Ulysses,
 Utrum irruens baculo animum *ei* eriperet,
 An ad terram dejiceret caput, circa solum ubi-sustulerat:
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum verò subulcus
 Increpuit contra intuitus; valdeque precatus est, manibus *subli-*
 „ Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si unquam Ulysses (tis;
 „ Vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 „ Agnorum & hœdorum, hoc mihi perficite votum,
 „ Ut veniat quidem ille vir, ducatque ipsum deus:
 „ Ita tibi factus utique dissiparet omnes,
 „ Quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 „ Per urbem: at pecudes mali perdunt pastores.
 Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos caprarum;
 „ Papæ! quale dixit canis, astutias callens?
 „ Quem aliquando ego in navi bonis-transferis instructa nigra
 „ Agam longe ab-Ithaca, ut mihi victum multum inveniat.
 „ Utinam enim Telemachum interficeret argenteum-arcum-ge-
 „ Hodie in ædibus, vel à procis domaretur, (rens Apollo
 „ Sicut Ulyssi quidem procul perist reditus dies.
 Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes;
 At ipse ivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit domini.
 Statim autem introivit, & inter procos sedebat,
 Ex-adverso Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt *ii*, qui administrabant.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Ad-comedendum: prope autem Ulysses & nobilis subulcus
 Steterunt venientes: circum autem ipsos venit sonus
 Citharæ cavæ; illis enim incipiebat canere
 Phemius: at ille manu prehensum allocutus est subulcum;
 „ Eunnæe, certe omnino utique hæ ædes pulchræ Ulyssis;
 „ Facile autem sunt dignoscendæ etiam inter multas visu.
 „ Ex aliis aliæ sunt: ornata est autem ei aula
 „ Muro & septis; januæ verò fabrefactæ sunt
 „ Biforæ; haud quiskquam eam vir insultaverit.
 „ Cognosco autem, quod multi in ipsa conviviaz celebrant
 „ Viri; quoniam nidor quidem ascendit, cithara autem
 „ Sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 'Ρεῖ' ἔγνως· ἔπει οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα περ' ἔσθ' ἀνοήμων.
 'Αλλ' ἔγωγε δὴ Φραζώμεθ', ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα.
 275 Ἥδ' σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὐ ναιετάοντας,
 Δύσσο δὲ μνηστῆρας, ἰγὼ δ' ὑπολαίψομαι αὐτοῦ.
 Εἰ δ' ἰθέλεις, ἐπίμεινον, ἰγὼ δ' εἰμι προπάραιθε.
 Μῆδ' σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτροσθε νοήσας
 Ἦ βάλῃ, ἢ ἰλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἔνωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας Δῖος Ὀδυσσεύς·
 Γίγνυσκω, Φρονέω· τὰ γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 'Αλλ' ἔρχεο προπάραιθεν, ἰγὼ δ' ὑπολαίψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων·
 Τολμήεις μοι θυμὸς, ἔπει κακὰ πολλὰ πέπονθα
 285 Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπως ἐξὶν ἀποκρύψαι μεμνηῖαν,
 Οὐλομένην, ἢ πολλὰ κῆκ' ἀνδρώποισι δίδωσι.
 Τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίσσονται
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα καίμενος ἔσχευ
 Ἄργος Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 Ὀλιχέτο· τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 Αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἡδὲ πρέκας, ἡδὲ λαγωαύς.
 Δὴ τότε κεῖτ' ἀπάερος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἢ οἱ προπάραιθε θυράων,
 Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἄλις κέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἡγοίεν
 Δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπήσοντας·
 300 Ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνὶ πλείῃσι κυνοραισέων.
 Δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγυὺς ἔντα,
 Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσχευ, καὶ οὐατα κάρββαλαν ἡμφω·
 Ἄσπον δ' οὐκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 Ἐλθέμεν· αὐτὰρ δ' νόσφιν ἰδὼν ἀπομήρεξαιτο δάκρυ,
 305 Ῥεῖα λαβὼν Εὐμαίον· ὥφρα δ' ἱερεῖναιτο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἢ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐν κόπρῳ,
 Καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἄτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα.
 Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδέει τάδε,
 Ἦ αὐτῶς, οἷοί τε τραπαζῆες κύμας ἀνδρῶν
 310 Γίγνουντ', ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσι νῆακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 Καὶ λίην ἀνδρὲς γε κύων ὅδε τῆλε θανόντες.
 Εἰ τοῖσδ' εἴη ἡμὲν δέμας, ἡδὲ καὶ ἔργα,
 Οἶδ' οὖν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 Αἰψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν·
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεται βαθείης βάνθεσιν ὕλης
 Κνωδάλον, ὅ, ττι' ἴδοιτο· καὶ ἴχνησι γὰρ περιήδη·
 Νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἄναξ δὲ οἱ ἔλλοβι πάτερης
 Ὀλετο· τὸν δὲ γυναῖκας ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
 320 Δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
 Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἰθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι·
 Ἠμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποκίνυται εὐρύσπα Ζεὺς
 Ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶρ ἔλθῃσιν.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 „ Facile nosti; quippe neque in aliis rebus quidem es stultus.
 „ Sed age jam consulamus, quomodo sint hæc opera.
 „ Vel tu primus ingredere sedes habitantibus commodas,
 „ Inferque te procis; ego autem relinquer hic:
 „ Sive vis, manes; ego verò ibo præ:
 „ Neque tu morare, ne quis te extra conspicatus
 „ Vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.
 Huic autem respondit deinde patiens nobilis Ulysses;
 „ Cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis:
 „ Sed i præ, ego autem relinquer hic.
 „ Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictum,
 „ Patiens mihi animus, quoniam mala multa passus sum
 „ Undis & bello; cum illis & hoc quoque fiat.
 „ Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
 „ Perditum, qui multa mala hominibus dat:
 „ Cujus gratia & naves bonis-transstris-instructas armantur,
 „ Pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.
 Sic hi quidem talia inter se dicebant:

Canis autem caputque & aures jacens erexit
 Argus Ulyssis malorum-patientis, quem scilicet quondam ipse
 Nutrivit quidem, non verò eo fructus est; prius nempe in Ilium se-
 Ivit: hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri (crum
 Capras in sylvestres, & cervos, & lepores.
 Tunc demum jacebat neglectus, absente domino,
 In multo stercore, quod ei ante fores
 Malorumque, bonumque, abunde fulum erat; donec auferrent
 Servi Ulyssis prædium magnum stercoreaturi:
 Illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.
 Tunc demum, ut agnovit Ulysses prope existentem,
 Cauda quidem iste adulatus est, & aures dejecit ambas:
 Prope autem non amplius tum potuit suum dominum
 Venire: at ille seorsum conspicatus abstersit lachrymam,
 Facile latens Eumæam; statim autem interrogabat sermone;
 „ Eumææ, certe omnino miraculum, canis hic jacet in fimo;
 „ Pulcher quidem corpore est, at hoc non certo novi,
 „ An utique & velox fuerit ad-currendum, cum forma hac,
 „ An nullius-preiit, quales scilicet mensales canes virorum
 „ Sunt; deliciarum verò gratia nutriunt domini.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 „ Et sane viri canis hic est procul mortui.
 „ Si talis esset nunc & corpore, atque etiam operibus,
 „ Qualem ipsum ad Trojam profectus reliquit Ulysses,
 „ Statim admirareris, conspicatus velocitatem & robur:
 „ Nequaquam enim effugiebat dense in profunditatibus sylvas
 „ Fera, quamcumque vidisset; & vestigiis enim perquam-sciebat.
 „ Nunc autem tenetur malo: dominus nempe ejus seorsum à patria
 „ Periit; hunc verò mulieres negligentes non curant.
 „ Servi nempe, quando non amplius imperant domini,
 „ Non diutius postea volunt iusta operari:
 „ Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
 „ Viro, quando ipsum servillis dies corripuerit.

"Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·

- 825 Βῆ δ' ἰδὺς μεγάροις μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτῳ,
 αὐτὶν' ἰδὼντ' Ὀδυσσεὺς ἱεκεῖα ἐνιαιυτῷ.

- Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 Νεῦτ' ἐπὶ οἱ καλέσας· ἱ δὲ, πακτῆρας ὕλε διφθον
 Κείμενον, ἐνθάδε δαιτῆρς ἐφίεσκεν, κρέα πολλὰ
 Δαιδόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαίνυμένοισι·
 Τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχῳ τρέπεζαν
 Ἄντιον· ἐνθα δ' ἔρ' αὐτὸς ἐφίετο· τῷ δ' ἔρα κήρυξ
 335 Μοῖραν ἰλὼν ἱτίθει, κανέου τ' ἐκ σῆτον αἰίρας
 Ἀυχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἰδύσετο δῶματ' Ὀδυσσεύς.
 Πτωχῷ λυγαλλῇ ἐναλίγκιος, ἡδὲ γέροντι,
 Σκηπτόμενος· τῷ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔξο·
 Ἰξε δ' ἐπὶ μαλίνου οὐδοῦ ἔντοσθ' ὑπράϊον·

- 340 Κλινάμενος καθμῶ Κυπαρισσίῳ, ὃν ποτὲ τέκτων
 ἦίσσεν ἐπισκιάμενος, καὶ ἐπὶ γάδμην ἴθωνε.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 Ἄρτον τ' οὔλον ἰλὼν περικαλλὸς ἐκ κανέου,
 Καὶ κρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδαντο ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὲς τῇ ξείνῃ ταῦτα φέρων· αὐτὸν τε κέλευε,
 Αἰτίξιν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προίκτη.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ ευφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἔκουσεν,
 Ἀυχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·

- 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, δίδοι τάδε, καὶ σε καλεῖται
 Αἰτίξιν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ζεῦ ἦνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὕλβιον εἶναι,
 355 Καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φροσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἥ βα, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἰδέεατο, καὶ κατέθηκεν
 Αὔει, ποδῶν προκάρειεν, ἀεικέλης ἐπὶ πῆρης.
 Ἥσθιε δ', ὡς ὕτ' ἑοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἦαίεν,
 Εὐθ' ὕδ' ἰδειπνήκει, ὃ δ' ἐπαύσατο βέλος ἑοιδῆς.

- 360 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ'· αὐτὰρ Ἀθήνη,
 Ἀυχὴ παρισαμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 Ὀτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
 Γινώσκ' ὅ, οἱ τινὲς εἰσιν ἐναῖσιμοι, οἳ τ' ἀδέμιοι·
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξέσειν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἔκαστον,
 Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλας εἴη.
 Οἱ δ' ἱλαίροντες δίδωσκον, καὶ ἰθάμβεον αὐτόν·
 Ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰκλὸς αἰγῶν·

- 370 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Τοῦδε περὶ ξείνου· ἧ γάρ μιν πρῶσθεν ὕπνῳκα.
 Ἥγοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεταί εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νείκεσσι συβώτην·
 375 Ὡς ῥίγνῃτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πῶλινδε

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas :
 Ivit autem recta per-domum ad procos illustres.
 Argum verò deinde fatum occupavit atræ mortis,
 Statim ut-viderat Ulyssæm vigesimo anno.
 Longe autem primus vidit Telemachus deo-par
 Venientem per domum subulcum; celeriterque deinde
 Innuit ad se vocans: ille autem ubi-circumspexisset, cepit sedem
 Jacentem, ubi coquus insidere-solebat, carnes multas
 Dividens prociis, in domo convivantibus:
 Hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 Ex-adverso; ibi-utique ipse sedit: ei autem deinde præco
 Partem sumptam apposuit, ex canistroque panem sublatum.
 Prope autem post illum ingressum-ibat ædes Ulysses,
 Mendico misero similis, & seni,
 Baculo innitens; turpia autem circum corpus vestimenta indatus.
 Sedebat autem super fraxineum limen intra fores, (erat:
 Acclinatus postî Cyparissino, quem quondam faber
 Poliverat scire, & ad perpendicularum exegerat.
 Telemachus verò ad se vocatum allocutus est subulem,
 Panemque totum ubi-sumisset perpulchro ex canistro,
 Et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti;
 „ Da hospiti hæc ferens, ipsumque jube
 „ Mendicare penitus omnes adeuntem procos:
 „ Pudor autem non est bonus indigenti viro mendico.
 Sic dixit: ivit autem subulcus, postquam sermonem audivisset,
 Et prope stans verbis alatis allocutus est;
 „ Telemachus tibi, hospes, dat hæc, & te jubet
 „ Mendicare, penitus omnes adeuntem procos:
 „ Pudorem autem non bonum dicit esse viro mendico.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum esse;
 „ Et ei omnia fiant, quæcunque mente sua agitat.
 Dixit, & ambabus accepit, & deposuit
 Ibidem, pedes ante, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat,
 Quando ille coenaverat, tum cessavit divinus cantor.
 Proci verò tumultuati sunt per ædes: at Minerva,
 Prope stans, Laërtiadem Ulyssæm
 Concitavit, ut panes à procis colligeret,
 Cognosceretque, quinam essent justî, quique injusti:
 Sed neque sic quenquam exemptura erat malo.
 Perrexit autem is ire petiturus dextrorsum à viro quoque,
 Undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuisset.
 Hi verò miserantes dabant, & admirabantur ipsum;
 Aliique alios interrogabant, quisnam esset, & unde venisset.
 Inter hos autem & locutus est Melanthius, custos caprarum;
 „ Audite me, procî inclytæ reginæ,
 „ De hoc hospite; profecto enim antea ipsum vidi.
 „ Profecto quidem ei huc subulcus dux-erat.
 „ Ipsum autem non aperte scio, unde se genere profiteatur ossa.
 Sic dixit: Antinous autem verbis objurgavit subulcum;
 „ O notissima subulce, cur verò tu hunc in-urbem

- Ἥκαυγες· ἢ οὐχ ἄλλος ἡμῖν ἀλήμωνες εἰσι καὶ ἄλλος
 Πτωχοὶ ἀνιηροί, θαιτῶν ἀπολυμνιτῆρες·
 Ἥ ἔνσταί, ὅτι τοὶ βίοντες κατέδουσιν ἔνακτος
 Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι· σὺ δὲ καὶ ποδὶ τόνδ' ἐκάλεσσας·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαιε συβῆτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὰς ἰδὼν ἀγορεύεις·
 Τίς γὰρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπαλίων
 Ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργὸν ἔασιν·
 Μάστιν, ἢ ἰητῆρα κκεῦν, ἢ τέκτονα δούρων·
 385 Ἥ καὶ βέσπιν ἀοιδὸν, ὃ κεν τέρπῃσιν ἀείδων·
 Οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 Πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι τρύχοντά ἐ αὐτόν.
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστῆρων
 Δμῶσιν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔγωγε
 390 Οὐκ ἄλέγω, εἰώς μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Ζῶει ἐνὶ μεγάροις, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέσσειν·
 Ἀντίνοος δ' εἰώθε κακῶς ἐρεβίζεμεν αἰεὶ
 395 Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους·
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντίνοον ἔπει πτερβέντα προσηύδα·
 Ἀντίνο', ἢ μευ καλὰ, πατὴρ ὡς κῆδεαι υἱός,
 Ὡς τὸν ξείνονα ἀνῶγας ἀπὸ μεγάροιο δίσταί
 Μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο βέδς τελέσειε.
 400 Δὸς οἱ ἐλὼν· οὐ τοι φρονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 Μῆτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄξω τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
 Δμῶν, οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θεοίοιο.
 Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 Αὐτὸς γὰρ φεγόμενος πολὺ βούλει, ἢ δόμεν ἄλλω.
 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
 Τηλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος ἔσχατε, ποῖον εἵπες·
 Εἰ αἰ τόσσον ἅπαντες δρέξειαν μνηστῆρες,
 Καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θρήνυν ἐλὼν ὑπέφηνε τραπέζῃ
 410 Κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλήσαν δ' ἔρα κήρην
 Σίτου καὶ κρείων· τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεύς,
 Αὐτὶς ἐπ' εὐδὸν ἰδὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 415 Δὸς, Φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὃ κάκιος Ἀχαιῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ὠρίςος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
 Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶιον, ἥ περ ἄλλοι,
 Σίτου· ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
 420 Ὀλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη
 Τοίῳ, ὅποτος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχηρμένος ἔλθοι·
 Ἦταν δὲ δμῶες μάλα μυριοί, ἄλλα τε πολλὰ,
 Οἷσιν τ' εὖ ζήσουςι καὶ ἀφνειοὶ καλέονταί·
 Ἄλλα Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, (ἦθελε γὰρ που,)·
 425 Ὅς μ' ἄμα ληϊστῆρσι πολυπλάγῃτοισιν ἀνῆκεν
 Λίγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
 Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας·

- „ Duxisti? an non satis nobis erronee sunt & alii
 „ Mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 „ An parvi-pendis, quod tibi victum comedant domini
 „ Hic congregati? tu autem etiam alicunde hunc vocasti?
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Antinoë, non quidem bona, etiamsi eximius-sis, dicis:
 „ Quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse ubi-adierit,
 „ Alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui publici-operarii sunt?
 „ Vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,
 „ Vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
 „ Hi enim vocati utique hominum in immensa terra:
 „ Mendicum autem nemo vocaret attritum seipsum.
 „ Sed semper difficilis super omnes es procos
 „ Servis Ulyssis, præcipue verò mihi: at ego
 „ Non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
 „ Vivit in ædibus, & Telemachus deo-par.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Tace, ne mihi hunc vicissim-compella multum verbis:
 „ Antinous autem consuevit male irritare semper
 „ Verbis asperis, incitatque etiam alios.
 Dixit, & Antinonem verbis alatis allocutus est;
 „ Antinoë, profecto me bene curas, pater uti filium,
 „ Qui hospitem jubes à domo pellere
 „ Verbo violento: ne istud deus perfecerit.
 „ Da ei *aliquid* sumptum; non tibi invidio; jubeo enim ego:
 „ Neque itique matrem meam verere hac-in-re, neque quem-
 „ Servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini. (quam *aliquem*
 „ Sed non tibi tale in pectoribus cogitatum:
 „ Ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.
 Illum autem rursus Antinous respondens allocutus est;
 „ Telemache altiloque, animo indomite, quale dixisti?
 „ Si ei tantum omnes præcerent proci,
 „ Etiam ipsum tres menses procul hinc domus detineret.
 Sic utique dixit; & scabellum prehensum ostendit subter mensam
 Jacens, cui scilicet imponebat nitidos pedes epulans.
 Cæteri autem omnes dabant, impleveruntque proinde peram
 Pane & carnibus: cito sane & erat Ulysses,
 Rursus ad limen profectus, gratis gustaturus Achivos:
 Stetit autem juxta Antinonem, & ipsum sermone allocutus est;
 „ Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum
 „ Esse, sed optimus; quoniam regi similis es.
 „ Ideo te oportet dare & melius, quam etiam alii,
 „ De-pane; ego autem te laudarem per immensam terram.
 „ Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
 „ Beatus divitem, & sæpe dabam erronei
 „ Tali, qualiscunque esset, & cuiuscunque rei indigens venisset.
 „ Erant autem *mihi* servi valde multi, aliaque multa,
 „ Quibus utique bene vivunt *homines*, & divites vocantur:
 „ Sed Jupiter pessimèdedit Saturnius, (voluit enim aliqua-de-
 „ Qui me cum latronibus multivagis impulit (causa;
 „ In-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
 „ Statui verò in Ægypto fluvio naves remis-utrinque-agitatas:
 „ Tunc

- 344 "Ενθ' ἦτοι μὲν ἰγὰ κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους
 Αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι.
 430 Ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιᾶς ὤτρυνε νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
 Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπια τέκνα,
 Αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 435 Οἱ δὲ, βοῆς ἀλόντες, ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 Ἥλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε, καὶ ἱππῶν,
 Χαλκοῦ τε σεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς ταρπικρέμυτος
 Φῦξεν ἱμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν· οὐδέ τις ἔτλη
 Στήναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθ.
 440 "Ενθ' ἡμίον πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δέξϊ χαλκῷ,
 Τούς δ' ἔναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἐνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῃ δόσαν ἀντιάσαντι
 Δμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου Ἰφί ἔνασεν.
 "Ενθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω, πῆματα πάσχων.
 445 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὶς ἀνίην;
 Στήθ' οὕτως ἐς μέσσω, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.
 Μὴ τάχα πικρὴν Αἰγυπτον καὶ Κύπρον ἴδῃαι.
 "Ὡς τις βαρσαλῆος καὶ ἀναιδῆς ἴσσι προΐκτης.
 450 Ἐξείης πάντεσσι παρίσασθαι· οἱ δὲ διδοῦσι
 Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἔλεητος
 Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάσθ.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 "Ὡ πόποι· οὐκ ἔρα σοίγ' ἐπὶ εἰδεί καὶ φρένες ἦσαν.
 455 Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σφ' ἐπισάτῃ οὐδ' ἄλλω δόῃς,
 "Ὅς νῦν Ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτε μοι ἔτλης
 Σίστου ἀποπροελθὼν δέμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεςιν.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόδι μᾶλλον.
 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερὰντα προσηύδα·
 460 Νῦν δὴ σ' οὐκ ἔτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' εἶω
 "Ἀψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ δινείδα βάξεις.
 "Ὡς ἔρ' ἔφη· καὶ θρήνυν ἑλὼν βάλε δεξὶν ὤμον,
 Πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐσάθῃ, ἥύτε πέτρῃ,
 "Εμπεδον· οὐδ' ἔρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο.
 465 Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 "Ἀψ δ' ἔρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν κατ' ἔρ' ἔζετο, καδ δ' ἔρα πῆρην
 Θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 "Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος,
 Ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσι
 Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῆς διατσί·
 Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 Οὐλομένης, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 Ἀλλ' εἰπὸς πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἱριννύες εἰσὶν,
 Ἀντινόου πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχάει.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, εὐπείθεος υἱός·
 "Ἔσθι ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἔπιθ' ἄλλη·
 Μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', (οἳ ἀγορεύεις,)

- „ Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
 „ Illic apud naves manere, & naves tueri;
 „ Speculatores autem ad speculas iussi ire:
 „ Hi verò insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 „ Cito admodum Ægyptiorum virorum perpulchros agros
 „ Populabantur; mulieresque abducebant & infantes liberos,
 „ Ipsosque interficiebant: cito verò in urbem pervenit strepitus.
 „ Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora apparente,
 „ Venenunt; impletus autem est totus campus peditibusque &
 „ Ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine (equis,
 „ Fugam meis sociis malam immisit; neque quisquam sustinuit
 „ Consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 „ Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 „ Alios verò abduxerant vivos sibi operaturos ex-necessitate.
 „ At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto
 „ Dmetori Jalidae, qui Cypro fortiter imperabat:
 „ Inde demum nunc-huc venio, damna patiens.
 Huic autem rursus Antinous respondit; dixitque;
 „ Quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 „ Sta sic in medium profectus, mea procul à mensa,
 „ Ne cito amaram Ægyptum, & Cyprum videas:
 „ Adeo quidam audax & impudens es mendicus.
 „ Ordine omnibus astas: hi autem dant
 „ Temere; quia nulla est parsimonia, neque miseratio
 „ Quin de-aliens largiantur; quoniam adsunt multa cuique.
 Hunc autem retrogressus allocutus est solers Ulysses;
 „ Papæ! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 „ Non tu utique ex domo tuo supplici vel salem dares;
 „ Qui nunc alienis assidens, haud quicquam mihi sustinuisi
 „ De-pane sumptum dare; multa autem adsunt.
 Sic dixit: Antinous verò iratus est ex-corde magis,
 „ Et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est;
 „ Nunc jam te non amplius bene ex domo puto
 „ Retro cessurum, quando scilicet & opprobria dicis.
 Sic utique dixit; & scabello prehenso percussit dextrum humerum,
 „ Extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 „ Firmiter; neque sane ipsum commovit ictus Antinor;
 „ Sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.
 Rursus autem ad limen profectus desidebat, peramque
 „ Deposuit bene-plenam: inter procos verò locutus est;
 „ Audite me; proci inclytæ reginæ,
 „ Ut dicam, quæ me animas in pectoribus jubet:
 „ Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 „ Quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 „ Percutitur, vel propter boves, vel candidas oves:
 „ At me Antinous percussit ventrem ob malum,
 „ Perditum, qui multa mala hominibus dat.
 „ Sed sicubi pauperum dii & Erinyes sint,
 „ Antinonem ante nuptias finis mortis deprehendat.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheï filius;
 „ Comede tranquillus, hospes; sedens, aut abi alio;
 „ Ne te juvenes per sedes trahant, (qui sic loquaris.)

- 480 Ἡ ποδὶς, ἥ καὶ χεὶρς, ἀποδρῦψουσὶ δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
 Ὡς δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηννορέοντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύσηνον ἀλήτην,
 Οὐλόμεν', εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστὶ;
 485 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
 Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπισρωφῶσι πόληας,
 Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἔρ' ἔφην μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπέζετο μύθων
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῳ μέγα πένθος ἔεξε
 490 Βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων·
 Ἀλλ' ἀκίων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦν.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια,
 Βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Αἰὲς οὕτως αὐτόν σε βέλοισι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέρησι γένοιτο,
 Οὐκ ἔν τις σούτων γε εὐθροτον ἦν ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώονταί·
 500 Ἀντίνοος δὲ μέλινᾳ μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
 Εἶνός τις δύσηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 Ἀνέρας αἰτίζων· (ἄχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει.)
 Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησαν τ', ἔδосάν τε·
 Οὗτος δὲ θρήνῳ πρυμνὸν βάλε δεξιδὼν ὦμον.
 505 Ἡ μὲν ἔρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῆσι γυναιξίν,
 Ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὁ δ' ἰδείπνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσήυδα δῖον ἑφορβόν·
 Ἐρχεο, δῖ' Εὐμπαία, κῶν τὴν ξείνον ἄνωχθε
 Ἐλθέμεν, ὅφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἥδ' ἐρέωμαι,
 510 Εἰ που Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἦε πέπυσαι,
 Ἡ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμπαία συβᾶτα·
 Εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί,
 Οἳ ὕδρ' ἀμυθίζονται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρίκ' δ' ἡμάτ' ἔρυκα
 Ἐν κλισίῃ· (πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο νηὶς ἀποδράς·)
 Ἀλλ' οὐπω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέκεται, ὅς τε θεῶν ἐξ
 Ἀεΐδου δεδαῶς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
 520 Τοῦ δ' ἔμωτον μεμάασιν ἀκούμεν, ἐπὶ δ' αἰεὶ δῆ·
 Ὡς ἐμὲ κείνος ἔθηκε πατήρ· ἐν μεγάροισι.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατρώϊός εἵναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἐστίν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πῆματα πάσχων,
 525 Προπροκυλινδόμενος· σείσται δ' Ὀδυσσεύς ἀκοῦσαι,
 Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δήμῳ,
 Ζωοῦ· πολλὰ δ' ἔχει κειμήλια· ὅνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἐρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἐν' ἄντιόν αὐτὸς ἐνίστη.
 530 Οὗτοι δ' ἦν εὐρυστὶ καθήμενοι ἐψιμάσθων,
 Ἡ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὐφρων.

„ Vel pede, vel & manu; lacerentque totum.
 Sic dixit: illi verò omnes vehementer indignati sunt:
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superborum;
 „ Antinoë, non quidem bene percussisti infelicem erronem;
 „ Perдите; si forte quis cœlestis deus sit?
 „ Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 „ Omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,
 „ Hominum insolentiamque & æquitatem insipientes.
 Sic utique dicebant proci: ille autem non curabat verba.
 Telemachus verò in corde quidem magnum luctum fovebat
Ob eum percussum; neque tamen lachrymam in humum dimisit
 Sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans. (ex palpebris,
 Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope
 Percussum in domo, inter ancillas proinde dixit;
 „ Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.
 Hanc autem rursus Eurynome œconoma allocuta est;
 „ Si enim votis exitus nostris fieret,
 „ Haud quisquam horum ad pulchro-solio auroram perveniret.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Nutrix, inimici quidem omnes, quoniam mala machinantur;
 „ Antinous verò maxime atræ morti similis est.
 „ Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 „ A-viris petens; (egestas enim jubet:)
 „ Ibi alii quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 „ Hic autem scabello extimum percussit dextrum humerum.
 Illa quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 Sedens in thalamo; coenabat autem nobilis Ulysses:
 Illa autem ad se vocatum allocuta est nobilem subulcum;
 „ Vade, nobilis Eumæe, profectus hospitem jube
 „ Venire, ut aliquatenus cum-ipso congrediar, & interrogem;
 „ Sicubi de-Ulyssè malorum-patiente vel audiverit,
 „ Vel *eum* viderit oculis: multivago enim similis est.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi,
 „ Qualia hic loquitur, mulceret tibi charum cor.
 „ Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 „ In casa, (primum enim *ad* me venit, ubi à nave aufugisset;)
 „ Sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.
 „ Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 „ Canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 „ Hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit:
 „ Sic me ille mulcebat assidens in ædibus.
 „ Dicit autem *se* Ulyssis hospitem paternum esse,
 „ In Creta habitantem, ubi Minois genus est.
 „ Inde jam nunc huc venit damna patiens,
 „ Supplex-provolutus: affirmat autem de-Ulyssè se audivisse,
 „ Prope Thesprotorum virorum in ubere populo,
 „ Vivo: multas autem ducit res pretiosas suam ad domum.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope,
 „ Vade, huc voca; ut coram ipse dicat.
 „ Hi autem vel in foribus sedentes delectentur,
 „ Vel illic in ædibus, quippe ipsis animus lætus est.

- Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κείτ' ἐνὶ οἴκῳ·
 Σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι, ἡμᾶτα πάντα,
 535 Βούς ἱερῶντες, καὶ βίς, καὶ πῖονας αἰγας,
 Εἰλαπινάξουσι, πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνετα· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ
 Οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἄρην ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίην,
 540 Αἴψα καὶ σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 "Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔκταρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα
 Σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια·
 Αἴψα δ' ἥρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἐρχεό μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράεις, ὃ μοι υἱὸς ἐπέκταρε πᾶσιν ἔπεσιν;
 Τῷ καὶ καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
 Πᾶσι μάλ', οἷδ' ἐκί τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
 "Ἄλλο δέ τοι ἱέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,
 Αἶψ' αὐτὸν γνῶν νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 "Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὴς, ἔπει τὸν μῦθον ἔκουσεν·
 "Λυχκοῦ δ' ἱσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς
 555 Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαυῖν.
 Ἢ δέ κ' ἐπε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 Ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλισμα
 Χρηΐξεις· σίτον δὲ καὶ αἰνίζων κατὰ δῆμον,
 Γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαῖ', αἴψα κ' ἰγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελόπειᾳ·
 Οἶδ' αὖ γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' διζύν.
 "Ἄλλ' ἀμνηστῶν χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 565 Τῶν ὕβρις τε βίη τε, σιδήρεον εὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίβυτα
 Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν δδύνῃσιν ἔδωκεν,
 (Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν, οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
 570 Μείναι, ἐπαιγομένην περ, ἐς ἥελιον καταδύντα·
 Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 Ἀσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 Λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 "Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὴς, ἔπει τὸν μῦθον ἔκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ αὐτοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύ γ' ἔγχεαι, Εὐμαῖε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 "Ἥ τίνα που δῖος ἐξαΐσιον; ἦ καὶ ἄλλως
 Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; καυδὲ δ' αἰδοῖτο ἀλήτης.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησιν, Εὐμαῖε συβῶτα·
 580 Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἄπερ κ' εἴοιτο καὶ ἄλλος,
 Τῆριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
 "Ἄλλ' αὖ σε μείναι ἐνωγεν ἐς ἥελιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ᾧ βασιλῆα,

- „ Ipsorum etenim possessiones integræ jacent in domo,
 „ Panis & vinum dulce; ea quidem domestici *ipsum* comedunt:
 „ Ipsi verò in nostram-*domum* divertentes, dies omnes,
 „ Boves mactantes, & oves, & pingues capras,
 „ Epulantur, bibuntque generosum vinum:
 „ Temere; plurima autem absumuntur: non enim adest vir,
 „ Qualis Ulysses erat, qui malum à domo arceat.
 „ Sin Ulysses venerit, & accesserit in patriam terram,
 „ Statim cum suo filio injurias ultus fuerit virorum.
 Sic dixit: Telemachus autem alte sternuit; circumque domus
 Horrendum resonuit: risit verò Penelope;
 Statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta est;
 „ Vade mihi, hospitem coram huc voca.
 „ Nonne vides, quod mihi filius sternuit ad omnia verba?
 „ Ideo & non imperfecta mors præcis fiat
 „ Omnibus præsius; neque quisquam mortem & fatum vitet.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua,
 „ Si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 „ Induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulchris.
 Sic dixit: ivit verò subulcus, postquam sermonem audiverat:
 Propeque stans verbis alatis allocutus est;
 „ Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 „ Mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 „ De marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 „ Quod si te cognoverit vera omnia dicentem,
 „ Induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 „ Indiges; panem autem etiam petens per populum
 „ Ventrem pascas: dabit verò tibi, quicumque voluerit.
 Illum autem rursus allocutus est multa-passus nobilis Ulysses;
 „ Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 „ Filie Icarii prudenti Penelopæ:
 „ Novi enim bene de illo; parem autem sustinuius ærumnam.
 „ Sed procorum difficilium subtimeo cœtum;
 „ Quorum injuriæque, violentiæque, ad ferreum cœlum pervenit.
 „ Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 „ Nihil mali cum feceram, percussus doloribus desit,
 „ Neque omnino Telemachus hoc prohibuit, neque quisquam alius.
 „ Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 „ Manere, festinantem licet, in solis occasum.
 „ Et tunc me interroget mariti de rebus die,
 „ Proplus ubi collocarit ad iguem, vestimenta enim
 „ Mala habeo; nosti & ipse, quoniam te primum supplex-adii.
 Sic dixit: ivit autem subulcus postquam sermonem audiverat.
 Eum verò super limen profectum allocuta est Penelope;
 „ Non tu utique davis, Eumæe? quid hoc in animum-induxit error?
 „ An aliquem quodammodo veritus supra-modum? an & aliter
 „ Verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.
 Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe subulcus;
 „ Loquitur apposite, quæ scilicet putaret etiam alius,
 „ Contumeliam vitans virorum superborum:
 „ Sed te manere hortatur in solis occasum.
 „ Etenim tibi sic ipsi multo melius, ô regina,

- Ὅλην πρὸς ξείνον φάσκει ἕπος, ἥδ' ἐπακούσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Οὐκ ἔφρων ὁ ξείνος δίστασι, ὅς περ ἂν εἴη·
 Οὐ γὰρ πού τις ὧδε καταβητῶν ἀνθρώπων
 Ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἡ μὲν ἔρ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὤχετο δῖος ὑφορβὸς
 590 Μνηστήρων ἐς θυμῶν, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἰψὰ δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα πτερόμεντα προσηύδα,
 Ἀγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πειθοίαι· οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἔπειμι, σῶας καὶ καίνα φυλάξων,
 Σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω, καὶ φράζεο θυμῷ,
 Μή τι πάθης· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσει, πρὶν ἡμῖν πῆμα γανέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 Ἔσσηται οὕτως, ἔττα· σὺ δ' ἔρχεο δειελήσας·
 600 Ἡἴδην δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ.
 Αὐτὰρ ἔμοι τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς φάβ'· ὁ δ' αὖτις ἔρ' ἔζετ' ἐυξέσου ἐπὶ δῖφρου·
 Πλησάμενος δ' ἔρα θυμὸν ἰδητύος, ἥδ' ἐποτήτος,
 Βῆ ῥ' ἵμεναι μετ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε
 605 Πλεῖον δαιτυμόνων· τοὶ δ' ὀρχησῶν καὶ αἰοδῶν
 Τέρποντ'· ἡδὴ γὰρ καὶ ἐπήλυθε δαίμων ἡμᾶρ.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ξ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Σ.
 Ρ Α Ψ Σ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἱκέσις.

Ὀδυσσεὺς καὶ Ἴρου πυγμὴ γίνεται· φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι, καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει· γίνεται δὲ καὶ τις κοινολογία ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐρύμαχον.

· Στῆγμ' ἔριν Ἴρου, εὖχος Ὀδυσσεύς, δῶρά τ' ἀνάκτων.

- Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὅς κατὰ ἕξου
 Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μέγαν·
 Ἀζηχὸς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς,
 Οὐδέ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσθαι.
 5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
 Ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἔπαντες,
 Οὔνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγοι·
 Ὅς ῥ' ἰλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο,
 Καί μιν νεικείων ἔπειτα πτερόμεντα προσηύδα·
 10 Εἶπε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
 Οὐκ ἄτις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἔπαντες,
 Ἐλθέμεναι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
 Ἀλλ' ἕνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
 Τὸν δ' ἔρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 15 Δαιμόνι, οὔτε τί σε βέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω,
 Οὔτε τινὰ φρονέω δόμεναι, καὶ πῶλλ' ἀνελόντα.
 Οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους ἔδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χεῖρ

„ Solam ad hospitem loqui verbum, & ex-eo audire.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Non insipiens hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 „ Non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 „ Viri superbientes injusta machinantur.
 Illa quidem sic locuta est; ibat autem nobilis fabulctis
 Procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est,
 Prope admoto capite, ut ne audirent alii;
 „ O dilecte, ego quidem abeo, sues & illa custoditurus,
 „ Tuum & meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sint.
 „ Ipsum quidem te primum serva, & considera in animo,
 „ Ne quid patiaris; multi verò mala cogitant Achivorum:
 „ Quos Jupiter disperdat, antequam nobis nocumento-sint,
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Erit sic, pater: tu verò vade merenda-sumpta:
 „ Mane autem vepi, & due victimas pulchras:
 „ At mihi hæc omnia & immortalibus curæ-erunt.
 Sic dixit: is verò rursus deinde sedebat bene-polita in sede:
 Ubi autem repleverat animum cibo & potu,
 Perrexit utique ire ad sues; liquitque septaque, domumque
 Plenam convivarum: hi autem saltu & cantu
 Delectabant-se: jam enim & advenit vespertinum tempus.

O D Y S S E Æ HOMERI XVIII LIBRI

Argumentum.

Ulyssis & Iri pugna fit. Apparet autem & Penelope procis,
 & ab ipsis dona accipit. Fit & quædam collocutio deinceps
 Ulyssis cum Eurymacho.

Σ. Contentionem Iri, gloriam Ulyssis, donaque regum.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
 Mendicabat Ithacæ; excellebat verò ventre voraci;
 Ad incessanter comedendum & bibendum; neque ei erat vis,
 Neque robur; specie autem valde magnus erat intuentibus.
 Amæus verò nomen erat: hoc enim imposuit alma mater
 Ex nativitate: Irum autem juvenes vocabant omnes,
 Quoniam nuntia-referebat profectus: cum alicubi quis juberet.
 Qui scilicet ubi-venerat, Ulysses pellebat sua domo,
 Et ipsum objurgans verbis alatis allocutus est;
 „ Recede, senex, à vestibulo, ne jam cito & pede traharis;
 „ Non sentis, quod jam mihi innuunt omnes,
 „ Trahereque jubent? Ego autem verecundor omnino.
 „ Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.
 Hunc autem torve intutus, allocutus est solers Ulysses;
 „ Miser, neque quid tibi facio mali, neque dico,
 „ Neque aliquem invidéo dare, etiam multa si-sumpserit.
 „ Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet

„ Aliena

Ἀλλοτρίων φθόνειν· δαίσεις δέ μοι εἶναι ἐλήτης·
 Ὡς περ ἰγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ἰπάζειν.

- 20 Χερσὶ δὲ μήτι λῆν προκαλίζεο, μή με χολώσης,
 Μή σε, γέρον περ ἰδὼν, σῆθος καὶ χεῖλεα φύρω
 Αἵματος· ἥσυχιν δ' ἂν ἔμοι καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
 Λύριοι· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποσφραίσσαι δῖον
 Δεύτερον ἐς μέγαρον Δαερτιάδην Ὀδυσῆος.

- 25 Τὸν δ' ἔχολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
 Ὡ πόποι, ὥς δ' μολοβρὸς ἐπιτροχμάδην ἀγορεύει,
 Γρηῖ καμινὸν ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μαρτυροίμην,
 Κόπτων ἑμφοτέρησι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας δδόντας
 Γυναικῶν ἐξελάσαιμι, σὺς δὲ ὡς ληϊβοτείρης.

- 30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ εἶδε
 Μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
 Ὡς οἱ μὲν προκάροιτο θυράων ὑψηλῶν
 Οὐδοῦ ἐπὶ ξιστοῦ πανθυμαδὸν ἐκρίωντα,
 Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόιο,

- 35 Ἦδ' ὁ δ' ἔρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρες·
 Ὡ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
 Οἷον τερπώλῃν ἑλθε ἡγάγεον ἐς τόδε δῆμα·
 Ὁ ξείνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
 Χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ἔκκα.

- 40 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔκκα πάντες ἀντίκ' ἐγελώντες,
 Ἀμφὶ δ' ἔρα πτωχοῦς κακοσίμονας ἡγερέθοντο.
 Τοῖσιν ὦ Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπαίδος υἱός·

- Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες θνητῶρες, ὅφρα τι εἰπω·
 Γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 Ὀκπότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσειν τε γένηται,
 Τάων ἦν κ' ἐβέλησιν ἀμαρὰς αὐτὸς ἐλάσθαι·
 Αἰεὶ δ' αὐτὸ ἡμῖν μεταδίδεσθαι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασσομεν αἰτήσοντα.

- 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Χορὸς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 Ἄνδρα γέροντα, δὴν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 Ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πλοῦγῃσι δαμῶιν.

- 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ἀμείψασθε καρτερὰν ἔρκον,
 Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἥρα φέρων ἑμὲ χειρὶ παχεῖν·
 Πλὴν ἄτασθαλλων, τοῦτω δὲ με ἴφι δαμάσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀπώμνυσον, ὥς ἐπέλευεν.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὸν ἱς Τηλεμάχου·

- 60 Εἶν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
 Δειδίδ'· ἐπεὶ πλέονεσσι μαχήσεται, ὅς κε σε βεῖνη.
 Πεινοδόκος μὲν ἰγών, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες
 Εὐρύμαχος τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἑμφῶ.

- 65 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ζῶσπας μὲν ἔακεσιν περὶ μῆδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς
 Καλοῦς τε, μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι,
 Στήθεά τε, σίβαροί τε βραχιόνες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 Δ' ἄλκι παρισταμένη μέλε' ἤλεσσε πριμάκι λαῶν.

» Aliena invidere; videris autem mihi esse erro;
 » Sicut ego; opulentiam verò dii solent præbere.
 » Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram.
 » Ne tibi, senex licet sim, pectus & labra foedem (moveas,
 » Sanguine; quies verò mihi etiam magis adhuc esset
 » Cras: nequaquam enim te reversurum puto
 » Iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.
 » Hunc autem iratus allocutus est Irus mendiculus;
 » Papæ! ut hic vorax volubiliter loquitur,
 » Vetulæ camino-assuetæ similis; cui mala molirer,
 » Verberans ambabus; in-terram autem omnes dentes
 » Maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascens.
 » Accinge te nunc; ut omnes cognoscant & hi
 » Nos pugnantes: quomodo verò tu cum juniori pugnaveris?
 » Sic hi quidem ante fores altas
 » Limine in polito animose rixabantur.
 » Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi;
 » Graviterque ridens allocutus est procos;
 » O amici, haud quidem unquam aliquid antea tale factum est;
 » Qualem delectationem deus duxit ad hanc domum:
 » Hospesque & Irus contendunt inter-sese
 » Usque-ad manibus pugnandum: sed committamus ocyus.
 » Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
 » Circumque mendicos pannosos congregabantur.
 » Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius;
 » Audite me, proci eximii; ut aliquid dicam:
 » Ventres isti caprarum jacent in igne; quos in coenam
 » Deposuimus, pinguedine & sanguine impletos.
 » Uter autem vicerit, superiorque fuerit,
 » Eorum quem voluerit, ubi-surrexerit, ipse eligat:
 » Semper autem deinceps inter nos convivabitur; neque quenquam
 » Pauperem intus misceri nobis sinemus mendicaturum. (alium
 » Sic dixit Antinous: illis autem placebat sermo.
 » Hos verò dolos-meditans allocutus est solers Ulysses;
 » O amici, nequaquam æquum-est cum juniori viro pugnare
 » Virum senem, calamitate labefactum; sed me venter
 » Instigat maleficus, ut plagis domer.
 » Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 » Ne quis Iro gratificans, me manu robusta
 » Percutiat prævaricans, eique me violenter domet.
 » Sic dixit: illi autem omnes abjurabant, sicut jubeat.
 » Inter eos autem rursus locuta est sacra vis Telemachi;
 » Hospes, si te jubet cor & animus generosus,
 » Istum propellere; fac: cæterorum autem neminem Achivorum
 » Time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 » Hospitum-exceptor quidem ego; comprobant verò reges
 » Eurymachusque & Antinous, prudentes ambo.
 » Sic dixit: hi autem omnes comprobarunt: at Ulysses
 » Cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat verò femora
 » Pulchraque, magnaue; nudati-sunt autem ei lati humeri,
 » Pectoraque, robustaque brachia: at Minerva
 » Prope altans membra auctavit pastori populorum.

- 70 Μνηστῆρες δ' ἔκρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἡ τάχα Ἴρος κῆρος ἐπίσπασον κακὸν ἔξει·
 Οἶμν' ἐκ βαλίων ὁ γέρον' ἐπιγουνίδα φαίνει.
 Ὡς ἔρ' ἔφην· Ἴρῃ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός·
- 75 Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἔγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 Δειδύτα· σάρκας δὲ περιτρομέοντο μέλασσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένηπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνύμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο,
 Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεϊδύας αἰνῶς,
- 80 Ἀνδρα γέροντα, δὴν ἀρημένον, ἢ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἱρέω, τὸ δὲ καὶ τεταλεσμένον ἔσσι,
 Αἰ κέν σ' οὗτος νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Πέμψω σ' Ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν τητ' μελαίνῃ,
 Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
- 85 Ὃς κ' ἀπὸ ρίνα τάμῃσι καὶ οὐκτα νηλεὶ χαλκῷ,
 Μήδεά τ' ἐξερύσας, δάη κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυνί·
 Ἔς μέσσον δ' ἀναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
- 90 Ἡ ἱλάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὸν πεσόντα,
 Ἡέ μιν ἦν ἱλάσειε, τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι,
 Ἡκ' ἱλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάμετ' Ἀχαιοί.
 Δὴ τότε ἀνασχομένῳ, ὃ μὲν ἤλασε δεξιὴν ὤμον
- 95 Ἴρος, ὃ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὐατος, ὅς ἐα δ' εἶσω·
 Ἐθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ σόμα φοῖνιον αἶμα·
 Καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 Λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἅτῃρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 Χεῖρας ἀνασχομένοι γέλω' ἔκτανον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
- 100 Εἶλε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός· ὕφρ' ἵκετ' ἀδλῆν,
 Αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἱρκίον αὐλῆς
 Εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρ',
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο, κύνας τε σῶας τ' ἀπερύκων,
- 105 Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 Λυγρὸς ἔων· μὴ πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἱπαύρη.
 Ἡ ῥα, καὶ ἄμφ' ὠμοῖσιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
 Πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Ἀψ' δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν κατ' ἔρ' ἔζητο· τοὶ δ' ἴσαν εἶσω
- 110 Ἡδὺ γελῶντες, καὶ ὃ δεικνύοντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὅ, ττι μάλισ' ἐθέλεις, καὶ σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ὃς τοῦτον τὸν ἥναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 Ἐν δῆμ'· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν Ἡπειρόνδε
- 115 Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἔρ' ἔφην· χαῖρεν δὲ κληθδόνι θεῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀντίνοος δ' ἔκρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα βῆκεν
 Ἐμπλαῖν' κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφίνομος δὲ
 Ἀρτους ἐκ κενόοιο δύν παρέθηκεν αἶρας,
- 120 Καὶ δάπαί' χρυσέῳ δειδίσκετο, Φωνήσέν τε·
 Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε· γένεϊτό τοι ἕσπερ ἐπίσσω

Proci verò omnes vehementer admirati sunt:

Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium;

„ Certe cito Irus miser-Irus accersitum malum habebit:

„ Qualem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic atque dixerunt: Iro autem male commovebatur animus:

Sed & sic famuli ducebant cinctum vi,

Timentem; carnes verò tredebant circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit, & compellabat;

„ Nunc quidem neque sis, iactator, neque natus fueris,

„ Si profecto hunc tremis & times graviter,

„ Virum senem, calamitate labefactum, quæ ipsum occupet,

„ Sed tibi edicam, quod & perfectum erit;

„ Si te hic vicerit, superiorque fuerit,

„ Mittam te in-Epirum, conjectum in navem nigram,

„ Ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

„ Qui nasum abscindat & aures sevo sere,

„ Genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit: ei verò adhuc magis tremor subit membra:

In medium autem eum duxerunt: illi verò ambo manus eleva-

Tum demum deliberavit multa-passus nobilis Ulysses, (runt.

An feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum;

An ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,

Leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc demum *manibus*-elevatis, percussit quidem dextrum humerum

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus

Fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:

Decidit verò is in pulveribus vociferatus, collisitque dentes,

Calcitrans pedibus terram: at proci eximii

Manibus sublatis risu emoriebantur: verum Ulysses

Extrahebat per vestibulum, prehensum pede; donec venit ad

Porticusque fores; & ipsum ad septum atrii (atrium,

Statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manu,

Et ipsum affatus verba alata dixit;

„ Hic nunc sede, canesque, suesque abarcens;

„ Neque tu sane hospitum & mendicorum dominus esto,

„ Vilis cum-sis; necubi aliquod malum etiam majus accipias.

Dixit utique & circum humeros sibi turpem jaciebat peram,

Crebris locis laceram; tortile verò in-erat lorum.

Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem iverunt

Saxiter ridentes, & eum blande-compellabant verbis; (intro-

„ Jupiter tibi det, hospes, & immortales dii alii,

„ Quodcunque maxime vis, & tibi gratum est animo;

„ Qui hunc insatiabilem à mendicando cessare-fecisti

„ In populo: cito enim ipsum ducemus in-Epirum,

„ Ad Echetum regem, hominum multatorem omnium.

Sic utique dixerunt; gaudebat autem omine nobilis Ulysses:

Antinous verò ei magnum ventrem apposuit

Plenum pinguedineque & sanguine: Amphinomus verò

Panes ex canistro duos apposuit sublato,

Et poculo aureo propinabat, dixitque;

„ Salve, pater, ô hospes, adsit tibi in posterum saltem

„ Feli-

- "Ολβος, ἄταρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχουσι παλέεσσι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 "Ἀμφίνομ', ἡ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι.
 155 Τοιοῦτου γὰρ πατὴρ, ἔπει κλέος ἐσθλὸν ἐκόνον·
 Νίσσον Δουλιχίῃσιν εἴν τ' ἔμεν, ἄφνειον τε·
 Τοῦ σ' ἐκ Φασι γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἱοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἔρως· εὐ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἐκόντου·
 160 Ὅσδ' ἐν ἀκιδνότητι γαῖα τρέφει ἀνθρώποισιν,
 Πάντων, ἔσσα τε γαῖαν ἐπὶ πτεείη τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ πατε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 "Ὅφρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 "Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
 Καὶ τὰ Φέροι ἀεκαζόμενος τετληότε θυμῷ.
 165 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Οἷον ἐπ' ἡμᾶς ἐγγυσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
 Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει ἄκων,
 Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κρηιγυήτοισι.
 170 Τῷ μὴ τίς τοι πάμπαν ἐνὶ ἡμερίδι εἴη,
 "Ἄλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὃ, ττι δίδοιεν·
 Οἱ δῶρα, μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανέοντας,
 Κτήματα κείραντας, καὶ ἐτιμάζοντας ἄκοισιν·
 "Ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι φημι φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 175 Διὶ δὲν ἀπίστευται· μάλα δὲ σχεδὸν· ἀλλὰ σε δαίμων.
 Οἴκαδ' ἐπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
 "Ὅππότε νοσήσεις φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἀναιμῶντί γε διακρινέσθαι οἶον
 Μνηστῆρας, κἄκεῖνον, ἔπει καὶ μέλειρόν ὑπὲρ ἄλλοι.
 180 "Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιον μελιχρῆα οἶνον·
 "Ἀψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας ποσειδήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Νευσάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κρυὸν ὕσσετο θυμῷ.
 "Ἄλλ' οὐδ' ὡς φύγε κῆρα· πίδαξαι δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη·
 185 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴφι δαμῆναι.
 "Ἀψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ὀρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ δῆκε βῆα γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειᾳ,
 Μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως ποτάσειε μάλιχα
 190 Θυμὸν μνηστῆρων, ἰδὲ τιμῆσσαν γένετο
 Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός, ἢ πάρος ἦεν.
 "Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν·
 "Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 Μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθονόμενοισί περ ἑμῆς·
 195 Παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἐμιλεῖν,
 Οἷτ' εὐ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὑπίθον φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 200 "Ἄλλ' ἴδε, καλὰ δὲ παιδὶ ἔπος φάτο, μὴδ' ἐπίκνευθε,
 Χρῶτ' ἀπονιφασμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 Μὴδ' οὔτι δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπον
 "Ἐρχεαι· ἔπει κἄκλον σπινθήμεναι, ἔκρυπεν αἰεὶ

Felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 Tali enim patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse; divitemque;
 Ex hoc te dicunt natum esse: ingenioso autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam, tu autem attende, & me audi:
 Nihil imbecillius terra nutrit homine
 Omnium, quotquot super terram spizant & serpunt.
 Etenim nunquam putat malum passum esse se in posterum,
 Quamdiu felicitatem præbent dii, & genus vigent:
 Sed quando demum & mala dii beati perficiunt,
 Et hæc fert nolens reluctanti animo.
 Talis enim mens est terrestrium hominum,
 Qualem diem adducat pater hominumque domumque.
 Etenim ego quondam consuecebam inter homines beatus esse;
 Multa autem injusta feci, viribus & robori obsequens,
 Patreque meo fretus, & meis fratribus.
 Quare nequis utique omnino vir injustus sit,
 Sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent:
 Qualia video procos injusta machinantes,
 Possessiones consumantes, & dedecorantes uxorem
 Viri, quem non amplius puto ab amicis & patria terra
 Diu absuturum; valde autem prope esse: sed te deus
 Domum subducit, neque occurras illi,
 Quando redierit dilectam in patriam terram:
 Non enim sine cruore utique direptum iri puto
 Procos, & illum; postquam domum subierit.
 Sic dixit; & libatione facta bibit dulcoe vinum;
 Iterumque in manibus posuit poculum principi populorum.
 Verum is ivit per domum, chato afflictus corde,
 Nutans capite; jam enim malum atque abominabile animo.
 Sed neque sic fugit mortem; præpedivit nempe & hunc Minerva,
 Telemachi sub manibus & hasta fortiter ut domaretur.
 Iterum verò resedit in sede; unde surrexerat.
 Cæterum in mentem posuit dea cæcisa-oculis Minerva
 Filiae Icarii, prudenti Penelope,
 Proci se ostendere, ut diffunderet maxime
 Animum procorum, & honorata fieret
 Magis viroque & filio, quam antea erat.
 Effuse autem risit, verbumque fecit, compellabatque;
 „Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,
 „Proci se ostendere, invisus licet omnino:
 „Filio autem dicam verbum, quod utilius fuerit,
 „Ut non prorsus proci cum superbis versetur,
 „Qui scilicet bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.
 Hanc autem rursus Eurynome œconoma allocuta est;
 „Næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.
 „Sed i, & tuo filio verbum dic, neque cæla,
 „Corpus ubi tibi laveris, & unxeris genas:
 „Neque sic lacrymis foedata circum faciem
 „Vade; quoniam malum est lugere indiscriminatim semper.
 „Etey

Ἦδη μὲν γὰρ τοὶ παῖς τηλέκος, ὃν σὺ μάλις
 175 Ἦρ᾽ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμῃ, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
 Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίσθαι ἄλοιφῃ·
 Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 180 ὦλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.

Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἰπποδάμειαν ἔνωχθι
 ἔλθέμεν, ὅφρα κέ μοι παρστήτον ἐν μεγάροισιν·
 Οἷη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βαβήκει,

185 Ἀγγελίους τε γυναῖξιν, καὶ ὀτρυνέουσά νέεσθαι.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδα δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθην δέ, οἳ ἄψα πάντα
 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέως δ' ἔρα δῖα θεῶων

190 Ἀμβροτὰ δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησπιάτ' Ἀχαιοί·
 Κάλλῃ μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρην
 Ἀμβροσίῳ, οἷον περ ἑυστάφανος Κυθήρεια
 Χρίεται, εὖτ' ἂν ἦν Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 Καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·

195 Λευκοτέρην δ' ἔρα μιν θῆκεν πρὶς οὗ ἑλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἔρ' ὥς ἔρεσσ' ἀπεβήσαντο δῖα θεῶων.

Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 Φόδγγῳ ἱπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
 Καί θ' ἀπαμόρξατο χερσὶ παρειᾶς, φῶτησέν πε·

200 Ἦ με μάλ' αἰνोπαθεῖ μαλακὴν περὶ κόμῃ ἐκάλυψεν·
 Αἶθε μοι ὥς μαλακὴν θάνατον πόροι Ἀρτεμὶς ἀγνή
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα μήκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
 Αἰῶνα φθινύδῃ, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 Παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.

205 Ὡς φασμένη, κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 Οὐκ οἷη· ἔρα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκατο δῖα γυναῖκῶν,
 Στῇ βὰ παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητῶτο,
 Ἀντὰ παρειᾶν σχομένη λήπαρ ἀκρήδεμνα·

210 Ἀμφίπολος δ' ἔρα οἱ κενὴν ἱκάτερθε παρέσθη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατ', ἔρμ' δ' ἔρα θυμὸν ἔδελχεν·
 Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεον ὃν φίλον εἶδον·

Τηλέμαχ', οὐκέτι τοὶ φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα·
 215 Παῖς ἔτ' ἔδων, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ μάγας ἔσσι, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 Καὶ κέν τις φαίῃ, γόνον ἔμμεναι δαδίου ἀνδρός,
 Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 Οὐκέτι τοὶ φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὐδὲ νόημα.

220 Οἷον δὴ τῷδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 Ὅς τὸν ξεῖνον ἔασκε ἀεικισθῆμεναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; τίς τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 Ἦμενος, ὡς πάθοι βυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 Σοὶ κ' αἰσχρὸς λῶβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.

225 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·

Et enim jam quidem tibi filius ex ætate, quem tu maxime
Supplicabas immortalibus barbatum videre.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;

Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,
Corpus ut mihi lavem, & me ungam unguento:
Pulchritudinem enim mihi dii, qui Olympum habitant,
Pendiderunt, ex quo ille ivit cavis in navibus.
Sed mihi Autonoeque & Hippodamiam jube
Venire, ut mihi astent in ædibus;
Sola verò non intrabo ad viros; verecundor enim.

Sic dixit: vetula autem è domo exivit,

Nunciatura mulieribus, & hortatura ad eundem.

Tunc demum aliud cogitavit dea cæcis oculis Minerva:

Filiæ Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat verò ea reclinata: solutæ autem sunt ei compages

Ibidem in lecto: interim verò præstantissima dearum (omnes
Immortalia dona dabat; ut ipsam admirarentur Achivi:

Pulchritudinem quidem ei primum vultusque pulchros purificavit
Divina, quali scilicet pulchre-coronata Venus

Ungit se, quando adest Gratiarum chorum amabilem;

Et ipsam proceriorem & crassiozem reddidit conspectu;

Candidioremque ipsam fecit secto ebore.

Sic quidem ubi-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo,

Cum-strepitu advenientes; hanc autem dulcis somnus dimisit;

Et ea absterfit-sibi manibus genas, & locuta est;

„ Certe me valde ærumnosam mollis somnus coöperuit:

„ Utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta

„ Statim nunc; ut ne amplius lugens in animo

„ Ævum corumpam, mariti desiderans dilecti

„ Omnigenam virtutem; quoniam præstantissimus erat Achivo-

Sic locuta, descendebat ex coenaculo splendido, (rum.

Non sola; simul hanc & famulæ duæ comitabantur.

At quando demum ad procos pervenisset nobilissima mulierum,

Stetit utique ad postes domus fabrefactæ,

Genis obtendens nitida redimicula:

Ancilla autem ei honesta utrinque astitit.

Horum verò illic solvebantur genua; amore autem animo deli-

Omnes verò optabant apud eam in lectis recumbere. (niti-sunt:

Hæc autem deinde Telemachum alloquebatur suum charum filium;

„ Telemache, non amplius tibi mens integra, neque cogitatio:

„ Puer adhuc cum-esses, etiam magis in mente prudentia versabas:

„ Nunc autem, quando jam magnus es, & pubertatis limitem at-

„ Et aliquis diceret filium te esse beati viri, (tigit,

„ Magnitudinem & pulchritudinem intuens, alienus vir;

„ Non amplius tibi mens est justa, neque cogitatio.

„ Quale jam hoc facinus in ædibus factum est,

„ Qui hospitem sivist indigne-tractari ita.

„ Quomodo nunc? Si quis hospes in nostris ædibus

„ Sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,

„ Tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc verò rursus Telemachus prudens contra allocutus est:

„ Mater

- Μῆτερ ἔμῃ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδ' Ἰκάρα,
 Ἑσθλά γε, καὶ τὰ χέρη· (πάρους δ' ἔτι νήπιος ἦα·)
 Ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
- 230 Ἐκ γὰρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἑλλοθεν ἑλλος,
 Οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄργοι.
 Οὐ μὲν τρι ξείνου γε καὶ ἱρου μῶλος ἐτύχθη
 Μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὄγε φέρτερος ἦεν.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
- 235 Οὔτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
 Νεύουσιν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 Οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελυτο δὲ γυῖα ἱκάσου·
 Ὡς νῦν Ἴρος ἱεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι
 Ἦσαι νευσάζων κεφαλῇ, μεθυσonti τοικῶς,
- 240 Οὐδ' ὁρᾷς δύναται σῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι·
 Οἴκαδ' ὅπη οἱ νόσος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λάλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέσσει προσηύδα Πηνελόπειαν·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
- 245 Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἅν' ἱάσον Ἄργος Ἀχαιοί,
 Πλέονες κεν μνηστῆρες ἐν ὁματέροισι δόμοισιν
 Ἦῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίσσει γυναικῶν,
 Εἰδὸς τε, μέγιστός τε, ἰδὲ φρένας ἄνδρ' ἔισας.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
- 250 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἔμην ἄρετῃν, εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Ὀλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἔμδς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ καὶ γὰρ γ' ἰλθὼν τὸν ἔμδν βίον ἀμφοτελεύει,
 Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἔμδν καὶ κάλλιον οὔτω.
- 255 Νῦν δ' ἔχομαι· τόσα γὰρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίην,
 Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἔλδ' ἔμδν χεῖρα προσηύδα·
 Ὡ γύναι, οὐ γὰρ δίω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ἐκ Τροίης εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
- 260 Καὶ γὰρ Τρῶας Φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 Ἡμὲν ἀκοντιζὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας διζῶν,
 Ἴππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἱ κα τάχις
 Ἐμριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πτολέμοιο.
 Τὰ οὐκ οἶδ', εἰ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἢ κεν ἄλῳ
- 265 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μεμνησθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
 Ὡς νῦν, ἣ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονέσφιν ἐβίτος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδῃαι,
 Γήμασθ', ὥ κ' ἐδέλυσθα, τὸν κατὰ δῶμα λιπούσῃ.
- 270 Καῖνός θ' ὥς ἀγόρευε, τὰ δὲ νῦν πάντα τελείτῃ.
 Νῦξ δ' ἔσαι, ὅτε δὴ συγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
 Οὐλομένης ἑμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνδ' ἔχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 Μνηστῆρων οὐχ ἦδε δίκη τοπάρουε τέτυκτο·
- 275 Οἶτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγατρὸς
 Μνηστῆρῶν ἐδέλωσι, καὶ ἀλλήλοισι εἰρίωσιν·
 Αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα,

Mater mea, id quidem non indigne fero quod infans:
 At ego animo intelligo & novi singula,
 Bonaque, & pejora; (antea autem adhuc infans eram.)
 Sed non possum prudentia omnia intelligere:
 Nam me perterrent assidentes aliunde abas,
 Hi mala cogitantes: mihi autem non sunt auxiliatores.
 Nequaquam tamen hospitii & Iri pugna facta est.
 Procorum consilio: viribus autem hic potentior fuit.
 Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 Ita tunc proci in nostris adibus
 Nutarent capitibus domiti, alii quidem in sola,
 Alii autem intra domum; solutaque essent membra capillorum;
 Uti nunc Irus ille ad attrienses fores
 Sedet nutans capite, ebrio similis;
 Neque erectus potest stare pedibus, neque reverti
 Domum, qua ei reditus est; quoniam clara narrata solent
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus est Penelopem;
 Filia Icarii, prudens Penelope;
 Si omnes te viderent per Irum Argos Achivi,
 Plures proci in vestris adibus
 A-mane convivarentur; quoniam praestas mulieribus,
 Forma-que, statura-que, & mente Irus aequa.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope;
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corporemque,
 Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant;
 Argivi; cum iis autem meus maritus erat Ulysses.
 Si ille utique reversus meum statum gubernaret,
 Major gloria esset mea & melior ita.
 Nunc verò tristor: tot enim mihi iniussit mala deus.
 Certe quidem, quando demum ibat solent patris tecta,
 Dextra in carpo prehensam me manu alacrisque efficit;
 O mulier, non enim puto bene occurrere Achivis;
 Ex Troja bene omnes incolumes redituros:
 Etenim Trojanos aiunt pugnaces esse viros,
 Et iaculatores, & trafores sagittarum,
 Equorumque velocium contentiores; qui citissime
 Deceverint magnam contentionem graviusque belli.
 Ideo nescio, an me remittat deus, an corpus
 Illic in Troja: tibi autem hic omnia cura sunt.
 Memor-sis patris & matris in adibus,
 Sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
 At postquam jam filium barbatus videris,
 Nabe, cui volueris, tua domo relicta.
 Ille utique sic dicebat; quae sane nunc omnia perficienter.
 Nox autem erit, quando demum odiose nuptia proveniant.
 Perdite mihi, cujus utique Jupiter felicitatem absolvit.
 Sed hic gravis dolor cor & animum occupat:
 Procorum non hic mos olim fuit;
 Qui scilicet praestantemque mulierem & divitiis filiam
 Ambire velint, & inter se contendunt;
 Hi ipsi sane adducunt boves & pinguis oves,

es,
animum

ilium;

re,

in alio,
optimus.

sque.
lum

tulit,

ita.

sa mulie-
(rum:

venit:

manere,
alde sum-
tur.
is,
inque

„ Ti-

- Μῆτερ ἐμῇ, τὸ μὲν οὐ σε νουθεσθῆναι καχοῦσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοῖω καὶ οἶδ' ἔκαστα,
 Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χεῖρα· (πάρους δ' ἔτι νήπιος ἦα·)
 Ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
- 230 Ἐκ γὰρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἑλλοθεν ἑλλος,
 Οἷδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 Μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλών,
 235 Οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
 Νεοῖεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἳ μὲν ἐν αὐλῇ,
 Οἳ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου·
 Ὡς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλαίησι θύρησιν
 Ἦκει νευσάων κεφαλῇ, μεθύοντι τοικῶς,
 240 Οὐδ' ἄρ' οὐ δύναται εἶναι ποσὶν, οὐδ' εἶσθαι
 Οἴκαδ', ὅπη οἱ νῆρος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέσσει προσηύδα Πηνελόπειαν·
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειε,
 245 Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί,
 Πλῆρονές κεν μνηστῆρες ἐν ὁματέροισι δόμοισιν
 Ἦσαν δαινύμεν· ἐπεὶ περίσσει γυναικῶν,
 Εἰδὸς τε, μέγας δὲ τε, ἰδὲ φρένας ἔυδον εἰσας.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπειε·
 250 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἄρστην, εἰδὸς τε, δάμης τε,
 Ὀλεσαν ἄθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύσει,
 Μεῖζδον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
- 255 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσσα γὰρ μοι ἐπέσσευσεν κακὰ δαίμων.
 Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίην,
 Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἔλων ἐμὲ χεῖρα προσηύδα·
 Ὡ γύναι, οὐ γὰρ δῖον εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
- 260 Καὶ γὰρ Τρῶας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 Ἡμὲν ἀκοντιζὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας διζῶν,
 Ἴππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 Ἐκριναν μέγα νείκος ὁμοίου πτολέμοιο.
 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἢ κεν ἁλῶν
 265 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μαλόντων.
 Μαιμνήσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
 Ὡς νῦν, ἣ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονέσφιν ἐόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδῃαι,
 Γήμασθ', ὥ κ' ἐβέλησθα, τὸν κατὰ δῶμα λιπούσθαι.
- 270 Κεῖνός θ' ὥς ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦν δ' ἔσκει, ὅτε δὴ συγγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
 Οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνδ' ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Μνηστῆρων οὐχ ἦδε δίκη τοπάρκοις τέτυκτο·
- 275 Οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγατέρα
 Μνηστεύειν ἐβέλωσι, καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 Αὐτοὶ τοὶ γ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵφις μῆλα,

- „ Mater mea, id quidem non indigne-fero quod irascaris :
 „ At ego animo intelligo & novi singula ,
 „ Bonaque, & pejora ; (antea autem adhuc infans eram :)
 „ Sed non possum prudentia omnia intelligere :
 „ Nam me perterrent assidentes aliunde alius ,
 „ Hi mala cogitantes : mihi autem non sunt auxiliores .
 „ Nequaquam tamen hospitibus & Iri pugna facta est
 „ Procorum consilio : viribus autem hic potentior fuit .
 „ Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Ita tunc proci in nostris ædibus
 „ Nutarent capitibus domiti, alii quidem in aula ,
 „ Alii autem intra domum ; solutaque essent membra cujusque ;
 „ Uti nunc Irus ille ad atrienses fores
 „ Sedet nutans capite, ebrio similis ;
 „ Neque erectus potest stare pedibus, neque reverti
 „ Domum, qua ei reditus est ; quoniam chara membra soluta
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur. (sunt.
 Eurymachus autem verbis allocutus est Penelopen ;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope ,
 „ Si omnes te viderent per Iasum Argos Achivi ,
 „ Plures proci in vestris ædibus
 „ A-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus ,
 „ Forma-que, statura-que, & mente iustus æqua .
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope ;
 „ Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpusque ,
 „ Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant
 „ Argivi ; cum his autem meus maritus erat Ulysses .
 „ Si ille utique reversus meum statum gubernaret ,
 „ Major gloria esset mea & melior ita .
 „ Nunc verò tristior : tot enim mihi immisit mala deus .
 „ Certe quidem, quando demum ibat relicta patria terra ,
 „ Dextra in carpo prehensa me manu allocutus est ;
 „ O mulier, non enim puto beue-ocreos Achivos
 „ Ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 „ Etenim Trojanos aiunt pugnaces esse viros ,
 „ Et jaculatores, & tractores sagittarum ,
 „ Equorumque velocium conscensores ; qui citissime
 „ Decreverint magnam contentionem gravis-æque belli .
 „ Ideo nescio, an me remittat deus, an capiar
 „ Illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint .
 „ Memor-sis patris & matris in ædibus ,
 „ Sicut nunc, vel adhuc magis, me absente .
 „ At postquam jam filium barbatus videris ,
 „ Nabe, cui volueris, tua domo relicta .
 „ Ille utique sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficiuntur .
 „ Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 „ Perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit .
 „ Sed hic gravis dolor cor & animum occupat :
 „ Procorum non hic mos olim fuit ;
 „ Qui scilicet præstantemque mulierem & divitis filiam
 „ Ambire velint, & inter se contendant ;
 „ Li ipsi sane adducant boves & pingues oves ,

- Κούρης δ' αἶψα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
 Ἄλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοντι νήποιον ἔδουσιν.
- 280 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας Δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
- Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
- 285 Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 Δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐξίν·
 Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἰώλη,
 Πρὶν γέ σε τῶ· γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅς τις ἄριστος.
- Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
- 290 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα Ξανθοῦ.
 Ἀντινώῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον
 Ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 Χρῦσαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυταί.
- Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε,
 295 Χρῦσεν, ἡλέκτροισιν ἑρμένον, ἡέλιον ὥς.
- Ἑρματα δ' Εὐρυδάμαντι δῶω θεράποντες ἔνεικαν,
 Τρίγληνα, μορβέντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἄνακτος,
 Ἰσθμίων ἠνεῖκεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
- 300 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς δρχηζὺν τε καὶ ἱμερβέσσαν ἄοιδῃν
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν·
- 305 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔσασαν ἐν μεγάροισιν
 Ὅφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν
 Ἀδὰ πάλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 Καὶ παῖδας μετέμισγον· ἄμοιβηδὲς δ' ἀνέφαινον
- 310 Δμῶα Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ δὲ τῇσιν
 Αὐτὸς διογενὲς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶα Ὀδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
 Ἐρχεσθε πρὸς δῶμαθ', ἐν αἰδοίῃ βασιλείᾳ·
 Τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα σροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
- 315 Ἡμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἴρια πείκετε χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γὰρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἡῶ μίμνειν,
 Οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
- Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
- 320 Τὴν δ' αἰσχυρῶς ἐνένιπτε Μελανωδὸς καλλιπάρης,
 Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπείης·
 Ἄλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέσκεν·
- 325 Ἡ δ' Ὀδυσσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
 Καίνε τάλαν, σὺ γέ τις φρένας ἐκπαταγμένος ἴσσι,
 Οὐδ' ἐθέλεις εὐδεῖν, χαλκῆϊόν ἐς δόμον ἔλθων,
 Ἥε που ἐς λείσχην· ἄλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
 Φαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ τι θυμῷ

„ Puellæ convivium amicis, & splendida dona dant:
 „ At non alienum victum impune edunt.
 Sic dixit: gavisus est autem multa-passus nobilis Ulysses,
 Quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem animum
 Blandis verbis; mens verò ei alia agitabat.
 Illam autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Dona quidem quicumque voluerit Achivorum huc ferre,
 „ Accipe; non enim bonum recusare donationem est:
 „ Nos verò neque ad opera prius ibimus, neque usquam alio,
 „ Quam scilicet tu ei nupseris Achivorum, quicumque optimus.
 Sic dixit Antinous; illis autem placebat sermo:
 Donaque proinde allaturum præmiserunt præconem quisque.
 Antinoo quidem tulit *Præco* magnum perpulchrum pepulum
 Varium; inerant autem fibulae duodecim omnes
 Aureæ, acubus bene-inflexis aptatæ.
 Monile verò Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
 Aureum, electris confectum, solem veluti.
 Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
 Trinis-ocellis, exquisitas; gratia autem effulgebat multa.
 A Pisandro verò, Polychoride rege,
 Collare tulit servus, perpulchrum ornamentum.
 Aliud autem aliud donum Achivorum pulchrum tulit.
 Ipsa quidem deinde ascendebat in coenaculum nobilissima mulier.
 Cum-ea autem simul famulae ferebant perpulchra dona. (cum;
 Illi verò in saltationem & desiderabilem cantum
 Conversi delectabant-se; manebantque dum vesper adveniret:
 Eis autem se-delectantibus niger vesper advenit.
 Statim Impadas tres statuerunt in ædibus
 Ut lucerent; circum autem ligna arida posuerunt,
 Sicca dudum, prædura, rogens fissa aere;
 Et facies miscuerunt; alternatim verò succendebant
 Famulae Ulyssis multa-passi: et inter eas
 Ipse generosus locutus est solers Ulysses;
 „ Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 „ Ite ad aedes, ubi est veneranda regina,
 „ Apud eam verò pensa versate; & delectate ipsam
 „ Sedentes in domo; vel lanæ carpente manibus.
 „ At ego his lumen omnibus præbebo.
 „ Etiam si enim velint usque ad pulchro-solio Auroram manere,
 „ Nequaquam me domabunt: multorum-patens nempe valde sum.
 Sic dixit: hæc autem riserunt, & se invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulchra-genis,
 Quam Dolius quidem genuit; curavit autem Penelope,
 Filiisque velut enutricbat, dabatque oblectamenta animo:
 Sed neque sic retinuit dolorem in animo Penelopes;
 Sed ea cum-Eurymacho miscebatur, & eum amabat:
 Quæ utique Ulysses objurgabat contumeliosis verbis;
 „ Hospes miser, tu sane aliquis mente exturbatus es;
 „ Neque vis cubare, sæream in domum profectus;
 „ Vel aliquo in diverforium; sed hic multa prædicas
 „ Confidenter multos inter viros; neque quid animo

- 330 Ταρβείς· ἡ βία σα οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τ' αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμύλῃα βάλλεις.
 Ἡ ἀλύσις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλγῆτην;
 Μὴ τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἕλλας ἀναστῇ,
 Ὃς τίς σ' ἀμφὶ κάρη κικοπῶς χερσὶ ζιβατῇτι,
 335 Δώματος ἐκπέμψῃσι, φρυγῆας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἔρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἡ τάχα Τηλεμάχῳ ἱεῖν, κύον, οἳ ἀγορεύεις,
 κεῖσε ἰλθὼν, ἵνα σ' αἰεὶ διαμαλίσῃ τάμησιν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐπέεσσιν ἐκπτοῖναι γυναῖκας.
 340 Βὰν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὲρ γυῖα ἐκείτης
 ταςβούρην· φῶν γὰρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 αὐτὰρ ὃ παρ' λαμπτήρῃσι φασίνων αἰθομένοισιν
 εἰσῆκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 ὤρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεσα γέγοντα.
 345 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἰς Ἀθήνη
 Λάβης ἴσχεσθαι θυμολυγέος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Δύη ἔχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσῆος.
 τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 κερτομένων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευξε·
 350 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρας ἀγκλοῖτης βασιλείης,
 Ὅφρ' εἰπῶ, πᾶς με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 οὐκ ἀβελ' ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσσῆιον ἐς δόμον ἵκει·
 Ἐμπης μοι δοκᾷ δαΐδων σέλας ἕμμεναι πότοῦ
 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχας οὐδ' ἡβαιαί.
 355 Ἡ ῥ' ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον·
 ἔειν', ἡ ἔρ' κ' ἰδέλλεις θητευόμεν, εἰ σ' ἀνελοῖμην,
 Ἀγροῦ ἱπ' ἰσχατιῆς, (μισθὸς δέ τοι ἥρκιος ἔσται,)·
 Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 Ἐνθα δ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 360 Εἵματά τ' ἀμφιδέσσειμι, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῖην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κἀκ' ἔμμελεις, οὐκ ἰδεάσεις
 ἔργον ἐποιχεσθαι· ἀλλὰ πτώσταιν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἑναλτον.
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 365 Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργον γένετο
 ὧρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε φ' ἡμάται μικρὰ πέλονται,
 Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργον
 Νήσιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παριῇ.
 370 Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἱλαυνόμεν, οἳ περ ἥριστοι,
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ἔμψω κεκορηότε ποίης,
 Ἠλικες, ἰσοφῆροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδῶν,
 Τετράγυον δ' εἴη, εἴκει δ' ὑπὲρ βῶλος ἁρότρη,
 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὤλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 375 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμὸν ποθεν ἐρμήσειε Κερνίων
 Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη, καὶ δύο δοῦρε,
 καὶ κύνη πάγχυαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μεγέντα,
 οὐδ' ἐν μοι τὴν γαστέρ' ἐνειδίζων ἀγορεύσεις.
 380 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστίν ἀπηνής·
 καὶ πῶς τις δακτύλις μέγας ἔμμεναι, ἥδ' κραταιός.

„ Times: certe utique tibi vinum occupat mentem; vel sane
 „ Talis mens est: quare & vana loqueris. (tibi semper
 „ Au exultas, quod Irum vicisti erronem?
 „ Cave, ne quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 „ Qui te circum caput contusum manibus robustis
 „ Domo emittat, fœdatum sanguine multo.
 „ Hanc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 „ Illuc profectus; ut te ibi membratim concidat.
 „ Sic locutus, verbis perternuit mulieres.
 „ Perrexerunt autem Ire per domum; solutaque sunt subitis mem-
 „ Timore: putabant enim ipsum vera dixisse. (bra cuiusque
 „ At is apud lampades præluces accensis
 „ Stetit omnes intuens: alia verò ei cor
 „ Agitabat mente sua, quæ utique non irrita facta sunt.
 „ Pæcos autem non omnino eximios sinebat Minerva
 „ Contumelia abstinere acerba; ut adhuc magis
 „ Sabiret dolor cor Laërtiadæ Ulyssis.
 „ His verò Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 „ Incessans Ulysses; risum verò sociis fecit;
 „ „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
 „ „ Non sine-deo hic vir Ulyssæam in domum venit:
 „ „ Omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 „ „ Et capitis; quoniam non ei sunt capilli ne pauci quidem.
 „ „ Dixit utique; simulque allocutus est Ulysses urbium-vastatorem,
 „ „ Hospes, numquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 „ „ Agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit,)
 „ „ Sepesque colligens, & arbores proceras plantans?
 „ „ Illic autem ego cibum quidem perennem præberem,
 „ „ Vestimentaue circum-induerem, pedibusque calceamentis da-
 „ „ Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles (tanta
 „ „ Opus adire; sed mendicare per populum
 „ „ Mavis; ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.
 „ „ Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ „ Eurymache, si enim nobis contentio operis fieret
 „ „ Tempore in verno, quando scilicet dies longi sunt,
 „ „ In herba; falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 „ „ Et tu quoque talem haberes, ut experitemur opus
 „ „ Jejuni usque penitus ad tenebras, herba autem adesset.
 „ „ Sive rursus & boves essent agendi, qui utique optimi,
 „ „ Rutili, magni, ambo saturati herba, (non imbecille,
 „ „ Æquales-ætate, pares-operi-sustinendo, quorum utique robur
 „ „ Arvum autem quatuor-jugerum esset, cederetque subtus gleba
 „ „ Tunc me videres, an fulcum continuum proscinderem. (Caratros;
 „ „ Sive demum & bellum alicunde moveret Saturnius
 „ „ Hodie; at mihi scutum esset, & duæ hastæ,
 „ „ Et galea tota-ærea temporibus apta;
 „ „ Tunc me videres primis in pugnatoribus mixtum,
 „ „ Neque mihi ventrem exprobrans loquereris.
 „ „ Sed valde contumeliose-te-geris, & tibi animus est inclemens;
 „ „ Et quodammodo quidam videris magnus esse & fortis, Quo-

- ὄβρυκα παρ' παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθὸν οὐκ αἰεὶς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 Αἰψά κ' εἰ τοὶ τὰ θυρέα, καὶ εὐρὰ περ μάλ' ἔντα,
 385 Φεύγοντι ζείνοιντο δ' ἐκ προθύρου θύραζε.
 "Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόβι μᾶλλον,
 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Α δέϊλ', ἡ τάχα τοι τελίῳ κκεῖν, οἳ ἀγορεύεις
 Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ
 390 Ταρβεῖς· ἡ γὰρ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
 Τειοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶλια βάζεις.
 "Ἡ ἄλυσις, ὅτι Ἴφον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
 "Ὡς ἔρα φωνήσας, σφέλας εἰλετο· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 Ἀμφινόμῳ πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος,
 395 Εὐρύμαχον δέισας· ὃ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα
 Δεξιτερὴν· σπύχους δὲ χαμᾶι βόμβησε πεσοῦσα.
 Αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσι.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκιδέντα·
 "Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἕλλον·
 400 Αἰὲθ' ὤφελ' ὃ ξείνος ἀλώμενος ἕλλοθ' ἐλθέσθαι,
 Πρὶν ἔλθεῖν· τῷ κ' αὐτὶ τάσων κέλαδον μεθήκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτώχῳ ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἑσθλῆς ἔσσεται ἡδός, ἐπεὶ τὰ χερσίονα νικᾷ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 405 Δαιμόνιοι, μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 Βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὑμῖν ὀροῦναι.
 Ἄλλ' εὐ δαισάμενοι κατακείμετε δίκᾳδ' ἰόντες,
 Ὅππότε θυμὸς ἔκωγε· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἔρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 410 Τηλεμάχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
 Νίσου Φαίδιμος υἱὸς, Ἀρτυιάδῃος ἕνακτος·
 "Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 Ἀντιβίοις ἰπέεσσι καταπτόμενος χαλσπαῖνοι·
 415 Μῆτε τι τῶν ξείνων συφελίζετε, μῆτε τιν' ἕλλον
 Δμῶν, οἳ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσεὺς θέοιο.
 Ἄλλ' ἔγχετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπᾶεσσιν,
 Ὅφρα σπείσαντες κατακείμεν δίκᾳδ' ἰόντες·
 Τὸν ξείνον δὲ ἱσμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσσεὺς
 420 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 "Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἰαδῶτα μῦθον εἶπε·
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 Κήρυξ Δουλιχίεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 Νώμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἳ δὲ θεοῖσι
 445 Σπείσαντες μακάρεσσι, πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶ δ' ὅ, ὅσον ἔθελε θυμὸς,
 Ἐάν ῥ' ἴμεναι κείμεντες εἰς πρὸς δῶμαθ' ἱκαστος.

„ Quoniam cum paucis & non bonis versaris.
 „ Sin Ulysses veniret, & accederet in patriam terram,
 „ Statim tibi portæ, etiam latæ licet admodum sint,
 „ Fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit: Eurymachus verò iratus est ex-corde magis,
 Et ipsum torvè intuitus, verba alata dixit;
 „ Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, qualia dicis
 „ Confidenter multos inter viros, neque quid animo
 „ Times: certe utique vinum tibi mentem occupat; vel sane
 „ Talis mens est: quare & vana loqueris. (tibi semper
 „ An exultas, quod Irum vicisti erronem?
 Sic utique locutus, scabellum sumpsit: at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichienfis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad-manum
 Dextram; gutturnium verò humi sonuit lapsū:
 At ille epulatu-edito cecidit supinus in pulveribus.
 Proci verò tumultuati sunt per ædes obscuras:
 Sic verò aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;
 „ Utinam hospes errans alibi perisset,
 „ Antequam venisset: ita neutiquam tumultum intulisset.
 „ Nunc autem de mendico contendemus: neque ulla convivii
 „ Boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter hos autem & locuta est sicra vis Telemachi;
 „ Miseri, insani, & non amplius tenetis animo
 „ Cibus, neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 „ Sed bene epulati decambite domum profecti,
 „ Quando animus jubet; pello verò neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
 Ipsi verò Amphinomus concionatus est, & dixit,
 Nisi illustis filius, Aretiadæ regis;
 „ O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 „ Contrariis verbis carpens sæviat:
 „ Neque omnino hospitem pulsate; neque quenquam alium
 „ Famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 „ Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 „ Ut postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:
 „ Hospitem verò sinamus in ædibus Ulyssis
 „ Telemacho curæ-esse; hujus enim dilectam venit ad domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit,
 Ipsi verò craterem miscuit Mulius heros,
 Præco Dulichienfis; famulus autem erat Amphinomi:
 Distribuit verò deinde omnibus astando: illi autem diis
 Ubi libassent beatis, biberunt dulce vinum.
 At postquam libassent, bibissentque, quantum volebat animus,
 Perrexerunt utique ire decubaturi suas ad domos quisque.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Τ.
Ρ Α Υ Ω , Δ Γ Α Σ

Ἵπότεσις.

ΣΤΗ Τηλεμάχῳ ἔκδυσιν ποιεῖται τῶν ὄντων Ὀδυσσεύς, καὶ πρὸς Πηνελόπην ἐκ Κρήτης εἶναι ὑποκρίνεται· γίνεται δὲ αὐτοῦ δι' οὐλῆς ἀναγνωρισμὸς πρὸς Εὐρύκλειαν, τοὺς πόδας αὐτοῦ νίπτουσιν· καὶ κατὰ παρέκβασιν ὁ ποιητὴς διηγείται, ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑπὸ συλῆς ἐπλήγη κυνηγῶν.

Ταῦ δ' ἀναγνωρίζει ἐξ οὐλῆς γρη῏ς Ὀδυσσεύς.

- Ἄ Ττάρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερβεντα προσήυδα·
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
5 Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἱπέεσσιν
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
Ἐκ καπνοῦ κατέβηκ'· ἔπει οὐκέτι τοῖσιν ἴωκει,
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιδὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἄλλὰ κατήκισαι, ὅσπον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν ζήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἄλλήλους τρώσῃτε, καταισχύνῃτε δὲ δαῖτα,
Καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἕνδρα σίδηρος.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεκρίβετο πατρί·
25 Ἐκ δὲ καλυσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Ματ', ἔγχε δὴ μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντια πατρὸς
Καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει,
Πατρὸς ἀποιοχόμενοι· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
30 Νῦν δ' ἰδέλω καταθῆσθαι, ἐν' οὐ πυρὸς ἴξεν' αὐτμή.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῳ τροφὸς Εὐρύκλεια·
Αἱ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
Οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
Ἄλλ' ἔγχε, τίς τοι ἔπειτα μετοιοχόμενη φάος ἔισει;
35 Δμῶας δ' οὐκ εἷας προβλωσκέμεν, αἱ κεν ἔφαινον.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίαν ηὔδα·
Εἴνεος ὅδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοῖνικος ἀπτήται, καὶ τηλόθεν εἰληλουδῶς.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
30 Κλήισσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐ ναιετάοντων.
Τὼ δ' ἔρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ Φαίδιμος υἱὸς
Ἐσφύρεον κύρυδάς τε, καὶ ἀσπίδας ἑμφαλοίσσας,
Ἐγχεά τ' ὀξυέντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρύσειον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἱποῖσι.
35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
Ὡ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ἑρῶμαι·
Ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμοι,
Εἰλέτιναι τε δοκοί, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες,
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ πυρὸς αἰθομένοιο.

ODYSSEAE HOMERI XIX.
LIBRI

Argumentum.

CUM Telemacho seponit arma Ulysses, & ad Penelopen ex Creta se esse fingit. Fit autem ipsius per cicatricem agnitio ad Eurycleam, pedes ipsius lavantem. Et per digressionem poëta narrat quo pacto in Parnasso vulneratus fuerit ab apro inter venandum.

T. Agnoscit ex cicatrice vetula Ulysses.

AT in domo relinquebatur nobilis Ulysses,
Prociis cædem cum Minerva meditans:
Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est;
„ Telemache, oportet arma martia deponere intus
„ Omnia prorsus; at procos blandis verbis
„ Palpare; quando te percontentur arma desiderantes: (sunt,
„ Dicentem, Ex fumo deposui; quoniam non amplius illis similia
„ Qualia quondam ad Trojam proficiscens reliquit Ulysses;
„ Sed foedata sunt, quantum ignis attigit vapor.
„ Insuper autem & hoc majus in mentem injecit deus;
„ Ne forte vino-gravari, contentione concitata inter vos,
„ Vos-invicem vulneretis, deturpetisque convivium,
„ Et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
Sic dixit: Telemachus verò dilecto obedivit patri:
Evocatamque allocutus est nutricem Eurycleam;
„ Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
„ Dum in thalamum deponam arma patris
„ Pulchra, quæ mihi in domo neglecta suavis corrumpit,
„ Patre absente; ego nempe adhuc infans eram:
„ Nunc autem volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
„ Utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
„ Domum ad-curandam, & possessiones omnes servandas.
„ Sed age, quænam tibi deinde comitans lumen portabit?
„ Famulas nempe non sinebas præire, quæ præluceant.
Hanc verò rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
„ Hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
„ Modium attingat, etiam longe qui-venorit.
Sic utique dixit: huic verò pennarum-expers fuit verbum.
Clausit autem januas ædium habitantibus-commodarum.
Tum verò impetu-facto Ulysses & illustris filius
Intro-ferebant galeasque & scuta umbonibus munita,
Hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
Auream lucernam tenens, lumen perpulchrum faciebat.
Tunc demum Telemachus alloquebatur suum patrem statim;
„ O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;
„ Omnino mihi parietes ædium, pulchraque intercolumnia,
„ Abiegnæque trabes, & columnæ in-altum erectæ,
„ Lucent oculis, tanquam igne ardente.

- 40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχατε, μὴδ' ἑρέεινε·
 Αὐτῇ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπόν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν κατέλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
- 45 Ὅφρα κ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἑρεβίζω·
 Ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει
 Κεῖων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπολαμπομένων,
 Ἐνθα πάρος κοιμάθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
- 50 Ἐνθ' ἦρχε καὶ τότε ἔλεκτο, καὶ ἦν δῖον ἔριμνευ.
 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
 Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἥδ' ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
- 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἥρ' ἔφιζε,
 Διωντὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν τότε τέκτων
 Πόισ' ἱκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνυν πασὶν ἦκε
 Προσφύε' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
 Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
- 60 Ἥλθον δὲ δμῶαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάρου·
 Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἤρεον, ἥδ' ἐ τραπέζας,
 Καὶ δέπα, ἔνθεν ἥρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
 Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμαῖς βάλλον· ἄλλα δ' ἐκ' αὐτῶν
 Νήησαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν, ἥδ' ἐ βέρεσθαι.
- 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελαῖνθ' δεῦτερον αὐτίς·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
 Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
 Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὶς ὄνησο·
 Ἡ τάχα καὶ θαλῶ βεβλημένος εἰσθα θύραζε.
- 70 Τὴν δ' ἥρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
 Ἡ ὅτι οὐ ληδῶ; κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶμαι;
 Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἱκείγεις.
 Τειοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἴασι.
- 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνδράποισιν ἔναιον
 Ὀλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
 Τοίῳ, ὅποτος ἔσι, καὶ ἔτευ κεχηρμένος ἔλθοι.
 Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,
 Οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
- 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἦθελε γὰρ τοῦ.
 Τῷ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσιν ὀλέσσης
 Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι,
 Μὴ πῶς τοι δέτποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
 Ἡ Ὀδυσσεύς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
- 85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε, καὶ οὐκέτι νῆσιμός ἐστιν,
 Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος ἀπόλλωνός γε ἵκητι
 Τηλέμαχος· τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάρουσι γυναικῶν
 Λήξει ἀτασθαλλοῦς· ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
- 90 Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἄδ' αἶες, οὔτι με λήθειαι
 ἔρπονται

„ Certe omnino aliquis deorum intus, qui cœlum latum habi-
Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (tant.

„ Tace, & in tua mente retine, neque interroga:

„ Hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

„ Sed tu quidem cubitum-eas; ego verò relinquer hic,

„ Ut adhuc-magis famulas & matrem tuam provocem;

„ Hæc verò me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus verò ex domo discessit

Cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,

Ubi antea cubabat, quando ipsum dulcis somnus opprimebat:

Ubi sane & tunc cubuit, & auroram divinam expectabat.

At in domo relinquebatur nobilis Ulysses,

Prociis cædem cum Minerva meditans.

Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,

Dianæ similis, & aureæ Veneri:

(solebat,

Et juxta ignem quidem sedem deposuerunt, ubi utique insidere-

Circumcirca-ornatam ebore & argento; quam olim faber

Fecerat Icmalius, & subtus scabellum pedibus posuerat

Aptum ex ipsa; ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidæ-ulnis ex domo:

Hæ autem panem quidem multum auferabant, & mensas,

Et pocula, unde scilicet viri superbientes bibebant.

Ignem verò à focus ad terram jecerunt; aliaque super ipsos

Cumularunt ligna multa, ut lumen esset, & calefactio.

At Ulysses increpabat Melantho secundo rursus;

„ Hospes, adhuc & nunc hic molestus-eris per noctem

„ Versans in domo? observabisque mulieres?

„ Sed exi foras, miser, & convivio juvare;

„ Aut cito & torre percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;

„ Improba, cur in me sic invelis irato animo?

„ An quod non niteo? mala autem corpori vestimenta indutus

„ Mendicoque per populum? necessitas enim urget. (cum ?

„ Tales mendici & erronei viri sunt.

„ Etenim ego quondam domum inter homines habitabam

„ Beatus divitem, & sæpe dabam erroni

„ Tali, qualis esset, & cujuscunque rei indigens venisset.

„ Erant verò *mibi* servi valde multi, aliaque multa,

„ Quibus scilicet bene vivunt *homines*, & divites vocantur:

„ Sed Jupiter perdidit Saturnius; voluit enim aliqua-de-causa.

„ Ideo nunc *cave* ne aliquando & tu, mulier, omnem amittas

„ Pulchritudinem, qua nunc sane inter ancillas ornata es;

„ Ne forte tibi domina irata sæviat,

„ Vel Ulysses venerit; adhuc enim & *speci* copia est:

„ Sin ille quidem ita perit, & non amplius rediturus est,

„ At jam filius talis Apollinis utique voluntate

„ Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum

„ Latet perperam-agens; quoniam non amplius *cantillæ*-ætatis.

Sic dixit: eum verò audivit prudens Penelope; (est.

Ancillam autem objurgabat, verbumque dixit, compellabatque;

„ Omnino, audax, canis intrepida, non me lates

- Ἐρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ἔθηκε, ἵπαι ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς.
 Ὡς τὸν ξείνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
- 95 Ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἵπαι πυκινῶς ἀπάχημαι.
 Ἦ βα, καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐκ' αὐτοῦ,
 Ὅφρα καθέζομενος εἴπῃ ἔπος, ἥδ' ἱπακούσῃ
 Ὁ ξείνος ἐμίθεν· ἰθέλω δέ μιν ἱξέρεσθαι.
- 100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
 Δίφρον εὐξερων, καὶ ἐκ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
 Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἴνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἱγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
- 105 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐτοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐκ' ἀπείρονα γαῖαν
 Νεικέοι· ἡ γὰρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
 Ὡς τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
- 110 Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσειν,
 Εὐδίκιās ἀνέχρει· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 Πυροῦς, καὶ κριθᾶς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
 Τίττει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθυῶς
 Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῷσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
- 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἕλλα μετάλλα σά' ἐνὶ οἴκῃ·
 Μῆδ' ἐμὸν ἱξέρεεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
 Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνὶ πλῆθους δδυνάων
 Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύζωνος· οὐδέ τί με χρεῖ
 Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρῶμενόν τε
- 120 Ἦσθαι· ἵπαι κάκιον πενθήμεναι ἀκριτον αἰεῖ·
 Μή τίς μοι δμῶν γεμεσῇσεται, ἥδ' οὐ γ' αὐτῇ·
 Φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρηότα με φρένας δύνω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Μοῖν, ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδός τε, δέμας τε,
- 125 Ὀλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμδὲ πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύσει,
 Μειζὸν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω·
 Νῦν δ' ἔχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων·
- 130 Ὅσσοι γὰρ νῆστοισιν ἐπικρατέουσιν ἕρισι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ Ὀλήεντι Ζακύνθῳ,
 Οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
 Οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὐδ' ἱκετῶν,
- 135 Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημοιοεργὸν ἔασιν·
 Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ·
 Οἳ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπείῳ·
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων
 Στήσαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφάινειν,
- 140 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἔφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἵπαι θάνα Δίος Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰδοὺς Φᾶρος
 Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμῶλια νῆματ' ἔλῃται,)

„ Perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perues.
 „ Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 „ Quod hospitem eram in ædibus meis
 „ De marito interrogatura; quoniam multum tristor.
 Dixit, & Eurynomen œconomam sermone allocuta est;
 „ Eurynome, affer jam sedem, & pellem super ipsam;
 „ Ut sedens dicat verbum, & audiat
 „ Hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.
 Sic dixit: illa verò valde festinanter deposuit ferens
 Sedem bene-politam, & ei pellem injiciebat:
 Illic sedebat deinde multa-passus nobilis Ulysses.
 Illis autem sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 „ Quis? unde es virorum? ubinam tibi urbs & parentes?
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nemo te hominum in immensa terra
 „ Vituperaret: certe enim tua gloria ad cœlum latum pervenit;
 „ Sicut alicujus vel regis eximii; qui deo-similis
 „ Viris in multis & fortibus regnans,
 „ Jura sustentet; ferat autem terra nigra
 „ Tritica & hordea, graventurque arbores fructu;
 „ Pariunt verò robustæ pecudes, mare porro præbet pisces,
 „ Ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 „ Ideo me nunc alia quidem percontare tua in domo; (ipso.
 „ Ne verò meum exquire genus & patriam terram,
 „ Ne mihi magis animum impleas doloribus
 „ Recordanti: valde enim sum ærumnosus; neque omnino me
 „ Domo in aliena lugentemque flentemque (oportet
 „ Sedere: quoniam malum est lugere indiscriminatim semper:
 „ Nequa mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 „ Dicatque lachrymis-abundare gravatum me mentem vino.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope; (pusque,
 „ Hospes, profecto quidem meam excellentiam, formamque, cor-
 „ Perdiderunt immortales, quando ad illum navigabant
 „ Argivi; cum ils autem meus maritus erat Ulysses.
 „ Si ille utique reversus meum statum gubernaret,
 „ Major gloria esset mea, & mellor ita:
 „ Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus;
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 „ Dulichioque, Samæque, & nemorose Zacyntho,
 „ Quique ipsam Ithacam amœnam incolunt,
 „ Hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.
 „ Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 „ Neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt;
 „ Sed Ulysses desiderans, charo contabesco corde:
 „ Hi autem nuptias urgent; ego verò dolos struo:
 „ Vestem quidem mihi primum inspiravit in mentem deus
 „ Exorsæ magnam telam in ædibus texere,
 „ Subtilem & immensam: statim autem inter illos dixi;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manete urgentes licet meas nuptias, donec vestimentum
 „ Perfecerò, (ne mihi vana fila pereant,)

- Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆιον, εἰσότε κέν μιν
 145 Μοῖρ' ὅλοη κατέλῃσι ταυηλεγέος θανάτειο.
 Μῆ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμισθήσῃ,
 Αἷ κεν ἕτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσας.
 Ὡς Ἰφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείβετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα κεν ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱζόν,
 150 Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν διχίδας παραθείμην.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς·
 Ἄλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 Μηνῶν Φβινόντων, περὶ δ' ἡμάτα πόλλ' ἔτελέσθη,
 Καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
 155 Εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσσιν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἔβελους' ὑπ' ἀνάγκης·
 Νῦν δ' οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, οὔτε τιν' ἄλλην
 Μῆτιν ἰφευρίτκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τακῆς
 Γήμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων,
 160 Γινώσκων· ἦδη γὰρ ἀνὴρ, ὅλος τε μάλισα
 Οἴκου κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεῦς κῦδος ὀπάζει.
 Ἄλλα καὶ ὥς μοι εἶπε τέδν γένας, ὀππότεν ἴσσι·
 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἴσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 165 Ὡ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδew Ὀδυσῆος,
 Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἱμὲν γόνον ἐξερέουσα;
 Ἄλλ' ἐκ τοι, ἔρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις
 Πλείοσιν, ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὀππότε πάτρης
 Ης ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν.
 170 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄτρε' ἀλῶμενος, ἄλγεα πάσχω·
 Ἄλλα καὶ ὥς ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς.
 Κρήτη τις γὰρ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Καλὴ καὶ πίερα, περίρρυτος· ἐν δ' ἀνθρώποι
 Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις.
 175 Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσαι μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
 Ἐν δ' Ἑτεόκριτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
 Δωριεὲς τε τριχᾶϊκες, δῖοι τε Πελασγοί.
 Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
 Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου βασιγῆς,
 180 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
 Δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
 Ὡχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
 Ὀπλότερος γένεσθ' ὃ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων·
 185 Ἐνὸς Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα·
 Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
 Ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
 Στήσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
 Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι· μόλις δ' ὑπάλυξεν ἁέλλας.
 190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἕσυχ' ἀνελθὼν·
 Ξεῖνον γὰρ μιν ἔφατκε φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖόν τε.
 Τῷ δ' ἦδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
 Οἰχομένῳ τὸν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 195 Ἐνδυκῆος Φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·

Laerti heroi sepulchrale, in tempus quo ipsum
 Fatam perniciosum corripuerit perennis mortis:
 Nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 Si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
 Sic dixi: illis autem persuasus est animus generosus.
 Tunc interdum quidem texebam magnam telam,
 Noctu verò dissolvebam, postquam faces adhibueram.
 Sic triennium quidem latebam ego & persuadebam Achivis:
 Sed quum quartus venit annus, & advenierunt horæ
 Mensibus exeuntibus, diesque multi circumacti sunt,
 Utique tunc demum me, per famulas, canes non curantes,
 Deprehenderunt supervenientes, & increpuerunt verbis.
 Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate:
 Nunc verò neque effugere possum nuptias; neque ullum aliud
 Consilium invenio; valde autem hortantur parentes
 Nubere; & ægre fert filius victum devorantes,
 Cognoscens; jamjam enim vir est habilis maxime
 Ad domum curandam, cui utique Jupiter gloriam præbet.
 Sed & sic mihi dic tuum genus, unde sis;
 Non enim à quercu es olim-fabulosa, neque à petra.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 Nondum defines meum genus interrogare?
 Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus utique dabis
 Pluribus, quam teneor: hic enim mos, quando à patria
 Sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
 Multas hominum per urbes errans, dolores patiens:
 Sed & sic dicam, quod me percontaris & interrogas.
 Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
 Pulchra & pinguis, circumflua; in ea autem homines
 Multi, innumeri, & nonaginta urbes.
 Alia autem aliorum lingua mixta: insunt quidem Achivi,
 Insunt verò indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt & Cydo-
 Dorienfesque trifariam-divisi, eximique Pelasgi. (nes,
 Apud hos autem est Cnossus magna urbs, ubi scilicet Minos,
 Novennalis regnabat Jovis magni confabulator,
 Patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
 Deucalion nempe me genuit, & Idomeneum regem:
 Sed ille quidem in navibus rostratis ad Ilium
 Abiit una-cum Atridis; mihi verò nomen inclytum Æthon,
 Junior natus; ille etenim prior & melior.
 Illic Ulysses ego vidi, & hospitum dedi;
 Etenim cum ad Cretam deduxit vis venti,
 Fautem ad-Trojam, ubi-abegisset à Maleis:
 Statuit autem in Amniso, ubi scilicet specus Lucinæ,
 In portibus difficilibus: vix autem evasit procellas.
 Statim verò Idomeneum quærebat, ad urbem profectus;
 Hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum.
 Ei autem jam decima vel undecima erat Aurora (que
 Digresso cum navibus rostratis Ilium versus.
 Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
 Accurate tractans, multis in domo suppetentibus;

- Καὶ οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, δι' ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
 Δημόθεν ἑλφίτη δῶκα, καὶ αἰθοπα οἶνον ἁγείρας,
 Καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι· ἵνα πλησκάιτο θυμὸν.
 Ἐνθα δυνάδεα μὲν μένον ἤμκτα δῖοι Ἀχαιοί·
 200 (Εἶλαι γὰρ βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 Εἶα ἱσθῆναι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων)
 Τῇ τρισημιδικάτῃ δ' ἄνεμος πέσσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσμεν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Τῆς δ' ἥρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χεῖρας·
 205 Ὡς δὲ χιῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι,
 Ἦν τ' Εὐρος κατέτηξεν, ἱπὴν Ζεφύρος καταχεύει·
 Τηκομένης δ' ἦρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσας,
 Κλισιάς ἐδὼν ἄνδρα παρήμενον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γόωνσαν εἶν ἱλέαιρα γυναῖκα,
 Ὀφθαλμοὶ δ' ὥσεϊ κέρα ἔσασαν, ἥε σίδηρος,
 Ἀτρίμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεύθεν.
 Ἡ δ' ἐπεὶ σὺν τάρφῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 Ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξείνέ γ', ἴτω πειρήσεσθαι,
 Εἰ ἴτεδν δὴ κεῖθε σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
 Εἰνίσιμας ἐν μεγάροισιν ἱμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔσο,
 Αὐτός θ' οἶος ἔην, καὶ ἑταίρους, οἱ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἄμφις ἰόντα
 Εἰπέμεν· ἡδὴ γάρ οἱ λεικοσὸν ἔτος ἔστιν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Διπλὴν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 Ἐν πρότεροις πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλάν
 Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 Ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 Αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγείν μεμαῶς, ἤσπαιρε πόδεσσι.
 Τὸν δὲ χιτῶν ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλδέντα,
 Οἶδν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο.
 Τῶς μὲν ἔην μαλακὸς, λαμπρὸς δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 235 Ἡ μὲν πολλὰς γ' αὐτὸν ἐνήσαντο γυναῖκες.
 Ἀλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔσο περὶ χροῖ οἶκοθ' Ὀδυσσεύς,
 Ἡ τις ἑταίρων δῶκε βοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 Ἡ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 Ἔσπε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ, καὶ δίπλακα δῶκα
 Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιδέντα χιτῶνα·
 Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἑυσσέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ἐλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 Εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ·
 Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχρους, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομα ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων

„ Et ei, cæterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
 „ De-publico farinas dedi, & generosum vinum collectum,
 „ Et boves ad-mactandum, ut explerent-sibi animum.
 „ Illic duodecim quidem manebant dies nobiles Achivi;
 „ (Coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 „ Sinebat stare; infestus verò aliquis excitavit deus:)
 „ Tertiodecimo autem ventus cecidit: illi verò avehebantur.
 „ Illa fingebat, mendacia multa dicens veris similia:
 „ Illi autem audienti fluebant lachrymæ, liquefiebatque cutis:
 „ Sicut autem nix liquefit in summis montibus,
 „ Quam scilicet Euris liquefecit, postquam Zephyrus diffuderit;
 „ Liquefcente autem ea fluvii implentur fluentes:
 „ Sic ejus liquefiebant pulchræ genæ lachrymas-fundentis,
 „ Flentis suum virum assidentem: at Ulysses
 „ Animo quidem lugentem suam miserabatur uxorem,
 „ Oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 „ Immoti in palpebris; dolo nempe ille lachrymas occultabat.
 „ Illa verò postquam satiata est lachrymoso luctu,
 „ Iterum ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 „ An vere profecto illic cum eximiis sociis
 „ Hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 „ Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus erat;
 „ Ipseque qualis erat; & socios, qui eum comitabantur.
 „ Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, difficile tanto tempore seorsum cum-abstinerim
 „ Dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 „ Ex quo illinc ivit, & mea abiit à-patria:
 „ Verùm & sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 „ Lænam purpuream villosam habebat nobilis Ulysses,
 „ Duplicem; at ei fibula auro facta erat
 „ Calamis geminis; antrosum verò *opus*-variegatum erat:
 „ In anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum
 „ Palpitanti inhians; hoc autem admirabantur omnes,
 „ Quod hi aurei existentes, hic quidem inhiabat hinnulum sus-
 „ At ille, effugere ardens, palpitabat pedibus. (focans;
 „ Tunicam verò animadverti circa corpus splendidam,
 „ Qualem cepa tunicam de arida:
 „ Ita quidem erat mollis; splendida autem erat, sol veluti:
 „ Profecto quidem multæ ipsam admiratæ sunt mulieres.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tur:
 „ Nescio, an hæc indutus fuerit circa corpus domi Ulysses,
 „ An aliquis sociorum dederit veloci in navi eunti,
 „ Aut aliquis alicubi etiam hospes, quoniam multis Ulysses
 „ Erat charus: pauci enim Achivorum erant similes.
 „ Et ei ego æreum ensẽ, & duplicem dedi *vestem*
 „ Pulchram, purpuream; & talarem tunicam:
 „ Honorate autem dimittebam bene-tabulata in navẽ.
 „ Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 „ Comitabatur, & hunc tibi dicam, qualis scilicet erat:
 „ Gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite; (teros
 „ Eurybates verò nomen erat: honorabat autem ipsum supra cæ-
 „ „ Suos

- Ὡν ἑταίρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἔρτια ἦδῃ.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὕφ' ἱμερον ὥρτα γόοιο,
 250 Σήματ' ἀναγνούςῃ, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφικε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἔπει οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε·
 Νῦν μὲν δὴ μοι, ξείνε, πάρος περ ἰὼν ἔλσεινδς
 ἔν μεγάροισιν ἱμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ, αἰδοτός τε·
 255 Αὐτὴ γὰρ τάδε ἔματ' ἐγὼ πύρον, οἷ' ἀγορεύεις,
 Πτόξας' ἐκ θαλάμου· περὶν ἣν τ' ἐπέθηκα φασινῶν,
 Κεῖναι ἄγαλμ' εἶναι· τὴν δ' οὐχ ὑποδέχομαι αὐτὶς
 Οἴκαδ' ἐνοστήσαντα, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ ἴα κακῇ αἰσῇ κοίλῃς ἐπὶ νηὶς Ὀδυσσεύς
 260 Ὡχρεῖτ' ἐποψόμενος κακὸν ἰκλινὺν οὐκ ὀνομαζήν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 Μηκέτι νῦν χρεὼς καλὴν ἐναίραο, μήσέ τι θυμὸν
 Τῆκε, πόσιν γόωσα· νεμεσσωμαί γε μὲν οὐδέν·
 265 Καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοτον δδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
 Κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότῃτι μιγείσῃ,
 Ἦ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοὶς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἡμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 Νημερτέως γὰρ τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 270 Ὡς ἦδ' Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόσου ἤκουσα,
 Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῃ,
 Ζωοῦ· αὐτὰρ ἔγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἰσθλὰ,
 Αἰτίξων ἀνὰ δῆμον· ἅτῃρ ἐρήρας ἑταίρους
 ὦλεσε, καὶ νῆα γλαφυρὴν, ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπὸ νησου ἰὼν· δδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ ββάς ἔκταν ἑταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύσῃ ἐνὶ πόντῳ·
 Τὴν δ' ἔρ' ἐπὶ τρόπῳ νεὶς ἔκβαλε κύμ' ἐπὶ χέρσου
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάσιον·
 280 Οἱ δὲ μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο,
 Καὶ οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 Οἴκαδ' ἀπήμαντον· καὶ κεν πάλας ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
 Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 Ὡς πέρι κέρδεα πολλὰ καταβιητῶν ἀνθρώπων
 Οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἦν τις ἐρίτσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦ μινυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἐκρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
 290 Οἱ δὲ μιν πέμπουσιν φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἔμ' ἐπεὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσιν γὰρ ἐρχομένη νηὶς
 Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 Καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ὑπερόν γ' ἔτι βόσκοι,
 295 Ὅσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἕνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικέμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσῃ.
 Ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἦδ' ἂν ἀπαίων, ἢ ἀμφαδύν, ἢ κρυφιδόν.

„ Suos socios Ulysses; quod sibi animo congrua sentiret.
 Sic dixit; illi autem adhuc magis desiderium excitavit luctus,
 Signis agnitis, quas ei accurata dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata est lachrymoso luctu,
 Utique tunc ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quidem cum-esses mi-
 „ In ædibus meis, charusque eris, honorabilisque: (serabilis
 „ Ipsa enim hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 „ Plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 „ Illi ornamento ut-esset: eam autem non suscipiam rursus
 „ Domum reversum, dilectam in patriam terram.
 „ Ita scilicet malo fato cava in navi Ulysses
 „ Abiit visurus malum-Ilium non nominandum.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laërtiade Ulyssis,
 „ Ne amplius nunc corpus pulchrum macera; neque omnino an-
 „ Tabefac, virum lugens; at succenseo quidem nihil: (num
 „ Etenim quævis & aliufmodi luget virum amissum,
 „ Cui-virgo-nupsit, cui filios peperit amore mixta,
 „ Ac Ulysem, quem aiunt diis similem esse.
 „ Sed à-luctu quidem cessa, mei autem adverte sermonem;
 „ Vere enim tibi loquar, neque celabo,
 „ Quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 „ Prope Thesprotorum virorum in ubere populo,
 „ Vivi: quinetiam ducit res-pretiosas multas & egregias,
 „ Petens per populum: at dilectos socios
 „ Perdidit, & navem cavam in nigro ponto,
 „ Trinacria ab insula veniens: irati enim sunt ipsi
 „ Jupiterque & Sol: hujus enim boves interfecerunt socii.
 „ Illi quidem omnes perierunt undoso in ponto:
 „ Hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 „ Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt:
 „ Qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 „ Et ei multa dederunt; mittereque ipsum volebant ipsi
 „ Domum incolumem: & jam pridem hic Ulysses
 „ Fuisset; sed ei hoc scilicet utilius visum est animo,
 „ Opes colligere multam super terram eunti:
 „ Adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 „ Novit Ulysses; neque quisquam contenderet homo alius:
 „ Sic mihi Thesprotorum rex dixit Pheidon;
 „ Jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 „ Navem deductam, & paratos esse socios,
 „ Qui jam ipsum deducunt dilectum in patriam terram.
 „ Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 „ Virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 „ Et mihi possessiones ostendit, quot collegerat Ulysses:
 „ Et sane in decimam generationem alium adhuc alerent,
 „ Quotquot ei in ædibus res-pretiosæ jacebant regis.
 „ Ipsum autem in Dodonem dixit ivisse, ut dei
 „ Ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 „ Quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 „ Jam diu absens, an palam, an clam.

- 300 Ὡς δ' μὲν οὕτως ἐς τὸ σῶος, καὶ ἐλευσεται ἡδὴ
 Ἀγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴψῃ
 Διὶ δ' ἀπεσσεῖται· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω·
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἥριτος,
 Ἴσῃ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 305 Ἡ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω·
 Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 Τοῦ μὲν φθίνοντες μῆνδες, τοῦ δ' ἰσαμένοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 310 Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃτά τε, πολλά τε δῶρα,
 Ἐξ ἱμεῦ· ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζῃ.
 Ἀλλὰ μοι ᾧδ' ἀνὰ θυμὸν ὅβριται, ὡς ἔσται περ·
 Οὐτ' Ὀδυσσεύς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
 Τεύξῃ· ἐπεὶ οὔτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
 315 Οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, (εἰποῖ' ἦν γε,)·
 Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἡδὲ δάχεσθαι.
 Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνήν,
 Δέμνια, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόμεντα,
 Ὡς κ' εὖ θαλπίδων χρυσόθρονον ἡῶ ἱκνται.
 320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λούεσσαι τε χρεῖσάί τε,
 Ὡς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δεικναιο μέδεται
 Ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
 Τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος, οὐδέ τι ἔργον
 Ἐνθάδ' ἔτι πρήξαι, μάλ' αὖ περ καχολωμένος αἰνῶς.
 325 Πῶς γὰρ ἱμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσῃς, εἴ τι γυναικῶν
 Ἀλλάνων περίεμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
 Εἴ κεν ἄυκαλτος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισι
 Δαινύῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
 Ὅς μὲν ἀπηνῆς τ' αὐτὸς ἔη, καὶ ἀπηνῆα εἰδῇ,
 330 Τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγος· ἐπίσσω
 Ζῶα· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφειψίδωνται ἅπαντες·
 Ὡς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
 Τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
 335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 Ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόμεντα
 Ἦχθεῖ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὕρα νιφόμεντα
 Νοσφισάμην ἐπὶ νηὶς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 340 Κεῖω δ', ὡς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἵκυσσιν·
 Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιον ἐνὶ κοίτῃ
 Ἄετα, καὶ τ' ἀνέμεινα εὐθρονον ἡῶ δῖαν.
 Οὐδέ τί μοι ποδάνκτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
 Γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέρῳ
 345 Τάων, αἳ τοι δῶμα κάτα δρησείραι ἔατιν,
 Εἰ μὴ τις γῆρυς ἐς παλαιήν, κέδν' εἰδυῖα,
 Ἦτις τέτληκεν τόσσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
 Τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἱμεῖο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 350 Ξεῖνε φίλ', οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
 Ξείνων τηλεδακῶν φίλων ἱμὸν ἵκετο δῶμα,

- 30 Sic ille quidem ita est salvus, & veniet jam
 31 Prope valde; neque amplius longe ab amicis & patria terra
 32 Diu aberit: omnino autem tibi juramenta dabo;
 33 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus & optimus,
 34 Larque Ulyssis eximii, quem adveni;
 35 Certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico:
 36 Hoc autem ipso anno veniet huc Ulysses,
 37 Hoc quidem exeunte mense, illo autem instante.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 38 Utinam enim hoc, hospes, verbum perficiendum sit:
 39 Ita cito cognosceres amicitiamque, multaue dona,
 40 Ex me; adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 41 Sed mihi sic in animo putatur, sicut erit videlicet;
 42 Neque Ulysses amplius domum veniet, neque tu deductionis
 43 Poteris: quoniam nequaquam rectores sunt in domo,
 44 Qualis Ulysses erat inter viros, (si quidem unquam fuit,)
 45 Ad hospites venerandos dimittendos & excipiendos.
 46 Sed ipsum, famulæ, lavate; deponiteque cubile,
 47 Strata, & lenas, & integumenta splendida,
 48 Ut bene calens ad aureo-folio auroram perveniat.
 49 Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
 50 Ut intus apud Telemachum de jentaculo cogitet
 51 Sedens in domo: ei autem gravius erit, qui illorum
 52 Hunc molestia-afficiet perniciosus, neque quod opus
 53 Hic amplius efficiet, valde licet iratus graviter.
 54 Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
 55 Aliis præstem mente, & prudenti consilio,
 56 Si squalidus, male indutus, in ædibus
 57 Conviveris? homines autem brevis-ævi sunt.
 58 Qui quidem crudelis & ipse sit, & crudelia sentiat,
 59 Huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
 60 Vivo; at mortuum sane probri-insequuntur omnes:
 61 Qui autem bonus ipse sit, & bona sentiat,
 62 Hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
 63 Omnes ad homines, multique eum eximium dicere-solent.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 64 O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 65 Profecto mihi lenæ & integumenta splendida
 66 Odio-erant, quando primum Crete montes nivales
 67 Reliqui in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 68 Cubabo autem, sicut antea scilicet insomnes noctes ducebam;
 69 Multas enim jam noctes sordido in cubili
 70 Requievi, & expectavi pulchro-folio auroram divinam.
 71 Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
 72 Est: neque mulier pedem tanget nostrum
 73 Earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
 74 Nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
 75 Quæ toleraverit tot mente, quot ego scilicet;
 76 Hanc verò non ægre-ferrem pedes tangere meos.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 77 Hospes dilecte, nondum enim quisquam vir sapiens adeo
 78 Hospitum longinquorum charior meam adventit domum,
 79 Addeco

- 'Ως σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
 Ἐστὶ δέ μοι γρη῏ς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
 Ἥ κείνον δύστηνον εὖ τρέφειν, ἡδ' ἀτίταλλεν,
 355 Δεξαμένη χεῖρεςσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Ἥ σε πόδας νύφει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνζᾶσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
 Νίσσον σεῖο ἀνακτος ὁμήλικα· καὶ που Ὀδυσσεύς
 Ἦδῃ τοῖσδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
 360 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγυράσκουσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ κατέσχετα χερσὶ πρόσωπα,
 Δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδύν' ἔειπεν·
 Ὡ μοι ἐγὼ σεο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
 Ἀνθρώπων ἡχῆθρε θεοῦδέα θυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραῖνῃ
 Πίονα μηρί' ἔκη', οὐδ' ἐξαίτους ἐκατόμβας,
 Ὅσσα σὺ τῇ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἰκοιο
 Γῆράς τε λιπαρὸν, θρέψαιδ' τε φαίδιμον υἱόν·
 Νῦν δέ τοι ὥδέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἡμῶν.
 370 Οὕτω που κἄκειναι ἐφεψιδῶντο γυναῖκες
 Εἰόνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῶμαθ' ἵκοιτο,
 Ὡς σέθεν αἱ κύνας αἶδε καθεψιδῶνται ἄπασαι·
 Τᾶν νῦν λῶβην τε καὶ αἰσχὰ πόλλ' ἄλειψαν,
 Οὐκ ἔλας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἄκουσαν ἀνώγει
 375 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νύφω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελόπείης
 Καὶ σέθεν εἶνεν· ἐπεὶ μοι δρῶρεται ἔνδοθι θυμὸς
 Κήδεσιν· ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅ, ττι κεν εἴπω·
 Πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
 380 Ἄλλ' οὕτω τινά φημι λοικύτα ὥδε ιδέσθαι,
 Ὡς σὺ, δέμας, φωνήν τε, πόδας τ', Ὀδυσσῆϊ ἔοικας.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γρη῏, οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον ἰφθαλμοῖσιν
 Ἠμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
 385 Ἐμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανδῶντα,
 Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἔνεχεύματο πουλὺ
 Ψυχρὸν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἴξεν ἐπ' ἰσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκύτος ἑτράπετ' αἶψα·
 390 Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν δίσσατο, μὴ ἐλαβοῦσα
 Οὐλὴν ἀμφράσσεται, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.
 Νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Οὐλὴν· τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ δόδοντι
 Παρνησσόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτόλυκόν τε, καὶ υἱας,
 395 Μητρὸς ἐῆς πατέρ' ἐσθλὴν, ὅς ἀνδράπους ἐκέκασε
 Κλεπτοσύνη θ', ὅρκω τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία παῖεν
 Ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδεε.
 Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πῖονα δῆμον,
 400 Παῖδα γέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
 Τὸν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
 Παινομένῳ δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεθ, ὅ, ττι καὶ θεῆς

Adeo tu valde scire prudentia omnia dicis.

Est autem mihi anus, cata mente consilia habens,

Quæ illum infelicem bene nutriebat, & educabat,

Susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater;

Quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.

Sed age nunc surgens, prudens Euryclea,

Lava tui domini coætaneum; & alicubi Ulysses

Jam talis est pedibus, talisque etiam manibus;

Cito enim in malo homines consenescent.

Sic utique dixit: Vetula autem operuit manibus vultum,

Lachrymasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit;

Hei mihi, tui *causa*, Fili, animi-impotenti: certe te Jupiter

Hominibus odit pium animum habentem.

Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-gaudenti

Pingua femora combussit, neque eximias hecatombas,

Quot tu ei dedisti, precans ut pervenires

Ad senectutem placidam, nutriesque illustrem filium:

Nunc autem sic tibi omnino abstulit reditus diem.

Sic alicubi & illum probris-insequantur mulieres

Hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ædes adve-

Sicut te, *senex*, canes hæ probris-insequuntur omnes: (nerit,

Quarum nunc contumeliam & opprobria multa vitans,

Non finis lavare: me verò non invitam jubet

Filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes

Et tui gratia: quoniam mihi commovetur intus animus

Doloribus: sed age nunc adverte verbum, quod dicam.

Multi sane hospites miseri huc venerunt,

Sed nondum quemquam dico similem sic vidisse *me*,

Sicut tu, corpore, voceque, pedibusque, Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

O vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis

Nos ambos, valde similes nobis-invicem

Esse; sicut tu scilicet ipsa perspicax dicis.

Sic utique dixit: vetula verò lebetem sumpsit splendentem,

Ex quo pedes lavabat: aquam autem infudit multam

Frigidam; deinde verò calidam insuper-fudit: at Ulysses

Sedebat ad focum; ad tenebras autem convertit-se cito:

Statim enim in animo suspicatus est, ne ipsum attrectans

Cicatricem animadverteret, & manifestæ res fierent.

Lavabat autem ea proinde prope accedens regem suum; statim verò

Cicatricem; quam aliquando ei aper inflixit albo dente, (agnovit

In-Parnassum profecto, ad Autolyceumque, & filios,

Matris suæ patrem eximium, qui hominibus præcellebat

Furtoque, jurejurandoque: deus nempe ei ipse dedit

Mercurius: huic enim grata femora comburebat

Agnorum & hædorum: hic autem eum promptus una comitabatur.

Autolycus autem Ithacæ cum-venisset in opulentum populum,

Filium recens natum invenit filiæ suæ:

Hunc utique ei Euryclea charis genibus imposuit

Desinenti à-corna; verbumque dixit, & compellabat;

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas

„ Filiæ

Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τινι ἐστὶ.

- 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Γαμβρὸς ἱμὸς, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὃ, ττι κεν εἴπω
Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε δοῦσάμενος τόδ' ἱκάνω
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν, ἀνὰ χθόνα πουλυβύτειραν·
Τῇ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον· αὐτὰρ ἔγωγε,
410 Ὀκπὸτ' ἂν ἠβήσας μητρῷον ἐς μέγα δῶμα
Ἐλθὼ Παρνησσόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔκσιν,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τὼν ἔνεκ' ἤλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶμα
Τὸν μὲν ἔρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
415 Χερσὶν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσι τε μαιλιχίοισι·
Μήτηρ δ' Ἀμφιδέη μητρὸς, περιφῶς Ὀδυσσῆι,
Κύσσω ἔρε μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
Δεῖπνον ἰσοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἔκουσεν·
420 Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἑρσενα πενταέτηρον·
Τὸν δέρον, ἄμφι δ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
Μίσυλλόν τ' ἔρ' ἐπισπόμενος, πείραν τ' ἰβηλοῖσιν,
Ὀπτησάν τε περιφραδέως, δάσσαντό τε μοίρας.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
425 Αἰίνοντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἔδεύετο δαιτὶς ἱσσης.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥως,
Βάν β' ἴμεν ἐς θήρην ἡμὲν κύνες, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
430 Τίεες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
Παρνησσοῦ· τάχα δ' ἱκάνον πτύχας ἡνεμοίσσας.
Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρης,
Ἐξ ἀκαλαῖφρείταο βαθυρῖβου Ὀκεανοῖο.
435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἱκάνον ἱκακτῆρες· πρὸ δ' ἔρ' αὐτῶν
Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
Τίεες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἦεν ἀγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἐνθα δ' ἔρ' ἐν λόχῃ σκυινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
440 Τὴν μὲν ἔρ' οὐτ' ἀνέμων διαίει μένος ὕγρον αἰένων,
Οὔτε μιν ἥλιος φάεθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
Οὐτ' ὕμβρος περάσσει διαμπερές· ὥς ἔρε πυκνὴ
Ἥεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἥλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλλε ποδοῖν,
445 Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὐ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
Στῆ β' αὐτῶν σχεδόν· ὃ δ' ἔρε πρῶτις Ὀδυσσεὺς
Ἔσσυτ', ἀνσχομένος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὃ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν εὖς
450 Γουνὸς ὑπερ· πολλὰν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφίς ἀΐξας, οὐδ' ὀρέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὕτωςε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
Ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκή·
Καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν· ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς.
455 Τὸν μὲν ἔρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφιπένοντο·

„ Filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.
 Huic verò rursus Autolycus respondit, dixitque;
 „ Gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerò:
 „ Multis enim ego indignatus huc venio
 „ Viris & mulieribus super terram aliam;
 „ Huic autem Ulysses nomen sit super-inditum: at ego,
 „ Quando puber-factus maternam in magnam domum
 „ Venerit Parnassum, ubi mihi possessiones sunt;
 „ Ex his illi ego dabo, & ipsum gaudentem dimittam.
 Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi *is* præberet splendida dona.
 Hunc quidem deinde Autolycusque & filii Autolyçi
 Manibusque salutabant, verbisque blandis:
 Mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulysses,
 Osculata est ipsi caputque & ambo lumina pulchra.
 Autolycus verò filios iussit gloriosos
 Conspicui parare; illi autem hortanti auscultaerunt:
 Statim verò induxerunt bovem masculum quinquennem:
 Eum excoriarunt, curaruntque, & ipsum dividerunt totum,
 Minutatisque inciderunt scito, infixaruntque veribus,
 Assaruntque perite, divideruntque partes.
 Sic tunc quidem toto die ad solis occasum.
 Epulabantur; neque quicquam animus indigebat convivio. *(quali*
 Quando autem sol occidit, & tenebre advenierunt,
 Tunc denique decabuerunt, & somni domum ceperunt.
 Quando verò mane genita apparuit rosea digitos aurora,
 Perrexerunt utique ire in venationem & canes, & etiam ipsi
 Filii Autolyçi: cum his autem nobilis Ulysses
 Ibat: altum verò montem ascenderant inditum sylva
 Parnassi; cito autem pervenerunt ad iuga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 Ex placide-fluente profundo Oceano;
 Ventores autem in vallem perveniebant; ante verò ipsos
 Vestigia scrutantes canes ibant; ut pone
 Filii Autolyçi: cum his autem nobilis Ulysses
 Ibat prope canes, vibrans longam hastam.
 Ibi verò in sylva densa jacebat magnus aper;
 Quam quidem neque ventorum perstabat vis humidum spiran-
 Neque ipsam sol lucens radiis percutiebat, *(dum,*
 Neque imber penetrabat penitus, adeo stillicet densa
 Erat; ut foliorum luerat fusso affatim ingens.
 Hunc autem vitorumque canumque strepitus circumsonuit pe-
 Ut venantes ingruerent: hic autem adversus ex arbusculo, *(dum,*
 Erectis valde cervicis-setis, ignisque *instar* oculus tuens,
 Stetit ipsos prope: primus autem Ulysses
 Irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 Vulnere cupiens: ipsam verò prævertens percussit aper
 Genu super; multum autem exhaustit carnis dente
 Oblique adortus; neque ad os pervenit viri.
 Illum verò Ulysses vulneravit affecutus ad dextrum humerum;
 Penitus autem transit splendidae hastæ cuspis:
 Decidit verò *is* in pulveribus vociferatus; avolavit autem animus.
 Hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti circum-occupabantur;

- Ὀττιλὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος ἀντιθέοιο
 Δῆσαν ἐπισκεμένως· ἐπαιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθεν· αἶψα δ' ἵκοντο Φίλου πρὸς δώματα πατρὸς.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 450 Εὐ ἡσάμενοι, ἥϊ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
 Καρπαλίμως χαίροντα Φίλῳ χαίροντες ἔπεμπον
 ἑῖς Ἰθάκην· τῷ μὲν ἦα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 Οὐλῶν, ὃ, ττι πάθει· ὃ δ' ἦρα σφίσιν εὐ κατέλαξεν.
 465 Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῇ δόδντι
 Παρησέονδ' ἰλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρη῏ς χεῖρесси καταπρηνέσει λαβοῦσα,
 Γυνῇ δ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέθηκε Φέρεσθαι·
 Ἐν δὲ λέβητι πέσει κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 Ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἔξ' αὐτῷ ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δὲ οἱ ὕσσιν
 Δακρυόφιν πλησθέν· θαλαρῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄψαμένη δὲ γυναικοῦ Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
 Ἥ μάλ' Ὀδυσεὺς ἔσσι, Φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγνω
 475 Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἕνακτ' ἱμὸν ἀμφαφάσσειαι.
 Ἥ, καὶ Πηνελόπειαν ἰσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
 Παφραδέειν ἰδέλουσα Φίλον πρὶν ἔνδον εἶναι.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοήσαι·
 Τῇ γὰρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 480 Χεῖρ' ἐπιμασσαμένος, Φάρυγος λάβει δεξιτερῇφι·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔλεν ἄσσαν ἐρύσαστο, φώνησέν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἰθάλεις ὀλέσαι; σὺ δὲ μ' ἔτροφες αὐτῇ
 Τῇ σὴ ἐπὶ μαζῇ· νῦν δ' ἄλγος πολλὰ μογήσας,
 Ἥλυθον εἰκοσῇ ἔτοίς ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἀλλ' ἐπεὶ ἰφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 Ζίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡς γὰρ ἔξερεύ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Εἰ χ' ὑπ' ἡμοῖ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαστοὺς,
 Οὐδέ τροφοῦ οὐσης σευ ἀφίεκομαι, ὅππότε ἂν ἔλλας
 490 Δμῶδες ἐν μεγάροισιν ἡμοῖς κτείναιμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρυκλεία·
 Τέκνον ἱμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος δόδοντων;
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἱμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπιεκτόν·
 Ἐξω δ', ὥς ὅτε τις σαρὴ λίθος, ἥδ' σίδηρος.
 495 Ἄλλο δὲ τοι ἱρῶν, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλας εἴην·
 Εἴ χ' ὑπὸ σοὶ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαστοὺς,
 Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 Αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλητῆες εἰσιν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεὺς·
 500 Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε χρεῖ.
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἐκάστην·
 Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βαβήκει,
 Οἴσομένη ποδάνκιστρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆψεν τε, καὶ ἤλειψεν λίπ' ἱλαίην,
 Αὐτίς ἄρ' ἄσσοτέρῳ πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
 Θερσόμενος, οὐλῶν δὲ κατὰ ῥακέσσει κάλυψε.

Vulnus autem Ulyssis eximii deo-paris
 Ligaverunt scite; incantationeque sanguinem nigrum
 Cohibuerunt: statim autem pervenerunt chari ad sedes patriæ.
 Illum quidem Autolycusque, & filii Autolyçi
 Bene postquam-sanassent, & splendida dona ei præbuisent,
 Statim gaudentem charam gaudentes dimiserunt
 In Ithacam: eo quidem pater & veneranda mater
 Gaudebant reverso, & interrogabant singula,
 De-cicatrice, quid passus esset: ille autem ipsis rite narravit,
 Ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 Ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.
 Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
 Agnovit attrectans; pedem autem dimisit ferendum:
 Incidit verò lebeti tibia; resonuit autem æs; (est aqua.
 Retroque in-alteram-partem inclinatum est; in terram autem effusa
 Ipsius verò simul gaudium & dolor invasit mentem; oculi au-
 Lachrymis impleti sunt; clara verò ei hæsit vox. (tem ei
 Prehensò autem ejus mento, Ulysses allocuta est:
 „ Profecto omnino Ulysses es, chære fili; neque te ego
 „ Prius agnovi, quam totum herum meum contrectassem.
 Dixit, & Penelopen intuita est oculis,
 Indicare volens charum maritum intus esse.
 Ea autem neque videre potuit è-regione, neque animadvertere;
 Ei enim Minerva mentem avertit: at Ulysses
 Manu admota guttur cepit dextra;
 Altera verò propius ad-se traxit, dixitque;
 „ Nutrix, cur me vis perdere? tu autem me nutritiſti ipsa
 „ Tuam ad mammam; nunc verò dolores multos perpessus
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Sed postquam animadvertisti, & tibi deus injecit animo,
 „ Tace; neque quis alius in ædibus audiat.
 „ Sic enim edico, quod & perfectum erit;
 „ Si mihi deus domuerit procos eximios,
 „ Neque, nutrix licet-sis, à-te abstinebo, quando alias
 „ Famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea;
 „ Fili mi, quale tibi verbum fugit ex septe dentium?
 „ Nosti quidem, qualis meus animus firmus, inexpugnabilis:
 „ Tenebo autem, sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 „ Aliud verò tibi dicam, tu autem in mente reconde tua;
 „ Si tibi deus domaverit procos eximios,
 „ Tunc demum tibi recensebo in ædibus mulieres,
 „ Et quæ te parum-honorent, & quæ inculpatæ sint.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Nutrix, cur verò tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 „ Bene utique & ipse ego observabo, & cognoscam unamquam-
 „ Sed tene silentio verbum, committeque diis. (que:
 Sic utique dixit: anus autem per domum exivit,
 Allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.
 At postquam lavissetque & unxisset pingui oleo,
 Iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 Calefacturus-se, cicatricem autem pannis coöperuit.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Εἰνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼ εἰρήσομαι αὐτῇ·

520 Καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἡδέες ἐσσεύεται ὦρη,

Ὅντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενον περ.

Αὐτὰρ ἔμοι καὶ πένθος ἀρέτρητον πόρε δαίμων·

Ἡμᾶτα μὲν γὰρ τέρπον' ὀδυρομένη, γυῖατα,

Ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώσασα καὶ ἀμφιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ·

515 Αὐτὰρ ἐπὴν νύξ' ἔλθῃ, Ἰλῆσι τε κλισίῳσιν ἅπαντας,

Κεῖμαι ἐνὶ λάρτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινδν κῆρ

Ὄξεϊται μαλεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέουσιν.

Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, χλωρῆς ἀηδὼν,

Καλὴν ἀείδουσιν, ἔκρος νέον ἱσάμενοι,

520 Δαυδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,

Ἦτε θαμὰ τραπῶσα χεῖρ πολυχρῆα φωνῇ,

Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλαρῶ

Κτεῖνα δὲ ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθου ἀνακτος·

Ὡς καὶ ἔμοι δίχα θυμὸς δρᾶρεται ἄνθα καὶ ἔνθα,

525 Ἦδ' ἐμὴν παρὰ παιδί, καὶ ἡμπεδὰ πάντα φυλάσσω,

Κτήσιν ἐμὴν, δρωάς τε, καὶ ὀφειροφρὸς μέγα δῶμα,

Εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοιό τε φῆμιν·

Ἦ ἤδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν, ὅσις ἔρισος

Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα.

530 Παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,

Γῆμασθ' οὐ μ' εἴα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,

Καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,

Κτήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιεῖς.

535 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὕναιρον ὀπείκριναι, καὶ ἱκουσον.

Χῆνες μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρρὸν ἔδουσιν

Ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσαρβώσασθαι·

Ἐλθὼν δ' ἐξ ὕψους μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης

Πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε, καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο

540 Ἀθροὶ ἐν μεγάροισι· ὃ δ' ἐς αἰθέρα διὸν ἀέρθη.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον, ἔν περ ὕναιρῳ,

Ἀμφὶ δέ μ' ἠγερέοντο ὑπλοκαμίδας Ἀχαιαί,

Οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.

Ἀψ δ' ἐλθὼν κατ' ἔρ' ἔζητ' ἐπὶ προῦχοντι μελᾶτρός·

545 Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε·

Θάρσει, Ἰκαρίου κόρη τηλεκλειτοῖο·

Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.

Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις

Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοῖς πόσις εἰλήλουθα,

550 Ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ὕπνος ἀνήκε.

Παπτήνησασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νῆσα

Πυρρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἥχι πάρος περ.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

555 ὦ γύναι, σὺ πως ἐστὶν ὀποκρίνασθαι ὕναιρον

Ἀλλὰ ἀποκλίναντ'· ἐπειδὴ βᾶ τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς

Πέφραδ', ὅπως τελείει· μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθρος

Πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

His verò sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa;
 „ Etenim jam cubitus cito placidi erit hora,
 „ Quemcumque scilicet somnus ceperit dulcis, etiam dolentem.
 „ Sed mihi & dolorem immensum præbuit deus:
 „ Dies etenim delector lamentans, lugens,
 „ Meaque opera inspiciens & ancillarum, in domo:
 „ At postquam nox venerit, ceperitque cubitus omnes,
 „ Jaceo in lecto, crebraque mihi circa intimum oar
 „ Acutæ curæ lugentem laceffunt.
 „ Sicut autem quando Pandarei filia, florida lusciniæ,
 „ Pulchre canit, vere recens incedente,
 „ Arborum in foliis sedens densis,
 „ Quæ frequenter versans fundit multifonam vocem,
 „ Filium lugens Itylum charum, quem quondam æro
 „ Interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 „ Sic & mihi bisariam animæ movetur huc & illuc,
 „ Utrum maneam apud filium, & integræ omnia servem,
 „ Possessionem meam, fastulasque, & altam magnam domum,
 „ Torumque reverens mariti, populi que famam:
 „ An jam una sequar Achivum tuum, quicumque optimus
 „ Ambit me in ædibus, præbitis infinitis sponsalibus.
 „ Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans & animi-
 „ Nubere non me sinebat, mariti domo derelicta: (impotens,
 „ Nunc verò quando jam magnus est, & pubertatis litem at-
 „ Jam demum me optat retro-cedere ex domo, (tigit,
 „ Ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 „ Sed age mihi somnium declara, & audi:
 „ Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 „ Ex aqua, atque ipsi lætor inspiciens:
 „ Profecta verò ex monte magna Aquila adneco-rostrò
 „ Omnibus cervices confregit, & interfecit; hi autem fusi sunt
 „ Conferti in ædibus: illa verò in æthera divinum elevata est.
 „ Ast ego flebam & ejulabam, etiam in somnio;
 „ Circum autem me congregabantur comas-pulchræ Achivæ
 „ Miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 „ Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 „ Voceque humana compescebat, dixitque;
 „ Confide, Icarii filia longe-lateque-inclyti;
 „ Non somnium, sed visio-vera, quæ utique perfecta erit.
 „ Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 „ Eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 „ Qui omnibus procis servam mortem inferam.
 „ Sic dixit: at me dulcis-somnus dimisit.
 „ Ubi-circumspectassem verò, anseres in ædibus animadverti
 „ Triticum comedentes apud pelvim, ubi antea scilicet.
 „ Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nequaquam licet declarare somnium
 „ Alio deffectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 „ Dixit, quomodo perfecturus sit: procis verò apparet exitium.
 „ Omnibus prorsus; neque quisquam mortem & fatum effugiet.
 „ Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;

- 360 κείν', ἦτοι μὲν ὕνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι
 γίνονται, οὐδὲ τι πάντα τελείεσθαι ἀνθρώποισι.
 Δοῖα γὰρ τε κύλαι ἀμεινυῶν εἰσιν ὕνειρον·
 Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριζοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἱ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
 οἱ δ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἔμοι οὐκ ἐντεῦθεν ὄτομαι αἰὶνδν ὕνειρον
 ἔλθέμεν· ἢ κ' ἀσπασθὲν ἔμοι καὶ παιδί γένοιστο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἱρώ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βέλλεο σῆσιν·
 Ἦδε δὴ ἡδὺς εἰσι δυσώνυμος, ἢ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχίσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἕθλον,
 τοὺς πελέκειας, τοὺς κείνας ἐνὶ μεγάροισιν ἰοῖσιν
 ἱεσπῶν· ἱεΐης, δρυόχους ὡς, δῶδεκα πάντας·
 575 στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἔνευθε, διαβρίπτασκεν ὀϊζύν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἕθλον τοῦτον ἰφίσω·
 Ὃς δέ κε ῥήϊται ἱπτανύσῃ βιδὸν ἐν παλάμῃσι,
 καὶ διοίξευσσιν πελέκειων δυοκαίδεκα πάντων,
 τῇ κεν ἄμ' ἰσσοίμην, νοσφισσάμενῃ τότε δῶμα,
 580 Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνὶ πλεῖον βιότοιο·
 τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὄτομαι, ἐν περ ὕνειρον.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ γύναι κίδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 μήκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τούτῳ ἕθλον·
 585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεῖσθαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς,
 πρὶν τούτους, τάδε τέξον ἰθὺσον ἀμφαφθόντας,
 Νευρήν τ' ἱπτανύσαι, διοίξεσθαι τε σιδήρου.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηλεΐδης·
 Εἴ κ' ἰθέλοισι μοι, ξείνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι
 590 τέρπειν, οὐ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθεῖη.
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἐξὶν αὐπνους ἔμμεναι αἰὲν
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάσῃ μοῖρᾳ ἔθηκαν
 ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἥρουαν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν, ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα,
 595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι σοῦδεσσα τέτυκται,
 Αἰεὶ δ' ἄκρυσ' ἔμοισι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὦμιχεν· ἐποφθόμενος κκοῖλιον οὐκ ὀνομασῆν.
 Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξο τῶδ' ἐνὶ δόμῳ,
 Ἦ χαμάδις σορέσας, ἢ τοι κατὰ δέμνια θέντην.
 600 Ὡς εἰπούς· ἀνάβαιν' ὑπερώϊα σιγαλδέντα,
 οὐκ οἶν' ἄμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἕλλαι.
 Ἔς δ' ὑπερῶ ἀναβῆσα εὐν ἀμφίπολοις γυναιξί,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὕφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ϊ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Τ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἐπίθεσις.

Βουλῆς ἐλεγεῖν Ὀδυσσεὺς τὰς μεγγυμένους τοῖς μνηστῆρσι
 θираπκινίδας, καὶ μεταγνοῦς, διὰ τῶν ἐξῆς πρὸς Εὐμαίον
 καὶ

Hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscriminatum-
 Sunt, neque omnino omnia perficientur hominibus. (loquentia
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 Nam alteræ quidem cornibus factæ sunt; alteræ autem ebore:
 Horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 Hæc decipiunt, verba irrita ferentia:
 Quæ verò per polita cornua iverint foras,
 Hæc vera perficiunt; hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 Venisse: certe gratum mihi & filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua:
 Hæc jam aurora adveniet infasta, quæ me Ulyssis
 A-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 Secures, quis ille in ædibus suis
 Statuebat ordine, navium-statamina veluti, duodecim omnes;
 Stans autem ille valde procul, trajiciebat sagittam.
 Nunc verò procis certamen hoc inferam:
 Qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 Et jaculatus fuerit per secures duodecim omnes,
 Hunc una sequar, relicta hac domo,
 Juventutis-meæ, perpulchra, plena victu;
 Cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyssis,
 Ne amplius nunc differ in ædibus hoc certamen:
 Ante etenim solers veniet huc Ulysses,
 Quam isti, hunc arcum bene-politum contrectantes,
 Nervumque intenderint, jaculatique fuerint per ferrum.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 Si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
 Delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
 Sed nequaquam licet insomnes esse semper
 Homines; in singulis enim sortem imposuerunt
 Immortales mortalibus super almam terram.
 Sed sane ego, in coenaculum ubi-conscendero,
 Decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus est,
 Semper lachrymis meis fœdatus, ex quo Ulysses
 Ivit visurus malum-Ilium, non nominandum.
 Illic cubuero: tu verò cuba hæc in domo,
 Vel humi ubi-straveris, vel tibi famuli cubilia ubi-deposues
 Sic locuta conscendit coenacula splendida, (int.
 Non sola; cum ea scilicet & famulæ iverunt alæ.
 In coenaculum autem ubi-ascendisset cum famulis mulieribus,
 Flebat deinde Ulysses, charum maritum; donec ei somnum
 Dulcem palpebris immisit cæcis-oculis Minerva.

O D Y S S E Æ HOMERI XX.

L I B R I

Argumentum.

Volens interficere Ulysses mixtas procis ancillas, & muta-
 ta sententia, exinde cum Eumæo & Philætio colloquitur. In

καὶ φιλοτίμον διαλέγεται· ἐν ἧ καὶ τῶν μνηστῆρων γίνετο
φιλία.

Τ. Βρονταῖς Ζεὺς ἔαρσεν· Ὀδυσσεύα καὶ ἐχέει Ἀχαιοὺς.

- Ἄτταρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Καμμέν Ἀδείφητόν βοῆην ζόρεσ', αὐτὰρ ὑπερθε
Κῶνα πόλλ' ὄτων, τοὺς ἱεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κομμήντην.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Καίτ' ἐγρηγορόων· τὰ δ' ἐκ μεγάρου γυναῖκας
ἦισεν, αἱ μνηστῆρσιν ἑμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλησι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὤρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
20 Πολλὰ δὲ μερμηρίζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἥ με μεταίξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστη,
Ἥ ἐτ' ἐγὼ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ἔστα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὕλακται.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεισσι βεβῶτα,
15 Ἄνδρ' ἀγνοήσας ὕλασι, μέμνεν τε μάχεσθαι·
Ὡς ἴα τοῦ ἔνδον ὕλακται ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο πῶτ' ἔτλης,
Ἥματι τῷ, ὅτε τοι μένος ἔσχετος ἦσθι Κύκλωψ
20 Ἰφίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, δίδμενον θανέεσθαι.
Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καταπτόμενος φίλον ἦτορ·
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.
25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰδομένοιο,
Ἐμπλήσῃ κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
Λιόλλαι, μάλα δ' ὄκα λιλαίεται ὀπηθῆναι·
Ὡς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσεται, μερμηρίζων,
Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἰφῆσει,
30 Μοῦνος ἔδωκ' ἐν πολέσιν· σχεδόν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβῆσα· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων πέρι κάμμοις φωτῶν;
Οἶκος μὲν τοι ἦδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ,
35 Καὶ πάϊς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἱά·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεά, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἰφῆσω
40 Μοῦνος ἔδωκ'· οἱ δ' αἶν ἀολλῆες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
Εἴ περ γὰρ κτείναιμι, Διὸς τε σέθεν τε ἕκῃ,
Πῇ κεν ἐπεκρυφύωμαι; τὸ δ' ἐφάεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 Σχέτλις, καὶ μὲν τίς τε χαρείου πιθεῖ ἑταίρῳ,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερές ἢ σε φυλάσσω

In quo & Procorum fit collocatio.

T. Tonitribus Jupiter audacem fecit Ulysses & tenuit Achivos.

AT in vestibulo cubabat nobilis Ulysses:

Subter quidem credam bubulam-pellem stravit; at superne

Pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:

Eurynome verò deinde lenam injecit ad-somnum-composito.

Illic Ulysses procis mala meditans in animo,

Jacebat vigilans: mulieres verò ex domo

Iverunt, quæ cum-procis miscebantur antea scilicet,

Sibi-invicem risum & lætitiæ præbentes.

Hujus autem commovebatur animus in pectoribus charis:

Multum verò deliberabat in mente & in animo,

An adortus mortem pararet inimicæque,

An adhuc sineret cum procis superbis miseri

Extremo & ultimo: cor autem ei intus latrabat.

Sicut verò caris tenellos circum catulos iens,

Viro ignoto latrat, ardetque pugnare:

Sic utique hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera:

Pectore autem percussò, cor increpuit sermone;

„Tolera jam, cor; & pejus aliud aliquando tolerasti

„Die illo, quando tibi robore invictus comedeat Cyclops

„Fortes socios; tu verò sustinebas, donec te solertia

„Eduxit ex antro, cum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans chartum cor:

Ei autem penitus in retinaculo cor manebat tolerans

Continenter: at ipseolvebatur huc & illuc.

Sicut autem quando ventrem vit, multo igne ardent,

Plenum pinguèdineque & sanguine, huc & illuc

Varie-versat; valde verò cito cupit assatum esse:

Sic utique ille huc & illucolvebatur, deliberans,

Quomodo demum procis impudentibus manus inferret,

Solus cum-esset, multis: prope verò ipsum venit Minerva

Cœlitus delapsa; corpore autem assimilata erat mulieri:

Stetit verò deinde super caput, & ipsum sermone allocuta est;

„Cur demum vigilas, omnes supra infelix viros?

„Domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,

„Et filius, qualem aliquis cuperet esse filium.

Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

„Certe jam hæc omnia, dea, composite dixisti;

„Sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,

„Quomodo demum procis impudentibus manus inferam,

„Solus cum-ssu; hi autem semper frequentes intus sunt.

„Insuper autem & hoc majus in mente cogito;

„Siquidem enim interficerem, Jovisque tuique voluntate,

„Quo subterfugerem? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta est dea casta-oculis Minerva;

„Miser, & quidem aliquis etiam pejori credit socio,

„Qui scilicet mortalisque est, & non tot consilia novit:

„At ego dea sum, perpetuo quæ te custodio

- Ἐν πάντεσσι πόντοις· ἰδὼν δὲ τοὶ ἔξανθεφανδόν·
 Εἶπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 Νῶϊ περιζαῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες ἡγή·
 Καὶ κεν τῶν ἑλάσσιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.
 Ἄλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
 Πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὕπο δύσεαι ἤδη.
 55 Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
 Αὐτὴ δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἀφίκετο δία θεῶν,
 Εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Λυσιμελής· ἄλοχος δ' ἥρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 Κλαῖε δ' ἥρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
 60 Ἀρτέμιδι πρῶτισον ἐπεύξατο δία γυναικῶν·
 Ἀρτεμι, πότνια θεῶ, θυγάτηρ Διὸς, αἶθε μοι ἤδη
 Ἴδν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἄλοιο
 Αὐτίκα νῦν· ἣ ἔπειτά μ' ἀναπάξασα θύελλα
 Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρόεντα κέλευθα,
 65 Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορρόου Ὀκεανοῖο.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρίου κόρας ἀνέλοντο θύελλα·
 Τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δὲ λίποντο
 Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δ' Ἀφροδίτη
 Τυρῶ, καὶ μέλιτι γλυκερῶ, καὶ ἠδὲ οἴνῳ·
 70 Ἦρῃ δ' αὐτῆσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 Εἶδος καὶ πινυτὴν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνῇ,
 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασε κλυτὰ ἰργάζεσθαι.
 Εὔτ' Ἀφροδίτῃ δία προσέειχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κούρῃσ' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 Ἐς Δία τερπικέραυνον· (ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντας,
 Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταβήτητῶν ἀνθρώπων·)
 Τόφρα δὲ τὰς κόρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο,
 Καὶ ῥ' ἔδοσαν συγερῆσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 Ὡς ἔμ' αἰετῶσαι· Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 Ἠέ μ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἀρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
 Ὀσσομένη, καὶ γαῖαν ὑπὸ συγερῇ ἀφικοίμην,
 Μῆδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νύμφα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 Ἥματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 Νύκτας δ' ὕπνος ἐχρῆσιν· (ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων
 Ἐτθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικελύφρ·)
 Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ δνείρατ' ἰπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῆδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῶ,
 Τόσος ἰδὼν, οἷος ἦεν ἄμα κρατῶ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἠώς.
 Τῆς δ' ἥρα κλαιούσης ἔπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησι δέ οἱ κατὰ θυμὸν
 Ἦδη γινώσκουσα παρεσάμεναι κεφαλῇφι.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κῆρα, τοῖσιν ἔνευθεν,
 Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοείην
 Θῆκε θύραζε φέρον· Διὶ δ' εὐχετο, χεῖρας ἀνατχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἰθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην
 Ἦυσ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε Λήην,

In omnibus laboribus; dicam autem tibi aperte:
 Siquidem quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
 Nos circumstant, interficere cupientia ferro,
 Etiam horum abigeres boves & pingues oves.
 Sed capiat te & somnus: molestum est etiam excubare
 Tota-nocte vigilantem; è malis verò emerges jam nunc.
 Sic dixit; & ei somnum palpebris infudit:
 Ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
 Quando hunc somnus capiebat solvens curas animi,
 Membrorum-relaxator: uxor verò experrecta est honesta sciens;
 Flebatque proinde in lectis sedens mollibus.
 At postquam flens satiasset-se suo in animo,
 Dianæ primum supplicavit præstantissima mulierum;
 Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
 Sagitta pectoribus immissa animum eximeres
 Statim nunc; vel postea me raptam procella
 Iverit portans per aëreas vias,
 Fluentisque injiciat refluui Oceani.
 Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ;
 Quibus parentes quidem perdidērunt dii; ipsæ autem relictæ
 Orbæ in ædibus; curavit verò diva Venus (luna
 Caseo, & melle dulci, & suavi vino:
 Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
 Speciem & prudentiam; proceritatem verò præbuit Diana
 Opera autem Minerva docuit inclyta operari. (casta,
 Quando Venus diva adiit magnum Olympum,
 Puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 Ad Jovem gaudentem-fulmine: (ille etenim bene novit omni,
 Fortunamque infortuniumque mortalium hominum:)
 Interea utique puellas Harpyæ abripuerunt,
 Et dederunt odiosis Erinnybus ut-servirent:
 Sic me deleant Olympias domos habentes,
 Vel me comas-pulchra percutiat Diina: ut Ulyssē
 Ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 Neque omnino pejoris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliquis
 Dies quidem flet, frequenter dolens corde,
 Noctes verò somnus cum habet: (hic etenim oblivisci-facit omniū
 Bonorum & malorum, postquam palpebras obtexerit:)
 At mihi & insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipse,
 Talis existens, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 Gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed visionem.
 Sic dixit: statim verò aureo-solio venit Aurora. (veram jam
 Illius autem flentis vocem audiebat nobilis Ulysses;
 Cogitabatque deinde: visa autem est ei in animo
 Jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Vestem quidem ubi-collegerat & pelles, in quibus cubabat,
 In domum deposuit in sella; extra verò bubulam-pellem
 Posuit foras ferens: Jovi autem supplicabat, manibus sublati;
 Jupiter pater, si me volentes super siccumque & humidum:
 Duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 R. 6. Omen

- 100 Φήμην τίς μοι φάσθω ἑγχειρομένων ἀνθρώπων
 Ἐνδοθεν· ἔκτισθεν δὲ Διὸς τέρας ἕλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφη· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
 Τφύθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ Διὸς Ὀδυσσεύς·
- 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προήκεν Ἀλετρίς
 Πλησίον, ἐνθ' ἦρα οἱ μύλαι εἶατο ποιμένι λαῶν.
 Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώνοντο γυναῖκες,
 Ἀλφίτα τεύχουσας καὶ Ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἔρ' ἕλλαι εὐδον, ἵπαι κατὰ πυρὸν ἔλυσσαν·
- 110 Ἡ δὲ μί' οὐπὼ παύετ', ἀφαιροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
 Ἡ ἦα μύλην ζήσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἥρακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὕε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 Ἡ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀερόεντος,
 Οὐδέ ποθι νέφος ἐξί· τέρας νύ τέμ τόδε φαίνεις·
- 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἔμοι δειλῇ ἔπος, ὅ, ττί κεν εἴπω·
 Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕσατον ἥματι τῷδε
 Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοίατο δαῖτ' ἱερταίνην·
 Οἱ δὲ μοι καμάτῳ θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 Ἀλφίτα τευχούσῃ· νῦν ὕσατα δειπνήσειαν.
- 120 Ὡς ἔρ' ἔφη· χαῖραν δὲ κληδόνι Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίς κείναι Ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἕλλαι δμῶα κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 Ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἱσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τυλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσθθεὸς φῶς,
- 125 Εἶματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ἐξὺ θέτ' ὤμῳ·
 Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐθήσατο καλὰ πέδιλα,
 Εἶλετο δ' ἑλκίμον ἔγχος, ἀκαχμένον ἐξεί χαλκῷ.
 Στῇ δ' ἔρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·
 Μαῖα φίλη, πῶς ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
- 130 Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτῆς κείται ἀκηδῆς;
 Τοιαύτη γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ ἱούσα,
 Ἐμπλήγην ἕτερόν γε τίει μαρβῶν ἀνθρώπων
 Χείρῳ, τὸν δὲ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
- 135 Οὐκ ἔν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ἔφρ' ὅτελ' αὐτός·
 Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινῶμεναι· εἶρετο γὰρ μιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοις καὶ ὕπνου μιμνήσκετο,
 Ἡ μὲν δέ μιν ἔκνωγεν ὑποτορέσαι δμῶῃσιν·
- 140 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν διζυρὸς καὶ ἔκπτομος,
 Οὐκ ὅτελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν βήγεσσι καθεύδειν,
 Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βόλῃ καὶ κώεσιν οἶδν
 Ἐδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαντο ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροις βεβήκει.
- 145 Ἐγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔκυντο.
 Βῆ δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν μετ' Εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἡ δ' αὖτε δμῶῃσιν ἐκέκλετο Δία γυναικῶν
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισητορίδαο·
 Ἀγρεῖθ', ἡὲ μὲν δῶμα κορήσαστε κορυψύσασαι,
- 150 Ῥά τ' ἐκ τ' ἐν δὲ θρόνῳ· εὐποιήτοισι τάπητας
 Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπύγγουσι τραπεζῆς

„ Omen aliquis mihi dicat vigilantium hominum
 „ Intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans: eum verò audivit providus Jupiter;
 Statimque tonuit à splendido Olympo
 Ab-alto è nubibus: gavisus est autem nobilis Ulysses.
 Omen verò è domo mulier præmisit molitrix
 Prope, ubi utique ei molæ erant pastori populorum.
 His autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 Farinas hordeaceas conficientes & triticeas, medullam virosum.
 Cæteræ quidem dormiebant, postquam triticum moluerant;
 Una verò notidum cessabat; debilissima autem erat:
 Quæ sane molam ubi-stitisset, verbum dixit, signum regi;
 „ Jupiter pater, qui utique diis & hominibus imperas,
 „ Certe valde tonuisti à cælo stellato,
 „ Neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc ostendit.
 „ Perfice nunc & mihi miseræ verbum, quod dicam: (dis:
 „ Proci postremumque & ultimum die hoc
 „ In ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile;
 „ Qui jam mihi labore tristi genna solverunt,
 „ Farinas conficienti; nunc ultimo cœnent.
 Sic utique dixit: gaudebat autem omine nobilis Ulysses,
 Jovisque tonitru: putabat enim se ulturum fontes.
 Cæteræ verò famulæ in ædibus pulchris Ulyssis
 Congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem è lecto surrexit deo-par vir,
 Vestes indutus: circumque ensẽ acutum posuit humero;
 Pedibusque sub nitidis ligavit pulchros calceos;
 Sumpsitque validam hastam, præfixam acuto ære.
 Stetit autem super limen profectus, & Eurycleam allocutus est;
 „ Nutrix dilecta, quomodo hospitem honorastis in domo
 „ Lecto & cibo; an temere jacet neglectus?
 „ Talis enim mihi mater, prudens licet sit,
 „ Temere alterum honorat articulate-loquentium hominum
 „ Deteriorem; meliorem verò inhonoratum dimittit.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea;
 „ Ne illam nunc, fili, infontem accuses.
 „ Nam vinum quidem bibebat is sedens, quamdiu volebat ipse:
 „ Cibus autem non amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 „ Sed quando demum cubitus & somni meminit, (ipsum.
 „ Illa quidem cubilia jussit substernere ancillas:
 „ At is, tanquam aliquis omnino ærumnosus & infortunatus,
 „ Noluit in lectis & in stragulis dormire,
 „ Sed in cruda bubula-pelle, & pellibus ovium
 „ Dormivit in vestibulo; lænam verò injecimus nos.
 Sic dixit: Telemachus autem ex domo egressus est,
 Hastam habens: unaque eum canes pedibus veloces sequeban-
 Perrexit verò ire in concionem ad bene-ocreatos Achivos: (tur.
 Ancillas autem demum hortabatur nobilissima mulierum
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ;
 „ Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
 „ Aspergiteque; & in sedilibus fabrefactis tapetes
 „ Injicite purpureos: alias verò spongiis manus

Πάσας ἀμφιμάσαστε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
καὶ δέπτε ἀμφικύπελλα τετυγμένα· τὰ δὲ μετ' ὕδωρ
ἔρχασθε κρήνηνδε, καὶ οἴσεται θάσσαν ἰούσαι·

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
ἄλλα μάλ' ἤρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντα.

160 Αἱ μὲν εἴκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶματ' ἐπισαμένως πονέοντο.
Ἐς δ' ἤλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
εὖ καὶ ἐπισαμένως κῆσαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
ἤλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης,

165 Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἑριχοί·
καὶ τοὺς μὲν β' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μελιχίοισι·
ἔειν', ἥ ἔρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσπορεύσιν,
ἥ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τοπάρους περ;

170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
αἶ γὰρ δὴ, Εὐμαιε, θεοὶ τισαῖατο λῶβην,
ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανόωνται·
οἶκον ἐν ἄλλοτρίῳ, αὐδ' αἰδῶς μοῖραν ἔχουσιν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

175 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
αἶγας ἔγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
δειπνον μνηστῆρεςσι· δύνω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες·
καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἱριδούκῃ·
αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήυδα καρτομίοισι·

180 ἔειν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα,
Ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔχουσθα θύραζε;
πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέσθαι δῖω,
πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
αἰτίσεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἕλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

185 ἄλλ' ἀκύνων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε φιλοίτιος, ἄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν ζείραν μνηστῆρσιν ἔγων καὶ πίονας ἀγας·
(Πορθμῆες δ' ἔρα τοὺς γε διήγαγον, οἷτε καὶ ἕλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται)
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἱριδούκῃ·

190 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐρέεινα συβώτην, ἔγχε παραστάς·
τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβώτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δέ νυ οἱ γενεὴ καὶ πατὴρ ἄρουρα;
δύσμορος· ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἄλλα θεοὶ δύνωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
ὀππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλύσονται διζύν.
ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χροὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

200 Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔσπερ ὀπίσσω·
ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεμι πολέεσσιν.
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωτότερος ἕλλος·
οὐκ ἐλαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεται αὐτὸς,
μισογέμεναι κακότητι καὶ ἕλγος ἰαυκαλέεσσιν.

„ Omnes abstergite : purgate autem crateras ,
 „ Et pocula rotunda fabrefacta : aliæ verò petituræ aquam
 „ Ite ad-fontem , & afferte cito euntes :
 „ Non enim diu proci aberunt à domo ;
 „ Sed valde mane venient ; quoniam & omnibus festus-dies.
 Sic dixit : illæ autem ei omnino quidem ausculta-
 runt & paruerunt .
 Viginti quidem iverunt ad fontem nigrum-aquis ,
 Aliæ verò illic in ædibus scite operabantur .
 Ingressi autem sunt proci eximii : hi quidem deinde
 Bene & scite findebant ligna ; mulieres verò
 Venerunt à fonte : illis verò supervenit subulcus ,
 Tres porcos adducens , qui erant inter omnes optimi :
 Et hos quidem sivit per septa pulchra pasci ;
 Ipse verò demum Ulysses allocutus est blandis *verbis* ;
 „ Hospes , an jam te magis Achivi respiciunt ,
 „ An te ignominia-afficiunt in ædibus , sicut antea scilicet ?
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ Utinam enim jam , Eumæe , dii ulciscerentur contumeliam ,
 „ Qua isti insultantes , indigna machinantur
 „ Domo in aliena , neque pudoris portionem habent .
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur .
 Prope autem ipsos venit Melanthius , custos caprarum ,
 Capras agens , quæ inter omnes excellebant greges ,
 Cœnam procis ; duo autem una comitabantur pastores ;
 Et has quidem religavit sub porticu sonora ;
 Ipse verò demum Ulysses allocutus est convitiis ;
 „ Hospes , adhuc & nunc hic molestus-eris in domo
 „ A-viris petens ? at non exhibis foras ?
 „ Omnino non amplius nos diremptum-iri puto ,
 „ Priusquam manus *invicem* gustaverimus , quia tu scilicet non
 „ Petis : sunt autem & alia convivia Achivorum . (decenter
 Sic dixit : hunc autem nihil allocutus est solers Ulysses ,
 Sed tacite movit caput , mala profunde-cogitans .
 His autem tertius supervenit Philœti-
 us , princeps virorum ,
 Bovem sterilem prociis agens , & pingues capras :
 (Portitores verò hos trajecerunt , qui utique & alios
 Homines deducunt , quicumque ipsis advenerit :)
 Et hæc quidem bene religavit sub porticu sonora :
 Ipse autem demum interrogabat subulcum , prope astans ;
 „ Quis jam hic hospes nuper venit , subulce ,
 „ Nostram ad domum ? ex quibus verò se profitetur esse
 „ Viris ? ubinam autem ei genus & patria terra ?
 „ Infelix ; certe similis-est corpore regi imperatori .
 „ Sed dii malis-mergent multivagos homines ,
 „ Quando etiam regibus destinabant ærumnam .
 Dixit ; & dextra complectebatur manu astans ;
 Et ipsum affatus verba alata dixit ;
 „ Salve , pater , ô hospes , addit tibi in posterum saltem
 „ Felicitas ; at nunc quidem malis teneris multis .
 „ Jupiter pater , nullus te deorum perniciosior alius :
 „ Non parcis viros , postquam jam generasti ipse ,
 „ Miscere malo & doloribus trîstibus .

- Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὕστα
 205 Μνησάμενον Ὀδυσῆος· ἔπει κἀκεῖνον δὴν
 Τοιαῦδε λαΐφει· ἔχοντα κατ' ἀνδρώπους ἀλάλησαι,
 Εἵπου ἔτι ζῶει, καὶ ὅρᾳ φῶς ἡελίοιο.
 Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδαο δόμοισιν,
 210 ὧ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βοσύν
 Εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἰόντα, κεφαλῶνων ἐνὶ δῆμῳ.
 Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀέσφακτοι, οὐδέ κεν ἕλλης
 Ἀνδρὶ γ' ὑπασαχύματο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 Τὰς δ' ἕλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
 Ἐδμεναι· οὐδέ τι παιῖδες ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
 215 Οὐδ' ὅπιδά τρεμέουσι θεῶν· μεμῆασι γὰρ ἤδη
 Κτήματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Πόλλ' ἐπιδιδναίται· μάλα μὲν πεκὺν, υἱὸς ἰόντος,
 Ἄλλων δῆμον ἰκίσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν,
 220 Ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ βίγιον, αὐτὸ μένοντα
 Βουεὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἔλγεα πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἕλλον ὑπερμένειν βασιλῆων
 Ἐξικόμεν φεύγων· (ἔπει οὐκ ἔτ' ἀνεκτὰ πέλονται·)
 Ἄλλ' ἔτι τὸν δύσηνον δίομαι, εἵποθεν ἰλθὼν
 225 Ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θεῶν.
 Τὸν δ' ὀππαιμβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Βουκόλ', ἔπει οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωντ' ἔοικας,
 Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔκει,
 Τοῦνεκά τοι ἱέρα, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον δμοῦμαι·
 230 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζῃ,
 Ἴσῃ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 Ἥ σέθεν ἐνθάδ' ἰόντος ἐλευσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς·
 Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπάρηαι, αἱ κ' ἐθέλησθα,
 Κτεινομένους μνηστῆρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσι
 235 Τὸν δ' αὐτὸς προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 Αἷ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσεις Κρονίων·
 Γνοίης, οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὐτὸς Εὐμαιοὺς ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσας Ὀδυσῆα πολύφρονά ὕδα δόμονδε.
 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δ' ἔρα Τηλεμάχῳ ἑώνυτον τε μέρον τε
 Ἠρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὕρως,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 245 Ὡ φίλοι, οὐχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γὰρ βουλὴ,
 Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτὸς.
 Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 Χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 250 Οἱ δ' ἱέρευον οἷς μεγάλους καὶ πῖονας αἶγας,
 Ἱέρευον δὲ σῆας σιάλους καὶ βοῶν ἀγελαιήν·
 Σπλάγχνῃ δ' ἔρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δ' ἔρα οἶνον
 Κρητῆρσιν καρῶντο· κύπελλα δὲ νεῖμα συβώτης.
 Σῖτον δὲ σφ' ἐπένειμι φιλοῖτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 255 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐρνοχέει δὲ Μελαινθεύς.

Sodavi, ut animadverti; lachrymisque oppleti sunt miseri oculi
 Recondanti Ulyssis; quoniam & illum puto
 Tales pannos habentem inter homines vagari;
 Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.
 Sin jam mortuus est, & in orci sedibus,
 Hei mihi deinde ob Ulysses eximium; qui me bobus (pulo!
 Praefecit, adhuc parvulus cum-esset, Cephalenorum in po-
 Nunc autem haec quidem sunt inanimata, neque aliter
 Viro utique succresceret boum genus laetis-frontibus:
 Has autem alii me jubent ducere sibi ipsi
 Ad-edendum; neque omnino filium in sedibus curant,
 Neque vindictam timent deorum; cupiunt enim jamadhuc
 Possessiones dividere diu absentis regis.
 At mihi hoc animus in pectoribus charis
 Plerumque volvit: valde quidem malum, filio existente,
 Aliorum populum adire, euntem cum ipsis bobus
 Viros ad alienos; hoc verò durus, hic manentem
 Bobus alienis assidentem dolores pati.
 Et jam olim ad alium magnanimorum regem
 Exivissem fugiens, (quoniam non amplius tolerabilia sunt;)
 Sed adhuc illum infelicem expecto; sicunde reversus
 Virorum procorum dispersionem per sedes faciat.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (lis-es,
 Bubulce, quandoquidem neque malo neque insipienti viro simi-
 Cognosco autem & ipse, quod tibi prudentia mentem occupat,
 Ideo tibi dicam, & insuper magnum jusjurandum jurabo;
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitaleque mensa,
 Larque Ulyssis eximil, quem adveni,
 Certe, te hic praesente, veniet domum Ulysses;
 Tuisque oculis videbis, si volueris,
 Interfici procos, qui hic dominantur.
 Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir;
 Utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius!
 Cognosceres, qualis mea potentia & manus sequerentur.
 Sic autem pariter Eumaeus supplicavit omnibus diis,
 Ut-rediret Ulysses prudens suam ad domum.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem Telemacho mortemque fatumque
 Struebant: at iis sinistra venit avis
 Aquila altivolans; tenebat verò timidam columbam.
 Illis autem Amphinomus concionatus est, & dixit;
 O amici, haud nobis perficietur hoc sane consilium,
 Telemachi caedes: sed recordemur convivii.
 Sic dixit Amphinomus: illis verò placebat sermo.
 Ubi autem venissent in aedes Ulyssis divini,
 Laenas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque;
 Ipsi autem mactabant oves magnas, & pingues capras;
 Mactabant etiam porcos, & bovem armentalem:
 Viscera verò assata distribuebant; vinumque deinde
 In crateribus miscebant: pocula autem distribuit sibalus.
 Panem verò ipsis distribuit Philaetius, princeps virorum,
 Pulchris in canistris: vinum autem fundebat Melanthius.

- Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἰτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεια νυμῶν,
 Ἐντὸς ἑυκαλῆος μεγάρου, παρὰ λαΐνον εὐδὸν,
 Δίφρον Δεικέλιον παραθείς, ὀλίγην τε τράπεζαν.
 260 Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχχνων μοῖρας, ἐν δ' εἶνον ἔχευεν
 Ἐν δέπῃ χρυσείῃ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων.
 Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφείξω
 Πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμῳς ἔστιν
 265 Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἔμοι δ' ἐκτίσαστο καίνος.
 Τμῆς δέ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
 Καὶ χεῖρας· ἵνα μὴ τις ἕρις καὶ νεῖκος ὕρηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φῦντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ ἱερσαλίως ἀγέρευεν.
 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱὸς·
 Καὶ χαλεπὸν περ ἔδντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοὶ,
 Τηλεμάχου· μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
 Οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπας Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
 Πύσσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγὺν περ ἔδντ' ἀγορητήν.
 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὃ δ' ἔρ' οὐκ ἐμπαζέτο μῦθον.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἕξυ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
 Ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο κατ' ἐκκομήμεντες Ἀχαιοὶ
 Ἄλσος ὑπὸ σκιεῶν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος·
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔκτισαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 280 Μοῖρας διασάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Πὰρ δ' ἔρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
 Ἴσην, ὥς αὐτοῖ περ ἐλάγχχανον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεΐοιο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
 285 Λάβῃ· ἴσχυσι γὰρ θυμαλγέας ἔφρ' ἔτι μᾶλλον
 Δύη ἤχος κρεδὴν Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
 Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίσιμα εἰδώς,
 (Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίειν·)
 Ὡς δὴ τοι κτεάτεσσιν πεποιδῶς πατρὸς εἶτο,
 290 Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοισι δάμναρτα·
 Ὡς ἴα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ἔφρα τι εἶπω·
 Μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλας, ὥς ἐπέοικεν,
 Ἴσην· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκμιον,
 295 Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἱκνῆται.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὄφρα καὶ αὐτὸς
 Ἦὲ λαετροχῶμα δῶή γέρας, ἥ εἴ τῃ ἑλλὰς
 Δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θεΐοιο.
 Ὡς εἰπὼν, ἔρριψε βοῶς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 Κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς.
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδῃσε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητῖν βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἔρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἡ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔκλετο θυμῷ·
 305 Οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύκτο γὰρ βέλος αὐτός·
 Ἦ γάρ κεν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ δρυόντι,
 Καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πύτῃ τάφον ἀμφοτευσίτο

Illi verò ad cibos paratos appostos manus porrigebant.
Telemachus autem Ulysses sedere fecit, astutias versans,
Intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
Sella turpi apposita, parvaque mensa:

Apposuit verò ei viscerum partes, infuditque vinum
In poculo aureo, & ipsum sermone allocutus est;

„ Illic nunc sede inter viros vinum-bibens:

„ Convitia verò tibi ipse ego & manus abareebo

„ Omnium procorum; quoniam nequaquam publica est

„ Domus hæc, sed Ulyssis; mihi autem acquisivit ille.

„ Vos verò, proci, continete anteaum à convitio,

„ Et manus; ut ne aliqua lis & contentio oriatur.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis

Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

Inter hos autem Antinòus locutus est, Eupitheï filius;

„ Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,

„ Telemachi; valde autem nobis minatus loquitur.

„ Non enim Jupiter sivit Saturnius: alioquin ipsum jam

„ Compescuissimus in sedibus, canorus licet sit concionator.

Sic dixit Antinòus: ille verò non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben

Ducebant: congregabantur autem comantes Achivi

Luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assaverant carnes superiores, & detraxerant,

Partibus divisas, convivabantur celebri convivio.

Ulyssis verò partem apposuerunt, qui ministrabant,

Æqualem, sicut ipsi scilicet sortiebantur: sic enim jussit

Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem non omnino eximios sinebat Minerva

Contumelia abstinere acerba; ut adhuc magis

Subiret dolor cor Laërτιάδæ Ulyssis.

Erat verò quidam inter procos vir, nefaria doctus,

(Ctesippus autem nomen erat; in Same verò domum habitabat;)

Qui jam possessionibus fretus patris sui,

Ambiebat Ulyssis diu-absentis uxorem:

Qui scilicet tunc inter procos superbos dixit;

„ Audite me, proci eximii; ut aliquid dicam;

„ Partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,

„ Æqualem; non enim honestum est privare, neque justum,

„ Hospites Telemachi, quicumque hæc sedes advenierit.

„ Sed age, ei & ego dem hospitale-donum; ut & ipse

„ Vel balneatori det munus, vel alicui alii

„ Famulorum, qui sunt in sedibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,

Jacentem, ex canistro sumptum: evitavit verò Ulysses

Leviter declinato ospite; subrisit autem animo

Sardaniam omnino tale: ille autem bene-ædificatum percussit

Ctesippum verò Telemachus increpuit sermone; (murum,

„ Ctesippe, certe omnino tibi hoc satius fuit animo;

„ Non percussisti hospitem; evitavit enim telum ipse;

„ Certe enim te medium percussissem hasta acuta,

„ Et tibi pro nuptiis pater exequias celebrasset

„ Ille:

- 304 Ἐνθάδε· τῷ μὲν τὴν ποταμὸν αἰεὶς ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἡδὴ γὰρ νῆα καὶ οἶκα ἔκαζε,
 310 Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦεν.
 Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τετλῶμεν εἰσορῶντες,
 Μήλων σφαζομένων, δίνου τε πινομένων,
 Καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἔρηναι μὲν ἔνα πολλούς.
 Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι μοι παρὰ φέρετε δυσμανέοντες·
 315 Εἰ δ' ἡδὴ μ' αὐτὸν κτείνειν μενεαίνετε χαλεπῶ,
 Καί με τὸ βουλοίμην, καὶ περ πολὺ κέρδιον εἴη
 Τεθνῆμεν, ἢ τῶς αἰὲν αἰεὶά ἐργ' ὀρέσθαι,
 Ξείνους τε συφελιζομένους, δμῶας τε γυναῖκας
 Ῥυζάζοντας ἀπειλίως κατὰ δώματα καλά.
 320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἅπαντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε Δαμαιοφίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ φηδέντι δικαίῳ
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσι κατακτόμενος χαλεπαίνει·
 Μῆτ' ἔτι τὸν ξείνον συφελίζετε, μήτε τίς ἕλλον
 325 Δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θεοίοι.
 Τηλομάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι Φαίῳ
 Ἠπίῳ, εἰ σφῶν κραδίη ἴσθι ἀμφοτέρωσιν·
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἑώπῃ
 Νοσῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα θύνα δέμονδε,
 330 Τόφρ' οὔτις νέμετις μενέμεν τ' ἦν, ἰσχέμεναί τε
 Μνηστῆρας κατὰ δώματ'· (ἔπει τόδε κέρδιον ἦεν,
 Εἰ νόησ' Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα)
 Νῦν δ' ἡδὴ τόδε δῆλον, ἥτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἀλλ' ἄγε, σὴ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλαξεν,
 335 Γήμασθ', ὅς τις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλαῖση πόρρῳ·
 Ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρῷα πάντα νέμῃαι,
 Ἑσθλὴν καὶ πίνων· ἡ δ' ἕλλου δῶμα ἱκῆται.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἕλγος πετρὸς ἐμεῖο,
 340 Ὅς που τῇλ' ἰθάκης ἡ ἔφθιται, ἡ ἀλάληται,
 Οὔτε διατρίβω μητρὸς γάμων· ἀλλὰ κελεύω
 Γήμασθ', ὥ κ' ἐθέλη, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
 Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μαγάρῳ δίδωαι
 Μῖθῳ ἀναγκασίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
 345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆραι δὲ Παλλὰς Ἀθήνῃ
 Ἄσβεστον γέρον ὥρσε, παρέπλησεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἡδὴ γυναικῶσι γυλάων ἀλλοτρίοισιν·
 Αἰμαφῆρυνται δὲ δὴ κρέα ἥσθισ'· ὅσσοι δ' ἄρα σφείων
 Δακρυόφιν πίμπλυντο· γόνυ δ' αἴτετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοκίδης·
 Ἄ δειλοὶ, τί πανδὴν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμῶν
 Εἰλύσεται κεφαλαί τε, πρόσωπά τε, νέρθε τε γούνα·
 Οἰμωγῇ δὲ δάδῃ, δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 Αἵματι δ' ἱεράδαται τοῖχοι καὶ αἱ μεσώδραι·
 355 Εἰδώλων δὲ πλάσιν πρῆβυρον, πλεῖν δὲ καὶ ἀάλη,
 Ἰεμένων ἠρεβδόθε ἀπὸ ζῆφον· ἡέκως δὲ
 Οὐρανοῦ ἱερὰ πόλιν, ἀπὸ δ' ἐπιδεδρομένη ἀχλὺς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἅπαντες ἐπ' αὐτὰ ἡδὴ γέλαστον
 Τοῖσιν δ' Ἐδρύμαρχος, Πυλῶβου παῖς, ἤρχε· ἀγχαίνει·

„ Hic : ideo ne quis mihi assilientias in domo
 „ Prodat ; jam enim intelligo & novi singula,
 „ Bonaque & pejora : antea autem adhuc infans eram.
 „ Sed continuo hæc quidem & toleramus insipientes,
 „ Ovibus mactatis, vinoque potato,
 „ Et pane *consumptis* : difficile enim cohibere animum multos.
 „ Sed agite, ne amplius mihi mala facite insensî :
 „ Sin jam me ipsius interficere cupitis ære,
 „ Etiam hoc vellem, & ruito satis esset
 „ Mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 „ Hospites pulsatos, famulasque mulieres.
 „ Vos violantes indigne in ædibus pulchris.
 Sic dixit : illi verò omnes muti facti sunt silentio.

Sero autem tandem inter eos locutus est Damastorides Agelaus;

„ O amici, hæc jam quisquam super dicto æquo
 „ Contrariis verbis exponents fœviat :
 „ Neque amplius hospitem pulsate, neque quenquam alium
 „ Famulorum, qui in ædibus *est* Ulyssis divini.
 „ Telemacho autem verbum ego & matri dicam
 „ Mite, si ipsis corde placeant ambobus :
 „ Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 „ Rediturum Ulysses prudentem suam ad domum,
 „ Tandiu minime ægre-ferendum manereque erat, & detinere
 „ Procos in ædibus ; (quoniam hoc satius erat,
 „ Si rediisset Ulysses, & redux venisset domum :)
 „ Nunc verò jam hoc manifestum, quod non amplius reditus
 „ Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia, (capax est.
 „ Nubat ei, quicumque optatus vir, & plurima præbuerit ;
 „ Ut tu quidem gaudens paternæ omnia possideas,
 „ Comedens & bibens : illa verò alius domum adeat.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est ;
 „ Non per Jovem, Agelæ, & dolores patris mei,
 „ Qui alicubi longe ab Ithacæ, vel periit, vel vagatur,
 „ Nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo
 „ Nubere, cuicumque velit, quique insuper multa dona det.
 „ Vereor autem invitam à domo pellere
 „ Verbo violento ; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus : procis verò Pallas Minerva
Inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis ;

Cruentataque jam carnes comedebant ; oculi verò ipsorum
Lachrymis implebantur ; luctumque præfagebat animus.

Inter hos autem & locutus est Theoclymenus deo-par ;

„ Ah miseri, quid malum hoc patimini ? nocte quidem vestra
 „ Obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genæ.
 „ Ululatus autem exarsit, lachrymisque-oppletæ sunt genæ ;
 „ Sanguine verò conspersi sunt parietes pulchraque intercolumnia ;
 „ Simulachris autem plenum est vestibulum plenaque & aula,
 „ Properantibus in Erebum sub tenebras ; Sol verò
 „ Ex cœlo periit ; malaque incessit caligo.

Sic dixit ; illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His autem Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

„ Desipit

- 360 Ἀφραΐνει ξείνος νέον ἔλλαθεν εἰληλαυδῶς.
 Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὔτι σ' ἔκωγα ἐμοὶ πομπῆας ὑπάξιν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐκτα καὶ πόδες ἄμφω,
 καὶ νόος ἂν γήθεσσι τετυχημένος οὐδ' ἂν ἀεικής·
 τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νόσφι κακὸν ἔρμαιν
 ἔρχομενον, τὸ κεν οὔτις ὑπεκφύγοι, οὐδ' ἄλιστα
 μνηστῆρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.
 Ὡς εἶπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὐ ναιετάοντων·
 Ἰκετο δ' εἰς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 μνηστῆρες δ' ἦρα πάντες εἰς ἀλλήλους ἰδόντες,
 τηλέμαχον ἐκείθιν, ἐπὶ ξείνοισι γελῶντες·
 375 ὧδε δέ τις εἶπεν αὖ νεῶν ὑπερνηραόωντων·
 τηλέμαχ', οὔτις σέο κακοξενιώτερος ἄλλος·
 οἷον μὲν τίνα τοῦτον ἔχαις ἐπίμασον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου καχημένον, οὐδέ τι ἔργων
 ἐμπαιον, οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης.
 380 ἄλλος δ' αὐτὰ τις οὔτος ἀνέστη μαντεύσασθαι.
 Ἄλλ' εἰ μοι πείθοιο, τὸ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
 τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληΐδι βαλόντες
 ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἔξιοι ἔλθοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐκπάξτετο μύθων·
 385 Ἄλλ' ἀκίων πατέρα προσεδέκτο, δάγμενος αἰεὶ,
 Ὀππύτε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἰφίσει.
 Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἄνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἰκάσθου μῦθον ἔκουε.
 390 Δείπνον μὲν γὰρ τοῖ γὰρ γε γελοῖωντες τετύκοντο,
 Ἡδὺ τε καὶ μενοεικὲς, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἴερευσαν·
 Δόρπου δ' οὐκ ἔν πως ἀχαρίζερον ἔλλο γένοιτο,
 οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
 θεσμέναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Φ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Γ Α Σ

Ἱπότεσσιν.

Πηνελόπη τῷ τείνοντι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὴν αὐτῆς γάμον.
 Ὀδυσσεὺς δὲ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοτίμῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς
 τῶν θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφίησι τὸ βέλος διὰ τῶν πελέ-
 κων, ἄλλου τείναι τὸ τόξον μὴ δυνήδεντος.

Φί δὲ βιδὴν προτίθουσιν ἕθλον Πηνελοπείῃ.

Τῇ δ' ἔρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρωνι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν, πολὺν τε σίδηρον,
 Ἐν μεγάροισιν Ὀδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσαστο εἰς δόμοιο·

Εἶλετο

Desipit hospes nuper aliunde *huc* profectus.
 „ Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras
 „ In forum ut-eat; quoniam hæc nocti assimilat.
 Hæc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 „ Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere:
 „ Sunt mihi oculique & aures & pedes ambo,
 „ Et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua:
 „ Horum-ope exhibeo foras, quoniam sentio malum vobis
 „ Ingruens, quod nemo subterfugere-possit, neque evitare
 „ Procorum, qui in domo deo-paris Ulyssis
 „ Viros contumelia-afficientes injusta machinamini.
 Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum commodis:
 Ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
 Proci verò omnes se invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitis ridentes:
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superbiorum;
 „ Telemache, nemo te pejonum-hospitum-exceptor alius;
 „ Qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,
 „ Panis & vini indigentem; neque omnino operum
 „ Scientem, neque fortitudinis; sed incassum pondus terre.
 „ Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
 „ Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit;
 „ Hospites in navim multis-transstris-instructam coniectos
 „ Ad Siculos mittamus, unde *quis* dignum-pretium referat.
 Sic dixerunt proci: ille verò non curabat verba;
 Sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,
 Quando demum procis impudentibus manus inferret.
 E-regione autem ubi-posuerat perpulchram sellam
 Filia Icarii prudens Penelope,
 Virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.
 Prandium etenim illi ridentes fecerunt,
 Suaveque & gratum, quippe valde multa mactarant:
 Cœna verò nequaquam injucundior alia fieri posset,
 Qualem sane mox erant dea & fortis vir
 Facturi: priores enim *proci* indigna machinabantur.

O D Y S S E Æ H O M E R I XXI LIBRI

Argumentum.

Penelope tendenti arcum pollicetur sui conjugium. Ulysses autem Eumæo & Philœtio mandans de januarum custodia, ipse mittit sagittam per annulos, alio tendere arcum non valente.

Φ. Arcum proponit certamen Penelope.

Cæterum in mentem posuit dea cæssa-oculis Minerva
 Filia Icarii prudenti Penelopæ,
 Arcum procis ponere, canumque ferrum,
 In ædibus Ulyssis, certamina, & cædis principium.
 Scalam autem altam ascendit suæ domus;

Sumpfitque

- Εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 Καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε, σὺν ἄμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Ἔσχατον· ἔνθα δὲ οἱ πειμήλια κείτο ἕνακτος,
 10 Χαλκός τε, χρυσός τε, πολέμηντός τε σίδηρος.
 Ἐνὶ δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἡδὲ Φαρέτρη
 Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔβασαν ζυνέοντες βίβοι·
 Δῶκε, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 Ἰφίτος Εὐρυτίδης, ἐπισείκελος ἀθανάτοισι.
 15 Τὸ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν,
 Οἶκον ἐν Ὀρειλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 Ἦλθε μετὰ χροῖος, τὸ βᾶ οἱ πᾶς δῆμος ὄφελος.
 Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἔειραν
 Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκῶσι, ἡδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἔνεκ' ἔβασιν πολλὰν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 Παιδὸς ἰών· παρὶ γὰρ ἦκε πατήρ, ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἰφίτος αὖθ' ἔσπευε διζήμενος, αἶ οἱ ἔλυντο,
 Δώδεκα τέλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι τελευαργοί·
 Αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόβος καὶ μοῖρα γέγοντο·
 25 Ἐπειδὴ Διδς υἱὸν ἀφίνετο κρατερόθυμον
 Φῶδ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίσχεμα ἔργων,
 Ὃς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ἢ ἐνὶ οἴκῳ·
 Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὕπιν ᾔδεσεν, οὐδὲ τράπεζαν,
 Τὴν δὲ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 Ἴππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
 Τὰς ἱρέων Ὀδυσσεὺς συνήντητο· δῶκε δὲ τόξον,
 Τὸ πρὶν μὲν β' ἐφόρει μέγας Εὐρυπύλος, αὐτὰρ ὁ παῖδι
 Κάλλιπ' ἀποδύσσειον ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τᾷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος δέξθ', καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τράπεζην
 Γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διδς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἰφίτον Εὐρυτίδην, ἐπισείκελον ἀθανάτοισιν·
 Ὃς οἱ τόξον ἔδωκε· τὸ δ' οὐποτε δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μαλαινάων ἐπὶ νηῶν,
 40 Ἡρεῖτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνηῖμα ξείνοιο φίλοιο
 Κέσκειτ' ἐνὶ μεγάροισι· φόβος δὲ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίνετο δῖα γυναικῶν,
 Οὐδὸν τε δρῦνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔεσσαν ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ γάθμην ἵδυσεν,
 45 Ἐν δὲ γαθμοὺς ἄρσε, θυρὰς δ' ἐσάθηκε Φαιινάς·
 Αὐτίκ' ἥρ' ἦγ' ἱμάντα βοῶς ἀπέλυσε κορώνης,
 Ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 Ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν, ἥύτε ταῦτες
 Βοσκόμενος λειμῶνι· τίς ἔβραχε καλὰ θύρετρα
 50 Πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δὲ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἥρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλοὶ
 Ἔσασαν· ἐν δ' ἤρα τῇσι θυώδεα εἴματα κείτο.
 Ἐνθεν βρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου ἀνύτο τόξον
 Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο Φαιινδός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐδὴ, φίλοισι ἐπὶ γούνασι βεῖσα,
 Κλαίει μάλα λυγέως· ἐκ δ' ἤρσε τόξον ἕνακτος.
 Ἦ δ' ἔπει οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,

Sumpſitque clavem bene-flexam manu crassa
 Pulchram, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Perrexit verò ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 Intimum; illic nempe ei theſauri jacebant regis,
 Æſque, aurumque, valdeque elaboratum ferrum.
 Ibi autem arcus jacebat reflexus, & pharetra
 Sagittifera; multæque inerant luſtuoſæ ſagittæ:
 Dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviuſ-factus.
 Iphitus Eurytides, ſimilis immortalibus.
 Hi nempe in Meſſena occurrerunt ſibi-invicem,
 Domò in Orſilochi prudentis: ſane Ulyſſes
 Ivit propter debitum, quod ei totus populus debebat:
 Oves enim ex Ithaca Meſſenii viri ſuſtulerant
 Navibus multa-transſtra-habentibus trecentas, & paſtores.
 Horum gratia in-legationem multam viam venit Ulyſſes,
 Adoleſcens cum-eſſet; emiſit enim pater, alique ſenes.
 Iphitus ex-altera-parte equas quærens, quæ ei perditæ erant,
 Duodecim-ſœminæ, ſub iſſque mulæ patientes-operum:
 Quæ ſane ei & poſtea cædes & fatum factæ ſunt:
 Poſtquam ad Jovis filium pervenit magnanimum
 Virum Herculem, magnorum ſcientem operum;
 Qui ipſum, hospes cum-eſſet, interfecit ſua in domo:
 Iniquus, neque deorum vindictam reveritus eſt, neque menſam,
 Quam jam ei appoſuerat; poſtea autem occidit & ipſum:
 Equas verò ipſe habuit ſolidas-ungulis in ædibus.
 Haſ quærens Ulyſſi-obviuſ-factus eſt; dedit autem arcum,
 Quem antea quidem geſtabat magnus Eurytus; at is filio
 Reliquit moriens in ædibus exciſſis.
 Illi verò Ulyſſes enſem acutum, & validam haſtam dedit,
 Principium hoſpitiſ neceſſarii; neque menſa
 Cogniti ſunt inter ſe: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytidem, ſimilem immortalibus;
 Qui ei arcum dedit: hunc autem nunquam nobilis Ulyſſes,
 Proſciſcens ad bellum nigris in navibus,
 Capiebat; ſed ibi monimentum hoſpitiſ dilecti
 Jacebat in ædibus; geſtabat verò is ipſum ſua in terra.
 Quando autem demum ad thalamum hunc pervenit nobiliſſima my-
 Limenque quernum aſcendit, quod quondam faber (lierum,
 Polivit ſcite, & ad perpendicularum exegit;
 In eo verò poſtes aptavit, foreſque appoſuit ſplendidas:
 Statim deinde illa ſorum cito reſolvit annuli,
 Clavemque immiſit, ſoriumque repulit peſſulos,
 Ex-adverſo collimans: hæ autem reſonuerunt, velut taurus
 Paſcens prato; tantum ſonuerunt pulchræ foreſ
 Pulſæ clavi, apertæque ſunt ei cito.
 Ipſa verò altum tabulatum aſcendit, ubi ſcilicet arcæ
 Stabant; in iis verò odoriferæ veſtes jacebant.
 Illinc manu-porrecta, à clavo cepit arcum
 Cum ipſa theca, quæ ei circumdata-erat ſplendida.
 Sedenſque ibidem, charis genibus ubi-impoſuerat,
 Flebat admodum ſtridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem poſtquam ſatiata eſt lachrymoſo luſtu,

- Βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγκυρῶν,
 Τόξον ἔχουσ' ἐν χερσὶ καλίντονον, ἡδὲ Φαρέτρην
 60 Ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν ζονόεντες διζαί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 Κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκός, ἀέθλα τοῦ ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῇ βα παρὰ ζαῖμδν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Ἀμφίπολος δ' ἦρα οἱ κεινὴ ἐκάτερθε παρέσθη.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, αἱ τόδε δῶμα
 Ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἱμμενὸς αἰεὶ,
 70 Ἄνδρες ἀποικοινοῖο πολὺν χρόνον· οὐδέ τι ν' ἕλλην
 Μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
 Ἄλλ' ἱμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἕθλον·
 Θῆσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 75 Ὃς δέ κε ρηϊτὰς ἐντανύσῃ βιδὴν ἐν παλάμῃ,
 Καὶ διοίσειυσσιν πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 Τῇ κεν ἄμ' ἐσποιμὴν νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτοιο·
 Τοῦ ποτε μεμνήσασθαι ὄτομαι, ἔνπερ ὄνειρμα.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαιὸν ἀνώγει, δῖον Ὀφιοῖον,
 Τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν, πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαιὸς ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν·
 Κλαῖε δὲ βουκόλος ἕλλοβ', ἐπεὶ ἶδε τόξον ἑνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 85 Νήπιοι ἀγροῖῳται, ἱφίμερια φρονέοντες,
 Ἄ δειλοὶ, τί νύ δάκρυ κατεΐβεται, ἡδὲ γυναικὶ
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνεται; ἦ τε καὶ ἕλλως
 Κεῖται ἐν ἕλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀέων δαίνυσθε καθήμενοι, ἥε θύραζε
 90 Κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
 Μνηστῆρεςσιν ἕθλον ἄακτον· οὐ γὰρ δῖον
 Ῥηϊδίως τόδε τόξον εὐξοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γὰρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πάσιν,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ἔπαυσα,
 95 (καὶ γὰρ μνήμων εἰμι,) παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι βάλπει
 Νευρὴν ἐντανύσειν, διοίσειυσσιν τε σιδῆρου.
 Ἦτοι διζοῦ γέ πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
 Ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ὅν ποτ' ἀτίμα
 100 Ἦμενος ἐν μεγάρῳ, ἐπὶ δ' ὤρνευ πάντας ἐπαίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἔφρονα θῆκε Κρονίων·
 Μήτηρ μὲν τοι φησὶ φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,
 Ἄλλα ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα·
 105 Αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν, καὶ τέρπομαι ἔφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἕθλον,
 Οἷν νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαίαν,
 Θύτε Πύλου ἱερῆς, οὗτ' Ἀργεος, οὗτε Μυκῆνης,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὗτ' Ἠπειροῖο μελαίνης·

Perrexit utique ire in-domum ad procos eximios,
 Arcum tenens in manu reflexum, & pharetram
 Sagittiferam; multæ verò inerant luctuosæ sagittæ.
 Simul autem cum ea ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat multum & æs, certamina regis.
 Quando autem demum ad procos pervenit nobilissima mulierum,
 Stetit utique ad postes domus affabre structæ,
 Genis obtendens nitida redimicula.
 Ancilla verò ei honesta utrinque assistit:
 Statim autem ea inter procos locuta est, & dixit sermonem;
 „ Audite me, proci eximii, qui in hanc domum
 „ Ingruistis ad comedendum & bibendum assidue semper,
 „ Viro absente multo tempore; neque ullum alium
 „ Tumultus facere prætextum potuistis;
 „ Nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 „ Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 „ Deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
 „ Qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 „ Et sagittam-miserit per secures duodecim omnes,
 „ Hunc una secuta fuero, relicta hac domo
 „ Juventutis-mæ, perpulchra, plena victu;
 „ Cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; & Eumæum jussit nobilem subalcum
 Arcum prociis deponere, canumque ferrum.
 Lachrymans verò Eumæus accepit, & deposuit:
 Flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcu regis.
 Antinous verò increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Stulti rustici, quæ-in-diem-sunt cogitantes;
 „ Ah miseri, cur lachrymas funditis? & mulieri
 „ Animum in pectoribus commovetis? cui utique & alias
 „ Jacet in doloribus animus, postquam charum perdidit mari-
 „ Sed tacite epulamini sedentes, vel foras (tum.
 „ Flete egressi, arcu hic relicto,
 „ Prociis certamine difficili; non enim puto
 „ Facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.
 „ Non enim quisquam adest talis vir inter hos omnes,
 „ Qualis Ulysses erat; ego verò eum ipse vidi,
 „ (Etenim memor sum;) puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit: ipsi verò animus in pectoribus sperabat
 Nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Sane sagittam quidem primus gustaturus erat
 Ex manibus Ulyssis eximii; quem olim contumelia-affliciebatur
 Sedens in domo, incitabatque omnes socios.
 Inter hos verò & locuta est sacra vis Telemachi;
 „ Papæ! certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius;
 „ Mater quidem dicit dilecta, prudens quantumvis sit,
 „ Alium una secuturam se, relicta hac domo;
 „ At ego rideo, & delector vecordi animo.
 „ Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen,
 „ Qualis nunc non est mulier in Achaica terra,
 „ Neque Pyli sacrae, neque Argi, neque Mycenæ,
 „ Neque ipsius Ithacæ, neque Epiri nigrae:

- 412
 110 Καὶ δ' αὐτοὶ τότε γ' ἴξε· τί με χρὴ μητέρος αἴλου;
 Ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε, μὴδ' ἔτι τόξου
 Διηρὸν ἀποτρῶπασθε τανυσύος, ὄφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πεirseαίμην·
 Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διοίσευσσά τε σιδήρου,
 115 Οὐ κέ μοι ἀχρυνμένα τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 Λαίποι ἄμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λαipoίμην,
 Οἶός τ' ἤδη πατὴρ ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
 Ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοισιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 Ὀφθαλμοὺς ἀναίξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ἐξῆλθέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκειος σῆσεν, διὰ τάφρον δρύεας
 Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ σάβην ἵθυναν·
 Ἀμφὶ δὲ γαίαν ἑνάξε· τάφος δ' ἔλε πάντας, ἰδόντας,
 Ὡς εὐκόσμως σῆσε· πάρος δ' οὐ πάποτ' ἐπώπεις.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, καὶ τόξου πεirseήτιζεν·
 125 Τρεῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθήκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 Νευρὴν ἐντανύσειν, διοίσεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ ῥ' ἐτανύσσει βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἰεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέρειφ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιμος,
 Ἢ ἐνὶ νεώτερος εἰμι, καὶ οὐκ ἔχω χερσὶ πίποιθα
 Ἀνδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἔγεθ', οἵ περ ἔμελλο βίη προφερέεσσι ἴξε,
 135 Τόξου πεirseήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἔθλον.
 Ὡς εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ ὅθι κε χαμᾶζε,
 Κλίνας κολλητήσιν ἐυξέτης σανίδεσσιν·
 Αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλὴ προτέκλινε κορώνη.
 Ἀψ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρειφ, Εὐκλείδους υἱός·
 Ὀρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖ.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Λειψῶς δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
 145 Ὃς σφι θυσοκύβος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 Ἰξο μυχοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλίαι δὲ οἱ οἶον
 Ἐχθρὰ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεσσιν·
 Ὃς ἔα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ·
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, καὶ τόξου πεirseήτιζεν·
 150 Οὐδέ μιν ἐντανύσει· πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
 Ἀτρίπτους, ἀπαλὰς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος·
 Πολλοὺς γὰρ τότε τόξον ἀριστείας κεκαδήσει
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειδὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι
 155 Τερνάμεν, ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεα· αἰεὶ
 Ἐνθάδ' ὀμιλέμεν, ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν, ἡδὲ μενοινᾷ
 Γῆμας Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεύος παράκοιτιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόξου πεirseήσεται, ἡδὲ ἴδεται,
 160 Ἄλλην δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων ἐυπέκλων
 Μνάσειω ἰέδοντιν διζήμενος· ἢ δὲ κ' ἔπειτα

„ Et sane ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 „ Sed agite; ne prætectibus rem protrahite, neque amplius ar-
 „ Diu averſamini tensionem, ut videamus. (cus
 „ Quin & ipse ego arcum experiar:
 „ Quod si tetendero, sagittamque misero per ferrum,
 „ Non mihi dolenti has sedes veneranda mater
 „ Liquerit, una-cum alio profecta; cum ego pone relinquit,
 „ Valens jam patris certamina pulchra reportare.
 Dixit, & ab humeris lenam deposuit purpuream,
 In-pedes erectus, ensamque acutum deposuit ab humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perſoſſo
 Omnibus uno longo, & ad amullum direxit;
 Circumque terram ingessit: stupor verò cepit omnes, videntes,
 Quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit verò deinde ad limen profectus, & arcum tentabat:
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens,
 Ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 Nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Et jam demum tetendisset vi quantum attrahens,
 Sed Ulyſſes nutu-prohibebat, & coercuit cupientem licet.
 Inter hos autem rursus locuta est sacra vis Telemachi;
 „ Papæ! vel & postea malusque ero & impotens,
 „ Vel junior sum, & nondum manibus confisus sum
 „ Virum propulsare; quando aliquis prior lacessiverit.
 „ Sed agite, qui scilicet me viribus præstantiores-estis,
 „ Arcum tentate, & perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem à se deposuit humi,
 Acclinatum conglutinatâ bene-politis tabulis;
 Ibidemque velox telum pulchro acclinavit annulo.
 Iterum verò deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius;
 „ Surgite ordine à-dextris omnes socii,
 „ Exorsi à loco, unde scilicet vinum fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis verò placebat sermo.
 Leiodes autem primus surrexit, Oenopis filius,
 Qui ipsis vates erat; juxta craterem verò pulchrum
 Sedebat intus semper; improbitates autem ei soli
 Invisæ erant; omnibus autem succensebat prociis:
 Qui tunc primus arcum cepit & telum velox:
 Stetit autem deinde ad limen profectus, & arcum tentabat;
 Neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus est manibus attra-
 Haud-tritis, mollibus: inter procos verò dixit; (heus,
 „ O amici, non quidem ego tendo; capiat verò & alius:
 „ Multos enim hic arcus optimates privabit
 „ Mente & anima; quoniam multo melius est
 „ Mori, quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 „ Hic versamur, expectantes dies omnes.
 „ Nunc quidem aliquis & sperat in mente, & cupit
 „ Ducere Penelopen, Ulyſſis uxorem:
 „ At postquam arcum tentaverit, & viderit,
 „ Aliam demum aliquam postea Achivarum pulchris-peplis-indu-
 „ Ambiat sponsalis petens: hæc autem deinde (tarum
 „ Nubet

- Γήμαιθ', ὅς κεν πλείεα πόροι, καὶ μέρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἔρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέτης σανίδεσσιν,
 165 αὐτοῦ δ' ὠκυ βέλος καλῇ προσέκλινε κοράνῃ.
 Ἀψ' δ' αὐτίς κατ' ἔρ' ἔζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἐνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέκλυτον, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε.
 Λαιῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 Δεινόν τ' ἀργαλέον τε; νηυσσῶμαι δέ τ' ἀκούων,
 170 εἰ δὴ τοῦτέ γε τόξον ἀριζήας κεκαδήσαι
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ ταυῦσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἡγεῖναιτο πόντια μήτηρ,
 οἷόν τε βυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι, καὶ διζῶν.
 Ἄλλ' ἄλλοι ταυῦσαι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί.
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, ἀπὸ λον αἰγῶν.
 Ἀγρεῖ δὴ πῦρ κείον ἐνὶ μαγάροισι, Μελανθεῦ.
 Πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 Ἐκ δὲ σέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν, ἔνδον ἰόντος,
 Ὅφρα νείη θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου πειρώμεσθαι, καὶ ἐκτελέσωμεν ἔσθλον.
 Ὡς φάθ', ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀπάματον πῦρ.
 Πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 Ἐκ δὲ σέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν ἔνδον ἰόντος.
 Τῷ βα νείη θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἰδύναντο
 185 ἔντανύσαι, πολλὰν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε, καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου ἔβησαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἑμφω
 Βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο.
 190 Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν, ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθελγέμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μελιχίροισι·
 Βουκόλε, καὶ σὺ, συφορβὲ, ἔπος τί κε μυθησάμεν,
 Ἥ αὐτὸς κεῖθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποιοὶ κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧς μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἰνείκη;
 Ἥ κεν μνηστῆρεσσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσῆϊ;
 Εἶπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσεαις ἐέλδωρ,
 Ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων.
 Γνοίης χ', οἷη ἐμὴ δύναμις, καὶ χεῖρας ὑπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονά οὐδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 Ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἰγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας,
 Ἥλυθον εἰσορᾷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἰελομένοισιν ἱκάνω
 210 οἴοισι δμῶν· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἔκουσσε
 Εὐξαμένου ἐμὲ αὐτίς ὑπέτροπον δέκαδ' ἰκίσθαι.
 Σφῶν δ', ὥς ἔσταί περ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Αἶ χ' ὑπ' ἐμοὶ γε θεὸς δαμάσθ' μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 Ἄφομαι

„ Nubet ei, qui plurima dederit, & fatalis venerit.
 Sic utique dixit; & à se arcum deposuit,
 Acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 Ibidemque velox telam pulchre acclinavit annulo:
 Iterum verò deinde refedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Leiodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 „ Graveque molestumque? indignor etenim audiens,
 „ Si demum hic arcus optimates privabit
 „ Mente & anima; quoniam non potes tu tendere:
 „ Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 „ Qui tractator arcusque esses, & sagittarum:
 „ Sed alii tendent cito proci inclyti.
 Sic dixit; & iussit Melanthium, custodem caprarum;
 „ Age jam ignem accende in ædibus, Melanthi,
 „ Juxta autem pone sellamque magnam, & pellem super ipsam;
 „ Effere autem sevi magnum orbem, de eo quod intus est,
 „ Ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 „ Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
 Sic dixit: statim autem accendit Melanthius indefectum ignem;
 Juxtaque ferens sellam posuit, & pellem super ipsam,
 Extulitque sevi magnum orbem, de eo quod intus erat;
 Quo sane juvenes calefacientes tentabant; neque poterant
 Tendere; multum autem robore deficientes erant.
 Antinous verò adhuc abstinebat; & Eurymachus deo-par,
 Principes proconum; virtute autem erant longe optimi.
 Cæterum ex domo exiverunt eodem-tempore-profecti simul ambo
 Bubulcus & subulcus Ulyssis divini:
 Exivit autem ipse post illos domo nobilis Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant & aulam,
 Locutus ipsos verbis affabatur blandis;
 „ Bubulce, & tu, subulce, verbum-ne aliquod dicam?
 „ An ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 „ Quales effectis in Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 „ Huc valde derepente, & aliquis deus ipsum afferret?
 „ Num proci auxiliaremini, an Ulyssi?
 „ Dicite, quomodo vos cor animusque jubet.
 Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir;
 „ Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum;
 „ Ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus:
 „ Cognosceres, qualis mea potentia, & manus sequerentur.
 Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus diis,
 Ut-rediret Ulysses prudens suam ad domum.
 At postquam horum ingenium verum cognovit,
 Iterum ipsos verbis respondens allocutus est;
 „ Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpeffus,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio
 „ Solis servorum: cæterorum verò haud quenquam audivi
 „ Optantem me iterum reducem domum venire.
 „ Vobis autem, sicut erit scilicet, veritatem dicam;
 „ Si mihi deus donaverit procos eximios,

- 416 Ὅ Α Τ Σ Σ Ε Γ Α Ξ Φ.
- 215 Ἄξομαι ἁμφοτέροισ ἀλόχους, καὶ κτήματ' ἐπάσσω,
 Οἰκίᾳ τ' ἱγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἕσεσθον.
 Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 (Ὅφρα με εὖ γινώσκον, πιεσθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ,) Ὀύλην,
 τὴν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρησέβονδ' ἐλθόντα, σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν, ῥά κεν μεγάλης ἀποέρχασθαι οὐλῆς.
 Τὸ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσαντο ἕκαστα,
 Κλαῖον ἦρ', ἁμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρας βαλόντες,
 Καὶ κύνεον ἀγκαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
 Καὶ νῦ κ' ὀδυρεμένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
 Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε·
 Πάυσσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε· μὴ τις ἴδῃται
 Ἐξελθὼν μεγάροιο· ἀτὰρ εἰπῇσι καὶ εἰσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντας·
 Πρῶτος ἔγω, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχῃ·
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγκυοί,
 Οὐκ ἴαουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἢ δὲ Φαρέτῃν·
 Ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρον ἀνὰ δῶματα τόξον,
 235 Ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπὲν τε γυναιξὶ
 Κληίσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ ζοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούτῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μὴ τι θύραζε
 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοτίε, δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 Κληίσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιοτάοντας·
 Ἔξῃτ' ἔπειτ' ἐπὶ δαΐφρον ἴδων, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 Ἔς δ' ἦρα καὶ τῷ δμῶϊ ἴτην θεῖου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 Ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔξευε κυδάλιμον κῆρ·
 Ὀχθήσας δ' ἦρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε·
 Ὡ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 Οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἄχυνόμενός περ·
 (Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἢ δ' ἄλλῃσιν πολιέσσιν·)
 Ἀλλ' εἰ δὴ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 Τόξον· ἱεργχεῖη δὲ καὶ ἱσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπειθέος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσαι· νοσέεις δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἰορτὴ τοῖο θεοῖο
 Ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260 Κάτθεται· ἀτὰρ πελέκειός γε καὶ εἷκ' εἰδῶμεν ἅπαντας
 Ἐσάμεν· οὐ μὲν γὰρ τιν' ἀναιρήσεσθαι δῖον,
 Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάσσιν,
 Ὅφρα σπείσαντες καταβείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῳθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

„Deducam ambobus uxores, & possessiones præbebo,
 „Domosque prope me ædificatas; & mihi postea
 „Telemachi sociique fratresque eritis.
 „Quin age, jam & signum manifestum aliud quoddam offer-
 „(Ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo,) (dam,
 „Cicatricem, quam quondam mihi sus inflixit albo dente,
 „Ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.
 Sic locutus, pannos magna diduxit à cicatrice.
 Illi autem postquam inspexerant, beneque cognoverant singula,
 Flebant deinde, circa Ulyssē prudentem manibus coniectis,
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros.
 Sic autem pariter Ulysses capita & manus osculatus est.
 Et jam lugentibus cecidisset lumen Solis,
 Nisi Ulyssēs ipse cohibuisset, locutusque fuisset;
 „Cessate à fletu luctuque; ne quis videat
 „Egressus domo; at dicat & intus.
 „Sed alius-post-alium intrate, neque simul omnes:
 „Primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat:
 „Alii etenim omnes, quotquot proci eximii,
 „Non sinent mihi dare arcum & pharetram;
 „Sed tu, nobilis Eumæe, ferens per ædes arcum,
 „Manibus mihi impone, dicitoque mulieribus,
 „Ut-claudant domus fores firmiter aptatas.
 „Si autem aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 „Virorum nostris in septis, nequaquam foras
 „Prodeat, sed ibidem quiete sit apud opus.
 „Tibi verò, Philætiæ nobilis, fores mando aulae
 „Ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.
 Sic locutus, intravit domos habitantibus commodas;
 Sedit deinde in sella profectus, unde scilicet surrexerat:
 Ingressi sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.
 Eurymachus verò jam arcum in manibus versabat,
 Calefaciens huc & illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 Tendere potuit; valde autem gemitabat glorioso corde:
 Ingemiscens verò fatus est, verbumque dixit, & prolocutus est;
 „Papæ, certe mihi dolor deque me ipso & de omnibus:
 „Nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 „(Sunt & aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 „Circumflua Ithaca, tum in aliis urbibus:)
 „Sed si demum tantopere viribus deficientes sumus
 „Præ deo-pari Ulyssē, ut non possimus tendere
 „Arcum; probrosissimū sane & posteris auditu.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithoi filius;
 „Eurymache, non ita erit; intelligis verò & ipse.
 „Nunc etenim in populo festum dei
 „Sanctum; quis autem arcus tenderet? Sed quieti
 „Deponite: at secures etiam si sinamus omnes
 „Stare, bene-erit; haud etenim quenquam sublaturum potes,
 „Ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.
 „Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 „Ut libatione-facta deponamus curvos arcus.
 „Mane verò jubete Melanthium, custodem caprarum,

Αἴγας ἔγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξεχαι ἀπολλοίσιεν,
 "Ὅφρ' ἐπὶ μηρία θάντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῃ,
 Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἕσθλον.

"Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο.
 Νώμησαν δ' ἔρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ', ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Τοῖσδε δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 "Ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Εὐρύμαχον δὲ μάλισα καὶ Ἀντίνοον θεοιδέα
 Λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε·
 Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 Ἡῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ἢ κ' ἐθέλῃσιν.
 Ἀλλ' ἔγε μοι δότε τόξον εὐξέον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
 Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
 ἱς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυναικτοῖσι μέλεσσιν,
 Ἡ ἤδη μοι ὄλισσεν ἔλῃ τ', ἀκοιμίζῃ τε.

285 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ὑπερφιάλῃς ναμώσθησαν,
 Δείσαντες, μὴ τόξον εὐξέον ἐντανύσειεν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε·
 Ἄ δειλὰ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

290 Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' Ἰκχλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
 Δαίνυσται; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμείρῃται, αὐτὰρ ἀκούεις
 Μῦθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
 ἡμετέρων μῦθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
 Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅτε καὶ ἄλλους
 Βλάπτει, ὃς ἔν μιν χανδὸν ἔλῃ, μὴδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
 Ἄσπεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόιο,
 Ἐς Λαπίδας ἐλθόν· ὃ δ' ἐπεὶ φρένας ἔασεν εἶναι,
 Μαινόμενος κᾶκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόιο·
 Ἡρώας δ' ἔχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε
 300 Ἐλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐκτα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ῥινὰς τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ, φρεσὶν ἥσιν ἀσθεῖς,
 Ἥϊεν ἦν ἔτην ὀχέων ἀσιφρονι θυμῷ·

Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
 Οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἰνοβαρεῖαν.
 305 "Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶκε τὸ τόξον
 Ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐκτύος ἀντιβολήσεις
 ἡμετέρῃ ἐνὶ δήμῳ, ἔφαρ δέ σε νῆϊ μελαίνῃ
 Εἰς ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 Πέμφομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῴσεται· ἀλλὰ Ἰκχλος

310 Πίνε τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέρσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,
 Κεῖνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώματ' ἵκηται.
 Ἐλπεαι, αἶχ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 Ἐντανύσῃ, χειρὶν τε βίβῃ τε ἤφι πιθήσας,
 Οἴκαδ' ἐμ' ἔξελθαι, καὶ εἶν θήσεσθαι ἀκοιτίν;
 Οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἔσπεε·

Capras adducere, quæ in omnibus longe præstantissimæ gregi-
 Ut femoribus impositis *in-honorem* Apollinis inclyti-arcu, (bus;
 Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
 Sic dixit Antinous: illis autem placebat sermo.
 Ipsi verò præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 Juvenes autem crateras coronarunt potu;
 Distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.
 Illi autem postquam libarant, biberantque, quantum volebat an-
 ter eos utique dolos-meditans locutus est solers Ulysses; (mas,
 Audite me, proci inclytæ reginæ,
 Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Eurymachum autem maxime & Antinoum deo-parem
 Oro, quoniam & hunc sermonem apposite dixit:
 Nunc quidem dimitte arcum; & committite *rem* diis;
 Mane verò deus dabit robur cui voluerit.
 Sed agite, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos
 Manus & robur experiar; an mihi adhuc sit
 Vis, qualis antea erat in flexilibus membris;
 An jam mihi perdiderit vagatioque, & curationis-Inopia.
 Sic dixit: illi verò omnes supra-modum indignati sunt,
 Veriti, ne arcum bene-politum tenderet.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 Ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem:
 Notine contentus es, quod quietus una cum superbis nobis
 Epularis? neque omnino convivio privaris, & audis
 Sermones nostros & colloquium? neque quisquam alius
 Nostros sermones hospes & pauper audit.
 Vinum te labefacit dulce, quod utique & alios
 Lædit, quicumque ipsum avidè ceperit, neque modice biberit.
 Vinum etiam Centaurum inclytum Eurytiona
 Labefecit in domo magnanimi Pirithoi,
 Ad Lapithas profectum: is nempe postquam mentem labefe-
 Insaniens mala patravit in domo Pirithoi; (cerat vino,
 Heroas verò dolor cepit; ex vestibulo autem foras
 Pertraxerunt impetu-facto; aures sævo ære,
 Naresque ubi-amputarant: ille autem mente sua labefactus,
 Ibat suum damnum portans dementi animo;
 Ex quo Centauris & viris contentio facta est;
 Sibi que ipsi primo malum invenit *is*, vino gravatus.
 Sic & tibi magnum damnum denuntio, si arcum
 Tetenderis: non enim cujusquam favorem invenies
 Nostro in populo; statim autem te navi nigra
 Ad Echetur regem, hominum multatorem omnium,
 Mitemus; inde autem nequaquam salvus-evades: sed quietum
 Bibeque, neque contende cum viris junioribus.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 Antinoe, non quidem honestum multare, neque justum
 Hospites Telemachi, quicumque has sedes advenerit.
 Putasne, si hospes Ulyssis magnum arcum
 Tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,
 Domum *eum* me ducturum, & suam facturum uxorem?
 Neque ipse omnino hoc in pectoribus sperat:

Μηδὲ τις ὑμείνων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέουσιν
 Ἐνθάδε δαινύσσω· ἵπαι οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἦνδ'·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 Οὔτι σε τόνδ' ἄξεσται δίδμεθ'· οὐδὲ ἔοικεν·

325 Ἄλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἥδ' ὀφθαλμοῖσιν,
 Μὴ ποτὲ τις εἴπῃσι καλότερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 Ἦ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἔκοισιν
 Μινῶνται· ὅτ' οὐδὲ τι τόξον εὐξοὺν ἐνταπνύουσιν·
 Ἄλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βίδν, διὰ δ' ἦκε σιδήρου.
 Ὡς ἱέρους· ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.

330 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
 Εὐρύμαχ', οὕτως ἐστὶν εὐκλείας πατὴρ δῆμον
 ἔμμεναι, οἱ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 Ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 Οὗτος δὲ ξείλιος, μάλα μὲν μάλας, ἥδ' εὐπηγῆς,
 335 Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεταὶ ἔμμεναι υἱός.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον εὐξοὺν, ὄφρα ἴδωμεν·
 Ὡς γὰρ ἱερύνω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κε μιν ἐνταπνύτῃ, δῶν δὲ οἱ εὐχὰς Ἀπόλλων,

340 Ἔσσω μιν χαλκῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·
 Δώσω δ' ὄξυν ἔκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 Καὶ ξίφος ἀμφηκές· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα·
 Πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Μῆτερ ἱμῆ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
 345 Κρείσσων, ἢ κ' ἐθέλω δόμεναί τε, καὶ ἀρνῆσασθαι·
 Οὐδ' ὅσσοι κραναὴν ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
 Οὐδ' ὅσσοι νῆσοισι πρὸς Ἥλιδος ἵπποβότοιο.
 Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, εἰ κ' ἐθέλωμι
 Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναί· τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰζόν τ' ἡλεκάτην τε, καὶ ἀμφιπέλοισι κέλευσε
 Ἔργον ἐποιχέσθαι· τόξον δ' ἔνδρεςσι μελήσει
 Πᾶσι, πάλισα δ' ἡμοί' τοῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἦ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὀφραῖ' ἀναβᾶτα σὺν ἀμφιπέλοισι γυναιξίν,
 Κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνῳ
 Ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος Ὀφρυβός·

360 Μνηστῆρες δ' ἔρα πάντες δμῶκλον ἐν μεγάροισιν·
 Ὡς δὲ τις εἴπῃσι νέων ὑπερηνορέοντων·
 Πῇ δὲ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτα συβῶτα,
 Πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνας ταχέες κατέδονται
 Φῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων
 365 Ἥμῖν ἰλήησιν καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτὰ ἐνὶ χερσὶ,
 Δείσας, αἵνεκα πολλοὶ δμῶκλον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἔγχευ' ὤνει·

Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· (τάχ' οὐκ εἴ πᾶσι πιθότατος)

- „ Neque quisquam vestrum hujus gratia animo dolens
 „ Hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.
 „ Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocu-
 „ Filia Icarii, prudens Penelope, (tus est;
 „ Neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 „ Sed verentes rumorem virorum, & mulierum,
 „ Ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum;
 „ Certe multo peiores viri, eximii viri uxorem
 „ Ambiant; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 „ Sed alius quidam pauper vir errans ubi-advenit,
 „ Facile tetendit arcum, misitque per ferrum.
 „ Sic dicent: nobis verò probra hæc fierent.
 „ Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Eurymache, nullo-modo licet bonæ-famæ-compotes in populo
 „ Esse; qui scilicet domum dedecorantes edunt
 „ Viri optimi: cur verò probra hæc facitis?
 „ Hic autem hospes, valde quidem magnus & bene-compactus,
 „ Viroque ex eximio genere gloriatur esse filius.
 „ Sed age, ei date arcum bene-politum, ut videamus:
 „ Sic enim edico, hoc verò & perfectum erit;
 „ Si ipsum tetenderit, dederitque ei gloriam Apollo;
 „ Induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulchris;
 „ Daboque acutum jaculum, canum propulsatorem & virorum,
 „ Et ensẽ ancipitem; dabo porro sub pedibus calceamenta:
 „ Mittam verò, quo ipsum cor animusque jubet.
 „ Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Mater mea, arcum quidem, Achivorum nullus me
 „ Potentior, cui velim dareque, & negare;
 „ Neque quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 „ Neque quotquot in insulis prope Elidem equis-pascendis-aptam,
 „ Horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 „ Et omnino hospiti dare hunc arcum auferendum.
 „ Sed in domum profecta, tua ipsius opera cura,
 „ Telamque columque; & ancillas jube
 „ Opus obire: arcus autem viris curæ-erit
 „ Omnibus, maxime verò mihi; hujus enim imperium est in
 „ Illa quidem attonita, retro in domum ivit; (domo.
 „ Filii enim sermonem prudentem posuit in animo.
 „ In cœnaculum autem quum-ascenderat cum famulis mulieribus,
 „ Flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi somnum
 „ Dulcem palpebris immisit cœsia-oculis Minerva.
 „ Cæterum arcum sumptum ferebat curvum nobilis subulcus:
 „ Proci autem proinde omnes increpabant in ædibus:
 „ Sic verò aliquis dicebat juvenum superborum;
 „ Quoniam demum curvum arcum fers, immanis subulce,
 „ Amens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 „ Seorsum ab hominibus, quos [canes] nutritivisti; si Apollo
 „ Nobis propitius-sit, & immortales dii alii.
 „ Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 „ Veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 „ Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat;
 „ Heus, ulterius fer arcum; (cito non bene omnibus obediēs:)
 „ No

- 370 Μή σε, καὶ ἐπλότῆρός περ ἰδὼν, ἄγρόνδε δῖωμας
 Βάλλων χειμαδίῳσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ἴσοι κατὰ δῶματ' ἔστι,
 Μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·
 Τὰ καὶ τάχα συγερῶς τιν' ἔγωγ πέμψαιμι νέεσθαι
- 375 Ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
 Ὡς ἔφασκε· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσε
 Μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίαν χαλπετοιο χόλοιο
 Τηλέμαχῃ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συμβώτη
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παρασάς.
- 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 Κληίσσαι μαγάρῳ θυράς πυκινῶς ἀραρυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ ζοναχῆς ἢ κτύπου ἄνδρον ἀκούσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἢν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
- 385 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμνεαι παρὰ ἔργῃ.
 Ὡς ἔρ' ἰφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κληίσσεν δὲ θυράς μαγάρων εὐ ναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 Κληίσσεν δ' ἔρ' ἔπειτα θυράς εὐερκές αὐλῆς.
- 390 Κλείτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὕπλον νῆδες ἀμφελίσσης
 Εὐβλινον, ἧ ῥ' ἐπέδησε θυράς, ἐς δ' ἦεν αὐτός.
 Ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰδὼν, ἔνθεν περ ἔνισε·
 Εἰσορόων Ὀδυσῆα· ὃ δ' ἡδὴ τόξον ἐνώμα,
 Πάντη ἀναστροφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 395 Μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν, ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θηητῆρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων,
 Ἦ ῥά νύ πως τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κείται,
 Ἦ ὅγ' ἰφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶ
- 400 Νωμῷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορόντων·
 Αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον δνῆσιος ἀντιάσειεν,
 Ὡς οὐτός ποτε τοῦτο θυγήσεται ἐντανύσασθαι.
 Ὡς ἔρ' ἔφασκε μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
- 405 Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάσασε, καὶ ἶδε πάντη,
 Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀειδῆς
 Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέμῃ ἐπὶ κόλλοπι χορδῇ,
 Ἀψας ἀμφοτέρωθεν εὐσεφῆς ἔντερον οἶδς,
 Ὡς ἔρ' ἔτερ σπουδῆς τάνυσσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς·
- 410 Δεξιτερῇ δ' ἔρα χεὶρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 Ἦ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇ.
 Μνηστῆρσιν δ' ἔρ' ἔχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἔρα χερῶν
 Ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 Γῆθησέν τ' ἔρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
- 415 Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Εἶλετο δ' ὦκὺν διζδὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τροπέζῃ
 Γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἔντοσθε φερέτρῃς
 Κεῖατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι·
 Τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχαι ἰδὼν, εἶλεν νευρὴν γλυφίδας τε,
- 420 Αὐτόθεν ἐκ δῖφροιο καθήμενος, ἦκε δ' διζδὸν
 Ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκειν δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων

„ Ne te, & junior licet sim, in agrum pellam
 „ Percutiens faxis; viribus autem præstantior sum.
 „ Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 „ Prociis manibus viribusque præstantior essem:
 „ Tunc statim graviter aliquem ego mitterem ira
 „ Nostra ex domo; quoniam mala machinantur.
 Sic dixit: omnes autem super ipso suaviter riserunt
 Proci; & jam remiserunt à gravi ira
 Erga Telemachum: arcum verò ferens per domum subulcus
 Manibus Ulyssi prudenti imposuit adstans.
 Evocatam autem allocutus est nutricem Eurycleam;
 „ Telemachus jubet te, prudens Eurycles,
 „ Claudere domus fores firmiter aptatas.
 „ Si autem aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 „ Virorum nostris in septis, nequaquam foras
 „ Prodeat, sed ibidem quiete sit apud opus.
 Sic utique dixit: illi autem pennarum-expers fuit verbum.
 Clausit verò fores ædium habitantibus commodarum.
 Tacite porro ex domo Philæti profiliit foras,
 Clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.
 Jacebat autem sub porticu funis navis remis-utrinque-agitatæ.
 Byblinus, quo scilicet illigavit januas; ingressus est verò ipsa.
 Sedebat deinde in sella profectus, unde scilicet surrexerat,
 Inspiciens Ulysssem: ille autem jam arcum tractabat,
 Omni-ex-parte versans, tentans huc & illuc;
 Ne cormæ vermes edissent, absente domino.
 Sic verò aliquis dicebat, iutuitus in propinquum alium;
 „ Sane *hic* aliquis peritus & sagax est arcuum;
 „ Aut sane alicubi tales & ipsi domi jacent,
 „ Aut ille molitur facere; ita in manibus
 „ Versat huc & illuc malorum expertus erro.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superborum;
 „ Utinam enim jam tantopere utilitatis particeps-siat,
 „ Ut iste unquam hunc poterit tendere.
 Sic utique dixerunt proci: at solers Ulysses,
 Statim postquam magnum arcum ponderavit, & vidit undique,
 Sicut quando vir citharæ peritus & cantus
 Facile extendit novo in clavo chordam,
 Ubi nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis;
 Sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses:
 Dextera autem deinde manu prehensum tentavit nervum;
 Hic verò subtus clare sonuit, hirundini similis voce.
 Prociis autem inde dolor factus est magnus; omnibusque color
 Mutatus est: Jupiter verò valde intonuit, signa ostendens:
 Gravis autem est deinde multa-passus nobilis Ulysses,
 Quod scilicet sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumpsit verò velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
 Nuda; cæteræ autem cavam intra pharetram
 Jacebant, quas cito erant Achivi experturi:
 Hanc utique ad arcus-medium ubi-applicuerat, trahebat nervum
 Indidem ex sella sedens; misit autem sagittam (crenasque,
 Ex-adverso colligans: securum verò non aberravit omnium
A primo

Πρώτης χειλεῖς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε ὑραζε
 ἴδς χαλκοβαρής· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὃ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 425 ἥμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον, οὐδέ τι τόξον
 ἄν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὕνονται.

Ἢ νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἔν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 Μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὶς.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ἐφύσει νεῦσεν· ὃ δ' ἀμφέθετο ξίφος δέξῃ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει· ἔγχυ δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Πὰρ θρόνῳ εἰσέκει, κεκορυθμένος αἶθεπι χαλκῷ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Χ.
 Ρ Α Υ Σ Ω, Δ Ι Γ Α Σ

Ἱππόθεσις.

ΤΑ' περὶ τὴν μνηστειροφονίαν ἐργασάμενος Ὀδυσσεὺς παρούσης
 Ἀθηνᾶς, ἐν τοῖς ἐξῆς τὰς θεραπαίνας διὰ Τηλεμάχου καὶ
 τῶν οἰκείων κολάζει, ἅμα Μελαυνίην.

ΧΙ, Ὀδυσσεὺς μνηστῆρας ἐκκύντο νηλεῖ χαλκῷ.

ΑΤτὰρ ὃ γυμνώθη βακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίδν, ἠδὲ Φαρέττην
 Ἴων ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' εἰσοδὺς
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὗτος μὲν δὴ κέθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 Εἴσομαι, αἶ καὶ τύχοιμι, πῆρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινώῳ ἰθύνετο πικρὸν δῖόν·
 Ἦτοι ὃ καλὸν ἔλειςον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
 10 Χρῦσεν, ἅμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 Ὅφρα πίοι οἶνοιο· φόνος δέ οἱ σὺν ἐνὶ θυμῷ
 Μέμβλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
 Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 Οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰφ·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖτο δι' αὐχένος ἡλυθ' ἀκωκή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρδς
 Βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ βίνας παχύς ἦλθεν
 Αἵματος ἀνδρομέοιο· τοῦ δ' ἀπὸ οἴο τράπεζαν
 20 Ὡς ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε.
 Σίτῳς τε, κρέα τ' ὀπτὰ, φορύνετο· τοὶ δ' ὀμμάδην
 Μνηστῆρας κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
 Ἐκ δὲ θρόνων ἀνέρουσαν, δρινθέντες κατὰ δῶμα,
 Πάντοσε παπταίνοντες ἑυδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 Οὐδέ πη ἄσπερ ἔην, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος, ἐλῆσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Πεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζει· οὐκ ἔτ' ἀέθλων
 Ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι τοῦ πῶς κίπυς ἕλεθρος.

„ primo foramine; transivit autem penitus foras
 Sagitta ære-gravis: ipse verò Telemachum allocutus est;
 „ Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 „ Sedens; neque omnino à scopo aberravi, neque arcum
 „ Diu laboravi tendens: adhuc mihi robur integrum est:
 „ Non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.
 „ Nunc autem hora & coenam Achivis parandi
 „ In luce; at postea & aliter delectandi-se
 „ Cantu & cithara; hæc etenim *sunt* ornamenta convivii.
 Dixit, & superciliis innuit: circumposuit autem sibi ensẽ acu-
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini; (tum
 Circumque manum charam jecit hastæ: prope vero ipsum
 juxta fellam stetit, armatus splendido ære.

O D Y S S E Æ HOMERI XXII LIBRI

Argumentum.

PROcorum cædem cum peregisset Ulysses præsentē Minerva,
 exinde ancillas per Telemachum & familiares punit, cum
 Melanthio.

X. Ulysses procos vicit sævo ferro.

CÆterum nudatus est pannis solers Ulysses;
 Infiliiitque in magnum limen, habens arcum, & pharetram
 Sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 Ibidem ante pedes: inter procos verò dixit;
 „ Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est; (vir,
 „ Nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam percussit
 „ Videbo, an consequar; præbeatque mihi gloriam Apollo.
 Dixit; & in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Sane ille pulchrum poculum sublatum-ibat
 Aureum, utrinque-anlatum; & jam manibus tractabat,
 Ut biberet de-vino: cædes verò ei non in animo
 Curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 Solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 Ei structurum mortem malam, & fatum nigrum?
 Hunc utique Ulysses ad guttur nactus percussit sagitta;
 E-regione verò teneram per cervicem ivit cuspis.
 Declinatus est autem *is* aliorum, poculumque ei excidit manu
 Percusso: statim verò fistula per nares crassa venit
 Sanguinis humani; cito autem à se mensam
 Populit pede percussam; effudit verò cibos humi.
 Panisque, carnesque assatæ foedabantur: ipsi autem tumultuati
 Proci in domo, ut viderunt virum lapsum. (sunt
 Ex sedibus verò surrexerunt, turbati per domum,
 Undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 Nullibi verò scutum erat, neque valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis;
 „ Hospes, male in viros sagittas-mittis: non amplius certamini-
 „ Aliis intereris: nunc tibi certum *adest* grave exitium. (bus
 „ Etenim

- Καὶ γὰρ δὴ νῦν Φῶτα κατέκτανες, ὅς μὲν' ἄριστος
 30 Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τὰ δ' ἐνθάδε γυῖες ἔδονται.
 Ἴσμεν ἱκάστος ἀνὴρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 Ἀνδρᾶ κατὰκτείνει· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνέησεν,
 Ὡς δὲ σφιν καὶ πᾶσιν ἐλεύθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 35 Ὡς κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἰσθίης
 Δῆμον ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
 Διωῆσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάζεσθε βιαίως,
 Αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 Οὔτε θεοὺς δειτάντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατ' ὀπίσθην ἔβλεπε.
 Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ἐλεύθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἔλπ'·
 Πάπτηνεν δὲ ἱκάστος, ὅπῃ φύγει αἰπὺν ἔλεθρον.
 Εὐρύμαχος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰλήλουθας,
 Ταῦτα μὲν αἵσιμα εἶπες, ὅσα βέβησκον Ἀχαιοί,
 Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγῶνι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὅς κ' αἵτιος ἐπλετο πάντων,
 Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἦλεν τάδε ἔργα,
 50 Οὔτι γάμου τόσσον κεχηρμένος, οὔτε χατίζων,
 Ἀλλ' ἕλλας φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλειτο Κρονίων·
 Ὅφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐκτιμένης βασιλεὺς
 Αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατὰκτείνειε λοχῆσας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ Φεῖδες λαῶν
 55 Σῶν· ἀτὰρ ἡμᾶς ὀπίσθιν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβριον ἱκάστος,
 Χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰσέκε σὸν κῆρ
 Ἰανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀπαδοῖτε,
 Ὅσσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ, καὶ εἰ ποθεν ἕλλ' ἐπιβείτε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἡμᾶς λήξαιμι φόνοιο,
 Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 65 Νῦν ὑμῖν παράκειται, ἐναντίον ἡ ἐμάχισθαι,
 Ἥ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ·
 Ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ἵσται αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὐτῆς·
 70 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐϋξρον, ἡδὲ φαρέτρην,
 Οὐδοῦ ἀπὸ ξεσοῦ τοξάσσεται, εἰτόκε πάντας
 Ἀμμε κατὰκτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις·
 Φάτγανά τε σπᾶσσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 Ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῇ πάντας ἔχωμεν
 Ἀδρόοι· εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπύσσομεν, ἡδὲ θυράων,
 Ἐλθωμεν δ' ἀνὰ ἔξω, βοὴ δ' ὠκίστα γάνοιτο.
 Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσεται.
 Ὡς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσαντο φάσγανον δὲν,
 80 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῇ

Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 Jvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.
 Dicebat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 Virm interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 Quid jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses; (turum,
 „ O canes, non me amplius existimabatis reducem domum ven-
 „ Populo à Trojanorum; quod mihi consumebatis domum,
 „ Cum famulis verò mulieribus concumbebatis violenter,
 „ Ipsiusque *mei* viventis ambiebatis uxorem,
 „ Neque deos veriti, qui cœlum latum habitant,
 „ Neque ullam hominum indignationem in-posterum supposuistis.
 „ Nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.
 Sic dixit: illos verò omnes pallidus timor cepit:
 Circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exi-
 Eurymachus verò ipsum solus respondens allocutus est; (tium.
 „ Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 „ Hæc quidem iuste dixisti, quot faciebant Achivi,
 „ Multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.
 „ Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 „ Antinous: hic enim instituit hæc opera,
 „ Nequaquam nuptiarum tantopere indigens, neque cupiens,
 „ Sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius;
 „ Ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 „ Ipse, at tuum filium interficeret insidiatus. (ce populis
 „ Nunc autem ille quidem fato *sito* interfectus est: tu verò par-
 „ Tuis: at non postea, ubi-placaverimus te per populum,
 „ Quæcunque tibi epota & comesta sunt in ædibus,
 „ Pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
 „ Æsque aurumque pendemus; donec tuum cor
 „ Exhilaratum-sit: prius autem nequaquam indignum te *trasci*.
 Hunc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Eurymache, neque si mihi paterna omnia penderetis,
 „ Quæcunque scilicet nunc vobis sunt, & sicunde alia addere-
 „ Neque sic adhuc manus meas abstinerem à cæde, (tis,
 „ Antequam omnem proci injuriam luissent.
 „ Nunc vobis optio-adeſt, contra vel pugnare,
 „ Vel fugere, qui mortem & fatum evitaverit:
 „ Sed haud ullum effugituum puto grave exitium.
 Sic dixit: eorum verò ibidem soluta sunt genua & charum cor.
 Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus;
 „ O amici, non enim abstinebit vir hic manus indomitas,
 „ Sed postquam cepit arcum bene-politum, & pharetram,
 „ Limine à polito sagittabit, donec omnes
 „ Nos interfeocerit: quin recordemur pugnae;
 „ Ensesque stringite, & obtendite mentas
 „ Sagittis letiferis: in ipsum verò omnes ingruamus
 „ Conferti; si eum à limine depellamus, & foribus,
 „ Eamusque per urbem, clamorque citissime fiat;
 „ Eo cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.
 Sic utique locutus, strinxit ensē acutum,
 Æreum, ancipitem; insiliitque in ipsum

- Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ὁμαρτῇ διος Ὀδυσσεύς
 Ἴδ' ἀποπρῆξις βάλλε σῆθος παρὰ μαζῶν,
 Ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε βοὴν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 Φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιρῥηδὴς δὲ τραπίσῃ
 85 Κάππεσε δινηθῆς· ἀπὸ δ' εἶδ' αὖτε χεῦεν ἔραζε,
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 Θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ βρόνον ἀμφοτέροισι
 Λακτιζὼν ἐτίναξε· κατ' ἐφ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχ' αὖτ' ἄχλυσ.
 Ἀμφινόμοσ δ' Ὀδυσῆος εἰσατο κυδαλίμοιο
 90 Ἀντίος αἶξας· εἴρυτο δὲ φάτγανον βῆξ,
 Εἴπως οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δοῦρϊ,
 Ὀμῶν μεσσηγὺς, διὰ δὲ σῆδεσφιν ἔλασσε·
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.
 95 Τηλέμαχος δ' ἀπέβουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχεος
 Αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μὴ τις Ἀχαιῶν
 Ἐγχεος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον, ἢ ἐλάσειε,
 Φασγάνῳ αἶξας, ἥε προπρηνέϊ τύψας.
 Βῆ δὲ θέων· μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
 100 Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεια πτερβέντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε,
 Καὶ κυνέην εὐχαλκον, ἐπὶ κροτάφῃσι ἀραρυῖαν,
 Αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δῶσω δὲ συβώτῃ
 Καὶ τῷ βουκόλῳ ἕλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἔμεινον.
 105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Οἷσε θέων, εἴως μοι ἀμύνεσθαι παρ' ὀϊστοῖ,
 Μὴ μ' ἀποκινήσῃσι θυράων μοῖναι ἐόντα.
 Ὡς φέτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεκίβητο πατρί.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμονδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο·
 110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔειλε, δοῦρα δ' ὀκτώ,
 Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρεας ἱπποδασείας·
 Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
 Αὐτὸς δὲ πρώτισα περὶ χροῖ' ὕσατο χαλκόν·
 Ὡς δ' αὐτῷ τῷ δμῶϊ δούστην τεύχεα καλὰ,
 115 Ἔσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
 Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοῖ,
 Τόφρα μνηστῆρων ἕνα γ' αἶε' ἐνὶ οἴκῳ
 Βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιζῖνοι ἔπιπτον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ διζεύοντα ἄνακτα,
 120 Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐυσθέος μεγάροιο
 Ἐκλίψ' ἰσάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραβέλουμνον·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐτύκτον ἔθηκεν
 Ἴππουριν, δεινὴν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν·
 125 Εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυβμένα χαλκῷ.
 Ὀρσοθύρῃ δέ τις ἔσκεν ἐυδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
 Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὲν ἐυσθέος μεγάροιο
 Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σπινθὲς δ' ἔχον εὖ ἀραρυταί·
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβὸν
 130 Ἐσάοτ' ἄγχι αὐτῆς· μία δ' οἴη γίνεται ἰφορμή.
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφύσκων·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἂν Ὀρσοθύρην ἀναβαίῃ,

Terribiliter vociferans: eodem-tempore autem nobilis Ulysses
 Sagitta emissa percussit pectus ad mammam,
 Inhixitque ei hepatis velox telum: ex manu verò
 Ensem demisit *is* humi; vertiginosus autem circa mensam
 Decidit contortus; effudit verò cibos humi,
 Et poculum rotundum: ipse autem terram verberabat fronte,
 Animo dolens; pedibusque thronum ambobus
 Calcitrans concussit: ob oculos verò fusa est caligo.
 Amphinomus autem in Ulysses irruit gloriosum
 Ex-adverso impetu-facto; strinxitque enses acutum,
 Siquo-modo *is* sibi cederet foribus: sed sane ipsum prævertit
 Telemachus à tergo percutiens ærata hasta,
 Humeros inter; perque pectora adegit:
 Fragorem verò edidit *is* lapsus, terramque feriit tota fronte.
 Telemachus autem abripuit-se, relicta longa hasta
 Illic in Amphinomo, pertimescebat enim, ne quis Achivorum
 Hastam retrahentem longam, vel feriret,
 Ense insurgens, vel prono percutiens.
 Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem pervenit:
 Prope verò stans verbis alatis allocutus est;
 „ O pater, jam tibi scutum afferam & duas hastas,
 „ Et galeam bene-æratam, temporibus aptam,
 „ Ipseque me induam profectus: dabo porro subulco
 „ Et bubulco alia: armari enim melius.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
 „ Ne me amoveant foribus, solus cum-sim.
 Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
 Perrexit verò ire ad-thalamum, ubi ei inclyta arma jacebant:
 Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque octo,
 Et quatuor galeas æratas fetis-equinis-densas:
 Ivitque ferens; valde autem cito charum ad patrem pervenit.
 Ipse verò primum circum corpus sibi-induit æs:
 Sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulchra;
 Steteruntque circum Ulysses prudentem, versutum.
 At ille, quamdiu idem ipsi ad-propugnandum aderant sagittæ,
 Tandiu procorum-unum utique semper sua in domo
 Perentiebat collimans: illi verò conferti cadebant.
 At postquam defecerunt sagittæ jaculantem regem,
 Arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
 Inclinauit ut-staret, ad parietes collucentes:
 Ipse verò circum humeros scutum posuit quadruplex;
 Capitiue forti galeam fabrefactam imposuit
 Setis-equinis-comantem; terribiliter autem crista desuper nuta-
 Sumpsit porro validas hastas duas munitas ære. (bat:
 Posticum verò quoddam erat bene-structo in pariete;
 Extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
 Erat via in angiportum, tabulæ verò illam continebant bene-
 Hanc autem Ulysses custodire iussit nobilem subulcum, (aptatæ:
 Stantem prope ipsam: unus verò solus erat aditus.
 Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans;
 „ O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,

Et dicat populis? clamorque citissime fiat?

Et cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos caprarum;

„ Nullo modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim valde

„ Aulæ pulchræ fores, & angustum os angiporti;

„ Et unus omnes arceret vir, qui scilicet strenuus esset.

„ Sed agite, vobis arma afferam, ad-armandum,

„ Ex thalamo: intus enim, (puto,) neque usquam alibi

„ Arma deposuerunt Ulysses & illustris filius.

Sic locutus, ascendebat Melanthius, custos caprarum,

In thalamum Ulyssis, super scalas domus:

Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque hastas,

Et tot galeas æratas setis-equinis-densas:

Perrexit verò ire, valdeque cito ferens prociis dedit.

Et tunc Ulyssis soluta sunt genua & charum cor,

Ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

Longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim verò Telemachum verbis alatis allocutus est;

„ Telemache, certe omnino jam aliqua in sedibus mulierum

„ In nos concitat bellum malum, vel Melanthius.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

„ O pater, ipse ego hoc peccavi, (neque quisquam alius

„ Reus;) qui thalami januam compactam

„ Reliqui reclinatam: horum verò speculator erat melior.

„ Sed ito, nobilis Eumæe, januam claude thalami,

„ Et observa, siqua sit mulierum, quæ hæc faciat;

„ An filius Dolii, Melanthius; quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melanthius, custos caprarum,

Allaturus arma pulchra: animadvertit verò nobilis subulcus;

Statimque Ulysses alloquebatur prope existentem;

„ Generose Laertiade, solers Ulysses,

„ Ille utique rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,

„ Proficiscitur in thalamum; tu verò mihi explicitum dic,

„ An ipsum interficiam, si quidem superior fuero;

„ An tibi huc dicam; ut injurias luat

„ Multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

„ Sane ego & Telemachus procos eximios

„ Continebimus intra ædes, quantumvis incitatos:

„ Vos verò retortis pedibus & manibus desuper,

„ In thalamum conjicite; fores autem astringite pone;

„ Catenam verò plexam ex ipso ubi-nexueritis,

„ Columnam in altam trahite, & admovete trabibus;

„ Ut diu vivus manens, graves dolores patiatur.

Sic dixit: illi verò ei omnino quidem auscultaunt, & paruerunt;

Perrexerunt autem ire in thalamum; latuerunt verò ipsum intus

Sane ille quidem in thalami recessu arma querebat: (existentem.

Hi verò steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius custos caprarum,

Altera quidem manu ferens pulchram galeam,

Altera verò scutum latum, antiquum, fœdaturum situ,

Laertis

- 185 Λαέρτew ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε·
 Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, βαφαί δ' ἐλέλυντο ἱμάντων·
 Τὰ δ' ἔρ' ἐπαΐξανθ' ἐλέτην, ἔεισαν τέ μιν εἰσω
 Κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμῶν βάλλον ἀχνύμενον πῆρ.
 Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγείδεσσι,
 190 Εὐ μάλ' ἀποσρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
 Τῆς Λαέρτew πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
 Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
 Τὸν δ' ἐπικερταμένον προσέφησ, Εὐμαίε συβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελέανθιε, νύκτα φυλάξεις.
 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν·
 Οὐδέ σέ γ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο βοᾶων
 Λήσει ὑπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 Αἴγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα, δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς δ' μὲν αὖθι λέλειπτο, ταβέλι δλοῦ ἐνὶ δεσμῷ.
 Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην τ' ἐπιθέντε Φαιεινὴν,
 Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην·
 Ἐνθα μένος πνείοντες ἐφάσσαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 Τέσσαρες, οἱ δ' ἄντοσθε δόμον, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδ' καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε·
 Μέντορ, ἔμυνον ἄρην, μνηστὰς δ' ἐτάροιο φίλοισι,
 Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζουσιν· ὁμηλικίῃ δέ μοι ἱσσί.
 210 Ὡς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόδον ἔμμεν' Ἀθήνην.
 Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισι·
 Πρῶτος τὴν γ' ἐνέειπτε Δαμασσορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέσσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς,
 Μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἔμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ·
 215 Ὡς γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὅτῳ·
 Ὅπποτε κεν τούτους κτέομεν, πατέρ' ἥδ' καὶ υἱόν,
 Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφύσσαι, οἷα μενοινᾷς
 Ἑρδεῖν ἐν μεγάροισι· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 Κτήμαθ', ὁπόσσα τοι ἐστὶ, τὰ τ' ἐνδοθεῖ, καὶ τὰ θύρῃφι,
 Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν· οὐδέ τοι υἱας
 Ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἴασομεν, οὐδὲ θυγάτρως,
 Οὐδ' ἔλλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἔξυ πολεῦειν.
 Ὡς Φάβ'· Ἀθηναίῃ δὲ χολώσατο κηρόβι μαλλον.
 225 Νείκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοί γ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἄλλη,
 Οἷη ἔτ' ἄμφ' Ἑλένη λευκωλένω, εὐπατερεῖη,
 Εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεῖ·
 Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 230 Σῆ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλιν εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 Ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἔλκιμος εἶναι;
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴκασο, καὶ ἴδε ἔργον,
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἡ ῥα· καὶ οὐκ ἔπαγγχε δίδου ἑτεραλκεία νίκην,

Laertis heroïs, quod juvenis is gestabat; (rorum,
 Tunc sane jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ erant lo-
 III utique deinde adorti prehenderunt, traxeruntque ipsum intra
 Præ-capillos; in pavimento verò humi dejecerunt dolentem corde.
 Pædes autem manusque colligaverunt acerbo vinculo,
 bene admodum retortos penitus; sicut jussit
 Filius Laertis multa-passus nobilis Ulysses.
 Catenam verò plexam ex ipso ubi nexuerant,
 Columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.
 Eum autem asperere-deridens allocutus es, Eamæe subulce;
 „ Nunc quidem demum prorsus omnino, Melanthis, nocte vi-
 „ Lecto in molli decumbens, uti te decet; (gilabis,
 „ Neque te sane aurora ab Oceani fluentis
 „ Latebit adveniens aureo-folio, quando adduces
 „ Capras procis in domo, ad convivium apparandum.
 Sic is quidem illic relictus est, extensus pernicioso in vinculo,
 Illi autem arma induti, jannæque occlusa splendida,
 Iverunt ad Ulysses prudentem, versutum:
 Ibi robur spirantes astiterunt: hi quidem super limen,
 Quatuor; illi autem intra ædes multique & eximii.
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc verò Ulysses gaudebat conspicatus, & verbum dixit;
 „ Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti,
 „ Qui te bene sæpe-faciebam: eadem-ætate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
 Proci verò ex-altera-parte increpabant in ædibus:
 Primus hanc utique objurgabat Damastorides Agelaus;
 „ Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 „ Procos ut-oppugnes, auxilierisque sibi ipsi:
 „ Sic enim nostrum consilium perfectum-iri puto:
 „ Quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 „ Cum iis & tu postea interficeris; qualia cogitas
 „ Facere in ædibus: tuo verò ipsius capite lues.
 „ At postquam vestras vires abstulerimus ære;
 „ Possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, & quæ foris,
 „ Cum ipsis Ulyssis commiscebimus; neque tibi filios
 „ Vivere in ædibus sinemus, neque filias,
 „ Neque uxorem honestam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva verò irata est ex corde magis;
 Objurgavitque Ulysses iratis verbis; (ulla fortitudo,
 „ Non amplius tibi utique Ulysses, robur integrum, neque
 „ Qualis, quando pro Helena candida-ulnis, nobili-patre-nata,
 „ Novem-annis cum Trojanis pugnabas assidue semper:
 „ Multos autem viros interfecisti in gravi pugna;
 „ Tuoque capta est consilio Priami urbs viis-spatisiosa.
 „ Quomodo demum nunc, quæ tuas ædes & possessiones adve-
 „ Contra procos molliter-cessas fortis esse? (nisti,
 „ Sed age huc, amice, juxta me sta, & vide opus,
 „ Ut videas, qualis tibi inter viros inimicos
 „ Mentor Alcimedes ad beneficia rependenda.
 Dixit utique; & nondum prorsus dabat variabilem victoriam;

- 'Αλλ' ἔτ' ἄρα τένεός τε καὶ ἄλκις πειρήτιζεν,
 Ἥμην Ὀδυσσεύς, ἥδ' υἱὸν κυδαίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰετλοδέντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 240 ἔζετ' ἀνέκτατα, χειλιδόνη εἰκέλη κνῆτην.
 Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
 Εὐρυνομὸς τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμ' ἄγε,
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων·
 Οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 245 Ὅσσοι ἔτ' ἔζων, περί τε ψυχῶν ἰμάχοντο·
 Τοὺς δ' ἡδὴ ἰδάμασσε βίδος καὶ ταρφέος ἰοί.
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφάσκειν·
 ὦ φίλοι, ἡδὴ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 Καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·
 250 Οἱ δ' οἱοὶ λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσι.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρὰ·
 Ἄλλ' ἔγει', οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσασθε, κίεκε πάσι Ζεὺς
 Δῶν Ὀδυσσεῖα βλήσθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῦδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὡς ἐκέλευεν,
 Ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σάβμδν εὐσταθέος μεγάροιο
 Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θυρὴν πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.
 260 Αὐτὰρ ἰπείδῃ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἡδὴ μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἡμῖν,
 Μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκοντίσαι, οἱ μαμάσιν
 Ἡμέας ἱξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ἑξέα δοῦρα,
 Ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶξ ἔλον ἥσπετον οὐδας.
 270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 Τοῖς δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἔξ' ἐγχε' ἔλυντο.
 Αὐτὶς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ἑξέα δοῦρα,
 Ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σάβμδν εὐσταθέος μεγάροιο
 275 Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θυρὴν πυκινῶς ἀραρυῖαν.
 Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια·
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 Λίγδην, ἄκρην δὲ βινδὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἐγχεῖ μακρῷ
 280 Ὀμῶν ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοῖ δ' αὖτ' ἅμφ' Ὀδυσσεῖα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ἑξέα δοῦρα·
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Ἀμφιμέδωντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ἰευσχόμενος δὲ προσήδα·
 ὦ Πολυθεσίδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 Εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπείν, ἀλλὰ θεοῖσι

Sed adhuc sane roburque & fortitudinem experiebatur,
 Ei Ulyssis, & filii gloriosi.
 Ipsa verò splendidae super domus tectum
 Sedit impetu-fursum-facto, hirundini similis aspectu.
 Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, & Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polyctorides, Polybusque prudens:
 Hi enim procorum virtute erant longe optimi,
 Quotquot adhuc vivebant, & de animabus pugnabant:
 Ceteros autem jam domuerat arcus, & crebrae sagittae.
 Illis verò Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans;
 „ O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
 „ Atque jam ei Mentor quidem abiit inanes iactationes locutus;
 „ Hi autem soli relictī sunt in primis foribus.
 „ Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 „ Sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter
 „ Dederit Ulyssē percuti, & gloriam nos reportare.
 „ Ceterorum autem non sollicitudo, postquam hic utique ceci-
 Sic dixit: illi verò proinde omnes jaculati sunt, sicut iussit, (derit.
 Connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatae domus
 Percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 Alius verò parieti fraxinea-hasta incidit aere-gravis.
 At postquam hastas evitaverunt procorum,
 His utique sermonem exordiebatur multa-passus nobilis Ulysses;
 „ O amici: jam quidem ego diccrem & nobis,
 „ Procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 „ Nos interficere, præter priora mala.
 Sic dixit: hi autem omnes jaculati sunt acutis hastas,
 Ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryadem autem Telemachus, Elatum verò subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
 Hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt immen-
 Proci verò recesserunt domus in penetrale: (sum solum.
 In eos autem illi irruerunt, & è cadaveribus hastas extraxerunt.
 Rursus porro proci jaculati sunt acutas hastas
 Connixi: illa verò pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatae domus
 Percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 Alius verò parieti fraxinea-hasta incidit aere-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 Strictum; extremam verò pellem laesit aēs.
 Ctesippus porro Eumæum super scutum hasta longa
 Humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque humi.
 Illi verò ex-altera-parte circum Ulyssē prudentem, versutum,
 Procorum in turbam jaculati sunt acutas hastas:
 Tunc denuo Eurydamanta percussit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedonta autem Telemachus, Polybum verò subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 Percussit ad pectus; & super eum glorians allocutus est;
 „ O Polytherside convitiorum-amans, nunquam omnino
 „ Obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis

- 290 Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειδὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
 τοῦτ' οἱ ἀντὶ παῖδος ξεινήϊον, ὃν πατ' ἔδωκεν
 Ἀντιθέῳ Ὀδυσσεύϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἦ ῥα βῶν ἐλίκων ἐπιβρυκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 οὔτε Δαμπαροίδην αὐτοσχέδον ἔγχεϊ μακρῇ·
 295 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
 Δουρὶ μέσον κενεῶνα, διακρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 ἤριπε δὲ πρηνὴς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετὰ κῆ.
 Δὴ τέτ' Ἀθηναίῃ Φηισίμβροτον αἰγιάδ' ἀνέσχευ
 Ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγηεν.
 Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βῆες ὡς ἀγελαῖαι.
 300 Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴζρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
 ὦρ' ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥς αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχείλαι·
 Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,
 Τὰ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσιν ἔνται,
 305 Οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἄλλῃ
 γίγνεται, οὐδέ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ ζῆνος ὤρνυτ' αἰκῆς,
 Κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἔπαν αἵματι θύεν.
 310 Λειώδης δ' Ὀδυσσεὺς ἐπεσσύμενος λάβε γούναν,
 καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέομαι, καὶ μ' ἐλέησον·
 οὐ γάρ πω τινὰ φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
 εἶπειν, οὐδέ τι ῥέξαι, ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 Πάυσσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχασθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰκίεα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκῆος, οὐδὲν ἱοργῶς,
 Κείσομαι· ὥς οὐκ ἔσι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δρᾶ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκῆος εὐχεσθαι εἶναι,
 Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
 Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπένδειν, καὶ τέκνα τεκέσθαι.
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας, ξίφος εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, ὃ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε·
 330 φθεγγόμενον δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τερπιάδης δὲ τ' ἁοιδὸς Ἀλύσκασε κῆρα μέλαιναν
 φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 Ἔση δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγυειαν
 Ἀγχι παρ' ὀρσοθύρῃν· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 Ἦ ἐκδὺς μεγάροιο, Δίδε μεγάλου ποτὶ βωμῶν
 335 Ἑρκαίου ἱζοῖτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Δαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μῆρ' ἔκαιον·
 Ἦ γούνων λίσσοιτο προσάϊξας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσσεὺς.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε

„ Sermonem committe; quoniam multo potentiores sunt.
 „ Hoc tibi pro pede hospitale-munus, quem quondam dedisti
 „ Deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.
 Dixit utique boum cornibus-camurorum bubulcus: at Ulysses
 Vulneravit Damastoridem cominus hasta longa:
 Telemachus autem Evenoridem Leiocritum vulneravit
 Hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
 Cecidit verò in pronus, terramque feriit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam Ægida sustulit
 Alte ex fastigio; eorum autem mentes perterritæ sunt.
 Ipsi verò trepidabant per domum, boves tanquam armentales,
 Quas quidem pernix Asilus adortus agitavit,
 Tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Hi autem sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 Ex montibus profecti avibus insiliunt;
 Hæ quidem in campo nubes timentes volitant,
 Illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facultas
 Fit, neque effugium: gaudent autem & viri captura:
 Sic utique hi procos irruentes per domum
 Feriebant quaquaversum; illorum autem gemitus oriebatur foedus,
 Capitibus percussis: pavementum verò totum sanguine undabat.
 Leiodes autem Ulyssis advolansprehendit genua,
 Et ipsum precans verbis alatis allocutus est;
 „ Supplex-oro te, Ulysses; tu verò me respice, & mei miserere:
 „ Nunquam enim cuiquam dico me mulierum in ædibus
 „ Dixisse, neque aliquid fecisse, iniquum; sed & alios
 „ Compescēbam procos, quicumque talia scilicet faceret.
 „ Sed mihi non paruerunt, ut à malo manus abstinerent:
 „ Quare & ob iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 „ At ego inter hos vates, nihil qui-patravi,
 „ Jacebo: ita non est gratia in-posterum benefactorum.
 Tunc autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Siquidem jam inter hos vates profiteris te esse,
 „ Sæpe utique necessario-soles optare in ædibus,
 „ Longe mihi reditus finem dulcis fieri;
 „ Tibi autem uxoremque charam accedere, & filios parere:
 „ Quare non mortem sane gravem effugies.
 „ Utique locutus, ensē cepit manu robusta
 „ centem, quem scilicet Agelaus abjecerat humi
 „ uum-interfuciebat; quo hunc ad cervicem mediam ferit:
 „ quentis verò ejus caput pulveribus mixtum est.
 „ erpiades porro cantor declinavit fatum atrum
 „ temius; qui utique canebat inter procos ex-necessitate:
 „ etit autem in manibus tenens citharam argutam
 „ ope ad posticum: bisariam verò mente deliberabat;
 „ rum egressus domo, Jovis magni ad aram
 „ ercai sederet fabrefactam, ubi utique multa
 „ rtes Ulyssesque boum femora comburebant;
 „ ad-genua precaretur aggressus Ulyssēm.
 „ autem ei cogitanti visum est satis esse,
 „ nua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 „ ille citharam cavam deposuit humi

- Μετσηγυδὲς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἄργυροῦλου·
 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσκίξας λάβε γούνων,
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον·
 545 Αὐτῷ τοι μεμπόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν αἰοῖν
 Πέφνης, ὅς γε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδω.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν Φρεσὶν οἶμας
 Παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραεΐδειν,
 Ὡς θεῶ· τῷ μὴ με λιλαΐεο δειροτομήσαι.
 350 Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὺς φίλος υἱός,
 Ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὺν δόμον, οὐδὲ χατίζων,
 Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
 Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἑς Τηλεμάχοιο,
 355 Αἴψα δ' ἔδν πατέρα προσηύωνεν ἐγγυδὲς ἔδντα·
 Ἴσχεο, μὴδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτας χαλκῷ·
 Καὶ κήρυκα Μένοντα σάωσομεν, ὅς γε μεν αἰεὶ
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἔδντος·
 Εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε φιλοΐτιος, ἥδ' συμβώτης,
 360 Ἥέ σοι ἀνταβόλησεν ὀρινομένη κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μείδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Πεκτιῶς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 Ἔσο βοῶς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Αἴψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν.
 385 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσκίξας λάβε γούνων,
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί· σὺ δ' ἴσχεο· εἰπὲ δὲ πατρί,
 Μὴ με περισθενέων δηλήσεται δέξι χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων κεχολωμένος· οἱ αἱ ἔκπειρον
 370 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
 Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, ἱπαιδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
 Ὅφρα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἰπῆσθα καὶ ἄλλῳ,
 Ὡς κκοεργίης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων.
 375 Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων, ἔξεσθα θύραζε
 Ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδός,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεός με χρή.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντε.
 Ἐξίσθην δ' ἄρα τῷγε Διδὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν,
 380 Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένῳ αἰσί.
 Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς κατ' ἔδν δόμον, εἰτίς ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζῶδες ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
 Πεπτεῶτας πολλούς· ὅς ἰχθύας, οὐσὶ ἄλιῃς
 385 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 Κύμαθ' ἄλδς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἥελιος φασίην ἐξείλετο θυμὸν·
 Ὡς τότε ἦρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
 390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', εἰδ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
 Ὅφρα ἔπος εἰποιμι, τὸ μοι καταβύμιόν ἐστιν.

Medio inter craterem & solium argenteis-clavis-distinctum :

Ipse autem demum Ulysses aggressusprehendit genua,

Et ipsum precans verbis alatis allocutus est ;

„ Supplex-oro te, Ulysses ; tu verò me respice, & mei miserere :

„ Ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem

„ Interfeceris, qui diis & hominibus cano.

„ Ex-me-ipso doctus sum ; deus verò mihi in mente cantus

„ Omnigenos inievit ; aptus autem sum ad tibi accinendum,

„ Tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

„ Et Telemachus hæc utique diceret, tuus dilectus filius,

„ Quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,

„ Veniebam proci cantaturus inter convivia ;

„ Sed multo plures & potentiores ducebant me vi.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;

Statimque suum patrem alloquebatur prope existentem ;

„ Contine-te, neque omnino hunc infontem vulnera ære :

„ Et præconem Medonta servabimus, qui scilicet me semper

„ Domo in nostra curabat, puer cum-eram :

„ Si jam non ipsum interfecerit Philæti, vel subulcus,

„ Vel tibi is occurrerit ruenti per domum.

Sic dixit : eum verò audivit Medon, prudentia doctus :

Stratus enim jacebat sub folio ; circum autem pellem

Indutus erat bovis recens-excoriatam, vitans fatum atrum.

Statim verò à folio surrexit, citoque exiit bubulam-pellem.

Telemachum autem deinde aggressusprehendit genua,

Et ipsum precans verbis alatis allocutus est ;

„ O chare, ego quidem hic sum : tu verò contine-te, & dic

„ Ne me ferociens lædat acuto ære, (patri ;

„ Virorum procorum causa iratus ; qui ei attondebant

„ Possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc verò subridens allocutus est solers Ulysses ;

„ Bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit & servavit ;

„ Ut noscas in animo, quin dicas etiam alii,

„ Quod maleficio beneficium est longe melius.

„ Sed egressi ex ædibus, sedete foris

„ Ex eade in aulam, tuque & valde-celebris cantor,

„ Dum ego per domum operatus fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti. (tet.

Sedebantque proinde ipsi Jovis magni ad aram,

Undique circumspicientes, eadem expectantes semper.

Circumspectavit verò Ulysses per suam domum, si quis adhuc

Vivus surriperet-se, vitans fatum atrum. (virorum

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine & pulveribus

Collapsos multos ; sicut pisces, quos scilicet piscatores

Cavum in litus, canum extra mare,

Reti extraxerunt multiforo : hi etenim omnes

Undas maris desiderantes in arenis fusi sunt ;

Et horum quidem sol lucens abstulit animam :

Sic tunc utique proci alii super alios fusi erant.

Tum demum Telemachum allocutus est solers Ulysses ;

„ Telemache, etia age, mihi advoca nutricem Eurycleam ;

„ Ut verbum dicam, quod mihi in-animo est.

- "Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῃ ἐπετίθετο πατρί·
 Κινήσας δὲ θύρην, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρη῏ παλαιγενὲς, ἦτε γυναικῶν
 Δμῶν σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετέρων·
 Ἐρχειο· κικλήσκαι σε πατήρ ἱμῶς, ὄφρα τι εἴπῃ.
 "Ὡς ἄρ' ἰφώνησεν· τῇ δ' ἥκτερος ἔπλετο μῦθε.
 "Οἷξεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ καιτακόντων·
 400 Βῆ δ' ἵμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρὸς ἄγεμόνευεν.
 Εὐρεῖν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νεκύεσσιν,
 Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον· ὥς ῥε λείοντα,
 "Ὅς ῥά τε βεβρωκῶς βοδὸς ἔρχεται ἀγραυλοῖο·
 Πᾶν δ' ἦρα οἱ σῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
 405 Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 "Ὡς Ὀδυσσεὺς πεπάλαντο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβαῖ.
 Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἥσπεταν εἰσίδεν αἷμα,
 "Ὅσιν ῥ' ὀλοῦξαι, ἔπει μέγα εἰσίδεν ἔργον·
 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν, ἱεμένην περ.
 410 Καί μιν φωνήσας ἔπει πτερύοντα προσηύδα·
 "Ἐν θυμῷ, γρη῏, χαῖρα, καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀλόλυξ·
 Οὐχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
 Τούσδε δὲ μοῖρ' ἰδάμασσε θεῶν, καὶ εἰχέλαια ἔργα·
 Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 415 Οὐ κακὸν, οὔδ' ἐμὲν ἐσθλόν, ὅτις σφίεας εἰσαφίκετο·
 Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἔπεσπον.
 Ἄλλ' ἔγωγε μοι σὺ γυναικας ἐνὶ μεγάροισι κατάλεξον,
 Αἱ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἰ νηλητεῖς εἰσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω·
 Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 Δμῶαι, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 Εἶριά τε ξαίνειν, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 Τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 Οὔτ' ἐμὲ τίουσσαι, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀΐετο, οὔδ' ἑμὴν
 Σημαίνειν εἶσκεν ἐπὶ δμῶῃσι γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἔγωγε ἱγὼν ἀναβάς ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 Εἶπω σὴ ἀλόχη, τῇ τις θεὰς ὕπνον ἐπῴρεε.
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Μῆπῃ τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξίν,
 Ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δέ' ἐκ μεγάρων βεβήκει,
 Ἀγγελέουσά γυναιξί, καὶ ὀτρυνέουσά νεεσθαι.
 435 Αὐτὰρ δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδ' ἐυβώτην
 Εἰς ἑκαλεσσάμενος, ἔπει πτερύοντα προσηύδα·
 Ἀρχετε νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἠδ' ἐτραπέζας,
 Ἔδαι καὶ σπύγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 Δμῶας ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο,
 Μεσσηγυρ τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἄρκτος αὐλῆς
 Φεινέμεναι ἑξίφουσιν τανυήκεσιν, εἰσὸς κεικασέων
 Ψυχὰς ἐκφέλῃσθε, καὶ ἱκλαλάουσιν· Ἀφροδίτης,

Sic dixit: Telemachus verò dilecto obedivit patri;
 Motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam;
 „Huc jam move-te, anus antiqua, quæ utique mulierum
 „Famularum inspectrix es in sedibus nostris:
 „Veni; vocat te pater meus; ut aliquid dicat.
 Sic utique locutus est: ei autem pennarum-expers fuit verbum.
 Aperuit verò fores sedium habitantibus-commodarum:
 Perrexitque ire; at Telemachus ante præibat.
 Invenit deinde Ulysses inter cæsa cadavera,
 Sanguine & pulvere inquinatum; tanquam leonem,
 Qui scilicet pastus de-bove venit agresti;
 Totum autem ei pectusque, genæque utrinque
 Cruentæ sunt; terribilis verò in vultum aspectu:
 Sic Ulysses inquinatus erat pedes & manus superne.
 Illa autem ubi cadaveraque & immensum inspexit sanguinem,
 Impetum cepit jubilandi, quoniam magnum vidit opus:
 Sed Ulysses cohibuit & retinuit, cupientem licet;
 Et ipsam compellens verbis alatis allocutus est;
 „In animo, anus, gaude, & te contine, neque juba:
 „Non est fas, interfectos super viros gloriari.
 „Hosce verò fatum domuit deorum, & iniqua opera:
 „Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 „Non malum, neque quidem bonum, quicumque ad ipsos per-
 „Quare & ob iniquitates sævum fatum consecuti sunt. (veniret:
 „Sed age, mihi tu mulieres in sedibus recense,
 „Et quæ me parum-honorent, & quæ culpæ-expertes sint.
 Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 „Enimverò ego tibi, fili, veritatem declarabo;
 „Quinquaginta tibi sunt in sedibus mulieres
 „Famulæ; quas quidem opera docuimus operari,
 „Lanasque carpere, & servitutem sustinere:
 „Harum duodecim omnes ad impudentiam processerunt,
 „Neque me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 „Telemachus verò recens quidem adolefcebat, neque ipsum
 „Imperare sinebat famulis mulieribus. (mater
 „Sed age, ego, consensu cœnaculo splendido,
 „Dicam tuæ uxori; cui aliquis deus somnum inmisit.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „Nondum eam excita; tu verò huc die mulieribus,
 „Ut-veniant; quæ scilicet antea indigna machinabantur.
 Sic utique dixit: anus autem per domum exivit,
 Numciatura mulieribus, & hortatura ad-vendendum.
 At ille Telemachum & bubulcum & subulcum
 Ad se vocatos, verbis alatis allocutus est;
 „Incipite nunc cadavera portare, & jube te mulieres:
 „At postea folia perpulchra, & mensas,
 „Aqua & spongiis multiforis purgate.
 „At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 „Famulas eductas è bene-fundata domo,
 „Medio inter tholumque & egregium septum aule,
 „Ferite ensibus longis, donec omnium
 „Animas abstuleritis, & oblitæ fuerint Veneris,

- 445 Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάβρῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἤλθον ἵπτασαι,
 Αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φέρον κατὰ κτενέωνται,
 Καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰδοῦσθ' ἵδασαν εὐερκέος αὐλῆς,
 450 Ἀλλήλασιν ἱείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς
 Αὐτὲς ἐπισπέρχων· ταῖ δ' ἐκφόρον καὶ ἀνέγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἥδ' ἐτραπέζας,
 Τάσσι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάβαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἥδ' ἐσβώτης
 455 Λίξροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 Εὖον· ταῖ δ' ἐφόρον δμῶαί, τίδασαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἅπαν μέγαρον διακοσμήσαντο,
 Δμῶας ἐπαγαγόντες εὐκαθέος μεγάροιο,
 Μεσσηγύς τε δόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς,
 460 Εἴλεον ἐν ζεῖναι, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 Τάων, αἱ δὲ ἐμὴ κεφαλῇ κατ' ἐνείδεα χροῖαν,
 Μητέρι δ' ἡμετέρῃ, παρὰ τε μνηστῆρσιν ἴαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεῶς κυανοπρώροιο
 Κίονος ἐξάψας μεγάλης, περίβαλλε θόλοιο,
 Τυφὸς ἐπενταύσας, μήτις ποσὶν οὐδας ἱκῆται.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι ταυσιόκτεροι, ἥδ' ἐτέλειαι,
 Ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσῆκει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 Αὐλὴν ἱσιέμεναι, συγαρὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 Ὡς αἶγ' ἐξείης κεφαλῆς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσκις
 Δειρήσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιζα θάνοισιν.
 Ἡσπαιρον δὲ πόδαςσι μίνυνθά περ, οὔτε μέλα δῆν.
 Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
 475 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥίνας τε καὶ οὐατε νηλεῖ χαλκῷ
 Τάμνον· μήδεα τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὅμῃ δάσασθαι·
 Χεῖράς τ' ἥδ' ἐ πόδας κόπτον, κεκοτηῖτι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
 Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλειο δὲ ἔργον.
 480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε Φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἷτε θέμον, γρη῏, κακῶν ἥκας, οἷτε δέ μοι πῦρ,
 Ὅφρα θεοῖσιν μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἐνωχθεῖ, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 Πέσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.
 485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλειαν·
 Καὶ δὴ τιτύτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλ' ἔγε τοι χαλκῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἐνείκῳ
 Μῆδ' οὕτω ῥάκεσιν παρυκασμένος εὐρέας ὕμους
 Ἔσπεθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
 490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῦρ νῦν μοι πρότις ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
 Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλειαν,
 Ἠνευγεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆιον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Εὐ διεθείωνσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 495 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀνέβη διὰ δώματα κέλ' Ὀδυσῆος,
 Ἀγγελίσουσα γυνικεῖ, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·

„ Quam scilicet cum procis habebant, miscebanturque clam.
 Sic dixit: mulieres autem confertæ venerunt omnes,
 Graviter lamentantes, uberes lachrymas defundentes.
 Primum quidem cadavera portabant mortua;
 Sub porticu verò deposuerunt bene-septæ aulæ,
 Sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses
 Ipse adurgens: illæ verò exportabant etiam ex-necessitate.
 Cæterum deinde solia perpulchra, & mensas,
 Aqua & spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus & bubulcus & subulcus
 Scopis pavementum affabre structæ domus
 Verrebant; exportabant verò famulæ, posueruntque foris.
 At postquam totam domum ordinarant,
 Famulas eductas è bene-fundata domo,
 Medio inter tholumque & egregium septum aulæ,
 Cogebant in angusto, unde nullo-modo erat effugere.
 Ad hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui;
 „ Non quidem jam pura morte animum auferrem
 „ Harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 „ Matrique meæ; cumque procis concumbebant.
 Sic utique dixit; & funem navis prora-cæruleæ
 Ex-columna nexum magna, circum-jecit tholo,
 Alte extensum, nequa pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulæ-alis, vel columbæ,
 Reti se-impingunt, quod scilicet stabat in fruticeto,
 Septum intrantes; triste autem eas suscepit cubile;
 Sic hæc ordine capita habebant, circum autem omnibus
 Colla laquei erant, ut miserrime morerentur.
 Palpitabant verò pedibus paululum, nequaquam valde diu.
 Educebant porro Melanthium per vestibulumque & aulam;
 Ejus autem naresque & aures sævo ære
 Abscidebant; genitaliaque evulserunt, canibus cruda distribuen-
 Manusque & pedes amputabant, irato animo. (da;
 Hi quidem deinde ubi se-abluerant manusque pedesque,
 Ad Ulysses in-domum iverunt; perfectum autem erat opus.
 Cæterum ille alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam;
 „ Affer sulphur, anus, malonum medelam, afferque mihi ignem,
 „ Ut suffiam domum; tu autem Penelopem
 „ Venire huc jube, cum famulis mulieribus.
 „ Omnes verò hortare ancillas per domum, ut-veniant.
 Eum verò rursus alloquebatur dilecta matrix Euryclea;
 „ Certe jam hæc sane, fili mi, apposite dixisti.
 „ Sed age, tibi lenamque tunicamque, vestimenta afferam:
 „ Neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
 „ Sta in ædibus; indignum nempe foret.
 Eam autem respondens allocutus est solars Ulysses;
 „ Ignis nunc mihi primum in ædibus sist.
 Sic dixit: neque inobsequens fuit. chara nutritrix Eurycles;
 Attulit verò ignem & sulphur: at Ulysses
 Bene suffivit ædes & domum & aulam.
 Anus autem demum ascendit per ædes pulchras Ulyssis,
 Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-veniendum:

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάας μετὰ χειρὶ ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφιέχοντο, καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
 Καὶ κύνας ἀγκαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους,
 500 Χαῖρές τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἔμερος ἦεν
 Κλαυθμοῦ καὶ σοναχῆς· γίνεσκε δ' ἔρα φρεσὶ τίται.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Ε Ψ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Γ Α Σ

Ἰωβόσεις.

Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύος πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τῷ
 πλάνης διωγημάτων ἀνακεφαλαιώσεως, καὶ Ὀδυσσεύος καὶ
 Τηλεμάχου μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

Ψ1. δ' ἀναγνωρίζει πῶσιν ὅν ποτε Πηνελόπεια.

Γρηῆς δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβήσαστο καγχαλόμενα,
 Δισκοῖν ἱέουσα φίλον πῶσιν ἔνδον ἔντα·
 Γόωντα δ' ἱβρώσαντο, πῶδες δ' ὑπερικταίνοντο·
 Στῇ δ' ἔρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ἵφα ἴθαί
 Ὀφθαλμοῖσι τοῖσι, τὰ τ' ἔλδεαι ἡμῖα πάντα·
 Ἥλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἥψι περὶ ἱλὴν·
 Μνηστῆρας δ' ἐκτείνειν ἀγένορας, οἳ ἔνδον οἶκον
 Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιώνοντ' οὐκ οἶδον.
 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
 Ἀφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔντα,
 Καὶ τε χαλιφρονέοντα σκοφροσύνης ἐπέβησαν·
 Οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθαι.
 15 Τίπτε με λωβεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
 Ταῦτα παρὲς ἱέουσα; καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις;
 Ἥδῃος, ὃς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
 Οὐ γάρ πω τοῖόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὦχετ' ἐποψόμενος κακαῖσιον οὐκ ὀνομαστήν.
 20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι, καὶ ἄψ' ἔρχεαι μέγαρόνδε·
 Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἱ μοι ἔασι,
 Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἠγγεῖλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρε,
 Τῷ κε τάχα συγερός μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσσι
 Αὐτὰς ἴσω μεγάρων· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας δνῆεν.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Οὔτι σε λωβεύω, πῆλνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν ται
 Ἥλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
 Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι·
 Τηλέμαχος δ' ἔρα μιν πάλαι ἤδεεν ἔνδον ἔντα,
 30 Ἀλλὰ σκοφροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκλυθεν,
 Ὅφρ' ἀνδρῶν τίεσθαι βίην ὑπερηνόοντων.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχαρα, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
 Γρηῇ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκε·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ δ' ἄγε δῆ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἐνίσπε,
 Εἰ ἐτεδν δὲ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,

verò iverunt ex domo, faciem in manibus habentes.
 quidem deinde circumfundebantur, & salutabant Ulysses,
 & osculabantur amplectentes caputque & humeros,
 & transque prensantes; illum autem dulce desiderium cepit
 fletus & suspirii: cognoscebat verò animo cunctas.

O D Y S S E A E HOMERI XXIII LIBRI

Argumentum.

Agnitio Ulyssis apud uxorem, & erroris narrationum summa;
 & Ulyssis & Telemachi cum domesticis exitus.

Y. Agnoscit maritum suum tandem Penelope.

ANus verò in coenaculum ascendit exultans,
 Hæc dictura dilectum maritum intus esse:
 Genua autem firmiter se movebant, pedesque subsultabant:
 Stetit verò deinde super caput, & ipsam sermone allocuta est;
 „ Surge, Penelope, chara filia; ut videas
 „ Oculis tuis, quæ utique desideras dies omnes:
 „ Venit Ulysses, & domum advenit, serò licet reversus:
 „ Procos autem interfecit eximios, qui utique suam domum
 „ Contristabant, & possessiones comedebant, violabantque filium.
 Illam verò rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Nutrix chara, insanam te dii reddiderunt, qui scilicet possunt
 „ Insipientem facere eum, qui vel prudentissimus sit,
 „ Atque etiam mentis impotentem sapientiæ admovent:
 „ Qui te sane læserunt; antea autem mente integra eras.
 „ Cur me ludibrio-habes, per-tristem animum habentem,
 „ Hæc præter-verum dicens? & ex somno me suscitās
 „ Dulci; qui mihi vinxit charas palpebras complexus?
 „ Nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
 „ Ivit visurus malum-illum non nominandum.
 „ Sed age nunc descende, & retro vade in-domum:
 „ Siquis enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
 „ Hæc veniens nunciasset, & ex somno me suscitasset,
 „ Eo-casu cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
 „ Rursus intra ædes: te verò hac quidem in re senectus tua iura-
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea; (bit.
 „ Nequaquam te ludibrio-habeo, filia chara: sed vere tibi
 „ Venit Ulysses, & domum advenit, sicut dico;
 „ Ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus:
 „ Telemachus verò illum dudum noverat intus esse,
 „ Sed prudentia consilia patris occultabat,
 „ Ut vitorum ulcisceretur violentiam superbiorum.
 Sic dixit: illa autem gavisæ est, & à lecto ubi-profluera-
 Anum complexa est; à palpebris verò lachrymam misit;
 Et ipsam compellans verbis alatis allocuta est;
 „ Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
 „ Si vere jam domum venit, ut dicis,

“Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἱφῆκε,
Μοῦνος ἱὼν, οἱ δ’ αἶν ἀολλέες ἄνδον ἑμῖνον.

Τὴν δ’ αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

40 Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ ζόνον οἷον ἄκουον
κτειμένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὰ θαλάμων ἐυπῆκτων
“Ἡμεῖς ἀτυζόμεναι, σάνιδες δ’ ἔχον εὐ ἀραρυῖαι·
Πρὶν γ’ ἔτε δὴ με εἰς οὐδὲ ἐπὶ μεγέροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τὸν γὰρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.

45 Εὐρον ἔπειτ’ Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν
Ἐσαόβ’· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες,
Καίαντ’ ἐπ’ ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης,
Αἵματι καὶ λύβρῳ πεπαλαγμένον, ὥς τε λέοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ’ αὐλαίῃσι θύρησιν

50 Ἀέροιο· αὐτὰρ δ’ δῶμα θειοῦται περικαλλές,
Πῦρ μέγα καίμενος· σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ’ ἔπευ, ὄφρα σφῶϊν ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον
Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ· ἔπειτα κακὰ πολλὰ πέποσθα.
Νῦν δ’ ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·

55 Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἱφίτας, εὔρε δὲ καὶ σε,
Καὶ παῖδ’ ἐν μεγάροισι· κακῶς δ’ οἷπερ μιν ἔρεζον.
Μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσαστο ὣ ἐνὶ οἴκῳ.

Τὴν δ’ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Μαῖα Φίλη, μή πω μέγ’ ἐπεύχεο καυχαλόωσα·

60 Οἶσθα γὰρ, ὥς κ’ ἀσπασδὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
Πᾶσι, μέλισσα δ’ ἑμοί τε, καὶ υἱεῖ, τὸν τεκέμεσθα·
Ἀλλ’ οὐκ ἔσθ’ ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ τις ἀκονάτων πτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
Ἵβριν ἀγασσάμενος θυμολυγέα, καὶ κακὰ ἔργα·

65 Οὔτινα γὰρ τίσκειν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφείας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ δὲ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὀλῆσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶδες, ὤλετο δ’ αὐτός.

Τὴν δ’ ἡμείβετ’ ἔπειτα Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

70 Τέκνον ἱμὸν, ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἔρκος δόδοντων;
“Ἡ πόσιν ἄνδον ἰόντα παρ’ ἐσχάρῃ, οὐποτ’ ἔφησθα
Οἴκαδ’ ἐλεύσεσθαι; θυμὸς δέ τοι αἶν ἐπίσιος.

Ἀλλ’ ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδέες ἄλλο τι εἶπω,
Οὐλόην· τήν ποτέ μιν εὖς ἤλασε λευκῇ δόδοντι·

75 Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτὴ
Εἰπόμεν’ ἀλλὰ με κείνος ἑλθὼν ἐπὶ μάσκα χερσὶν.
Οὐκ ἔα εἰπόμεναι, πολυῖδρεῖσι νόοιο.

Ἀλλ’ ἔπευ· αὐτὰρ ἑγὼν ἱμέθεν περιδῶσομαι αὐτῆς,
Αἰ κέν σ’ ἐξαπάφω, πτεῖναι μ’ οἰκτίσῃ δαίμων.

80 Τὴν δ’ ἡμείβετ’ ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖα Φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰετιγενετῶν
Δήνεα εἶρυσθαι, μάλα περ πολυῖδριν ἰοῦσαν·
Ἀλλ’ ἐμπης ἴομεν μετὰ παῖδ’ ἱμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
Ἀνδρῶς μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ’ ὅς ἔπεφνεν.

85 “Ὡς φασμένη, κατέβαιν’ ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὀρμαινί, ἣ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι,
Ἡ παρζῶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρα λαβοῦσα.
Ἡ δ’ ἔπειτα εἰσῆλθεν, καὶ ὑπέρβη λείον οὐδὲν,

Quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
 Solus cum-esset; hi verò semper frequentes intus manebant.
 Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 Non vidi, non edocta sum; sed gemitu solū audiebā (constructori
 Eorū-qui-interficiebantur: nos verò in recessu thalamorū bene-
 Sedebamus turbatæ; fores verò nos continebant bene-aptatæ;
 Prius scilicet quam demum me tuus filius à domo vocaret
 Telemachus: hunc enim pater emisit ad vocandum.
 Inveni deinde Ulyssē inter cæsa cadavera
 Stantem; illi verò circum ipsum, solidum pavementum tenentes,
 Jacebant alii super alios: videns tu animo exhilarata fuisses,
 Sanguine & cruore fœdatum, tanquam leonem.
 Nunc hi quidem demum omnes ad atrienses fores
 Conferti: at ille domum suffit perpulchram,
 Igne magno accenso: te verò me emisit ut-vocarem.
 Sed sequere, ut vobismet lætitiæ applicetis
 Ambo charum cor; quoniam mala multa passi estis.
 Nunc verò jam hoc longum desiderium perfectum est:
 Venit quidem ipse vivus in-domum-redux; invenit autem &
 Et filium in ædibus; male verò qui ei faciebant (te,
 Proci, hos omnes ultas est sua in domo.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 Nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exultans;
 Nosti enim, quod gratus in domo appareret
 Omnibus, maxime verò mihiq̃ue, & filio, quem genuimus;
 Sed non est hic sermo verus, sicut dicis:
 Sed aliquis immortalium interfecit procos eximios,
 Injuriam indignatus acerbam, & mala opera:
 Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 Non malum, neque quidem bonum, quicumque ad ipsos perve-
 Ideo ob iniquitates passi sunt malum: at Ulysses (nisset).
 Perdidit longe reditum ab-Achaïa, periitque ipse.
 Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea;
 Filia mea, quale tibi verbum fugit ex-septo dentium?
 Quæ maritum, intus cum est apud focum, nunquam dicis
 Domum esse venturum? animus nempe tibi semper incredulus.
 Sed age tibi & signum manifestum aliud quoddam dicam,
 Cicatricem; quam quondam ei aper infixit albo dente:
 Hanc abluens agnovi; volebam autem tibi ipsa
 Dicere; sed me ille prehensam ad os manibus,
 Non sinebat dicere, solertia mentis.
 Sed sequere; at ego me oppignerabo ipsam,
 Si te decipiam; ut-interficias me miserrima morte.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope;
 Nutrix chara, difficile te deorum sempiternorum
 Consilia scrutari, valde licet multarum-rerum-scientem;
 Sed omnino eamus ad filium meum; ut videam
 Viros procos mortuos, & eum, qui interfecit.
 Sic locuta, descendebat è coenaculo: multa verò ei cor
 Agitabat, an seorsum dilectum maritum interrogaret,
 An astans oscularetur caput & manus prehasas.
 Illa verò postquam ingressa est, & transivit lapideum limen,
 Sedebat

- 90 Ἐξέτ' ὅπειτ' Ὀδυσσεὺς ἱκαντίον, ἐν πυρὶς αἶγῃ,
 Τοίχου τοῦ ἑτέρου· δ' ἔκκα πρὸς κέονα μακρὴν
 ἤεν κατὰ ὁρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴπῃ
 ἰφθίμη παράκειτις, ἔπει' ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦ δ' ἔνεν δὴν ἤεν, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκαται·
 Ὅφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐννοπιδίως ἐσίδεσκειν,
 95 Ἄλλοτε δ' ἀγνώσκειν, κακὰ χροῖ' εἰματ' ἔχπει.
 Τηλέμαχος δ' ἐνέειπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἑταίρῳ·
 Μῆτερ ἱμῆ, δύσμητερ, ἀπηνεία θυμὸν ἔχουσα,
 τίφ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὴν
 ἔρμαιον μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷς;
 100 Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετραῖσι θυμῷ
 Ἀνδρὸς ἀφασαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι λεικοῦσ' ἑταῖ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Σοὶ δ' αἰεὶ κερδίη σεραυτέρῃ ἐστὶ λίθοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 Τέκνον ἱμὲν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθνηκεν·
 Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρείδειν,
 Οὐδ' εἰς ὕπα ἰδέσθαι ἑναντίαν· εἰ δ' ἔτδ' ἐν δὴ
 Ἐξ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἡ μέλα νῦν
 Γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἔσι γὰρ ἡμῖν
 110 Σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῦν περρυμμένα ἴδμεν ἐκ' ἑλλαν.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπει πτερύοντα προσεΐδα.
 Τηλέμαχ', ἦτοι μήτέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔατον·
 Πειράζειν ἔμελλεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἕρπον.
 115 Νῦν δ' ὅττι ῥυπὼν, κακὰ δὲ χροῖ' εἰματὰ εἴμαι,
 Τοῦνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὐκ ὦφει τὸν εἶναι.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἕριον γένηται·
 Καὶ γὰρ τίς ἔ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δῆμῳ,
 Ὡς μὴ πολλοὶ ὥσιν ἀσσητῆρες ὀπίσσω,
 120 Φεῖσθαι, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
 Ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλεος ἀπέκταμεν, οἱ μὲν ἕριον
 Κέρων εἰν Ἰθάκῃ· τῇ σε φράζεσθαι ἔκωγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 Αὐτὸς ταῦτά γε λεῖσσε, πάτερ φίλε· σὺν γὰρ ἕριον
 125 Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τε
 Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσσει καταθυητῶν ἀνθρώπων.
 Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τι φημι
 Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστι.
 Τὸν δ' ἔπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 130 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἕριον·
 Πρῶτα μὲν ἄρ' αὖτε λούσασθα, καὶ ἀμφιέσασθαι χιτῶνας,
 Δμωᾶς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγασθαι εἶμαθ' ἑλῶσθαι·
 Αὐτὰρ βεῖλος ἀοιδῶς, ἔχων φόρμυγγαν λιγέην,
 Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ἀρχηγμοιο,
 135 Ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἑκτὸς ἀκούων,
 Ἦ ἂν ὀδδὼν σείχων, ἢ οἱ περινοιστάουσιν·
 Μὴ πρόθεο κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἕξου γένηται.
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμῖας ἐλθέμεν ἔξω
 Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 Φρασεόμεθ', ὅς, τίς κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίσσῃ.

Sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 Ad-parietem alterum: ille autem ad columnam longam
 Sedebat deorsum tuens, expectans, si quid sibi diceret
 Erimia uxor, postquam vidit oculis.
 Hæc verò tacita diu sedit; stupor verò ei cor invasit:
 Obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
 Aliquando verò non-agnoscebat, mala corpori vestimenta habentē.
 Telemachus autem increpabat, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Mater mea, infelix-mater, immitem animum habens,
 „ Cur sic à-patre separaris? neque apud ipsum
 „ Sedens, verbis percontaris, neque interrogas?
 „ Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo.
 „ Viro absteret, qui ei mala multa perpeffus
 „ Venisset vigesimo anno in patriam terram:
 „ Tibi verò semper cor durius est lapide.
 Ilum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Fili mi, animus mihi in pectoribus stupet; (terrogare;
 „ Neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
 „ Neque in vultum intueri ex-adverso: si autem revera *demum*,
 „ Est Ulysses, & domum venit; certe omnino nos
 „ Cognoscemus alter-alterum & melius; sunt enim nobis
 „ Signa, quæ scilicet & nos abscondita scimus ab aliis.
 Sic dixit: risit verò multa-passus nobilis Ulysses;
 Statimque Telemachum verbis alatis allocutus est;
 „ Telemache, fane matrem in ædibus sine
 „ Tentare me; cito autem cognosces etiam melius.
 „ Nunc verò, quia fordeo, malaque corpori vestimenta indutus
 „ Ideo despiciatui-habet me, & nondum putat ipsum esse. (sum,
 „ Nos verò consultemus, quo-pacto quam optime fiat:
 „ Etenim aliquis, etiam unum virum ubi-interfecit in populo,
 „ Cui non multi sint adjutores pone,
 „ Fugit, cognatisque relictis & patria terra:
 „ Nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
 „ Juvenum in Ithacæ; ideo te consultare jubeo.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Ipse hæc fane videas, pater dilecte; tuum enim optimum
 „ Consilium in hominibus dicunt esse, neque quisquam tecum
 „ Alius vir contenderet mortalium hominum.
 „ Nos verò alacres una sequemur; neque omnino puto *nos*
 „ Fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.
 Ilum autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum:
 „ Primum quidem lavamini, & induimini tunicas,
 „ Famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere:
 „ Cæterum divinus cantor, habens citharam argutam,
 „ Nobis præeat ad lusoriam saltationem,
 „ Ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 „ Vel per viam vadens; vel *ex iis* qui circum-habitant:
 „ Ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 „ Virorum procorum, quam scilicet nos iverimus extra
 „ Agrum in nostrum arboribus-abundantem: illic verò postea
 „ Consistabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

- "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡ δ' ἐπιθόντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 "Ὅπλισεν δὲ γυναῖκες· ἡ δ' εἴλετο θεῖος ἀοιδὸς
 Φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἡμερον ὥρσεν
 145 Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιζοναχίζετο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 "Ἡ μάλα δὴ τις ἔγνημε πολυμνήσῃν βασιλείων·
 150 Σχετλὴν, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 Εἶρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκοιτο.
 "Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ὦ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμῃ ταμῇ λοῦσεν, καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 155 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν, ἡ δὲ χιτῶνα·
 Αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος
 Οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 "Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 Ἴδρις, ὃν ἠφαισος δέδεκεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
 "Ὡς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσπαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 Ἀψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 165 Ἀντίον ἥς ἀλόχου· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Δαιμονίη, περὶ σοὶ γε γυναικῶν ἐηλυτερῶν
 Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 Οὐ μὲν κ' ἄλλη ὥδε γυνὴ τετληῖσι θυμῷ
 Ἀνδρὸς ἀφεισαῖη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 Ἐλθοῖ εἰκοσῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, εἰρήσον λέχος, ὅφρῃ καὶ αὐτὸς
 Λέξομαι· ἡ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Δαιμόνι', οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὐδ' ἀερίζω,
 175 Οὐδὲ λῖν ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', ὅλος ἐησῖα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὶς ἰδὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ εἰρήσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 Ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίησεν·
 Ἐνθα οἱ, ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 Κῶσα, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγεα σιγαλδέντα.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεσθ', κέδν' εἰδυῖαν·
 "ὦ γύναι, ἡ μάλα τούτο ἔπος θυμαλγὸς ἔειπες.
 Τίς δέ μοι ἄλλοις θεῖκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 Καὶ μάλ' ἐπισαμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 Ῥηϊδίως ἰδέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἔν τις ζῶδες βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἡβών,
 Ρεῖτα μετοχλίτσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται·
 Ἐν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἑλαῖης ἕρκος ἐντὸς,
 Ἀκμηνὸς θαλῶν· πάχετος δ' ἦν, ἥύτε κῖνον·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θέλαμον δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσαν
 Πυκνήσῃ

Sic dixit: illi autem ei omnino quidem ausculta-
 runt, & paruerunt.
 Itaque primum quidem lavarunt-se, & induerunt-sibi tunicas:
 Ornatae autem sunt mulieres; sumpsit verò divinus cantor
 Citharam cavam; ipsisque desiderium concitavit
 Cantusque dulcis, & egregiae saltationis.
 His verò magna domus personabat pedibus
 Virorum ludentium, pulchreque cinctarum mulierum.
 Sic autem aliquis dicebat sedes extra audiens;

„ Certe omnino jam aliquis duxit-uxorem multum-ambitam regi-
 „ Improbam, neque sustinuit mariti sui cui-virgo-nupsit, (nam:
 „ Servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic utique aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 At Ulysses magnanimum sua in domo (erant:

Eurynome œconoma lavit & unxit oleo;
 Circumque ipsum pallium jecit & tunicam:
 Cæterum capiti affudit multam pulchritudinem Minerva,
 Majoremque aspectu fecit & crassiores; à capite autem
 Crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis autum circumfundat argento vis
 Peritus, quem Vulcanus docuerit & Pallas Minerva.

Artem omnigenam; pulchra verò opera is perficit:
 Sic quidem huic circumfudit gratiam capitique & humeris.

E balneo verò is egressus est, corpore immortalibus similis;
 Iterum autem deinde resedit in folio, unde surrexerat,

Ex-adverso suæ uxori; & ipsam sermone allocutus est;

„ Infausta, tibi quidem præ mulieribus foemineis
 „ Cor impenetrabile fecerunt Olympias domos habentes:

„ Haud quidem aliis sic mulier obfirmato animo
 „ Viro abfisteret, qui ei mala multa perpeffus.

„ Venisset vigesimo anno in patriam terram.
 „ Sed age mihi, nutrix, sterne lectum; ut & ipse

„ Decumbam; profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.
 Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope;

„ Generose, neque sane quid magni-facio, neque nihili-habeo,
 „ Neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis

„ Ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa. (eras,
 „ Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,

„ Extra bene-fundatum thalamum, quem scilicet ipse fecit:
 „ Illic ei, exposito denso lecto, injicite, ad-cubandum,

„ Pelles, & lanas, & integumenta splendida.
 Sic utique dixit, maritum contans; at Ulysses

Indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem;

„ O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 „ Quis verò mihi allbi posuit lectum? difficile nempe esset

„ Etiam valde scienti; nisi quando deus ipse aggressus
 „ Facile volens poneret alio in loco: (pubescens,

„ Virorum autem haud quisquam vivus mortalis, neque valde
 „ Facile amoliretur; quoniam magnum signum factum est

„ In lecto elaborato; eum autem ego feci, neque quisquam alius.
 „ Arbor erat patula-foliis olivæ septum intra,

„ Vicens, florens; crassa verò erat, tanquam columna:
 „ Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti

„ Dens

Πομπήσιν λαάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔτρεψα·
Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θυράς, πυκινῶς ἑκαμύας.

295 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκασα κόμην τανυφύλλου ἱλαίης·
Κορμὴν δ' ἐκ βίης προταμῶν; ἀμφέξετα χαλαρῇ
Εὖ καὶ ἐπισπένωνας, καὶ ἐπὶ σάβην ἵθυνα,
Ἐμὴν ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτην.

300 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λείχος ἔξουν, ὅσῳ ἑτίλειπε,
Δαιδάλλων χροσὸν τε καὶ ἀργύρεον ἡδ' ἐλέφαντι·
Ἐκ δ' ἐπένυσσε ἱμάτια βόας, Φοίνικι Φαιινόν.
Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφάσκουμαι· οὐδέ τι οἶδα,
Εἴ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐσι, γύναι, λείχος, ἥ τις ἦδη
Ἀνδρῶν ἕλlasse θῆκε, ταμῶν ὑπὲρ πυλμὲν ἱλαίης.

305 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λόγῳ γόνυατα καὶ φίλον ἦτο·
Σήματ' ἀναγνούςθ, τὰ οἱ ἐμπεδὰ πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Διωρῇ βάλλ' Ὀδυσσῇ, κάρη δ' ἔκασ', ἠδὲ προσηύδα·

Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἕλλα μάλιτ'.

310 Ἀνδρῶν πόντος· θεοὶ δ' ὑπαζὺν διζῶν,
Θεὶ νῦν ἐγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένντι
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήρας οὐδὲν ἱαίρειαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τότε χῶος, μηδὲ κέρναι,
Οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ἠδ' ἀγάκητα·

315 Φίλ' γὰρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἐφίρει, μή τις με βροτῶν ἀπάσσοιτ' ἐπίεσσιν
Ἐλίσσω· πολλοὶ γὰρ κακὰ κείδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγονατοῖα,
Ἀνδρῶν παρ' ἀλλοδαπῇ ἱμίγε φιλότῳ καὶ εὐνῇ,

320 Εἰ ἦδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι οἶος Ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἰκύνδε φίλον ἐς πατρίδ' ἐμελλαν·
Τὴν δ' ἦτοι μέλαι βόας ἕρπον ἔργον ἀεικέας·
Τὴν δ' ἔτην οὐ πρόθεον εἰς ἐγκάθεσθαι θυμῷ
Αὐτογῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμῖας ἵκατο πένθος.

325 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέως κατέλεξας·
Ἐδῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὶς ἕλλας ὀκῶπει,
Ἄλλ' οἶσι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἐπὶ δεῦρο κισίτη,
Ἡ νῦν εἰρυτο θυράς πυκινῶς θαλάμοιο,

330 Πείβεις δὲ μοι θυμὸν, ἀπηνεία περ μάλ' ἰόντα.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὕφ' ἱμαρον ὕρσε γὰρ
Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρία, κέδν' εἰδυῖαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοις· φασαίη,
Ὦντε Πρωιδάων εὐαργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ

335 Ραῖσιν ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶν·
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλλες ἠπειρόνδε
Νηχομένοις, πολλὰ δὲ περὶ χροῖ τέτροφον ἔλαον·
Ἀσπασίῳ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητε Φογύντος·
Ὡς ἦρα τῇ ἀσπασίῳ ἦν πότις εὐστροφῶν

340 Διωρῆς δ' αὖτις πάντας ἀφίετο πῆχτε Λευκῇ.
Καὶ νῦν κ' ἰδυρομένοις· φάτην ἰδοδάκτυλος ἦδ' ἔως,
Εἰ μὴ ἔρ' ἕλλ' ἐνέσσει βεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νόντα μὲν ἐν περάτῳ θαλιχὴν σθένος, Ἡῷ δ' αὖτις
Ῥέσσετ' ἐπ' Ὀκεανῷ χροσέρονον, οὐδ' ἔα ἱππεύς

„Densis lapidibus, & bene desuper texti;
 „Conglutinataeque imposui fores, firmiter aptatas.
 „Et tum deinde abscidi comam patulae-folii olivæ;
 „Truncum verò à radice usque profectum circumdolavi ara
 „Bene & scite, & ad perpendicularum exegi,
 „Fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.
 „Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 „Varie-omans eoque & argento & ebore;
 „Inde verò extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 „Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 „An mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jamjam
 „Virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.
 „Ecce dixit: ejus verò ibidem soluta sunt genua & charum cor,
 „Igna agnoscens, quæ ei accurata dixit Ulysses.
 „Lachrymis-fusis autem deinde recta cucurrit, circumque manus
 „Collum jaciebat Ulyssi; caput verò osculata est, & affabatur;
 „Ne mihi, Ulysses, irascere; quoniam in aliis quidē rebus maxime
 „Hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 „Qui nobis inviderunt nos una invicem manentes
 „Pubertate fruitos esse, & senectutis limen attigisse.
 „At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neque indignare,
 „Quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa sum;
 „Semper enim mihi animus in pectoribus charis
 „Horruit, nequis me hominum deciperet verbis
 „Huc-profectus; multi enim malas astutias cogitant.
 „Neque Argiva Helena, è-Jove nata,
 „Viro cum alieno mixta fuisset amore & cubili,
 „Si in-animo-habuiisset, quod ipsam iterum bellicosi filii Achi-
 „Reducturi domum dilectam in patriam erant. (vorum
 „Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 „Noxam verò non ante in suo deposuit animo (gnum;
 „Gravem; ex qua primum & ad nos venit dolor.
 „Nunc verò, quandoquidem jam signa manifeste dixisti
 „Lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 „Sed soli tuque egoque, & ancilla una sola
 „Auctoris, quam mihi dedit pater jam huc proficiscenti,
 „Quæ nobis custodiebat fores compacti thalami;
 „Flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.
 „Ecce dixit: ei autem adhuc magis desiderium excitavit luctus.
 „Ebat verò tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.
 „Tunc autem quando grate terra natantibus apparet,
 „Vorum scilicet Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 „Prodidit, agitatum vento & fluctu vasto;
 „Veni verò effugerunt è cano mari in terram
 „Natantes, multa autem circa corpus accrescit salugo;
 „Isti verò conscenderunt terram, malo evitato:
 „Ecce utique illi gratus erat maritus intuenti:
 „Collo autem nondum omnino removebat brachia candida,
 „Tunc sane lugentibus apparuisset rosea-digitis aurora,
 „Si utique aliud cogitasset dea cæsia-oculis Minerva:
 „Postem quidem in termino longam tenuit, Auroram verò contra
 „Retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, neque sinebat equos
 Jungere

- 245 Ζεύγυυσι δ' ἀκύποδας, Φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθον, οἳ τ' Ἡῷ πῶλοι ἔγουσι.
 Καὶ τέτ' ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 "Ὡ γύναι, οὐ γὰρ πῶ πάντων ἐπὶ πείρατ' ἄεθλον
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὕπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσσι
- 250 Πολλὰς καὶ χαλεπὰς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι.
 "Ὡς γὰρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαιο,
 Ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 Νόσον ἱταίροισιν διζήμενος, ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἀλλ' ἔρχεο, Λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἡδὴ
- 255 ἴππων ὑπὸ γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐνὴ μὲν δὴ σοὶ γε τότ' ἔσσεται, ὅππότε θυμῷ
 Σῶ ἰθέλης· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκίσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
- 260 Ἀλλ' ἐπεὶ ἰφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 Εἴπ' ὄγε μοι τὸν ἄεθλον· ἐπεὶ καὶ ὕπισθεν, (δῖω,)
 Πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐς δαήμεναι οὔτι χέρειον.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις
- 265 Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 Χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἕτε' ἄνωγεν
 Ἑλθεῖν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἑρετμῶν·
 Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν,
- 270 Ἀνέρας, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουτιν·
 Οὐδ' ἄρα τοὶ γ' ἴσασι νέες φοινικοπαρήρους,
 Οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἄριφραδὲς, (οὐδέ σε κεύσω)
 Ὅππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδότης
- 275 Φῆη ἀθηρηλοῖγδ' ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμῶν,
 Ἐρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Ἀρνεῖδν, ταῦρδ' ἄν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 Οἶκαδ' ἀποτείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
- 280 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσι,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνη
 Γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι Φάτο πάντα τελεῖται.
- 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἰ μὲν δὴ γῆρ᾽ ἄν γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσειαι.
 "Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμῃ τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνῇν
- 290 Ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπολαμπομενάων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ εἶδεν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσai,
 Γρηῦς μὲν κεύσασα, πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλος ἡγεμόνευσεν
 Ἐρχομένοις λέχουσδε, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
- 295 Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγούσα, πάλιν κίεν· οἳ μὲν ἔπειτα
 Ἀσπασίῳ Λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἴκοντο.

Iungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum & Phaethonta, qui scilicet Auroram equuli vehunt.
 Et tunc utique suam uxorem allocutus est solers Ulysses;
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 Venimus, sed adhuc in posterum immensus labor erit,
 Multus & difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima dixit Tiresiæ,
 Die illo, quando scilicet descendi domum Orci intra,
 Reditum sociis quærens, & mihi ipsi.
 Quin veni, ad-lectum eamus, uxor, ut & jam
 Somno à dulci delectemur ubi-decubuerimus.
 Cum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 Cubile quidem demum tibi sane tunc erit, quando animo
 Tuo volueris; quia scilicet te dii fecerunt venire
 Ad domum bene-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, & tibi deus injecit animo,
 Dic age mihi hoc certamen; quoniam & postea, (puto,)
 Audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Tunc verò respondens allocutus est solers Ulysses;
 Infausta, cur igitur demum me valde hortans jubes
 Dicere? at ego dicam, neque celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 Gaudeo: quoniam admodum multas hominum ad urbes jussit
 Proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum;
 Donec ad illos pervenero, qui haud norunt mare,
 Viros, neque salibus mixtum cibum comedunt;
 Neque sane hi norunt naves rubras-proris,
 Neque fabrefactos remos, qui utique alæ navibus sunt.
 Signum verò mihi hoc dixit manifestum, (neque te celabo;)
 Quando demum mihi obviam-factus alius viator
 Dixerit me ventilabrum habere super splendido humero;
 Utique tunc me terræ infixio jussit remo,
 Factisque sacris eximiis Neptuno regi,
 Ariete, tauroque, suumque initore verre,
 Domum abire, facereque fidas hecatombas
 Immortalibus diis, qui cælum latum habitant,
 Omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 Lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 Senectute à molli confectum; circum autem populi
 Felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Cum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 I quidem demum senectutem dii perscient meliorem,
 pes tibi deinde malorum effugium fore.
 Hi quidem talia inter se loquebantur.
 Tunc verò Eurynomeque & nutrix instruebant lectum
 Ictu molli, facibus sublucentibus.
 Postquam straverant densum lectum properantes,
 I quidem decubitura retro in-domum ivit;
 Tunc verò Eurynome cubicularia præibat
 Facibus ad-lectum, facem in manibus tenens:
 Ialamum autem ubi-duxerat, retro ivit: illi quidem deinde
 Ictus lecti antiqui ritibus accesserunt.

- 320 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' ευρύτης
 Παῦσαν ἔρ' ἐρχομένοιο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
 Αὐτοὶ δ' ἐνιάζοντο κατὰ μέγαρον σκυῖοντα.
 300 Τὸ δ' ἔπει οὖν φιλόπτης ἐταρπύτην ἱερτινῆς,
 Τερπίστην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντις·
 Ἥ μιν, ὅς' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναῖκας,
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων ἱσορῶς ἀΐδηλον ὄμιλον·
 Οἱ ἴθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας, καὶ ἴφια μῆλα,
 305 Ἐσφαζον· πολλὰς δὲ πίων ἠφύσσετο οἶνος.
 Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσσεύς, ὅσα κῆδε' ἔθηκε
 Ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησε,
 Πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἔρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ὕπτι
 Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι, πάρος καταλέξαι ἔπαυτα.
 310 Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· ἄτὰρ ἔπειτα
 Ἥλ' ὡς Λυτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἱέρουσαν·
 Ἥδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἔπετίσατο ποινῇ
 Ἰφιδίμων ἐτάρων· οὐς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλάμβανεν·
 Ἥδ' ὡς Λίολον ἴκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,
 315 Καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα Φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
 Ἦν, ἀλλὰ μιν αὐτὶς ἀναρπάξασα θυέλλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρειν μέγала σενάχοντα·
 Ἥδ' ὡς Τηλέφυλον Λαιρρυγονίην ἀφίκανεν,
 Οἱ νῆας τ' ὕλασαν καὶ ἑυκνήμιδας ἐταῖρους
 320 Πάντες Ὀδυσσεύς δ' ὅλος ὑπεκφυγε νηὶ μελαινῇ·
 Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
 Ἥδ' ὡς Ἀΐδειω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
 Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίῳ,
 Νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταῖρους,
 325 Μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἔντα·
 Ἥδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἔκουσεν·
 Ὡς θ' ἴκετο πλαγκτὰς πέτραις, δεινὴν τε Χάρυβδι,
 Σκύλλην θ', ἣν οὐ πάποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἔλυξαν·
 Ἥδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπιφνον ἐταῖροι·
 330 Ἥδ' ὡς νῆα βοῇν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἰσθλαὶ ἐταῖροι
 Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἔλυξεν·
 Ὡς θ' ἴκετ' Ὀγυγίην νῆσον, Νύμφην τε Καλυψῶ,
 Ἥ δ' ἣ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 335 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἦδ' ἔφασι
 Θήσαιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμᾶτα πάντα·
 Ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν·
 Ἥδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Οἱ δ' ἣ μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὡς, τιμήσαντο,
 340 Καὶ πέμψαν σὺν νηὶ Φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλας, ἱσθιῆτά τε δόντας·
 Τοῦτ' ἔρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
 Λυσιμαλῆς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
 Ἥ δ' αὐτ' ἔλλ' ἐνέησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 345 Ὅππότε δ' ἦ Ὀδυσῆα ἔελπετο, ὃν κατὰ θυμὸν,
 Εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι, ἦδ' αὖ ὕπνου,
 Αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
 ὤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φθῶς φέρῃ· ὥρτο δ' Ὀδυσσεύς

At Telemachus & bubulcus & subulcus
 Cessare-fecerunt à-saltatione pedes, cessareque fecerunt mulie-
 ri verò cubabant per aedes obscuras. (res;
 Ille autem postquam amore delectati sunt desiderabili,
 Delectabantur sermonibus, secum invicem confabulantes;
 Illa quidem, quot in aedibus sustinuerat nobilissima mulierum,
 Virorum procorum inspiciens perniciosum coetum;
 Qui sui gratia multa, boves, & pingua pecora,
 Mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.
 At generosus Ulysses, quot dolores intulerat (rat.
 Hominibus, & quaecunque ipse ærumnis-conflictatus exantlavo-
 Omnia dicebat; illa verò delectabatur audiens; neque ei somnus
 Incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.
 Accipit autem, quomodo primum Ciconas domuit; at postea
 Venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:
 Et quot Cyclops fecit, & quomodo exegit poenam
 Ob fortes socios, quos comedeat is neque miserabatur:
 Utque ad Æolum venisset, qui ipsum lubens suscepit,
 Et dimittebat; nondum verò fatale dilectam in patriam perve-
 Erat; sed ipsum rursus abreptum procella (nito
 Pontum in piscosum tulit valde gementem:
 Et quomodo Telepylum Læstrygoniam advenit,
 Qui navesque perdiderunt & bene-ocreatos socios
 Omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:
 Et Circes enarravit dolum & varium-artificium:
 Et quomodo Orci domum adit squalidam,
 Animam consulturus Thebani Tiresiæ,
 Navi multis-transfris-instructa; & aspexit omnes socios,
 Matremque, quæ ipsum peperit, & nutritivum parvulus cum-esset:
 Et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit:
 Quomodoque venit ad erraticas petras, horrendamque Charybdis,
 Scyllamque, quam nondum unquam illæsi viri effugerunt:
 Utque Solis boves interfecerunt socii:
 Utque navem velocem percussit ardenti fulmine
 Jupiter altitonans; perieruntque eximii socii
 Omnes pariter; ipse verò mala fata effugit:
 Quomodoque advenit Ogygiam insulam, Nymphamque Calypso,
 Quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse,
 In specubus cavis, & alebat, atque dicebat
 Reddituram se cum immortalē & senectutis-expertem dies omnes;
 Sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat:
 Et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpeffus,
 Qui sane ipsum ex corde, deum veluti, honoraverunt,
 Et dimiserunt cum navi dilectam in patriam terram,
 Ereque, auroque affatim, vestituque datis:
 Hoc sane ultimum dixit verbum, quando cum dulcis somnus
 Membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.
 Diversa autem ex parte aliud cogitavit dea cæcia-oculis Minervas
 Quando demum scilicet Ulyssem putabat, suo in animo,
 Concubitu suæ uxoris oblectatum esse, atque etiam somnos
 Itatim ab Oceano aureo-solio Anxoram
 Excitavit, ut hominibus lucem ferret; surrexit verò Ulysses
 Cubili

- Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῃ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 350 Ὡ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεν' ἀέθλων
 Ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἰθάδ' ἐμὲν πολυκηδέα νόσον
 Κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θροῖ' ἄλλοι
 Ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος πατρὸς.
 Ἦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκήμεν' εὐνὴν,
 355 Κτήματα μὲν, τὰ μοι ἐστὶ, κομιζέμεν ἐν μεγάροισι·
 Μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφιάλοι κατέκειραν,
 Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληίσσομαι, ἕλλα δ' Ἀχαιοὶ
 Δύσσοι, εἰσέκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρῳ ἔπειμι,
 360 Ὀφόμενος πατέρ' ἱσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
 Σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἰούσῃ·
 Αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι·
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
 Εἰς ὑπερῷ' ἀναβάσσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 365 Ἦσθαι, μὴδὲ τινα προτίσσεο, μὴδ' ἐρέεινε.
 Ἦ ἴα, καὶ ἅμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
 Ὄρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συμβώτην,
 Πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἱέεσθαι.
 Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν· ἰδωρήσσοντο δὲ χαλκῷ.
 370 Ὀἶξεν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἔρ' Ἀθήνη
 Νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Η Σ Ω.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐκθέσεις.

Τ Α' Σ τῶν μνηστῆρων ψυχὰς Ἑρμῆς εἰς αἴθου κατὰγει· καὶ
 ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεὺς γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα
 Λαέρτην· καὶ ταραχὴν τοῖς Ἰθακησίοις γεγεννημένην ἐπὶ τῇ
 τῶν μνηστῆρων ἀναίρεσει Ἀθηνᾶ διακωλύει.

Ω, δ' Ὀδυσσεὺς σὺν πατρὶ καὶ υἱεὶ μάρνατ' Ἀχαιοῖς.

- Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἑξεκαλεῖτο
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
 Καλὴν, χρυτεῖν, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 5 Τῇ δ' ἄγε κινήσας· ταῖ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἀντροῦ θεσπεσίοιο
 Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 Ὀρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
 Ὡς αἰ τετριγυῖται ἅμ' ἦϊσαν· ἦρχε δ' ἕρα σφιν
 10 Ἑρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
 Πὰρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε βοᾶς καὶ λευκάδα πέτρην,
 Ἦδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας, καὶ δῆμον Ὀνειρώων,
 Ἦϊσαν· αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὴν λειμῶνα,
 Ἐνθα τε ναίουσι ψυχὰς, εἰδῶλα καμόντων.
 15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πάτροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,

Cubili ex molli; uxori autem verbum mandabat;
 „ O uxor, jam quidem multis satiati sumus certaminibus
 „ Ambo: tu quidem hic meum ærumnosum reditum
 „ Deslens; at me Jupiter doloribus, & dii alii,
 „ Properantem detinebant mea à patria terra:
 „ Nunc verò postquam ambo ad desiderabile venimus cubile,
 „ Possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus;
 „ Pecora autem, quæ mihi proci superbi consumpserunt,
 „ Multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
 „ Dabunt, donec omnia inpleverint stabula.
 „ Sed sane ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
 „ Visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet: (ciscor,
 „ Tibi autem, uxor, hæc mando, prudens licet sis;
 „ Statim enim fama ibit simul cum sole orto
 „ Virorum procorum, quos interfeci in ædibus;
 „ In coenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
 „ Sede, neque quenquam respice, neque interroga.
 Dixit utique, & circum humeros induit sibi arma pulchra:
 Incitavit autem Telemachum & bubulcum & subulcum,
 Omnesque arma jussit martia manibus sibi-sumere.
 Hi verò ei non inobsequentes fuerunt: armabant autem se ære:
 Aperuerunt verò fores, exhibantque; præibat autem Ulysses.
 Jamjam quidem lux erat super terram: illos autem Minerva
 Caligine coopertos cito eduxit ex urbe.

O D Y S S E Æ HOMERI XXIV. LIBRI

Argumentum.

PROcorum animas Mercurius ad inferos deducit: Et agnitio
 Ulyssis fit ad patrem Laërtem. Et turbam Ithacensibus
 factam ob procorum cædem Minerva compefcit.

Ω. Ulysses cum patre & filio pugnat Achivis.

MERcurius autem animas Cyllenius evocabat
 Virorum procorum; habebat verò virgam in manibus
 Pulchram, auream; qua scilicet hominum oculos mulcet,
 Quorum vult; contra verò & dormientes suscitatur;
 Hac utique docebat commotas; illæ verò stridentes sequebantur.
 Sicut autem quando vespertilliones in secessu antri divini
 Stridentes volant, postquam aliquis exciderit
 Serie ex petra; sibi autem invicem adhærescunt:
 Sic illæ stridentes una ibant: præibat verò ipsis
 Mercurius alienus-à malo, per squelidas vias.
 Præteribant autem Oceanique fluctus & Leucada petram;
 Et Solis portas, & populum Somniorum,
 Præteribant: statimque pervenerunt in herbosum pratum,
 Ubi scilicet habitant animæ, simulachra defunctorum.
 Invenerunt autem animam Pelidæ Achillis,
 Et Patrocli, & eximii Antilochl.

- Ἀΐαντες δ'· ἐς ἑρίδας ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 τῶν ἑλλάνων Δαναῶν, μετ' ἐμύκονα Πηλεΐωνα.
 "Ὡς οἱ μὲν περὶ κείμενον ὁμίλειον· ἀγχιμόλῃ δὲ
 20 ἥλυσ' ἐπὶ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
 Ἀχινυμένη· περὶ δ' ἔλλακε ἀγυγέρας, ὅσσαι ἔρ' αὐτῷ
 οἶκον ἐν Ἀλγίστοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Τὸν προτέρη ψυχὴν προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
 Ἀτρεΐδην, πέρι μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραῦντι
 25 Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἡμάτε πάντα·
 οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἔκαστος,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε πάσχομεν ἔλγος Ἀχαιοί.
 Ἡ γὰρ ἦρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε
 μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
 30 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἔκαστος,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπείν·
 τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοί,
 ἠδὲ καὶ σὴ παιδὶ μέγα κλῆος ἦρα ὀπίσσω·
 Νῦν δ' ἦρα σ' οἰκτίσῃ θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳμαι.
 35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδου·
 "Ὀλβιε Πηλῆος υἱά, θεοῖς ἐπιαίκεα Ἀχιλλεῦ,
 "Ὅς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἔλλοι
 κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱες ἡμεῖς,
 μαρνάμενοι περὶ σείο· σὺ δὲ σροφάλλῃγυι κενίης
 40 Κεῖσο μέγας μεγαλωσῖ, λελασμένος ἱπποσυνάν.
 Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμῶν ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
 Πλαυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπτι παῦσεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνεΐκαμεν ἐκ πολέμοιο,
 Κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροὰ καλὴν,
 45 Τῷ καὶ τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
 Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας.
 Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃσ' Ἀλφειῖν,
 Ἀγγελίης ἔλυσσεν· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον βράκει
 Θεσπεσίη· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
 50 Καὶ νῦν ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰ μὴ ἄνῃρ κατέρυκε, παλαιά τε, πολλὰ τε εἰδὸς,
 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόθεν ἄριση φαίνεται βουλή·
 "Ὅς σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ἔσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦραι Ἀχαιῶν·
 55 Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτῃσ' Ἀλφειῖν,
 Ἐρχεται, οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντίβωσκ.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίσιο γέροντος,
 οἴκτρ' ὀλοφυρδόμεναι, περὶ δ' ἔμβροτα εἴματα ἔσσαν.
 60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ,
 Θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
 Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
 Ἐπὶ δὲ καὶ δέκα μὲν σε δμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας
 Κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ, ἐνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
 65 Οὐτω καὶ δεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
 Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πύονα, καὶ ἔλκεας βοῶς.
 Καίειο δ' ἔν τ' ἐσθίητι θιόν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
 Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἦντες Ἀχαιοὶ

Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
 Cæterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Sic hi quidem circa illum versabantur: prope verò
 Advenit anima Agamemnonis Atridæ
 Dolens; circum autem aliæ congregatæ erant, quotquot una-cum
 Domo in Ægisthi mortui sunt, & fatum oppetierunt. (ipso
 Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ;
 Atride, supra quidem te putabamus Jovi gaudenti-fulmine
 Viros heroes charum esse diebus omnibus;
 Quoniam multisque & fortibus imperabas,
 Populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
 Profecto utique & tibi primum affore decernebatur
 Parca perniciofa, quam nemo evitat, qui natus sit.
 Ut debuisti honore fruitus, quo scilicet imperabas,
 Populo in Trojanorum mortem & fatum obire:
 Ita tibi sepulchrum quidem fecissent omnes Achivi,
 Atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in posterum:
 Nunc autem sane te miserrima morte fatale erat corripi.
 Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ;
 Felix Pelci fili, diis assimilis Achilles,
 Qui mortuus es in Troja, longe-ab Argo: circum verò te alii
 Interficiebantur Trojanorum & Achivorum filii optimi,
 Pugnantes de te; tu autem in vortice pulveris
 Jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
 Nos verò toto die pugnabamus, neque omnino
 Cessavisse-mus à-bello, nisi Jupiter turbine cessare-fecisset.
 At postquam te ad naves portaveramus ex bello,
 Deposuimus in lectis, purgato corpore pulchro,
 Aquaque calida & unguento: multas verò te circum
 Lachrymas calidas fundebant Danaï, tondebantque sibi crines.
 Mater autem ex mari venit cum immortalibus *deabus* marinis
 Nuntium audiens; clamor verò super mare excitatus est
 Immenfus; subtus autem tremor cepit omnes Achivos:
 Et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
 Nisi vitæ detinuisse, antiquaque, multaque doctus,
 Nestor, cujus & antea optimum ostendebatur consilium:
 Qui ipsis recte-sentiens concionatus est, & dixit;
 Continete-vos, Argivi, ne fugite, filii Achivorum:
 Mater ex mari hæc cum immortalibus *deabus* marinis,
 Ventura est, suo filio mortuo occursura.
 Sic dixit: continebant autem se à fuga magnanimi Achivi.
 Circum verò te steterunt filiae marini senis, (induerunt;
 Miserabiliter lamentantes; circum autem immortales vestes tibi
 Musæ verò novem omnes, alternantes voce pulchra,
 Lugebant: tunc neminem absque-lachrymis utique vidisses
 Argivorum: usque-adeo enim increbuit Musa canora.
 Septem autem & decem quidem te pariter noctesque & dies,
 Flebamus immortalesque dii, mortalesque homines;
 Octava-&-decima autem dedimus igni; multas verò circa te
 Oves jugulavimus valde pingues, & camuras-cornibus boves.
 Cremabaris autem in vestitu deorum, & unguento multo,
 Et melle dulci: multi verò heroes Achivi

- Τεύχεσιν ἔβρωσαντο πυρὴν περὶ καιομένοις,
 70 Πεζοὶ δ' ἰππῆές τε· πολὺς δ' ὀδυρομένης δάμνη.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἄγε σε φάτις ἤνυσεν Ἥφαιστος,
 ἥϊθεν δὴ τοι λέγομεν λεῦκ' ὄρε', Ἀχιλλεῦ,
 Οἶνόν ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 Χρῦσειν ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 Φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστος·
 ἔν τ' αὖ τοι κεῖται λεῦκ' ὄρεα, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Μίγδα δὲ, Πηλεΐδῃ Μενoitιάδῃ θανόντος·
 Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίς ἀπάντων
 Τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 Χεύσμεν Ἀργείων ἱερὸς κρατὶς αἰχμητῶν,
 Ἀκτὴ ἐπὶ προυχούσῃ, ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλησπόντῃ·
 ὧς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνης ἀνδράσιν εἴη
 Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ', αἰτήσασα θεοῦς, περικαλλὲς ἔειπε
 Θῆκε μέσῃ ἐν ἀγῶνι κρισηέσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδ' ἂν μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησεν
 Ἠρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 Ζώνονταί τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονταί κ' ἔσθλα·
 90 Ἀλλὰ καὶ κτεῖνα μάστιγα ἰδὼν ἐτεθήκε θυμῷ,
 Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλὲς ἔειπε,
 Ἀργυροπέξα θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 ὧς εὖ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι κτεῖ
 Πάντας ἐκ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεσθαι ἰσθλόν, Ἀχιλλεῦ·
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τί τέδ' ἦδος, ἔπειθ' ἐπὶ πόλεμον τολύπευσας;
 ἔν νῶρ' ἂν γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ἔλεθρον,
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, καὶ οὐλομένης Ἀλόχοιο.
 ὧς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 Ψυχὰς μνηστῆρων κατάγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 Τῷ δ' ἔρα θαμβήσαντ' ἰδὼς κίον, ὡς ἰσιδέσθην·
 ἔγνω δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
 Παῖδα Μελαγχόου, τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ἔειπεν γάρ οἱ ἔην, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖον.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδου·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 Πάντες κεκριμένοι καὶ δμῆλικες; οὐδὲ κεν ἄλλος
 Κρινάμενος λείπεται κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἄριστους.
 Ἡ ὑμῖν ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἰδάμασσαν,
 110 Ὅρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 Ἡ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ,
 Βοῦς περιταμνομένους ἡδ' οἶζον πάσα καλὰ;
 Ἦδ' ἐπὶ πτόλιος μαχευόμενοι ἡδ' ἑταρῶν;
 Εἰπέ μοι εἰρομένη· ξείνος δὲ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε κτεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
 Ὀτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ὑπασθαι, ἐυσσέλμων ἐπὶ νηῶν;
 Μηνὶ δ' ἔρ' οὐλοῦν πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 Σπουδῇ παρπεπιόβντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀμφιμέδωντος·

Ἀτρεΐδου.

„ *Cum*-armis agitarunt-se circa pyram ardentis,
 „ *Peditesque* equitesque; *Ingens* autem strepitus ortus est.
 „ Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 „ Mane utique tibi colligebamus alba ossa, Achilles,
 „ Vino in puro & unguento: dedit autem mater
 „ Auream amphoram, Bacchi verò donum
 „ Dicebat esse; opus autem inclyti Vulcani:
 „ In hac tibi jacent alba ossa, illustris Achilles;
 „ Promiscueque, Patrocli Menœtiadæ mortui:
 „ Separatim verò, Antilochi, quem maxime honorabas omnium
 „ Aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 „ Circum hæc autem postea magnum & insignem tumulum
 „ Congessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 „ Littore in prominenti, ad latum Hellepontum,
 „ Ut longe-conspicius ex ponto viris esset
 „ Iis, qui nunc nati sunt, & qui in futurum erunt.
 „ Mater autem, diis rogatis, perpulchra certamina
 „ Posuit medio in circo optimatibus Achivorum.
 „ Jamjam quidem multorum funeri virorum interfuit
 „ Heroum, quodocumque *fit ut* mortuo rege
 „ Cinganturque juvenes, & parent certamina;
 „ Sed illa maxime conspicatus mirabar animo,
 „ Qualia super te deposuit dea perpulchra certamina,
 „ Argentea-pedibus Thetis: valde enim charus eras diis.
 „ Sic tu quidem neque mortuus nomen perdidisti, sed tibi *sem-*
 „ Omnes apud homines gloria erit eximia, Achilles. *(per*
 „ At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 „ In reditu enim mihi Jupiter molitus est grave exitium,
 „ Ægisthi sub manibus, & perditæ uxoris.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 „ Prope autem ipsos venit internuncius Argicida,
 „ Animas procorum deducens, ab Ulyssæ domitorum:
 „ Illi verò proinde attoniti recti iverunt, ut intuiti sunt:
 „ Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 „ Filium Melanthii, inclytum Amphimedontem;
 „ Hospes enim ei erat, in Ithaca sedes habitans.
 „ Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 „ Amphimedon, quid passis obscuram terram subiistis,
 „ Omnes selecti & cœtanei? neque alius *sc*
 „ Habito-delectu elegisset per urbem viros optimos.
 „ Num vos in navibus Neptunus domuit,
 „ Excitatis sævis ventis & fluctibus ingentibus?
 „ An alicubi hostiles viri multarunt in terra,
 „ Boves prædantes & ovium greges pulchros?
 „ An de urbe pugnantes occubuiistis, & mulieribus?
 „ Dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor me esse.
 „ An non meministi, quando illuc veni ad vestram domum,
 „ Hortaturus Ulyssæ, cum deo-pari Menelao, *(bus?*
 „ Ad Ilium una ut-comitaretur, bene-transitris-instructis in navi.
 „ Mense autem deinde toto omnem transivimus latum pontum,
 „ Ubi vix tandem persuasissimus Ulyssæ urbium-vastatori.
 „ Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis;

- Ἀτρεΐδῃ κύδιζε, ἕναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Μέμνημαι τὰ δὲ πάντα, καὶ ἄτρεκέως καταλέξω
 Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἶον ἐτύχη.
 Μνώμεθ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
- 125 Ἡ δ' οὐδ' ἠρνεῖτο συγερὸν γάμον, οὐτ' ἐτελεύτα,
 Ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν·
 Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἕλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
 Στῆσαμένη μέγαν ἰζὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἔφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε·
- 130 Κούροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσὶκε φᾶρος
 Ἐκταλέσω, (μὴ μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,)·
 Ἀαίρτη ἥρωϊ τρυφήϊον, εἰσῶτε κέν μιν
 Μοῖρ' ὀλοὴ κατέλῃ τινη λευγὸς θανάτοιο·
- 135 Μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,
 Αἴκειν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπικεῖβετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα κεν ἡματιῇ μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰζὺν,
 Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραβέιτο.
- 140 Ὡς τριέτες μὲν ἔλθε δόλῳ, καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἰπὴλυθον ὄραι,
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πᾶλλ' ἐτελέσθη·
 Καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδη,
 Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφύρομεν ἀγλαὸν ἰζὺν.
- 145 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἔβελους, ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ φᾶρος ἐξείξεν, ὑφῆνασα μέγαν ἰζὺν,
 Πλύνασ' ἡελίῳ ἐναλίγκιον, ἥ δὲ σελήνῃ·
 Καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσσεὺς κακὸς ποδὲν ἦγαγε δαίμων
 Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατιῇ, ὅθι δώματα νῆε συβώτης·
- 150 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεοῖο,
 Ἐκ Πύλου ἡμαθδέντος ἰδὼν σὺν νηϊ μελαίνῃ·
 Τὰ δὲ μνηστῆραιν θάνατον κακὸν ἄρτυναντε,
 Ἴκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτὸν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 Ἦγερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευε·
- 155 Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 Πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἥ δὲ γέροντι,
 Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔζε.
 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γινῶναι τὸν ἰόντα,
 Ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
- 160 Ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἥ δὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ δ' ὅτῳ μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἰοῖσι
 Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγυόχοιο,
 Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλίᾳ τεύχε' αἰείρας,
- 165 Ἔς θάλαμον κατέθηκε, καὶ ἐκλήϊσσαν ὀχῆας·
 Αὐτὰρ δ' ἦν ἔλοχον πολυκερδείησιν ἔνωγε
 Τόξων μνηστῆρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχήν.
 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κραττοροῖο βιοῖο
- 170 Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἤμεν·
 Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἴκωναν Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον,
 Ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλήρομεν ἐπείσσει,

„ At ride, gloriosissime, rex virorum Agamemnon,
 „ Memini hæc omnia, & accurate enarrabo
 „ Nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 „ Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 „ Hæc autem neque negabat odiosas nuptias, neque perficiebat,
 „ Nobis meditans mortem & fatum atrum:
 „ Sed dolum hunc alium in mente excogitavit;
 „ Exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 „ Subtilem & immensam: statim autem inter nos dixit;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manete urgentes licet meas nuptias, donec vestimentum
 „ Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,)
 „ Laerti heroi sepulchrale; in-tempus quo ipsum
 „ Fatum perniciosam corripuerit perennis mortis:
 „ Nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 „ Si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
 „ Sic dixit: nobis verò persuasus est animus generosus.
 „ Tunc interdum quidem texebat magnam telam,
 „ Noctu autem dissolvebat, postquam facies adhibuerat.
 „ Sic triennium quidem latebat dolo, & persuadebat Achivis:
 „ Sed quando quartus venit annus, & advenerunt horæ,
 „ Mensibus exeuntibus, diesque multi circumacti sunt;
 „ Utique tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certe norat;
 „ Et ipsam dissolventem invenimus egregiam telam.
 „ Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 „ Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 „ Et laverat, Soli similem, vel Lunæ; (lam,
 „ Tunc demum Ulysses malus alicunde duxit deus
 „ Agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus:
 „ Illuc venit charus filius Ulyssis divini,
 „ Ex Pylo arenosa reversus cum navi nigra:
 „ Hi verò procis mortem malam moliti,
 „ Venerunt ad urbem inclytam; sane Ulysses
 „ Posterior, at Telemachus ante præibat:
 „ Illum verò subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 „ Mendico misero similem, & seni, (dutus erat,
 „ Baculo innitentem; turpia autem circum corpus vestimenta in-
 „ Neque quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse,
 „ Ubi derepente se-ostendit, neque qui majores-natu erant;
 „ Sed verbisque malis incessimus & iestibus.
 „ At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 „ Percussus & objurgatus, patienti animo:
 „ Sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens Ægiocli;
 „ Cum quidem Telemacho perpulchra arma sublata
 „ In thalamum deposuit, & obdidit pessulos.
 „ At ipse suam uxorem multo-astu jussit
 „ Arcum procis ponere, canumque feram,
 „ Nobis infortunatis certamina, & cædis principium,
 „ Neque quisquam nostrum poterat validi arcus
 „ Nervum intendere; valde autem impares eramus:
 „ Sed quando in manus pervenit Ulyssis magnus arcus;
 „ Tunc nos quidem omnes increpabamus verbis-subulcum &
 „ Arcum

- Τόξον μὴ ὀρμεναι, μὴδ' εἰ μάλα πᾶλλ' ἀγχαίσι·
 Τηλέμαχος δέ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευεν·
 175 Αὐτὰρ ὁ δεικτο χεῖρὶ πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ῥυιδίως δ' ἐτάνυσσε βίδν, διὰ δ' ἦκε σιδήρεν.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰὼν, ταχέως δ' ἐκχεύατ' ἱερὸς,
 Δειδν παπταίνων· βᾶλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀλλοις ἐφίει βέλεα ζονόεντα,
 180 ἄντε τιτυκόμενος· τοῖ δ' ἀγχιζίνου ἔπειτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφι βεῶν ἐπιτάφροτος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶματ' ἐπισκόμενοι μένει σφῶ,
 Κτεῖνον ἐπισροφάδην· τῶν δὲ ζόνος ἔρρυτ' ἀεικῆς,
 Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἔπταν αἵματι βύεν.
 185 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγήμεμνον, ἀπυλόμεν', ἔν ἐτι καὶ νῦν
 Σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δῶμαδ' ἐκάζου,
 Οἳ κ' ἀκονίσαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 Κκτῆμενοι γράσιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 190 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδης·
 Ὀλβιε Λαέρτασ παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἡ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσω ἄποιτιν.
 Ὡς ἀγαθὰ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελόπειῃ,
 Κούρῃ Ἰκαρίου, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 195 Ἄνδρες κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 Ἡς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδῇ
 Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελόπειῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κόурη κακὰ μήστο ἔργα,
 Κουριδίον κτείνασα πόσιν· συγερῇ δὲ ἀοιδῇ
 200 Ἔσσετ' ἐκ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὕπασσι
 Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἢ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Ἐσάϊτ' εἰν αἰῶδο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵασι
 205 Καλὸν Λαέρτασ τετυγμένον, ἔν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν·
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἦεν, περὶ δὲ κλισίον βέε πάντα,
 Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἱκανὸν ἠδὲ ἵανον
 Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 210 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἥ ῥα γέροντε
 Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐκ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἐνὸ Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἷϊ μῦθον ἔειπεν·
 Ὅττι μὲν νῦν ἔλθεται εὐκτίμενον δόμον εἶσα·
 Δεῖπνον δ' αἶψα σὺν ἱερεύσκετε, θεοὺς ἔμενος·
 215 Αὐτὰρ ἐγὼ πατὴρ πειρήσομαι ἡμετέρῳ,
 Αἶκ' ἔμ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεσθαι ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥέ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἰόντω.
 Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἀρήια τεύχε' ἔδωκεν.
 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε βοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 220 Ἀσσοῦ ἱέν πολυκάρπου ἀλωῆς, περὶ τῇσιν·
 Οὐδ' εὖρεν Δολίον, μέγαν ἔρχετον ἰσκαταβαίνων,
 Οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἷων· ἀλλ' ἦκε τοίγε
 Αἰμασιδὲς λέγοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἱερὸς,
 Ὡχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον ὠδὸν ἡγαμένευσεν.

„ Arcum ne daret, neque si valde multa *is* diceret;
 „ Telemachus verò eum solus hortans jussit:
 „ At ipse accepit manu multa-passus nobilis Ulysses;
 „ Facileque tetendit arcu, misitque *sagittam* per ferrum. (gittas,
 „ Stetit autè deinde super limen profectus, velocisque effudit sa-
 „ Horrendum circumspectans; percussit verò Antinoum regem.
 „ At postea aliis immittebat tela luctuosa,
 „ Ex-adverso collimans; illi verò conferti cadebant.
 „ Manifestum autem erat, quòd aliquis ipsis deorum adjutor esset:
 „ Statim enim per aedes sequentes impetum suum, (scelus,
 „ Interficiebant quaquaversum: illorum verò gemitus oriebatur
 „ Capitibus percussis; pavementi autem totum sanguine undabat.
 „ Sic nos, Agamemnon, perimus; quorum adhuc etiam nunc
 „ Corpora neglecta jacent in sedibus Ulyssis.
 „ Nondum enim sciunt amici in aedibus cujusque,
 „ Qui abluto atro tabo ex vulneribus,
 „ Depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.
 „ Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ;
 „ Felix Laertæ fili, solers Ulysses;
 „ Profecto utique cum magna virtute potitus es uxore.
 „ Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ,
 „ Filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 „ Viri cui-virgo-nupserat: idè ei gloria nunquam peribit
 „ Suae virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 „ Immortales amabilem prudenti Penelopæ.
 „ Non sicut Tyndari filia mala molita est opera,
 „ Cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa verò cantilena
 „ Erit inter homines; gravemque famam intulit
 „ Fœmineis mulieribus; etiam *et*, quæ bene-morata fuerit.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 „ Stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ. (pervenerunt
 „ Illi autem postquam ex urbe descenderunt, cito utique in pradium
 „ Pulchrum Laertæ cultum, quod scilicet quondam ipse
 „ Laërtes acquisiverat, postquam valde multum laboraverat:
 „ Illic ei domus erat; circumque exedra currebat circumquaque,
 „ In qua comedebant & sedebant & dormiebant
 „ Famuli necessarij, qui ei amica laborabant.
 „ Inerat verò mulier Siculo anus, quæ utique senem
 „ Diligenter curabat in agro, procul ab urbe.
 „ Ibi Ulysses famulis & filio sermonem dixit;
 „ Vos quidem nunc ite in bene-aedificatam domum intro;
 „ In cœnam autem statim porcorum mactate, quicumque opti-
 „ At ego patrem tentabo nostrum, (mus.
 „ An me agnoscat & discernat oculis,
 „ An ignoret, multo tempore seorsum cum-absuerim.
 „ Sic locutus, famulis martia arma dedit.
 „ Illi quidem deinde ad domum celeriter iverunt: at Ulysses
 „ Propius ivit ad abundans-fructibus arboretum, tentare-cogitans;
 „ Neque invenit Dolium, in magnum hortum descendens,
 „ Neque quenquam servorum, neque filiorum; sed sane illi
 „ Sepes collecturi, arboreti ut-essent septum,
 „ Abiverant; at *is* senex viam præibat.

- 225 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὖρεν ἐκτιμένῃ ἐν ἁλῇ,
 Λιγρεῦντα Φυτὸν· ῥυπάντα δὲ ἔξο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικάλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοσῆας
 Κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῆς Ἀλαεῖνων·
 Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕψιν
- 230 Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἄεξεν.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολυτλας Δῖος Ὀδυσσεύς
 Γῆραι τειρόμενον, μέγα δὲ Φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλαστήρην ὄγχυνην κατὰ δάκρυον εἶβε.
 Μερμήριξε δ' ἐπειτα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
- 235 Κύσσει καὶ περιφῦναι ἔδν πατέρ', ἡδὲ ἑκάσῃ
 Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Ἥ πρῶτ' ἔξερέοιτο, ἑκάστῃ τε πειρήσαιτο.
 Ὡς δὲ οἱ Φρονέοντι δούσσατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτον κερτομίσις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
- 240 Τὰ Φρονέων ἰδὺς κίεν αὐτοῦ Δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἦτοι δ' μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν, Φυτὸν ἀμφελάχων,
 Τὸν δὲ παρισάμενος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός·
 ὦ γέρον, οὐκ ἄδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 Ὀρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, οὐδέ τι πάμπαν,
- 245 Οὐ Φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἑλαίῃ,
 Οὐκ ὄγχυν, οὐ πρασίῃ τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἀλλὰ δέ τοι ἔρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνέεις θυμῷ·
 Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμα γῆρας
 Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεις τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἔσται.
- 250 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἕνεκ' οὐ σε κομίζει,
 Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιτρέπει εἰσοράσθαι
 Εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἵοικας.
 Τοιοῦτῳ δὲ ἵοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
- 255 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμολτελευεῖς;
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευτον ἐτήτυμον, ὅφρ' ὦ εἰδῶ,
 Εἰ ἔτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
 Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
- 260 Οὔτι μάλ' ἑρτίφρων· ἐπεὶ αὐτόλμησεν ἑκάσῃ
 Εἰπεῖν, ἡδ' ἐπακοῦσαι ἑμὸν ἔπος, ὡς ἔρέειναι
 Ἀμφὶ ξείνῳ ἑμῷ, εἵπου ζῶει τε καὶ ἴσι,
 Ἥ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδαο δόμοισιν.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἔκουσθαι,
- 265 Ἄνδρα πότ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὔπω τις βροτὸς ἕλλας
 Ξείνων τηλεδαπῶν Φιλίων ἑμὸν ἴκετο δῶμα.
 Εὐχέτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
 Λαέρτην Ἀρμεισιδάην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ.
- 270 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἔγων εὖ ἐξείνισσα,
 Ἐνδυκέως Φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
 Καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώκει·
 Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτά τέλαντα,
 Δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμνέοντα,
- 275 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας

Solum autem patrem invenit bene-culto in arboreto,
Circumfodientem plantam: squalentem autem indutus erat ta-
Scilem, turpem; circum verò crura bubulas (nicam,
Etreas fuitiles ligaverat-sibi, sentium-stricturas vitans;
Chirothecasque super manus, ruborum causa: at superne
Caprinam galeam capite habebat, dolorem auctans.

Hunc autem ut animadvertit multa-passus nobilis Ulysses
Senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem,
Stans utique sub excelsa pyro lachrymam effundebat.

Cogitavit verò deinde in mente & in animo,
Osculari & amplecti suum patrem, & singula
Dicere, quomodo venisset & accessisset ad patriam terram;
An prius interrogaret, singulaque tentaret.
Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
Primum mordacibus verbis tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad eum nobilis Ulysses:
Sane ille quidem deorsum tenens caput, plantam circumfodie-
Eum autem astans alloquebatur illustris filius; (bat;

„ O senex, non imperitia te tenet curandi
„ Hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino,
„ Non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva,
„ Non pyrus, non area tibi sine cultura in horto.
„ Aliud autem tibi dicam; tu verò ne iram induc animo;
„ Ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem
„ Gravem habes, squalisque male, & turpiter indutus es.
„ Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat,
„ Neque quid tibi servile-conspicuum-est intuentibus
„ In forma & statura; regi enim viro similis es.
„ Tali autem similis es, qui postquam laverit comederitque,
„ Debeat dormire molliter; hic enim mos est senum.
„ Sed age mihi hoc dic, & accurate narra,
„ Cujusnam servus es virorum? cuiusnam verò hortum curas?
„ Et mihi hoc dic verò, ut bene sciam,
„ Si revera utique Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit:
„ Ille vir, jam nunc obviam-factus huc venienti,
„ Nequaquam valde sapiens; quoniam non sustinuit singula
„ Dicere, & audire meum verbum, ut interrogabam
„ De hospite meo, an alicubi vivatque & existat,
„ An jam mortuus sit, & in orci ædibus.
„ Edicam enim tibi, tu verò attende, & me audi;
„ Virum quondam hospitio-excepi chara in patria terra,
„ Ad nostram domum ubi-venerat; & nondum quisquam mortalis
„ Hospitum longinquorum charior meam advenit domum. (alius
„ Profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; at dicebat
„ Laertem Arcefiadem patrem esse ipsius.
„ Hunc quidem ego ad domum ducens bene hospitio-excepi,
„ Peramanter tractans, multa in domo mihi cum-essent;
„ Et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat:
„ Auri quidem ei dedi bene elaborati septem talenta,
„ Dedi verò ei craterem totum-argenteum floribus-cælatum,
„ Duodecimque simplices lænas, totque tapetes,
„ Totidemque pallia pulchra, totidemque ad hæc tunicas:

Χωρίς δ' αὐτὲ γυναικάς ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Τέσσαρ' εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς εἰσέσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἰβων.

280 Καὶν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱάανεις, ἣν ἔρρείνεις·

Ἵβρισι δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι·

Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζο, μυρὶ δ' ὀπάζων·

Εἰ γὰρ μιν ζῶν γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

Τῷ κέν σ' εὐ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,

285 Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅς τις ὑπάρξῃ.

Ἄλλ' ἔγωγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατὰλαξον,

Πόσον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξεινίσσας ἐκείνον,

Σὸν ξείνον δύσηνον, ἐμὸν παῖδ', εἰ ποτ' ἔην γε.

Δύσμορον· ὃν που, τῆλε Φίλων καὶ πατρίδος αἵης,

290 Ἦέ που ἐν πόντῳ Φάγον ἰχθύες, ἥ ἐπὶ χέρσου

Θηροὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐμήτηρ

Κλαῦσε περιεσίλασα, πατὴρ δ', οἱ μιν τεκόμεσθαι·

Οὐδ' ἔλωχος πολυδῶρος ἐχέφρων Πηνελόπεια

Κώκυς· ἐν λεχέεσσι Φίλον πόσιν, ὥς ἐπέσκειν,

295 Ὀφθαλμοῦς καθελοῦσα· τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.

Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ,

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόσι τοι πέλις, ἥδ' τοκῆς;

Ποῦ δὲ νηὺς ἔστηκε θοῇ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο,

Ἀντιθέους ὁ ἐτάρους; ἥ ἔμπορος εἰληλούθας

300 Νηὺς ἐκ' ἄλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως κατὰλέξω.

Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,

Τίς δ' Ἀφειδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος·

305 Αὐτὰρ ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστίν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων

Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·

Νηὺς δέ μοι ἡδ' ἔστηκεν ἐκ' ἀγροῦ, νόσφι πύλωνος.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,

Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,

310 Δύσμορος· ἥ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι

Δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνον,

Καίρε δὲ κείνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει

Μίξεσθαι ξενίῃ, ἥδ' ἐγλαὰ δῶρα δίδωσιν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἔχχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·

315 Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰδαλθεσσάν

Χεῦατα κακκεφαλῆς πολιῆς, ἄδινδν σεναχίζων.

Ταῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη

Δριμὺ μένος προὔτυψε, Φίλον πατέρ' εἰσορόωντι,

Κύσσει δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἥδ' ἐπρωσσύδω·

320 Κεῖνος μέντοι δ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς,

Ἥλυθον εἰκοσῶ' ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, γόδιό τε δακρυδεύοντος.

Ἐκ γὰρ τοι ἔρην· (μάλα δὲ χεῖρ' σπευδόμεν ἔμπης·)

Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,

325 Λώβην τινόμενος θυμαλγία, καὶ κακὰ ἔργα.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβέτο, φώνησέν τε·

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱάανεις,

Σῆμά τί μοι νῦν εἶπε ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.

„ Separatim verò insuper mulieres eximias, operum scientes,
 „ Quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.
 Illi autem respondit deinde pater lachrymas stillans;
 „ Hospes, profecto quidem ad terram pervenisti, de qua inter-
 „ Injurii autem ipsam & improbi viri habent. (rogas:
 „ Dona verò irrita hæc largiebaris; multa præbens:
 „ Si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,
 „ Eo te bene donis remuneratus dimisisset,
 „ Et hospitio bono; hoc enim jus est, quicumque cœperit.
 „ Sed age mihi hoc dic, & accurate narra,
 „ Quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 „ Tuum hospitem infelicem, meum filiū, (si quidem unquam fuit,)
 „ Infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis & patria terra,
 „ Vel in ponto comederunt pisces, vel in terra
 „ Feris & avibus captura factus est; neque ipsum mater
 „ Flevit cœpertum, paterque, qui ipsum genuimus;
 „ Neque uxor multum-dotata prudens Penelope
 „ Ploravit in lectis charum maritum, sicut decet,
 „ Oculos illius ubi-prefferat: hic enim honos est mortuorum.
 „ Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 „ Quis? unde es hominum? ubinam tibi urbs & parentes?
 „ Ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
 „ Deo-paresque socios? an vector venisti
 „ Navi in aliena; illi autem te-exposito discesserunt?
 Illum autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Enimverò ego tibi hæc valde accurate narrabo:
 „ Sum enim ex Alybante, ubi inclytas sedes habito,
 „ Filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
 „ At mihi sane nomen est Eperitus; sed me deus
 „ Errare-fecit à Sicania, huc ut-venirem nolens.
 „ Navis verò mihi hæc stat ad agrum, seorsum ab urbe.
 „ At Ulyssi hic jam quintus annus est,
 „ Ex quo illinc ivit, & à mea discessit patria,
 „ Infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti
 „ Dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 „ Gaudebat autem ille aliens: animusque adhuc nobis sperabat,
 „ Mixtum-iri nos hospitio, & splendida dona daturus.
 Sic dixit: illum autem doloris nebula cœperuit atra:
 Ambabus verò manibus sumptum pulverem fulvum
 Fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
 Hujus autem commovebatur animus; ad nares verò ei jam
 Acer spiritus pulsavit, charum patrem intuenti.
 Osculatus verò est ipsum amplectens, insiliens, & alloquebatur;
 „ Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu inquiris,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Sed contine-te à fletu, luctuque lachrymoso.
 „ Edicam enim tibi; (valde autem oportet festinare omnino:)
 „ Procos interfeci in nostris sedibus,
 „ Contumeliam ulciscens animo-gravem, & mala opera.
 Ei autem rursus Laërtes respondebat, dixitque;
 „ Siquidem revera Ulysses utique, meus filius, huc venisti,
 „ Signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeat.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 330 Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι δφθαλμοῖσι,
 Τὴν ἐν Περνήσῃ μ' ἔλασεν σὺς λευκὰ ὀδόντι
 Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
 Ἔς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς Φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
 Δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν.
 335 Εἰ δ' ἄγε, τοι καὶ δένδρε', εὐκτιμένην κατ' ἄλωϊν,
 Εἶπω, ἃ μοι πόντ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτερόν σε ἔκασα,
 Παιδὸνδ' ἰδὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
 Ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἔκασα.
 Ὅγχινας μοι δῶκας τρεῖσκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
 340 Συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἔκαστος
 Ἦν· ἑνὶ δ' ἀνὰ σαφυλαὶ παντοῖαι ἔκσιν,
 Ὅσπότε δὴ Διὸς ἕραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθευ.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ Φίλον ἤτορ·
 345 Σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπροσθα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ Φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ προτὶ οἶ
 Εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρον,
 Ἐξαυτίς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
 350 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἔτ' ἐς θεοὶ κατὰ μακρὴν Ὀλυμπον,
 Εἰ ἔτεδν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν.
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 Ἐνθάδ' ἐπέλθουσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
 Πάντῃ ἱπποτρύνουσι Κεφαλλήνων πολίεσσι.
 355 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων·
 Ἀλλ' ἴομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγυῖθι κείται·
 Ἐνθάδε Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 Προῦπεμψ', ὥς ἂν δαῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχις.
 360 Ὡς ἔρα φωνήσαντες, βάτην πρὸς δώματα καλὰ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 Εὖρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην,
 Ταμνομένους κρεῖα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἰδοῖσθαι οἶον.
 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ἥ ἐνὶ οἴκῳ
 365 Ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν, καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 Ἀμφὶ δ' ἔρα χλαῖναν καλὰν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη·
 Ἀγχι παρισκαμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 Μείζονα δ' ἢ πάρος, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 Ἦε δ' ἀσπαίνθου βῆ· θαύμαζε δέ μιν Φίλος υἱὸς,
 370 Ὡς ἰδὼν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 Καί μιν φωνήτας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἥ μάλα τίς σε θεῶν αἰσιγενετάων
 Εἰδὸς τε μέγέθός τε, ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 375 Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίῃ, καὶ Ἀπολλῶνι,
 Οἷος Νήρικον εἶλον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνέσσω,
 Τόπος ἰὼν τοι χθιζὺς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
 Τούχῃ ἔχων ὅμοισιν, ἐφεσάμεναι, καὶ ἀμύνειν
 380 Ἀνδράς μνηστῆρας· τὰ καὶ σφέων γούνατ' ἔλυσεν.

Ille verò respondens allocutus est solers Ulysses;
 "Cecitricem quidem primum hanc animadverte oculis,
 "Quam in Parnasso mihi inflixit sus albo dente
 "Peregre-profecto: tu verò me emiseras & veneranda mater
 "Ad patrem Autolycum matris charum, ut acciperem
 "Dona, quæ huc profectus mihi promiserat, & annuerat.
 "Quin age, tibi & arbores, bene-culto in arboreto, (las,
 "Dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam à te singu-
 "Puer cum-essem, per hortum comitans; per ipsas verò
 "Ibamus, tu autem nominasti & dixisti singulas.
 "Pyros mihi dedisti tredecim, & decem malos,
 "Ficos quadraginta, vitium-ordines verò mihi hic diserte-dixisti
 "Daturum es quinquaginta; penitus-vindemialis autem unus-
 "Erat; illic nempe uvæ omnigenæ insunt, (quisque
 "Quando demum Jovis tempestates incubuerint desuper.
 "Ic dixit: ejus autem ibidem soluta sunt genua & charum cor,
 "Icna agnoscens, quæ ei accurata dixerat Ulysses.
 "Circum verò filium charum jecit brachia; eum autem ad se
 "cepit anima-deficientem multa-passus nobilis Ulysses.
 "t postquam is spiritum-recepit, & in mentem animus collectus
 "erum verbis respondens allocutus est; (est,
 "Jupiter pater, profecto utique adhuc estis dii in magno O-
 "Si revera proci improbi injuriam luerunt. (lympo,
 "Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes
 "Huc adveniant Ithacenses, nuncios verò
 "Circumquaque expediant Cephallenorum ad urbes.
 "unc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 "Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint;
 "Sed eamus ad domum, quæ hortum prope jacet:
 "Illuc verò Telemachum & bubulcum & subulcum
 "Præmisi; ut cœnam appararent citissime.
 "utique locuti, iverunt ad ædes pulchras.
 "i autem quando jam pervenerunt ad ædes habitantibus-com-
 "venerunt Telemachum & bubulcum & subulcum, (modas
 "cidentes carnes multas, miscentesque generosum vinum.
 "terim verò Laërtem magnanimum suæ in domo-
 "mula Siculo lavit, & unxit oleo;
 "rcumque deinde lænam pulchram jecit: at Minerva
 "pe astans membra auctavit pastori populorum,
 "joremque, quam antea, & crassiorē fecit ad-intuendum. V
 "balneo verò is egressus est; admirabatur autem ipsum charus
 "vidit immortalibus diis similem coram; (filius,
 "ipsum compellans verbis alatis allocutus est;
 "pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum
 "orma-que statura-que, egregium fecit ad-intuendum.
 "a autem rursus Laërtes prudens contra allocutus est;
 "stinam, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 "ualis Nericem cepi, bene-ædificatam urbem,
 "ittus Continentis, Cephallenibus imperans,
 "alis existens tibi hesternus in nostris sedibus,
 "arma habens humeris, astitistem, & propulsassem
 "iros procos; eo ipsorum genua solvissem.

Πολλῶν ἐν μαγάρῳσι, σὺ δὲ Φρένας ἴδεν ἰάντης.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἐγόμουν.

Οἱ δ' ἱκέτ' οὖν παύσαντο πίνου, τετύκασσι τε δαΐτω,

Ἐξείης ἐζόντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·

385 Ἐν δ' οἱ μὲν δαίπνῃ ἐπαχείρουν· ἀγχιμόλοι δὲ
Ἥλδ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεὶς τοῖς γέροντι

Ἐξ ἔργων μογέοντες· ἱκέτ' προκολλύσα κάλεσσαν

Μήτηρ, γρηῦς Σικελῇ, ἣ σφίεας τρίφε· καὶ ἢ γήρῃ

Ἐνδοκίως κομέεσκεν, ἱκέτ' κατὰ γῆρας ἱμαρπτεν.

390 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, Φράσαντό τε θυμῷ,

Ἔσαν ἐν μαγάρῳσι ταυηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Μειλιχίοις ἱπέεσσι καθεκπτόμενος προσέειπεν·

Ὡ γέρον, ἴξ' ἱκέτ' δαίπνον· ἀπακλελάτεις δὲ θάμβει

Δηρὸν γὰρ σίτη ἐπιχειρήσειν μαμαῦτες

395 Μίμνομεν ἐν μαγάρῳσι, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ὡς ἔρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰδὺς κίε, χεῖρε πετάσσας

Ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἱκέτ' ἀπ' αὐτῶν,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὡ φίλ', ἱκέτ' νόσησας ἐλδομένοισι μέλ' ἡμῖν,

400 Οὐδέ τ' ὀϊζμένοισι, θεοὶ δέ σε ἡγάγον αὐταί,

Οὐδέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τ' ὕβρια δέσιν·

Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἱτήτυμον, ἔφ' ἡ εὐδῶ,

Ἡ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπει

Νοσήσαντά σε δειρ', ἣ ἔγγελλον ὀτρύνωμεν.

405 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ὡ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάβ'· ὁ δ' αὐτίς ἔρ' ἔζετ' ἐυξέου ἐπὶ δίφῳ.

Ὡς δ' αὐτίς παῖδας Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα

Δεικνύοντ' ἱπέεσσι, καὶ ἐν χεῖρεσσι φέοντο·

410 Ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον πατέρα σφῶν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐν μαγάρῳσι πίνοντο.

Ὅσση δ' ἔρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ἔχετο πάπῃ

Μνηστέρων συγερὸν βάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα·

Οἱ δ' ἔρ' ὁμῶς αἰόντες ἰφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,

415 Μυχμῶ τε ζοναχῇ τε, δόμων προπάρῳι· Ὀδυσῆα

Ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν φόρεον, καὶ θάπτον ἔκαστοι·

Τοὺς δ' ἐξ ἀλλήων πόλιων οἰκόνδε ἔκαστον

Πέμπον ἄγειν Ἀλκίῳσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τίθεντες·

Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, ἐχνύμενοι κῆρ.

420 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγέρθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,

Τοῖσιν δ' Εὐπειθὴς ἀνὰ θ' ἔζατο, καὶ μετρίειπαι·

Παιδὸς γὰρ οἱ ἄλλασιν ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνῆρατο δῖος Ὀδυσσεύς·

Τοῦ ὅγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ μετρίειπαι·

425 Ὡ φίλοι, ἢ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσπ' Ἀχαιῶν

Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἱσθλοὺς,

Ὡλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς·

Τοὺς δ' ἐλθὼν ἔσπειρε Κεφαλλήνων ὄχ' Ἀρίστους.

Ἀλλ' ἄγετε, πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὤκα ἱκίσθαι,

430 Ἡ καὶ ἐς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑκτοῖοι,

Ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέας ἱσάμεθ' αἰεὶ.

Δῶβη γὰρ τάδε γ' ἔστι καὶ ἱσασμένοις πυθέσθαι.

„ Matorum in ædibus; tu verò mente intus lætatus fuiffes.
 „ Sc̃ h̃ quidem talia inter fe loquebantur.
 „ Illi atem poftquam ceffarant à labore, apparaverantque convi-
 „ Or̃e fedebant in fedilibusque foliisque: (vium,
 „ Illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem
 „ Vixit ſenex Dolius, unaque filii hujus ſenis
 „ Et operibus fatigati; quippe egreſſa vocaverat
 „ Mater, anus Sricula, quæ ipſos nutriebat; & ſane ſenem
 „ Studioſe curabat, poſtquam ſenectus corripuerat.
 „ Illi verò ut Ulyſſem viderunt, agnoveruntque animo,
 „ Læterunt in ædibus attoniti; at Ulyſſes
 „ Landis verbis compellans allocutus eſt;
 „ O ſenex, ſede ad prandium; obliſciſmini verò ſtuporis;
 „ Dudum enim cibo manus-admovere cupientes
 „ Manebamus in ædibus, vos expectantes ſemper.
 „ Sc̃ utique dixit: Dolius autem recta ivit, manibus paſſis
 „ Ambabus; Ulyſſiſque prehensam oſculatus eſt manum ad carpum;
 „ Et ipſum compellans verbis alatis allocutus eſt;
 „ O chare, quandoquidem rediſti cupientibus valde nobis,
 „ Non verò & expectantibus, dii autem te duxerunt ipſi;
 „ Salveque, & magnopere gaude; dii verò tibi proſpera dent:
 „ Et mihi hoc dic verum, ut bene ſciam,
 „ An jam certo norit prudens Penelope
 „ Reverſum te huc, an nuncium expediamus.
 „ Hunc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes;
 „ O ſenex, jam novit; quid te oportet hæc curare?
 „ Sc̃ dixit: ille verò rurfus deinde ſedit bene-polita in ſeda.
 „ Sc̃ autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyſſem,
 „ Mande-compellabant verbis, & manibus inhærebant:
 „ Ordine verò fedebant juxta Dolum patrem ipſorum.
 „ Sc̃ illi quidem circa prandium in ædibus ſe-occupabant.
 „ Fama verò nuncia cito per urbem ibat undique,
 „ Procorum gravem mortem & fatum indicans:
 „ Illi autem ſimul audientes ibant aliunde alius,
 „ Cum ſtrepituque gemituque, ædes ante Ulyſſis:
 „ Exportabant verò cadavera ædibus, & ſepeliebant ſinguli:
 „ Eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
 „ Mittebant vehendos piſcatoribus, velocibus navibus imponentes;
 „ Ipſi verò in concionem iverunt conferti, dolentes corde.
 „ At poſtquam congregati erant, & frequentes convenerant,
 „ Inter eos utique Eupithes ſurrexitque, & locutus eſt;
 „ Ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor manebat,
 „ Antinoum, quem primum interfecerat nobilis Ulyſſes:
 „ Oh hunc ille lachrymas-fundens concionatus eſt, & inter-eos-dixit;
 „ O amici, certe magnum opus vir hic molitus eſt Achivis:
 „ Alios quidem cum navibus ducens multosque & eximios,
 „ Perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos:
 „ Alios autem reverſus interfecit Cephallenorum longe optimos,
 „ Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
 „ Vel & in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
 „ Eamus; aut & poſtea ignominioſi erimus ſemper:
 „ Contumelia enim hæc ſunt & futuris auditu.

- Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φρονῆας
 Τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἠδὲ γένοιτο
 435 Ζωόμεν· ἀλλὰ τάχις βαυὼν φριμένοισι μετῴην.
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φείσῃ περαιωθέντες ἱκεῖνοι.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς.
 Ἀγχιμόλον δ' ἐφ' ἤλε Μέδων καὶ θεῖος Ἀοιδὸς,
 Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνήκεν.
 440 Ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι· τάφρος δ' ἔλεν ἑῷδρα ἔκαστη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέωπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀθανάτων ἀέκῃτι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα·
 Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῃ Ὀδυσῆϊ
 445 Ἐγγυθὲν εἰσῆκει, καὶ Μέντορι πάντα ἔειπε.
 Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προκάροί· Ὀδυσῆος
 φαίνεται βαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας δρίνων
 Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιζῖνοι ἐπιπτον.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρῶν δέος ἦρα.
 450 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρις Ἀλιθέρσης
 Μασορίδης· ὃ γὰρ οἷος ἦρα πρόσσω καὶ ἐπίσσω·
 Ὅς σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τί κεν εἴπω·
 Τμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
 455 Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμῆνι λαῶν,
 Τμετέρους παῖδας κατακλυέμεν ἀφροσυνάνων·
 Οἱ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῆσι,
 Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
 Ἄνδρὸς ἀριστεῖος· τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι·
 460 Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθέ μαι, ὥς ἀγορεύω·
 Μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπασεν κακὸν εὖρη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξον μεγάλῃ ἀλαλητῇ·
 Ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἄρ' αὖτ' αὐτόθι μέιναν.
 Οὐ γὰρ σφιν ὧδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπαῖθε
 465 Πείθοντ'· αἵψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἑσσεύοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νύκτοκα χαλκῶν,
 Ἄρ' αὖτ' ἠγερέοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχωροῖο.
 Τοῖσιν δ' Εὐπαῖθης ἠγήσατο νηπιέμεν·
 Φῆ δ' ὄγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
 470 Ἀψ' ἀπονοσήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πόντον ἐφέψειν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείδντων,
 Εἰπέ μοι εἰρομένη, τί νῦν τοι νόος ἐνδοθὶ κεῖθαι;
 Ἥ προτέρῃ πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 475 Τεύχοις; ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθαι;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διεῖρακι, ἠδὲ μεταλλᾶς;
 Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ;
 Ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἰλθῶν.
 480 Ἔρεον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρῶ δέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.
 Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσαστο δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ὅρκια πῖσά ταμόντες, ὃ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·
 Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνους
 485 Ἐκλήσειν θέομεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
 Ulciscamur; non mihi quidem in mente dulce fuisse
 Vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
 Sed eamus, ne perveniant transgressi illi.
 Sic dixit, lachrymas-fundens: commiseratio autem cepit omnes
 Pope verò ad ipsos venit Medon & divinus cantor, (Achivon
 Ex ædibus Ulyssis; postquam ipsos somnus reliquerat;
 Steteruntque in mediis: stupor autem cepit virum unumquem-
 later eos verò locutus est Medon, prudentia doctus; (qua
 Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
 Immortalibus invitis diis hæc molitus est opera:
 Ipse ego vidi deum immortalem, qui scilicet Ulyssem
 Prope stetit, & Mentori omnia similis erat.
 Immortalis verò deus aliquando quidem ante Ulyssem
 Apparebat animans; aliquando autem procos turbans
 Ruebat per domum; illi verò conferti cadebant.
 Sic dixit: eos verò omnes pallidus timor sublit.
 Inter eos autem & locutus est senex heros Halitherses
 Mastorides; is enim solus videbat ante & pone:
 Qui inter ipsos recte-sentiens concionatus est & dixit;
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam;
 Vestro vitio, ô amici, hæc opera facta sunt:
 Non enim mihi parebatis, non Mentori pastori populorum,
 Ut vestros filios desinere-faceretis à stultitiis;
 Qui magnum opus faciebant improbitate mala,
 Possessiones attondentes, & dedecorantes uxorem
 Viri optimi; ipsum verò non amplius putabant rediturum:
 Et nunc sic fiat; parete mihi, sicut dico:
 Ne eamus, nequa aliquis accersitum malum inveniat.
 Sic dixit: hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore.
 Dimidiis plures; illi verò conferti illic manserunt.
 Non enim ipsis placuit sermo in mente; sed Eupitheo
 Parebant: statim autem postea ad arma ruebant.
 At postquam induerant-se circum corpus splendido ære,
 Conferti congregabantur ante urbem spatiosam.
 Ipsis autem Eupithes præfuit stultitiis:
 Putabat verò ille ulturum se filii cadem; neque sane erat
 Retro reversurus, sed illic fatum obiturus.
 At Minerva Jovem Saturnium allocuta est;
 O pater noster, Saturnie, summe regum,
 Dic mihi interroganti, quid jam tibi mens intus occultat?
 Nunquid ulterius bellumque malum & pugnam gravem
 Facies? an amicitiam inter utrosque statuis?
 Illam autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 Filia mea, cur me hæc percontaris, & interrogas?
 Nonne enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa?
 Ut sane illos Ulysses ulcisceretur reversus.
 Fac, quomodo vis; dicam verò tibi, sicut decet.
 Postquam jam procos ultus est nobilis Ulysses;
 Fœderibus fidis ictis, hic quidem regnet semper;
 Nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cadis
 Oblivione faciamus; illi verò se-invicem diligant

485 Ὡς τοπάρως· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἔλις ἔσθ.

Ὡς εἰπὼν, ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' οὐλύμπσιοι κερήνων ἀίεσσα.

Οἱ δ' ἰπεὶ οὖν σίτοιο μαλὶφρονος ἐξ ἔργον ἔντο,
τοῖς ἔρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

490 Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κίοντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίον, ὥς ἐκέλευτο·

στῆ δ' ἔρ' ἰπ' οὐδὲν ἰδὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδι πάντας·

Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔατ'· ἀλλ' ὀπλιζόμεθα θάσσον.

495 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρουντο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,

τίσσαντες ἀμφ' Ὀδυσῆ', ἐξ δ' υἱεὶς οἱ Δολίοιο·

ἔν δ' ἔρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,

καὶ πολλοὶ περ ἰάκτας, ἀναγκαῖοι πολέμισαί.

Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἴσσαντο περὶ χροῖ νύρεπα χαλκῶν,

500 ὦϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἔϊον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς·

τοῖσι δ' ἰπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,

μέντορι εἰδομένη ἡμῶν δέμας, ἥδ' ἐκ ἀδῆν.

τὴν μὲν ἰδὼν χήθησα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὅν φίλον υἱόν·

505 Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τόδε γ' εἴσκει αὐτὸς ἐπελθὼν,

ἄνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἔρισι,

μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, θὶ τοπάρως περ

Ἀλκῇ τ' ἠγορέῃ τε κεκάσμεθα πάσαν ἰπ' αἶαν.

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·

510 Ὅψεαι, αἶκ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,

οὔ τι καταισχύνοντα τῶν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μύθον ἔειπε·

τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι, ἣ μάλα χαίρω·

τίός θ' υἱὸνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.

515 τὸν δὲ παριζαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ Ἀρκεισιάδῃ, πάντων πολὺ φίλταθ' ἱταίρων,

εὐξάμενος κούρῃ γλαυκῶπιδι, καὶ Διὶ πατρὶ,

Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προῖσι δολιχόσκιον ἔγχεσ.

520 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐμπνευσσε μένος μέγα Πάλλας Ἀθήνη·

εὐξάμενος δ' ἔρ' ἔπειτα Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,

Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προῖσι δολιχόσκιον ἔγχεσ,

καὶ βέλεν ἑδπεῖσθα, κέρυθος διὰ χαλκοπαρήν·

ἡ δ' οὐκ ἔγχεσ ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκῆς·

Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἔπ' αὐτό.

525 ἔν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·

τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι

καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔηκαν ἀνόστους,

εἰ μὴ Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο,

ἥϊσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἔκπαντα·

530 ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλείοιο.

Ὡς κεν ἀναιμωτεῖ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλε·

τῶν δ' ἔρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔκτατο τεύχεα·

πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεῆς ὕπα φωνησάσης·

535 Πρὸς δὲ πόλιν τραπῶντο λιλαϊόμενοι βιότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,

„ Sicut antea: divitiæ autem & pax abunde sit.
 Sic situs, incitavit antea promptam Minervam:
 Descendit verò *ea* ab Olympi verticibus impetu-facto,
 Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
 Ipsi deinde sermonem exordiebatur multa-passus nobilis Ulysses;
 „ Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.
 Sic dixit: egressus est autem filius Dolii, sicut jubeat:
 Stetitque proinde ad limen profectus; illos verò prope vidit o-
 Statimque Ulyssem verbis alatis allocutus est; (inquit
 „ Hi jam prope sunt: sed armemur ocyus.
 Sic dixit: illi verò exurgebant, & arma sibi-induebant;
 Quatuor circum Ulyssem; sex autem filii Dolii:
 Inter eos verò deinde Laërtes, Doliusque arma induebant,
 Etiam cani licet essent, necessarii bellatores.
 At postquam induerant-se circum corpus splendido ære,
 Aperuerunt utique fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.
 Ad eos verò prope filia Jovis accessit Minerva,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat multa-passus nobilis Ulysses;
 Statimque Telemachum alloquebatur suum charum filium;
 „ Telemache, jam quidem hoc sane in-animo-habebis ipse præ-
 „ Viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi, (sens-factus,
 „ Ne quid dedecores majorum genus, qui antea scilicet
 „ Roboreque & fortitudine excelluimus totam super terram.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Videbis, si volueris, pater chare, hoc in animo,
 „ Nequaquam dedecorantem *me* tuum genus, sicut dicis.
 Sic dixit: Laërtes verò gavissus est, & sermonem dixit;
 „ Quænam mihi dies hæc, dii chari? profecto valde gaudeo:
 „ Filiusque neposque de virtute litem habent.
 Eum autem astans allocuta est cæsia-oculis Minerva;
 „ O Arcesiade, omnium multo charissime sociorum,
 „ Precatus filiam cæsiæ-oculis, & Jovem patrem,
 „ Statim valde vibratam emitte longam hastam.
 Sic dixit, & inspiravit robur magnæ Pallas Minerva.
 Precatus autem *is* deinde Jovis filiam magni,
 Statim valde vibratam emisit longam hastam,
 Et percussit Eupithem, galeam per æreis-munitam-malis;
 Ea verò non hastam inhibuit; penitus autem transiit æs:
 Fragorem verò edidit *is* lapsus, resonueruntque arma super ipso.
 Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses & illustris filius;
 Feriebantque ensibusque & hastis ancipitibus.
 Et sane jam omnes perdidissent & fecissent reditus-expertes,
 Nisi Minerva, filia Jovis Ægiœchi,
 Clamasset voce, cohibuissetque populum omnem;
 „ Abstinete à bello, Ithacenses, gravi;
 „ Ut sine-cruore utique dirimamini citissime.
 Sic dixit Minerva: illos autem pallidus timor cepit:
 Eorumque proinde territorum ex manibus volabant arma;
 Omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
 Ad urbem verò convertebant-se cupidi vitæ-conservanda.
 Terribiliter autem clamavit multa-passus nobilis Ulysses;

Impetum.

Οἴμῃσεν δὲ ἄλλος, ὡς αἰετὸς ὑψιπέτης.
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἄφειψεν πολέοντα περικλυτὸν,
Κάδδ' ἔπεσεν πρόσθεν Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

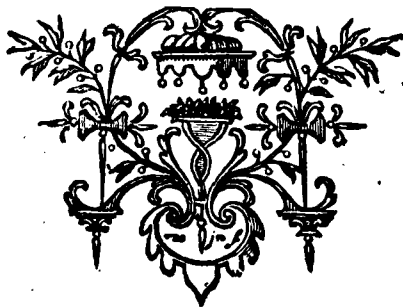
- 340 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴσχεις, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοῖου πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσπα Ζεὺς.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρα δὲ θυμῷ.
345 Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυϊ Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη, ἥμιν δέμας, ἣ δὲ καὶ αὐδήν.

Τέλος τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας.

Impetumque dedit concitus, sicut aquila altivolans.
 Tum verò demum Saturnius misit ardens fulmen;
 Dedit autem *id* ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.
 Et tunc Ulysses allocuta est cæsia-oculis Minerva;
 „Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „Contine-te, compesceque contentionem æque-gravis bellæ;
 „Nequa tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.
 Sc dixit Minerva: ille verò parebat, gaudebatque animo.
 Fœdera autem demum in-futurum inter utrosque fecit
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiochi,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Finis Odysses Homeri.

Ὅ Μ Η Ρ Ο Υ Β Α Τ Ρ Α - Χ Ο Μ Υ Ο Μ Α Χ Ι Α.

- Α**ρχόμενος, πρῶτον Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
 ἔλθειν εἰς ἱμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι, εἴνεκ' αἰοιδῆς.
 Ἦν νέον ἐν δέλοισιν ἡμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
 Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρνος.
5 Εὐχόμενος μερόπασσιν ἐς οὐάτα πᾶσι βαλέσθαι.
 Πῶς Μῦες ἐν Βατράχοισιν ἀριεύσαντες ἔβησαν.
 Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Γυγάντων.
 Ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.
 Μῦς ποτε διψαλός, Γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
20 Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
 Ἵδ' αὖτε τερπόμενος μελιηδέϊ· τὸν δὲ κατεῖδε
 Λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον·
 Ἕϊνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐκ' ὄρεα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
 Πάντα δ' ἀλόφουσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
25 Εἰ γὰρ σε γνοίην φίλον ἕξιον, ἐς δέμον ἔξω,
 Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινίᾳ πολλὰ καὶ ἰσθλά.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσιγναθός, ἐς κατὰ λίμνην
 Τιμῶμαι, Βατράχων ἡγούμενος ἡμᾶτα πάντα.
 Καί με πατὴρ Πηλεὺς ποτε γείνατο, Ἵδρομεδούσῃ
30 Μιχθεῖς ἐν Φιλότῃ παρ' ὕχθας Ἡριδανοῖο.
 Καί σε δ' ἔρῳ καλὸν τε καὶ ἔλκιμον, ἔξοχον ἔλλον,
 Σκηπτοῦχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
 ἔμμεναι· ἀλλ' ὥγε θάσσον ἱὸν γενεὴν ἀγέρευε.
 Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἡμείβετο, φώνησέν τε·
35 Τίπτε γένος τοῦμὲν ζητεῖς, Φίλε, δῆλον ἔκασιν
 Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πτερυγοῖς;
 Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ κόυρος
 Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος· ἡ δέ νυ μήτηρ,
 Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερυνοτρώκτου βασιλῆος.
40 Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς,
 Σύκοις, καὶ καρύοις, καὶ ἰδέσμασι παντοδαποῖσι.
 Πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
 Σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἔμοιγε,
 Ὅσσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
45 Ἄρτος τρισκοπάνιος ἐκ' εὐκύκλου κανέοιο·
 Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολλὰν σισαμίδα·
 Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἡπάτα λευκοχίτωνα,
 Οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
 Οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
50 Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
 Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
 Οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγεν αὐτὴν,
 Ἄλλ' αὖτις μετὰ μῶλον ἰὸν προμάχοισιν ἐμίχθην.
 Οὐδέ τίς ἐνθρονον, καὶ περ μέγα εἶμα φοροῦντα,
55 Ἄλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὸν, ἕκρον δάκτυλον καταδάκνω·
 Καὶ πτέρνης λαβόμεν, καὶ οὐ πόνος ἔκωνεν ἄνδρα·

HOMERI BATRACHO- MYOMACHIA.

Incipiens, primum Musarum coetum ex Helicone
Venire in meum cor precor, gratia cantus;
Quem nuper in tabellis mea super genua posui,
Litem scilicet immensam, tumultuosum opus Martis:
Optans hominibus in aures omnibus immittere,
Quomodo Mures in Ranas, strenue-pugnantes iverunt.
Terrigenarum virosum imitantes opera Gigantum:
Uti sermo inter mortales erat: tale autem habuit principium.

Mus aliquando sitibundus, Felis periculum elapsus,
Prope in lacum, tenerum admovit mentum,
Aqua se-delectans dulci: eum autem conspexit
Limnocharis multifonus, verbumque locutus est tale;
„ Hospes, quis es? unde venisti ad littus? quis verò qui te genuit?
„ Omnia autem vere dic, ne mentientem te advertam.
„ Si enim te cognovero amicum dignum, in domum ducam;
„ Donaque tibi dabo hospitalia multa & bona.
„ Sum autem ego rex Phrysignathus, qui per lacum
„ Color, Ranis præiens dies omnes:
„ Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusæ
„ Mixtus in amore apud ripas Eridani.
„ Sed & te video pulchrumque & fortem, eximium præ-alia.
„ Sceptriferum regem, & in bellis pugnatores
„ Esse: sed age, ocyus tuum genus narra.

Huic autem rursus Plicharpax respondebat, dixitque:
„ Cur genus meum inquiris, amice, manifestum omnibus
„ Hominibusque, Diisque, & aeris volucris?
„ Plicharpax quidem ego vocor: sum autem filius
„ Troxartæ patris magnanimi; at sane mater
„ Lichomyle, filia Pternotroctæ regis:
„ Genuit autem in tugurio me, & enutrivit cibariis,
„ Ficubus, & nucibus, & eduliis omnigenis.
„ Quomodo verò amicum facias me, natura nihil similem?
„ Nam tibi quidem vita est in aquis, sed mihi sane,
„ Quæcunque apud homines, comedere mos-est; neque me latet
„ Panis ter-depositus à rotundo canistro;
„ Neque placenta extensa, habens multam sisamida;
„ Non segmen ex perna, non jecora albam-tunicam-habentia,
„ Non caseus recens-pressus à suavi lacte,
„ Non bonum dulciolum, quod & beati desiderant,
„ Neque quæcunque ad convivium hominum parant coqui,
„ Ornantes ollas condimentis omnigenis.
„ Neque unquam ex bello malum aufugi clamorem,
„ Sed statim ad pugnam iens primis pugnatoribus immixtus sum.
„ Non metuo hominem, etiam licet magnum corpus ferentem:
„ Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo;
„ Et calce prehendi, & non dolor occupavit virum;

- Νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἑμεῖο.
 Ἄλλα δὴ μάλα πάντα τὰ δειδία πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Κίρκον καὶ Γαλήην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσι,
 50 Καὶ Παγίδα ἐνδέεσσαν, ἔπου θολαίης πέλα πύτμος.
 Πλείζον δὲ Γαλήη, περιδείδια, ἥτις ἄριση.
 Ἦ καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἑρεεῖνει.
 Οὐ τρώγῃ ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοπύντας,
 Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις.
 55 Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐσιν ἰδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.
 Πρὸς τὰδε μειδήσας Φυσιγνάθος ἀντίον ἤυδα.
 Κεῖνε, λίην αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔσι καὶ ἡμῖν
 Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
 Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοις Κρονίων,
 60 Ἐκίρτῃσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 Εἰ δ' ἰθέλεις καὶ ταῦτα θαήμεναι, εὐχερὲς ἐσιν.
 Αἶρω σ' ἐν νῶτοισι· κράτει δέ με, μή ποτ' ὄλῃαι,
 Ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκησι.
 Ὡς ἔρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἰδίδου· ὁ δ' ἔβαινε τάχις,
 65 Χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο κατ' αὐχένος, ἄλματι κούφῳ.
 Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμους.
 Νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
 Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ θαυρῶν
 Ἀχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο· τίλλε δὲ χαίτας,
 70 Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Πάλλετ' ἀηδεῖν· καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ' ἰδέσθαι.
 Δεινὰ δ' ἐπεσονάχιζε, φόβου κρυδόντος ἀνάγκη.
 Οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἐπλασ' ἐφ' ὕδασι, ἥντε κύπην
 Σύρων· εὐχόμενος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκίσθαι,
 75 Ἵδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δ' ἰβόα,
 Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ εἴματος δ' ἀγόρευεν.
 Οὐχ οὕτω νῶτοισιν ἰβάσασε φέρτον ἔρωτος
 Ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ Κρήτην,
 Ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον.
 80 Βάτραχος, ὑψώσας ὤχρον δέμας ὕδατι λευκῷ.
 Ἰδρὸς δ' ἐξαπίνης ἀναφαίνεται, δεινὸν ὄραμα
 Ἀμφοτέροισι· ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
 Τοῦτον ἰδὼν κατέδυ Φυσιγνάθος, οὔτι νήσας,
 Οἶον ἐταῖρον ἑμελλεν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην.
 85 Αὐτὸν δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 Κεῖνος δ', ὥς ἀφέθη, πῖσιν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ,
 Χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριξε.
 Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 Λακτίζων ἀνέδυε· μέρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
 90 Δευόμεναι δὲ τρίχας πλείζον βάρος εἶλκον ἐπ' αὐτῷ.
 Ἵδασι δ' ὀλλύμενος, τοίους ἐφθέγγετο μύθους.
 Οὐ λήσεις γε θεοὺς, Φυσιγνάθε, ταῦτα ποιήσας,
 Ναυηγὸν ρίψας ἀπὸ σώματος, ὥς ἀπὸ πέτρης.
 Οὐκ ἔν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κέκις,
 95 Παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
 Εἰς ὕδωρ μ' ἤρριψας· ἔχει θεὸς ἑκδικὸν ὄμμα.
 Ποινὴν σὺ τίσεις μυθῶν κρατὶ, οὐδ' ὑπαλύξεις.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδατι· τὸν δὲ κατεῖδε

„*Suavis non aufugit somnus, mordente me.*
 „*Sed duo valde per omnia timeo totam per terram,*
 „*Accipitrem & Felem, qui mihi magnum dolorem afferunt,*
 „*Et Decipulam luctuosam, ubi dolosum esse solet fatum:*
 „*Plurimum sane Felem pertimesco, quaecunque optima,*
 „*Quæ & foramen-ingredientem, per foramen perquirat.*
 „*Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,*
 „*Non betis viridibus pascor, neque apiis:*
 „*Hæc enim vestrum sunt edulia per lacum.*
 Ad hæc subridens Phrysignatus contra locutus est;
 „*Hospes, valde gloriaris de ventre: adsunt & nobis*
 „*Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu.*
 „*Anceps enim dedit pascuum ranis Saturnius,*
 „*Saltare per terram, & in aquis corpus coöperire.*
 „*Si autem vis & hæc scire, facile est:*
 „*Portem te in humeris; tene verò me, ne quando pereas:*
 „*Quo pacto lætus in meam domum venias.*
 Sic utique dixit, & terga præbebat: ille autem conscendebat ci-
 Manus habens tenerum ad collum, saltu levi: (tissime,
 Et primum quidem gaudebat, quando intuebatur vicinos portus,
 Natatu delectatus Phrysignathi; sed quando demum utique
 Undis purpureis alluebatur, multum lachrymans
 Inutili pœnitentia querebatur; vellebatque comas,
 Et pedes stringebat per ventrem; intus verò ei cor
 Palpitabat rei insolentia, & in terram volebat aspicere:
 Graviter autem ingemiscebat, timoris frigidi vi.
 Caudam quidem primum extendit in aquis, tanquam remum
 Trahens; supplicansque diis in terram ut-veniret,
 Aquis purpureis alluebatur: multum autem clamabat,
 Et talem dixit sermonem, & ab ore profabatur;
 „*Non sic dorso portavit onus amoris*
 „*Taurus, quando Europam per undam vexit in Cretam,*
 „*Ut me natans super-dorsum vexit ad domum*
 „*Rana, elevato pallido corpore aqua alba.*
 Hydrus autem ex-improvviso apparebat, horrendum spectaculum
 Ambobus; erectum verò super aquam habebat collum.
 Hunc conspicatus demersit-se Phrysignathus, nequaquam cogitans,
 Qualem socium erat perditurus in lacu:
 Subiit autem profunditatem lacus, & evitavit fatum atrum.
 Ille verò, ut derelictus est, cecidit supinus statim in aquam;
 Manus autem stringebat, & periens stridebat.
 Sæpe quidem submergebatur in aquam, sæpe autem rursus
 Calcitrans emergebat, fatum verò non licebat evitare.
 Madentes autem pili plurimum pondus trahebant in ipsum;
 Aquis verò periens, tales locutus est sermones;
 „*Non latebis utique deos, Phrysignathe, hæc faciens,*
 „*Naufragum jaciens à corpore, ut à petra.*
 „*Non me in terra potior fuisses, pessime,*
 „*Pancratioque, luctaque, & ad cursum: sed ubi sedaxeras,*
 „*In aquam me projecisti; habet deus vindicem oculum;*
 „*Pœnam tu lues murium exercitui, neque evitabis.*
 Hæc locutus, expiravit in aquis: eum autem conspexit

Λειχοπίναξ, ὅχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσι·

100 Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δρᾶμῶν δ' ἡγγαίε μύεσιν·
 ὧς δ' ἱμάδιον τὴν μοῖραν, ἴδου χόλος αἰνὸς ἅπαντας·
 Καὶ τότε κηρύκεσσι τοῖς ἐκείλευσαν ὑπ' ὄρθρον
 Κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα Τρωξάρτας,
 Πατὴρ δὲ δυσήνου Ψυχάρπαγος, ὅς κατὰ λίμνην
 105 ἴππιος ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὅχλας
 ἦν ἤδη τλήμων, μέσση δ' ἐπενήχετο πόντω.
 ὧς δ' ἦλθον σκυῖδοντες ἄμ' ἡοί, πρῶτος ἀνέστη
 Τρωξάρτης, ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἰπέ τε μῦθον·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μόνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα

110 Ἐκ Βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ δυσήνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα·
 Καὶ τὸν μὲν πρῶτόν βα κατέκτανεν ἀρπάξασα
 Ἐχρίση Γαλήνη, τρώγλης ἔκτοσθεν ἰλοῦσα.
 Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνείες ἐς μέρον ἤξαν
 115 Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
 Ἦν Παγίδα καλέουσι, μυῖν ὀλέταιραν ἰούσιν.
 Ὁ τρίτος ἦν ἀγᾶπητος ἐμοὶ καὶ μητέρι πεδῶν,
 Τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἕξας.
 Ἄλλ' ἔγωγε, ὀπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐκ' αὐτοῦς.

120 Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντοσι δαιδαλίεσσι.
 Τοῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 Καὶ τοὺς μὲν β' ἐκέρυσσεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν,
 Ῥήξαντες κυάμους χλωροῦς, εὐ τ' ἀσκήσαντες,
 125 Οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπισάντες κατέτρωξαν·
 Θώρακας δ' εἶχον καλαμορροφίον ἀπὸ βυροῦν,
 Οὓς γαλήνῃ δείραντες, ἐπισαμένους ἐποίησαν·
 Ἄσπις δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νυ λόγχη,
 Εὐμήκαις βελόναι, παγχάλακον ἔργον Ἄρης·

130 Ἡ δὲ κόρυς, σὺ λείπυρον ἐπὶ προτάφοισι καρούου.
 Οὕτω μὲν Μῦες ἦσαν ἑνοπλοὶ· ὥς δ' ἐνύησαν
 Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἐκ' ὕδατος, εἰς δ' ἔνα χῆρον
 Ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖς.
 Σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἡ σῆσις, ἢ τίς δ' ἐρύλλας;
 135 Κήρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χειρὶ,
 Τυρογλύφου υἱὸς μαγκλήτερος Ἐμβασίχυτρος,
 Ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἰπέ τε μῦθον·
 ὦ βάτραχοι, μῦες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπαμψαν,
 Εἰπεῖν, ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε·
 140 Εἶδον γὰρ κατ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὃν κατέπεφνεν
 Τμίτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος· ἀλλὰ μέχεσθε,
 Οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γενέεσθε.

ὧς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὕτως μύθον
 Εἰσελθὼν ἱτάραξε φρένας βατράχων ἀγερῶχων.
 145 Μιμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστὰς·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
 Ὀλλύμενον· πάντως ἐπὶ γῇ παίζων παρὰ λίμνην,
 Νήξειε τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κᾶκιςσι
 Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀνακτίον· ἀλλ' ἔγωγε βουλήν
 150 Ζητήσωμεν, ὥπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.

Lidoplaux; ripis insidens mollibus;
 Gaviter autem ululavit, currensque annuntiavit muribus.
 Ut verò didicerunt fatum, subit ira gravis universis:
 Et tunc præcones suos jusserunt sub diluculum
 Convocare ad-concionem, in sedes Troxartes,
 Atris infelicitis Pſicharpagis, qui in lacu
 supinus extensus erat, mortuum corpus, neque juxta ripes
 Erat jam miser; medio verò innatabat ponto.
 Ut autem venerunt festinantes simul cum Aurora, primus surrexit
 Troxartes, ob filium iratus, dixitque sermonem;
 „ O amici, etiamſi ſolus ego mala multa paſſus ſum
 „ Ex Ranis, fors mala omnibus facta eſt.
 „ Sum autem ego infelix, quippe tres filios perdidit;
 „ Et ſane primum quidem occidit ubi-corripuerat
 „ Inviſiſſima Felis, foramen extra deprehenſum.
 „ Alium autem rursus viri crudeles ad mortem duxerunt
 „ Recentioribus artibus, ligneo dolo excogitato,
 „ Quam Decipulam vocant, murium perditricem exiſtentem.
 „ Qui tertius erat dilectus mihi & matri almæ,
 „ Hunc ſuffocavit Phyſignathus, in profundum ubi-duxerat,
 „ Sed agite, armemur, & exeamus in ipſas,
 „ Corpora ubi-ornaverimus armis variegatis.
 Hoc locutus, perſuaſit armari univerſos.
 Et hos quidem armavit Mars belli curam-gerens.
 Ocreas quidem primum circa tibias poſuerunt,
 Conſractis fabis viridibus, beneque præparatis,
 Quas ipſi per noctem iſtantes arroſerant:
 Thoraces autem habebant calamis-tectis à coriis,
 Quos ſele excoriato ſcite fecerunt:
 Clypeus autem erat lucernæ medius umbilicus; at ſane lanceæ
 Longæ acus, penitus-æreum opus Martis:
 Caſſis verò, teſta in temporibus nucis.
 Sic quidem Mures erant armis-inſtructi: ut autem animadverterunt
 Ranæ, emerſerunt ab aqua; & in unum locum
 Profeſtæ, concilium coegerunt belli mali.
 Conſiderantibus autem ipſis, unde ſeditio, vel quis tumultus,
 Præco prope venit, ferens ſceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytrus,
 Nuncians belli malam famam, dixitque ſermonem;
 „ O Ranæ, mures vobis minati miſerunt,
 „ Ut-edicerem armari ad bellumque pugnamque:
 „ Vident enim in aqua Pſicharpaga, quem occidit
 „ Veſter rex Phyſignathus: ſed pugnate,
 „ Quæcunque inter Ranas optimates natæ eſtis.
 Sic locutus renuntiavit: ſermo autem in aures murium
 Ingreſſus turbavit mentes ranarum ſuperbarum.
 Accuſantibus verò ipſis, Phyſignathus dixit, quum-ſurrexerit;
 „ O amici, non occidi ego Murem, neque vidi
 „ Peruntem: omnino ſuffocatus eſt ludens apud lacum,
 „ Natatus ranarum imitans: hi autem peſſimi
 „ Nunc me accuſant inſontem: ſed age conſilium
 „ Exquiramus, quomodo doloſos mures perdamus.

- Τοιγὰρ ἔγδ' ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἔμπε·
 Σώματα κοσμήσαντες ἐνοπλισθῶμεν ἅπαντες
 Ἀκροὶς παρ' χεῖλεσσιν, ὅπου κατὰ κρημνὸς ὁ χῆρος·
 Ἥνικα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 155 Δραξάμενοι κορύθων, ὅς τις σχεδὸν ἄντιον ἔλθοι,
 Ἐς λίμνην αὐτοῦς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλοιμεν.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
 Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυεκτόνον ὡς τρόπαιον.
 Ὡς ἔρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 160 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφοτέρωθεν,
 Θώρακας δ' εἶχον χλοερῶν πλατίων ἀπὸ τεύτλων,
 Φύλλα δὲ τῶν κρεμνῶν εἰς ἑσπίδας εὐ ἤσκησαν,
 Ἐγχοῦ δ', ὀξύχοινος ἐκάζῃ μακρὸς ἀρήρει,
 Καὶ κέρυες κοχλιῶν λεπτῶν κρέατ' ἀμφοτέρωθεν.
 165 Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι.
 Σείοντες λόγχας· θυμοῦ δ' ἐπλήτο ἵκατος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἄερδεντα,
 Καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κρατεροῦς τε μαχητὰς,
 Παλλοὺς καὶ μεγάλους, ἡδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 170 Οἷος Κενταύρων κρατὶς ἔρχεται, ἡδὲ Γιγάντων,
 Ἡδὺ γελῶν ἐρέειναι, τίνες Βατράχοισιν ἀρωγοί,
 Ἡ Μυσίη, ἀθανάτων; καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν·
 ὦ θυγάτηρ, Μυσίη ἢ ῥ' ἱπαλαξήσουσα περὶ ἑσθῆ;
 Καὶ γὰρ σου κατὰ νηὸν ἀεὶ σιριτῶσιν ἅπαντες,
 175 Κνίσσῃ τερπόμενοι, καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιῶν.
 Ὡς ἔρ' ἔφη Κρονίδης· τὴν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 Ἐλθοίμην ἠπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 Στέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνους, εἶνεκ' ἑλαΐου.
 180 Τοῦτο δὲ μου λήην ἔδανε Φρένας, οἷον ἔρεξαν·
 Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνε καμοῦσα
 Ἐκ ροδάνης λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὃ δ' ἠπητής μοι ἐπέσθην,
 Καὶ πρᾶσσει με τόκους· τούτου χάριν ἐξώργισμαί·
 185 Χρησαμένη γὰρ ὕφηνε, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἔδεχθήσθην·
 Εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ Φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτον
 Ἐκ πολέμου ἀνιοῦσάν, ἐπεὶ λήην ἐκοπώθην,
 Ἴππου δειομένην, οὐκ εἶασσαν βορβοῦντας
 190 Οὐδ' ἐλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἠὲ κύνες κατεκείμεν,
 Τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ὥς ἐβόησιν ἀλέκτωρ.
 Ἀλλ' ὦγε παυσωμίσθα, θεοί, τούτοις ἐρήγεις,
 Μή κέ τις ἡμεῶν τρωθῇ βέλει δρυόντι
 Εἰσὶ γὰρ ἀγχιμάχοι, καὶ εἰ θεὸς ἄντιος ἔλθῃ·
 195 Πάντες δ' οὐρανὸν τερπόμεθα δῆριν δρῶντες.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· τῇ δ' αὐτ' ἐπακείοντο θεοὶ ἅλλαι·
 Πάντες, ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἴνα χῶρον.
 Κἀδ' ἔβλινον κήρυκα, τέρας πολέμοιο φέροντε·
 Καὶ τότε κύνες, μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 200 Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον· οὐρανὸν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.
 Πρῶτος δ' Ἰψιδόας Λειχηγόρῃ οὕτως εἶπε·
 Ἐσαβέ·

„ Etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum;
 „ Corporibus ornatis, armemur universi
 „ Summas ad ripas, ubi præceps locus:
 „ Quando autem impetu-facto in nos exiverint,
 „ Prehensis galeis, quicumque prope obviam venerit,
 „ In lacum ipsos cum armis statim dejiciamus.
 „ Sic enim ubi-suffocaverimus eos in aquis, expertes-natandi,
 „ Statuemus alacriter de-muribus-occisis hic trophæum.
 Sic utique locutus, armis indui-fecit universos.
 Foliiis quidem malvarum tibias suas circumtlexerunt;
 Thoraces autem habebant viridibus latis à betis;
 Folia autem brassicarum in clypeos bene aptaverunt;
 Lancea verò, acutus-juncus unicuique longus aptabatur;
 Et galeæ è cochleis tenuibus capita circumtegebant.
 Ubi autem munierant-se, steterunt in ripis altis,
 Quassantes lanceas; ira verò implebatur unaquæque.
 Jupiter autem deos ubi-vocasset in cælum stellatum,
 Et belli molem ostendens, fortesque pugnatores
 Multos & magnos, & hastas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit, & Gigantum;
 Suaviter ridens interrogabat, quinam Ranis auxiliares,
 Vel Muribus, immortalium? & Minervam allocutus est;
 „ O filia, Muribus nunquid auxiliatura ibis?
 „ Etenim tuum per templum semper saltitant universi,
 „ Nidore delectati, & cibariis ex sacrificiis.
 Sic utique dixit Saturnius: eum autem allocuta est Minerva;
 „ O pater, hand unquam ego muribus afflictis-
 „ Venerim auxiliatrix; quoniam mala multa mihi fecerunt,
 „ Coronas lædentes, & lucernas, gratia olei.
 „ Hoc autem meam valde momordit mentem, quale fecerunt:
 „ Peplum meum corroserunt, quod texui elaboratum
 „ Ex trama subtili, & stamen subtile nevi,
 „ Foraminaque in-eo-fecerunt; at sartor mihi institit,
 „ Exigitque à-me usuras: hujus gratia irata sum:
 „ Mutuata enim texui, & non possum restituere.
 „ Sed neque sic ranis auxiliari velim:
 „ Sunt enim neque ipsæ mentibus integræ, sed me primum
 „ Ex bello reversam, postquam valde defatigata-eram,
 „ Somno indigentem, non siverunt tumultuantes,
 „ Ne parum quidem oculos-claudere; ego verò insomnis jace-
 „ Capite dolens, donec vociferatus est gallus. (bam.
 „ Sed age desistamus, dii, ab iis auxiliandis,
 „ Nequis nostrum vulneretur telo acuto;
 „ Sunt enim oominus-pugnantes, etiam si deus obvius venerit:
 „ Omnes autem de-cælo delectemur litem intuentes.
 Sic utique dixit: ei autem demum paruerunt dii alii
 Omnes, simul verò conferti venerunt in unum locum.
 Devenerunt autem præcones duo, signum belli ferentes:
 Et tunc culices, magnas tubas habentes,
 Terribiliter canebant belli strepitum: coelitus autem
 Jupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.
 Primus verò Hypsiboas Lichenorem vulneravit hasta,

- 'Εσπέτ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἦπαρ·
 Κάδδ' ἔπεσεν πρηνὴς, ἀπαλὰς δ' ἐκβένισεν ἰθείρας.
 205 Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλεΐωνα·
 Πῆξεν δ' ἐν σέρνῃ σίβαρδν δόρυ· τὸν δὲ πεσόντα
 Εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπη.
 Σιυτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κίερ' Ἐμβασίχουρον·
 Ἄρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·
 210 Ἦρκε δὲ πρηνὴς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπη.
 Λιμνόχαρις δ', ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
 Τρωγλοδύτην πέτρῃ μολοῖδεϊ τρῶσσι ἐπιφθὰς
 Λύχινά παρ' μέσσην· τὸν δὲ σκότος ἔστ' ἐκάλυψεν.
 Λειχὴνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ Φαιῶϊ,
 215 Καὶ βάλιν, (οὐδ' ἀφάμαρτε,) κατ' ἦπαρ· ὡς δ' ἐνόησε
 Κραμβοφάγος, ὄχθαισι βαθείαις ἔκπεσε Φεύγων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγεν ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐτὸν·
 Κάππεσε δ', οὐκ ἀνένευσεν· ἰβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
 Πορφυρέῃ, αὐτὸς δὲ παρ' ἡῖδν' ἐξετανύσθη,
 220 Χορόῃσι λιπαρῇσι τ' ὑπορνούμενος λαγύνευσεν.
 Λιμνίσσιος δ' ὄχθαισι Τυρογλύφον ἐξανάριξε.
 Πτερογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος, εἰς φόβον ἦλθεν,
 Ἦλατο δ' ἐς λίμνην Φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
 Τδόχαρις δὲ τ' ἔπεφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,
 225 Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βράγματος, ἰγυίφαλος δὲ
 Ἐκ ῥινῶν ἔσπεξε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκαίτην,
 Ἐγχεὶ ἐπαίξας· τὸν δὲ σκότος ὕστ' ἐκάλυψε.
 Πρασσοφάγος δ' ἰσιδὼν, ποδὲς εἵλκυσε Κνισσοδιώκτῃ,
 230 Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.
 Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων περὶ τεθνεώτων,
 Καὶ βάλε Πηλοῦσιον κατὰ νηδύος εἰς μέσον ἦπαρ,
 Πίπτε δὲ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' ἠῖδόςδε βεβήκει.
 Πηλοβάτης δ' ἰσιδὼν, πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν,
 235 Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρὸν
 Θυμώτῃ δ' ἦρα κείνος, ἰλὼν δὲ γε χειρὶ παχείῃ
 Καίμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὕβριμον ἔχθος ἀρούρης,
 Τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα, πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 Κνήμη δεξιτερὴ, πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι·
 240 Κρυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὖτις βαίνειν ἐπ' αὐτὴν·
 Τύψε μέσσην δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα, πᾶς δὲ αἰ εἶον
 Ὀξέσχοινος δύνε, χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
 Ἐγκατ' ἐφελκομένῃ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
 Σιτοφάγος δ', ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο,
 245 Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶδες·
 Ἦλατο δ' ἐς τάφρον, ὅπως Φύγη αἰπὺν ὄλεθρον.
 Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς πύδα ἥκρον·
 Ὡκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἦλατο Φεύγων.
 Τρωξάρτης δ', ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
 250 Καὶ οἱ ἐπὶ δρᾶμεν αὖτις, ἀποκτέμεναι μενεαίνων·
 Πρασσαῖος δ', ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
 Ἦλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀξείῃ σιγῇ·
 Οὐδ' ἔρριξε σάκος, σχίτο δ' αὐτοῦ δουρὲς ἀνωκί·
 Ἦν δὲ τις ἐν μέσσην νέος παῖς ἔξαχας ἕλλων,
 255 Ἄγῃ

Scintem inter primos-pugnatores, per ventrem in medium hepar;
 Cecidit autem *is* pronus, tenerosque pulvere-fœdavit capillos.
 Taglodytes verò post ipsum jaculo-petiit Pelcionem;
 Infixitque in pectore validam hastam: eum autem lapsum
 Cepit atra mors; animaque ex corpore evolavit.
 Scutæus autem deinde occidit, percusso corde, Embasichytrum:
 Artophagus verò Polyphorum ad ventrem percussit:
 Cecidit autem *is* pronus; animaque è membris evolavit.
 Limnocharis verò, ut vidit pereuntem Polyphorum,
 Troglodyten petra molaris instar vulneravit prior-affectedus
 Collum juxta medium; eum autem caligo oculos coöperuit.
 Lichenor autem in ipsum collimavit hastam splendidam,
 Et percussit, (neque aberravit,) ad hepar: ut verò animadvertit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens:
 Sed neque sic cessabat in aquis, ferit autem ipsum:
 Concidit verò, non surrexit: tingebatur autem sanguine lacus
 Purpureo, ipse verò juxta litus extensus est,
 Chordis pinguibusque provolutus intestinis.
 Limnissius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.
 Pternoglyphum verò conspicatus Calaminthius in timorem ve-
 Saliitque in lacum fugiens, clypeo abjecto. (nit,
 Hydrocharis porro occidit Pternophagum regem,
 Saxo percussum ad sinciput, cerebrum verò
 Ex naribus stillabat; fœdabatur autem sanguine terra.
 Lichopinax autem occidit eximium Borborocætem,
 Hasta adortus: eum verò caligo oculos coöperuit.
 Prassophagus autem intuitus, pede traxit Cnissodiosten,
 In lacu verò suffocavit, prehensio manu tendine.
 Psicharpax autem pugnabat sociis de mortuis,
 Et percussit Pelusium per ventrem in medium hepar;
 Cecidit verò *is* ante ipsum, animaque ad Orcum ivit.
 Pelobates autem conspicatus, luti pugillum jecit in ipsum.
 Et frontem illeivit, & excæcabat propemodum:
 Iratus est autem proinde ille: ubi-cepisset verò manu fortè
 Jaceantem in campo lapidem gravem, pondus terræ,
 Eo percussit Pelobaten sub genua; tota autem fracta-est
 Tibia dextra; cecidit verò *is* supinus in pulveribus:
 Craugasides autem vindicabat, & rursus ibat in ipsum;
 Percussit medium verò ipsum per ventrem; totus autem ei intus
 Acutus-juncus immergebatur, humique effundebantur omnia
 Intestina attracto ab hasta manu crassa.
 Sitophagus autem, ut vidit in ripis fluminis,
 Claudicans ex bello recedebat; affligebatur verò graviter:
 Saliitque in fossam, ut effugeret grave exitium.
 Troxartes autem percussit Phylagnathum ad pedem extremum
 Cito verò *is* angore-correptus in lacum saliit fugiens.
 Troxartes autem, ut vidit adhuc semianimem prolapsum,
 Et ei irruit rursus, occidere cupiens:
 Prassæus verò, ut vidit adhuc semianimem prolapsum,
 Ivit per primos-pugnatores, & jaculatus est acuto juncò;
 Neque fregit scutum, sistebatur autem ibidem haste cuspidis.
 Erat autem quidam inter Mures juvenis puer egregius præ-aliis.

- 255 Ἀρχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεμιβοῦλαν,
 Ὀρχαμος, αὐτὸν Ἀρη Φαίνων, πρωταρὸς Μεριδάρπαξ,
 Ὃς μόνος ἐν μύσσειν ἄριστεύσκε μάχασθαι.
 Στῇ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος, οἷος ἅπ' ἑλλων,
 Στεῖτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν.
 260 Καί νυ κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ τότ' ἀπολλυμένους βατράχους ἔκτειρε Κρονίων.
 Κινήσας δὲ κάρη, τοιήνδ' ἐφθέγγετο Φωνήν.
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμεν.
 265 Οὐ μικρόν μ' ἐπλήξε Μεριδάρπαξ κατὰ λίμνην
 Ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. ἄλλὰ τέχισα
 Παλλὰδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἥδ' καὶ Ἀρην,
 Οἱ μιν ἀποσχίτουσι μάχης, πρωταρὸν περ ἴοντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης. Ἀρης δ' ἀπαμειβέτο μῦθον.
 270 Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδῃ, σθένος, οὔτε Ἀρης,
 Ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὸν ὕλερον.
 Ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες. ἦ τὸ σὺν ὕπλῳ
 Κινεῖσθαι μέγα Τιτανοκτόνον, ὄβριμοεργόν,
 Ὡ Τιτᾶνας πέφνες ἄριστους ἔξοχα πάντων,
 275 Ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδηςας, ἰδ' ἄγρια Φῶλα Γυγᾶντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης δ' ἔβαλε ψολέοντα κεραυνόν.
 Πρῶτα μὲν ἰβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπόν,
 Αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνὸν, δειμαλῆον Διὸς ὕπλῳ,
 Ἦκ' ἐπιδιδήσας. ὃ δ' ἄρ' ἔπτατο χεῖρὸς ἄνακτος.
 280 Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύες τε.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μυῶν κρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Ἰστο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν.
 Εἰ μὴ ἅπ' Οὐλύμπου βατράχους ἐλάησε Κρονίων,
 Ὃς ἴα τότε βατράχοισιν ἀρωγὸς εὐθὺς ἔπαμψεν.
 285 Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 Δοξοβάται, κρεβλοῖ, ψαλιδόσομοι, ὄσρακόδερμοι,
 Ὀσσοφυεῖς, πλατύνωτοι, ἀποσίλβοντες ἐν ἡμοῖς.
 Βλαίσσοι, χειροτένοντες, ἀπὸ σέρνων ἰσορῶντες,
 Ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἄχειρές. (οἱ δὲ καλεῦνται
 290 Καρκίνοι) οἱ ῥα μυῶν οὐρὰς σομάτεσσιν ἔκοπτον,
 Ἦδ' ἐπὶ πόδας καὶ χεῖρας ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχοι.
 Οὓς καὶ ὑπέδδαισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμειναν,
 Ἐς δὲ Φυγὴν ἐτρέποντο. ἰδύετο δ' ἥλιος ἤδη,
 Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

Τ Μ Ν Ο Σ Ε Ι Σ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Α

- Μ Νήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι, Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
 Ὅντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἴοντα,
 Καὶ ῥα γ' ἀναίσσουσιν ἐπισχεδὼν ἐρχομένοισι
 Πάντες ἀφ' ἰδράων, ὅτε Φαίδιμα τόξα τιταίνει.
 5 Λητῶ δ' ὀίη μίμνε παρὰ Διὶ τερπικεραύνῃ,
 Ἢ ῥα βίβν' τ' ἐχάλασσε, καὶ ἐκλήϊσσε Φαέτῳ.
 Καὶ οἱ ἅπ' ἰφθίμων ἡμῶν χεῖρεσσιν ἐλοῦσα
 Τόξον, ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἰοῖο.
 Πασσάλου ἐκ χρυσοῦ τὸν δ' εἰς ὄρνον εἶσεν ἔχουσα.

Cominus-pugnans, charus filius eximii Artepibuli,
 Princeps, ipsum Martem representans, strenuus Meridarpax,
 Qui solus inter Mures præstabat pugnando:
 Scitit autem ad lacum gloriabundus, seorsum ab aliis;
 Jacabat verò depopulaturum-se Ranarum genus pugnacium.
 Et jam perfecisset, quippe magnum ei robur erat;
 Nisi cito animadvertisset pater hominumque deorumque:
 Atque tunc pereuntes Ranas miseratus est Saturnius;
 Motoque capite, talem locutus est exclamationem;
 „ Papæ, profecto magnum opus oculis video!
 „ Non parum me perculit Meridarpax ad lacum.
 „ Trucidare Ranas interminans: sed citissime
 „ Palladem mittamus tumultuosam, atque etiam Martem;
 „ Qui ipsum arcebunt à pugna, strenuus licet sit.
 Sic utique dixit Saturnius: Mars autem respondebat sermone;
 „ Neque sane Palladis, Saturnie, vis, neque Martis,
 „ Valebit ad Ranis avertendum grave exitum:
 „ Sed age omnes eamus auxiliores, vel tuum telum
 „ Moveatur magnum, Titanum-pestis, mirificum,
 „ Quo Titanas occidisti, egregios præ omnibus,
 „ Enceladumque ligasti, & fera genera Gigantum.
 Sic utique dixit: Saturnius autem jaculatus est ardens fulmen:
 Primum quidem intonuit, magnumque concussit Olympum;
 At deinde fulmen, terribile Jovis telum,
 Misit contortum; illud autem proinde evolavit è manu regis:
 Omnes quidem terruit jaculatus Ranasque Muresque.
 Sed neque sic cessabat Murium exercitus, sed adhuc magis
 Cupiebat depopulatum-ire Ranarum genus pugnacium;
 Nisi ab Olympo Ranas miseratus fuisset Saturnius,
 Qui sane tunc Ranis auxiliores statim misit. (gulis,
 Venerunt autem ex-improvisò tergis-incidum-instar, curvis un-
 Oblique gradientes, tortuosi, forcipibus-eirca-ora, pellibus-tè-
 Ossei-natura, lati-dorso, renidentes in humeris. (staceis,
 Vari, manibus-extensis, à pectoribus intuentes,
 Octipedes, bicipites, intractabiles: (illi autem vocantur
 Cancræ:) qui utique Murium caudas oribus præcidebant,
 Atque pedes & manus; refringebantur verò lancem:
 Quos & reformidarunt miseri Mures, neque sustinuerunt;
 In fugam autem converterunt-se. Occidebat verò sol jam,
 Et belli actio unius-diei perfecta est.

I N A P O L L I N E M.

Memor-ero, neque obliviscar, Apollinis longe-jaculantis,
 Quem scilicet dii per domum Jovis mœnuunt euntem,
 Et sane assurgunt prope advenienti
 Omnes à sedibus, quando præclaros arcus tendit.
 Latona autem sola manebat apud Jovem fulmine-gaudentem,
 Quæ utique arcum relaxavit, & occlusit pharetram,
 Et ei à fortibus humeris manibus sumptum
 Arcum, suspendit ad columnam patris sui,
 Paxillo ex aureo: ipsum verò in solium collocavit ducens:

- 10 Τῷ δ' ἔρα νέκταρ ἴδων· πατὴρ δὲ καὶ χυσεύς,
 Δαικνόμενος φίλον υἱόν· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι
 Ἐνθα καθίζουσιν· χαίρει δὲ τε πότνια Λητώ,
 Οὔνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
 Χαῖρε, μάκαρ ὦ Λητοῖ, ἔπει τέκεας ἀγλαὰ τέκνα,
 25 Ἀπόλλωνά τ' ἔνεκτα, καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
 Τὴν μὲν, ἰν' Ὀρτυγίῃ, τὴν δὲ, κραναῇ ἐνὶ Δῇῃ,
 Κακλιμένη πρὸς μακρὸν ὕδρος, καὶ Κύνθιον ἔχον,
 Ἀγχοστάτῃ Φοῖνικος, ὑπ' Ἴναποιο μεθέρως.
 Πῶς γὰρ σ' ὑμνήσω, πάντας εὐύμνον ἔντα;
 30 Πάντῃ γὰρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλήσται ὥδης,
 Ἡμῶν ἀν' ἡπείρον πορτιτρόφον, ἧδ' ἀνὰ νήσους.
 Πῶσαι δὲ σκοπιαὶ τοι ἄδον, καὶ πρῶνες ἄραι
 Τψηλῶν δρέων, ποταμοὶ δ' ἄλλαδε προρέοντες,
 Ἀνταὶ τ' εἰς ἄλλα κακλιμέναι, λιμένες τε θαλάσσης.
 35 Ἡ δὲ σε πρῶτον Λητὼ τέκε, χάριμα βροτοῖσι,
 Κλυθίσσα πρὸς Κύνθος ὕδρος, κραναῇ ἐνὶ νήσῳ,
 Δῆλῳ ἰν' ἀμφιρύτῃ· ἐκότερθε δὲ κύμα κελαινὸν
 Ἐξέρει χέρονδε λιγυρνόοις ἀνέμοισιν;
 Ἐνθεν ἀπορρύνμενος, πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις.
 40 Ὅσους Κρήτῃ ἔνδρ' ἔχει, καὶ δῆμος Ἀθηῶν,
 Νῆσός τ' Αἰγίνα, ναυσικλειτὴ τ' Εὐβοία,
 Αἰγαί τ', Εἰρεσίαι τε, καὶ ἀγχιᾶλῃ Πεπάρῃς,
 Θρηάκιός τ' Ἄβας, καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
 Θρηάκῃ τε Σάμος, Ἰδης τ' ὕρα σκιδέντα,
 45 Σκυρὸς, καὶ Φώκαια, καὶ Αὐτοπάνης ὕδρος αἰπὺ,
 Ἰμβρὸς τ' εὐκτιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμυχθαλάσσης,
 Λίσσος τ' ἡγαθὴ, Μάκαρος ὕδρος Αἰολίωτος,
 Καὶ Χίος, ἥ νήσων λυπαρωτάτη εἰν ἄλλ' αἰτται,
 Παιπαλοῖς τε Μίμας, καὶ Κωρύντου ἄκρα κάρηνα,
 50 Καὶ Κλάρος αἰγυλάσσης, καὶ Αἰσργῆς ὕδρος αἰπὺ,
 Καὶ Σάμος ὕδρῃλῃ, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
 Μίλητός τε, Κῶς τε, πῶλιν Μερῶπων ἀνθρώπων,
 Καὶ Κνίδος αἰπεινῇ, καὶ Κάρπατος ἡνεμόσσης.
 Νάξος τ', ἧδὲ Πάρος, Ῥηνιά τε πετρήσσης.
 55 Τόσσον ἐπαδίνευσα Ἐκηβδλὸν ἵετο Λητὼ,
 Εἴ τις οἱ γαίῳιν υἱεὶ θέλει οἰκία θέσθαι·
 Αἰ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἰδείδισκαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιστέρῃ περ ἰούσῃ·
 Πρὶν γ' ὅτε δῆ ῥ' ἐπὶ Δῆλου ἰβήσατο πότνια Λητὼ,
 60 Καί μιν ἀνειρομένη, ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Δῆλ', εἰ γὰρ κ' ἰθάλοισι ὕδος ἔμμεναι υἱὸς ἡμῶν,
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πίνονα νηὶν,
 Ἄλλος δ' οὔτις σεῖο πόδ' ἄφεται, οὐδέ σε λίσσεται·
 Οὐδ' εὐβων σε ἔσσεσθαι δίωμα, οὐδ' εὐμηλον,
 65 Οὐδὲ τρύγην σίσις, οὐτ' ἄρ' φυτὰ μυρία φύσεις·
 Αἰ δὲ κ' Ἀπόλλωνος ἐκαέργου νηὶν ἔχρησθαι,
 Ἀνθρωποὶ τοι πάντες ἀγνοοῦσιν ἐκατόμβας,
 Ἐνθάδ' ἀγοιρόμενοι, κνίσσῃ δὲ τοι ὕσπετος αἰεὶ,
 Δηρὸν ἔνεκτα· εἰ βδοκοῖς, οἳ τε θεοὶ κέ σ' ἔχουσιν
 60 Χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης, ἔπει οὐ τοι πῖσαρ ὑπ' εὐδας.
 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβόμενῃ δὲ προσηύδα·

Et autem proinde nectar dedit pater poculo aureo,
 Satis charum filium: postea verò dii alii
 Insident: gaudet autem & veneranda Latona,
 Quod arcitentem & fortem filium peperit.
 Sive, ô beata Latona, quoniam peperisti præclaros liberos,
 Apollinemque regem, & Dianam sagittis-gaudentem;
 Hanc quidem, in Ortygia, illum verò aspera in Delo,
 Acclinata ad longum montem, & Cynthium collem,
 Proxime palmam, sub Inopi fluentis.
 Quomodo enim te celebrabo, omnino celebratissimum?
 Ubique enim tibi, Phœbe, moduli percutiuntur cantus,
 Et per continentem vitulorum-nutricem, & per insulas.
 Omnes autem speculæ tibi placere-solent, ac vertex summus
 Altorum montium, amnesque in mare profluentes,
 Littoraque ad mare vergentia, portusque maris.
 An ut te primum Latona peperit, gaudium mortalibus,
 Acclinata ad Cynthium montem, aspera in insula,
 Delo in circumflua; utrinque autem unda nigra
 Exhibat in-terram stridulum-spirantibus ventis?
 Hinc oriundus, omnibus mortalibus imperitas,
 Quotquot Creta intus habet, & populus Athenarum,
 Insulaque Ægina, navigioque-incluta Eubœa,
 Ægæque, Eiresiæque, & maritima Peparethus,
 Thraciæque Athos, & Pelei summi vertex,
 Thraciæque Samus, Idæque montes umbrosi,
 Scyras, & Phocæa, & Autocanæ mons altus,
 Imbrusque bene-culta, & Lemnus importuosa,
 Lesbosque divina, Macaris sedes Æolionis,
 Et Chius, quæ insularum fecundissima in mari jacet,
 Saxosusque Mimas, & Coryci summi vertex,
 Et Claros splendida, & Ælægæ mons altus,
 Et Samus aquosa, Mycalæque alti vertex,
 Miletusque, Coufque, urbs Meropum hominum,
 Et Cnidus alta, & Carpathus ventosa,
 Naxusque, & Paros, Rheneæque saxosa.
 Tantum terrarum enitens Jaculatorem obivit Latona,
 Si qua sibi terrarum filio velit habitacula ponere:
 Hæ verò valde tremebant & timebant, neque ulla sussinuit
 Phœbum suscipere, etiam fertilior licet esset, (tons,
 Prius nempe quam demum Delum conscendisset veneranda La-
 Et ipsam interrogans, verba alata dixit;
 „ Dele, si enim velis sedes esse filii mei,
 „ Phœbi Apollinis, imponereque-tibi opulentum templum;
 „ Alius verò nemo te unquam tanget, neque te rogabit;
 „ Neque fertilem-bonum te fore puto, neque fertilem-ovium;
 „ Neque vindemiam feres, neque sane plantas multas produces;
 „ Si autem Apollinis longe-agentis templum tibi-habeas,
 „ Homines tibi omnes ferent hecatombas,
 „ Hic congregati; nidor verò tibi immensus semper eris,
 „ Diu regem si alas; diique te servarint
 „ Manu ab aliena; quoniam non tibi fertile subest solimp.
 Sic dixit: gaudebat autem Delus, respondensque allocutus est;
 Latona,

- Λητοί, κούρην θυγατέρα μεγάλαιο Κρόνιο,
 Ἀσπασίη μὲν ἔγωγ' εὐγόνῃ Ἐκάτοιο ἄνακτος
 Δειξαίμην, αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχῆς
 65 Ἀνδρασίη, ἴδε δὲ κεν περιτιμήσασθαι γεραίμην.
 Ἀλλὰ τόδε τρομέω, Λητοί, ἔπος, οὐδέ σε κείνῃ
 Δίην γὰρ τινα φασὶν ἀτίσθαλον Ἀπόλλωνα
 Ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανεύσμεν ἀθανάταισι,
 Καὶ ἐνυτοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἥρουσαν.
 70 Τῷ ῥ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Μὴ ἀπόταν ταπρῶτον ἴδῃ Φαῖος ἡελίος,
 Νῆσον ἀτιμήσῃ, ἵκειν κραναήπεδός εἰμι,
 Πρὸς κατασφρέψας, ὥσῃ δ' ἄλλος ἐν τελέγεσσι.
 Ἐν' ἐμὲ μὲν μέγα κύμα κατὰ κρατὸς ἄλκις αἰεὶ
 75 Κλύσσει· ὃ δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεται, ἥ κεν ἀδῇ οἱ,
 Τεύχεσθαι ἡδὺν τε καὶ ἄλσεα δονδρήντα.
 Πουλίποδες δ' ἐν ἐμοὶ θαλάμῃς, Φῶκί τε μέλαιναί,
 Οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χήτει λαῶν.
 Ἀλλ' εἰ μοι τλαίης γε, θεᾷ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσει,
 80 Ἐνθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα ἡδὺν,
 Ἐμμεναὶ ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Πάντας ἐκ' ἀνθρώπους, ἵκειν πολυώνυμός ἐστιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ὁμόσταν·
 Ἴσῃ νῦν τάδε Γαῖα, καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπέρην,
 85 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς τε μέγιστος
 Ὀρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν.)
 Ἡ μὲν Φοῖβου τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰεὶ
 Βωμὸς καὶ τέμενος, τίσει δέ σέ γ' ἔξοχα πάντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμόσεν τε, τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 90 Δῆλος μὲν μάλα χαῖρε γόνυ· Ἐκάτοιο ἄνακτος·
 Λητὼ δ' ἐννῆμαρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀλείπτουσι
 Ὠδίνεσσι πέπαρτο· θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πάσαι,
 Ὅσσαι ἥριξαι ἔσαν, Διώνη τε, Ῥαῖη τε,
 Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάσωνος Ἀμφιτρίτη,
 95 Ἀλλὰ τ' ἀθανάται, νόσφιν λευκωλένου Ἥρης·
 Ἦσθ' γὰρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Μοῦνη δ' οὐκ ἐπέπυτο μογοδόκος Εἰλείθυια·
 Ἦσθ' γὰρ ἔκρη Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεῖσι νέφεσσι,
 Ἥρης φραδμοσύνη λευκωλένου· ἥ μιν ἔρυκε
 100 Ζηλοσύνη, ὅτ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε
 Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότε ἔμελλεν.
 Αἱ δ' Ἴριν προὔπεμψαν ἑκτιμένης ἀπὸ νήσου,
 Ἀξέμεν Εἰλείθυϊαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὄρκον,
 Χρυσεῖσισι λίνοισιν ἱεργμένον, ἐννεάπηχυν.
 105 Νόσφιν δ' ἦνωγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης,
 Μὴ μιν ἔπειτ' ἐπέσσειν ἀποσφρέψαιεν ἰούσαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἔκουσε ποδῆνεμος ὤκεια Ἴρις,
 Βῆ ῥα θεῖν, ταχέως δὲ διήνυσσε πᾶν τὸ μεσηγύ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκανε θεῶν ἴδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 110 Αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυϊαν ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε
 Ἐκπροκαλεσσομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 Πάντα μάλ', ὥς ἐπέτελλου Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 Τῇ δ' ἔρα θυμὸν ἔπειδεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·

Latona, gloriosissima filia magni Saturni,
 Labens quidem ego partum longe jaculantis regis
 Scisciperem; graviter enim vere sum mabe-famæ
 Apud homines; sic autem admodum-honorata fierem:
 Sed hunc tremo, Latona, sermonem, neque te oclabo;
 Valde enim quendam dicunt protervum Apollinem
 Fore, magnopereque dominaturum immortalibus,
 Et mortalibus hominibus super aham terram.
 Eo scilicet graviter timeo in mente & in animo,
 Ne quandocunque primum viderit lumen solis,
 Insulam aspemetur, quoniam aspero solo sum,
 Pedibus subversam, tradatque maris in pelagus.
 Ibi me quidem magna unda in caput abunde semper
 Inundabit; ille verò aliam terram adibit, quæ placuerit sibi,
 Ad-struendum templumque, & lucos arboribus-abundantes.
 Polypodes autem in me thalamos, Phocæque nigre
 Domicilia facient inculta, inopia populorum.
 Sed si mihi sustineres sane, Dea, magnum jusjurandum jurare,
 Hic eum primum constructurum perpulchrum templum,
 Ut-sit hominum oraculum; at postea
 Unnes apud homines; quandoquidem multi-nominis est.
 Sic utique; dixit: Latona verò deorum magnum jusjurandum
 Sciat nunc hæc Terra, & Cælum latum superne, (juravit;
 Et subterlabens Stygis aqua, (quod scilicet maximum
 Jusjurandum, gravissimumque est beatis diis;)
 Certe utique Phœbi hic odorata erit semper
 Ara & lucus: honorabit verò te sane maxime omnium.
 At postquam jurassetque, perfecissetque jusjurandum,
 Delus quidem valde gaudebat partu Jaculatoris regis:
 Latona autem novemque dies & novem noctes insperatis
 Partus-doloribus confixa erat: deæ verò erant intus omnes,
 Quæcunque optimæ erant, Dionaque, Rheaque,
 Vestigatrixque Themis, & sonora Amphitrite,
 Aliæque immortales, seorsum à candida-ulnis Junone:
 Sedebat enim ea in ædibus Jovis nubium-coactoris.
 Sola autem non audierat partus-dolorum-præses Ilithya;
 Sedebat enim summo in Olympo sub aureis nubibus,
 Junonis consilio candidæ-ulnis; quæ ipsam detinebat
 Invidia, quod scilicet filium eximiumque fortemque
 Latona paritura pulchra comis tunc erat.
 Illæ autem Irim emisere bene-habitata ab insula,
 Ut adduceret Ilithyam, pollicitæ magnum monile,
 Aureis filis confertum, novem-cubitorum.
 Seorsum autem jusserunt vocare à candida-ulnis Junone,
 Ne ea ipsam postea verbis averteret venientem.
 At ubi hoc audisset pedibus-vento-par velox Iris, (vallum:
 Perrexit utique currere, celeriterque permensa est totum inter-
 Cæterum postquam pervenit ad deorum sedem, altum Olympum,
 Statim utique Ilithyam inde è domo foras
 Evocatam, verbis alatis allocuta est,
 Per omnia prorsus, sicut jubebant Olympias domos-habentes:
 Ei verò proinde animum flectebat in posteribus charis; Iverunt

- 815 ἔλτ' ἐπὶ Δάλλου ἔβαινα μογοζόκος Εἰλείθυια,
 τὴν τότε δὲ τόκος εἶλε, μενοίνησεν δὲ τεύεσθαι·
 Ἄμφι δὲ φοῖνικι βάλε πήχας, γούνα δ' ἔρισι
 λαιμῶνι μαλακῇ· μεῖδῃσι δὲ γὰρ ὑπένερθεν·
 ἔκ δ' ἔτορε προφύωσθε· θεὰ δ' ἑλδλυξεν ἄπασαν.
- 820 ἔνθα σε, ἦϊε φοῖβε, θεὰ λεῦον ὕδατι καλῷ
 Ἄγνῳσ καὶ καθαῶς· σπάρξαν δ' ἐν φάρσιν λευκῇ,
 Λεπτῇ, νηγκτέμῃ· περὶ δὲ χρύσεον σρόφον ἦμαν.
 οὐδ' ἔρ' ἀπέλλωνα χρυσάορα ἦεστο μήτηρ,
 Ἄλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἄμβροσιν ἱερατεινὴν
- 825 Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπῆρξατο· χαῖρε δὲ Λητῷ,
 οὐνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
 Αἰτάρ ἐπειδὴ, φοῖβε, κατέβρωσ ἄμβροτον εἶδαρ,
 οὐ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσειο σρόφοι ἀσπαίροντα,
 οὐδέ τι δέσμευ' ἔρκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
- 830 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα φοῖβος Ἀπόλλων·
 εἴη μοι κίθαρις τε φίλη, καὶ καμπύλα τόξα,
 Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διδὸς νημερτέα βουλήν.
 ὣς εἰπὼν, ἰβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυδείης
 φοῖβος ἀπερσευόμενος ἱκατηβόλος· αἱ δ' ἔρα πᾶσαι
- 835 Θάμβασον ἀθάναται· χρυσῇ δ' ἔρα Δήλος ἄπασα
 Βεβρίβει, καθορώσκει Διδὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
 Γηθοσύνη, ὅτι μιν θεὸς εἶλετο οἰκίᾳ θέσθαι,
 Νήσων ἠπαίρου τε, φίλησε δὲ κηρόβι μᾶλλον·
 ἠνέησ', ὥς ἔτε βίον οὔρεας ἔκθεσιν ὕλης.
- 840 Αὐτὸς δ', ἀργυρότοξος ἔναξ ἱκατηβόλ' Ἀπολλων,
 Ἄλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθου ἰβήσας παμπάλαντος,
 Ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
 Πολλοὶ τοι νηοὶ τε, καὶ ἔλσας δενδρήεντα,
 πᾶσαι δὲ σκοπιαὶ τε φίλαι, καὶ πρόοντες ἕκαστος
- 845 Τῆψηλὸν ὄρεον, ποταμοὶ δ' ἄλλαδε προρέοντες·
 Ἄλλὰ σὺ Δήλη, φοῖβε, μάλις ἐπιτέρπειαι ἦτορ,
 ἔνθα τοι ἱλαρχίτωνες ἱάονες ἠγυεῖνται,
 αὐτοῖς σὺν παῖδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
 οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ δοιδῇ.
- 850 Μνηστᾶμενοι τέρπουσιν, ὅταν σήσωνται ἀγῶνα.
 φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγῆρας ἔμμεναι ἀνὴρ,
 οἱ τὸτ' ἐπαντία σείδ' τ' ἱάονες ἀθροὶ εἶον·
 πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
 Ἄνδρας τ' εἰσποδῶν, καλλιζώνους τε γυναῖκας,
- 855 Νῆας τ' ὠκείας, ἡδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
 Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα· ὅτου κλέος οὐκοῦτ' ἐλπίτω,
 Κοῦραι Δηλιάδες, ἱκατηβελέταο θεράπαιναι·
 αἷτ' ἐπεὶ ἄρ' πρῶτον μὲν Ἀπέλλων ὀμνήσωσιν,
 αὐτίς δ' αὖ Λητῷ τε καὶ Ἀρταμῖν ἰοχέαιραν,
- 860 Μνηστᾶμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν, ἡδὲ γυναικῶν,
 τῶν ἀείδουσιν, θέλγουςι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων·
 πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιασθῶν
 μιμῆσθαι ἴσασιν· φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος
 φέγγισθ'· οὕτω σφιν καλὴ συνέειπεν ἀοιδῇ
- 865 Ἄλλ' ἔγωγε δὴ, Λητῷ μὲν, Ἀπολλόν τ', Ἀρτέμιδι ἔδω,

verat autem pedibus, pavidis columbis cursu similes.
 Quando Delum ingressa est partus-dolorum-præses Ilithya,
 tunc demum partus cepit, gestiebatque parere:
 Cuius verò palmam jecit brachia, genuaque fulcivit
 Orti molli; subrisit autem terra subtus:
 Prostravit verò is in-lucem; deæ autem jubilarunt omnes.
 Hi te, jaculator Phœbe, deæ lavabant aqua pulchra
 Asse & pure; fasciaverunt autem in veste candida,
 Enui, nova; circumque aureum cingulum jecerunt.
 Neque sane Apollinem, aureo-celebrem-ense, lactavit mater;
 Sed Themis nectarque & ambrosiam amabilem
 Immortalibus manibus propinavit: gaudebat verò Latona,
 Quod arcitenentem & fortem filium peperit.
 Postquam, Phœbe, comedisti immortalem cibum,
 Non te dein retinebant aurea cingula palpitantem, (omnia
 Neque omnino vincula cohibebant; solvebantur autem ligamina
 Atim verò inter immortales locutus est Phœbus Apollo;
 Sit mihi citharaque chara, & incurvi arcus;
 Oraculoque-edam hominibus Jovis verum consilium.
 Fatus, migrabat à terra spatiosa
 Jovebus intonsus longe-jaculans; omnes autem proinde
 Repebant immortales: auro verò Delus tota
 Circumculata erat, aspiciens Jovis Latonæque progeniem;
 Quæta, quod ipsam deus elegit-sibi, ad habitacula ponenda,
 Insulis & Continente, dilexitque ex-animo magis:
 Præruit sicut quando vertex montis floribus sylvæ.
 Te autem argenteum arcum-gestans rex longe-jaculans Apollo,
 Quædam quidem Cynthum ascendisti saxosam,
 Quædam verò rursus insulasque & viros vagans-adibas.
 Multa tibi sunt templaque, lucique arboribus-abundantes;
 Jænes autem speculæque charæ, & vertices summi
 Torum montium, amnesque in mare profluentes:
 Sed tu Delo, Phœbe, maxime delectaris corde,
 Quod tibi talaribus-vestibus Iæones congregantur,
 Jæsis cum liberis & venerandis uxoribus.
 Verò te pugilatu & tripudio & cantu,
 Jæmores oblectant, quando instituerint certamen.
 Ceret immortales & senii-expertes esse viri,
 Si tunc coram te Iæones conferti essent:
 Minum enim videret decus, delectaretque-sibi animum,
 Jæcosque inspiciens, pulchreque-cinctas mulieres,
 Jævesque veloces, & ipsorum possessiones multas.
 Jæhæc autem, hoc magnum miraculum, cujus fama nunquam
 Jællæ Deliades, longe-jaculantis ministræ, (peribit,
 Jæne utique postquam primum quidem Apollinem celebrarint,
 Jærsusque deinde Latonæque & Dianam sagittis-gaudentem;
 Jæcordati virorumque antiquorum, atque mulierum,
 Jæmunum canunt, demulcentque gentes hominum:
 Jæminum autem hominum voces & strepitum
 Jæitari callent: putaret verò se ipse unusquisque
 Jæqui; adeò illis pulcher aptatus est cantus.
 Jæage demum, Latona quidem, Apolloque, cum Diana,
 Salvete

- Χαίρετε δ' ὑμεῖς πάσαι· ἐμοῖο δὲ καὶ μετόπισθε
Μνηστῆσ', ἐκπότε κέν τις ἐπιχθονίῳ ἐνὶ ῥήκῳ
Ἐνθάδ' ἀνείρηται ξείνος ταλαπείριος ἑλλάν·
Ὡ κούρη, τίς δ' ὕμνῳ ἀνὴρ ἠδύς τις ἀειδῶν
170 Ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέμν' ἑρπεσθε μάλα;
Τρεῖς δ' εὖ μάλα πάσαι ὑποκρίνασθε ἄφ' ἡμέων·
Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίμῳ ἐνὶ πεσπαλοῦσσι·
Τοῦ πάσαι μετόπισθεν ἀριεΐουσιν ἀειδαί.
Ἡμεῖς δ' ἡμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐκ' αἴαν
175 Ἀνέριων σρεφόμεσθα πόλεις εὖ νικιστάσας·
Οἱ δ' ἐπὶ δὴ κείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἔστιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα
Τρηνέην ἀργυρέτοξον, ὃν ἠὔκομος τέκε Λητώ.
Ὡ ἦνα, καὶ Λυκίην καὶ Μηριόνην ἱερταίνην,
180 Καὶ Μίλητον ἔχεις, ἑναλον πόλιν, ἱμερόεσσαν,
Αὐτὸς δ' αὖ δῆλοιο περικλύσης μεγ' ἀνάσσεις.
Εἴσι δὲ Φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθῶ πετρήεσσαν,
Ἀμβροτὰ εἴματ' ἔχων τε θυώδεα τοῖο δὲ Φόρμιγγ'
185 Χρυσέου ὑπὸ πλήκτρον καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν.
Ἐνθεν δὲ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς, ὡς νόημα,
Εἴσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μετ' ὀμύγοισι ἄλλων
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ αἰολή.
Μοῦσαι μὲν γ' ἅμα πάσαι ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ
190 Τρηνευσὶν ἴα θεῶν δ' αὖ ἄμβροτα, ἥ δ' ἀνθρώπων
Τλημοσύνας· ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Ζῶουσ' ἀμφαδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύναται
Εὐρέμεναι θανάτοιο τ' ἄκρας, καὶ γήρας ἄλκαρ.
Αὐτὰρ εὐπλόκαμοι Χάριτες, καὶ εὐφρονες Ὀρμαι,
195 Ἀρμονίη δ', Ἥβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη,
Ὀρχεῦντ', ἑλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσιν·
Τῆσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμέλεται, οὔτε λάχεια,
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν, καὶ εἶδος ὀνητὴ,
Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, ὁμότροφος Ἀπόλλωνι.
200 Ἐνθ' αὖ Τῆσιν Ἀρης καὶ Ἰϋσηπος Ἀργεϊφόντης
Παῖζουσ'· αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιβρίζει,
Καλὰ καὶ ὕψι βιβὰς· αἴγλη δὲ μιν ἀμφιφαίνει,
Μαρμαρυγαὶ τε ποδῶν, καὶ ἑκλῶσιος χιτῶνος.
Οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγαν, εἰσορῶντες,
205 Λητῶ τε χρυσοπλόκαμος, καὶ μητίετα Ζεὺς,
Τίᾳ Φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Πῶς τ' ἦρ σ' ὕμνήσω, πάντως εὐῦμνον ἔδοντα;
Ἥέ σ' ἐνὶ μνηστῆσιν ἀεῖδω καὶ Φιλότῃτι,
Ὅππότε μνωδόμενος ἔκies Ἀζαντίδα κούρην,
210 Ἰσχυ' ἄμ' ἀντιθέμ' Ἐλατιονίδῃ εὐίππῃ;
Ἥ ἄμα Φόρβαντι, Τριόπῃ γένος, ἥ ἄμ' Ἐρευνῇ,
Ἥ ἄμα Λευκίππῃ, καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι,
Πεζὸς, ὃ δ' ἵπποισιν; οὐ μὲν Τριόπος γ' ἐνέλειπεν.
Ἥ ὥς τὸ πρῶτον χρησέριον ἀνθρώποισι
215 Ζητεύων κατὰ γαίαν ἔβης, ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων;
Πιερίης μὲν πρῶτον ἄπ' Οὐλύμποιο κατήλθες,
Δάκτον τ' ἡμαθόεντα παρέρειχες, ἥ Μαγνήτας,

Salvete autem vos omnes; mei verò & postea
 Mementote, quando aliquis terrestrium hominum
 Hic roget hospes ærumnosus huc profectus;
 O puellæ, quisnam verò vobis vir suavissimus cantorum
 Hic versatur; & quonam delectamini maxime?
 Vos autem bene prorsus omnes respondete à nobis;
 Cæcus vir; habitat verò Chio in saxosa;
 Cujus omnes postea præstant cantus.
 Nos autem nostram famam feremus, quantum super terram
 hominum versamur per urbes habitantibus-commodas:
 Illi verò adcredent, quandoquidem & verum est.
 Et ego non desinam longe-jaculantem Apollinem
 celebrare argenteum-arcum gestantem, quem comas pulchra per
 rex, & Lyciam & Mæoniam amabilem, (perit Lætona.
 & Miletum habes, marinam urbem, desiderabilem,
 se autem demum Delo circumfluxæ magnopere dominaris.
 Adit verò canens Latonæ gloriøsæ filius,
 Athara cava ad Pytho saxosam,
 mortales vestes habensque odoratas: ipsius autem cithara
 aureo à plectro sonum habet amabilem.
 Adit verò ad Olympum à terra, tanquam cogitatum
 adit Jovis ad domum, deorum inter cætum aliorum;
 statim autem immortalibus curæ est cithara & cantus.
 Musæ quidem simul omnes alternantes voce pulchra,
 celebrant utique deorum dona immortalia, atque hominum
 rumnas; quot habentes ab immortalibus diis,
 vivunt expositi & inopes consilii, neque possunt
 venire mortis medelam, & senectutis remedium.
 æterum comas-pulchræ Gratiæ, & lætæ Horæ,
 harmoniaque, Hebeque, Jovis filiaque Venus,
 cupudiant, altera-alterius ad carpum manus tenentes.
 Inter has quidem, neque turpis canit, neque humilis,
 sed valde magnæque visu, & specie admirabilis,
 iana sagittis-gaudens, educata-simul-cum Apolline.
 Hi porro cum-his Mars, & speculator Argicida
 cadunt; at Phœbus Apollo inter-eos-citharam-pulsat,
 pulchre & sublimiter gradiens: splendor verò circum illum lu-
 cationesque pedum, & bene-netæ vestis. (cet,
 delectantur autem animo magno, insipientes,
 tonaque aurea-comas, & providus Jupiter,
 ium charam ludentem inter immortales deos.
 omodo proinde te celebrabo, omnino celebratissimum?
 te inter sponsas canam, & in amore,
 ando ambiens adiisti Azantida puellam;
 a-cum Ischyæ deo pari Elationide equis-præstante?
 t una cum Phorbante, Triopo genere, aut cum Ereuthe,
 t cum Leucippo, & Leucippi conjuge,
 les, ille verò cum-equis? non sane Triopus deficiebat.
 ut primum Oraculum hominibus
 erens per terram ivisti, longe-jaculans Apollo?
 Pieriam quidem primum ab Olympo descendisti,
 stonque arenosam transibas, aut Magnetæ,

Καὶ διὰ Περραιβοῦς· τέχῃ δ' εἰς Ἰαυλὸν Ἰκάνες,
Κηναίου τ' ἐπέβης ναυτικλειτῆς Εὐβοίης·

220 Στῆς δ' ἐπὶ Δηλάντῃ πεδίῳ, τό τοι οὐχ ἔδε θυμῷ
Τεύξασθαι νηὸν τε καὶ ἔλσεια δεινδρήεντα
Ἐνθεν δ' Εὐρίκον διαβὰς, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
Βῆς ἀν' ὄρος Ζάθεος χλωρόν· τέχῃ δ' ἔξας ἀπ' αὐτοῦ
Ἔς Μυκαλησὸν Ἴων, καὶ Τευμησὸν λεχεποῖν·

225 Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἴδος καταειμένον ὕλῃ·
Οὐ γάρ πώ τις ἔναιε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ,
Οὐδ' ἄρ' αὖ πώποτε ἦσαν ἀταρπιτοί, οὐδὲ κέλευθαι,
Θήβης ἀμπεδίον πυρρὸν φρόν, ἀλλ' ἔχεν ὕλην.
Ἐνθεν δὲ προτέρῳ ἔκεις, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,

230 Ὀρχησὸν δ' ἔξας Ποσιδηῖον ἀγλαὸν ἔλσος·
Ἐνθα νεοδμῆς πῦλος ἀναπνέει, ἀχθόμενος περ,
Ἐλκων ἄρματα καλὰ, χαμαὶ δ' ἱλατῆρ, ἀγαθὸς πῃ,
Ἐκ δίφροιο βοτῶν, ὕδν' ἔρχεται· οἱ δὲ τέως μὲν
Κεῖν' ὄχρεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες.

235 Εἰ δέ κεν ἄρματ' ἔγχεσιν ἐν ἔλσει δεινδρήεντι,
Ἴππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἑώσιν·
Ὡς γὰρ τὰ πρῶτισθ' ὁσίῃ γέναθ'· οἱ δὲ ἔννακτι
Εὐχονται, δίφρον δὲ θεοῦ τότε μοῖρα φυλάσσει.
Ἐνθεν δὲ προτέρῳ ἔκεις, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων·

240 Κηφισὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κιχήσας καλλιμείτρον,
Ὅς ἐ Λιλαϊήθεν προχέει καλλιῤῥοον ὕδωρ·
Τὸν διαβὰς, Ἐκάεργε, καὶ Ὀκαλίην πολύπυρρον,
Ἐνθεν ἄρ' εἰς Ἀλίαρτον ἀφίκεο ποιήεντα·
Βῆς δ' ἐπὶ Δελφούσης· τόθι τοι ἔδε χῶρος ἀπήμων

245 Τεύξασθαι νηὸν τε καὶ ἔλσεια δεινδρήεντα·
Στῆς δὲ μάλ' ἔγχε' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπες·
Δελφοῦς, ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν,
Ἀνθρώπων τεῦξαι χερσὶν ἱερῶν· οἷτε μοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,

250 Ἡμὲν ὅσοι Πελοπόννησόν πίειραν ἔχουσιν,
Ἡδ' ὅσοι Εὐρώπῃν τε, καὶ ἀμφιρῦτας κατὰ νήσους,
Χρησόμενοι· τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θεμίζεύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηῶ.

255 Ὡς εἰπὼν, διέθηκε θεμελίῳ φοῖβος Ἀπόλλων
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· ἥ δ' ἰσιδοῦσα
Δελφοῦσα κραδίην ἐχολώσατο, εἰπέ τε μῦθον·
Φοῖβε ἄναξ ἑκάεργε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θῆσω,
Ἐνθάδ' ἐπεὶ φρονέεις τεῦξαι περικαλλέα νηὸν,

260 Ἐμμεναὶ ἀνθρώποις χερσὶν ἱερῶν· οἱ δέ τοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἱράω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
Πημανεῖς σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκισίων,
Ἀρδόμενοί τ' αὐρῆες ἱμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγῶν·

265 Ἐνθα τις ἀνθρώπων βουλήσεται εἰσπορέασθαι
Ἀρματὰ τ' εὐποίητα, καὶ ὠκυπέδων κτύπον ἵππων,
Ἡ νῆν τε μέγαν, καὶ κτήματα πόλλ' ἐνεδύτα.
Ἀλλ' εἰ δὴ τι πίθοιο, (σὺ δὲ κρείστων καὶ ἀρείων
ἔσσι), ἄναξ, ἑμῆθεν, σὺ δὲ στένος ἐς μέγιστον)
Ἐν Κρίσῃ ποίησαι, ὅπῃ πτυχὴ Παρνασσόιο·

Et per Peneleos: cito autem in Iacolcum pervenisti,
 Cenamque ascendisti navigio-Inclytæ Eubœæ:
 Stetisti verò in Lelanto campo, qui tibi non placuit in-animo,
 Ad-struendum templumque, & lucos arboribus-abundantes.
 Inde autem Euripum transgressus, longe-jaculans Apollo,
 Ascendisti montem divinus viridem; cito verò venisti ab ipsa
 In Mycalestum iens, & Teumessum herbosam:
 Thebæ autem pervenisti in solum indutum sylva:
 Nondum enim quisquam habitabat mortalium sacra in Thebæ;
 Neque sane adhuc erant semitæ, neque via,
 Thebæ per campum tritici-feracem; sed habebat sylvam.
 Inde verò ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo,
 Et in Onchistum pervenisti Neptunum splendidum lucum,
 Ubi regens-domitus equi-pullus respirat, gravatus licet,
 habens cursus pulchros; humi autem auringa, præstans licet,
 Et curru ubi-exiit, iter facit: illi verò interim quidem
 Vacuos currus quatunt, imperio remisso.
 In currus agat in luco arboribus-abundante,
 quos quidem curant, illos autem reclinatos simant:
 hic enim primum sanctum erat: ipsi verò regi
 applicant; currum autem dei tunc fors servat.
 Hinc porro ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo:
 Ephissumque deinde attigisti pulchro-fluente,
 ubi utique ex-Lilæa profundit pulchre-fluentem aquam;
 tunc transgressus, Longe-agens, & Ocaleen turritam,
 Inde utique in Haliartum pervenisti herbosam:
 Istitique ad Delphusam: ibi tibi placuit locus commodus,
 Ad-struendum templumque; & lucos arboribus-abundantes:
 Stetisti verò valde prope eam, & ipsam sermone allocutus es;
 Delphusa, hic demum in-animo-habeo perpulchrum templum,
 Hominum struere oraculum; qui mihi semper
 Huc adducent perfectas hecatombas,
 Tuis quotquot Peloponnesum pinguem habent,
 Tum quotquot Europamque, & circumfluas per insulas,
 Oraculum-petituri: his autem ego verum consilium
 Omnibus edixero, oracula-edens in opulento templo.
 Et factus, disposuit fundamenta Phoebus Apollo,
 ita & valde longa penitus: intuita verò
 Delphusa, corde irata est, dixitque sermonem; (nam,
 Phoebe rex longe-agens, verbum quoddam tibi in mentem po-
 Hic quoniam in-animo-habes struere perpulchrum templum,
 Ut-sit hominibus oraculum: hi autem tibi semper
 Huc adducent perfectas hecatombas.
 Sed tibi edicam, tu verò in mente reconde tua,
 Infestabit te semper strepitus equorum velocum,
 Aquantesque muli meis sacris ex frontibus:
 Hic aliquis hominum malet inspicere
 Currusque fabrefactos, & velocium strepitum equorum audire,
 Quam templumque magnum, & opes multas, quæ-insint.
 Sed siquid demum obtemperaveris, (tu autem potentior &
 Es, rex, me; tuique vis est maxima;) (præstantior
 In Crissa fac, sub jugo Parnassi:

.. Ubi

- 270 Ἐνθ' οὐδ' ἄρματα καλὰ δονήσεται, οὔτε τει ἱππων
 Ὀκυπόδων κτύπος ἔσσι ἐυδμήτων περὶ βυμέν·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς πρῶτοιεν ἱππικῆσιν δῶρα
 Ἀνθρώπων κλυτὰ φύλα· σὺ δὲ φρένας ἀμφιγογηίδας
 Δίξαι ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.
- 275 Ὡς εἰποῦς, Ἐκέρτου πίσιθε φρένας, ὕφρα εἰ αὐτῇ
 Δελφούσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονί, μὴδ' Ἐκέρτοιο.
 Ἐνθεν δὲ πρότερον ἔκως, ἐκατηβέλ' Ἀπολλων·
 Ἰέεις δ' ἐς Φλεγῶων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριζάντων,
 Οἱ Δίδε οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάσσαν
- 280 Ἐν καλῇ βήσση, Κηφισίδος ἐγγυῖθι λίμνης.
 Ἐνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα θυῶν·
 Ἰέσο δ' ἐς Κρίσσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόντα,
 Κνημὸν πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Πάτρη ὑποκρέμαται, κόλῃ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα
- 285 Τρηχεῖ, ἔνθα ἔκαστ' ἐτακμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Νηὶν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἐνθάδε δὴ φρονέω ταύξειν περικαλλέα νηὶν,
 Ἐμμανεὶ ἀνθρώποις χρησέριον· οἷτε μοι αἰεὶ
 Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τελέεσσας ἐκαστόμβας,
- 290 Ἡμὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίσιραν ἔχουσιν,
 Ἡδ' ὅσοι Εὐρώπῃν τε, καὶ ἀμφιφύτας κατὰ νῆσους,
 Χρησόμενοι· τοῖσιν δ' ἂν ἐγὼ νημερτέα βουλήν
 Πᾶσι θαμνισύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηῖ.
 Ὡς εἰπὼν, δίδετο θαμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
- 295 Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διαμπερές· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
 Λαῖνον οὐδὲν ἔθηκε Τροφώνιος, ἦδ' Ἀγαμήδης,
 Τίεας Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
 Ἀμφὶ δὲ νηὶν ἔνασσαν ἀέεσφατα φύλ' ἀνθρώπων
 Κτιστοῖσιν λάσσειν, ἀοίδιμον ἔμμεναι αἰεὶ.
- 300 Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλιβήροος, ἔνθα δρέκαινεν
 Κτείνειν ἔκαστ' Δίδε υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
 Ζατρεφία, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
 Ἀνθρώπους ὕρδασκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν αὐτοῦς,
 Πολλὰ δὲ μῆλα ταυαύποδ'· ἐπεὶ πάλαι πῆμα θαφοῖνόν·
- 305 Καὶ ποτε δεξαμένη χρυσοδρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
 Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
 Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρῃ ἔτικτε, χολωσαμένη Διὶ πατρί·
 Εὐτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γαίνατ' Ἀθήνην
 Ἐν κορυφῇ· ἣ δ' αἶψα χολώσατο πτόνιαν Ἥρην,
- 310 Ἡδὲ καὶ ἀγρομένοισι μοτ' ἀθανάτοισιν ἔειπε·
 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεαίναι,
 Ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἔρχει νοφεληγερέτα Ζεὺς
 Πρῶτος, ἐπεὶ μ' ἄλοχον ποιήσαντο κέδν' εἰδυῖαν·
 Καὶ νῦν νόσφιν ἱμεῖο τέκε γλαυκῶπις Ἀθήνην.
- 315 Ἡ πᾶσιν μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν·
 Αὐτὰρ ὅγ' ἠπιδανδὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσι
 Παῖς ἡμῶς Ἥφαιστος, βικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτῇ.
 Ρίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλοῦσθαι, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῃ·
 Ἀλλὰ εἰ Νηρήος θυγάτηρ θετίς ἀργυρόπεζα
- 320 Δέξατο, καὶ μετὰ ἥσιν κασιγνήτῃσι κόμισσεν·
 Ὡς ὕφελ' ἄλλοι θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσι.

„ Ubi neque currus pulchri agitabuntur, neque tibi equorum
 „ Velocium strepitus erit bene-structam circa aram :
 „ Sed & sic adducant Iopæani dona
 „ Hominum inclytæ gentes : tu autem mente gaudio-perfusus
 „ Accipe sacra pulchra finitimorum hominum.
 & locuta, Longe-jaculantis flexit mentem ; ut sibi-ipsi
 Delphusæ fama esset super terram, non verò Longe-jaculantis.
 Illinc autem ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo :
 Venistique in Phlegyarum virorum urbem contumeliosorum,
 Qui Jovem non curantes super terram habitabant
 In pulchra valle, Cephissidem prope lacum :
 Unde rapide ascendisti ad jugum ruens ;
 Venistique in Crissam sub Parnasso nivoso,
 Latus Zephyro obversum ; at desuper
 Petra suspensa est ; cava autem subtenditur vallis
 Aspera ; ubi rex statuit Phœbus Apollo
 Templum facere amabile, dixitque sermonem ;
 „ Hic demum in-animo habeo struere perpulchrum templum,
 „ Ut-sit hominibus oraculum ; qui utique mihi semper
 „ Huc adducunt perfectas hecatombas,
 „ Tum quotquot Peloponnesum pinguem habent,
 „ Tum quotquot Europamque, & circumfluas per insulas,
 „ Oraculum petitori : iis autem ego verum consilium
 „ Omnibus edixero, oracula edens in opulento templo.
 & fatus, disposuit fundamenta Phœbus Apollo
 Ita & valde longa penitus : at super ipsis
 Lapideum limen posuit Trophonius, atque Agamedes,
 Illi Ergini, chari immortalibus diis :
 Arcum verò templum condiderunt innumerae gentes hominum
 Fabricatis lapidibus, celebre ut-esset semper.
 Ope autem fons pulchre-fluens, ubi draconem
 Cecidit rex Jovis filius à valido arcu,
 Cæsam, magnam, monstrum ferum, quæ mala multa
 Minibus faciebat super terram, multa quidem ipsis,
 Altaque pecoribus longipedibus ; quippe erat pestis cruenta,
 Olim susceptum ab aureum-solium-habente nutruit Junone
 Avemque difficilemque, Typhaona, damnum mortalibus,
 Quæ olim scilicet Juno peperit, irata Jovi patri :
 Quando nimirum jam Saturnius gloriosam genuit Minervam
 Vertice ; statim verò irata est veneranda Juno,
 Ne etiam congregatos inter immortales dixit ;
 „ Audite me, omnesque dii, omnesque deæ,
 „ Et me ignominia-afficere incipit nubium-coactor Jupiter
 Primus, postquam me uxorem fecit-sibi honesta doctam ;
 „ Et nunc absque me peperit cæsam-oculis Minervam,
 „ Quæ inter omnes beatos excellit immortales :
 „ Et ille debilis factus est inter omnes deos
 „ Filius meus Vulcanus, mutilus pedibus, quem peperit ipsa.
 „ Projeci manibus correptum, & injeci lato ponto :
 „ Sed ipsum Nereï filia Thetis argentea-pedibus
 „ Aufcepit, & cum sitis sororibus curavit :
 „ Et debuit aliud diis gratificari beatis.

- Σχέτλιε, ποικιλομήτα, τί νῦν ἔτι μήσεις ἄλλο;
 Πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνη;
 Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην, καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης
 325 Ἦν ἦρ' ἐν ἀθανάτοισιν, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
 Καὶ νῦν τοιγὰρ ἐγὼ τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται
 Παῖς ἑμὸς, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε σὺν αἰσχύνῃς ἱερὸν λείχῃς, οὔτ' ἑμὸν αὐτῆς.
 Οὐδέ τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι, ἀλλ' ἀπὸ σείῃ
 330 Τηλόθεν οὔσα, θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.
 Ὡς εἰποῦς, ἀπὸ νόσφι θεῶν κίε χωμένη περ.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾶτο βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Χεὶρὶ καταπρηγεί δ' ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον.
 Κέκλυτε νῦν μοι, Γαῖα, καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 335 Τιτῆνες τε θεοί, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
 Τάρταρον ἄμφι μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοὶ τε.
 Αὐτοὶ νῦν μοι πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα
 Νόσφι Διὸς, μηδέν τε βίην ἐπιδευέα κείνου.
 Ἀλλ' ὄγε φέρτερος ἦ, ὅσσον Κρόνου εὐρύσκα Ζεὺς.
 340 Ὡς ἔρα φωνήσας, ἴμασι χθόνα χεὶρὶ παχείῃ.
 Κινήθη δ' ἔρα Γαῖα φερέσβιος· ἡ δ' ἐσιδοῦσα
 Τέρπετο ὃν κατὰ θυμὸν· δῖετο γὰρ τελέεσθαι.
 Ἐκ τούτου δ' ἡ πεῖτα τελεσφόρον εἰς ἑκαυτὴν
 Οὔτε πότ' εἰς εὐνὴν Διὸς ἤλυθε μητίεοντος,
 345 Οὔτε πότ' εἰς θυῶν πολυδαίδαλον, ὥς τοπάριος περ
 Αὐτᾷ ἰφειζομένη πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς.
 Ἀλλ' ἦ γ' ἐν νοῷσι πολυλλίσοισι μένουσα
 Τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξεταεῦντο,
 350 Ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 Ἦδ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἑκαλὶ γκιον, οὔτε βροτοῖσι,
 Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.
 Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βοῶπις πότνια Ἥρη
 Δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακὰ κακὸν, ἡ δ' ὑπέδακτο.
 355 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων.
 Ὅς τῇ γ' ἀντιάττει, φέρεσκε μὲν αἰσίμον ἥμαρ.
 Πρὶν γὰρ οἱ ἰὼν ἰφῆκεν ἕναξ ἱκάεργος Ἀπόλλων
 Καρτερὸν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἱερχομένη χαλεπήσει,
 Κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ χῶρον.
 360 Θετπεσίῃ δ' ἐνοπὴ γένητ' ἕσπετος· ἡ δὲ καὶ ὕλην
 Πυκνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἰλίσσεται, λείπει δὲ θυμὸν
 Φοινδὸν ἀποπνεύουσ'· ὁ δ' ἐπηύξατο φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐνσταυότ' νῦν πύθει ἐπὶ χθονὶ βωτικανείρη.
 Οὐδὲ σύ γε ζωοῖσι κακὸν δόλημα βροτοῖσιν
 365 Ἔσσεις, οἱ γαίης πολυφόρβου καρπὸν ἔδοντες
 Ἐνθάδ' ἀγινήσουσιν τεληέσσας ἱκατόμβας
 Οὐδέ τί τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ· οὔτε τυφώεις
 Ἀρκέσει, οὐδὲ Χίμαιρα δυσώλυμος, ἀλλὰ σέ γ' αὐτοῖ
 Πύσει γαῖα μέλαινα καὶ ἡλέκτωρ Ἰπερίων.
 370 Ὡς φάτ' ἐπενχόμενος· τὴν δὲ σκότος ὥσσε κάλυψε.
 Τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἥελίοιο.
 Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται· οἱ δὲ ἄνακτα
 Πύθειον καλέουσιν ἐπώνυμον, σῶνκεα κείῃ.

„ Improbe, versute, quid nunc adhuc machinaberis aliud ?
 „ Quomodo sustinuiſti ſolus gignere cæſiam-oculis Minervam ?
 „ Non ego peperifſem, & tua vocata omnino
 „ Eſſem utique inter immortales, qui cœlum latum habitant.
 „ Et nunc idcirco ego machinabor, quo pacto naſcatur
 „ Filius meus, qui inter deos excellat immortales,
 „ Neque tuum dedecorans ſacrum lectum, neque meum ipſius;
 „ Neque tibi in cubile vadam, ſed à te
 „ Procul abſens, diis interero immortalibus.
 Sic locuta, ſeorſum à diis ivit irata utique.
 Statim deinde precabatur bubulis-oculis veneranda Juno;
 Manu prona autem percuffit terram, & dixit ſermonem;
 „ Andite jam me, Terra, & Cœlum latum ſuperne,
 „ Titanefque dii, ſub terra habitantes
 „ Tartarum circa magnum, ex quibus virique diique;
 „ Ipſi nunc me omnes audite, & date filium
 „ Seorſum-à Jove; nihil omnino viribus inferiorem illo:
 „ Sed is præſtantior ſit, quantum Saturno late-ſonans Jupiter.
 Sic utique locuta, verberavit terram manu crassa:
 Motique eſt proinde Terra alma: illa autem intuita
 Delectabatur ſuo in animo, putabat enim perfectum-iri.
 Ex hoc autem deinde integrum in annum,
 Neque unquam ad cubile Jovis ivit conſiliarii,
 Neque unquam ad ſedile variegatum, ſicut antea ſcilicet
 Ipſo inſidens ſapientia ſuggerebat conſilia.
 Sed ea in templis multum-optatis manens
 Oblectabatur ſuis ſacris bubulis-oculis veneranda Juno.
 Sed quando demum nocteſque & dies exacti erant,
 Iterum ſe-circumvolvante anno, & adveniant horæ,
 Ipſa peperit neque diis ſimilem, neque mortalibus,
 Gravemque difficilemque Typhaona, damnum mortalibus.
 Statim hunc prehenuſum bubulis-oculis veneranda Juno,
 Dedit deinde ferens malo malum; eaque (*dracena*) ſuſcepit:
 Qui mala multa faciebat apud inclytas gentes hominum.
 Quiſquis ei occurreret, ferebat eum fatalis dies:
 Prius nempe quam illi telum immiſit longe-agens Apollo
 Validum; ea verò doloribus agitata gravibus,
 Jacebat valde anhelans, volutans-ſe per ſolum.
 Ingens verò clamor factus eſt immenſus: ea autem in ſylva
 Crebro admodum huc & illuc volutabatur, linquebatque animum
 Cruentum expirans: inſultavit verò Phœbus Apollo;
 „ Illic nunc putreſce ſuper terram virorum altricem:
 „ Neque tu ſane vivis malum damnum mortalibus
 „ Eris, qui terræ alme fructum comedentes
 „ Huc adducent perfectas hecatombas:
 „ Neque omnino tibi mortem gravem neque Typhoeus
 „ Arcebit, neque Chimæra inſauſti-nominis, ſed te ſane hic
 „ Putrefaciet terra nigra & ſol Hyperion.
 Sic dixit inſultans; eam verò caligo oculos obtexit.
 Ipſamque ibidem putrefecit ſacra vis Solis;
 Ex quo nunc Pytho vocatur: illi autem regem
 Pythium vocant ex-re-nominatum, quoniam illic

- Αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος Ἥελίοιο,
 373 Καὶ τότε ἔρ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Οὐνεκά μιν κρήνη καλλιῤῥόος ἐξαπάφησε·
 Βῆ δ' ἐπὶ Δελφούσῃ καχολωμένος, αἶψα δ' ἴκανε·
 Στῇ δὲ μάλ' ἔγχε' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Δελφοῦς, οὐκ ἔρ' ἱμελλες ἔμδν νόον ἐξαπάφουσα,
 380 Χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προχέειν καλλιῤῥοον ὕδωρ.
 Ἐνθάδε δὴ καὶ ἔμδν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σδν οἴης.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ ρίον ὤσεν ἑναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
 Πέτρῃσι προχυτῆσιν· ἀπέκρυψεν δὲ ρέεθρα,
 Καὶ βωμὸν ποιήσας ἐν ἔλσει δεινὴν ἐντι,
 385 Ἀγχι μάλ᾽ κρήνης καλλιῤῥόου· ἐνθα δ' ἑνακτι
 Πάντες ἐπὶ κλησὶν Δελφουσίᾳ εὐχετόωνται,
 Οὐνεκά Δελφούσης ἱερῆς ἵσχυρε ρέεθρα.
 Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Οὕςιναις ἀνθρώπους δργίονας εἰπαγάγοιτο,
 390 Οἱ θεραπεύσονται Πυθοὶ ἐνὶ πετρήεσσι.
 Ταῦτ' ἔρα δρμαίνων, ἐνόησ' ἐπὶ οἶνοπι πόντῳ
 Νῆα θεῶν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολλές τε καὶ ἱσθλοί,
 Κρήτας ἀπὸ Κνωσσοῦ Μινωΐου, οἳ ῥά τ' ἑνακτι
 Ἱερά τε ρέζουσι, καὶ ἀγγέλλουσι θέμιστας
 395 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὃ, ττι κεν εἴπῃ.
 Χρεῖων ἐκ δάφνης, γυάλων ὑπὸ Παρνησοῖο.
 Οἳ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηὶ μελαίνῃ
 Ἔς Πύλον ἡμαθόεντα, Πυλῆγενέας τ' ἀνθρώπους,
 Ἐπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 400 Ἐν πόντῳ δ' ἐπέρουσε, θέμας δελφίνι τοικῶς,
 Νηὶ θεῶν· καὶ καίτο πέλωρ μέγα τε δεινὸν τε.
 Τῶν δ' ὅς τις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιτο νοῆσαι,
 Πάντοθ' ἀνασσεύσασκε, τίναςσε δὲ νῆϊα δούρα·
 Οἳ δ' ἀκέων ἐνὶ νηὶ καθείατο δειμαίνοντες·
 405 Οὐδ' οἷγ' ὕπλ' ἔλυον κοίλῃν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 Οὐδὲ λῖον λαΐφος νηὶς κυανοπρώροιο·
 Ἀλλ' ὥς οἳ τὰ πρῶτα κατεγήσαντο βοεῦσιν,
 Ὡς ἔπλεον, κραιπνὸς δὲ νότος κατόπισθεν ἔγειρε
 Νῆα θεῶν· πρῶτον δὲ παρῆμείβοντο Μάλαιαν,
 410 Πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν, ἀλιεφάνον πτολίεθρον
 Ἴξον, καὶ χῶρον τερψεμβρότου Ἥελίοιο,
 Ταίναρον, ἐνθα τε μῆλα βαθύτριχ᾽ ἀβόσκειται αἰετὶ
 Ἥελίοιο ἑνακτος, ἔχει δ' ἐπιτερπέα χῶρον.
 Οἳ μὲν ἔρ' ἐνθ' ἔθελον νῆα σχεῖν, ἡδ' ἀποβέντες
 415 Φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,
 Εἰ μενέει νηὶς γλαφυρῆς θαπέδοσι πέλωρον,
 Ἥ εἰς οἶδμ' ἄλιον πολυῖχθρον ἀμφὶς δρουνται·
 Ἀλλ' οὐ πηδάλίοισιν ἐπείθετο νηὺς εὐεργῆς,
 Ἀλλὰ παρὲκ Πελοπόννησον πείραιν ἔχουσα
 420 Ἦεν δόδν· πνοιῇ δὲ ἑναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
 Ῥηϊδίῳ ἴδυν· ἡ δὲ πρήσσουσα κέλευθον,
 Ἀρήνην ἴκανε, καὶ Ἀργυφῆν ἱερταίνην,
 Καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἑκκτιτον Αἰπὸν,
 Καὶ Πύλον ἡμαθόεντα, Πυλῆγενέας τ' ἀνθρώπους.
 425 Βῆ δὲ παρὰ Κρουνοῦς, καὶ Χελιδῆα, καὶ παρὰ Δόρῳ,
 Ἥεν δὲ

Eo ipso in loco putrefecit monstrum vis acuti Solis.
 Et tunc sane cognovit sua in mente Phœbus Apollo,
 Quod se fons pulchre-fluens deceperat:
 Irit autem ad Delphusam iratus, celeriterque advenit:
 Stetit verò valde prope eam, & ipsam sermone allocutus est;
 „ Delphusa, non utique eras, meam mentem decipiens,
 „ Locum habens amabilem, profusura pulchre-fluentem aquam:
 „ Hic demum & mea fama erit, neque tua solius.
 Dixit; & molem superingessit rex longe-agens Apollo,
 Petris profusis; occultavitque fluentia;
 Atque aram fecit sibi in luco arboribus abundante,
 Prope valde fontem pulchre-fluentem: ibi autem regi
 Omnes cognomine Delphusio supplicantur;
 Quoniam Delphusæ sacra deturpavit fluentia.
 Et tunc demum in animo meditabatur Phœbus Apollo,
 Quosnam homines orgiorum-mystras sibi alscisceret;
 Qui sibi-miniistri-forent Pytho in saxo.
 Hæc utique animo-agitans, conspexit in nigro ponto
 Navem velocem; incrant autem viri multique & boni,
 Cretes ex Cnasso Minoia; qui nempe regi
 Sacraque faciunt, & enuntiant leges
 Phœbi Apollinis aureo-celebris-enſe, quodcumque dixerit
 Oracula-edens ex lauro, cavitatibus sub Parnassi.
 Hi quidem ob mercaturam & opes, navi nigra
 Ad Pylum arenosam, & Pylo-ortos homines,
 Navigabant; at eis obviam factus est Phœbus Apollo,
 In ponto autem insiliit, corpore delphini assimilatus,
 Navi veloci, & jacebat monstrum magnumque, horrendumque.
 Eorum verò quicumque in animo cogitaret observare,
 Undecunque id commovebat, concutiebatque navalia ligna.
 Illi autem tacite in navi sedebant timentes:
 Neque illi rudentes solvebant cavam per navem nigram,
 Neque solvebant velum navis prora-cœruleæ:
 Sed quemadmodum hi primum instructi erant loris,
 Sic navigabant; celer autem notus pone excitabat
 Navem velocem: primum verò præternavigabant Maleam,
 Præterque Laconicam terram, mari-cinctam urbem
 Advenere, & locum oblectantis mortales Solis,
 Tænarum, ubi scilicet pecudes villosæ pascuntur semper
 Solis regis; habentque amœnum locum.
 Hi quidem deinde illic volebant navem sistere, & egressi
 Observare magnum miraculum, & oculis videre,
 An mansurum esset in navis cavæ fundo monstrum,
 An in undam marinam piscosam seorsum ruiturum:
 Sed non clavis parebat navis bene-fabricata,
 Sed præter Peloponnesum pinguem tendens
 Pergebat iter; flatu verò rex longe-agens Apollo
 Facile dirigebat: ea autem conficiens viam
 Ad Arenen pervenit, & Argypheam amabilem,
 Et Thryum, Alphei vadum, & bene-ædificatum Epy,
 Et Pylum arenosam, & Pylo-ortos homines:
 Ivit porro præter Crunos, & Chalcidem, & præter Dymen,

- Ἦδ' ἔτι παρ' Ἠλίδι δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί·
 Εὐτε φερὰς ἐπέβαλλον, ἀγαλλομένη Διὸς οὐρῷ·
 Καί σφιν ὑπὲρ νεφέων Ἰθάκης τ' ὕρος αἰπὺ πέφαντο,
 Δουλίχιόν τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕλησσαν Ζάκυνθος.
 430 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρενίστατο πᾶσαν,
 Καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσσης κατεφάνετο κόλπος Ἀπείρων,
 Ὅς δ' ἐκ Πελοπόννησον πείριον ἔργει,
 Ἦλδ' ἄνεμος Ζέφυρος μέγας αἰθήριος ἐκ Διὸς αἴσης,
 Λάβρος, ἐπαιγίζων ἐξ αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
 435 Νηὺς ἄνυσσε θεοῖσιν θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἀφ' ὧροι δὴ πείτα πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε
 Ἐπλεον, ἡγεμόνευε δ' ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
 Ἴξον δ' ἐς Κρίσσην εὐδείεalon ἀμπελόεσσαν,
 Ἔς λιμέν'· ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηὺς.
 440 Ἐνθ' ἐκ νηὸς ὄρυσεν ἄναξ ἐκέργος Ἀπόλλων,
 Ἀσέρι εἰδόμενος μέσῃ ἡματι· τοῦ δ' ἀπὸ πολλὰ
 Σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἦκεν·
 Ἔς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπύδων ἱριτίμων.
 Ἐν δ' ἡρ' ὕγε φλόγα δαίε, πύφωσκέμενος τὰ δ' κῆλα.
 445 Πᾶσαν δὲ Κρίσσην κάτεχαν σέλας· αἱ δ' ἐλίσσυζαν
 Κρίσσαίων ἕλοχοι, καλλίζωνοί τε θυγατρὸς,
 Φοίβου ὅπδ' ἔκπῃς· μέγα γὰρ δέος εἶλεν ἱεῖαν.
 Ἐνθὲν δ' αὐτ' ἐπὶ νῆα, νόημ' ὥς, ἄλτο πέτεσθαι,
 Ἀνέρι εἰδόμενος αἰζηῶ τε κρατερῶ τε
 450 Πρωτόβη, χαίτη εἰλυμένος εὐρέας ἕμους·
 Καὶ σφίεας φωνήσας, ἔπειτα πτερβέντα προσηύδα·
 Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλαῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάληστε,
 Οἷά τε ληϊσῆρες, ὑπεὶρ ἡλκ; τοί τ' ἄλδωνται
 455 Φοχρὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες.
 Τίφ' οὕτως ἦσον τετιγότες, οὐδ' ἐπὶ γαίαν
 Ἐκβῆτ', οὐδ' ἀπὸ ὕπλῃ μελαίνης νηὸς ἔθεσθε;
 Αὕτη μὲν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφειζάν,
 Ὅππότεν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ
 460 Ἐλθῶσιν καμάτῳ ἀδοκηότες, αὐτίκα δὲ σφίεας
 Σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρίνας ἱμερος αἰρεῖ.
 Ὡς φάτο· καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκε.
 Τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγρὸς ἄντισον ἠύδα·
 Εἶν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταβνητοῖσιν ἔοικας,
 465 Οὐδέμας, οὐδ' ἀφ' οὐρῆς, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Οὐδέ τι καὶ μέγα χαῖρε· θεοὶ δέ τοι ὕλβια δοῖον.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόμευσον ἱτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 Τίς δῆμιε, τίς γαῖα, τίνας βροτοὶ ἐγγεγάκσιν;
 Ἀλλ' ἡ γὰρ φρονέοντες ἐπεπλόμεν μέγα λαῖτμα,
 470 Εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἔνθεν γένος εὐχόμεσθ' εἶναι.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
 Νόσου ἰέμενοι, ἕλλυν ὁδὸν, ἕλλας κέλευθα·
 Ἀλλὰ τίς ἀθανάτων δεῦρ' ἡγάγεν οὐκ ἰδόντας.
 Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐκέργος Ἀπόλλων·
 475 ἦ ξεῖνοι, τοὶ Κνωσσὸν πολυδένδρεον ἀμφιπέμεσθε
 Τὸ πρὶν, ἀτὰρ νῦν οὐκ ἔβ' ὑπότροποι αὐτὸς ἔσεσθε
 Ἔς τε πέλιν ἱερτὴν καὶ δώματα καλὰ ἱεῖας.

Et præter Elidem divinam, ubi dominantur Epei;
 Quando ad Pheras appellebatur, gaudens Jovis vento-secundo:
 Unique ipsis desub nublus Ithacæque mons altus apparebat,
 Dalichiumque, Sameque, & nemorosa Zacynthus.
 Sed quando demum Peloponnesum præterisset omnem,
 Ac jam postquam Crissæ apparebat sinus immensus,
 Qui utique penitus Peloponnesum pinguem dirimit,
 Venit ventus Zephyrus magnus serenus è Jovis consilio,
 Impetuosus, inguens ex æthere, ut citissime
 Navis emetiretur currens maris salis aquam.
 Retrogradi verò deinde ad auroramque solemque
 Navigabant; dux autem erat rex, Jovis filius, Apollo.
 Pervenere verò in Crissam amœnam vitiferam,
 In portum; arenis autem appulsa est pontum-transiens navis.
 Illic navi exiliit rex longe-agens Apollo,
 Astro se-assimilans medio die: ab eo verò multæ
 Scintillæ evolabant, fulgorque ad cælum pervenit:
 In adytum autem subiit per tripodas valde-pretiosas.
 Intusque dein ille flammam accendebat, ostentans sua tela.
 Totam verò Crissam occupabat fulgor: exclamarunt autem
 Crissæorum uxores, pulchreque-cinctæ filiæ,
 Phœbi ab impetu: magnus enim timor cepit quemque.
 Inde verò rursus ad navem, cogitatum tanquam, profiliit ad-vo:
 Viro se-assimilans juvenique fortique (claudum,
 Primum-pubescenti, cæsarie involutus latos humeros;
 Et ipsos compellatos verbis alatis allocutus est;

- „ O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 „ Nunquid ob mercaturam, an temere vagamini,
 „ Tanquam prædones super mare? qui scilicet vagantur,
 „ Animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes.
 „ Cur ita sedetis attoniti, neque in terram
 „ Egressi estis, neque arma nigræ navis deposuistis?
 „ Hic etenim mos est hominum ingenio-viventium,
 „ Quandocunque ex ponto ad terram navi nigra
 „ Venerint labore defessi: statim autem ipsos
 „ Cibi dulcis circum præcordia desiderium capit.
 Sic dixit; atque ipsis fiduciam in pectoribus immisit.
 Eum & respondens Cretum-dux contra allocutus est;
 „ Hæspes, quippe nequaquam mortalibus similis-videris,
 „ Non corpore, neque oris-habitu, sed immortalibus diis,
 „ Salveque & magnopere gaude; dii verò tibi prospera dent.
 „ Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam, (sunt?
 „ Quis populus, quænam terra, quinam homines hinc exort?
 „ De-alia-via enim cogitantes navigabamus magnam undam,
 „ Ad Pylum ex Creta, unde nos genere gloriamur esse.
 „ Nunc autem huc cum navi devenimus nequaquam lubentes,
 „ Reditus appetentes, aliud iter, alias vias;
 „ Sed aliquis immortalium huc duxit nolentes.
 Hos verò respondens allocutus est longe-agens Apollo;
 „ Hospites, qui Cnossum arboribus-abundantem incolébatis
 „ Antea; at nunc non amplius reduces iterum eritis
 „ Adque urbem amabilem & ædes pulchras quisque,

- Ἔς τε φίλους ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πίνα νηὶν
 ἔξετ' ἱμῶν, πολλοῖσι τετιμένον ἀνθρώποισι.
 480 Ἡ μὲν δ' ἐγὼ Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων δ' εὐχόμενος εἶπαι.
 Τρέμεις δ' ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λείτμα ἱαλίσσης,
 Οὔτε κακὰ φρονέων· ἀλλ' ἐνθάδε πίνα νηὶν
 ἔξετ' ἱμῶν, πᾶσι μάλα τίμιον ἀνθρώποισι.
 Βουλὰς τ' ἀθανάτων εἰδήσατε, τῶν ἰότητι
 485 Αἰεὶ τιμῆσθε διαμπερές ἡμάτα πάντα.
 Ἀλλ' ἔγχε', ὥς ἂν ἱγὼν εἶπω, κείθεσθε τάχιζα·
 Ἰεῖα μὲν πρῶτον κάθετον, λῦσαντε βοείας·
 Νῆα δ' ἔπειτα βοὴν ἐπὶ ἡπείρου ἱρύσασθε,
 Ἐκ δὲ κτήμαθ' ἔλκεσθε, καὶ ἔντα νῆς εἴσης.
 490 Καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 Πῦρ ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἑλφίτα λευκὰ θύοντες,
 Εὐχεσθαι δὲ ἔπειτα παριστάμενοι περὶ βωμῶν.
 Ὡς μὲν ἱγὼ τοπρῶτον ἐν ἡεροισδέϊ πόντῳ
 Εἰδόμενος δελφῶνι βοῆς ἐπὶ νῆος ὄρουσα·
 495 Ὡς ἱμοὶ εὐχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ δὲ βωμὸς
 Αὐτὸς Δέλφειος καὶ ἐπόσιος ἔσσεται αἰεὶ.
 Δειπνήσαί τ' ἔρ' ἔπειτα βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 Καὶ σπείσαι μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπὸν ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο καλὶφρονος ἐξ ἔρον ἦε,
 500 Ἐρχεσθαι δ' ἡμ' ἱμοὶ, καὶ Ἰηπαιήον' αἰεῖν,
 Εἰσεῖα χῶρον ἰησθόν, ἵν' ἔξετε πίνα νηόν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἦρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπὶόντι.
 Ἰεῖα μὲν πρῶτον κάθεσαν, λῦσαν δὲ βοείας·
 Ἰγὼν δ' ἱερὸν πύλασαν προτόνοισιν ὑφέντες·
 505 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐκ δ' ἄλδς ἡπειρόνδε βοὴν ἀνὰ νῆ' ἱρύσαντε
 Τροῦ ἐπὶ ψαμάθοις, παρὰ δ' ἔρματα μακρὰ τάτυσαν·
 Καὶ βωμὸν ποίησαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 Πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἑλφίτα λευκὰ θύοντες,
 510 Εὐχόμεν, ὥς ἐκέλευε, παριστάμενοι παρὰ βωμῶν.
 Δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 Καὶ σπείσαν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπὸν ἔχουσιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Βᾶν δ' ἵμεν· ἦρχε δ' ἦρα σφιν ἐκαστὸς Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
 515 Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγαθὸν καθαρίζων,
 Καλὰ καὶ ὕψι β. β. β.· οἱ δὲ φρίσσοντες ἵποντο
 Κρήτες πρὸς Πυθῶν, καὶ Ἰηπαιήον' αἰεῖον,
 Οἳ τε Κρητῶν παιήμονες, οἳ τε Μοῦσικα
 Ἐν στήθεσσιν ἔθηκεν ἐκὰ μελίγηρυν ἀοιδῶν.
 520 Ἀκμητοὶ δὲ λόφον προσέβαν ποσσὶν, αἵψα δ' ἵκοντο
 Παρνησόν, καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἐνθ' ἔρ' ἐμελλεν
 Οἰκῆσειν, πολλοῖσι τετιμένους ἀνθρώποισι·
 Δεῖξε δ' ἕγων αὐτοῦ δάπαδον καὶ πίνα νηόν.
 Τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
 525 Τῶν καὶ ἀνειρόμενος Κρητῶν ἀγὰς ἀντίον ἦ' ἰδμ·
 Ὡς ἂν, ἐπειδὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος μῆις
 Ἠγάγεας, (οὕτω περ τῷ σὺ φίλον ἔπλετο θυμῷ).
 Πῶς καὶ νῦν βιδμεσθα, τό σε φράζεσθαι ἐναγγεῖν.
 Οὔτε τρυγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων,

„ Adque charas uxores; sed hic opulentum templum
 „ Habebitis meum, multis honoratum hominibus.
 „ Sum autem ego Jovis filius, Apolloque gloriior esse.
 „ Vos verò duxi huc super magnam undam maris,
 „ Nequaquam mala in-animo-habens, sed hic opulentum templum
 „ Habebitis meum, omnibus valde honoratum hominibus:
 „ Consiliaque immortalium scietis; quorum voluntate
 „ Semper honorabimini penitus dies omnes.
 „ Sed agite, sicut ego dixero, parete citissime:
 „ Vela quidem primum demittite, solutis loris,
 „ Navem autem deinde velocem in littus trahite,
 „ Eximiteque opes, & arma ex navi æquali,
 „ Et aram facite super littus maris,
 „ Ignem accendentes, superque farinas albas adolentes,
 „ Precamini verò postea, juxta-stantes circum aram.
 „ Sicut quidem ego primum in obscuro ponto
 „ Assimilatus delphini veloci navi infili;
 „ Sic mihi supplicate Delphinio: at ara
 „ Ipsa Delphia & conspicua erit semper.
 „ Cœnateque porrò deinde velocem apud navem nigram,
 „ Et libate beatis diis, qui Olympum habitant.
 „ At postquam cibi dulcis desiderium exemeritis,
 „ Veniteque una mecum, & Iopæana canite, (plura)
 „ Usquedum locum adveneritis, ubi habebetis opulentum tem-
 „ plex dixit; iique ei omnino quidem auscultarunt & paruerunt.
 „ Vela quidem primum demiserunt, solveruntque lora;
 „ Malumque mali-receptaculo admovent rudentibus demissum;
 „ grediebantur verò & ipsi in littus maris.
 „ Ex mari autem in littus velocem navem traxerunt,
 „ Iste super arenas, juxtaque sustentacula longa straverunt;
 „ Iste aram fecerunt super littus maris;
 „ Ignemque accendentes, superque farinas albas adolentes,
 „ Applicabant, ut jusserrat, juxta-stantes ad aram.
 „ Cœnam deinde sumpserunt, velocem apud navem nigram,
 „ Et libarunt beatis diis, qui Olympum habitant.
 „ At postquam potus & cibi desiderium exemerant,
 „ Errexerunt ire; præibatque ipsis rex, Jovis filius, Apollo,
 „ Charam in manibus habens, admirabiliter ludens,
 „ Ille & sublimiter gradiens: at se-erigentes sequebantur
 „ Metes ad Pytho, & Iopæana canebant,
 „ Iales nempe Cretum prænes; quibus utique Musa
 „ Pectoribus indidit dea suavem cantum.
 „ Defessi autem collem ascenderunt pedibus, citoque venerunt
 „ In rassum, & locum amabilem, ubi sane erat
 „ Apollo habitaturus, multis honoratus hominibus.
 „ Tendit verò ducens suum solum & opulentum templum.
 „ Porum autem commovebatur animus in pectoribus charis;
 „ Porum & interrogans Cretum dux ex-adversò dicebat;
 „ O rex, quandoquidem procul ab amicis & patria terra
 „ Duxisti, (sic nempe tuo placitum erat animo;)
 „ Quomodo & nunc vivemus, hoc te consultare jubemus.
 „ Neque uvæ-ferax hæc amabilis, neque pratis-præstans:

514 ἜΙΣ ἈΠΟΛΩΝΑ.

- 530 Ὡς ἀπὸ τ' εὖ ζῆσιν, καὶ ἄμ' ἀνθρώποισιν ὑπηρεῖν.
 Τοὺς δ' ἐπιμειδίσας προσέφη Δίδς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶντας
 Βούλεισθ', ἀργαλέους τε πόνους, καὶ κρίνεα θυμῷ,
 Ῥηίδιον ἔπος ὑμῖν ἱέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
 535 Δεξιτερῇ μάλ' ἔκκρος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν,
 Σφάζειν κτελ' μῆλα· τὰ δ' ἔφθονα πάντα παρέσαι,
 Ὅσα ἰμοίγ' ἀγάγῃσι περικλυτὰ Φῦλ' ἀνθρώπων·
 Νηὸν τε προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ Φῦλ' ἀνθρώπων
 Ἐνθάδ' ἀγειρομένων, καὶ ἱμῶν ἰθὺν τε μέλισσιν·
 540 Ἥέ τι τητύτιν γ' ἔπος ἔσσεται, ἥέ τι ἔργον,
 Τβρις θ', ἣ θέμις ἐστὶ καταβητῶν ἀνθρώπων.
 Ἄλλοι ἐπεὶ ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται,
 Τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμησασθ' ἡμᾶτα πάντα.
 Εἰρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῆσι φύλαξαι.
 545 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Δίδς καὶ Λητοῦς υἱέ,
 Αὐτὰρ ἰγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομαι ἀειδῆς.

ἜΙΣ ἙΡΜΗΝ.

- ἙΡμῆν ὕμνεϊ Μοῦσα, Δίδς καὶ Μαιάδος υἱόν,
 Κυλλήνης μεδέοντα, καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου,
 Ἀργεῖον ἀθανάτων ἱριούμιον, ὃν τέκε Μαῖα,
 Νύμφῃ εὐπλόκαμος, Δίδς ἐν Φιλότῃτι μιν γένεα.
 5 Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἡλεούσθ' ὄμιλον,
 Ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον· ἔνθα Κρονίῳ
 Νύμφῃ εὐπλοκάμῃ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμελγῇ,
 Ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
 Λήδων ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητοὺς τ' ἀνθρώπους.
 10 Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλῳ Δίδς νόος ἐξετελείτο,
 Τῇ δ' ἦδη δέκατος μείς οὐρανῷ ἐσήρικτο,
 Εἰς τε φῶς ἤγαγεν, ἀρίσθημα τε ἔργα τέτυκτο·
 Καὶ τότε ὀγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλωμήτην,
 Ληϊσῆρ', ἱλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,
 15 Νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον, ὃς τέχ' ἔμελλεν
 Ἀμφανείειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
 Ἠΐες γεγενῶς, μέσση ἡματι ἐγκιβάρηεν,
 Ἐσπέριος βροῦς κλέψεν ἐκὼς βόλου Ἀπόλλωνος.
 Τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα.
 20 Ὅς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων ἔθρε γυῖον,
 Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων Ἰσραῖ ἐνὶ λίκνῃ,
 Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ζῆτει βόας Ἀπόλλωνος,
 Οὐδὲν ὑπερβαίνων ὑψηρεφὲς ἄντροισι·
 Ἐνθα χέλυν εὐρὺν, ἐκτῆσατο μυρίον ὕλαθον.
 25 Ἑρμῆς τοι πρώτιστ' ἀέλυν τεκτῆναι· ἀοιδὸν γάρ,
 Ἥ ῥά οἱ ἀντιβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι,
 Βασκομένη προπάροισι δόμων ἐριθιλέα ποίησιν,
 Σαῦλα ποσσὶν βαίνουσα· Δίδς δ' ἱριούμιος υἱὸς
 Ἀθήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·
 30 Σὺμβολον ἦδη μοι μέγ' ὀνήσιμον οὐκ ἐνστέλλω·
 Χαῖρε, Φυὴν ὀρέσσεα, χοροῖτύπε, δαιτὸς ἱταίῃ,
 Ἀσπασίῃ προφανεῖσιν· πότῃν τέδε καλὴν ἔδωκεναι,

„ Ita ut inde beneque vivamus, & una homines comitemur.
 Ills verò subridens allocutus est Jovis filius Apollo;
 „ Insipientes homines, miseri, qui curas
 „ Meditamini, gravesque labores, & angustias in animo,
 „ Facile verbum vobis dicam, & in mentem ponam.
 „ Dextra penitus quisque habens in manu cultum,
 „ Mactate semper pecora: hæc verò copiosa omnia aderunt,
 „ Quæcunque mihi adduxerint inclytæ gentes hominum:
 „ Templumque custodite, excipiteque gentes hominum.
 „ Hic congregatorum, & meum impetum maxime:
 „ Sive quod vanum scilicet verbum fuerit, sive quod opus;
 „ Injuriæque, qui mos est mortalium hominum.
 „ Alii deinde vobis rectores viri erunt,
 „ Quibus necessitate subditi eritis dies omnes.
 „ Dicta sunt tibi omnia, tu autem in mente tua serva.
 Et tu quidem sic salve, Jovis & Latonæ fili,
 Verum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

IN MERCURIUM

Mercurium celebrat Musa, Jovis & Majæ filium,
 Cyllenen regentem, & Arcadiam pecorosam,
 Nuncium immortalium perutilem, quem peperit Maja,
 Nympha comas-pulchra, Jovis in amore commixta,
 Veneranda: beatorum verò deorum subduxit-se-è coetu,
 Antrum intus habitans umbrosam: ubi Saturnius
 Cum Nympha comas-pulchra miscbatur noctis in medio,
 Dum dulcis somnus occuparet candidam-ulis Junonem,
 Latens immortalesque deos, mortalesque homines.
 Sed cum demum magni Jovis cogitatum perfectum esset,
 Huicque jam decimus mensis in cælo fixus esset,
 Inque lucem is eam duxisset, insigniaque opera facta essent;
 Tunc utique peperit filium versutum, blanditiarum-auctorem,
 Prædonem, abactorem boum, ducem somniorum,
 Noctis speculatorem, janitorem; qui cito erat
 Ostensus inclyta opera inter immortales deos:
 Matutinus natus, medio die citharam-pulsabat,
 Vespertinus boves furatus est longe-jaculantis Apollinis;
 Quarta priori, qua ipsum peperit veneranda Maia.
 Qui & postquam matris ab immortalibus profiliit membris,
 Non-amplius diu jacebat manens sacris in cunis;
 Sed ille impetu-facto querebat boves Apollinis,
 Limen transgrediens alte-tecti antri;
 Ibi testudinem nactus, acquisivit infinitas opes.
 Mercurius sane primum testudinem arte-effecit cantricem,
 Quæ utique ei occurrit ad-atriones fores,
 Depascens ante ædes floridam herbam,
 Tarde pedibus incedens: Jovis autem pertulit filius
 Conspicatus risit, & statim sermonem dedit;
 „ Signum nunc mihi valde utile, haud asperror:
 „ Salve, specie amabile, chori-rectrix, convivii sociæ,
 „ Grata que-oppastis; unde hæc pulvis-ter-herba;

- Ἀέλον ὕρακον ἔσσι, χέλυσ, ὕρεσι ζώουσα·
 Ἄλλ' οἶσω σ' εἰς δῶμα λαβῶν· ὕφελος τί μοι ἔσθ',
 35 Οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρώτιστον θυήσεις.
 Οἴκοι βέλτερον εἶναι· ἔπει βλαβερόν τδ θυρήφην.
 Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμᾶ,
 Ζώουσ'· ἦν δὲ θάνης, τότε ἂν μάλα καλὸν αἰεδαίς.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· καὶ χαρὸν ἄμ' ἀμφοτέρῃσιν αἰείρας.
 40 Ἀψ εἶσω κίε δῶμα, φέρων ἱερατεινὸν ἔδυρμα.
 Ἐνδ' ἀναπηλῆσας γλυφάνῃ πολιοῖο σιδήρου
 Αἰῶν' ἐξετόρησεν δρεσκώοιο χελώνης.
 Ὡς δ' ὅπδ' ὠκὺ νόημα διὰ σέρνοιο περήσει
 Ἀνέρος, ὄντε θαμινὰ ἐπισκρωφῶσι μέριμναι,
 45 Αἰ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμπερυγὰι,
 Ὡς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμῆδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
 Πῆξε δ' ἔρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλέμοιο,
 Πειρήνας διὰ νῶτα διὰ βινοῖο χελώνης.
 Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βῶδες πρᾶπιδεςσιν ἔῃσι,
 50 Καὶ πῆχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἱέραρεν ἀμφοῖν·
 Ἐπτα δὲ συμφώνους ὅτων ἐτατύσσατο χορδάς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε, φέρων ἱερατεινὸν ἔδυρμα,
 Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἥ δ' ὀπδ' χειρὸς
 Σμερδαλίον κονάβησε· θεὸς δ' ὀπδ' καλὸν αἰεδαίς
 55 Ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος, ἥντε κοῦροι
 Ἠβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν·
 Ἀμφὶ Δία Κρονίδην, καὶ Μαιάδα καλλιπείδην,
 Ὅν πάρος ὠρίζεσκεν ἱταιρείῃ φιλότῃτι·
 Ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν, ὄνομα κλυτὸν ἐξονομάζων,
 60 Ἀμφιπόλους τε γέραιε, καὶ ἀγλαὰ δῶματα Νύμφης,
 Καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον, ἐπηετανούς τε λέβητας.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν ἔειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοῖνα·
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῶ ἐνὶ λίκνῳ
 Φόρμιγγα γλαφυρήν· ὃ δ' ἔρα κρείων ἱερατίζων,
 65 Ἄλτο κατὰ σκοπιῇν, εὐώδεος ἐκ μεγάρου,
 Ὀρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν, οἳά τε φῶτες
 Φηληταὶ δεικποῦσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ἔρῃ.
 Ἠέλιος μὲν ἔδυσε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε,
 Αὐτοῖσιν δ' ἵπκοισι καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἔρ' Ἑρμῆς
 70 Πιερίης ἀφίκανε θέων ὄρεα σκιδόντα,
 Ἐνθα θεῶν μακάρων βῶες ἡμβροτοὶ αὐλὴν ἔχεσκον,
 Βοσκέμεναι λειμῶνας ἀκηρυσίους ἱερατεινούς.
 Τῶν τότε Μαιάδος υἱὸς ἰύσκοπος Ἀργεϊφόντης
 Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπατάμετο βοῦς ἱερμύκους.
 75 Πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθῶδεα χῶρον,
 Ἰχνη ἀποσρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.
 Ἀντία ποιήσας ὀπλὰς τὰς πρόσθεν, ὀπισθεν,
 Τὰς δ' ὀπίθεν, πρόσθεν· κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινον.
 Σάνδαλα δ' αὐτὶν ἔριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίρῃσιν,
 80 Ἀφραξ' ἥδ' ἀνέητα διέπλεκε θυμπατὰ ἔργα,
 Συμμίτῃν μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὕζους·
 Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλῆος βγκυκαλον ὕλης,
 Ἀβλαβῶς ὀπδ' ποσσὶν ἰδήσατο σάνδαλα κούφα
 Αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργεϊφόντης

» Varium ostracum es, testudo, in montibus vivens?
 » Sed feram te in domum sumptam: utilitas quædam mihi eris,
 » Neque despiciatui-habebo: tu verò me primum juvabis.
 » Domi melius est esse; quoniam noxium foris esse.
 » Certe enim protectionis damnosæ eris cuspis
 » Vivens: sin mortua fueris, tunc admodum pulchre canas.
 Sic sane dixit; & manibus simul ambabus ubi-sustulerat,
 Rursus introivit domum, ferens amabilem rem lusoriam.
 Ibi scalpens scalpro cani ferri
 Vitam effodit montanæ testudinis.
 Sicut autem quando celere cogitatum per pectus transierit
 Viri, quem scilicet frequentes versant curæ,
 Quando volvantur ab oculis micationes,
 Sic simul verbumque & opus moliebatur gloriosus Mercurius.
 Fixitque dein in mensuris sectas arundines calami
 Ubi-trajecerat penitus dorsa per pellem testudinis.
 Circum autem pellem extendit bovis consiliis suis;
 Et cubitos imposuit, insuperque jugum aptavit ambobus:
 Septem verò consonas ovium extendit chordas.
 At postquam construxerat, ferens amabilem rem-lusoriam,
 Plectro tentabat singulatim; ea autem sub manu
 Graviter insonuit; deusque pulchre succinebat
 Ex tempore periculum-faciens, veluti pueri
 Puberes in conviviis obvia convitiantur,
 De Jove Saturnio, & Maja pulchros-calceos-habente,
 Quem antea emollierat sociali amore:
 Suamque ipsius genituram, nomen inclytum nominans,
 Famulosque celebrabat, & præclaras aedes Nymphæ,
 Et tripodas per domum, perennesque lebetes.
 Et hæc quidem canebat, alia autem mente agitabat:
 Et hanc quidem deposuit ferens sacris in cunis
 Citharam cavam: ipse autem deinde carniū appetens,
 Profiliit in speculam, odorata ex domo,
 Moliens dolum altum in mente, qualia nempe homines
 Prædones agitant obscuræ noctis in hora.
 Sol quidem occidebat sub terra in Oceanum,
 Pfsisque cum equis & curribus; at Mercurius
 Picinæ advenit currens montes umbrosos,
 Ubi deorum beatorum boves immortales stabulum habebant,
 Depascentes prata inviolata amena.
 Horum tunc Maje filius speculator Argicida,
 Quinquaginta ab armento exemit boves magicibus-acres;
 Irrabundas autem agebat per arenosum locum,
 Vestigiis reflexis: dolosa verò non obliviscebatur artis,
 Contrario faciens ungulas priores, posteriores,
 Posterioresque, priores; eque contrario ipse incedebat.
 Sandalia autem statim projecit super arenas marinas,
 Effabilia & incomprehensibilia complicabat mirabilia opera,
 Commiscens myricas, & myrteis-similes ramos
 Ex-his tunc colligato recens-florentis fasciculo sylvæ,
 Sque-damno sub pedibus ligavit-sibi sandalia levia,
 His cum foliis, quæ gloriosus Argicida

- 83 Ἔσονται Πυρίην, Ἰδοιορίην Ἀλαίην,
 Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ἰδὼν, αὐτοπρεπὲς ὤϊ
 Τὸν δὲ γέρον ἐνόησε, δομῶν αἰθουσάν Ἀλφειῶν,
 Ἰέμενον πεδίοις, δι' Ὀρχυρὸν λαχεποίην
 Τὸν πρότερος προσέφη Μάκρης ἱρικυδέος υἱός·
- 90 Ὡ γέρον, ὅσα φυτὰ σκάπτεις ἐπιμακρύλος ὕμνος,
 Ἡ πολὺ αἰμήσεις, εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέγγει.
 Καί τε ἰδὼν, μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς, ἀκούσας,
 Καὶ σιγῇ, ὅτε μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὺν αὐτοῦ.
 Τέσσεσιν φάς συνέσσει βοῶν ἰφθίμα κάρηνα.
- 95 Πολλὰ δ' ὄρη σκιδόντα, καὶ αὐλῶνας καλαδωνοὺς,
 Καὶ πεδὶ ἐνδεμέντα θύλας κύνιδμος Ἑρμῆς.
 Ὀρφυαίῃ δ' ἐπίκουρος ἐκπύετο δαμνομένη νύξ
 Ἡ πλείων, τάχα δ' ὄρεος ἐγίγνετο δημιουργός.
 Ἡ δὲ νέον σκοπιῇ προσεβήσατο δίκῃ Σαλήνῃ,
- 100 Πάλλαντος θυγάτηρ, Μαραμυθείας Ἰνακτος.
 Τῆμος ἐπ' Ἀλφειῶν ποταμὸν Διδὸς ἑλκίμος υἱὸς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους.
 Ἀδμήτης δ' Ἰάκων ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον,
 Καὶ ληνοὺς προπάρειδεν ἀριπρεπέος λαιμῶνος.
- 105 Ἐνδ' ἐπὶ αὐτῷ βοτάνης ἐκποδέρβει βοῦς ἱριμίκτος,
 Καὶ τὰς μὲν συνέλασεν ἐς αὐλίον ἀθρόας ὄσας,
 Λωτὸν ἐρεπτομένης, ἥδ' ἐρσέντα κύπειρον·
 Σὺν δ' ἰφθίμῃ ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τίχνη·
 Δάφνης ἀγλαὸν ἔξιν ἔλδον, ἐπέλεψε σιδήρῳ
- 110 Ἀρμενὸν ἐν καλῇ· ἀνὰ δ' ἔμπνυτο θερμὸς ἑκτόμῃ·
 Ἑρμῆς τοι πρώτισα πυρὴν πῦρ τ' ἀνέδωκε.
 Πολλὰ δὲ κάγκωνα κἄλα κατουδαίῃ ἐνὶ βόθρῳ
 Οὐλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηστανά· λάμπετο δὲ φλόξ
 Τηλόσε φύζαν ἰῆσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.
- 115 Ὄφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἥφαιστο,
 Τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἑλικας βοῦς εἶλε θυμῷ
 Δοιδᾶς ἤγχι πυρὸς· δύναμις δέ οἱ ἔπλετο πολλή.
 Ἀμφοτέρως δ' ἐπὶ νῦτα χαμαὶ βάλε φυσιώσας·
 Ἐγκλίνων δ' ἐκύνοντα, δι' αἰνῶδες τε τορήσας.
- 120 Ἔργη δ' ἔργον ἔπαυε, ταμὼν κρέα πίονι θυμῷ.
 Ὦπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέεσσι
 Σάρκας ἱμοῦ καὶ νῦτα γαστέρι, καὶ μέλαν αἷμα
 Ἐργμένον ἐν χολάδεσσι· τὰ δ' αὐτοῦ κατ' ἐπὶ χώρῃ.
 Ρυοὺς δ' ἐξετάνασσι κατακυφέλω ἐνὶ πέτρῃ,
- 125 Ὡς ἔτι νῦν τάμει, ἄσπεκ πολυχρόνιοι πεφύκασι,
 Ἀφρὸν δὲ μετὰ ταῦτα, καὶ ἑκρίτον· αὐτὰρ ὕπαιτω
 Ἑρμῆς χαρμαφέρων αἰρύσαστο πίονα ἔργα
 Λεῖψ ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δώδεκα μοῖρας
 Κληροκαλῆς· τέλειον δὲ γέρας προσέθηκεν ἐκείνῳ.
- 130 Ἐνδ' ἰσχυρὸν κρέαν ἠράσσατο κύνιδμος Ἑρμῆς·
 Ὅδμῃ γὰρ μιν ἔπειρε καὶ ἀδανάτῳ περ ἰόντῳ
 Ἦδ'· ἀλλ' οὐδ' ὅς οἱ ἐπαίετο θυμὸς ἀγῆνορ,
 Καί τε μάλ' ἱμείνοντι παρὲν ἱερῆς πατὴρ Διὸς.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον
- 135 Ἀφρὸν, καὶ κρέα πολλὰ· μετῴρη δ' αἰψ' ἀνέειρε,
 Σῆμα νέης φωνῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα παύσασθαι· ἀείρας,

Avulsit à-Pieria, iter declinans,
 Upote properans longum iter, ut in procinctu.
 Eam verò senex animadvertit, struens floridum viridarum,
 Properantem ad-c mpum, per Onchestum herbosum.
 Hunc prior allocutus est Majæ gloriøsæ filius;
 „ O senex, qui utique plantas fodis incurvus humeris,
 „ Certe multum exilies, quando hæc omnia ferant.
 „ Et conspicatus, ne conspicatus sis, & surdus esto, et si-audio.
 „ Et taceas, cum nihil lædat rem tuam ipsius. (ris)
 Tantum locutus una-agitabat boum fortia capita:
 Multos autem per montes umbrosos, & valles sonoras,
 Et campos floridos transmisit gloriosus Mercurius.
 Obscura autem adjutrix cessabat divina nox
 Maxima-ex-parte; citoque Aurora siebat operum-fautrix:
 Recens autem in speculam prodiit diva Luna
 Pallantis filia, Megamedæ regis:
 Tunc ad Alpheum amnem Jovis strenuus filius
 Phœbi Apollinis boves egit latis-frontibus.
 Indomitæ autem pervenerunt ad stabulum altum,
 Et lacus ante egregii prati:
 Ibi postquam bene herba pavit boves mugitibus-aeres,
 Et has quidem simul-egit in stabulum confertas,
 Lotum comedentes, & roscidum cyperum:
 Simulque ferebat ligna multa, ignisque aggressus est artem:
 Lauri splendidum ramum sumptum, decorticavit ferro.
 Aptum palmæ; sursum verò spirabat calidus vapor:
 Mercurius utique primum focum ignemque edidit.
 Multa autem sicca ligna humili in fovea
 Densa sumpta imposuit copiosa: emicabat verò flamma
 Procul crepitum mittens ignis valde ardentis.
 Dum autem ignem accendebat vis inclyti Vulcani,
 Interea absconditas camuras-cornibus boves trahebat foras.
 Duas prope ignem; vis nempe ei erat multa:
 Ambas autem in terga humi dejecit anhelantes;
 Inclinanisque volvebat, vitasque perfodiens.
 Operi verò opus addebat, incidens carnes pingui adipe.
 Affabat autem verubus transfixa ligneis
 Carnes simul & terga honorifica, & nigrum sanguinem
 Inclusum in intestinis; ea verò ibidem jacebant super solium.
 Pelles autem extendit in aspera petra,
 Sicut adhuc nunc secantur, quoties vetustæ fuerint,
 Diu jam postea, & indiscriminatim: cæterum deinde
 Mercurius gaudium-ferens traxit pinguis opera
 Lævi super loco-plano, & scidit duodecim partes
 Sorte-distribuendas; perfectumque honorem addidit cuique.
 Ibi rite carniæ appetebat gloriosus Mercurius;
 Odor enim illum assillgebat, etiam immortalis licet esset,
 Jam; sed neque sic ei parebat animus generosus,
 Et valde cupienti transmittere per sacrum collum.
 Sed hæc quidem deposuit in stabulum altum
 Adipem, & carnes multas: in-sublime verò statim sustulit
 Signum novæ vocis; insuperque ligna sicca apportans, Densa-

- Οὐλόπρῳ, οὐλοκάρηνῃ, πυρὸς κατεδάμνεται ἄντρη.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὶ πάντες κατὰ χεῖρας ἦνυσαι δαίμων,
 Ξάνδαλα μὲν προέειπεν ἑς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
- 140 Ἀνδρακίην δ' ἐμάκρνε, πότιν δ' ἐμάκρνε μέλαινας
 Παννυχίος· καλὸν δὲ φῶς ἐπέλαμπε σελήνης.
 Κυλλήνης δ' αἰψ' αὐτίς ἀφίκετο δία κάρηνα
 Ὀρέριος, οὐδέ τις οἱ ἀσλιχῆς ὁδοῦ ἀντεβίβλησεν
 Οὔτε βῆν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνδράπων·
- 145 Οὐδὲ κύνες λαλάκοντο· Διὸς δ' ἱριόυνιος Ἑρμῆς
 Δοχμυθεὺς μεγάροιο διὰ κλήιδον ἔδυνεν,
 Λύγῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἥντ' ὁμίχλη.
 Ἰόνος δ' ἀντροῦ ἐξίκετο πίσυρα νηὸν,
 Ἥμα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν, ὥσπερ ἐκ' οὐδοῖ·
- 150 Ἐσσυμένως δ' ἔρα λίκνον ἐπύχετο κύδιμος Ἑρμῆς,
 Σπάργαντον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένους, ἥντε τέκνον
 Νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἰγνύσι λαΐφος ἀθύρων
 Κεῖτο, χέλυον ἱερὰν ἐπ' ἀριστερᾷ χειρὶς ἰέρων.
 Μητέρα δ' οὐκ ἔρ' ἔλθε βῆν βέδς, εἶπε τε μῦθον·
- 155 Τίπτε σὺ, παικιομῆτα, πόθεν τάδε νυκτὶς ἐν ἡνῇ
 Ἐρχῃ, ἀναιδείην ἐπιειμένε; νῦν σε μάλ' εἶω
 Ἥ τὰχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντο,
 Λητοίδου ὑπὸ χερσὶ, δι' ἐκ προδύροιο περήσειν,
 Ἥ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἔγχεα φιλητεύσειν.
- 160 Ἐρῆε πάλιν· μεγάλην σε πατὴρ ἱφύτευσε μέμνηται
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, καὶ ἀθανάτοις θεοῖσι.
 Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθωσιν ἀμείβετο καρδαλέοισι·
 Μητὲρ ἐμῇ, τί με ταῦτα τιτύσκεαι, ἥντε τέκνον
 Νήπιον· ὅς μάλ' αὖ καὶ μετὰ φρεσὶν αἴσουλα οἶδε,
- 165 Ταρβαλδόν, καὶ μητρὸς ὑπαιδεύεισθαι ἱππίας;
 Αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἄριστη,
 Βουλεύωμαι ἐμὲ καὶ σε διαμπερές· οὐδὲ θεοῖσι
 Νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδύνητοι καὶ ἔπασσι
 Αὐτοῦ τῆδε μένοντες ἀνεξέμεθ', ὥς σὺ καλεύεις.
- 170 Βέλτερον ἡμάτα πάντα μετ' ἀθανάτοις βαρύνειν,
 Πλούσιον, ἀφνειὸν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
 Ἄντρον ἐν ἡρώεσσι θαλασσίμεν· ἀμφὶ δὲ τιμῆς
 Κέχρῳ τῆς ὁσίνης ἐπιβήσομαι, ἥς περ' Ἀπόλλων,
 Εἰ δέ με μὴ δώσῃ πατὴρ ἐμὸς, ἦτοι ἔγωγε
- 175 Πειρήσω· δύναμαι φηλητῶν ὄρχαμος εἶναι.
 Εἰ δέ μ' ἱρευνήσῃ Λητοῦς ἐρικυδέας υἱὸς,
 Ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀίμαι ἀντιβολήσῃν.
 Εἴμι γὰρ εἰς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων·
 Ἐνθεν ἄλις τρίποδας περικαλλέας, ἥδὲ λέβητας
- 180 Πορθήσω, καὶ χρυσόν, ἄλις τ' αἴθωνα σίδηρον,
 Καὶ πολλὰν ἐσθῆτα· σὺ δ' ὕψεαι, αἶψ' ἐθέλῃσθα.
 Ὡς οἱ μὲν β' ἐπέεσσιν ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Τίς τ' αἰγυῖοιο Διὸς, καὶ πότνια Μαιᾶ.
 Ἦδὲ δ' ἡριγένεια, φῶς θνητοῖσι φέρουσα,
- 185 Ὄρνυτ' ἀπ' Ὀκεανοῖο βαθυρρόου· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ὀρχηγεσὺν ἀφίκεται κίων, πολυήρατον ἕλσος
 Ἀγνὸν ἱρισφαρέγου Γαιήχρου· ἔνθα γέροντα
 Κυνώπιδον οὐρ, νέμοντα περὶ ἑσθ' ἔρκος Ἀλφειῆς·

Densa-pedibus, densa-verticibus, ignis delevit vapore.
 At postquam sane omnia rite perfecisset deus,
 Sandalia quidem projecit in Alpheum profundo-vortice;
 Ignem autem extinxit, cineremque in arenam redegit nigrum
 Pemox: pulchra autem lux illucebat lunæ.
 Cyllenes verò statim rursus advenit divinos vertices
 Mutinus; neque quisquam ei in longo itinere occurrit
 Neque deorum beatorum, neque mortalium hominum:
 Neque canes latrarent: Jovis autem perutilis Mercurius
 Incurvatus domus per seram ingressus est,
 Auræ autumnali similis, veluti caligo.
 Recta verò progressus ex antro advenit opulentum templum,
 Leviter pedibus incedens; non enim sonitum-e-debat, sicut in solo
 Festinanterque dein cumas adibat gloriosus Mercurius,
 Fascia circa humeros involutus, veluti filius
 Insans, in palmis juxta poplites velo ludens
 Acebat, testudinem amabilem ad lævam manu cohærens.
 Autrem verò non utique latebat deam deus, dixitque *tu* sermo-
 Quid tu, versute, unde huc noctis in hora (nem;
 Venis, impudentia indute? nunc te omnino puto
 Vel cito insolubilia vincula circa latera habentem,
 Latonii sub manibus, ex vestibulo transiturum;
 Vel *cum* te prehensum mediis in vallibus spoliaturum.
 Abi retro: magnam te pater plantavit sollicitudinem
 Mortalibus hominibus, & immortalibus diis.
 I verò Mercurius respondit verbis astutis;
 Mater mea, quid me ita attingis, veluti filium
 Infantem, qui valde pauca in animo improba novit,
 Timidum, & qui matris reformidat increpationes?
 At ego artem aggrediar, quæcunque optima,
 Consulens mihi & tibi penitus; neque deos
 Nos inter immortales, indotati & impasti
 Hoc ipso in loco manere sustinebimus, ut tu jubes.
 Mellius est dies omnes cum immortalibus versari,
 Divitem, locupletem, præda-abundantem; quam domi
 Antro in obscuro confidere; honorem verò
 Et ego sacrum aggrediar, quem scilicet Apollo.
 Si autem non dederit pater meus, profecto ego
 Tentabo: possum prædonum dux esse.
 Si autem me exquisiverit Latonæ gloriose filius,
 Aliud quiddam ei & majus puto occursurum.
 Ibo enim in Pythonæ, magnam domum perforaturus;
 Unde affatim tripodas perpulchros, atque lebetes
 Prædabor, & aurum, affatimque splendidum ferrum;
 Et multum vestitum: tu autem videbis, si volueris.
 Hi quidem sane verbis se invicem alloquebantur,
 usque Ægiochi Jovis, & veneranda Maja.
 Hora autem mane-genita, lucem mortalibus afferens,
 bat ab Oceano profunde-fluenti: at Apollo
 Onchestum pervenit iens, valde-amabilem lucum
 tum multifonori Neptuni; ubi senem
 tilem invenit, qui-solebat extra viam sæpem viridarii:

- Τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἑρικυδῆος υἱός·
 190 ὦ γέρον, Ὀρχηζεῖο βατοδρόπα ποιήεντος,
 Βούς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνω,
 Πάσας θηλείας, πάσας καρέσσιν ἑλικτὰς,
 Ἐξ ἀγέλης· ὃ δὲ ταῦρος ἐβόσκειτο μῦνος ἀπ' ἑλλων
 Κυάνεος· χαροποι δὲ κύνας κατόπισθεν ἔποντο
 195 Τέσσαρες, ἥύτε φῶτες, ὁμόφρονες· οἱ μὲν ἔλειψεν
 Οἱ τε κύνες, ὃ τε ταῦρος, (ὃ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκται)
 Τὰ δ' ἔβαν, ἡελίοιο νέον καταδυομένοιο,
 Ἐκ μαλακοῦ λαιμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῦ νομοῖο.
 Ταῦτά μοι εἰπὲ, γεραιὲ καλαιγενὲς, εἰπου ὑπώπας
 200 Ἀνέρε ταῖςδ' ἐπὶ βουσί διαπρήσσοντα κέλευθον.
 Τὸν δ' ὃ γέρων μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ φίλος, ἀργαλέον μὲν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο,
 Πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ἐδίτται,
 Τῶν οἱ μὲν, κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐοῖλα,
 205 Φοιτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἔκαστον·
 Αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Ἐσκαπτον περὶ γουνοὺς ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 Παῖδα δ' ἔδοξα, Φέρισε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα νοῆσαι,
 Ὅσις ὃ παῖς ἄμα βουσὶν ἐυκράϊευσιν ὁπήδῃ
 210 Νήπιος, εἶχε δὲ ῥάβδον· ἐπισροφάδην δ' ἐβάδιζεν·
 Ἐξοκίσω δ' ἀνέεργα, κάρη δ' ἔχεν ἀντίον αὐτῆ.
 Φῆ ῥ' ὃ γέρων· ὃ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε φοῖβος Ἀπόλλων,
 Οἰωνὸν δ' ἐνδοὶ τανυσίπτερον· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Φηλητὴν γεγαῶτα Διδὸς παῖδα Κρονίωνος.
 215 Ἐσσυμένως δ' ἤϊξεν ἕναξ, Διδὸς υἱὸς, Ἀπόλλων,
 Ἐς Πύλον ἡγαθήν, διζήμενος εἰλίποδας βούς,
 Πορφυρέη νεφέλῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ἥμους·
 Ἰχινιά τ' εἰσενόησεν Ἐκηβόλος, εἰπέ τε μῦθον·
 Ὠπόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 220 Ἰχινια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὁδοκραιάνων,
 Ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδεῶν λαιμῶνα·
 Βήματα δ' οὐτ' ἀνδρὸς τάδε γίνεται, οὔτε γυναικὸς,
 Οὔτε λύκων πολιῶν, οὐτ' ἕρκτων, οὔτε λεόντων·
 Οὔτε τί κεν ταύρου λασιαύχενός ἐστιν ὁμοῖα,
 225 Ὅσις τοῖα πέλωρα βιβᾶ ποσὶ καρκαλίμοισιν·
 Αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.
 Ὡς εἰπὼν, ἤϊξεν ἕναξ, Διδὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος, κατκειμένον ὕλη,
 Πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε Νύμφη
 230 Ἀμβροσίῃ ἐλόχευσε Διδὸς παῖδα Κρονίωνος.
 Ὀδμή δ' ἱμερδέσσα δι' οὐρεὸς ἡγαθήοιο
 Κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναῦποδα βόσκειτο ποίη·
 Ἐνθα τότε σπεύδων κατεβόσκειτο λαΐνον οὐδὲν
 Ἄντρον ἐς ἡρβὴν ἐκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.
 235 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνέησε Διδὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς,
 Κυόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 Σπάργαν ἔσω κατέδυσε θυήεντ'· ἥύτε πολλὰν
 Πρέμνων ἀνθρακίην ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
 Ὡς Ἑρμῆς Ἐκάεργον ἰδὼν ἀλείπειν ἐαυτόν·
 240 Ἐς δ' ὀλίγη συνέλασσε κάρη, χεῖράς τε, πόδας τί,

tum prior allocutus est Latonæ glorioſe filius ;
 O ſenex, Oncheſti ruborum-deſcriptor herboſi,
 Boves à Pieria quærens huc advenio,
 Omnes formineas, omnes cornibus tortas,
 Ex armento : taurus autem paſcebatur ſolus ſeorſum-ab aliis
 Niger ; torvique canes pone ſequébantur
 Quatuor, veluti homines, unanimis : hi quidem reſecti ſunt
 Canesque, & taurus, (quod utique valde mirum eſt ;)
 illæ autem abierunt, Sole modo occidente,
 Ex molli prato, à dulci paſcuo.
 Hæc mihi dic, ſenex olim-nate, ſicubi vidisti
 Virum, hiſce cum bobus facientem iter.
 nc autem ſenex verbis reſpondens allocutus eſt ;
 O amice, difficile quidem, quæcunque oculis quis viderit,
 Omnia dicere : multi enim iter faciunt viatores :
 Quorum alii quidem mala multa cogitantes, alii verò valde
 ſtant : difficile autem cognoscere eſt unumquemque. (bona,
 At ego totum diem uſque ad ſolis occaſum,
 Fodiebam circa fertile-ſolum viridarii vini-feracis ; (nere,
 Puerumque viſus-ſum-videre, optime ; at clare non quivi cer-
 Quinam puer boves capita-bene-ferentes comitabatur
 infans, habebat verò virgam ; flexuoſeque incedebat :
 A-tergo verò cohibebat, caputque habebat contrarium ſibi.
 it utique ſenex ; ocyuſque iter faciebat Phæbus Apollo.
 ucrem autem advertebat patulis-alis ; ſtatimque novit
 donem natum Jovis filium Saturnii.
 vide verò nix rex Jovis filius, Apollo,
 Pylum divinam, quærens flexilibus-pedibus boves,
 purea nebula cōopertus latos humeros :
 tigiæque animadvertit jaculator, dixitque ſermonem ;
 Papæ ! certe magnum miraculum hoc oculis video :
 eſtigia quidem hæc ſunt boum capita-alte-ferentium,
 ed retro converſa ſunt in herboſum pratum,
 Preſſus autem neque viri hi ſunt, neque mulieris,
 Neque luporum canorum, neque urſorum, neque leonum,
 Neque omnino tauri hiſſuti-cervicem ſunt ſimiles,
 Quicunque tam monſtroſe graditur pedibus velocibus :
 Prævia quidem hinc viæ, verum graviora hinc viæ.
 locutus, impetum-cepit rex Jovis filius, Apollo ;
 ſenesque advenit montem, indutum ſylva,
 æ in latibulum umbroſum ; ubi ſcilicet Nympha
 ortalis peperit Jovis filium Saturnii.
 r verò jucundus per montem divinum
 gebatur, multæque pecudes longipedes depaſcebant herbas.
 unc feſtinans deſcendit per lapideum limen
 um in obſcurum longe jaculans ipſe Apollo.
 autem ut animadvertit Jovis & Majæ filius
 um de bobus longe-jaculantem Apollinem,
 ias intro ſubiit odoratas ; veluti multam
 orum favillam ligni cinis circumtegit,
 Mercurius longe-agentem conſpicatus ſubtrahebat ſciſpum :
 eve autem coegit caput, manuſque, pedesque,

- Δὴ βα νεόλλουτος προκαλούμενος ἡδυμὸν ὕπνον,
 "Αγῆς· εἰνέτεόν τε χέλυον ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε·
 Γυνὼ δ', οὐδ' ἡγνοίητε, Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 Νύμφην τ' οὐρείην περιπαλλέα, καὶ Φίλον υἱὸν,
 845 Παῖδ' ὀλίγον, δολίχον· εἰλυμένον ἐντροπίρσι.
 Παπτήνας δ' ἕρα πάντα μυχὲν μεγάλοιο δόμοιο,
 Τρεῖς ἐδύτους ἀνέωγε, λαβὼν κληῖδα Φαιεινῇ,
 Νέκταρος ἐκπλείους, ἡδ' ἀμβροσίης ἱρατεινῆς.
 Πολλὰς δὲ χρυσὸς τε, καὶ ἄργυρος ἐνδὸν ἔκειτο,
 850 Πολλὰ δὲ φοινικέεντα, καὶ ἄργυφα εἴματα Νύμφης.
 Οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
 "Ενθ' ἱπὲρ ἑξέρεινε μυχοῦς μεγάλοιο δόμοιο
 Λητοῖδης, μύθοισι προσήυδα κύδιμον Ἑρμῆν·
 "ὦ παῖ, ὅς ἐν λίκνῳ κατάνεισι, μῆνυέ μοι βροῖς
 855 Θᾶπτον· ἱπὲρ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον·
 "Ῥίψω γὰρ σε βαλὼν ἐς Τάρταρον ἡρβέντα,
 Εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
 "Ες φῶς, οὐδέ πατήρ ἀναλύσεται· ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
 "Ερῆσεις, ὀλίγοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.
 860 Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο καρδάλεισι·
 Λητοῖδην, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον εἶπες;
 Καὶ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
 Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἔλλου μῦθον ἄκουσα·
 Οὐκ ἂν μνηύσαιμ', οὐκ ἂν μῆνυτρον ἀροίμην·
 865 Οὔτε βοῶν ἱλατῆρι κραταιᾷ Φωτὶ ἔοικα·
 Οὐκ ἔμδν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμνη,
 "Ἰπνος ἔμοιγε μέμνη, καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς,
 Σπάργυνά τ' ἔμφ' ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὰ λαστρά.
 Μήτις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἱτόχθη·
 870 Καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 Παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ πρᾶβυροιο περῆσαι
 Βουεὶ μετ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπείης ἀγορεύεις.
 Χθὲς γενόμεν, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
 Εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν, μέγαν ὄρκον, δμοῦμαι,
 875 Μὴ μὲν ἰγὼ μῆτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἰτίος εἶναι,
 Μῆτε τίς ἄλλον ὅπως βοῶν κλοπὴν ἱμετεράων,
 Αἰτίνας αἰ βίβας εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.
 "Ὡς ἄρ' εἶφη, καὶ πυκνὴ ἐπὶ βλεφάρων ἀμάρυσσεν,
 "Οφρύσι ριπτάζεσκεν, δρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 880 Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον ὥς μῦθον ἀκούων.
 Τὸν δ' ἀπαλὸν γελάσας προσέφη ἐκέργος Ἀπέλλων·
 "ὦ πέπον, ἡπεροπευτὰ, δολοφραδὲς, ἢ σε μάλ' οἶμι
 Πολλάκις ἀντιτοροῦντα δόμους εὐ ναιετάοντας,
 "Εννυχον, οὐχ ἕνα μόνον ἐπ' οὐδαί φῶτα καθίσσαι,
 885 Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἥτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις·
 Πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχῆσεις μηλοβοτῆρας
 Οὔρεος ἐν βήσσης, ὁπόταν κραιῶν ἱρατίζων
 "Αντήσεις ἀγέλησι βοῶν καὶ πῶσι μῆλων.
 "Ἀλλ' ἔγωγε, μὴ πύματον καὶ ὕδατον ὕπνον λαύσης,
 890 Ἐκ λίκνου κατὰβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἱταίρε·
 Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοισι γέρας ἔξεις,
 "Αἰχλὸς Φηλητέων κεκλήσεαι ἡμᾶτα πάντα.

um scilicet recens-lotus, provocans dulcem somnum,
 Ex-venatione: recentemque testudinem sub ala tenebat:
 Agnovit autem, neque ignoravit, Jovis & Latonæ filius,
 Nymphamque montanam perpulchram, & charum filium,
 nem parvum, dolosis involutum versutiis.
 circumpiciens verò dein omnem recessum magnæ domus,
 adyta aperuit, sumpta clave splendida,
 etare plena, & ambrosia amabili.
 ultum autem aurumque, & argentum intus jacebat,
 ultaque punicea, & alba vestimenta Nymphæ,
 alia deorum beatorum sacræ domus intus habent.
 postquam perscrutatus esset recessus magnæ domus,
 tonius, verbis allocutus est gloriosum Mercurium;
 O puer, qui in cunis recubas, indica mihi boves
 Ocyus; quoniam cito nos dissidebimus non decenter:
 Dejiciam enim te percussum in Tartarum obscurum,
 in caliginem insaufam & ineluctabilem; neque te mater
 in lucem, neque pater redimet; sed sub terra
 Abibis, paucos inter viros præsidens.
 autem Mercurius verbis respondebat astutis;
 Latonie, quemnam hunc crudelem sermonem dixisti?
 Et boves agrestes quærens huc venis?
 Non vidi, non edoctus-sum, non alterius sermonem audiui,
 Non indicarim, non indicii-præmium reportarim:
 Neque boum abactori forti homini similis-sum:
 Non meum opus hoc, pridem verò mihi alia curæ-sunt,
 omnis mihi curæ est, & nostræ matris lac,
 asciasque circa humeros habere, & calida lavacra.
 Ne quis hoc audiat, unde hæc contentio orta sit:
 Et sane magnum miraeulum inter immortales fieret,
 verum recens natum per vestibulum transiisse,
 boves ob agrestes: hoc autem incongrue dicis.
 feri natus sum, molles verò pedes, asperaque subest terra.
 autem vis, patris caput, magnum jusjurandum, jurabo;
 e quidem ego, neque ipse profiteor me authorem esse;
 neque quenquam alium vidi boum furem vestrarum,
 recunq; boves sunt: famam verò solam audio.
 trique dixit; & crebro à palpebris micans,
 ciliis nictabat, spectans huc & illuc.
 um exhibilans, vanum veluti verbum audiens.
 autem molliter ridens allocutus est longe agens Apollo;
 chare, deceptor, dolose, profecto te omnino puto
 pe perforantem domos habitantibus-commodas,
 æturnum, non unum solum in limine hominem collocatu-
 vasantem per domum sine strepitu, quali dicis: (cum,
 ltos autem agrestes dolore-afficiēs ovium-pastores,
 ntis in saltibus, quandocumque carniū-appetens
 urreris armentis boum & gregibus ovium.
 age, ne ultimumque & postremum somnum dormiveris,
 cunis descende, atræ noctis sociæ:
 etenim postea inter immortales munus habebis,
 prædonum vocaberis dies omnes.

- "Ὡς ἔρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρι φοῖβος Ἀπόλλων.
 Σὺν δ' ἔρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργεῖφόντης
 295 Οἰωνὸν πρόηκεν, ἁιρόμενος μετὰ χειρὶ,
 Τλήμονα γαστρὸς ἔριον, ἄτ' ἀσθαλον ἀγγελιώτην.
 Ἔσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Ἐκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύνειον Ἑρμῆν.
 Ἔζητο δὲ προπάροιθε, καὶ ἱσσύμενός περ ὁδοῖο,
 300 Ἑρμῆν κερτομένων, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
 Θάρσει, σπαργανιώτα Δίδε καὶ Μαιάδος υἱέ.
 Εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα,
 Τούτοις οἰωνοῖς· εὖ δ' αἰὲ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.
 "Ὡς Φάτ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνδρούσε θεῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς,
 305 Σπουδῇ ἰὼν· ἔμφω δὲ παρ' οὐκτα χερσὶν ἑῷσαι,
 Σπάργανον ἄμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένος, εἶπε δὲ μῦθον.
 Πῇ με φέρεις, Ἐκάεργε, θεῶν ζαμενέζατε πάντες;
 Ἥ με βοῶν ἔνεχ' ὥδε χολούμενος ὀρτολοπείεις;
 Ὡς πτόποι, εἰδ' ἀπλόιτο βοῶν γένος· οὐ γὰρ ἔγνωγε
 310 Ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἕλλον ὕπνωκα,
 Αἵτινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.
 Δὸς δὲ δίκην, καὶ δέξο, παρὰ Ζηνὶ Κρονίῳνι.
 Αὐτὰρ ἔπει τὰ ἱκασα διαβῆδην ἐρέεινεν
 Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος, καὶ Λητοῦς ἀγλαδὸς υἱός,
 315 Ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες, ὁ μὲν νημερτέα φωνῇ,
 Οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύνειον Ἑρμῆν.
 Αὐτὰρ ὁ τέχνησιν τε καὶ αἰμυλίοισι λόγουςιν
 ἠέλειν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.
 Αὐτὰρ ἔπει πολύμητις ἔων πολυμήχανον εὖρεν,
 320 Ἔσσυμένως δὲ πείτα διὰ ψαμάθοιο βᾶδιζε
 Πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Δίδε καὶ Λητοῦς υἱός.
 Αἶψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυάδεος Οὐλύμποιο,
 Ἐς πατέρα Κρονίωνα, Δίδε περικαλλέα τέκνα.
 Καίθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.
 325 Εὐμυλίη δ' ἔχ' Ὀλυμπον ἀγάννιφον· ἀθάνατοι δὲ
 Ἀφθίτοι ἡγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Ἐσησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Πρόσθε Δίδε γούνων· ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
 Ζεὺς ὕψιβρεμέτης, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 330 Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληϊδ' ἐλαύνεις,
 Παῖδα νέον γεγαῶτα, φυὴν κήρυκος ἔχοντα;
 Σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ὡς πάτερ, ἦ τάχα μῦθον ἀκούσσαι οὐκ ἄλαπαδνῖν,
 335 Κερτομένων, ὥς οἷς ἐγὼ φιλολήϊός εἰμι.
 Παῖδά τιν' εὖρον τόνδε διαπρύσιον κεραΐσῃν
 Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσας,
 Κέρτομον, οἷον ἔγνωγε θεῶν οὐκ ἕλλον ὕπνωκα,
 Οὐδ' ἀνδρῶν, ὅποσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαίῃ.
 340 Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἑμᾶς βοῦς ἔχεται ἐλαύνων
 Ἐσπέριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Εὐθυπρόν δ' ἐλάων· τὰ δ' ἔρ' ἔχνηκα δοῖα πέλωμα,
 Οἷά τ' ἀγᾶσσεισθαι, καὶ ἀγασσοῦ δαίμονος ἔργα.
 Τῆσιν μὲν γὰρ βουσίη ἐς ἑσφοδεῶν λειμῶνα

sic utique dixit; & puerum prehensum ferebat Phœbus Apollo.
 Conflitque utique capto tunc demum fortis Argicida
 Augustum emisit, sublatus inter manus,
 Miserum ventris famulum, improbum nuncium;
 Vehementerque post ipsum sternutavit: hunc autem Apollo
 Audiebat, è manibusque humi dejecit gloriosum Mercurium;
 Sedebat verò ante, etiam properans licet iter,
 Mercurium convitiis-proscindens, & ipsum sermone allocutus est;
 Confide, fasciate Jovis & Mæjæ fili;
 Inveniam & postea boum fortia capita,
 His auguriis; bene autem rursus viæ dux-eris.
 c dixit: at rursus exiliit celeriter Cyllenius Mercurius,
 difficulter incedens: ambas verò ad aures manibus impellebat,
 oscia circa humeros involutus, dixitque sermonem;
 Quonam me fers, Longe-agens, deorum furiosissime omnium?
 Nunquid me boum causa sic iratus conturbas?
 Papæ! Utinam perisset boum genus: non enim ego
 Vestras furatus sum boves, neque alium vidi,
 Quæcumque sunt boves; famam autem solam audio.
 Da verò judicium, & accipe, apud Jovem Saturnium.
 eterum postquam singula distincte discussisset
 mercuriusque solivagus, & Latonæ præclarus filius,
 versum animum habentes; hic quidem veram vocem,
 m injuste ob boves prehendebat gloriosum Mercurium:
 ille artibusque & blandis sermonibus
 lebat decipere Cyllenius argenteo-arcu-celebrem.
 erum postquam, solers existens, versutum invenit,
 stinanter utique deinde is per arenam ibat
 nte; at pone Jovis & Latonæ filius.
 atim autem advenerunt vertices odorati Olympi,
 d patrem Saturnium, Jovis perpulchri nati:
 i enim ambobus judicii positæ-erant trutinæ.
 timor verò occupabat Olympum nivolum; immortalesque
 corrupti congregabantur ad juga Olympi
 eterunt autem Mercuriusque & argenteo-arcu-celebris Apollo
 nte Jovis genus; interrogabat verò illustrem filium
 piter altitonans; & ipsum sermone allocutus est;
 Phœbe, unde hanc animo-gratam prædam agis,
 Puerum recens natum, speciem præconis habentem?
 Momentosa hæc res deorum ad cætum venit.
 um autem rursus allocutus est rex longe-agens Apollo;
 O pater, profecto cito sermonem audies non despicabilem,
 Carpens, tanquam si solus ego prædator essem.
 Puerum quendam inveni hunc celebrem depopulatorem,
 Cyllenæ in montibus, multum spatium permensus,
 Convitiatorem, qualem ego deorum non alium vidi,
 Neque virorum, quotquot latrones sunt super terram.
 Furatus autem è prato meas boves, abibat agens
 Vespertinus apud littus multifonori maris;
 Recta agens; vestigia verò duplicia monstrosa
 Qualia admiraretur quis; & illustris dei opera.
 Bobus etenim in herbosum pratum,

- 345 Ἀντίκ' βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
 Αὐτὸς δ' οἷος ὅδ' ἐκτὸς ἀμύχανος, οὔτ' ἔρα ποσσὶν,
 Οὔτ' ἔρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθῶδεα χῶρον.
 Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κίλευθα,
 Τοῖα πέλωρ', ὥς εἰ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι.
- 350 Ὄφρα μὲν οὖν ἰδῶκε διὰ ψαμαθῶδεα χῶρον,
 Ῥεῖα μάλ' ἵχνια πάντα διέπρεπεν ἐν ποτίνῃσιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν σίβον ἐξεπέρησεν,
 Ἄφρατος γένετ' ὥκα βοῶν σίβος, ἡδὲ καὶ αὐτοῦ,
 Χῶρον ἀνὰ κρατερὸν· τὸν δ' ἰφράσατο βροτὸς ἀνὴρ
- 355 Εἰς Πύλον αἰδὺς ἑλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ κατέρεξε,
 Καὶ διὰ πῦρ μάλ' ἔμμησεν ὁδοῦ, τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ὅτε·
 Ἐν λίκνῳ κατέκειτο, μελαίνῃ νυκτὶ τοικῶς,
 Ἀντρεῖ ἐν ἡορῶντι κατὰ ζόφον· οὐδέ κεν αὐτὸν
- 360 Αἰστὸς δ' ἐὺ λάων ὀσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσὶν
 Λύγας ὠμάρταζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
 Αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλαγείας ἀγέρευεν·
 Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἔλλου μῦθον ἔκουσιν·
 Οὐδέ κε μηνύσοιμ', οὐδ' ἂν μῆνυτρον ἀροίμην.
- 365 Ἦτοι ἔρ' ὥς εἰπὼν, κατ' ἔρ' ἔζετο φοῖβος Ἀπέλλων·
 Ἐρμῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ἤδα·
 Δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα, θεῶν σημάντορα πάντων·
 Ζεῦ πάτερ, ἦτοι ἐγὼ σοὶ ἀληθείην καταλέξω·
 Νημερτὴς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
- 370 Ἦλθ' ἐς ἡμέτερον διζήμενος εἰλίποδας βοῦς
 Σῦμερον, ἡελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο·
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων ὄγε μάρτυρας, οὐδὲ κατόπτας·
 Μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς.
 Πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρὺν,
- 375 Οὐνεχ' ὃ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει Φιλοκυδέος ἥβης,
 Αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὺς γενόμην· (τὰ δὲ οἶδε καὶ αὐτός)
 Οὔτι βοῶν ἑλατῆρι κραταιῷ Φωτὶ τοικῶς.
 Πείθεο· (καὶ γὰρ ἐμεῖο πατὴρ φίλος εὐχεαι εἶναι·)
 Ὡς οὐκ οἶκαδ' ἔλασσα βόας, (ὥς ἔλβιος εἶην,)
- 380 Οὐδ' ὑπὲρ οὐδὲν ἔβην· τόδ' δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω·
 Ἥλιον μέλα αἰδέομαι, καὶ δαίμονας ἄλλους,
 Καί σε φίλῳ, καὶ τοῦτον ἐπίζομαι· οἶσθα καὶ αὐτὸς.
 Ὡς οὐκ αἰτίος εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὄρκον·
 Οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων ἐυκλόσμητα προθύραια·
- 385 Καί ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτε νηλέα Φωνῆν,
 Καὶ κρατερῷ περ ἰόντι· σὺ δ' ὀπλοτέροισιν ἔρηγε.
 Ὡς Φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἀργεῖφόντης·
 Καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένη, οὐδ' ἀπέβαλλε.
 Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγάλασσε, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
- 390 Εὐ καὶ ἐπισαμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
 Ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν, ὁμόφρονε θυμὸν ἔχοντας,
 Ζητεύειν, Ἐρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμοναυεῖν,
 Καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο,
 Ὅππῃ δ' αὖ ἀπέκρυψε βοῶν ἰφθίμα κάρηνα.
- 395 Νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἐρμῆς·
 Ῥηϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο.

Contrarios gressus habens pulvis ostendebat niger,
 At ipse solus is extra indeprehensibilis, neque sane pedibus,
 Neque sane manibus incedebat per arenosum locum:
 Sed aliud quoddam consilium habens terebat vias,
 Tam monstrose, tanquam si quis tenuibus quercubus incederet.
 Quamdiu quidem igitur agitabat per arenosum locum,
 Facile admodum vestigia omnia conspicua erant in pulveribus;
 At postquam arenæ magnam callem pertransierat,
 Invisibilis factus est statim boum callis, atque etiam ipse,
 Locum super firmum: eum verò animadvertit mortalis vir
 Ad Pylum recta agentem boum genus latis-frontibus.
 At postquam has quidem in quiete disposuit,
 Et ignem penitus divisit per viam, partim hic, partim illic,
 In cunis jacebat, atræ nocti similis,
 Antro in obscuro ad tenebras; neque ipsum
 Aquila acute cernens conspexisset: multum autem manibus
 Lumina confricabat, dolum curans.
 Ipse autem statim sermonem diserte dicebat;
 Non vidi, non edoctus sum, non alterius sermonem audiui;
 Neque indicarim, neque indicii-præmium reportarim.
 Ne utique sic fatus confidebat Phœbus Apollo:
 Mercurius verò contra ex altera parte respondens verbum dixit;
 Exitque se ad Saturnium, deorum rectorem omnium;
 Jupiter pater, profecto ego tibi veritatem dicam;
 Craxque enim sum, & nescio mentiri:
 Venit ad nostram domum querens flexilibus-pedibus boves
 Hodie, Sole modo oriente;
 Neque deorum beatorum adduxit testes, neque inspectores:
 Indicare autem jubebat vi multa; (tum,
 Sultumque me minatus est conjecturum se in Tartarum la-
 juoniam ille quidem tenerum florem habet gloriôsæ pubertat-
 is ego hesternus natus sum; (hæc verò novit & ipse;) (tis,
 Nequaquam boum abactori forti viro similia.
 Rade; (etenim mei pater charus gloriâris esse;)
 Quod non domum egi boves, (ita felix sum,) (tis,
 Neque limen transgressus sum; hoc autem vere dico;
 Deum valde revereor, & deos alios,
 Et te amo, & hunc veneror; nosti & ipse,
 Quod non reus sum: magnum verò addo jusjurandum;
 Non per hæc immortalium bene-ornata vestibula;
 Aliquando ego huic rependam crudelem vocem,
 Nam fortis licet sit: tu autem junioribus auxiliare.
 Exit innuens-oculis Cyllenius Argicida:
 Sciam habebat super ulnam, neque abiciebat.
 Rur autem valde risit, videns dolosum puerum,
 & scite negantem de bobus.
 Quis verò jussit, concordem animum habentes,
 Mercuriumque internunciam ducem-esse,
 Tendere locum innocentia animi,
 Cum demum absconderat boum fortia capita.
 Saturnius autem parebatque præcatus Mercurius;
 Enim persuadebat Jovis mens Ægiocchi.

- Τὸ δ' ἔμψυ σπύδοντο Διὸς περικαλλέα τέκνη
 Ἐς Πύλον· ἡμῶν δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόντον ἔχον,
 Ἀγροῦ δ' ἔξικοντο, καὶ πύλιον ὑψιμέλαθρον,
 400 Ἡχ' οὐ δὴ τὰ χρέματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ἡμῇ.
 Ἐν δ' Ἐρμῆς μὲν ἔπειτα κίων παρὰ λαΐων ἄντρον,
 Εἰς Φῶς· ἐξήλκυε βοῶν ἰφθίμα κάθηται.
 Αἰτωλίδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοεΐας
 Πάτερ ἐπ' ἡλιβάτην, τάχα δ' ἦρετο κῦδμον Ἐρμῆ·
 405 Πῶς ἰδύνω, δολομήτα, δύω βοε δαιροτακῆσαι
 Ὡς νεογνὸς ἰδὼν καὶ γῆπιος· αὐτὸς ἔγυγε
 Θυμμάινω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τί σε χρὴ
 Μακρὸν ἄξεσθαι, Κυλλήνιαι, Μαιᾶδος υἱέ.
 Ὡς ἔρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περίτρεφε καρτερὰ δεσπᾶ
 410 Ἀγνοῦ· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἴψα φύοντο
 Λυτὴν ἀμβολάδην ἐκαμμέναι ἀλλήλησι,
 Ρεῖα τε καὶ πάσῃσι ἐπ' ἀγρᾷλῃσι βόεσσιν,
 Ἐρμῆν βουλῇσι κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Θάυμασεν ἀδρήσας· τότε δὴ κρατὺς Ἀργεϊφόντης
 415 Χῶρον ὑποβλήδην ἐκέψατο, πῦρ ἀμπεύσεν,
 Ἐγκρύψαι μαμαῖος· Αἰτωὺς δ' ἱρικυδέος υἱὸν
 Ρεῖα μάλ' ἐπρήνεν ἐκηβόλον, ὥς ἔειπ' αὐτῷ,
 Καὶ κρατερόν περ ἰόντα· λαβὼν δ' ἐπ' ἄριστα χερσὶ
 Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἡ δ' ὑπὸ χερσὶ
 420 Σμερδαλίον κονάβησε· γέλασσε δὲ φοῖβος Ἀπύλλω
 Γυήσας, ἱερὰ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰσὴ,
 Θυμῷ ἀκουέζοντα· λῆρ δ' ἱερὰν καθαρίζον,
 Στῇ δ' ὄγε βαρήςσας ἐπ' ἄριστα Μαιᾶδος υἱὸς
 425 Φοῖβου Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λεγέας καθαρίζον
 Γυρῦτ' ἀμβολάδην· (ἱερὰ δὲ οἱ ἔσπετο φωνή·)
 Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἱερὴν,
 Ὡς ταπρῶτα γέγοντο, καὶ ὥς λάχε μοῖραν ἱεας·
 Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιεν Διὸς,
 Μητέρα Μουσῶν· ἡ γὰρ λάχε Μαιᾶδος υἱόν.
 430 Τοὺς δὲ κατὰ πρῶτον τε, καὶ ὥς γεγάαεν ἱεας,
 Ἀθανάτους ἐγέραιε θεὸς Διὸς ἀγλαὸς υἱός,
 Πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐκωλένιον καθαρίζον.
 Τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσι ἀμήχανος αἴνυτο θυμὸν·
 Καί μιν φωνήσας ἔπειτα πτερὰντα προσηύδα·
 435 Βουφόνε, μηχανώτα, πορεύμενε δαιτὸς ἑταῖρε,
 Παντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμνηας·
 Ἠευχίως καὶ ἔπειτα διακρινέσθαι δύνω·
 Νῦν δ' ὄγε μοι τόδε εἰπὲ, πολύτροπε Μαιᾶδος υἱέ,
 Ἥ σοί γ' ἐκ γενεῆς τάδ' ἔμ' ἔσπετο λαυματὰ ἔργα;
 440 Ἥ τίς ἀθανάτων, ἡ δὲ θνητῶν ἀδράμων,
 Δῶρον ἀγαθὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε βίεσιν Διὸς;
 Θυμμάειν γὰρ τήνδε νεήφατον ἔσταν ἀρούω,
 Ἦν οὐ πάποτε φημι δαήμεναι οὔτε τίν' ἀνδρῶν,
 Οὔτε τίν' ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 445 Νέσφι εἶθεν, φιλήτα, Διὸς καὶ Μαιᾶδος υἱέ.
 Τίς τέχνη, τίς Μοῦσα ἀμυχανέων μελεδύνων,
 Τίς τρίβος; ἀντραπείας γὰρ ἔμα τρία πάντα πάρος,
 Εὐφροσύνην, καὶ ἔρως, καὶ ἡδυμῶν ὕμνον ἀλέστω,

Hi verò ambo festinabant Jovis præclari filii
 Ad Pylum; arenosumque ad Alphei vadum venerunt;
 Ad agros autem pervenere, & stabulum altum,
 Illic, ubi utique possessiones curabantur noctis in hora.
 Tunc Mercurius quidem deinde iens ad lapideum antrum,
 In lucem exegit boum fortia capita.
 Latonius autem seorsum conspicatus, animadvertit boum pellis
 Petra in alta; citoque interrogabat gloriosum Mercurium;
 „ Quomodo potuisti, dolose, duas boves jugulare,
 „ Sic recens-natus cum-sis, & infans? ipse ego
 „ Miror futuram tuam vim; neque omnino te oportet
 „ Longe crescere, Cyllenie, Majæ fili.
 Sic utique dixit; & manibus circumvertebat fortis vincula
 Viticis; hæc autem sub pedibus per terram statim hærebant
 Indidem mutuo versæ ad invicem,
 Facileque & omnes ad agrestes boves,
 Mercurii consiliis delosi: at Apollo
 Admiratus est inspicies: tunc denique fortis Argicida
 Solum oblique inspexit, igne oculis-micans,
 Celare cupiens: Latonæ verò gloriose filium
 Facile admodum sedavit longe-jaculantem, ut volebat ipse;
 Etiam fortis licet esset: sumptaque cithara ad sinistram manum
 Plectro tentabat ad numerum; ea verò sub manu
 Graviter insonuit, risit autem Phœbus Apollo
 Gavissus; amabilis nempe per præcordia venit sonus,
 Ex-animo auscultanti: lyra autem amabile ludens,
 Stabat utique ille confusus ad lævam Majæ filius
 Phœbi Apollinis, citoque argute citharam-pulsans
 Canebat præludens; (amabilisque eum sequebatur vox:)
 Celebrans immortalesque deos, & terram tenebrosam,
 Ut primum orti sunt, & ut sortitus est portionem quisque.
 Mnemosynem quidem primum dearum honorabat cantu,
 Matrem Musarum; hæc enim sortita est Majæ filium.
 Aliosque secundum dignitatemque, & ut geniti sunt singuli,
 Immortales honorabat deos Jovis præclarus filius,
 Omnia dicens ornate, ad-cubitus cithara-ludens.
 Ei verò amor in pectoribus indomitus cepit animum;
 Et illum is compellatum verbis alatis allocutus est;
 „ Bovicida, versute, operans convivii socie,
 „ Quinquaginta bobus digna hæc excogitasti;
 „ Quiete & deinde nos direptum-iri puto.
 „ Nunc autem age mihi hoc dic, versute Majæ fili,
 „ An te à nativitate hæc simul secuta sunt mira opera?
 „ An aliquis immortalium, aut mortalium hominum,
 „ Donum illustre dedit, & docuit divinum cantum?
 „ Admirabilem enim hanc novam vocem audio,
 „ Quam non unquam puto didicisse, neque quenquam virorum;
 „ Neque quenquam immortalium, qui Olympas domos habent,
 „ Præter te, prædo, Jovis & Majæ fili.
 „ Quæ ars; quæ Musa difficillium curarum,
 „ Quod exercitium? vere enim simul tria penitus adsunt,
 „ Lætitiam, & animum, & dulcem somnum ut-capiat quis.

- Καὶ γὰρ ἰγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ἱππῶδες,
 450 Τῆσι χοροὶ τε μέλουσι, καὶ ἀγλαῶς οἶμος κοιδῆς,
 Καὶ μαλ' ἡ τεθαλυῖα, καὶ ἡμερόεις βρόμος αὐλῶν.
 Ἄλλ' οὐκ ἔτι μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ὦδε μέλῃσιν,
 Οἷα νέον θαλῆης ἐνδέξια ἔργα πέλονται
 Θαυμάζω, Διδς υἱ, τὰδ', ὥς ἱερὰν καθαρίζεις.
 455 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, δαίγος περ ἰδὼν, κλυτὰ μέγιστα ἰδὼς
 Σοὶ δ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τῶδ' ἀτρικύως ἀγορεύσω,
 Καὶ μὰ τῶδε κρᾶνσιον ἀκόντιον, ἧ μὲν ἐγὼ σε
 Κυδρὴν ἐν ἀθανάτοισι, καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω,
 Δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.
 460 Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο περδαλίοισιν.
 Εἰρωτᾷς μ', Ἐκάεργε περιφραδές· αὐτὰρ ἐγὼ ἐν
 Τέχνῃς ἡμετέρας ἐπιβήμεναι οὔτι μογαίρω.
 Σήμερον εἰδήσεις· ἰδέσθω δέ τοι ἥπιος εἶναι
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.
 465 Πρῶτος γὰρ, Διδς υἱ, μετ' ἀθανάτοισι βαάσσεις
 Ἦύς τε κρατερὸς τέ· φίλεϊ δέ σε μητίετα Ζεὺς.
 Ἐκ πάσης λείης, ἔπορον δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα.
 Καὶ τιμὰς σέ γε φασὶ δαήμεναι ἐκ Διδς ἑμφῆς,
 Μαντείας δ', Ἐκάεργε, Διδς πάρα, ἱεσφάτα πάντα.
 470 Καὶ νῦν αὐτὸς ἰγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δαδάμενα.
 Σοὶ δ' αὐτάγχετόν ἐστι δαήμεναι, δ', ττι μοινοῖς.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιβύει καθαρίζειν,
 Μέλῃσιν καὶ καθαρίζεις, καὶ ἀγλαῖας ἀλέγεις,
 Δάγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι, Φίλε, κῆρ' ἱσταί.
 475 Εὐμόλῃ, μετὰ χερσὶν ἔχων λεγύφῳνον ἡπῆρην,
 Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισαμένως ἀγρεύειν.
 Εὐκῆλος μὲν ἔπειτα φέρειν εἰς δαῖτα βάλειν,
 Καὶ χορὸν ἡμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκυδῆα κῆμον,
 Εὐφροσύνην νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας· ἕξ ἔρ' αὐτῇν
 480 Τέχνη καὶ σοφίη δαδανημένος ἐξερεῖν,
 Φέγγονμένη παντοῖα νόμῳ χαρίεντα διδάσκει,
 ῥέλα συνηθείουσιν ἀδυρομένη μαλακῆσιν,
 Ἑργασίην φέγγουσα δούκατον· ἕξ δέ κεν αὐτῇν
 Νῆϊς ἰδὼν τοπρῶτον ἐπιζαφελῶς ἱάσιναι,
 485 Μᾶψ αὐτῶς κεν ἔπειτα μετῴρα τε ἱρακλίζοι.
 Σοὶ δ' αὐτάγχετόν ἐστι δαήμεναι, δ', ττι μοινοῖς.
 Καὶ τοὶ ἰγὼ δώσω ταύτην, Διδς ἀγλαὰ κούρε.
 Ἡμεῖς δ' αὖ ὄρεός τε καὶ ἱπποβότου πεδίοιο
 Βοῦσι νομοῦς, Ἐκάεργε, νομίσσομεν ἀγραύλοισιν,
 490 Ἐνθεν ἄλλες τέξουσιν βόες ταύροις μινγεῖσαι,
 Μίγδον θηλείας τε καὶ ἕρσενας· οὐδέ τί σε χρὴ
 Κερδαλέον περ ἰδὼτα περιζαμένως κεχολῶσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὤρεξ'· ὁ δ' ἰδέξατο φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἑρμῇ δ' ἰγγυάλιξεν ἔχων μάστιγα φαινήν,
 495 Βουκολίας τ' ἐπέτελλεν· ἔδεκτο δὲ Μαιάδας υἱὸς
 Γηθόσας· κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς
 Λητοῦς ἀγλαῶς υἱὸς ἔναξ ἱκάεργος Ἀπόλλων,
 Πλάκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἧ δ' ὑπὸ χεῖρὸς
 ἱμαρόν κονάβησε· βέδς δ' ὑπὸ καλὸν ἔειπε.
 500 Ἐνθα βόες μὲν ἔπειτα ποτὶ Ζῆσον λαμψύναι

» Etenim ego, Musarum Olympiarum sum sectator,
 » Quibus chorique curæ-sunt, & præclarus modus cantionis,
 » Et cantus florens, & amabilis strepitus tibiærum:
 » Sed nondum quicquam mihi in mente sic curæ-fuit,
 » Qualia juvenum convivii dextera opera sunt.
 » Miror, Jovis fili, hæc, quam amabiliter citharam-pulsas.
 » Nunc verò, quia, parvus licet sis, inclyta consilia nosti;
 » Tibi utique ipsi & matri hoc vere dicam;
 » Næ per hoc corneum telum, certe quidem ego te
 » Gloriosum inter immortales, & beatum ducam,
 » Daboque præclara dona, & ad-extremum non decipiam.
 Ei autem Mercurius verbis respondebat astutis;
 » Interrogas me, Jaculator cate; at ego tibi
 » Artem nostram ingredi nequaquam invideo.
 » Hodie scies; volo autem tibi mitis esse
 » Consilio & verbis; tu verò mente omnia bene nosti:
 » Primus enim, Jovis fili, inter immortales sedes,
 » Præstansque fortisque; amatque te providus Jupiter,
 » Ex omni æquitate; præbuitque tibi præclara dona;
 » Et honores te, ajunt, didicisse ex Jovis consilio,
 » Vaticiniaque, Longe-agens, à Jove, divina omnia.
 » Et nunc ipse ego filium opulentum cognovi:
 » Tibi autem promptum est discere, quodcunque cupis.
 » Sed quoniam tibi animus cupit citharam-pulsare,
 » Cane & citharam-pulsa, & festivitates cura,
 » Ubi-acceperis à me; tu autem mihi, chare, gloriam præbe:
 » Recte-cane, præ manibus habens canoram sociam,
 » Pulchre & bene pro decore scite ut-eloquaris.
 » Securus quidem deinde fer ad convivium floridum,
 » Et chorum amabilem, & ad gloriosum ludum,
 » Lætitiæ noctisque & diei; quicumque scilicet ipsam
 » Arte & sapientia edoctus exquirat;
 » Eloquentes ea omnigena menti grata docet,
 » Facile consuetudinibus ludens mollibus,
 » Operationem proclamans ærumnosam: quicumque autem ipsam
 » Inscius cum-sit primum vehementer exquirat;
 » Incassum temere deinde sublimique crepuerit.
 » Tibi autem promptum est discere, quodcunque cupis:
 » Et tibi ego dabo hanc, Jovis præclare puer.
 » Nos autem demum montisque & equis-pascendis-apti campi,
 » Bobus pascua, Longe-agens, distribuemus agrestibus:
 » Inde abunde parient boves, cum tauris mixtæ,
 » Promiscue foeminasque & mares, neque omnino te oportet,
 » Astutus licet sis, vehementer irasci.
 » Locutus porrexit: accepit verò Phœbus Apollo;
 » Mercurio autem præbuit habens scuticam splendidam,
 » Inque curas mandabat; suscepit verò Majæ filius
 » visus: citharam autem ubi-sumpserat ad sinistram manum,
 » Tonæ præclarus filius rex longe-agens Apollo,
 » Atro tentabat ad numerum; ea verò sub manu
 » Libiliter sonuit, deusque pulchre succinuit.
 » Boves quidem deinde ad divinum pratrum

Ἐρωπείην· αὐτοὶ δὲ Δίδε περικαλλέα τέκνα
 Ἀφοῖοι πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἑβρώσαντο,
 Τερπόμενοι Φόρμιγγι· χάρις δ' ἦρα μητίετα Ζεὺς·
 Ἀμφὶ δ' ἐς φιλόττητα συνήγαγε· καὶ τὸ μὲν Ἑρμῆς

805 Λητοίδην ἐφίλησε διαμπερές, ὥς ἔτι καὶ νῦν,
 Σήματ' ἐπεὶ κιθάρην μὲν Ἐκηβόλῃ ἐγγυάλιξεν,
 ἱμερτὴν δεδαώς· ὃ δ' ὑπάλειπον κιθάριζεν.
 Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην,
 Σურίγγων ἑνοπήν ποιήσατο τηλόθ' ἀκουσῆν.

310 Καὶ τότε Λητοίδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Δαίδακα, Μαιάδος υἱὲ, διάκτορα, ποικιλομήτα,
 Μὴ μοι ἀνακλέψῃς κιθάρην καὶ καμπύλα τῆξα·
 Τίμην γὰρ παρ' Ζηνὸς ἔχεις, ἑκαμοίβια ἔργα
 Θῆσιν ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πουλυβοτείρην.

315 Ἀλλ' εἰ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὄρκον ὑμῶσαι,
 Ἡ κεφαλῇ νεύσας, ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὑμβριμον ὕδωρ,
 Πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ καχαρισμένα καὶ φίλα ἔρδοις.

Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε,
 Μὴ ποτ' ἀποκλέψῃς, ὅς' Ἐκηβόλος ἐπτεάτιςαι,
 320 Μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῇ δόμῳ· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Λητοίδης κατένευσεν ἐπ' ἄρμῳ καὶ φιλότῃ,
 Μὴ τίνα φίλτερον ἕλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσειται,
 Μῆτε θεῶν, μῆτ' ἑνδρα, Δίδε γόνον· ἐκ δὲ τέλειον
 Σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι, ἥδ' ἅμα πάντων,

325 Πισὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὀλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα ῥάβδον,
 Χρυσείην, τριπέτηλον, ἀκήριον· ἢ σε φυλάξει,
 Πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς, ἐπέων τε καὶ ἔργων
 Τῶν ἀνθρώπων, ἅτα φημι δυνάμεναι ἐκ Δίδε ὑμῶς.

330 Μαντείην δὲ, φέρισε, διοτρεφές, ἣν ἑρεεῖνεις,
 Οὔτε σε θέσφατόν ἐσι δαήμεναι, οὔτε τίν' ἕλλον
 Ἀθανάτων· τὸ γὰρ οἶδε Δίδε νόος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Πισῶθεις κατένευσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 Μὴ τίνα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν αἰειγενετῶν

335 Ἄλλον γ' εἰσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.
 Καὶ σὺ, κασίγνητε χρυσόδραπι, μὴ με κέλευε
 Θέσφατα πιφαύσκειν, ὅσα μῆδετα εὐρύοπα Ζεὺς·
 Ἀνθρώπων δ' ἕλλον δηλήσομαι, ἕλλον δνήσω,
 Πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φύλ' ἀνθρώπων.

340 Καὶ μὲν ἐμῆς ὑμῶς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ,
 Φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν·
 Οὔτος ἐμῆς ὑμῶς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.

Ὅς δὲ κε μαψιλόγοισι πιδῆσας οἰωνοῖσι,
 Μαντείην ἐβέλησι παρὲκ νόον ἑξερεεῖνεις
 345 Ἡμετέρην, νόσειν δὲ θεῶν πλέον αἶψιν ἐόντων,
 Φῆμ'. ἄλῃην δῶδν εἰσιν, ἐγὼ δὲ κε δῶρα δεχοίμην·
 Ἄλλο δὲ τοι ἑρέω, Μαιῆς ἑρικυδέος υἱὲ

Καὶ Δίδε Αἰγιόχοιο, θεῶν ἑριούνιε δαΐμον·
 Μοῖραι γὰρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖται
 550 Παρθένοι, ἀπείησιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
 Τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἑλφίτα λευκὰ
 Οἰκίᾳ καιετάρουσιν ἐπὶ πτυχὶ Παρνησοῖο,

Verſæ ſunt: ipſi autem Jovis perpulchri filii
 Retrogradi ad Olympum nivolum contenderunt, (piter;
 Oblectantes ſe citharâ; graviſuſque eſt proinde providus Jupi-
 Ambosque in amicitiam conduxit: & ex-altera-parte Mercu-
 Latonium amavit penitus, ſicut adhuc & nunc, (rius
 Pignus poſtquam citharam quidem Jaculatori præbuit,
 Amabilem ubi-didicerat; iſ verò ſub-ulna citharâ-ludebat.
 Ipſe autem ruruſ alterius ſapientiæ exprompſit artem;
 Fiſtularum vocem fecit procul audiendam.
 Et tunc Latonius Mercurium ſermone allocutus eſt;
 „ Metuo, Majæ fili, internuncie, verſute,
 „ Ne mihi furto-auferas citharam, & incurvos arcus:
 „ Honorem enim à Jove habes, mutatoria opera
 „ Ut-facias hominibus per terram aliam.
 „ Sed ſi mihi ſuſtineres ſane deorum magnum juſjurandum ju-
 „ Vel capite annuens, vel per Stygis fortem aquam, (rare,
 „ Omnia meo animo grata & amica faceres.
 Et tunc Majæ filius pollicitus annuit,
 Nunquam ſe furaturum, quæcunque Jaculator poſſederit,
 Neque unquam appropinquaturum ad denſam domum: at Apollo
 Latonius annuit in concordia & amicitia,
 Neminem ſibi chariorem inter immortales fore,
 Neque deum, neque virum, Jovis prolem: „ Perfectum autem
 „ Signum immortalium faciam, inquit, & ſimul omnium,
 „ Fidum meo animo & honorabile: at deinde
 „ Felicitatis & divitiarum dabo perpulchram virgam,
 „ Auream, trium-ſoliorum, inviolatam; quæ te ſervabit,
 „ Omnes perficiens deos, verborumque & operum
 „ Bonorum, quæcunque alio me didiciſſe ex Jovis conſilio.
 „ Vaticinium autem, optime, Jovis-alumne, quod ſciſcitaris,
 „ Neque te fatale eſt diſcere, neque quenquam alium
 „ Immortalium; hoc enim novit Jovis mens: at ego
 „ Fide data annui, & juravi forte juſjurandum,
 „ Neminem præter me deorum ſempiternorum
 „ Alium utique ſciturum Jovis ſapiens conſilium.
 „ Et tu, frater, auream-virgam-geſtans, ne me jube
 „ Fata indicare, quæcunque meditatur late-ſonans Jupiter.
 „ Hominum autem alium lædam, alium juvabo,
 „ Multas obiens infinitorum gentes hominum.
 „ Et quidem meo vaticinio fruetur, quicunque venerit,
 „ Voce & aliis perfectarum avium;
 „ Hic meo vaticinio fruetur, neque decipiam:
 „ Quicunque autem vaniloquis fretus avibus,
 „ Vaticinium voluerit præter mentem interrogare
 „ Noſtrum, intelligereque diis plus ſemper-exiſtentibus,
 „ Dico, vanam viam ibit; ego verò dona acceperim.
 „ Aliud autem tibi dicam, Majæ glorioſæ fili
 „ Et Jovis Ægiochi, deorum perutile numen;
 „ Parcæ enim quædam ſunt ſorores natæ
 „ Virgines, velocibus exultantes alis,
 „ Tres: ſuper caput autem conſperſæ farina alba
 „ Domicilia habitant ſub valle Patnaſſi,

- Μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἦν ἐπὶ βουεὶ
 Παῖς ἔτ' ἰδὼν μελέτησα· κατῆρ δ' ἐμδὲ οὐκ ἄλεγυνεν.
 555 Ἐντεῦθεν δὴ πείτα ποτάμεναι ἕλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ,
 Κηρία βόσκονται, καὶ τε κραινουσιν Ἰκαση.
 Αἱ δ' ἔτε μὲν θυτρώσιν, ἰδηθῆναι μέλι χλωρὸν,
 Προφρονέως ἰδέλῃσιν ἀληθείην ἀγορεύουσιν.
 Ἦν δ' ἀπονοσφισθῆσαι θεῶν ἡδέϊαν ἰδμεδὴν,
 560 Πειρῶνται δὴ πείτα παρὰξ ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
 Τὰς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ' ἀτραπέως ἱερῶνων,
 Σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε· καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης,
 Πολλάκι σῆς ὁμφῆς ἐπακούσεται, αἶκε τύχῃσι.
 Ταῦτ' ἔχε, Μαιάδος υἱὲ, καὶ ἀγραύλους ἔλικας βοῦς,
 565 Ἴππους τ' ἀμφιπόλευε, καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς·
 Καὶ χαροκοῖσι λείουσι, καὶ ἀργυρόδουσι σύεσσι,
 Καὶ κυεῖ, καὶ μήλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χεῖδον,
 Πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν, ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν.
 Οἷον δ' εἰς Ἀἶδην τετελεσμένον ἕγγελον εἶναι·
 570 Ὅς ἔδοτός περ ἰδὼν, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.
 Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἦναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
 Παντοίῃ φιλότῃ· χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων·
 Πᾶσι δ' ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
 Παῦρα μὲν οὖν δνίνησι, τὸ δ' ἄκριτον ἡπεροπέυει,
 575 Νύκτα δὲ ὀφθαίνῃ, Φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Δίδε καὶ Μαιάδος υἱέ·
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σέο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

- Μοῦσα, μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης
 Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἴμερον ἔρσε,
 Καί τ' ἰδαμάσσετο Φύλα καταβητῶν ἀνθρώπων,
 Οἰωνούς τε διῖπετάς, καὶ θηρία πάντα,
 5 Ἦμιν δ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει, ἥ δ' ὅσα πόντος,
 Πᾶσιν δ' ἔργα μέμνηεν ἕζεφάνου Κυthereίης.
 Τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, εὐδ' ἀπατῆσαι·
 Κούρην τ' Αἰγιδόχοιο Δίδε, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην·
 Οὐ γὰρ οἱ εὐκτεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 10 Ἀλλ' ἔρα οἱ πόλεμοί τε ἄδον, καὶ ἔργον Ἀρης,
 Τσμίναί τε, μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἄλεγγυναι.
 Πρώτῃ τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
 Ποιῆσαι σάτινα καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἦδε τε παρθενικὰς ἀπαλόχρους ἐν μαγάρουσιν
 15 Ἀγλαὰ ἔργ' ἰδίδαξεν, ἐπὶ φρεσὶ θέσσα ἐκάστη.
 Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδαινῇν
 Δάμναται ἐν φιλότῃ φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ·
 Καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα, καὶ οὐρεσι θῆρας ἐναίρειν,
 Φόρμιγγές τε, χοροὶ τε, διαπρύσιοι τ' ἰολογυαῖ,
 20 Ἀλσεά τε σκυῖάντα, δικάϊων τε πτόλις ἀνδρῶν.
 Οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ Κούρῃ ἄδεν ἔργ' Ἀφροδίτης
 Ἰζίῃ, ἦν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Αὐτίς δ' ὀπλοτάτην, βουλῇ Δίδε Αἰγιδόχοιο,
 Πότνια, ἦν ἱμερῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπίλλων·

» Vaticinii seorsum magistræ, quod apud boves
 » Puer adhuc medicatus sum: pater verò meus non curabat.
 » Illinc autem deinde volantes alias aliorum,
 » Favos depascunt, atque perficiunt singula.
 » Hæ autem cum quidem bacchentur, depastæ mel recens,
 » Lubenter velint veritatem dicere:
 » Si verò abstinuerint à deorum suavi cibo,
 » Conantur utique deinde extra viam ducere.
 » Has tibi deinde do: tu autem accurate inquirens,
 » Tuam ipsius mentem oblecta: & si mortalem virum cogno-
 » Sæpe tuum vaticinium exaudiet, si acciderit. (ris,
 » Hæc habe, Majæ fili; & agrestes flexilibus-pedibus boves,
 » Equosque cura, & mulos patientes-operum:
 » Et torvis leonibus, & albo-dente suibus,
 » Et canibus, & pecoribus, quæcunque nutrit lata terra,
 » Omnibusque ovibus, ut-imperet gloriosus Mercurius;
 » Solus porro ad Orcum perfectus nuncius sit;
 » Qui utique indotatus licet sit, dabit donum non minimum.
 Sic Majæ filium rex dilexit Apollo
 Omnigena amicitia; gratiam autem superaddidit Saturnius:
 Cumque omnibus is mortalibus & immortalibus versatur.
 Parum quidem utique juvat, infinite verò decipit,
 Noctem per obscuram, gentes mortalium hominum.
 Et tu quidem sic salve, Jovis & Majæ fili:
 Verum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

I N V E N E R E M.

Musa, mihi dic opera aureæ Veneris
 Cypriæ, quæ utique diis dulcem cupidinem immisit,
 Atque domuit gentes mortalium hominum,
 Avesque à-Jove-ortas, & feras omnes,
 Tum quot continens multas nutrit, tum quot pontus;
 Omnibus nempe opera curæ sunt pulchre-coronatæ Cytheræ.
 Tres autem deas non potest flectere in-animis, neque decipere;
 Iliamque Ægiochi Jovis, cæsiâ-oculis Minervam:
 Non enim ei placuere opera aureæ Veneris;
 Sed sine ei bellaque placuerunt, & opus Martis,
 Ræliaque, pugnaque; & præclara opera curare.
 Rima fabros viros terrestres docuit
 Acere plaustra, & currus varios ære;
 Ræliaque virgines molles-cute in ædibus
 Præclara opera docuit, in mentem ponens univulque.
 Nec unquam Dianam aureo-arcu-insignem tumultuosam,
 Ornat in amore risus-amans Venus:
 Tenim ei placuere arcus, & in montibus feras interficere,
 Icharæque, chorique, claræque jubilationes,
 Ricique umbrosi, justorumque urbs virorum.
 Neque quidem venerandæ puellæ placuere opera Veneris
 Estæ, quam primam genuit Saturnus versutus,
 Deinde autem postremam, consilio Jovis Ægiochi,
 Venerandam, quam ambiebant Neptunus & Apollo:

- 25 Ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔβλεν, ἀλλὰ σπεύς ἀπείπειν,
 ὧμοσε δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Ἀψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Παρθένος ἑσσεσθαι πάντ' ἤματα διὰ θεῶν.
 Τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας, ἀντὶ γάμοιο.
 30 Καί τε μέση οἴκῳ κατ' ἥρ' ἔζετο, πῆρ' ἐλοῦσα.
 Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμᾶτοχος ἐστὶ,
 Καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρόσβειμα τέτυκται.
 Τῶν οὐ δύναται πεπιθεῖν Φρένας, οὐδ' ἀπατῆσαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐπὲρ τι πεφυγμένον ἔς' Ἀφροδίτην,
 35 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Καί τε παρὰ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραῖνον,
 Ὅς ἐ μίγιστός τ' ἐστὶ, μίγιστος τ' ἐμπορε τιμῆς.
 Καί τε τοῦ, εἴτε θέλοι, πυκινὰς Φρένας ἐκπαφοῦσα,
 ῥηϊδίως συνέμιξε καταβητήῃσι γυναιξί,
 40 Ἥρῃς ἐκλελαθῶσα κασιγνήτης Ἀλόχου τε,
 Ἡ μέγα εἶδος ἄριστη ἐν ἀπατήρεσι θεῇσι.
 Κυδίην δ' ἥρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Μήτηρ τε ῥαίη· Ζεὺς δ' ἠφείτα μῆδεα εἰδὼς
 Αἰδοίην ἕλοχον ποιήσατο, κέδν' εἰδυῖαν.
 45 Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἡμερον ἔμβαλε θυμῷ,
 Ἀνδρὶ καταβητῷ μυχθήμεναι, ὅφρα τάχις
 Μῆδ' αὐτῇ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη,
 Καί ποτ' ἐπυξαρμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἡδὺ γελοήσασα φιλομμαιδῆς Ἀφροδίτη,
 50 Ὅς ῥα θεὸς συνέμιξε καταβητήῃσι γυναιξί.
 Καί τε καταβητοῦς οἰκίῃς τέκνῳ ἀθανάτοισιν.
 Ὅς τε θεὸς ἀνέμιξε καταβητοῖς ἀνθρώποις.
 Ἀγχίστῳ δ' ἥρα οἱ γλυκὺν ἡμερον ἔμβαλε θυμῷ,
 Ὅς τὸτ' ἐν ἀκροπόλοισι θρασὶν πολυπιδάκου Ἰδῆς
 55 Βουκολίσσκον βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἱοικώς.
 Τὸν δὲ πείτα ἰδοῦσα φιλομμαιδῆς Ἀφροδίτη,
 Ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ Φρένας ἡμερος εἶλεν.
 Ἐς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα, θυώδεα νηὶν ἔδυνεν,
 Ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμὸς τε θυώδης.
 60 Ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε Φαιινάς.
 Ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν, καὶ χρῖσταν ἐλαίῳ
 Ἀμβρότιῳ, (οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας,) Ἀμβροσίῳ, ἐκνῷ, τὸ ῥα οἱ τιθυωμένον ἦεν.
 Ἐσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῖ' ἔιματα καλὰ,
 65 Χρυσῇ κοσμηθεῖσα φιλομμαιδῆς Ἀφροδίτη,
 Σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον.
 Τῇ μετὰ νεφέεσσι βοῶς πρῆσσευσσα κέλευθον.
 Ἰδὼν δ' ἵκανεν πολυπιδάκα, μητέρα θηρῶν.
 Βῆ δ' ἰδὼς σαθμοῖο δὲ οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
 70 Σαῖνοντες πολλοὶ τε λύκοι, χαροκοὶ τε λέοντες,
 Ἄρκτοι, παρδάλεις τε βοῶν, προκάδων ἀκρόρητοι,
 Ἥισταν· ἡ δ' ὀρώσασα, μετὰ Φρεσὶ τέρπετο θυμόν.
 Καὶ τοῖς ἐν γῆεσσι βάλ' ἡμερον· οἱ δ' ἥμα πάντες
 Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιδέντας ἐναύλους.
 75 Αὐτῇ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
 Τὸν δ' εὖρε σαθμοῖσι λελειμμένον, οἷον ἀπ' ἄλλων.
 Ἄγχι

Et antem prorsus noluit, verum rigide abnuvit;
 Juvitque magnum jusjurandum, quod utique perfectum est.
 Ubi tetigerat caput patris Jovis Ægiochi,
 Virginem se fore omnes dies nobilem dearum.
 Ei verò pater Jupiter dedit pulchrum donum, pro nuptiis:
 Atque media in domo proinde residebat, adipe sumpta;
 Omnibus autem in templis deorum honoris-compos est,
 Et apud omnes mortales deorum primaria est.
 Horum non potest flectere animos, neque decipere;
 Cæterorum autem nihil est, quod effugerit Venerem,
 Neque deorum beatorum, neque mortalium hominum.
 Quia & Jovis mentem seduxit fulmine-gaudentis,
 Qui utique maximusque est, maximumque sortitus est honorem:
 Atque hujus, quando voluerit, prudentem mentem decipiens:
 Facile miscuit cum mortalibus mulieribus,
 Junonis ubi-~~esse~~-oblivisci-fecerit, sororis conjugisque,
 Quæ longe specie præstantissima inter immortales deas:
 Gloriosissimam nempe ipsam genuit Saturnus versutus,
 Materque Rhea; Jupiter verò incorrupta consilia sciens
 Venerandam uxorem fecit-sibi honesta doctam.

Huic autem [*Veneri*] & ipsi Jupiter dulcem cupidinem injecit
 Viro cum mortali ut-misceretur; ut citissime (animo,
 Ne ipsa quidem ab humano concubitu cohibita esset;
 Atque aliquando gloriata diceret inter omnes deos,
 Dulce ridens risus-amans Venus,
 Quod nempe deos miscuerit cum mortalibus mulieribus,
 Atque mortales filios pariendos-dederit immortalibus;
 Quodque deas immiscuerit mortalibus hominibus.

Anchisæ verò proinde ei dulcem amorem injecit animo,
 Qui tunc in summis montibus scaturiginosæ Idæ
 Pascebat boves, corpore immortalibus similis.
 Hunc autem deinde conspicata risus-amans Venus,
 Amavit; vehementerque mentem cupido occupavit:
 In Cyprum verò profecta, odoratum templum ingrediebatur;
 In Paphum: ubi scilicet ei locus est, araque odorata:
 Ibi ea ingressa, foses occhusit splendidas:
 Illic autem eam Gratia lavavit, & unxerunt oleo
 Immortali; (qualia diis gratia addunt semper existentibus,)
 Ambrosio, tenui; quod nempe ei suffitum erat.
 Induta verò bene omnes circa corpus vestes pulchras,
 Auro ornata risus-amans Venus,
 Contendit ad Trojam, derelicta bene-odorata Cypro,
 Alte inter nubes velociter faciens iter:
 Idamque advenit scaturiginosam, matrem ferarum.
 Ivit verò recta ad stabulum per montem; post autem ipsam
 Adulantes canique lupi, torvique leones,
 Urse, pardique veloces, cervorum insatiabiles,
 Iverunt: eaque inspicens, in præcordiis oblectabat-sibi-animum:
 Et his in pectora injecit cupidinem; illi autem simul omnes
 Bini cubuerunt per umbrosos recessus.
 Ipsa verò ad tuguria pulchre-facta pervenit:
 Invenit autem in stabulis relictum, solum leocum-ab-~~esse~~-
 Anchisæ

- Ἀγχισὴν ἦρωα, θεῶν ὑπο κάλλος ἔχοντα·
 Οἱ δ' ἄμα βουσὶν ἔποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
 Πάντες· ὃ δὲ καθύμοισι λαλειμμένος, εἶος ἀτ' ἑλλαν;
 80 Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
 Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Δίδε θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγας καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
 Μῆ μιν ταρβήσῃεν, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
 Ἀγχισῆς δ' ὀρόων ἰφράζετο, θαύμασιν ἐν τε
 85 Εἶδος τε, μέγας τε, καὶ εἶματι σιγαλέντῃ·
 Πέπλον μὲν γὰρ ἔξο φαινόταρον πυρὸς αὐγῆς,
 Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἑλικας, κάλυκάς τε φαιινάς·
 Ὅρμοι δ' ἄμφ' ἀπαλῇ δειρῇ περικαλλίης ἦσαν,
 Καλοὶ, χρύσειοι, παμπούκιλοι· ὥς δὲ σελήνῃ
 90 Στήθεσιν ἄμφ' ἀπαλοῖσιν ἱλάμπετο, λαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀγχισὴν δ' ἔρος εἶλεν· ἔπος δέ μιν ἄντιον ἦνδα·
 Καίρε, ἦνασσ', ἣτις μακάρων τάδε δώματ' ἱκάνεις,
 Ἀρτεμις, ἢ Λητώ, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 ἢ Θέμις ἡύγενῆς, ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνῃ,
 95 ἢ πῶς τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσθε
 Πᾶσιν ἱταίριζουσιν, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
 ἢ τις Νυμφᾶν, αἷτ' ἔλσασα καλὰ νέμονται·
 ἢ Νυμφῶν, αἱ καλὴν ὕμνος τῶδε ναιετάουσιν,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ βήσσεια ποιήεντα.
 100 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ, περιφεινομένα ἐνὶ χώρῳ,
 Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
 Ὀρῶσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα,
 Δός με μετὰ Τρώεσσι ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἰνέρεα,
 Ποίει δ' εἰσοπίσω θυλακὸν γόνον· αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
 105 Δωρὸν ἐϋζῶειν, καὶ ὄρεν Φάος ἡελίοιο,
 Ὀλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήρκος εὐδὸν ἱκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δίδε θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἀγχισῆ, κύδιζε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 Οὐτὶς τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτησιν ἱσκαίεις;
 110 Ἀλλὰ καταβητή τε, γονὴ δέ με γείνατο μήτηρ·
 Ὅτρεός δ' ἐστὶ πκτήρ ὄνομα κλυτὸς, εἴπου ἀκούεις,
 Ος πάσης φουγῆς εὐταιχίτοιο ἀνάσσει.
 Γλῶσσαν δ' ὁμτέρην καὶ ἡμέτέρην σάφα οἶδα·
 Τρὸς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν· ἢ δὲ διατρεῖ
 115 Σμικρὴν καὶ δ' ἀντίπαλλε, φίλης παρὰ μητρὸς ἰλοῦσα·
 Ὡς δὴ τοι γλῶσκά μ' ἐκ καὶ ὁμτέρην εὖ οἶδα.
 Νῦν δέ μ' ἀνῆπαξε χρυσόβρακτις Ἀργεϊφόντης·
 Ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαιδεϊνῆς·
 Πολλὰ δὲ Νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφειβοῖαι
 120 Παίζουσιν, ἄμφ' ὃμιλος ἀπείριτος ἐξεφάντο·
 Ἐνθεν μ' ἠρπάξε χρυσόβρακτις Ἀργεϊφόντης·
 Πολλὰ δ' ἐπ' ἡγάγον ἔργα καταβητῶν ἀνθρώπων,
 Πολλὰ δ' ἠκλήρον τε καὶ ἠκτιτον, ἦν διὰ θῆρες
 1 Ὀμοφάγοι φοιτᾶσι κατὰ σκιόεντας ἰναύλους
 125 Οὐδὲ ποτὲ ψαύουσιν ἰδούκουν φυσίζου αἴης.
 Ἀγχισῶ δέ με φάσκε παρὰ λείχεσιν καλίσθαι
 Κουριδίην ἑλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκείσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ εἶξε καὶ ἔφρασαν, ἦτοι β' αὐτὶς

Anchisen heroem, à diis pulchritudinem habentem :

Ceteri verò simul boves sequebantur per pascua herbosa
Omnes; is autem apud stabulum relictus, solus seorsum ab aliis;
Versabatur huc & illuc, clare citharam-pulsans.

Stetit verò ipso coram Jovis filia Venus,
Virgini indomitæ magnitudine & specie similis;
Ne ipsam formidaret, oculis conspiciatus.

Anchises autem videns perpendebat, mirabaturque
Speciemque, magnitudinemque, & vestimenta splendida:
Peplum etenim induerat-sibi splendidiorē ignis fulgore;
Habebatque flexiles armillas, fistulasque lucidas:
Torques porro circa molle collum perpulchræ erant,
Pulchræ, auræ, variegatæ: tanquam autem luna
Pectora circa mollia splendebat, mirabile visu.

Anchisen verò amor cepit; verbumque *is* ei ex-adverso dixit;

„ Salve, regina, quæcunque beatorum has ædes advenis,

„ Diana, vel Latona, vel aurea Venus,

„ Vel Themis generosa, vel cæcia-oculis Minerva,

„ Vel forte aliqua Gratiarum, huc venisti, quæ utique diis

„ Omnibus comites-sunt, & immortales vocantur:

„ Vel aliqua Nympharum, quæ scilicet lucos pulchros incolunt,

„ Aut Nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,

„ Et fontes fluviorum, & valles herbosas.

„ Tibi autem ego in specula, conspicuo in loco,

„ Aram struam, faciamque tibi sacra pulchra

„ Tempestatibus omnibus: tu verò hilarem animum habens,

„ Da me inter Trojanos eximium esse virum;

„ Facque in-posterum floridam prolem: at me ipsam

„ Diu bene vivere, & videre lumen Solis,

„ Beatum inter populos; & ad senectutis limen pervenire.

Ei autem respondebat deinde Jovis filia Venus;

„ Anchise, gloriosissime terrigenarum hominum,

„ Nulla sane dea sum, cur me immortalibus assimilas?

„ Sed mortalisque *sum*, mulierque me peperit mater:

„ Otreus autem est pater nomine inclytus, si forte audivisti,

„ Qui omni Phrygiæ bene-munitæ imperat.

„ Linguam autem vestram & nostram probe novi;

„ Troia enim in domo me nutrix alebat: ea verò perpetuo

„ Parvam *me* filiam educabat, chara à matre acceptam:

„ Sic utique linguamque etiam vestram bene novi.

„ Nunc autem me abripuit auream-virgam-habens Argicida,

„ Ex choro Dianæ aureo-arcu-insignis, tumultuose:

„ Multæ sane Nymphæ & virgines magna-dote dignæ

„ Ludebamus; circumque turba infinita coronæ-instar cingebat;

„ Inde me rapuit auream-virgam-habens Argicida;

„ Multa verò duxit *me* super opera mortalium hominum,

„ Multamque *terram* indivisam & incultam, quam feræ

„ Cruda-vorantes peragrant per umbrosos recessus:

„ Neque pedibus tangere videbar aliam terram.

„ Anchise autem me dicebat apud cubilia vocatum-iri

„ Ex-puella-factam uxorem, tibi que præclaros filios parituram;

„ At postquam ostendit & dixit, sane ille rursus

- Ἀθανάτων μετὰ Φύλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 330 Ἀὐτὰρ ἐγὼ σ' ἰκόμεν, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἐνάγκη.
 Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάξομαι, ἥδ' ἐτοκίην
 Ἐσθλῶν, (οὐ γὰρ τοί γε κακοὶ τοιοῦδος τέκοντες)
 Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην Φιλότητος,
 Πατρί τε σὴ δαΐξεν καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίῃ,
 335 Σοῖς τε κασιγνήτοις, οἳ τοι δμῶθεν γεγάσιον.
 Οὐ σφιν θεικελὴν νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα·
 Ἐ' τι θεικελὴν γυνὴ ἔσσομαι, ἥδ' καὶ οὐκέ.
 Πέρψαι δ' ἄγγελον ὥκα μετὰ Φρύγας αἰολοπαῖλους,
 Εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητέρι, κηδομένη περ·
 340 Οἱ δέ σε μὲν χρυσὸν κεν ἄλις, ἐσθλὰ τ' ὑφαντὴν
 Πέρψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἔποινα.
 Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἡμερόεντα,
 Τίμιον ἀνδράποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ, γλυκὺν ἡμερον ἱμβραλε θυμῷ·
 345 Ἀγχιῶν δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζεν·
 Εἰ μὲν θνητὴ τ' ἐσσι, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 Ὅτρεός δ' ἐσι πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀθανάτοιο δ' ἔκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις
 Ἐρμείω, ἐμῷ δ' ἔλωχος κεκλήσεαι ἡμᾶτα πάντα·
 350 Οὐτις ἔποινα θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνδράπων,
 Ἐνθάδε με σχίσσει, πρὶν σὴ Φιλότητι μιγῇαι
 Ἀντίκα νῦν· οὐδ' εἰ κεν ἐκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων
 Τόξου δὴ Ἀργυρέου προΐῃ βέλεα σονδόντα.
 Βουλομένη κεν ἔπειτα, γύναι, εἰκυῖα θεῇσι,
 355 Σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς, δύναι δόμον κῆδος εἶσω.
 Ὡς εἰπὼν, λάβε χεῖρα· Φιλομμείδης δ' Ἀφροδίτῃ
 Ἔρπε μετασσεφθείσα, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα,
 Ἔς ἀέχας εὐκρωτον, ὅ, τί περ πάρος ἔσκεν ἑνακτι
 Χλαίνησιν μαλακῆς ἐσρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 360 Ἀρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφλόγγων τε λεόντων,
 Τοῦς αὐτὸς κατέπεφθεν ἐν οὐρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 Οἱ δ' ὅτε οὖν λαχίων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
 Κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἶλε φαεινὸν,
 Πόρκας τε, γναμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὄρμος·
 365 Αὖτε δὲ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἵματα σιγαλδόντα
 ἔκδυσ, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 Ἀγχιῶς· ὃ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
 Ἀθανάτῃ παρέλακτο θεῇ βροτὸς, οὐ σάφα εἰδώς.
 Ἥμος δ' ὅψ' εἰς αὐλὴν ἀποκλίνουσι νομῆες
 370 Βοῦς τε καὶ ἵφια μῆλα, νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων·
 Τῆμος ἔρ' Ἀγχιῶν μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχει
 Νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροῖ ἔννυτο εἵματα καλὰ.
 Ἔσσημένη δ' αὖ πάντα περὶ χροῖ ἴτα θεῶν,
 Ἔση παρ κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάρου.
 375 Ἥρην κάρη· κάλλος δὲ παρειῶν ἀπέλαμπεν
 Ἀμβροτον, οἷον τ' ἐστὶν εὐσεφάνου Κυβερσίης·
 Ἐξ ὕπνου τ' ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζεν·
 Ὅρσο, Δαρδανίδη· τί νυ νήγρετον ὕπνον λαύεις;
 Καὶ φράσαι, εἰ τι δμῶϊν ἔγδων ἐνδάλλομαι εἶναι,
 380 Οἷον δὲ με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νύκτας.

„ Immortalium ad gentes abiit fortis Argicida :
 „ At ego ad te veni ; dura verò mihi aderat necessitas.
 „ Sed te per Jovem supplex-oro , ac parentes
 „ Bonos , (neque enim mali talem genuissent ;)
 „ Indomitam me ubi-duxeris inexpertam rei-amatoriae ,
 „ Patrique tuo ostende , & matri honesta doctæ ,
 „ Tuisque fratribus , qui tibi indidem geniti sunt.
 „ Non ipsis indigna nurus ero , sed congrua ;
 „ Si omnino indigna mulier ero , sive & non.
 „ Mitte autem nuncium cito ad-Phrygas agiles-equos-habentes ,
 „ Ut-dicat patrique meo , & matri , sollicitæ licet :
 „ Hi verò quidem anum abunde , vestitumque textilem
 „ Miserint ; tu autem multa & præclara accipe dona.
 „ Hæc verò ubi-feceris , epulis-celebra nuptias amabiles ,
 „ Honorabiles hominibus & immortalibus diis.
 Sic locuta dea , dulcem cupidinem iniecit animo :
 Anchisen autem amor cepit , verbumque is dixit , & prolocutus
 „ Si quidem mortalisque es , mulierque te peperit mater , (est ;
 „ Otrens verò est pater nomine inclytus , ut narras ;
 „ Immortalisque ex-voluntate internuncii huc venis
 „ Mercurii ; meaue uxor vocaberis dies omnes ;
 „ Nemo deinceps decorum , neque mortalium hominum ,
 „ Hic me cohibebit , donec tuo in amore miscear
 „ Statim nunc ; neque si longe-jaculans ipse Apollo
 „ Arcu ab argenteo emisit tela luctuosa.
 „ Velim postea , mulier , similis deabus ,
 „ Tuum cubile ubi-ascendero , introire in-domum Orcl.
 Sic factus ,prehendit manum : risus-amans autem Venus
 Repebat averfa , oculis pulchris dejectis ,
 Ad lectum bene-stratum , quod scilicet antea erat regi
 Lænis mollibus stratum : at superne
 Urforum pelles jacebant , raucisonorumque leonum ,
 Quos ipse occiderat in montibus altis.
 Hi verò postquam lectos bene-constructos ascenderant ,
 Ornatum quidem illi primum à corpore dempsit splendidum ;
 Fibulasque , flexilesque armillas , fistulasque , & torques ;
 Solvitque ei cingulum , & vestimenta splendida
 Exuit , & deposuit in solium argenteis-clavis-distinctum
 Anchises : ipse autem deinde , decorum sententia & fato ,
 Cum immortalis concubuit dea mortalis , non plane sciens ,
 Quando autem retro ad stabulum vertunt pastores
 Bovesque & pingues oves , pascuis è floridis ;
 Tunc utique Anchise quidem dulcem somnum offudit
 Suavem ; ipsa verò corpore induebat-sibi vestimenta pulchra.
 Ubi autem induerat-sibi bene omnia circa corpus nobilis dea ,
 Stetit ad tentorium bene structæ domus.
 Sustulit caput ; pulchritudo verò genarum effulgebat
 Immortalis , qualis scilicet est pulchre-coronata Cythereæ ;
 E somnoque suscitabat , verbumque dixit , compellabatque ;
 „ Surge , Dardanide ; quare jam inexpectatum somnum carpsisti ?
 „ Et considera , si omnino similis ego videor esse ei ,
 „ Qualem nempe me primum oculis advertisti.

- Ἀθανάτων μετὰ Φύλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 230 Ἀὐτὰρ ἰγὼ σ' ἰκόμεν, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι, ἥδ' ἐ τοκύν
 Ἑσθλῶν, (οὐ γάρ τοί γε κακοὶ τοῖονδ' ἀέκων·)
 Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην Φιλότῃτος,
 Πατρί τε σὴ δειξόν καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίη,
 235 Σοῖς τε κασιγνήτοις, οἳ τοι δμῶθεν γεγάσιιν.
 Οὐ σφιν ἀικελίῃ νυδς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα·
 Ἐῖ τε ἀικελίῃ γυνὴ ἔσσομαι, ἥ καὶ οὐκέ.
 Πέρψαι δ' ὄγγελον ὥκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους,
 Εἰπεῖν πατρί τ' ἱμῶ καὶ μητέρι, κηδομένη περ·
 240 Οἱ δέ τε μὲν χρυσὸν κεν ἄλις, ἐσθλὰ τ' ὑφαντὴν
 Πέρψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχῃαι ἔποινα.
 Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόντα,
 Τίμιον ἀνδράποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ὣς εἰπούσα θεῶν, γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ.
 245 Ἀγχισην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνὸμαζ·
 Εἰ μὲν θνητὴ τ' ἐσσι, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 Ὅτρεις δ' ἐπὶ πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, ὡς ἀγορεύεις·
 Ἀθανάτοιο δ' ἔκῃ διὰ κτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις
 Ἑμείω, ἱμῶ δ' ἔλτοχος κεκλήσεαι ἡμῶτα πάντω·
 250 Οὔτις ἔπειτα θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνδράπων,
 Ἐνθάδε με σχήσει, πρὶν σὴ Φιλότῃτι μιγῆναι
 Ἀντίκα νῦν· οὐδ' εἰ κεν ἐκῃβόλος αὐτὸς Ἀκύλλων
 Τόξου ἀπ' ἀργυρέου προῖη βέλεα ζονόντα.
 Βουλομένη κεν ἔπειτα, γύναι, εἰκυῖα θεῶσι,
 255 Σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς, δύναι δόμον ἕϊδος εἶσιν.
 ὣς εἰπὼν, λάβε χεῖρα· Φιλομμείδης δ' Ἀφροδίτῃ
 Ἔρπε μετασρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ βελοῦσα,
 Ἔς Ἀέλος εὐερωτον, ὅ, τί περ πάρος ἔσκεν ἔνακτι
 Χλαῖνῃσιν μαλακῆς ἐσθρμένον· αὐτὰρ ὑπερθευ
 260 Ἀρκτὸν δέματ' ἔκλειτο, βαρυφθόγγυν τε λεόντων,
 Τοῦδε αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λαχίων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
 Κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροδς εἶλε Φαιινὸν,
 Πόρπας τε, γναμπτάς τ' Ἴλικας, κάλυκας τε, καὶ ὄρμος·
 265 Λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἴματα σιγαλόντα
 Ἐκδύε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 Ἀγχισης· ὃ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
 Ἀθανάτῃ παρέλακτο θεῶν βροτὸς, οὐ σάφα εἰδώς.
 Ἦμος δ' ἄψ εἰς αὐλὴν ἀποκλίνουσι νομῆες
 270 Βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα, νομῶν ἐξ ἀνθεμόντων·
 Τῆμος ἔρ' Ἀγχιση μὲν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευε
 Νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροῖ ἔννυτο εἴματα καλὰ.
 Ἐσθρμένη δ' εὐ πάντα περὶ χροῖ δῖα θεῶν,
 Ἔση παρ κλισίῃ εὐποιήτοιο μελᾶδρου.
 275 Ἦρ' ἄρ' ἄρ'· κάλλος δὲ παρειῶν ἀπέλαμπε
 Ἀμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν εὐσεφάνου Κυβερῆος·
 Ἐξ ὕπνου τ' ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνὸμαζ·
 Ὅρσσο, Δαρδανίδῃ· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἱαύεις;
 Καὶ φρέσαι, εἰ τι ὁμοίῃ ἰγὼν ἐνδ' ἄλλομαι εἶναι,
 280 Οἷον δὴ με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νήσας.

„ Immortalium ad gentes abiit fortis Argicida :
 „ At ego ad te veni ; dura verò mihi aderat necessitas.
 „ Sed te per Jovem supplex-oro , ac parentes
 „ Bonos , (neque enim mali talem genuissent ;)
 „ Indomitam me ubi-duxeris inexpertam rei-amatoris ,
 „ Patrique tuo ostende , & matri honesta doctæ ,
 „ Tuisque fratribus , qui tibi indidem geniti sunt.
 „ Non ipsis indigna nurus ero , sed congrua ;
 „ Si omnino indigna mulier ero , sive & non.
 „ Mitte autem nuncium cito ad-Phrygas agiles-equos-habentes ,
 „ Ut-dicat patrique meo , & matri , sollicitæ licet :
 „ Hi verò quidem aurum abunde , vestitumque textilem
 „ Miserint ; tu autem multa & præclara accipe dona.
 „ Hæc verò ubi-feceris , epulis-celebra nuptias amabiles ,
 „ Honorabiles hominibus & immortalibus diis.
 Sic locuta dea , dulcem cupidinem iniecit animo :
 Anchisen autem amor cepit , verbumque is dixit , & prolocutus
 „ Si quidem mortalisque es , mulierque te peperit mater , (est ;
 „ Otreus verò est pater nomine inclytus , ut narras ;
 „ Immortalisque ex-voluntate internuncii huc venis
 „ Mercurii ; meaue uxor vocaberis dies omnes ;
 „ Nemo deinceps deorum , neque mortalium hominum ,
 „ Hic me cohibebit , donec tuo in amore miscear
 „ Statim nunc ; neque si longe-jaculans ipse Apollo
 „ Arcu ab argenteo emiseric tela luctuosa.
 „ Velim postea , mulier , similis deabus ,
 „ Tuum cubile ubi-ascendero , introire in-domum Orcl.
 Sic factus ,prehendit manum : risus-amans autem Venus
 Repebat averfa , oculis pulchris dejectis ,
 Ad lectum bene-stratum , quod scilicet antea erat regi
 Lænis mollibus stratum : at superne
 Urforum pelles jacebant , raucisonorumque leonum ,
 Quos ipse occiderat in montibus altis.
 Hi verò postquam lectos bene-constructos ascenderant ,
 Ornatum quidem illi primum à corpore dempsit splendidum ;
 Fibulasque , flexilesque armillas , fistulasque , & torques ;
 Solvitque ei cingulum , & vestimenta splendida
 Exuit , & deposuit in solium argenteis-clavis-distinctum
 Anchises : ipse autem deinde , deorum sententia & fato ,
 Cum immortalis concubuit dea mortalis , non plane sciens ,
 Quando autem retro ad stabulum vertunt pastores
 Bovesque & pingues oves , pascuis è floridis ;
 Tunc utique Anchisæ quidem dulcem somnum offudit
 Suavem ; ipsa verò corpore induebat-sibi vestimenta pulchra ,
 Ubi autem induerat-sibi bene omnia circa corpus nobilis dea ,
 Stetit ad tentorium bene structæ domus.
 Sustulit caput ; pulchritudo verò genarum effulgebat
 Immortalis , qualis scilicet est pulchre-coronata Cythereæ ;
 E somnoque suscitabat , verbumque dixit , compellabatque ;
 „ Surge , Dardanide ; quare jam inexpectatum somnum carpsit ?
 „ Et considera , si omnino similis ego videor esse ei ,
 „ Qualem nempe me primum oculis advertisti.

- "Ὡς φάσ· ἰδ' ἐξ ὕπνου μάλ' ἱμμάπτης ὑπέκρου·
 "Ὡς δ' εἶδεν δειρὴν τε, καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης,
 Τάρβησέν τε, καὶ ὅσσε παρὰ κλισίῳ ἔτρεπεν ἄλλῃ·
 "Ἀψ' δ' αὐτίς χλαίνῃ τε καλύψατο καλὰ πρόσκη·
 185 Καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόμεντα προσήυδα·
 Λύτικα σ', ὥς τὰ πρῶτα, θεᾶ, ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἔγνων, ὥς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' οὐ νημερτὲς ἔειπες.
 Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γυναιζόμεαι Λιγυόχοιο,
 Μή με ζῶντ' ἀμειννὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἴσσης·
 190 Ναιὶν, ἀλλ' ἰλέμιρ'· ἐπεὶ οὐ βιοτάλμιος ἀνὴρ
 Γίγνεται, ὅς τε θεᾶς εὐνάζετ' ἀθανάτῃσι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δίδς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἀυχίσῃ, κύδιζε καταβητῶν ἀνθρώπων,
 Θάρσει, μηδὲ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δαΐδιθι λίην·
 195 Οὐ γάρ τοι τι δέος παθεῖν παῖδ' ἐξ ἐμέθεν γε,
 Οὐδ' ἄλλων μακάρων· ἐπειδὴ φίλος ἐσσι θεοῖσι.
 Σοὶ δ' ἔσμι φίλος υἱός, ὅς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάσκει·
 Τῷ δὲ καὶ Λινείας ὄνομ' ἔσσεται· οὐνεκά μ' αἶνδ'·
 200 Ἔσχειν ἔχος, ἵνα καὶ βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ.
 Ἀυχί· θεοὶ δὲ μάλικα καταβητῶν ἀνθρώπων
 Αἰὲ ἰφ' ὑμετέρης γενεῆς εἰδὸς τε φύην τε.
 Ἦτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίσθαι Ζεὺς
 Ἦρπασ', ἰὼν διὰ κάλλος, ἴν' ἀθανάτοισι μετῴη·
 205 Καὶ τε Δίδς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιεινοχοῦσι,
 Θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
 Χρυσέου ἐκ κρατῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἱερὸν.
 Τρῶα δὲ πένθος ἔλασον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ἦδει,
 Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνῆρπασε θέσπις Ἥελλα·
 210 Τὸν δ' ἔπειτα γόασκε διαμπερὲς ἡμάτα πάντα·
 Καί μιν Ζεὺς ἰλέησε, δίδου δέ οἱ υἱὸς ἔπεινα,
 Ἴππους ἀργυποδάς, τοῖ τ' ἀθανάτους φορέουσι·
 Τοὺς οἱ δάφον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπεν τε ἱππᾶς
 Ζηνὸς ἰσημοσύνησι διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 215 Ὡς ἦοι ἀθάνατος καὶ ἀγῆρως ἡμάτα πάντα·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὕψ' ἐκλυεν ἀγγελιάων,
 Οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγῆθει δὲ φρένας ἔνδον,
 Γηθόσυνος δ' ἱπποῖσιν ἀλλοποδῶδεσιν ὀχλεῖτο.
 Ὡς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόβροτος ἤρπασεν Ἥδς,
 220 Ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκαλον ἀθανάτοισι·
 Ἡ δ' ἔμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἡμάτα πάντα·
 Τῇ δὲ Ζεὺς ἱπένευσε, καὶ ἐκρήνησεν ἰέλωρ.
 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥδς
 225 Ἥβαν αἰτῆσαι, ξυθαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοῖον.
 Τὸν δ' ἦ τοι εἰς μὲν ἔχεν παλῦράτος ἦβη,
 Ἦοι τερπόμενος χρυσόβροτος ἠριγενεῖη,
 Ναιὶς παρ' Ὀκεανόιο ῥοῆς, ἐπὶ παῖραςι γαίης·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται παλαιὴ κατέχυντο ἔθαιραι
 230 Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ εὐγενέος τε γενεῖου,
 Τοῦ δ' ἦ τοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥδς,
 Αὐτὴν δ' αὖτ' ἀτίταλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,

Sic dixit: la verò è somno valde prompte audivit:
 Ut autem vidit collumque, & oculos pulchros Veneris;
 Timuitque, & oculos declinando vertit alio;
 Itemque deinde læna coöperuit-sibi pulchram faciem;
 Et eam precans verbis alatis alloquebatur;
 „ Statim te, ut primum, dea, vidi oculis,
 „ Novi, quod dea eras; tu autem non verum dixisti.
 „ Sed te per Jovem supplex-oro Ægiochum,
 „ Ne me viventem imbecillum inter homines sinas
 „ Habitare, sed miserare; quoniam haud longævus vir
 „ Fit, quisquis cum deabus concumbit immortalibus.
 Ei verò respondebat deinde Jovis filia Venus;
 „ Anchise, gloriosissime mortalium hominum,
 „ Confide, neque ullatenus tuo in animo timeas nimis:
 „ Non enim tibi ullus timor malum te passurum ex me utique;
 „ Neque ex-aliis beatis; quoniam charus es diis.
 „ Tibi autem erit charus filius, qui Trojanis imperabit;
 „ Et filii filius perpetuo enascentur:
 „ Ei verò & Æneas nomen erit, quoniam me gravis
 „ Habuit dolor, quod mortalis viri incidi in lectum.
 „ Prope autem accedunt dii maxime mortalium hominum
 „ Semper ad vestri generis formamque speciemque.
 „ Sane quidem flavum Ganymedem providus Jupiter
 „ Rapuit, suam ob pulchritudinem; ut immortalibus interesset;
 „ Atque Jovis in domo diis vinum funderet,
 „ Mirabile visu, omnibus honoratus immortalibus,
 „ Aureo ex cratere hauriens nectar rubrum. (no norat,
 „ Troem verò luctus indelebiliis habebat in-mente, neque omni-
 „ Qua sibi charum filium abripuisset divina procella.
 „ Eum autem deinde lugebat penitus dies omnes:
 „ Et ipsum Jupiter miseratus est, deditque ei filii pretium,
 „ Equos celeripedes, qui utique immortales ferunt:
 „ Has ei dono dedit habendos, dixitque singula
 „ Jovis consiliis internuncius Argicida,
 „ Quod foret immortalis, & senii-expers dies omnes.
 „ At postquam Jovis ille audlerat nuncium,
 „ Non amplius dein lugebat; gavisus autem est animo intus;
 „ Lætusque equis celeripedibus vehebatur.
 „ Ita verò rursus Tithonum aureum-solium-habens rapuit Auro-
 „ Vestri generis, assimilem immortalibus: (ra,
 „ Perrexerit autem ire oratura nubium-coactorem Saturnium,
 „ Ut immortalisque esset, & viveret dies omnes;
 „ Eique Jupiter annuit, & perfecit votum.
 „ Stulta; neque cogitavit in mente veneranda Aurora
 „ Pubertatem petere, abraderique senectutem perniciosam.
 „ Eum sanè quamdiu quidem habebat valde-amabilis pubertas,
 „ Aurora oblectans-se aureum-solium-habente mane genita,
 „ Habitabat apud Oceani fluentia, ad terminos terræ:
 „ At postquam primi cani effundebantur capilli
 „ Pulchro ex capite, & ex generosa barba;
 „ Ejus utique à lecto quidem abstinebat veneranda Aurora;
 „ Ipsum autem demum nutrieat, in sedibus habens,
 „ Ciboque

- Σίτω τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἴματα καλὰ ἰδοῦσα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πάμπαν συγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
 835 Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ', οὐδ' ἀναιΐμαι.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἄριση φαίνεται βουλή.
 Ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε Φαινίας.
 Τοῦ δὴ τοι Φωνή βεῖ ἕσπετος, οὐδέ τι κίκυς
 Ἔσθ', οἷα πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμφοῖσι μέλεσσι.
 840 Οὐκ ἔν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἰλοῖμην,
 Ἀθανάτόν τ' εἶναι, καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἰὼν εἶδός τε δέμας τε
 Ζῶοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 Οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἔχρος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτει.
 845 Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 Νηλεῖς, τό γ' ἔπειτα παρίζεται ἀνδρώποισιν,
 Οὐλόμενον, καματηρὸν, ὃ τε συζέουσι θεοὶ παρ.
 Αὐτὰρ ἔμοι μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἔσσεται ἥματα πάντα διαμπερές, εἴνεκα σέο,
 850 Οἱ πρὶν ἑμοὺς δάρους, καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάντας
 Ἀθανάτους συνέμιξα καταβηγητῆσι γυναιξί,
 Τάρβεσκον· πάντας γὰρ ἑμὸν δάμνασκε νόημα.
 Νῦν δὲ δὴ εὐκίε μοι σοναχῆσεται ἔξονομῆναι
 Τέτο μετ' ἀθανάτοισιν· ἵπαι μάλα πολλὰν ἀέσθην.
 855 Σχέτλιον, οὐκ ὀνότατον, ἐπεπλάγχεθ' ἐν νόσῳ.
 Παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἰδέμην, βροτῶ εὐνηθεῖσα.
 Τὸν μὲν, ἱπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ Φάος ἡελίοιο,
 Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὁρασκῶσι βαθύκολποι,
 Αἱ τόδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε, ζάθεόν τε,
 860 Αἱ δ' οὐρανὸν ἀσπερίης, οὐτ' ἀθανάτοισιν ἐπύρρει.
 Δηρὸν μὲν ζῶουσι, καὶ ἔμβροτον εἶδ' ἀνέδουσι,
 Καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἱβρύσαντο.
 Τῆσι δὲ Σιληνοὶ τε, καὶ εὐσκοπὸς Ἀργεῖφόντης,
 Μίσγοντ' ἐν φιλότῃ, μυχῷ σπείν' ἐροέντων.
 865 Τῆσι δ' αἶμ' ἡ ἰλάται, ἥ δ' ὄρυες ὑψικάρῃνοι
 Γεινομένησιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βοιωτιανέῃ.
 Καλαί, τηλαθούσαι, ἐν οὐρεσὶν ὑψηλοῖσιν
 Ἐγᾶσ' ἡλίβατοι· τεμένη δέ ἐ κεκλήσκειουσιν
 Ἀθανάτων· τὰς δ' οὔτι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ.
 870 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεσῆκε θανάτοιο,
 Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ,
 Φλοῖδες δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄρε,
 Τῶν δέ χ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει Φάος ἡελίοιο,
 Αἱ μὲν ἑμὸν θρέψουσιν παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσιναι.
 875 Τὸν μὲν ἱπὴν δὴ πρῶτον ἔλῃ πολυήρατος ἕβη,
 Ἀξουτὶν σοι δεῦρο θεᾶ, δείξουσί τε παῖδα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
 Ἦς πέμπτον ἔτος αὐτίς ἱλεύσομαι, υἱὸν ἔγουςα.
 Τὸν μὲν, ἱπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃς θάλας ὀφθαλμοῖσι.
 880 Γηθήσεις δρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσσι.
 Ἀξείς δ' αὐτίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν.
 Ἦν δέ τις εἰρηταί σε καταβηγητῶν ἀνθρώπων,
 Ἦ τίς σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ.
 Τῷδε σὺ μεθέσθαι μεμνημένος, ὥς σε καλεῶν.

„ Ciboque ambrosiaque, & vestimenta pulchra dans.
 „ Sed quando demum prorsus odiosa senectus urgebat,
 „ Neque ullum movere membrorum poterat, neque attollere;
 „ Hoc utique ei in animo optimum videbatur consilium;
 „ In thalamo deposuit, foresque occlusit splendida.
 „ Ejus jam vox fluit perpetua, neque omnino via
 „ Est, qualis antea erat in flexilibus membris.
 „ Non ego te talem inter immortales eligerem,
 „ Immortalisque ut-sis, & vivas dies omnes:
 „ Sed si quidem talis existens specieque corporeque
 „ Viveres, nosterque maritus vocatus esses;
 „ Non deinde me dolor densis in præcordiis coöperiret.
 „ Nunc verò te quidem cito senectus communis coöperiet
 „ Immisericors, quæ deinceps astat hominibus,
 „ Perniciosa, laboriosa, quam utique odio-habent & dii.
 „ At mihi magnum probrum inter immortales deos
 „ Erit dies omnes penitus, propter te;
 „ Qui antea mea colloquia, & consilia, quibus olim omnes
 „ Immortales miscui cum mortalibus mulieribus,
 „ Formidabant; omnes enim meum domabat consilium:
 „ Nunc autem demum non amplius mihi dolebit fateri
 „ Hoc inter immortales; quoniam valde multum multata sum;
 „ Damno infausto, non contemnendo, aberravique mente,
 „ Filium verò sub zona *mibi*-posui, mortalis concubitu usa.
 „ Illum quidem, ubi jam primum viderit lumen Solis,
 „ Nymphæ ipsum nutrient montanæ profundos-sinus-habentes,
 „ Quæ hunc habitant montem magnumque divinumque
 „ Quæ utique neque mortales, neque immortales sequuntur;
 „ Diu quidem vivunt, & immortalem cibum comedunt,
 „ Atque inter immortales pulchrum chorum exercent:
 „ Cum his autem Silenique & speculator Argicida,
 „ Miscentur amore, in recessu speluncarum amabilem.
 „ Cum his verò simul aut abietes, aut quercus altæ-verticibus
 „ Nascentibus ortæ-sunt super terram virorum-altricem
 „ Pulchræ, virentes, in montibus excelsis
 „ Stant altæ; lucos autem ipsas vocant
 „ Immortalium; eos verò nequaquam mortales tondent ferro:
 „ Sed quando demum fatum astiterit mortis,
 „ Arescunt quidem primum super terram arbores pulchræ,
 „ Cortexque circumquaque perit, deciduntque rami:
 „ Harum autem simul anima relinquit lumen solis.
 „ Hæ quidem meum nutrient apud se filium habentes.
 „ Eum quidem ubi jam primum ceperit valde-amabilis puber-
 „ Ducent tibi huc deæ, ostendentque filium. (tas,
 „ Tibi autem ego, ut hæc in animo omnia peragam,
 „ In quintum annum rursus veniam, filium ducens:
 „ Hunc quidem, ubi jam primum videris germen oculis,
 „ Gaudebis videns; valde enim deo-similis erit:
 „ Duces autem statim ipsum ad Ilium ventosum.
 „ Siquis autem interrogarit te mortalium hominum.
 „ Quænam tibi charum filium sub zona posuerit mater:
 „ Huic tu dic memor, ut te jubeo;

285 φασίν τοι Νύμφης Καλυπτιδὸς ἔγγονοι εἶναι,
 Αἱ τῷδε ναιετάουσιν ἕρος κατασίμενον ὕλη,
 Βί δέ κεν ἐξείης καὶ ἐπαύξαισι ἔφρονι θυμῷ,
 Ἐν φιλότῳ μιγῆναι ἑυσεφάνῳ Κυδρείῳ,
 Ζαῖς σε χαλυσάμενος βαλῆαι ψολδέντι κερυνῷ.
 290 Εἴρηται τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῆσι νοήσας,
 Ἴσχειο, μηδ' ἐνδύμηνε, θεῶν δ' ἐποπίξιο μῆνιν.
 Ὡς εἰποῦσ', ἦϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμδέντα.
 Χαῖρε, θεῖα, Κύπριος ἐκτιμίνης μαδέουσα·
 Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνος.

ΒΙΕΤΗΝ ἈΤΤΗΝ.

Ἀἰεὶν, χρυσοσίφανον, καλὴν Ἀφροδίτην
 Λίσσομαι, ἥ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν
 Εἰναλῆς, θεῖ μιν Ζεφύρου μένος ὕγρην ἀέντης
 Ἦναιεν κατὰ κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 5 Ἀφρῷ ἐνὶ μαλακῷ· τὴν δὲ χρυσάμπυκες ὦραι
 Δέξαντ' ἀεπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἴσαν·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτῳ σεφάνην εὐτυκτον ἔθηκαν,
 Καλὴν, χρυσεῖαν· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβόειεν
 10 Ἀνέμ' ὄρει χάλκευ, χρυσεῖο τε τιμῆντες.
 Δειρῇ δ' ἄμφ' ἀκαλῇ καὶ σῆθεσιν ἀργυφείουσιν
 Ὀρμιοῖσι χρυσεῖοισιν ἐκδύσαν, οἷσί περ αὐταὶ
 ὦραι ἐκδύμεθον χρυσάμπυκες, ὀππότε ἴοιεν
 15 Ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρῆς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χορὸν κόσμον ἔθηκαν,
 20 Ἦγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες,
 Χερσὶ τ' ἰδεξίδωντο· καὶ ἠρήσαντο ἱπαστος
 Εἶναι κουριδίην ἄλοχον, καὶ οἶκαδ' ὠγεῖσθαι,
 Εἶδος θαυμάζοντας ἰοσεφάνου Κυδρείης.
 Χαῖρ', ἐλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε· θεῖς δ' ἐν ἐγῷ
 25 Νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἱμὴν δ' ἄντυγον δοιδῆν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομαι· δοιδῆς.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ, Ἡ ΛΗΞΤΑΙ.

Ἀμφὶ Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν,
 Μνήσομαι, ὥς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο,
 Ἀκτῇ ἐπὶ προβλήτῃ, νηνίῃ ἀνδρὶ ἱοικῶς,
 Πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι,
 5 Κυάνεαι, φῶρος δὲ περὶ σιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
 Πορφύρεον· τάχα δ' ἄνδρες εὐσσέλμου ἀπὸ νηὸς
 Λήϊσσι προγένοντο θαῶς ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ, ἰδόντες,
 Νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἐκθορον· αἵψα δ' ἐλίπον
 10 Εἶσαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὸς, κεχαρημένοι ἦτορ·
 Τῖδιν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφῶν βασιλῶν
 Εἶναι, καὶ δεσμοτὲς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι.
 Τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμῶ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλός ἔκταν
 Χειρῶν, ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ, μειδιάων ἐκάθητο
 15 Ὀμμοῖσι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας,

„ Dicunt sane Nymphæ Calycopidis progeniem esse,
 „ Quæ hunc habitant montem, indutum sylva.
 „ Sin effaberis & gloriaberis insipienti animo,
 „ In amore te mixtum-fuisse cum pulchre-coronata Cytherea,
 „ Jupiter te iratus feriet ardenti fulmine.
 „ Dicta sunt tibi omnia: tu verò mente tua ubi-intellegeris,
 „ Contine-te, neque indica; deorum autem respice iram.
 Sic locuta, abripuit-se ad cœlum ventosum.
 Salve, dea, Cyprio bene-cultæ imperans;
 A-te autem ego exorsus transibo alium ad hymnum.

I N E A N D E M.

VEnerandam, aurea-corona-insignem, pulchram Venerem
 Canam; quæ totius Cypri arces sortita est
 In-mari-sitæ; ubi ipsam Zephyri vis humidum spirantis
 Tulit per undam multifonori maris,
 Spuma in molli: eam autem aureis-vittis-insignes Horæ
 Susceperunt libenter, circumque immortales vestes induere;
 Capitiq; immortalī coronam fabrefactam imposuere,
 Pulchram, auream; in perforatis autem auriculis
 Gemmas orichalci, aurique pretiosi.
 Collum verò circum molle, & pectora candida,
 Mouilibus aureis eam ornabant, quibus scilicet ipsæ
 Horæ ornatae-sunt aureis-vittis-insignes, quandocurque eant
 Ad chorum amabilem deorum, & sedes patris.
 Verum postquam omnem circum corpus ornatum posuerant,
 Duxerunt ad immortales; ii verò salutabant conspicati,
 Manibusque excipiebant, & cupierunt quisque
 Ut esset e-virgine-facta uxor, eamque domum duceret,
 Speciem admirantes violis-coronatae Cytheræe.
 Salve, nigra-palpebris, dulcicula; da verò in certamine
 Victoriā hoc ferre; meumque orna cantum.
 Verum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

BACCHUS, SIVE PRÆDONES.

Bacchum, Semeles gloriosum filium,
 Memorabo; ut apparuit apud littus maris infructuosi,
 Promontorium super projectum, juveni viro similis,
 Primum-puberi; pulchræ autem circum-motabantur coræ,
 Cyanæ; palliumque circum robustos habebat humeros
 Purpureum: citò verò viri bene-transitis instructa ex navi
 Prædones progressi sunt celeriter super nigrum pontum
 Tyrrheni; eos autem duxit mala fors; ii verò conspicati,
 Innuere sibi invicem, citoque exiliere; statim autem prehensum
 Imposuerunt in suam navem, gavisi corde:
 Filium enim eum putabant Jovis-alumnorum regum
 Esse, & vinculis volebant ligare gravibus.
 Eum autem non tenebant vincula, vimina verò procul decide-
 A-manibus, & a-pedibus: ipse autem subridens sedebat (bant
 Oculis cyaneis: gubernator verò ubi-advertit,

„ Statim

Αὐτίκα εἰς ἐσθέραιον ἐπέλατο, Φώνησέν τι·

Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε ἰδὼν δεσμάουσ' ἰάντες,
Καρτερίν; οὐδὲ φέρειν δύναται μὲν νῆος εὐεργής·

Ἡ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἰδὼν, ἡ ἀργυρότοχος Ἀπῆλλῃν,

20 Ἡδὲ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ βήτητοῖσι βροτοῖσιν
Εἰκέλος, ἀλλὰ ἱεὺς, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντι.

Ἀλλ' ἔγχετ', αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης

Αὐτίκα· μὴδ' ἐπὶ χεῖρας ἱέλατο, μὴ τι χολώσῃς

Ὅρη ἀργαλείους ἀνέμους, καὶ λαίλαπτα πολλήν.

25 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς συγεραῖ ἠνέπαπε μήτηρ·

Δαιμόνι, οὐρον ὄρα, ἅμα δ' ἰεῖον ἔλκεο νῆος,

Σύμπανθ' ὅπλα λαβὼν· ὅδε δ' αὖτ' ἐνδρόντι μελήσας

ἔλπομαι, ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεσθαι, ἡ ὄγε Κύπρον,

Ἡ ἐς Ὑπερβορέους, ἡ ἐκαστέρῃ· ἐς δὲ τελευταίην

30 Ἐκ ποτ' ἱεραὶ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα·

Ὅς τε πασιγυήτους· ἐπεὶ ἤρην ἔμβαλε δαίμων.

Ὡς εἶπεν, ἰδὼν τε καὶ ἰεῖον ἔλκεο νῆος.

Ἐμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰεῖον· ἀμφὶ δ' ἔρ' ἔπλα

Καττάναυσεν· τάχα δὲ σφιν ἰφαίνετο ἱεμετὰ ἔργα.

35 Οἶνος μὲν πρότις αὖθις ἐνὰ νῆα μέλειπεν

Ἠδύποτος καλέροζ' εὐώδης· ἔρρυτο δ' ἰδμὴ

Ἀμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰόντας.

Αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἰεῖον ἔξεταυσσθῃ

Ἀμπελος, ἔνθα καὶ ἔνθα· κατεκρημνίστηντο δὲ πολλοὶ

40 Βίτρυες· ἀμφ' ἰδμὴ δὲ μέλας εἰλίσσεται κιστὶς

Ἀνδρῶσι τηλαυγῶν, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ἔρπει.

Πάντες δὲ σπαλμοὶ σεφάνους ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες,

Μηδίδην τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον

Ἐπὶ πελάγῃ· ὃ δ' ἔρα σφιν λείων γένετ' ἐνδοθὶ νῆος

45 Δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν, ἐν δ' ἔρα μέγῃ

Ἀρκτον ἱποῖησεν λασιόχην, σήματα φαίνων·

Ἄν δ' ἔξη μερμηύει· λείων δ' ἐπὶ σέλματος ἔκρου

Δεινὸν ὑπὸδρα ἰδὼν· οἱ δ' εἰς πρύμναν ἐφύβησαν·

Ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ, σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα,

50 Ἔσαν ἔρ' ἐκπληγύντες· ὃ δ' ἑξαπίνης ἐπερούσας

Ἀρχὸν ἔλ'· οἱ δὲ θόραξ, κἀκὸν μέρον ἑξαλύοντες,

Πάντες ὁμῶς πῆδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα δῖαν·

Διελφίνες δ' ἐγένοντο· κυβερνήτην δ' ἰλαΐσας

ἔσχευε, καὶ μὲν ἔθηκε πανόλβιον· εἴπῃ τε μῦθον·

55 Θάρσει, δῖε πάτερ, τῷ μὲν καχαρισμένε θυμῷ·

Ἐμὲ δ' ἐγὼ Δεινυσοῦς ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ

Καδμυῖς Σαμέλῃ, Δίδε ἐν Φιλότῃ μιγείσας.

Χαῖρε, τέκος Σαμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἰστὶ

Σείδ γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμήσας δοιδῆν.

ΕΙΣ ἈΡΕΑ.

Ἄρ' ἐς ὑπερμνήτα, βρισάματα, χρυσεοπήληξ,
Ὀμβριμόθυμα, φέραςκι, πολιόσδε, χαλκοκορυζῶν,
Καρτερὴ χεὶρ, ἀμβλῆντι, δορυθανὲς, ἔρκος Ὀλύμπου.
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ δέμιζος,
5 Ἀντιβίαισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγλὴ φωτῶν,

Ἐμὲ

suos t
feri, q
item y
ut enio
ut Ney
similis e
Sed agit
statim
Excitet
ic dixit:
Miser,
Omnia
Spero,
Aut ad
Enarra
Suosqu
e locut
navit a
distender
vinum q
dulce flu
divinus:
statim au
tis, hu
lacrimis;
floribus
omnes a
Mededea
n-terra
terribili
Irfam t
interxit
Horrend
Circum
steteru
Ducem
Omnes
Delphi
Tenuit
n Conf
n Sum
n Cadi
Salve,
Tui uti

MA
Manu
Victor
Adver

Statim suos socios compellavit, dixitque;

„ Miseri, quemnam hunc deum ligatis prehensum,

„ Fortem? neque ferre potest cum navis bene-fabricata:

„ Aut enim Jupiter hic est, aut argenteo-arcu-celebris Apollo,

„ Aut Neptunus: quoniam haud mortalibus hominibus

„ Similis est; sed diis, qui Olympias domos habent.

„ Sed agite, ipsam derelinquamus in continenti nigra

„ Statim; neque manus injicite, nequid stomachatus

„ Excitet graves ventos, & turbinem multum.

Sic dixit: eum autem dux aspero objurgavit sermone;

„ Miser, secundum-ventum adverte, simulque velum trahere na-

„ Omnia arma ubi-ceperis: hic verò dein viris curæ-erit. (vis,

„ Spero, aut in-Ægyptum perveniet, aut ille in Cyprum,

„ Aut ad Hyperboreos, aut ulterius: ad extremum autem

„ Enarrabit aliquando suosque amicos, & possessiones omnes,

„ Suosque fratres; quandoquidem nobis obtulit deus.

Sic locutus, malumque & velum trahebat navis.

Inflavit autem ventus medium velum: circumque proinde armis

Distenderunt; cito verò ipsis apparebant mira opera.

Vinum quidem primum velocem per navem nigram

Dulce fluebat fragrans; excitabaturque odor

Divinus: nautas verò stupor cepit omnes conspicatos.

Statim autem summum ad velum extensa est

Vitis, huc atque illuc; dependebantque multi

Racemi; circa malum verò nigra plicabatur hedera

Floribus virescens, pulcherque fructus exortus erat.

Omnes autem scalmi coronas habebant: ii verò conspicati,

Mededen tunc deinde gubernatorem jubebant

In-terram appropinquare: is autem apud eos leo factus est intus

Terribilis in summa, valdeque rugiebat; in media verò

Ursam fecit hirsutam-cervice, signa ostendens:

Surrexit autem ea furibunda; leo verò in tabulato summo

Horrendum torve tuens: ii autem in puppim fugerunt;

Circumque gubernatorem, prudentem animum habentem,

Steterunt utique percussi: ille autem repente adortus

Ducem cepit: ii verò foras, malum fatum evitantes,

Omnes simul salierunt, postquam viderunt, in mare vastum;

Delphinesque facti sunt: gubernatorem verò is miseratus,

Tenuit, & ipsum fecit beatum; dixitque sermonem;

„ Confide, nobilis rector, meo grate animo:

„ Sum autem ego Bacchus multifonus, quem peperit mater

„ Cadmea Semele, Jovis in amore mixta,

Salve, nate Semeles pulchre-oculis; neque ullo-pacto licet

Tui utique obliviscentem, suavem ornare cantum.

I N M A R T E M.

MARS præpotens, currum-dejector, aurea-galea,

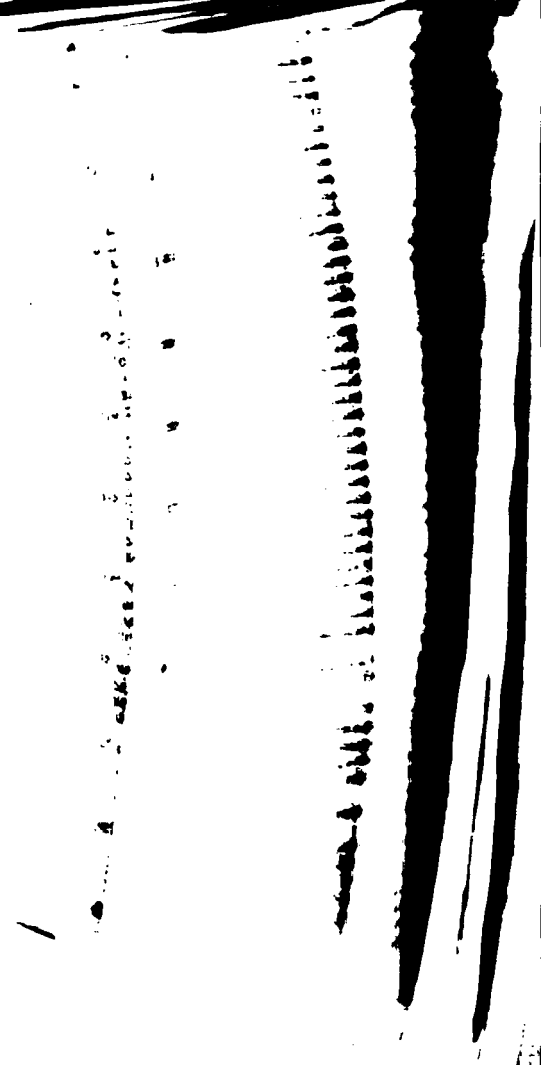
Magnanime, clypeate, urbium-quassator, æro-armate;

Manu-fortis, indefesse, hasta-valens, munimen Olympi,

Victoriæ in-bello-felicis pater, coadjutor justitiæ,

Adversariis tyranne, justissimorum dux hominum,

Fertito-

ubertatē;

possem

am,
e instiget
laciā
gibus,

canis,

ul-cum Apollī
(ne,

it,
Apollo

cantū;

m.

L.

Ulysses;

mortalibus

s,

L.

canere,
ra,

ue.
que.

t Rhes,
ditam,

ulminibus.

I T

Ἡσυχίης σκηπτουῖχε, ποταυγέα κύκλον ἰλίεσσιν
 Αἰθέρος ἐκταπέρος ἐν τείρεσσιν· ἔνθα σε κύλιν
 Σαφλεγγίης τριτάτης ὑπὲρ ἔκτυγος αἶν' ἔχουσιν.

- Κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐδαρσείας ἥβης,
 10 Πρὸν κατασίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότῃτα
 Ἠμετέρην, καὶ κάρτος Ἀρήϊον· ὥς κε δυναίμεν
 Στεῖναι κακότητι πικρὴν ἀπ' ἡμεῖο παρήνου,
 Καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν,
 Θυμοῦ τ' αὖ μένος δεῦ κατισχέμεν, ὅς μ' ἔρέθῃσι
 15 Φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν· ἀλλὰ σὺ θάρσος
 Δὸς, μάκαρ· εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
 Δυσμενέων προφυγόντα μέλον, κῆρὰς τε βιαίους.

Εἰς Ἀρτεμίν.

- 21 Ἀρτεμὶν ὕμνεϊ Μοῦσα, κασιγνήτην Ἐκάτῃσιν,
 Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος,
 Ἥθ' ἔκπους ἔρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλῃτος,
 Ῥίμφα διὰ Σμύρνης παγχυρύσιον ἄρμα διώκει,
 5 Ἔς Κλάρων ἀμπελῆσσαν, ὅθ' ἀργυρότερος Ἀπόλλων
 Ἦσσι μιννάζων ἐκατηβόλον ἰοχέαιραν.
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεὰ δ' ἄρμα τίτω, δαυδῆ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σε πρῶτα, καὶ ἐκ σέθεν, ἔρχομαι εἰδέν·
 Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἕλλον ἐς ἤματι.

Εἰς Ἀφροδίτην.

- Κτρυγενῇ Κυθήρειαν αἰέσομαι, ἦτε βροτοῖσι
 Μείλιχα δῶρα δίδουσιν· ἐφ' ἡμερτῶ δὲ προσέφη
 Αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἡμερτὸν φέρει ἥθος.
 Χαῖρε, θεὰ, Σαλαμῖνος ἐκτιμένης μεδίοντα,
 5 Καὶ πάσης Κύπρου· δὸς δ' ἡμερόεσσαν δαυδῆν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σέο καὶ ἕλλης μνήσομαι δαυδῆς.

Εἰς Ἀθηνᾶν.

- Παλλάδ' Ἀθηναίην, ἑρυσίπολιν, ἔρχομαι εἰδέν,
 Δεινὴν, ἥ σὺν Ἀρῇ μέλει πολυμήϊα ἔργα,
 Παρθόμεναί τε πόλεις, αὐτὴ τε, πτόλεμοί τε·
 Καὶ τ' ἐρρύσατο λαὸν Ἴοντα τε, νισσόμενόν τε.
 5 Χαῖρε, θεὰ· δὸς δ' ἡμῖν τύχην, εὐδαιμονίην τε.

Εἰς Ἥραν.

- Ἥρην αἰδῶ χρυσόδερον, ἣν τέκε Ῥεῖν,
 Ἀθανάτην βασίλειαν, ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
 Ζηνὸς ἐριγδούποιο κασιγνήτην ἕλοχόν τε,
 Κυδρὴν, ἣν πάντες μάκαρες κατὰ μακρὸν Ὀλῳκον
 5 Ἀζόμενοι τίουσιν, ὁμῶς Διὶ τερπικραύνῃ.

fortitudinis sceptrifer, ignitum circulum volvens
 Etheris inter septena astra; ubi te equuli
 lammei tertio super orbe semper habent.
 Audi, mortalium auxiliator, dator audacis pubertatis,
 eniter demittens lumen desuper in vitam
 nostram, ac fortitudinem Martialem: utinam possem
 repellere malum amarum à meo capite,
 animæ insidiosum retundere in mente impetum,
 inimique porro robur acutum cohibere, qui me instiget
 pugnam horridam ingrediendam: sed tu audaciam
 ha, beate; pacisque ut maneam in inviolatis legibus,
 amicorum elapsus tumultum, fataque violenta.

I N D I A N A M.

Ianiam celebrat Musa, sororem Jaculatoris,
 Virginem sagittis-gaudentem, educatam-simul-cum Apolline,
 æ utique equos aquata è juncoso Melete, (ne,
 eriter per Smyrnæ totum-aureum currum agit,
 Clarum vitiferam; ubi argenteo-arcu-insignis Apollo
 let, manens Jaculatricem sagittis-gaudentem.
 Et tu quidem sic salve, deæque simul omnes, cantu;
 ego te primum, & à te, incipio canere:
 e autem ego exorsus transibo alium ad hymnum.

I N V E N E R E M.

Cypro-genitam Cytheream canam, quæ utique mortalibus
 Blanda dona dat; amabili autem facie
 super subridet, & amabilem affert florem.
 Salve, dea, Salamini bene-cultæ imperans,
 toti Cypro: da verò amabilem cantum:
 cum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

I N P A L L A D E M.

Palladem Minervam; patronam-urbium; incipio canere,
 Gravem; cui cum Marte curæ-sunt bellica opera,
 utæque urbes, clamorque bellaque:
 n & liberavit populum euntemque, redeuntemque.
 Salve, dea; da verò nobis fortunam, felicitatemque.

I N J U N O N E M.

Junonem cano aureo-folio-insignem, quam peperit Rheæ,
 Immortalem reginam, supereminente specie præditam,
 his altisoni sororem, conjugemque,
 strepem, quam omnes bestii per vastum Olympum
 mercentes honorant, pariter cum Jove gaudente-fulminibus.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δὴμῆτερ' ἠΰκομον, στυγὴν θεὸν, ἔρχομαι αἰδεῖν,
 αὐτὴν, καὶ κούρην, περικαλλέα Περσεφόνειαν.
 Χαῖρε, θεᾷ, καὶ τήνδ' εὖ σάμ πόλιν· ἔρχε δ' αἰοδῆς.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

Μῆτέρα μοι πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
 Τμεινὶ Μοῦσα λίγεια, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο·
 Ἡ κροτάλων, τυπάνων τ' ἰαχῇ, σὺν τε βρόμος αὐλῶν,
 Εὐαδεν, ἡδὲ λύκων κλαγγῇ, χαροπῶν τε λεόντων,
 5 Οὐρεᾷ τ' ἠχῆεντα, καὶ ὀλέεντες ἑναυλοῖ.
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεᾷ δ' ἅμα πᾶσαι, αἰοδῆ.

ΕΙΣ ἩΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝΤΟΘΕΤΜΟΝ.

ἩΡακλῆα, Διὸς υἱὸν, αἰέσομαι, ὃν μέγ' ἔκρινον
 Γαῖαντ' ἐπιχθονίων, Θήβης ἐνὶ καλλιχόροισιν,
 Ἀλκμήνῃ, μιχθεῖσα κελαινεφεί Κρονίωνι.
 Ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαίαν ἀτίσφατον ἡδὲ βάλασσαν
 5 Πλαζόμενος, πομπῆσιν ὑπ' Εὐρυπύθοιο ἄνακτος,
 Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐνέτλη·
 Νῦν δ' ἡδὲ κατὰ καλὸν ἴδος νιφθέντος Ὀλύμπου
 Ναιέει τερπόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
 Χαῖρε, ἄναξ, Διὸς υἱέ· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ἈΣΚΛΗΠΙΟΝ.

Τητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἔρχομαι αἰδεῖν,
 Τίδν' Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγνίνατο δῖα Κορωνίς
 Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, καύρῃ Φλογέου βασιλῆος,
 Χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν βελκτῆρ' ὀδυνῶν.
 5 Καὶ εὖ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· λίτομαι δέ σ' αἰοδῆ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΤΡΟΤΕ.

Κ' ἄσσομαι καὶ Πολυδεύκει· αἰδέομαι, Μοῦσα λίγεια,
 Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο·
 Τοὺς ὑπὸ Ταυγᾶτου κορυφῆς τέκε πότνια Λήδη,
 Λάβρῃ ὑποδμηθεῖσα κελαινεφεί Κρονίωνι.
 5 Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων.

ΕΙΣ ἙΡΜΗΝ.

Ἑρμῆν αἰδῶ Κυλλήνιον, Ἀργεϊφόντην,
 Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου,
 Ἀγγελὸν ἑσπέρων ἐριούριον· ὃν τέκε Μαῖα,
 Ἀτλαντὸς θυγάτηρ, Διὸς ἐν Φιλότῃ μιγάσσα,
 5 Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἀλέεινεν ὕμιλον,
 Ἀντὴρ ναιετάουσα παλαισίμῃ· ἔγχε Κρονίων.

I N C E R E R E M.

CErerem comas-pulchram, venerabilem deam, incipio canere,
Ipsam, & filiam, perpulchram Proserpinam.
Salve, dea; & hanc serva urbem; præsisque cantui.

I N M A T R E M D E O R U M.

MAtrem mihi omniumque deorum, omniumque hominum,
Celebrat Musa canora, Jovis filia magni; (biamum,
Cui crotalorum, tympanorumque sonus, simulque strepitus ti-
Placuit, atque luporum clangor, torvorumque leonum,
Montesque sonori, & sylvosi recessus.
Et tu quidem sic salve, deæque simul omnes, cantu.

I N H E R C U L E M L E O N I N I A N I M I.

Herculem, Jovis filium, canam, quem longe præstantissimum
Peperit terrestrium, Thebis in amoenis,
Alcmena, mixta cum nubium coactore Saturnio:
Qui antea quidem per terram immensam atque mare
Errans, ex mandatis Eurysthei regis,
Multa quidem ipse fecit violenta, multa autem sustinuit:
Nunc autem tandem in pulchra sede nivosi Olympi
Habitat oblectans-se, & habet pulchram-talis Heben.
Salve, rex, Jovis fili; da verò virtutemque & felicitatem.

I N Æ S C U L A P I U M.

Medicum morborum Æsculapium incipio canere,
Filius Apollinis, quem peperit nobilis Coronis
Dotio in campo, filia Phlegyæ regis,
Gaudium magnum hominibus, malorum delinitorem dolorum,
Et tu quidem sic salve, rex; precor autem te cantu.

I N J O V I S P U E R O S.

CAstorem & Pollucem cano, Musa canora,
Tyndaridas, qui ex Jove Olympio nati sunt:
Quos sub Taygeti verticibus peperit veneranda Leda,
Clam subacta à nubium-coactore Saturnio.
Salvete, Tyndaridæ, velocium ascensores equorum.

I N M E R C U R I U M.

Mercurium cano Cyllenium, Argicidam,
Cyllenen regentem, & Arcadiam pecorofam,
Nuncium immortalium perutilem; quem peperit Maja,
Atlantis filia, Jovis in amore commixta,
Veneranda; beatorum autem deorum vitavit cœtum,
Antrum habitans umbrosam; ubi Saturnus

Νύμφη ὑπλοκάμῃ μισγέσκειτο νυκτὸς ἑμολγῷ,
 Εὐτε κατὰ γλυκερὸς ὕπνος ἔχει λευκώλενον Ἥρην.
 Λαίονες δ' αἰκνύουσιν τε θεοὺς, θνητοὺς τ' ἀνδράποδας.
 10 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαιᾶδος υἱέ.
 Σαῦ δ' ἰγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.
 Χαῖρ', Ἑρμῇ χαριῶντα, Διάκτορε, δῶτορ ἔκων.

Ἦ Ξ Ξ Π Α Ν Α.

Ἀ ΜΦί μοι Ἑρμείας Φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αἰγιόδεην, Δικέρωτα, Φιλόκροτον, ὅστ' ἀνὰ πίσσιν
 Δανδρήεντ' ἄμυθις φοιτᾷ χοροῦθεσι Νύμφαις,
 5 Αἶτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης σείβουσιν κάρηνα,
 Πᾶν ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεῶν, ἀγλαέειροι,
 Λύχμηενί, ὃς πάντα λόφον νυθόντα λάλουγχε,
 Καὶ κορυφᾶς ἱρέων, καὶ πατρήεντα κάρηνα
 Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
 Ἄλλοτε μὲν ῥεῖθερσιβιν ἱφελκόμενος μαλακοῖσιν,
 10 Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἡλιβάτοισι Διοιχεῖ,
 Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων.
 Πολλάκι δ' αἰγινόμεντα διέδραμεν οὔρεα μακρὰ,
 Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θήρας ἐναίρων,
 Ὀξεία δερκόμενος· τότε δ' ὕπερος ἔκλαγεν, οἶον,
 15 Ἀκρὴς ἱξανιδῶν δονάκων, ὑπὸ μοῦσαν ἀθύρων
 Νηδυμέν· οὐκ ἂν τὸν γε παραδράμοι ἐν μελίεσσιν
 Ὀρνις, ἥτ' ἔσπερος πολυκνήϊος ἐν πετάλοισι
 Θρήνον ἐκπροχέουσα, χεῖρ' ἀλίστηρην ἁοιδῆν.
 Σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι δρεσιάδες λιγύμαλποι
 20 Φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῃ
 Μέλπονται· κορυφὴν δὲ περιζένοι οὔρεος Ἠχώ.
 Δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, χορῶν τότε ἐς μέσον ἔρχων,
 Πυκνὰ ποσσὶν διέπει· λαΐφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφνειὸν
 Λυγκὸς ἔχει, λιγυρῆσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς.
 25 Ἐν μαλακῷ λειμῶνι· τόβι κρέκος, ἡδ' ὑάκινθος
 Εὐώδης θαλάσῃ κασπαμίσσεται ἄκρως ποῖν.
 Τμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὀλυμπον.
 Οἶδον δ' Ἑρμαῖην ἑριούνιον ἔξοχον ἕλλαν.
 Ἐννεπον, ὥς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θεὸς ἔγγυλός ἐστι.
 30 Καὶ β' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην, πολυτίδακα μητέρα μήλων,
 Ἐξίκετ'· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος Κυλλήνιον ἐστίν.
 Ἐνδ' ὅγε, καὶ θεὸς ὢν, ψαφάρβριχα μῆλ' ἐνόμευεν
 Ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ· θάλε γὰρ πόθος ὕγρὸς ἐπελθὼν,
 Νύμφῃ ὑπλοκάμῃ Δρύοπος Φιλότητι μιγῆναι.
 35 Ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν· τέκε δ' ἐν μαγάρεισιν
 Ἑρμαῖν Φίλον υἱόν, ἔφαρ τερατωπὸν ἰδεσθαι,
 Αἰγιόδεην, Δικέρωτα, πολυκροτον, ἡδυγέλατα.
 Φειγυε δ' ἀναΐεσσα, λίπει δ' ἔρα παῖδα τιθήνη.
 Δείσει γὰρ, ὥς ἴδεν ὕψιν ἀμείλιχον, ἡυγύνειον.
 40 Τὸν δ' αἰψ' Ἑρμαῖας ἑριούνιος εἰς χέρα θῆκε
 Δεξιόμενος, χαῖρεν δὲ νόμῳ περιώσια δαίμων.
 Ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἱδρας κίε, παῖδα κελύφας
 Ἀρμασὶν ἐν πυκνότησιν ὤρεσφρεσι λωγνοῦ.

Cum Nympha comas-pulchra miscebatur noctis in medio;
Quando dulcis somnus occupabat candidam-ignis Juvonem:
Latebat verò immortalesque deos, mortalesque homines.

Et tu quidem sic salve, Jovis & Majæ fili:

A te autem ego exorsus transibo alium ad hymnum.

Salve, Mercuri gratiarum-dator, internuncie, dator bonorum.

I N P A N A.

Mercurii mihi charum filium dic, Musi, (valles
Capripedem, bicornem, amantem-strepitus, qui utique per
Arboribus-plenas simul incedit choro-assuetis cum Nymphis,
Quæ scilicet excelis petrae calcant cacumina,
Pana invocantes, pastorem deum, pulchrum-cæsarie,
Squalidum, qui omnem collem nivolum fortitus est,
Et vertices montium, & saxosa cacumina;
Itaque huc atque illuc, per virgulta densa,
Interdum quidem fluentis pellectus mollibus;
Interdum autem rursus petras inter altas ambulat,
Summum verticem ovibus-speculandis-aptum conscendens:
Sæpe autem capris-frequentes percurrit montes longos;
Sæpeque inter clivos agitavit feras cædens,
Acute cernens: tunc autem Hesperus clauxit veluti,
Ex summitate egressus arundinum, musam meditantem
Suaviter: non hunc sane præcurrerit in cantibus
Avis; quæ utique veris floriferi in foliis
Lamentum effundens, fundit suavem cantum.
Cum ipsis verò tunc Nymphæ montanæ canoræ
Ambulantes frequenter pedibus ad fontem nigrum-aquis
Canunt; verticem autem circumsonat montis Echo.
Deus verò huc & illuc, chororum tunc in medium serpens,
Crebro pedibus obit; tegumentumque ad terga cruentum
Lyncis habet, suavis oblectans-sibi animum cantibus,
In molli prato; illic crocus, & hyacinthus
Odorus florens immisceatur indiscriminatim herbæ:
Celebrant autem deos beatos, & vastum Olympum.
Qui lem nempe Mercurium perutilem, egregium præ-aliis
Dicebant; ut ille omnibus diis velox nuncius est:
Et sane is in Arcadiam scaturiginosam matrem ovium,
Pervenit; ubi utique ei locus Cyllenius est:
Illic is, etiam deus licet-esset, crispas-velleribus oves pascebat
Virum apud mortalem; floruit enim amor vividus eum aggressus,
Cum Nympha comas-pulchra Dryopis, in amore ut-misceretur:
Perfecit autem concubitum hilarem; peperit verò ea in sedibus
Mercurio charum filium, statim monstrosam visu,
Capripedem, bicornem, multisonorum, dulce-ridentem.
Fugit autem impetu-facto, reliquitque deinde puerum nutrix:
Metuit enim, ut vidit faciem inamabilem, barbatam.
Hunc verò statim Mercurius perutilis in manum posuit,
Ubi-acceperat; gaudebatque in animo supra modum deus:
Celeriter autem ad immortalium sedes ivit, puerum ubi-cospe-
Pellibus in densis montani leporis;

(ruerat
Apud

Πὰρ δὲ Ζηνὶ κάβιζε καὶ ἄλλοις θεανέτοισιν,

45 Δεῖξε δὲ κοῦρον ἰόν· πάντες δ' ἤμα θυμὸν ἑτερφίεν

Ἀλκυοντί, περίκλασ δ' ὁ Βέκχειος Διδυσοσ.

Πᾶνα δὲ μιν καλέσσκον, ὅτι φρίνα πᾶσιν ἑτερψε.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· λίσσομαι δέ σ' ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἰγὼ καὶ σεῖο καὶ ἑλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ἜΙΣ Ἡφαιστον.

Ἡφαιστον κλυτόμητιν αἶδεο, Μοῦσα λίγει·

Ὅς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα

Ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός· οἱ τοπάρους παρ

Ἀντρίοις ναιετάσσκον ἐν οὔρεσιν, ἥϊτε θῆρες.

5 Νῦν δὲ δι' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαίνυτες,

Ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν

Εὐκηλοὶ διάγουσιν ἐν σφετέροισι δόμοισιν.

Ἄλλ' Ὀμή, Ἡφαιστ· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὕβριν.

ἜΙΣ Ἀπόλλωνα.

Φεῖβε, σε μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ' αἶδου,

Ὅχλῳ ἰσιθρόσκων, ποταμὸν παρὰ δινήεντα

Πηνειόν· σέ δ' ἀοιδὸς ἔχων Φόρμιγγα λίγειαν

Ἥδυι πῆγε πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἶδ' ἀοιδῇ.

5 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· ἴλαμμαι δέ σ' ἀοιδῇ.

ἜΙΣ Ποσειδάωνα.

Ἀμφὶ Ποσειδάωνα, θεὸν μέγαν, ἄρχομ' αἶδεις,

Γαίης κινήτῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,

Πόντιον, ὅσθ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγᾶς.

Διχθᾶ τοι, Ἐννοσίγαιε, θεοὶ τιμὴν ἐδᾶσαντο,

5 Ἰππῶν τε θμυτῆρ' ἔμεναι, σωτήρᾳ τε νηῶν.

Χαῖρε, Ποσειδάων γαῖήοχε, κυκνοχαῖτα·

Καὶ, μάκαρ, εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, πλώουσιν ἄρηγε.

ἜΙΣ Δία.

Ζῆνα, θεὸν τὸν ἄριστον, αἶσομαι, ἥδ' ἐ μέγιστον,

Εὐρύσπα, κρείοντα, τελεσφόρον· ὅσπε θείμει,

Ἐγκλιδὸν ἐξομένη, πυκινούς δάρους δαρίζει.

Ἰλήθ', εὐρύσπα Κρονίδη, κύδιζε, μέγιστε.

ἜΙΣ Ἑστίαν.

Ἑστίη, ἥτε ἄνακτος Ἀπόλλωνος ἐκάταις

Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ ἱερῶν δόμον ἀμφιπολεύεις,

Αἰεὶ σῶν πλαγκέμων ἀπολείβεται ὕγρ' ὕλαιον.

Ἐρχεο τόνδ' ἀνὰ οἶκον, εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα,

Ἰδὼν Διὸς μητιόεντι· χάριν δ' ἄμ' ὅπασσεν ἀοιδῇ.

Apud Jovem verò sedit, & cæteros immortales,
 Ostenditque puerum suum: omnes autem proinde animo oblecta-
 Immortales; præcipue autem Bacchius Dionysus: (ti sunt
 Pana verò ipsum vocabant, quod animum omnibus oblectavit.
 Et tu quidem sic salve, rex; precabor autem te cantu:
 Verum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

IN VULCANUM

Vulcanum solertem cane, Musa canora;
 Qui cum Minerva cæsa-oculis præclara opera
 Homines docuit in terra; qui antea scilicet
 Antris habitabant inter montes, veluti fersæ.
 Nunc verò per Vulcanum artificio-celebrem opera docti,
 Facile ævum, integrum in annum,
 Quietì degunt in suis ædibus. (citatem.

Sed propitius-esto, Vulcane; da autem virtutemque & feli-

IN APOLLINEM.

Phœbe, te quidem & cygnus sub alis stridule cantat,
 Ripæ insiliens, annem propter vorticofum
 Penæum: te autem cantor habens citharam argutam
 Suaviloquus primumque & postremum semper canit.
 Et tu quidem sic salve, rex; placo autem te cantu.

IN NEPTUNUM

Neptunum, deum magnum, incipio canere,
 Terræ motorem & infructuosi maris,
 Ponticum, qui utique Heliconæ & latas habet Ægas.
 Dupliciter tibi, Terræ-quassator, dii honorem diviserunt;
 Equorumque domitorem esse, servatoremque navium.
 Salve, Neptune, terram-cingens, cærulee-crinibus;
 Et, beate, benignum cor habens, navigantibus auxiliare.

IN JOVEM

Jovem, deorum præstantissimum, canam, & maximum,
 Late-sonantem, potentem, perfectum; qui utique cum Tho-
 Acclini sedente, crebra colloquia facit. (mide,
 Propitius-esto, late-sonans Saturniæ, gloriosissime, maxime.

IN VESTAM

Vesta, quæ utique regis Apollinis longe-jaculantis
 Pytho in divina sacra domum circum versaris,
 Semper à tuis cincinnis distillat humidum oleum.
 Veni hunc super domum, hilarem animum habens,
 Cum Jove provide; gratiamque simul præbe cantui.

Εἰς Μοῦσας καὶ Ἀπόλλωνα.

Μοῦσῶν ἔρχομαι, Ἀπόλλωνός τε, Διός τε,
 Ἐκ γὰρ Μοῦσῶν, καὶ ἐκ ἠβόλου Ἀπόλλωνος,
 Ἄνθρωποι δοῖδ' ἔασι ἐπὶ χθονὶ καὶ κίβρισι·
 Ἐκ δὲ Διός, βασιλῆες· ὃ δ' ὕβριος, ὅτινα Μῦσας
 5 Φιλιῦνται· γλυκερὴ οἱ ἐκ δόματός ἴει κούρη.
 Χαίρετε, τέκνα Διός, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀειδήν·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὕμνον τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Εἰς Διόντεον.

Κισσέμενον Διόνυσον, ἱρίβρομον, ἔρχομ' ἀεῖδειν,
 Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἱρικυδέος θυγατρὸς υἱόν,
 Ὅν τρέφον ἡύκαμοι Νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἑνακτος
 Δεξιμέναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἐτίταλλον·
 5 Νύσσης ἐν γυάλοις· ὃ δ' ἔλετο πατρὸς ἱκῆτι
 Ἄντρον ἐν εὐώδει, μεταφίμμιος ἑδονάτοισιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεὰ πολυῦμνον ἔδραψαν,
 Δὴ τότε φοιτίζεσκε κατ' ὕληντας ἐν κύλους,
 Κισσῶ καὶ δάφνῃ πεπικασμένος· αἱ δ' ἄμ' ἔποιτι
 10 Νύμφαι· ὃ δ' ἐξηγεῖτο βρόμος δ' ἔχεν ἑσπερὴ ὕλην.
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαίρε, πολυδάφυλ' ὦ Διόνυσε·
 Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ἱερὰς κῆντις ἱέσθαι·
 Ἐκ δ' αὖθ' ἱεράων, εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

Εἰς Ἀρτεμιν.

Ἀρτεμιν ἀεῖδω χρυσηλάκατον, κελαδαινὴν,
 Παρθένον αἰδομένην, ἑλαφιβόλον, ἰοχέαιραν,
 Αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος·
 Ἡ κατ' ὄρη σκιδέντα, καὶ ἑκρίας ἡνεμοέστας,
 5 Ἄγρῃ τερπόμενῃ παγχρύσεια τόξα τιταίνει,
 Πάμπουσα σονδέντα βέλη· τρομέει δὲ κάρην
 Ὑψηλῶν ὄρεων, ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
 Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν· φρίσσει δέ τε γαῖα,
 Πόντος τ' ἰχθυοῖς· ἡ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα,
 10 Πάντῃ ἐπιστρέφεται, θηρῶν δλέκουσα γενέθλην.
 Αὐτὰρ ἐπὴν τερφέῃ θηροσκόπος, ἰοχέαιρα,
 Εὐφρήνῃ δὲ νόον, χαλάσας· εὐκαμπέα τόξα,
 Ἐρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο,
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν εἰς πῖονα δῆμον,
 15 Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὴν χορὸν ἀρτυνέουσα.
 Ἐνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς,
 Ἠγεῖται, χαρίεντα περὶ χροῖ κόσμον ἔχουσα,
 Ἐξάρχουσα χορούς· αἱ δ' ἄμβροσίν ὑπ' ἰεῖσσι
 Ὑμνεύσι Λητῶ καλλίσφρον, ὥς τέκε παῖδας
 20 Ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργασιν ἔκοχ' ἀρίστους.
 Χαίρετε, τέκνα Διός καὶ Λητοῦς ἡυκάμοιο·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὕμνον καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

IN MUSAS ET APOLLINEM

Musis incipiam; Apollineque, Joveque:
 Ex enim Musis, & longe-jaculante Apolline,
 Viri cantores sunt super terram & citharædi;
 Ex Jove autem, reges: is verò felix, quemcunque Musæ
 Diligunt; suavis ei ab ore fluit vox.

Salvete, liberi Jovis; & meum honorate cantum:
 Verum ego vestrumque & alterius recordabor cantionis.

IN BACCHUM

Hedera coronatum Bacchum, altisonum, incipio canere,
 Jovis ac Semeles gloriosæ præclarum filium;
 Quem alebant comas-pulchræ Nymphæ, à patre rege
 Susceptum sinibus, & accurate nutriebant
 Nyxæ in vallibus; is autem crescebat patris voluntate
 Antro in fragranti; in-numero positus immortalium.
 At postquam hunc deæ celebratissimum aluerant;
 Tunc demum itabat per sylvosos recessus,
 Hedera & lauro ornatus; simulque sequebantur
 Nymphæ; is verò dux-erat: sonus autem habebat immensam syl-
 Et tu quidem sic salve, uvis-abundans ô Bacche: (vau,
 Da autem nos gaudentes ad Horas rursus ut-veniamus,
 Ex Floris verò demum ad multos annos.

IN DIANAM

Dianam cano aureo-arcu-insignem, tumultuosam,
 Virginem venerandam, cervos-ferientem, sagittis-gauden-
 Germanam-sororem aureo-ense-insignis Apollinis: (tem,
 Quæ per montes umbrosos, & cacumina ventosa,
 Venatione oblectans-se, totum-aureum arcum tendit.
 Emittere luctuosa tela: tremunt autem vertices
 Altorum montium; sonatque insuper umbrosa sylva
 Graviter à clangore ferarum: horret verò terra,
 Pontusque piscosus: ea autem forte cor habens,
 Circumquaque se-vertit, ferarum perdens genus.
 At postquam oblectata est ferarum-speculatrix, sagittis-gaudens,
 Exhilaravitque animum; laxato flexili arcu,
 Vadit in magnam domum fratris chari,
 Phœbi Apollinis, Delphorum ad uberem populum,
 Musarum & Gratiarum pulchrum chorum instauratura.
 Ibi postquam-suspendit reflexum arcum, & sagittas,
 Præcedit, venustum circum corpus ornatum habens,
 Exordiens choros: illæ autem divinam vocem emittentes
 Celebrant Latonam pulchram-talis; ut peperit liberos
 Immortalium consilioque & operibus longe optimos.
 Salvete, liberi Jovis & Latonæ comas-pulchræ:
 Verum ego vestrumque & alterius recordabor cantionis.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑΔ' Ἀθηναίην, κυδρὴν θεὸν, ἔρχομαι δεῖδειν,
 Γλαυκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν.
 Περθέενεν αἰδοίην, ἱρυσίπολιν, ἀλκίεσσαν,
 Τριτογενῇ τὴν αὐτὸς ἐγαίνατο μητίετα Ζεὺς
 5 Σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσαν,
 Χρύσεα, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας ἄρῳτας
 Ἀδανάτους· ἡ δὲ πρόσθεν Διὶς Αἰγυῖόχρῳ
 Ἔσσυμένως ὤρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου,
 Σείσκει δ' ἐξ ἑκόντα· μέγας δ' ἰλελίζειτ' Ὀλομπος
 20 Δεινὸν ὑπ' ἐμβρίμης γλαυκώπιδος· ἀμφὶ δὲ γαῖα
 Σμερδαλέον ἰάχησεν· ἐκινήθη δ' ἔρα πόντος,
 Κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος, ἔσχετο δ' ἄλμη
 Ἐξαπίνης· σῆσεν δ' Ἐπερίονος ἀγλαῆς υἱὸς
 Ἴππους ὠκύποδας διηρὸν χρόνον, εἰσέκε κύρη
 25 Εἶλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοεῖκελα τεύχη
 Παλλὰς Ἀθηναίη· γήθησε δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὶς τέκος Αἰγυῖόχρῳ·
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σέο καὶ ἄλλης μνήσομαι κοιδῆς.

ΕΙΣ ἙΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ἙΡΜΗΝ.

ἙΣΤΙΑ, ἡ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμῶν ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
 Ἑδρὴν αἰδίων ἑλκῆς, πρεσβυτέρα τιμῆν,
 Καλὴν ἔχουσα γέρας καὶ τιμὴν· οὐ γὰρ ἕτερ σού
 5 Εἰλαπῖναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτη κυμάτῃ τε
 Ἑστὴ ἀρχόμενος σπένδει μελιηδέα οἶνον.
 Καὶ σύ μοι, Ἀργεϊφόντα, Διὶς καὶ Μαιάδος υἱῆ,
 Ἀγγελε τῶν μακάρων, χρυσόβραχι, δῶτορ ἑῶν,
 Ἰλαος ὢν ἐπάρηγε, σὺν αἰδοίῃ τε Φίλῃ τε
 10 Ἑστὴ· ἀμφοτέροι γὰρ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Ναίετε δώματα καλὰ, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν
 Εἰδότες ἔργματα καλὰ· νόῳ θ' ἔσπεστε καὶ ἤβῃ.
 Χαῖρε, Κρόνου θυγάτηρ, σύ τε καὶ χρυσόβραχίς Ἑρμῆ·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμῶν τε καὶ ἄλλης μνήσομαι κοιδῆς.

ΕΙΣ ΓΑΪΑΝ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

ΓΑΪΑΝ παμμήτειρην δεῖσομαι, ἡυθέμεθλον,
 Πρεσβίστην, ἡ Φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάντ' ἐπὶσ' ἐστίν·
 Ἥμῃν ὅσα χεῖνα θίαν ὑπέρχεται, ἡδ' ὅσα πόντον,
 Ἥδ' ὅσα πνυτῶνται· τάδε Φέρβεται ἐκ σέθεν ὕλβου.
 5 Ἐκ σέο δ' εὐπαιδὲς τέ καὶ εὐκαρποὶ τελέθουσι,
 Πότνια· σὺ δ' ἔχεται, δοῦναι βίον, ἡδ' ἀφελίσθαι,
 Θνητοῖς ἀνθρώποισιν· ὃ δ' ὕλβιος, ὅν κε σὺ θυμῷ
 Πρόφρων τιμήσεις· τὰ δ' ἑφθονα πάντα πάρεςσι.
 Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα Φερειόβιος, ἡδὲ κατ' ἀγροῦς
 20 Κτήνησιν εὐθηνῇ, οἶκος δ' ἐμπίμπλαται ἰσθλῶν·
 Αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσι πάλιν κατὰ καλλυγύναια

IN PALLADEM.

Palladem Minervam, illustrem deam, incipio canere,
 Cæsiam, multi-consilii, immite cor habentem,
 Virginem venerandam, patronam-urbium, robustam,
 Tritoniam; quam ipse genuit providus Jupiter,
 Augusto ex capite, bellica arma habentem,
 Aurea, fulgentia; veneratio autem habebat omnes videntes
 Immortales: ea verò ante Jovem Ægiochum
 Impetuose exiliit ab immortalis capite,
 Vibrans acutum telum; magnus autem concutiebatur Olympus
 Graviter à forti Cæsia: circum verò terra
 Horrendum resonuit; commotusque proinde est pontus,
 Undis purpureis conturbatus; constitit autem salum
 Repente; stitit verò Hyperionis præclarus filius
 Equos celeripedes longo tempore, donec puella
 Dempfit-sibi ab immortalibus humeris divina arma
 Pallas Minerva: gavisus est autem providus Jupiter.
 Et tu quidem sic salve, Jovis nata Ægiochi:
 Verum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

IN VESTAM ET MERCURIUM.

Vesta, quæ omnium in ædibus altis
 Immortaliumque deorum, ex-humo-venientiumque homi-
 Sedem sempiternam sortita es, antiquum honorem, (numa
 Pulchrum habens munus & honorem: non enim sine te
 Convivia mortalibus, ubi non primæ postremæque
 Vestæ incipiens libat *quisque* dulce vinum.
 Et tu mihi, Argicida, Jovis & Majæ fili,
 Nuncie beatorum, auream-virgam-gestans, dator bonorum,
 Propitians auxiliare, cum venerandaque charaque
 Vesta; ambo enim terretrium hominum
 Habitatis domos pulchras, chara mentibus invicem
 Scientes opera pulchra: menteque comites-estis & pubertate.
 Salve, Saturni filia; tuque & auream-virgam-gestans Mercurius
 Verum ego vestrumque & alterius recordabor cantionis.

IN TERRAM MATREM OMNIUM.

Terram omnium-matrem canam, bene-fundatam,
 Antiquissimam, quæ alit super solo omnia quæcumque sunt.
 Tum quot solum eximium permeant, tum quot pontum,
 Et quot volant; hæc aluntur ex te-ortis divitiis.
 Ex te verò beati filii & fructibus existunt *homines*,
 Veneranda: penes te autem est, dare vitam, & auferre,
 Mortalibus hominibus; ille verò felix, quem tu animo
 Lubens honoraveris: ei nempe copiosa omnia adsunt.
 Onustum-est quidem ipsis arum alium, & per agros
 Jumentis abundat; domusque impletur bonis: (ribus
 Ipsi autem bonis-legibus per urbem pulchris-abundantem-mulie-
 A a 6 Regnant

Κοιρανέουσ'· ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ἐπηδεῖ.

Παῖδες δ' εὐφροσύνη νεότηλαί κ' ἐκιδύωσι·

Παρθενικαὶ τε, χοροῖς περιανθέσιν εὐφρονι θυμῷ

15 Πείζουσσι, χαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης,

Οὓς καὶ σὺ τιμήσεις, σεμνὴ δὲ δ', ἔφθονε δαίμων.

Χαῖρε, θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' Οὐρανοῦ ἀσερβέντας.

Πρόφρων δ', ἀντ' ὠδῆς, βίοντον θυμῆρ' ὕπαζε·

Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σέο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Εἰς Ἥλιον.

Ἥλιον ὀμνεῖν αὐτὲ, Διὸς τέκος, ἕρχει, Μοῦσαι
 Καλλιόπη, Φαίδοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βροῦπις
 Γαῖαντε Γαίης παῖδι καὶ Οὐρανοῦ ἀσερβέντος·
 Γῆμα γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγκλεισθὴν Ἰπερίων,
 5 Αὐτοκασσιγνήτην, ἣ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα,
 Ἡῷ τε βοδόπηχυν, ἐκπλόκαμδ' τε Σελήνην,
 Ἡελίον τ' ἀκάμαντ', ἐκείκελον ἀθανάτοισιν·
 Ὃς Φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἴπποις ἱμβεβαῶς· σμερνὸν δ' ὄγε δέρεται ὄσσις,
 10 Χρυσῆς ἐκ κόρυθος· λαμπρὰ δ' ἀκτίνες ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰγλήεν εἰλβουσι· παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
 Λαμπρὰ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχρυσαι πρόσωπον
 Τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροῖ λάμπεται ἔστος
 Λεπτουργὲς πνοῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἔρσανες ἵπποι.
 15 Ἐνθ' ἔρ' ὄγε σήσας χρυσόζυγον ἄρμα καὶ ἵππους,
 Θεσπέσιος πέμπησι δι' οὐρανοῦ Ὀκεανὸνδε.
 Χαῖρε, ἄναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμῆρ' ὕπαζε·
 Ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν
 Ἡμιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

Εἰς Σελήνην.

Μῆνην αἰεῖδεν τανυσίπτερον ὄσπετε, Μοῦσαι,
 Ἡδαικεῖς κούραι Κρονίδου Διὸς, ἴσσορες ὠδῆς·
 5 Ἡς ἔκκο αἰγλή γαῖαν ἐλίσσεται οὐρανόδεικτος
 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρει
 Αἰγλῆς λαμπούσης· εἰλβει δὲ ἀλάμπετος ἀῆρ
 Χρυσέου· ἀπὸ σφαῖρου, ἀκτῆρες δ' ἐνδίδονται·
 Εὐτ' ἂν ἀπ' Ὀκεανοῖο, λουσασμένη χρεὼ καλὴν,
 Εἶματα ἴσασμένη τηλαυγέα δια Σελήνη,
 Ζευξασμένη πώλους ἐριούχενας αἰγλήεντας,
 10 Ἐσσυμένως προτέρως· ἱλάσῃ καλλίτριχας ἵππους,
 Ἐσπερίην, διχόμηνας, ὅτε πλήθει μέγας ὄγμος,
 Λαμπρόταται τ' αὐγαὶ τότ' ἀεζομένης τελέθωσιν
 Οὐρανόνδε· τέκμων δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται.
 Τῇ γὰρ ποτε Κρονίδης ἐμίγη Φιλότητι καὶ εὐνῇ·
 15 Ἡ δ' ὀποκυσσασμένη Πανδείην γαῖαντε κούρην,
 Ἐκτραπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Χαῖρε, ἄνασσα θεὰ λευκώλενος, δια Σελήνη,
 Πρόφρων, ἐκπλόκαμος· σέο δ' ἀρχόμενος, κλέα φωνῶν
 Ἄσομαι

Regnant; felicitasque multa & divitiæ sequuntur.
 Filii verò lætitia recens-florente gloriantur;
 Virgunculæque, choris festivis læto animo
 Ludentes, gaudent per flores molles herbæ,
 Quos tu honoraveris, venerabilis dea, copiosa diva,
 Salve, deorum mater, uxor Cœli stellati;
 Lubensque, pro cantu, victum animo-gratum præbe:
 Verum ego & tui & alterius recordabor cantionis.

I N S O L E M.

Solem celebrare demum, Jovis nata, incipe, Musa
 Calliope, lucentem, quem Euryphaessa bubulis-oculis-inst-
 Peperit Terræ filio & Cœli stellati: (quis
 Duxit enim Euryphaessam inclytam Hyperion,
 Germanam-sororem, quæ ei peperit pulchros liberos,
 Auroramque roseam-cubitos, comasque-pulchram Lunam,
 Solemque indefessum, assimilem immortalibus;
 Qui lucet mortalibus & immortalibus diis,
 Equis vectus: horrendum verò is tuetur oculis,
 Aurea è galea; clari autem radii ab ipso
 Splendidum nitent; ad tempora verò genæ
 Claræ à capite venustam tenent faciem
 E-minus-lucidam; pulcherque circum corpus fulget vestitus
 Textura-tenuis flatu ventorum; subtus autem masculi equi.
 Ubi utique ille cum-stiterit aureum-jugo currum, & equos,
 Divinus mittat per cœlum in-Oceanum.
 Salve rex, lubens autem victum animo-gratum præbe:
 A te verò exorsus celebrabo variorum-vocibus genus virorum
 Semideorum, quorum opera dii mortalibus ostenderunt.

I N L U N A M.

Lunam canere patulam-alis aggredimini, Musæ,
 Suaviloquæ filia Saturnii Jovis, peritæ cantus;
 Ex qua splendor terram involvit à-cœlo-ostensus
 Capite ab immortalis; multusque decor suboritur
 Splendore fulgente; nitetque tenebrosus aer
 Aurea à corona; venatores autem inibi-versantur:
 Quando ab Oceano, lota corpus pulchrum,
 Vestes induta eminus-lucidas eximia Luna,
 Junctis equulis arduis cervice, fulgidis,
 Rapide ulterius agitarit pulchre-crinitos equos,
 Vespertina, mensē-bipartiens, quando plenus est-magnus glo-
 Clarissimique splendores tunc adultæ sunt (bus;
 Cœlitus; signum autem mortalibus & indicium est.
 Cum ea utique olim Saturnius mixtus-est amore & concubitu:
 Hæc verò gravida facta, Pandæam peperit filiam,
 Conspiciam formam habentem inter immortales deos.
 Salve, regina dea candida-ulnas, eximia Luna,
 Benevola, comas-pulchra: à-te autem incipiens, laudes hominum
 Canam

Ἄσσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' ἄοιδοι,
20 Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ σομάτων θροόντων.

Εἰς Διοσκότροτε.

- Ἄμφι Διοσκούρους, ἑλικώπιδας, ὕπετε, Μοῦσαι,
Τυνδαρίδας, Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
Κάσσορα δ' ἱππόδαμιν, καὶ ἡμιόμητον Πολυδεύκα·
τοὺς ὑπὸ Ταυγέτου κορυφῇ, ὄρεος μεγάλῳ,
5 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ κελαινεφεί Κρονίωνι,
Σωτήρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Ὡκυπύρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχωνσιν ἄελλαι
Χαιμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον· οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλῳ,
20 Ἄρεσσιν λευκοῖσιν, ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες
Πρύμνης· τὴν δ' ἀνεμὸς τε μέγας καὶ κύμα θαλάσσης
Θῆκαν ὑποβρυχίην· οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν
ἔκνῃσι πτερυγέσσι δι' αἰθέρος αἴξαντες.
Αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἄελλαι,
35 Κύματα δ' ἐσέρεσαν λευκῆς ἁλὸς ἐν παλάγεσσι
Ναύταις, σήματα καλὰ πόνου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες
Γῆθησαν, παύσαντο δ' ὀϊζυροῖο πόνοιο.
Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμῶν καὶ ἄλλης μνήσομ' ἄοιδῃς.

Εἰς ἑνὸς.

- Ἰδεῖσθε ξενίων καχημένον, ἡδὲ δόμοιο,
Οἱ πόλιν αἰπεινὴν Νύμφης ἐρατώπιδος Ἥρης
Ναίετ' ἐς Ἀθήνης πόδα νεῖατον ὕψικόμοιο,
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ ξανθοῦ ποταμοῖο,
5 Ἐβρου καλὰ βέοντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

Ο Μ Η Ρ Ο Τ Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α Κ Α Τ
Ἐ Π Η Τ Ι Ν Α, Ἐ Κ Τ Ο Τ Ἡ Ρ Ο
δόνου, ἐν τῇ περὶ τῆς Ὀμήρου βιωτῆς.

Εἰς Κυμαίους.

- Ἰδεῖσθε ξενίων καχημένον, ἡδὲ δόμοιο,
Οἱ πόλιν αἰπεινὴν Κύμην, Ἐριώπιδά κούρην,
Ναίετε Σαρδηνῆς πόδα νεῖατον ὕψικόμοιο·
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο,
5 Ἑρμου δινέοντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

Εἰς τὴν Κύμην ἀναγρέψων.

- Ἄττις πόδες με φέρειεν ἐς αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν·
Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων, καὶ μῆτις ἀρίστη.

Canam semideorum, quorum celebrant opera cantores,
Musarum ministri, ab oribus amabilibus.

IN JOVIS PUEROS.

Jovis pueros, nigræ-oculis, dicite, Musæ,
Tyndaridas, Leda pulchræ-talis præclaros natos,
Castoraque equorum-domitorem, & irreprehensum Pollucem,
Quos sub Taygeti vertice, montis magni,
Mixta in amore cum nubium-coactore Saturnio,
Servatores peperit filios terrestrium hominum,
Velociumque navium, quando utique sæviant procellæ
Hyemales per pontum implacabilem; ii verò è navibus
Supplices vocant Jovis pueros magni,
Agnis cum albis, fastigia ubi-conscenderint
Puppis; eam autem ventusque magnus & unda maris
Fecerunt *ferme*-submersam: hi verò repente apparuerunt
Flavis alis per æthera impetu-facto.
Statim autem gravium ventorum cessare-fecerunt procellas,
Fluctusque straverunt albi maris in pelagis
Nautis, signa bona laboris ipsis; illi autem conspicati
Gavisi sunt, cessaruntque ab ærumnoso labore.
Salvete, Tyndaridæ, velocium ascensores equorum:
Verum ego vestrum & alterius recordabor cantionis.

IN HOSPITES.

Reveremini hospitibus indigentem atque domo,
Qui urbem excessam Nymphæ amabilis-oculis Junonis
Habitatis ad Hadenes pedem infimum altæ vertice,
Divinam bibentes aquam flavi fluvii,
Hebri pulchre-fluentis; quem immortalis genuit Jupiter.

HOMERI QUÆDAM EPIGRAM-
MATA ET VERSUS EX
Herodoto, de vita Homeri.

Ad Cumanos.

Respicite hospitibusque virum tectoque carentem,
Urbem qui celsam Cumien, Eriopida prolem,
Radicem incolitis Sardenes alticomantis:
Divini potatis aquam qui fluminis Hermi,
Vorticibus-torti, pater est cui Jupiter ipse.

Rediturus Cumam.

VOs me hominum, Plantæ, cito ad urbem ferte proborum:
Promptus enim his animus; vis est quoque maxima mentis,

Εἰς Μίδην.

Χαλκῇ παρθένος εἰμι, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κτῆμαι·
 Ἐς τ' ἂν ὕδωρ τε βίοι, καὶ δένδρεα μακρὰ τεύχῃλοι,
 Ἥελίος τ' ἀνιῶν λάμποι, λαμπρὰ τε Σελήνη,
 Καὶ ποταμοὶ πλήθωσιν, ἀνακλύξῃ δὲ θάλασσα·
 Ἀυτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῃ,
 Ἀγγελέω παριούσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέλειται.

Ὁλοφύρεται τὴν τυφλότητα αὐτοῦ πρὸς τοὺς Κυμαίους.

Οἷ μ' αἴσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι,
 Νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων·
 Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν, βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο,
 Λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπιβήτορες ἱππων,
 5 Ὀπλόταροι μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα,
 Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγεῖτονα ποτνιαύνακτον·
 Ἦντε δὲ ἀγλαὴν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.
 Ἔνθεν ἀπορνύμεναι καῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
 Ἥβαλέτην κληῖσαι δῖαν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν·
 10 Οἱ δ' ἀπανηνάσθην ἱερὴν ὅπα, Φημὶ κοιδῆν.
 Ἀφραδίην τᾶν μὲν τε παθὼν τις φράσσεται αἰὶς·
 Ὅ σφιν ὀνειδείησιν ἔμδν διεμήσατο πότμον.
 Κῆρα δ' ἰγὰ, τὴν μοι θεὸς ὤπασε γεινομένη περ,
 Τλήσομαι ἀκράντα φέρων τετληότι θυμῷ.
 15 Οὐδέ τί μοι φίλα γυῖα μένειν ἱερᾶς ἐν ἀγυιαῖς
 Κύμης ὀρμαίνουσι· μέγας δὲ με θυμὸς ἐπείγῃ,
 Δῆμον ἐς ἄλλοδαπὸν ἵεναι, δλίγον περ ἰόντα.

Ἀρχὴ Ἰλιάδος τῆς ἱλᾶττονος.

Ιλίον ἄειδω καὶ Δαρδανίην εὐκωλον,
 Ἥς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ, ἱεράπαντες Ἄρμος.

Τῷ Θεορίδῃ.

Θεορίδῃ, δ: ηγοῖσιν ἀνωίσων πολέων περ,
 Οὐδὲν ἀφ' αἰσώτερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν.

Ποσειδῶνι.

Κλύθι, Ποσειδάων μεγαλοσθενὲς, Ἐννοσίγαιε,
 Εὐρυχόρου μαδένων ἡδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος·
 Δὸς δ' οὔρον καλὴν καὶ ἀπήμονα νόσον ἰδέσθαι
 Ναύταις, οἱ νηὲς πομποὶ, ἡδ' ἀρχοὶ ἔπαι.
 5 Δὸς δ' ἐς ὑπώρειαν ὑψικρήμνοιο Μίμραντος
 Αἰδοῖτόν μ' ἔλδόντα, βροτῶν ὄσιων γε κυρῆσαι·
 Φῶτά τε τισαίμην, ὅς ἔμδν νόον ἡπεροπαύσας,
 Ὀδύσατο Ζῆνα ξένιον, ξενίην τε τράπειζον.

In Midam.

Ænea ego sum virgo, Midæque incumbō sepulchro:
Dum fuit unda levis, proceraque nascitur arbor,
Dum sol exorietis & splendida Luna relucet,
Dum fluvii turgent, & inundant littora fluctus:
Irriguo lachrymis busto super hic ego semper
Fixa, viatori narrabo Midam hic tumulatum.

Deplorat suam cæcitatem ad Cumanos.

Quali me fato prædam dat Jupiter esse;
Infantem in genibus venerandæ matris alens me,
Quam quondam Jovis Ægiochi fato ædificavit
Phriconis populus, celerum conscensor equorum,
Fortiter ardeptis discernens prælia Martis;
Æolicam Smyrnam claram, pelagoque propinquam;
Et quam sacra Meletis amœni perfluit unda.
Illinc clara, Jovis proles digressa volebat
Divinam terram celebrare, urbemque virorum:
Illi autem sacræ spreverunt carmina vocis.
Horum aliquis mox stulta dolens agnoverit acta,
Inter eos quicumque probris mihi fata paravit.
At mihi quam dederint nascenti numina sortem,
Ægro animo quamvis, certum est perferre patique.
Nec prorsus mihi membra volunt per compita sacra
Cumæ versari; magnum me namque jubet cor
In populum peregrinum, utcumque est parvus, abire.

Exordium Minoris Iliados.

Trojam & Dardaniam canto, quæ mater equorum,
Quæ Danaïs Martis famulis mala plurima fecit.

Thestoridæ.

Thestoride, mortalibus etsi incognita multa;
Nil tamen est ipsis magis inscrutabilo mente.

Neptune.

Audi, Neptune, ô terræ fortissime motor,
Imperioque regens spatiosum & flavum Heliconæ;
Da, precor, incolumem reditum, ventumque secundum
Nautis, qui navis rectores atque magistri.
Daque ad radices excelsi-fronte Mimantis,
Sanctos nactum homines, fieri me compotem honoris;
Ulciscique virum, decepta qui mihi mente,
Hospitis & mensæ violavit jura, Jovisque.

Ἔεις πάλιν Ἐρυθραίαν.

Πότνια Γῆ, πάντοτε, δότειρα μελίφρονος ὕλβου,
ὣς ἔρα δὴ τοῖς μὲν Φωτῶν εὐσυχίας ἐτύχθης,
τοῖσι δὲ δούττωλος, καὶ τρηχεῖ, οἷς ἐχολώθης.

Πρὸς Νάυτας.

Ναῦται ποντοπόροι, συγερεῖ ἐνκαλίγχοιο ἔτη,
Πτωκάσειν αἰδύησι βίον δούζηλον ἔχοντες,
Λιδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος.
Δεινὴ γὰρ μέγ' ὕπικς ξενίου Διὸς, ἔς κ' ἀλότητα.

Πεύκη.

Ἄλλη τίς σου, Πεύκη, ἀμείνονα καρπὸν ἔχουσιν,
Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσεως·
Ἐνθα σίδηρος Ἄρης ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
ἔσσεται, εὐτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχουσιν.

Εἰς Γλαυκὸν τὸν αἰπόλον.

Γλαυκε πέπλυν, ἐπιδὼν τὸ ὄπος τοι ἐνὶ Φρεσὶ θῆσθαι·
Πρῶτον μὲν κυστὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείησι ἑύρησι
δοῦναι, ὥς γὰρ ἄμεινον· ὃ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούσθαι
Ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς ἰόντος.

Πρὸς τὴν Ἰέραιαν ἐν Σάμῃ.

Καὐθί μοι εὐχομένη, Κουροτρόφε· δὲς δὲ γυναῖκα
τὴνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλόττητα καὶ εὐνὴν,
ἥ δ' ἐπιτερπείσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
ὧν ὥρῃ μὲν ἀπαμβλύγεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Εἰς οἶκον τῶν Φρατρίων.

Ἀνδρὸς μὲν σέφανος, παῖδες· πύργοι δὲ, πόλεως·
Ἴπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δὲ, θαλάσσης·
Χρήματα δ' αὐξοῖ οἶκον· ἅτῃρ γεναροὶ βασιλῆες
ἡμεῖοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὀρέσθαι.
5 Λιδομένου δὲ πυρὸς γεναρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.

Ὁ Κόμινος.

Ἐἴ μὲν δώσετε μισθὸν, αἰῶνα, ὧ καραμῆες·
Δεῦρ', ἄγ' Ἀθηναίῃ, καὶ ὑπαίρεχα χεῖρα καμίνου·
Εὐ δὲ μελανθεῖεν κότυλοι· καὶ πάντα μάλ' ἱρά·
Φρυχθῆναι τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὥνον ἀρέσθαι.
5 Πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυαῖς.
Πολλὰ δὲ κερδῆναι· ἡμῖν δὲ δὴ, ὥς σφι νοῆσαι.
ἂν δ' ἐπ' ἀναιδεῖαν τρεφθέντες ψεύδη ἄρησθε.

Συγκο.

In Urbem Erythraeam.

O Sacra multorum largitrix, Terra, bonorum,
 Quam tu plana aliis hominum facilisque renides;
 Aspera contra aliis, in quos irasceris, extas.

Ad Nautas.

Æ Quorei nautæ, noxæ similes odiosæ,
 Vitam degentes mergis non suavius ipsis;
 Esto Jovis summi vobis reverentia cordi:
 Dira etenim hospitibus Jovis hospitis ira malignis.

Pinus.

FUnduntur fructus alia magis arbore dulces,
 Idæ inter celsi ventosa cacumina montis:
 Hinc ferrum Martis mortalibus ibit in usum,
 His ubi consistet campis Cebrenia pubes.

Ad Glaucum caprarium.

G Lauce comes, te nunc congressus pauca monebo:
 Præ foribus stabuli canibus da prandia primum;
 Sic etenim melius: sonitum nam primus hic audit;
 Sive vir adveniat, perrumpat seu fera septum.

Ad antistitam Samiam.

A Udi, Altrix-juvenum, mea vota; atque effice ut ista.
 Concubitus mulier juvenum averfata & amorem,
 Oblætet sese senibus, queis tempora cana;
 Queis vigor effortus languet, sed prompta voluntas.

In palatium Curialium.

U T patris pueri, sic turres sunt decus urbis
 Sic & equi campum decorant, sic æquora naves:
 Sic & opes ornant ædes: præsentia regum
 Sic decus est aliis inter fora lata sedentum:
 At lucente domus multo est augustior igne.

Fornax.

C Antabo, figuli, mercedem si modo detis:
 Huc ades, ô Pallas, dextraque foveto caminum;
 Pulchre ut nigrescant calices, atque omnia sacra;
 Siccenturque probe, & figulis lucra magna reportent,
 Vendita multa foro, triviis quoque vendita multa:
 Sic illis quæstus crescat, concordia nobis.
 Sin pudor exutus mendacia fingere cogat,

Huc,

- Συγκαλίω δὴ πείτα καμίνῃ δηλητῆρας,
 Σύντριβ' ὁμῶς, Σμάραγόν τε, καὶ Ἀσβάτον, ἠδὴ Σαβάκτην,
 10 Ὀμόδωκόν δ', ὅς τῃδε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζει.
 Πέρθε πύρ' αἰθουσάν καὶ δώματα· σὺν δὲ κάμινος
 Πᾶσα πυκνῆσθαι, κεραμείων μέγα κυκυτάντων.
 Ὡς γνάθος Ἰππείῃ βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος,
 Πάντ' ἐντοσθ' αὐτῆς κεραμῆϊα λεπτὰ ποιοῦσα.
 25 Δεῦρο καὶ Ἥελίου θυγάτηρ, πολυφάρμακε Κίρκη,
 Ἀγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτοὺς τε καὶ ἔργα·
 Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους·
 Οἱ δ' Ἑρακλείους χεῖρας Φίγυν, αἳ τ' ἐκτόλονται·
 Τύπτοιεν τὰδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινας,
 30 Αὐτοὶ δ' οἰμῶζοντες ἑρῶατο ἔργα ποιηρά·
 Γηθήσω δ' ὄρεων αὐτῶν κκοδαίμονα τέχνην.
 Ὅς δὲ χ' ὑπερκύψει, παρὰ τοῦτου πᾶν τὴ πύδωπον
 Φλαχθεῖη, ὥς πάντες ἐπίσταντ' αἰσίμα ῥέζειν.

Εἰρεσιώγη.

- Δ Ὡμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὲς μέγα δυναμένοι·
 Ὅς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει Ἑλβιος αἰεὶ·
 Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε, θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσσιτι
 Πολλὰς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνῃ τεύαλυσί,
 5 Εἰρήνῃ τ' ἀγαθῇ· ὅσα δ' ἔγχεα, μετὰ μὲν εἴη,
 Κυρβαίῃ δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἔρπεο, μᾶζα,
 Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ ἄφρακα βήσεται ὕμνῳ,
 Ἥμιοιοι δ' ἄξουσιν κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα.
 Αὐτὴ δ' ὕφαιν' ἰξύν, ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβρυῖα.
 10 Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥς τε χελιδὼν·
 Ἐσηκ' ἐν προθύροισι· καὶ εἰ μὲν τοι δῶται, εἰ δὲ μὴ,
 Οὐκ ἐξηξομεν· οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἔλθομεν.

Τοῖς Ἀλκιῦσι.

Τοῖων γὰρ πατέρων ἰξ αἵματος ἐκγεγάατε,
 Οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.

ΤΕΛΟΣ τῶν σωζόμενων Ὀμήρου ποιημάτων.

ue, precor, ut pestes veniant, quassentque caminum,
 yntips, & Smaragus, gravis Asbetus, atque Sabactes,
 modanusque, hanc qui mala plurima fundit in artem.
 gae domum cum porticibus consume; caminus
 conturbetur item, figulis plorantibus, omnis.
 sic crepitet fornax, crepitus malæ ut sit equinæ;
 contritis vasis figulinis omnibus intus.
 luc accede etiam, Sole-orta, venefica Circe;
 micide dira venena; maloque opera affice & ipsos.
 luc ducat longo Centauros agmine Chiron;
 quique manum elapsi Herculeam, quique occubere;
 illi contendant opus omne; eadatque caminus;
 artificesque ipsi spectent mala damna dolentes:
 Artis ego miseræ cernens gaudebo ruinas.
 Sin introspectiat quis pronus; flagret ab igne
 huic facies; cuncti ut discant hinc æqua patrare.

Eirestone, sive Ramus.

Contulimus gressus ad civis tecta potentis,
 Robore qui pollet, multo clarescit & auro:
 Vos aditum præbete, fores: nam copia multa
 ingreditur; simul & bona pax, hilarisque voluptas:
 Vasa autem, quotquot fuerint, sint omnia plena;
 Et semper mactra cumulata deflue, maza.
 At vobis curru nati portabitur uxor;
 Robustique vehent ipsam hæc ad limina muli.
 Hæc premat electrum pedibus, telasque laboret.
 Ast ego vos repetam, repetamque, ut hirundo, quotannis;
 Assimus ante fores: dabitis seu munera, seu nil;
 Non restabimus: haud etenim hic habitare paramus.

Piscatoribus.

Vos etenim, pueri, tales genuere parentes
 Nec latis-fundis, pecora aut qui plurima pascunt.

F R A G M E N T A.

ΚΑΙ' μὲν Τιτήνων πολὺ φέρτερος ἦεν ἀπάντων,
'Οπποῖοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρέντα.

Ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐσιχδώντο,
'Αργεῖοι λινοθήρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

5 Ἀνδράσιν, ἡδὲ θεοῖς· πλάσῃν ἐπὶ γαίαν ἵησιν.

Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρῶς αἰθέρ' ἵκηται.

Ὀπότερός κεν πρῶτος ἐπιγράψας χροά καλὸν
Φήμ' ἐπυξάμενος διὰ τ' ἔντα καὶ φόνον ἀνδρός.

Μήτηρ δ' ἐν κίσει ἐτίθει μενοεικέα δαῖτα,
20 Ὅψα τε, εἰς ἔδουσι διατρεφές βασιλῆες.

Ποιήν τ' ἀντέκτισσιν τ' ἐρῆν ὅς κ' ἀποδώσει
Τοῖς τίσουσί σε μυῖν κρατὺς, οὐδ' ὀπαλύξεις.

Τίς μὲν πρῶτον μυθφορβος δαρπήσατο, [δορπήσατο,]
Θῆρ μεγάλη, κλονέοντα πτέρνας σιάλοιο τυχοῦσα.

25 Κνημίδα κεν πρῶτον ἐφήρμισαν εἰς δύο μηροῦς,
'Ρήξαντες κυάμους χλωροῦς, κνήμας δ' ἐκάλυπτον.

Ὡς βατράχων κρατὺς ἔβρεμεν εὔτε γιγάντων·
Καὶ μύες κενταύρων μεγαλαύχων ἦσαν ὁμοῖοι.

Καὶ τρώγλας ἐνέδησα· φίλον δέ μοι ἦτορ ἰάνθη·
30 Καὶ πρᾶσσει με τόκους· τὸ δὲ βίγιον ἀθανάτοισι.

Ὀκμιδίην δ' ἔχος εἶλε, καὶ ἤλασεν δεξιὴ σχοίνῃ.

Ὀκμιδῆς, ἀπαλοῖο δὲ αὐχένος· ἤριπε δ' εὐθύς.
'Αλλ' ὁ μὲν ἔσπασεν ἔγχος· ἐφωρμήθη δὲ καὶ αὐτὴ
Τρωγλοδύτη· ἀπαλοῖο δὲ αὐχένος ἤλασε δ' ἔγχος·

35 Οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον· ὥς δ' ἐνέησε
Κωσοφάγον φεύγοντα, βαθείαις ἔμπεσεν ὕχθαις.

Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δὲ αὐχένος εὐθύς ἔτρωσεν·
Οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον· ὥς δ' ἐνέησε
Κωσοφάγον φεύγοντα, βαθείαις ἔμπεσεν ὕχθαις·

40 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης· ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν.

Ὀκμιδίην δ' ἔχος εἶλε, καὶ ἤλασεν δεξιὴ σχοίνῃ
Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δὲ αὐχένος· ἤριπε δ' εὐθύς,
Οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον, ὥς δ' ἐνέησε
Κωσοφάγον φεύγοντα, βαθείαις ἔμπεσεν ὕχθαις.

45 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν.

Τρωγλο-

- Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δι' αὐχένος τρῶσεν ἐπιφίλας
 Πέτρῳ μυλοειδεῖ· τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψεν.
 Ὀκμιδὴν δ' ἄχος εἶλε, καὶ ἤλασεν δέξιν σχοῖνον·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἔσπασεν ἔγχος· ἐφωρμήθησαν δὲ ἐπ' αὐτῷ·
 40 Οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον· ἦρκε δ' εὐθύς·
 Λειχήνῳ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν (οὐδ' ἀφάρμαρτε) καθ' ἥπαρ· ὥς δ' ἐνόησε
 Κουσοφάγος, Φεύγων βαθείης ἔμπεσεν ὕχθαις·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν.
 45 Φουτράϊον δ' ἔρ' ἐπεφνεν ἀμύμων Ἐμβασίχυτρε,
 Πίπτε δαὶ οἱ προπάραιθε, ἦτορ δ' ἐκτοσθε βεβήκει.
 Ἐσχατος δ' ἐκ λίμνης ἀνεδύσατο· τείρετο δ' αἰνῶς.
 Τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχητον
 Δίος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτὸν Ἀρηα.
 50 Ὅς μόνος ἐν βατράχοισιν ἄριζεε καθ' ὄμιλον.
 Ἦρμησεν δ' ἔρ' ἐπ' αὐτόν· ὁ δ' ὥς ἶδεν, οὐχ ὑπέμεινε
 Ἦρωας κρατεροῦς, ἀλλ' ἐνδυνε βένθεσι λίμνης.
 Ἦν δέ τις ἐν μυσὶ δὴ Μεριδάρπαξ ἔξοχος ἄλλων,
 Κρείοντος Φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου.
 55 Ὀρχαμος ὢν, ἄλλον μιμούμενος αὐτὸν Ἀρηα·
 Ὅς μόνος ἐν μύεσιν ἄριζεε καθ' ὄμιλον.
 Οἷκαδ' ἰὼν, πόλεμοιο μετασχεῖν παῖδ' ἐκέλευεν·
 Αὐτὸς δ' ἐθήκει γαυρούμενος, ὥς κατὰ λίμνην
 Οὗτος ἀναρπάξει βατράχων γενεὴν ἱπαπεῖλει·
 60 Ἀγχοῦ δ' ἐθήκεν, μενεαίνων ἱφὶ μάχεσθαι·
 Καὶ ῥήξας καρύου μέσσην ῥάχιν εἰς δύο μοῖρας,
 Φράγδην ἀμφοτέροισιν ἐν ὤμοις χεῖρας ἔθηκε.
 Οἱ δὲ, τάχος δέισαντες, ἔβαν κατὰ λίμνην.
 Οὐ μικρὸν με πλήσσει Μεριδάρπαξ, ὅς κατὰ λίμνην.
 65 Ἀρπαξ ἐν βατράχοισιν ἀμείβεται - - -
 Κινεῖσθω· αὐτῷ γὰρ ἀλώσεται ὅστις ἔριςτος.
 Ὡς ποτε καὶ κατὰ νῆα κατέκτανες ὄμβριμον Ἴνδρα·
 Καὶ μέγαν εὐκαλάδοντα, ἰδ' ἔγριε Φῦλα Γυγάντων.
 Πάντας μὲν ῥ' ἐφίβησε βαλὼν ἐπὶ τοῦτοδε κορυμβῷ
 70 Ἦ κρυερὴ μυς βατραχομαχίῃ τέλος ἔσχεν.
 Δεῖξεν Τριπτολίμῃ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῃ,

οὐ
 ἔμ
 ἐν
 εὐνο
 δε
 οὐρ
 κλη
 ἡλι
 ἡσ
 κόντ
 ε· ο·
 λυμπ
 το ε
 του α
 τέφρ
 φύγ
 θείοι
 πέρ
 νον ε
 σκελ
 θαλμ
 ἔτος
 ε· μ
 νέτοι
 ἁνω
 ἐνο
 ἐπδ
 αζυ
 ον δ
 ἰσ
 ἔμ
 λαι
 ἔτε
 ἀε
 ε· ο·
 ἄ
 ε·
 α·

[The page contains approximately 30 lines of text that is extremely blurry and illegible. The text appears to be a list or a series of entries, but the specific content cannot be discerned.]

10

١٠٤٨
١٠٤٩

22

100

17.

12.

270

7.12.50.

מה:

•

7. πέμψαν.

15

725.

ζεύγους.

• អុជីវ.

1537.

3

٢٤.

4598.

157
TX.
X101.

ἐλεύεις
ἡφύπτιον.

12/22/54
 12/23/54
 12/24/54
 12/25/54

Εὐμόλπου τε βίη, Κελεῦ δ' ἡγήτορι λαῶν,
Δημερσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πάσιν.

Ἡμεῖς μὲν μάλα πάσαι ἂν ἱμερτὸν λειμῶνα,

75 Λευκίππῃ, Φεινώ τε, καὶ Ἠλέκτρῃ, καὶ Ἰάνῃ.
Μηλόβοσις τε, Τύχῃ τε, καὶ Ὠκυρῇ καλυκῶπις.

Οἱ μὲν γὰρ Δρακόνες σ', οἱ δ' Ἰκάρει ἡνεμοδόσῃ,
Φάε', οἱ δ' ἐν Νάξῳ, Δίον γένος, Εἰραφιδῶτα,
Οἱ δέ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήνenti,

80 Ἄλλοι δ' ἐν Θήβαισιν, Ἄναξ, σε λέγουσι γενέσθαι,
Ψευδόμενοι· σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Πολλὰν ἅπ' ἀνθρώπων, κρύπτων λευκώλενον Ἥρην.
Ἐς δὲ τῆς Νύκτῃς ἔβατον ὄρος, ἀνθέον ὕλην,
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτιοιο βόαν.

85 Ἄνδρες, ἅπ' Ἀρκαδίας, ἑλιγότερες, ἣ δ' ἔχομέν τι
Μουσάων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Τὸν δ' οὐτ' ἄρ' σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὐτ' ἀροτῆρα,
Οὐτ' ἑλλας τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

Πόλλ' ἠπίεατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίεατο πάντα.

90 Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτῃ
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

Ἄργος κτεῖδε, Θεῶ, πολυδίψιον· ἔνθεν ἄνακτες.

Εἵματα λυγρὰ φέρων, σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτῃ.
Νῦν αὖτ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

95 Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου Φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἕλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας·
Παῖδά δ', ἔλδων ἐκ κλῆπου ἱπποδάμοιο τιθήνης,
Ῥίψε, ποδὸς τετραγῶν, ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίῃ·

100 Ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχην, ἠϋζώνον παράκοιτιν
Ἑκτορος· ἦν τέ οἱ αὐτῷ ἀριστῆες παναχαιῶν
Δῶκεν ἔχειν, ἐπὶ ἥρην ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρῶν.
Αὐτὸν τ' Ἀλχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο,
Αἰνεΐαν, ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,

105 Ἐκ πάντων Δαναῶν, ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἑλλαν.

Ἄϊας μὲν γὰρ κτεῖρε, καὶ ἔκφερε δηϊοτῆτος,
Ἥρω Πηλεΐδην· οὐδ' ἦβελε δῖος Ὀδυσσεύς.

Πῶς ἐπεφωνήσῃ; πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
Ψεῦδος;

110 Νῦν μὲν ἔην μεσάτα, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελάε.

— — — — — Ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρῦσεος ἄστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτὸ δίκροος δῖη.

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι ἐλὼν τόδ' Ὀμηρος ἔδωκα,
ἥμισιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὑπάζεις.

115 Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἔριον·
φύντα δ', ὅπως ὤκισα πύλας αἶδαο περῆσαι.

Οὐδέ ποτ' ἄμφι Δίδε τύμβῳ καναχέποδες ἵπποι
Ἄρματα συντρίψουσιν, ἐρίζοντες περὶ νίκης.

Ἐκλυον ἰδρώοντας· ἐπεὶ πολέμοιο κορέσθην.

120 Ἀνδράσι ληϊσῆσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρυπον ἐλάσθαι.

Χερσὶ βελῶν ἰοῖσιν ὅλων κατὰ φύλα γιγάντων.

Μητρὸς· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξίν.

Σῶμα τόγ' ἐσπείραντο διὰ χρυσήν Ἀφροδίτην.

Καλλίσῳ κατέπεφνεν ἄπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

125 Οἴκαθεν· ἀλλὰ παρῆχεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Σύλλεγον ὁσέα λευκὰ βοδὸς κατατεθνεῖατος.

Ἡμεῖς δ' ἄμπεδίου Σιμοέντιον ἤμενοι αὐτῶς.

Φάεγαντα κωπήεντα, καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

Ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον νηῦν.

130 Φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέσιον ἠδ' ἀθέμιζον.

Ποντοπορεῖν ἤμελλον εὐσσέλμων ἐπὶ νηῶν.

Μηδέ ποτ' ἐν πόντῳ· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα.

Οἴκαδε νοσήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Πημανθεῖς· ἀλλ' αὖθις ἀπήμονες οἴκαδ' ἴκοισθε.

135 Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι· ἐν δὲ ἐκάσῃ
Πεντήκοντ' ὀβελοί· περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα·
Τρεῖς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἓν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

Ἡσιόδ', ἔκγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
Εἰπέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοι πρόφρων ἀγορεύσω.

140 Κάλλιζον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσαι, μέτρον εἶναι
Αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιζον ἀπάντων,
Εὖνουν εἶναι ἑαυτῷ ἀεὶ, χρόνον εἰς τὸν ἄπαντα.
Ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι σὺ θυμῷ φίλον ἐσλὺν, ἐρώτα.

- Εἰ μὴ καρδαίνουσιν ἀπὸ τῶν αἰσχροῦν θέλοιεν·
 145 Οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμολύουσι· δίκη δ' ἀδικαίους ἐπειγ·
 Εὐχεσθῆαι δὲ θεοῖς· ὅς τι πάντων ἐστὶν ἔμμενον.

Ὡς μὲν ἰμῶς γνώμη, φρένας ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.
 Κρινὰς ὀφελίης ἰδίῃς μέχθουσι πορίζειν.

Γιγνώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἄμ' ἐπιστάει.

- 150 Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχέεισιν ἵππηται.

Δυσκρίντ' ἐλάχεια θανεῖν, ἠσθέντα τε κλίειν.

Ἐνθάδε πῶς ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖαν καλύπτει,
 Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὀμηρον.

- - - - - καὶ τέλος ἔλθῃ δμοῖον πολέμοιο.

- 155 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον καὶ Ὀρέστην.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.

Κάδδ' αὐτοῦ λίναν χεῦον ἐπ' ἡλάκτα τεκνύσαντες.

Ἐβδομάτῃ δ' ἤπειτα κατήλυθεν ἱερὸν ἥμαρ.

Ἐβδομάτῃ δ' ἦοι λίπομεν βόον ἐξ Ἀχέροντος.

- 160 Ἐβδόμη ἦν ἱερή.

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι.

Γρουνδὸν μὲν δαίοντο· μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Βουλῇ, καὶ μύθοισι, καὶ ἡπεροπηίδι τέχνῃ.

- - - ἦτ' ἔκρης θῖνα Γλαυκώπιον ἵζει.

- 165 Ψυχρὸν δέος εἶλε.

Δωρήσιν τρίποδα χερσούμενον.

Φήμη δ' εἰς φρεσὶν ἦλθε.

Φοινίσσεται δ' αἵματι γαῖαν.

Τίωροι δ' ἐνέμεσε κάθηζον.

- 170 Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἐρύσας
 Τάμνεν ἄπειρεὶ χαλκῷ.

Συρίζουσε λόγχῃ.

Βαρύβρομα θωύσσοντες.

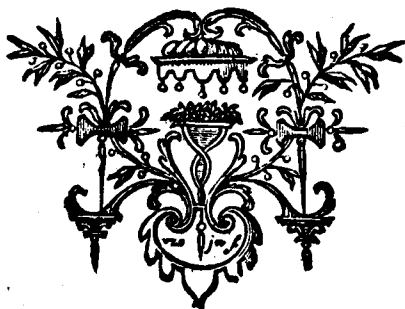
Ἄπὸ ξυσοῦ.

175 Κερκώπην ἀγορὴν καπομήχανον.

Δαίφρων Πηνελόπεια.

Διογένειαν, Παμμερόπην, Σμισάρην.

Οἰχαλίας ἄλυσις.

INDEX RERUM

I N

ODYSSEA, HYMNIS, &c.

MAXIME MEMORABILIMUM.

A.

- A**castus rex, ξ, 335.
 Acheron, fluvius infernalis, κ, 513.
 Achilles anima Ulysssem alloquitur, λ, 472. exequiæ, ω, 57.
 Achivi convocati à Telemacho, β, 7.
 Achivorum dissidium, & infelix à Troja reditus, γ, 130.
 Ææa insula, κ, 135; μ, 3.
 Ægis Minervæ, χ, 297.
 Ægilthus Agamemnonis uxorem ambit, γ, 26. Agamemnonem interficit, δ, 354.
 Ægyptia terra, δ, 229.
 Ægyptius heros, β, 15.
 Æneas ex Venere ortus, Hymn. prim. in Venerem, 199.
 Æolia insula, κ, 1.
 Æolus filias suas conjunxit filiis in uxores, κ, 5. Ulyssi dat utrem ventorum, 9. reversum Ulysssem indignabundus expellit, 72.
 Æsculapius medicus, Hymn. in Æsculap. 1.
 Agamenes, Hymn. prim. in Apoll. 296.
 Agamemnon septennio imperavit Mycenis, γ, 305.
 Agamemnonis exitum narrat Nestor, γ, 264. ejus interitus, γ, 303; δ, 533. ejus umbra suum exitum Ulyssi refert, λ, 403. ejus anima Amphimedonti loquitur, ω, 105.
 Agelaus Telemacho matris nuptias maturandas monet, υ, 322. Procos hortatur, χ, 322. jubet ne Mentor Ulysssem juvet, 213. ab Ulysse interficitur, 293.
 Ajacis anima Ulyssi irata, λ, 542.
 Ajacis, Cilei exitus, δ, 509.
 Alcinoüs, Phæacum rex, ξ, 12. ejus domus describitur, η, 85. ejus hortus, 112. Ulysssem clementer excipit, 168. Phæaces de hospite Ulysse alloquitur, 168. optat Ulysssem filie maritum, 311. promittit Ulyssi auxilium, 317. Phæaces hortatur ut Ulysssem juvent, θ, 25. parat convivium, 38. hortatur Phæaces ad certamen, 97. ejus filii, 119. Ulysssem ab Euryalo lacessitum alloquitur, 235. Phæaces monet ut Ulyssi dent xenia, 386. sciscitatur omnes Ulyssis condiciones & fortunas, 410. Ulysssem abiturum & Phæaces alloquitur, ϑ, 4.
 Alcmena, λ, 265.
 Alphæus, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 423; Hymn. prim. in Mercur. 139.
 Ambrosia, ς, 93.
 Amnisus, τ, 188.
 Amphiaræus, ο, 244.
 Amphimedontis anima Atridae interitum procorum narrat, ω, 20.
 Amphinomus procos à Telemachi nece dehortatur, π, 400. à Telemacho interficitur, χ, 92.
 Amphion, λ, 261.
 Amphitrite, μ, 97.
 Anchialus, Taphiorum rex, ς, 105, 418.
 Anchisæ cum Venere congressus,

INDEX RERUM.

- sus, Hymn. prim. in Venerem, 53, &c.
 Anopæa avis, α, 320
 Anticleæ, matris Ulyssis, umbra, λ, 84. eum alloquitur, 153, 215
 Antilochus à Memnone occisus, δ, 187
 Antinous Telemacho respondet, α, 583; β, 84. Telemachum alloquitur, β, 303. procos alloquitur, δ, 773; π, 364. Telemachum interficiendum monet, π, 371. succenset Eumæo propter mendicam Ulysses, ς, 374. mendico respondet, 445. eumque scabellum petit, 467. Ulysses arcum experiri petentem increpat, φ, 287. ab Ulysses interficitur, χ, 15
 Antiope, λ, 239
 Antiphates, rex Lestrigonum, κ, 114. unum è sociis Ulyssis devorat, 116
 Antiphus, Ulyssis socius, à Cyclope occisus, β, 19
 Antrum Polyphemi, ι, 182
 Apollo natus, Hymn. prim. in Apoll. 119. Nectare & Ambrosia enutritus, 124. cum Delphusa deliberat de construendo templo, 247. apud Cressam templum construit, 282, 294. Pythona Dracænam interficit, 300, 357. Delphusam iratus opprimit, 382. Cretes Sacrorum ministros sibi deligit, 392. ad templum eos ducit, 514. Mercurio de bobus abreptis irascitur, Hymn. prim. in Mercur. 244. cum Mercurio Jovem adit, 322. à Mercurio Citharam accipit, 493. & cum eo in amicitiam redit, 521, 571
 Arcadia, Hymn. prim. in Mercur. 2
 Arcilius, Ulyssis avus, π, 118
 Arcus Ulyssis, φ, 12, 90
 Arete, uxor Alcinoi, η, 54.
 Phæaces alloquitur, λ, 335.
 Ulyssis abeunti dona præbet, ν, 66
 Arene, oppidum, Hymn. prim. in Apoll. 422
 Arethusa, fons, ν, 408
 Argo, navis, μ, 70. per Symplegadas à Junone transmissa, 72
 Argus, canis, Ulysses reversum agnoscit, ς, 301. moritur, 326
 Argyphæa, oppidum, Hymn. prim. in Apoll. 422
 Ariadne, λ, 320
 Arnæus, σ, 5
 Artacia, fons, κ, 107
 Asteris, insula, δ, 846
 Athenæ, urbs, η, 80; λ, 322
 Atlas, α, 52
 Augurium aquilæ, σ, 160, 524
 Autolycus, Ulyssis avus, τ, 394.
 Ulyssis infanti nomen imponit, 409. Ulysses amice excipit, 414. Ulysses vulneratum sanat, 459
 Azantis, puella, Hymn. prim. in Apoll. 209

B.

- B**acchus à Prædonibus Tyrrenis capitur, navique imponitur, Hymn. prim. in Bacchum, 9. vinculis non tenetur, 13. Nautas portentis terret, 34. in Delphines transformatur, 53. Bacchus, Jovis & Semeles filius, Hymn. secund. in Bacchum, 2
 Boötes, ι, 272
 Boreas, ventus, ι, 296
 Bovis mactatio, γ, 439
 Byblinus funis, φ, 391

C.

- C**alypto Ulysses detinet, α, 55; δ, 557. ejus specus, ι, 63. alloquitur Mercurium, 87. cœnamque ei apponit, 92. indignatur in deos,

INDEX RERUM.

- deos, 116. cum Ulyffe loquitur, 160. eique jurat nullum se illaturam damnum, 180. cibum ei apponit, 196. spondet ei immortalitatem, 208. eum dimittit, 263
 Cancri à Jove, ad ranas auxiliandas, mittuntur, Batrachom. 284
 Cantilenam recentissimam maxime celebrant homines, α, 351
 Cantus ornamentum convivii, α, 152
 Carpathus, insula, Hymn. prim. in Apoll. 43
 Cassandræ cædes, λ, 420
 Castor, λ, 299; Hymn. prim. in Jovis Pueros, 1; Hymn. secund. in Eosdem, 3
 Castor Hylacides, ξ, 204
 Caucones, Populi, γ, 366
 Centauri, φ, 303; Batrachom. 170
 Cephalenes, Populi, υ, 210, ω, 377
 Cephissus, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 240
 Ceres Jasioni commixta, ε, 125
 Cetei, populi, λ, 520
 Charybdis, μ, 101, 235. Ulyssis malum absorbet, 431. revomit, 438
 Chius, insula, γ, 172; Hymn. prim. in Apoll. 172
 Chloris, uxor Nelei, λ, 280
 Cicones, ι, 39. Achivos pugna superant, 59
 Cimmerii, populi, λ, 14
 Circe, κ, 136. ejus sedes, 210. in porcos vertit Ulyssis socios, 235. Ulyssis potionem dat, 316. eum lavat, 361. cibum ei apponit, 373. eum alloquitur, 378. ejus socios restituit pristinae formæ, 390. Ulysses ad navem mittit, cæteros socios accersiturum, 402. amice eos excipit, 453. prædicat Ulyssis iter ad inferos, 488. itineris rationem docet, 504. Ulyssis vestitum dat, 542.
 oves mactandas navi imponit, 571. Ulyssis & sociis cibum præbet, μ, 18. Ulyssis futura pericula prædicat, & monita dat, 37
 Circus, accipitris genus, ν, 87
 Cithara, convivii socia, θ, 99; ρ, 271
 Cithara Mercurii, Hymn. prim. in Mercur. 17
 Clitas ab Aurora raptus, ε, 250
 Clytemnestra Ægisthum sequitur, γ, 272. Cassandram interficit, λ, 421. Agamemnoni necem molita est, 429; ω, 199
 Cnossus, urbs, τ, 178; Hymn. prim. in Apoll. 393
 Cocytus, fluvius, κ, 514
 Columbæ, Jovi ambrosiam ferentes, μ, 63
 Coronis, mater Æsculapii, Hymn. in Æsculap. 2
 Crataeis, mater Scyllæ, μ, 124
 Creta, insula, τ, 173
 Crissa, insula, Hymn. prim. in Apoll. 282, 438
 Cruni, Hymn. prim. in Apoll. 425
 Ctesippus procos alloquitur, υ, 292. bovis pedem in Ulysses conjicit, 299. à Bubulco interficitur, χ, 285
 Ctesius Ormenides, ο, 413
 Cyanea saxa, μ, 59
 Cyclopes absque lege vivunt, ι, 112. in speluncis habitant, 114. navigio carent, 125. deos non curant, 275
 Cyclops, Polyphemus, ι, 187. pecora mulget, 244, 308, 341. Ulysses & socios in antro invenit, 251. socios devorat, 289, 311, 344. ejus donum, 370. vino obrutus, in antro recumbit, 372. ab Ulysses excæcatur, 380. alios Cyclopes vocat, 399. Arietem alloquitur, 447. Ulyssis navem saxo petit, 481, 537. Neptuno supplicat, 528
 Cyclo-

- Cyclopus** insula, sine cultura
fertilis, *1*, 108
Cydones, incolæ Cretæ, *γ*,
292; *τ*, 176
Cyllene, mons, Hymn. prim.
in Mercur. 142, 228
Cyllenius, Mercurius, *ω*, 1
Cynthius, mons, Hymn. prim.
in Apoll. 17; 26
Cyprus, insula, *δ*, 83; *θ*, 362.
Veneri sacra, Hymn. secund.
in Venerem, 2; Hymn. tert.
in Eandem, 5

D.

- D** Anaxorum animæ, *ω*, 16
Deliades, famulæ Apollin-
is, Hymn. prim. in Apoll.
157
Delphinus, Apollo, ibid. 495
Delphusa, ibid. 244. Apollinis
templum recipere non vult,
256. ab Apolline obruitur,
382
Delphusius, Apollo, ibid. 386
Delus, insula, *ξ*, 162; Hymn.
prim. in Apoll. 49. Latonam
recipit, 90
Demodocus, cantor cæcus, *θ*,
62; *ν*, 28. Ulyssî fletum mo-
vet, *θ*, 86. canit fabulam de
Veneris & Martis amplexu,
267. equum Trojanum can-
tat, 499
Deucalion, *τ*, 180, 181
Diana, *ζ*, 102. Orionem inter-
ficit, *ε*, 123. item mulierem
Phoenissam, *σ*, 477. in Orty-
gia nata, Hymn. prim. in A-
poll. 16. ejus studia, Hymn.
prim. in Venerem, 16; Hymn.
secund. in Dian. 4
Dii, malorum auctores false ar-
guuntur, *κ*, 32. omnia sciunt,
δ, 379. datores bonorum, *θ*,
325. omnia possunt, *κ*, 306
Diis indigent omnes, *γ*, 48
Diocles, *γ*, 488; *σ*, 186
Diomedes, *γ*, 167
Dione, Hymn. prim. in Apoll.

E.

- E** Cheneus senex, *ν*, 155; *λ*,
341
Echetus, rex, *σ*, 84
Eidothea, Protei filia, Mene-
lao erranti occurrit, *δ*, 367.
consilium dat, 383. ejus do-
lus in Patrem, 435
Elpenor, vino obrutus, tecto
decidit, *κ*, 559. ejus umbra
Ulyssî apparet, *λ*, 51. ejus
corpus sepelitur, *μ*, 12. tu-
mulus ei erigitur, 14
Elysus campus, *δ*, 563
Enceladus, Batrachom. 279
Enipeus fluvius, *λ*, 237
Epei, *ν*, 275; *σ*, 297
Epeus, *θ*, 493; *λ*, 522
Ephialtes, *λ*, 307
Ephyre, urbs, *κ*, 259, *β*, 328
Epicaeste, *λ*, 270
Equus Trojanus, *δ*, 272; *θ*,
493; *λ*, 522
Erebus, *λ*, 57, 563
Erembi, Populi, *δ*, 84
Eridanus, fluvius, Batrachom.
20
Erimys, *σ*, 234
Eriphyle, *λ*, 325
Erymanthus, mons, *ζ*, 103
Eubœa insula, *γ*, 174
Eumæus, nobilis subulcus, *ξ*,
3. ejus domus, 6. Ulyssî
hospitio excipit, 48. eum non
agnoscit, 56. suos mactat, 74.
419. ejus cum Ulyssî colloquia,
80, 115, 121; *σ*, 306, 324.
parat

INDEX RERUM.

- parat stratum Ulyssis, ξ, 518.
 fatum suum narrat, 402. Telemachum reducem excipit, π, 15. à Telemacho in urbem mittitur, 130. Penelopi narrat Telemachi reditum, 338. in agrum revertitur, 452. Ulyssidem in urbem ducit, ρ, 201. Melanthium increpat, 238. Ulyssidis domum intrat, 324. in agrum revertitur, 603. Procis adducit porcos, υ, 162. Ulyssidem agnoscens amplectitur & osculatur, φ, 224. arcum ei tradit, 379. Melanthium vinculis constringit, χ, 190. eum deridet, 194. Arma induit, 201. Procorum nonnullos interficit, 267, 284. cenam in Laertis domo parat, η, 363.
- Eumelus**, θ, 798
- Eupithes** cum Achivis conspirat in Ulyssidis mortem, η, 425. à Laerte occisus, 520
- Europæ raptus**, Batrachom. 78
- Euryalus Phæax**, lucta præstantissimus, θ, 127. Ulyssidis indignatur, 158. illum ense donat, 403
- Eurybates**, præco, τ, 247
- Eurycles**, α, 429. à Laerte emptus, 430. Telemacho lucem fert, 434. vinum &c præbet, β, 379. Ulyssidis pedes lavat, τ, 387. ex cicatrice eum agnoscit, 392, 467. Ulyssidis domum thure sufficit, χ, 493. ejus reditum Penelopi nuntiat, ψ, 5
- Eurydice**, Nestoris uxor, γ, 452
- Eurylochus**, dux sociorum Ulyssidis, ad ædes Circes properat, α, 207. ad Ulyssidem revertitur, 244. Ulyssidem comitari recusat, 264. sociis suadet ne Circes domum ad-eant, 429. Ulyssidis indignatur, μ, 278. consilium proponit boum Solis mactandarum, 339
- Eurymachus** Telemachum de Hospite interrogat, α, 400.
- Halithersem** reprehendit, β, 177. Penelopen subdole alloquitur, π, 435. eam laudat, σ, 243. Ulyssidem lacessit, 349. & scabello petit, 393. pocilatorem ferit, 395. arcui impar dolet, φ, 249. supplex Ulyssidis, imputat Antinoo omnia, χ, 43. procos hortatur ad defensionem, 70. ab Ulysside occiditur, 82
- Eurymedon**, η, 58
- Eurymedusa**, nutrix Nausicæ, η, 8
- Eurynome**, Penelopæ ministra, σ, 168. Ulyssidis sedem fert, τ, 100. eum lavat, ψ, 154
- Euryphæssa**, Hymn. in Solem, τ, 4
- Eurytion**, Centaurus, ebrius furit, φ, 298. punitur, 299
- Eurytus**, θ, 224, 226; φ, 32
- F.
- Fame mori**, miserrimum, μ, 342
- Farina**, medulla virorum, β, 270
- Filii pauci Patribus similes; plerique pejores;** β, 277
- Fortis vir in omnibus potior rebus**, η, 51
- Fortunæ non meminit Homerus**, Hymn. prim. in Minerv. 5
- G.
- Geræstus**, γ, 177
- Gerenius**, Nestor, γ, 68
- Gorgonium caput**, λ, 633
- Gorgynis fines**, γ, 294
- Gratiæ Venerem lavant**, θ, 364; Hymn. prim. in Venerem, 61
- Græcorum infaustus à Troja reditus**, γ, 130
- Gyre**, petreæ, δ, 500
- H.
- Halitherfes**, vates peritissimus, procis periculum immi-

INDEX RERUM.

- Imminere** indicat, β , 157.
diffuadet Ulyssis cædem, ω , 453
- Halius**, Phæax, Alcinoï filius, cum Laodamante saltat, θ , 372
- Harmonia**, Hymn. prim. in Apoll. 195
- Hebe**, λ , 602; Hymn. in Herculem, 8
- Helena** thalamo egreditur, δ , 121. Menelaum de Advenis interrogat, 138. Ulyssis infortunium luget, 184. medicamen vino immiscet, 221. de Ulyssæ, & Ilii excidio narrat, 240. equo Trojano inclusos nominatim vocat, 279. Hospitibus lectos parat, 296. Telemachum muneribus donat, σ , 125. Aquilæ augurium interpretatur, 172
- Helicon**, mons, Batrachom. 1; Hymn. in Neptun. 3
- Hercules**, arcu peritissimus, θ , 224. ejus Simulachrum Ulysses alloquitur, λ , 616. Iphitum hospitem interficit, ϕ , 27
- Hermione**, unica Helenæ filia, δ , 14
- Homerus** cæcus, Hymn. prim. in Apoll. 172
- Homine** nihil imbecillius, σ , 129
- Horæ**, Hymn. prim. in Apoll. 194. Venerem e mari excipiunt, Hymn. secund. in Venerem, 5
- Hospes**, dum adest, amice tractandus; cum velit, demittendus, σ , 74
- Hospites** à Jove sunt, ζ , 207; ξ , 57
- Hydrus**, Batrachom. 81
- Hyperea**, ζ , 4
- L**
- Iaolcus**, insula, λ , 255
 Iaones, populi, Apollinem colunt, Hymn. prim. in Apoll. 147, 152
- Jardanus**, fluvius, γ , 292
- Iason** à Cerere amatus, ϵ , 125.
 à Jove fulmine percussus, 128
- Iason**, μ , 72
- Icmalius**, faber, τ , 57
- Ida**, mons, Hymn. prim. in Apoll. 34; Hymn. prim. in Venerem, 68
- Idomeneus**, γ , 191
- Ilii** excidium canit Demodocus, θ , 514
- Ilithya**, Hymn. prim. in Apoll. 97, 115
- Imbrus**, insula, Hymn. prim. in Apoll. 36
- Incantatio** vulneris, τ , 457
- Inferorum** locus, λ , 22
- Ino**, Cadmi filia, Ulysses miratur, ϵ , 336. vittam ei dat, 341. vittam recipit, 461
- Inopus**, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 18
- Iopæana** Apollini canunt Cretes, Hymn. prim. in Apoll. 500, 517
- Iphiclus**, λ , 289, 295.
- Iphimedeæ**, λ , 304
- Iphitus** Eurytides, Ulysses dat arcum, ϕ , 13, 31. equas amissas querit, 22. ab Hercule interficitur, 27, 34
- Iphthima**, filia Icari, δ , 797
- Iris**, Hymn. prim. in Apoll. 102, 107
- Irus** mendicus, Ulyssis domum advenit, σ , 1. Ulysses jurgiis incessit, 10. & in certamen provocat, 25. à famulis accingitur, 75. certamen initurus tremit, 76. ab Antinoo objurgatur, 77. cum Ulysses congreditur, 88. cervice ictus, humi decidit, 97. ab Ulysses foras trahitur, 100
- Iguarus**, urbs, ab Ulysses depopulata, ϵ , 40
- Ithaca**, insula, γ , 81. capris pascendis apta, δ , 606. aspera, ϵ , 27; ν , 242
- Ithacenses**, post interfectos Procos in concionem congregantur, ω , 419. armati urbe
- Bb 5 egre-

INDEX RERUM.

egrediuntur, 467. cum Ulyse, Telemacho, &c, consiliunt, 525. Minervæ monitu desistunt, 533. & in urbem revertuntur, 535

Itylus, τ, 522. à matre interficitur, 523

Juniores semper desipiunt, η, 294

Juno Latonæ invidet, Hymn. prim. in Apoll. 99. Jovi irascitur, 309, 331. terram ferit, 333, 340. Typhaona excipit, 353. Dracænæ cum dat, 354

Jupiter, pater hominumque Deorumque, α, 28; μ, 445. in deorum consilio verba facit, α, 32. Ulyssi reditum parat, 76. & boni & mali dator, δ, 237. Mercurium ad Calypso mittit, ε, 29. felicitatem hominibus distribuit, prout vult, ζ, 188. Ulyssis navem fulmine ferit, η, 250; μ, 415. Supplicum & Hospitum vindex, ι, 270; Epigram. inscript. „Ad Nautas“, ver. 4. iniquos punit, ν, 214. Deorum summus, τ, 203. Ulyssi signum dat tonitru, υ, 103; φ, 413; ω, 538. inter Ulysssem & Ithacenses pacem & fœdera statuenda Minervæ mandat, ω, 483. Concilium deorum convocat, Batrachom. 167. tonitru bellum indicat, 200. Ranas miseratur, 262, 283. fulmen ejicit, 278. Cancros mittit, 285. Mercurium boves surreptas Apollini ostendere jubet, Hymn. prim. in Mercur. 392. Veneri Anchisis amorem injicit, Hymn. prim. in Venerem, 53. cum Themiste colloquitur, Hymn. in Jovem, 2. Minervam à capite gignit, Hymn. secund. in Minerv. 4

L

Lacedæmon, δ, 1; ε, 20; ο, 1

Laconica terra, Hymn. prim. in Apoll. 410

Laerceus, aurarius faber, γ, 425

Laertes in agro degit, α, 190. propter Ulysssem absentem magnopere dolet, ο, 354. Eumæum emit à Phœnicibus, 482. Telemachi discessu maxime affligitur, π, 142. ejus domus, ω, 207. ab Ulyse solus invenitur, 225. eum non agnoscit, 280. filium deslet. 315. Ulysssem agnoscens, mîmo deficit, 344. armat se, 397. Eupithem interficit, 522

Læstrygones Gigantibus similes, 120. Ulyssis naves & socios perdunt, 122

Læstrygonia urbs, α, 82; ψ, 318

Lampetie, Solis boum custos, μ, 132. boves occisas Soli nuntiat, 374

Lampus, equus Auroræ, ψ, 245

Lamus, α, 81

Laodamas, Alcinoi filius, provocat Ulysssem ad certamen, θ, 145

Larus, avis, ε, 51

Latona, Dianam in Ortygia parit, Hymn. prim. in Apoll. 16. Apollinem enitens, terras multas adit. 45. à Delo petit, ut filii sit locus natalis, 51. jusjurandum jurat, 83. gravibus doloribus configitur, 91. Apollinem parit, 116

Leda, λ, 297; Hymn. prim. in Jovis Pueros, 3

Leiocritus Mentorem increpat, β, 242. Ithacensium concilium solvit, 257. à Telemacho interficitur, χ, 294

Leiodes vates, φ, 144. arcum tendere nequit, 149. Prociis por-

INDEX RERUM

- prædicit interitum ex arcu, 153. ab Antinoo objurgatur, 167. supplex orat Ulysses, χ , 310. occiditur, 328
- Lelantus campus, Hymn. prim. in Apoll. 220
- Lemnus, insula, θ , 283, 294
- Lesbus, insula, γ , 169
- Leucippus, Hymn. prim. in Apoll. 212
- Leucothea Ulyssis opem fert, ϵ , 333
- Libya, δ , 85
- Linguarum sectio, γ , 332
- Lotophagi populi, ι , 84. Ulyssis sociis lotum dant, 93
- Lotus, herba, ejus vis, ι , 94
- Lucinæ, specus, τ , 188
- Luctæ certamen, θ , 126
- Luna, Hymn. prim. in Mercur. 99; Hymn. in Solem, 6
- Luscinia, Pandari filia, τ , 518. filium interficit, 522
- Lycia, Hymn. prim. in Apoll. 179
- Lyra Mercurii, Hymn. prim. in Mercur. 47
- ML
- M**æonia, Hymn. prim. in Apoll. 179
- Mæra, λ , 325
- Maia, Mercurii mater, Hymn. prim. in Mercur. 1, 57, 89. Mercurium increpat, 155
- Mala opera non recte succedunt, θ , 329
- Malea, promontorium, γ , 287; δ , 514; ι , 80
- Malis alienis ridere, ν , 347
- Malo senescunt cito homines, τ , 360
- Malorum sibi homo causa, α , 7
- Mantius, θ , 249
- Marathon, η , 80
- Maron, Sacerdos Apollinis, ι , 197
- Mars Vulcani lectum dedecorat, θ , 269. Vulcani vinculis capitur, 296. à Vulcano deridetur, 306. dimittitur, 359.
- in Thraciam abit, 361. in bello promiscue furit, λ , 536. præpotens, &c, Hymn. in Martem, 1
- Medon, præco, Procorum consilium, de Telemacho interficiendo, audit, δ , 677. Penelopi nuntiat, 698; π , 412. Procos hortatur ad cœnam, ρ , 172. à Telemacho servatur, χ , 357. in Ithacensium Concilio cædem Procorum describit, ω , 442
- Megapenthes, Menelai filius, δ , 11. Craterem Telemacho fert, θ , 121
- Megara, λ , 268
- Melampus, θ , 225
- Melanthius, caparius, Procis capras agens, Ulyssis occurrat, ρ , 212. eum increpat, 217. calce ferit, 233. à Subulco reprehenditur, 239. eum convitiis proscindit, 248. Procis capras adducit, ν , 172. Ulysses probris incescit, 177. Procis ignem accendit, ϕ , 181. eos armis instruit, χ , 142. in vincula conjicitur, 189. è trabes suspenditur, 192. à Subulco deridetur, 194. occiditur, 474
- Melantho, Penelopes ancilla, Ulysses increpat, ϵ , 325; τ , 65. ab Ulysses reprehenditur, ϵ , 336; τ , 70. & à Penelope, τ , 90
- Memnon, λ , 521
- Mendico pudor inutilis, ρ , 352
- Menelaus Græcos ad redeundum hortatur, γ , 141. Filii & filia epulas nuptiales celebrat, δ , 3. Telemachum & Pisistratum hospitio excipit, 30. ejus domus splendidissima, 45, 72. labores suos narrat, 78. dolet de Ulysses, 104, 169. Cœnam parat, 213. Græcos in equo Trojano describit, 270. quærit ex Telemacho causam itineris, 311. suum aliorumque Græcorum à Troja reditum

INDEX RERUM.

- reditum narrat, 347, 495.
 Proteique fabulam refert, 364. Telemacho dona promittit, 614. muneribus donatum dimittit, σ , 120, 147.
 Mentis, dux Taphiorum, α , 105.
 Mentor, Ulyssis socius, β , 225; ρ , 68. Ithacenses ad Procos cohibendos hortatur, 229. à Leiocrito reprehenditur, 242.
 Mercurius à Jove mittitur ad Calypso, ϵ , 29. ad iter se accingit, 44. Calypsus specus adit, 57, 77. Jovis mandatum nuntiat, 97. abit, 148. ei ultimo ante somnum libant Phæaces, η , 137. in Vulcani domo, cum Apolline colloquitur, θ , 334, 338. Ulyssi ad Circen proficilcenti occurrit, κ , 277. & dat herbam Moly, 302. Procorum animas ad inferos deducit, ω , 1, 10, 99. Jove & Maia natus, Hymn. prim. in Mercur. 3, 13. è testudine lyram facit, 24, 47. ea canit, 54, 424. Apollinis boves furatur, 73. duas mactat, 116. à matre reprehenditur, 155. ab Apolline capitur, 293. cum eo Jovem adit, 323. Jovis monitu boves ostendit, 402. Apollini lyram tradit, 493. cumque eo in amicitiam redit, 504, 571. ab Apolline donatur imperio in Leones, &c, 566. Pana gignit, Hymn. in Pana, 35. Diis eum ostendit, 45.
 Mercurialis Collis, π , 471.
 Mefaulius, servus Eumæi, ξ , 449, 455.
 Messena, ϕ , 15.
 Miletus, urbs, Hymn. prim. in Apoll. 180.
 Mimas, mons, γ , 172; Epigram. inscript. Neptuno, 5.
 Minerva, pro Ulyssè Jovem orat, α , 45. ad iter se accingit, & in Ithacam deferatur, 96, 102. Ulyssis domum adit, Mentis assimilata, 103. hospitio excipitur à Telemacho, 119. cum eo colloquitur, 158. eum Procos expellere, patremque investigare jubet, 271. avi similis avolat, 319. Mentori assimilata, Telemacho animos addit, β , 268. navem ei sociosque ex Ithacensibus petit, 382. Procis somnum inducit, 395. Telemachum ad iter properandum hortatur, 399. cum eo navem conscendit, 416. Nestorem adeundum monet, γ , 14. apud Nestorem benigne excepta gaudet, 52. Græcis irata contentionem injicit, 135. Telemachum reprehendit, 230. Nestorem cæterosque monet, ut dormitum eant, 331. Aquilæ similis disparet, 371. à Nestore agnoscitur, 377. Nestoris Sacris advenit, 435. Iphthimæ assimilata, Penelopen solatur, δ , 795, 825. in Concilio Deorum pro Ulyssè intercedit, ϵ , 5. Dymantis filiæ assimilata, Nausicaam de vestibus lavandis monet, ζ , 21. Ulysses caligine coöperit, η , 14, 41. Virgini assimilata, Alcinoi ædes ei ostendit, 48. & Areten adeundam monet, 53. Præconi assimilata, Phæaces congregat, θ , 7. Ulysses eis gratum reddit, 21. Juveni similis Ulyssi apparet, ι , 221. notam se facit, 298. Ithacam ei ostendit, 345. cumque eo, de Procis interficiendis, deliberat, 372. Ulysses deturpat, ignotumque reddit, 429. Telemachum de reditu monet, σ , 10. Ulysses filio se notum facere jubet, π , 167. corpusque ei pulchrum reddit, 174. Ulyssi & Telemacho cum lucerna præit, τ , 34. Ulysses solatur, ν , 33. & in Procos animat,

INDEX RERUM

- prædicit interitum ex arcu, 153. ab Antinoo objurgatur, 167. supplex orat Ulysses, χ , 310. occiditur, 328
 Lelantus campus, Hymn. prim. in Apoll. 220
 Lemnus, insula, θ , 283, 294
 Lesbos, insula, γ , 169
 Leucippus, Hymn. prim. in Apoll. 212
 Leucothea Ulyssis opem fert, ϵ , 333
 Libya, δ , 85
 Linguarum sectio, γ , 332
 Lotophagi populi, ι , 84. Ulyssis fociis lotum dant, 93
 Lotus, herba, ejus vis, ι , 94
 Lucinae, specus, τ , 188
 Luctæ certamen, θ , 126
 Luna, Hymn. prim. in Mercur. 99; Hymn. in Solem, 6
 Luscina, Pandari filia, τ , 518. filium interficit, 522
 Lycia, Hymn. prim. in Apoll. 179
 Lyra Mercurii, Hymn. prim. in Mercur. 47
- M.
- M**æonia, Hymn. prim. in Apoll. 179
 Mæra, λ , 325
 Maia, Mercurii mater, Hymn. prim. in Mercur. 1, 57, 89.
 Mercurium increpat, 155
 Mala opera non recte succedunt, θ , 329
 Malea, promontorium, γ , 287; δ , 514; ι , 80
 Malis alienis ridere, ν , 347
 Malo senescunt cito homines, τ , 360
 Malorum sibi homo causa, α , 7
 Mantius, θ , 249
 Marathon, η , 80
 Maron, Sacerdos Apollinis, ι , 197
 Mars Vulcani lectum dedecorat, θ , 269. Vulcani vinculis capitur, 296. à Vulcano deridetur, 306. dimittitur, 359.
 in Thraciam abit, 361. in bello promiscue furit, λ , 536. præpotens, &c, Hymn. in Martem, 1
 Medon, præco, Procorum consilium, de Telemacho interficiendo, audit, δ , 677. Penelopi nuntiat, 698; π , 412.
 Procos hortatur ad cœnam, ρ , 172. à Telemacho servatur, χ , 357. in Ithacensium Concilio cœdem Procorum describit, ω , 442
 Megapenthes, Menelai filius, δ , 11. Craterem Telemacho fert, θ , 121
 Megara, λ , 268
 Melampus, θ , 225
 Melanthius, caprarius, Procis capras agens, Ulyssis occurrat, ρ , 212. eum increpat, 217. calce ferit, 233. à Subulco reprehenditur, 239. eum convitiis proscindit, 248. Procis capras adducit, ν , 172. Ulysses probris incescit, 177. Procis ignem accendit, ϕ , 181. eos armis instruit, χ , 142. in vincula conjicitur, 189. è trabes suspenditur, 192. à Subulco deridetur, 194. occiditur, 474
 Melantho, Penelopes ancilla, Ulysses increpat, ϵ , 325; τ , 65. ab Ulysses reprehenditur, ϵ , 336; τ , 70. & à Penelope, τ , 90
 Memnon, λ , 521
 Mendico pudor inutilis, ρ , 352
 Menelaus Græcos ad redeundum hortatur, γ , 141. Filii & filia epulas nuptiales celebrat, δ , 3. Telemachum & Pisistratum hospitio excipit, 30. ejus domus splendidissima, 45, 72. labores suos narrat, 78. dolet de Ulysses, 104, 169. Cœnam parat, 213. Græcos in equo Trojano describit, 270. querit ex Telemacho causam itineris, 312. futurum aliorumque Græcorum à Telemacho

INDEX RERUM.

reditum narrat, 347, 495.
 Proteique fabulam refert,
 364. Telemacho dona pro-
 mittit, 614. muneribus do-
 natum dimittit, 9, 120, 147
 Mentis, dux Taphiorum, α, 105
 Mentor, Ulyssis socius, β, 225;
 γ, 68. Ithacenses ad Procos
 cohibendos hortatur, 229. à
 Leiocrito reprehenditur, 242
 Mercurius à Jove mittitur ad
 Calypso, ε, 29. ad iter se
 accingit, 44. Calypsus spe-
 cus adit, 57, 77. Jovis man-
 datum nuntiat, 97. abit, 148.
 ei ultimo ante somnum libant
 Phæaces, η, 137. in Vulcani
 domo, cum Apolline collo-
 quitur, θ, 334, 338. Ulyssi
 ad Circen proficiscenti oc-
 currit, κ, 277. & dat her-
 bam Moly, 302. Procorum
 animas ad inferos deducit,
 ω, 1, 10, 99. Jove & Maia
 natus, Hymn. prim. in Mer-
 cur. 3, 13. è testudine lyram
 facit, 24, 47. ea canit, 54,
 424. Apollinis boves fura-
 tur, 73. duas mactat, 116.
 à matre reprehenditur, 155.
 ab Apolline capitur, 293.
 cum eo Jovem adit, 323.
 Jovis monitu boves ostendit.
 402. Apollini lyram tradit,
 493. cumque eo in amicitiam
 redit, 504, 571. ab Apolli-
 ne donatur imperio in Leo-
 nes, &c, 566. Pana gignit,
 Hymn. in Pana, 35. Diis
 eum ostendit, 45
 Mercurialis Collis, π, 471
 Mefaulius, servus Eumæi, ξ,
 449, 455
 Messena, φ, 15
 Miletus, urbs, Hymn. prim. in
 Apoll. 180
 Mimas, mons, γ, 172; Epi-
 gram. inscript. Neptuno, 5
 Minerva, pro Ulyssè Jovem
 orat, α, 45. ad iter se ac-
 cingit, & in Ithacam defer-
 tur, 96, 102. Ulyssis domum

adit, Mentis assimilata, 103.
 hospitio excipitur à Telemach-
 cho, 119. cum eo colloqui-
 tur, 158. eum Procos expel-
 lere, patremque investigare
 jubet, 271. avi similis avo-
 lat, 319. Mentori assimilata,
 Telemacho animos addit, β,
 268. navem ei sociosque ex
 Ithacensibus petit, 382. Pro-
 cis somnum inducit, 395. Te-
 lemachum ad iter properan-
 dum hortatur, 399. cum eo
 navem conscendit, 416. Ne-
 storem adeundum monet, γ,
 14. apud Nestorem benigne
 excepta gaudet, 52. Græcis
 irata contentionem injicit,
 135. Telemachum reprehen-
 dit, 230. Nestorem cæteros-
 que monet, ut dormitum eant,
 331. Aquilæ similis disparet,
 371. à Nestore agnoscitur,
 377. Nestoris Sacris adve-
 nit, 435. Iphthimæ assimi-
 lata, Penelopen solatur, δ,
 795, 825. in Concilio Deo-
 rum pro Ulyssè intercedit,
 ε, 5. Dymantis filia assimilata,
 Nausicaam de vestibus
 lavandis monet, ζ, 21. U-
 lyssèm caligine coöperit, η,
 14, 41. Virgini assimilata,
 Alcinoi ædes ei ostendit, 48.
 & Areten adeundam monet,
 53. Præconi assimilata, Phæ-
 ces congregat, θ, 7. Ulyssèm
 eis gratum reddit, 21. Juve-
 ni similis Ulyssi apparet, ι,
 221. notam se facit, 298. I-
 thacam ei ostendit, 345.
 cumque eo, de Procis inter-
 ficiendis, deliberat, 372. U-
 lyssèm deturpat, ignocumque
 reddit, 429. Telemachum de
 reditu monet, ο, 10. Uly-
 ssèm filio se notum facere ju-
 bet, π, 167. corpusque ei
 pulchrum reddit, 174. Ulyssi
 & Telemacho cum lucerna
 præit, τ, 34. Ulyssèm so-
 latur, υ, 33. & in Procos
 animat,

INDEX RERUM.

- animat, 45. Procos demen-
tat, 345. Mentori similis,
Ulyssi astat, animumque ad-
dit, χ , 205, 224. Iirun-
dini similis sedet in tecti tra-
be, 239. Procorum tela irri-
ta facit, 256, 273. Ulyssi
pulchritudinem affundit, ψ ,
156. Noctis & Auroræ cur-
sum detinet, 243. Ulyssē
caligine tectum urbe educit,
371. à Jove eventum sedition-
is Ithacensium sciscitatur,
 ω , 472. Ulyssi astat, 501.
Laerti animos inspirat, 519.
bellum dirimit, pacemque &
foedera inter utroque statuit,
528, 545. cum Jove, de Mu-
rium & Ranarum pugna, col-
loquitur, Batrachom. 172. è
Jovis capite genita, Hymn.
prim. in Apoll. 308; Hymn.
secund. in Minerv. 4
- Minos, λ , 567. Jovis confa-
bulator, τ , 179
- Moly herba, κ , 302
- Mors omnibus communis, γ ,
236
- Mulieribus non fidendum, λ ,
455
- Mulius, σ , 422
- Mures concilium convocant,
Batrachom. 102. armant se,
123. cum Ranis confligunt,
202. à Canceris cæduntur, 290.
territi aufugiunt, 292
- Murium victus, Batrachom. 33
- Mus, apud Lacum, cum Rana
colloquitur, Batrachom. 13.
Ranæ tergum conscendit, 64.
Aqua territus exclamat, 76.
à Rana dimittitur, 86. &
aqua submergitur, 91, 98
- Musæ Achillem cantu desinent,
 ω , 60. Deorum dona, homi-
numque ærunas celebrant,
Hymn. prim. in Apoll. 189.
ex ipsis sunt Cantores, Hymn.
in Mus. & Apoll. 2
- Mycala, Hymn. prim. in A-
poll. 41
- Mycenæ, γ , 304
- Mycene, β , 120
- Myrmidones, γ , 188; δ , 9
- N.
- Naiades, Nymphæ, ν , 104
- Naubolides, præstantissi-
mus Phæacum, θ , 116
- Nausicaa, Alcinoi filia, à patre
currum petit, ξ , 57. cum an-
cillis vestes ad fluvium lavat,
90. pila ludit, 100. Ulyssi
cibum & vestimenta dat, 209,
214, 247. eum ad Alcinoi
domum ire jubet, 255. ad
urbem revertitur, η , 2. U-
lyssē miratur, θ , 459
- Nautilus, ζ , 7; η , 62
- Naxos, Hymn. prim. in Apoll.
44
- Neæra, Solis uxor, μ , 133
- Nelus, γ , 409; λ , 280
- Neoptolemus, λ , 505
- Neptunus, Ulyssi insensus, κ ,
20, 68; ϵ , 284. procellam
in eum concitat, ϵ , 291. in
eum sævit, 376. Vulcano
suadet, ut Martem è vincu-
lis liberet, θ , 544. Peliam
& Nelcum gignit, λ , 253.
Phæacibus indignatur, ν ,
129. eorum navem lapidem
facit, 162. Heliconi impe-
rat, Epigram. inscript. Nep-
tuno, ver. 2
- Nericum, oppidum, ω , 376
- Neritum, mons, ι , 22; ν , 351
- Neritus, ρ , 207
- Nestor cum filiis epulantur, γ ,
32. cum Telemacho colloqui-
tur, 68, 102. Græcorum à
Troja reditum narrat, 130.
Agamemnonis interitum re-
fert, 253. Sacrificium Mi-
nervæ parat, 417. currum
Telemacho parari jubet, 474
- Nisus, σ , 126
- Noëmon, β , 386; δ , 630
- Notus & Zephyrus, navibus
maxime perniciosi, μ , 289

INDEX RERUM.

O.

Oceanus, λ, 638; ω; π
 Oechalia, θ, 224
 Ogygia insula, η, 244
 Olympus, mons, λ, 314
 Onchestus, Neptuni lucus,
 Hymn. prim. in Apoll. 230
 Orchomenus, urbs, λ, 283
 Orestes patrem ulciscitur, α,
 30, 298; γ, 306
 Orion ab Aurora amatus, ε,
 121. à Diana peremptus, 123.
 ab Ulyssæ conspicitur apud
 inferos, λ, 571
 Orion, stella, ε, 274
 Orilochus, Alpei filius, γ,
 489; ε, 187
 Orilochus, Idomenei filius, ν,
 260
 Ortygia insula, ε, 123; ο, 403,
 Hymn. prim. in Apoll. 16
 Otus, λ, 307

P.

Pallantis filia Luna, Hymn.
 prim. in Mercur. 100
 Pandari filia, ν, 66. à Vene-
 re enutritæ, 68. ab Harpyis
 abreptæ, 77
 Paphos, insula, θ, 363; Hymn.
 prim. in Venerem, 59
 Paræ, η, 197; Hymn. prim.
 in Mercur. 549
 Parcæ nemo evitat, ω, 29
 Parnassus, mons, τ, 394
 Patria & parentibus nihil dul-
 cius, ι, 34
 Patrocli animam videt Ulysses,
 λ, 467
 Pauperes à Jove sunt, ζ, 208;
 ξ, 58
 Pelasgi, τ, 177
 Pelias, Neptuni filius, λ, 253
 Peloponnesus, Hymn. prim. in
 Apoll. 250, 290, 419
 Penelope, audito Phemii cantu,
 è thalamo descendit, α, 328.
 à Telemacho reprehensa, re-
 vertitur; & Ulyssæ deflet,

360, 363. Procos dolo ludit,
 β, 93. propter Telemachi
 discessum, luget, δ, 703,
 719. Minervæ supplicat, 761.
 & ab ea solatio afficitur, 795.
 840. Proci se ostendit, π,
 409. Antinoum increpat, 417.
 Telemachum reversum am-
 plectitur, ρ, 38. cum eo &
 Theoclymeno colloquitur,
 100. mendicum Ulyssæ ac-
 cersi jubet, 508. è thalamo
 descendit ad Procos, σ, 205.
 Telemachum reprehendit,
 214. ab Eurymacho laudi-
 tur, 244. à Proci dona ac-
 cipit, 301. Melantho ancil-
 lam objurgat, τ, 90. cum
 Ulyssæ ignoto colloquitur,
 103. Eurycleam eum lavare
 jubet, 357. Ulyssæ somnium
 suum refert, 535. Dianæ sup-
 plicatur, υ, 60. Arcus cer-
 tamen Proci proponit, φ,
 1, 73. Antinoum reprehen-
 dit, 312. Eurycleæ, reditum
 Ulyssæ nuntianti, non credit,
 ψ, 11, 81. Ulyssæ non agno-
 scens, à Telemacho reprehen-
 ditur, 96. Ulyssæ tandem
 agnoscit, & amplectitur,
 205. cumque eo colloquitur,
 209, 256, 301
 Peribœa, η, 57
 Periclymenus, λ, 285
 Phæaces, populi, ζ, 4. navi-
 gatione peritissimi, η, 108;
 θ, 247, 253. cursu, saltu,
 &c. præstant, θ, 247, 253.
 eorum principes duodecim,
 390. Ulyssæ dona dant, 399.
 eorum naves præstantissimæ,
 556. eorum navis in Saxum
 convertitur, υ, 163
 Phæstus, promontorium, γ,
 296
 Phæthon, equus Auroræ, ψ,
 246
 Phæthusa, Solis boum custos,
 μ, 139
 Pharmacum Helenæ, discutens
 tristitiam, δ, 220

Phæto,

INDEX RERUM.

- Pharus, insula, δ , 355
Pheidon, Thesprotorum rex,
 ξ , 316; τ , 287
Phemius canit reditum Achivo-
rum, α , 325. reprehensus à
Penelope, 337. canit procis,
 ρ , 263. Ulyssii supplicat, χ ,
343. ab Ulyssè & Telemacho
servatur, 355, 371
Phœæ, γ , 488
Philoctetes, γ , 190. arcu peri-
tus, θ , 219
Philœtius, bubulcus, ν , 185.
cum Ulyssè ignoto colloqui-
tur, 199. Ulysssem agnoscens
amplectitur, 224. fores aulae
claudit, 389. Procorum non-
nullos interficit, χ , 268,
285
Philomelides, δ , 343; ρ , 134
Phlegyæ, populi, Hymn. prim.
in Apoll. 278
Phocæ, δ , 404
Phœnices, populi, re nautica
celebres, σ , 414
Phorcynis portus, ν , 96
Phrontis naucleri obitus, γ , 278
Phthia, λ , 495
Pieria, mons, ϵ , 66
Pilæ lusus, θ , 372
Piræus, Telemachi socius, σ ,
539. Telemachi jussu Theo-
clymenum hospitio excipit,
545; ν , 372. Telemachum
alloquitur, ρ , 74
Pirithœus, λ , 630; ϕ , 396
Pisenor, præco, β , 38
Pisistratus, γ , 36, 490. Tele-
machum hospitio excipit, 37.
cum eo ad Lacedæmonem cur-
ru vehitur, δ , 1. Menelaum
alloquitur, 155, 190. Pylum
revertitur, σ , 193, 216
Pleiades, ϵ , 272
Polites, Ulyssis, socius, κ , 224
Pollux, λ , 299; Hymn. prim.
in Jovis Pueros, 1; Hymn.
secund. in Eisdem, 3
Polycasta, Nestoris filia, Te-
lemachum lavat, γ , 464
Polyctor, ρ , 207
Polydamna, δ , 228
Polyphemus, Cyclops, Neptuni
filius, α , 70; ι , 187
Polyphides, vates, σ , 252
Pontonœus, præco, vinum dis-
tribuit, η , 182; ν , 53. Se-
dem ponit Cantori, θ , 65
Pramnium vinum, κ , 235
Priami urbs, consilio Ulyssis
capta, χ , 230
Proci, domum Ulyssis ingressi,
epulantur, α , 144. Phœmii
cantu delectantur, 151, 325.
strepitum per domum faciunt,
365; δ , 768; ρ , 360; σ ,
398. Telemachum admiran-
tur, α , 381; σ , 409; ν ,
268. domum abeunt, α , 424.
Telemachum derident, β ,
324, 331. ante Ulyssis ædes
ludunt, δ , 625; ρ , 167. Te-
lemacho cædem moliantur,
 δ , 659, 669, 771, 824. pa-
rant navem ad insidias ei
struendas, 778. in insidiis lo-
cant se, 847. re infecta re-
deunt, π , 351. nova ineunt
consilia, 361. Ulyssis & Iri
certamine delectantur, σ ,
40, 70, 99. mirantur Penelo-
pæ pulchritudinem, 211. ei
dona afferunt, 290. Telemachum
cædem struentes, sinistro
omine deterrentur, ν , 241.
convivium parant, 250. malis
rident alienis, 347. por-
tentis diris circumdantur, 348
&c. Telemachum, ob hospi-
tes, derisui habent, 373. U-
lyssis arcum frustra tentant,
 ϕ , 144, 184, 245. eorum
cædes incepta, χ , 8. armant
se, 146. omnes interfecti, 383.
eorum animæ ad inferos de-
ducuntur, ω , 1. corpora se-
peliuntur, 416
Procorum numerus, π , 245
Procris, λ , 320
Proserpina, κ , 491, 494. ejus
lucus, 509
Proteus, δ , 385. è mari egre-
ditur, 450. Menelaï insidiis
captus, in varias species sese
trans-

INDEX RERUM.

transformat, 455. cum Melaelao colloquitur, 461 &c.
Mare subit, 570
Pfyria insula, γ, 171
Pudor mendico non bonus, ρ, 347
Pylus urbs, γ, 4, 485
Pyriphlegethon, fluvius infernalis, κ, 513
Pythius, Apollo, Hymn. prim. in Apoll. 373
Pytho, Dracæna, ibid 372

R.

Rana Muris genus sciscitatur, Batrachom. 13. per lacum tergo eum portat, 64.
Hydro territus, eum dimittit, 83. in Ranarum concilio se excusat, 145
Ranæ concilium vocant, Batrachom. 133. armant se, 160. cum muribus pugnant, 202. à Jove auxilio juvantur, 262, 284
Ranarum victus, Batrachom. 53
Regis probi felicitas, τ, 109
Rhadamanthus, δ, 564; η, 324
Rhea, Dea, Hymn. prim. in Apoll. 93; Hymn. prim. in Venerem, 43; Hymn. in Junonem, 1
Rhenæa insula, Hymn. prim. in Apoll. 44
Rhethrum, portus, α, 186
Ridere malis alienis, υ, 347

S.

Sacrorum faciendorum ritus, γ, 430; λ, 23; μ, 356, ξ, 422.
Salmonæus, λ, 235
Same, insula, α, 246
Samus, ο, 29
Scheria, insula, ε, 34; ζ, 8
Scylla, μ, 73. sex Ulyssis socios devorat, 425
Scyrus, λ, 508
Senum mos est molliter dormire, ω, 254

Siculi, populi, υ, 383
Sidonia, γ, 285
Sidonii, δ, 84
Similem ad similem ducit Deus, ρ, 218
Sintia, populi, θ, 294
Sirenes, omnes homines malcent, μ, 39. Ulyssis canunt, 183
Sisyphus, λ, 592
Sol Diis hominibusque lucet, γ, 2; Hymn. in Solem, 8. videt & audit omnia, λ, 1-8; μ, 323. ejus genus, Hymn. in Solem, 1
Sol Vulcano nuntium fert de Marte & Venere, θ, 269. apud Deos, de bobus oculis conqueritur, μ, 376. Pythona dracænam interfectam putrefacit, Hymn. prim. in Apoll. 374
Solis boves & oves, μ, 128, 262. ab Ulyssis sociis mactantur, 353
Solis defectio, υ, 356
Solis portæ, ω, 12
Somni portæ, τ, 562
Somnia, alia irrita, alia veri præfaga, τ, 564
Somnus, laborum & sollicitudinum omnium requies, υ, 85; ψ, 342
Somnus nimius, molestus, ο, 393
Sparta, λ, 459; γ, 412
Stercorationem Homero notam observat Victorius, ω, 226
Sternutatio, boni ominis, ρ, 541
Stygia aqua, κ, 514. jusjurandum gravissimum, ε, 185; Hymn. prim. in Apoll. 85
Sunium, promontorium, γ, 278
Syria, insula, ο, 402

T.

Tænarus, Hymn. prim. in Apoll. 412
Talis ludunt Proci, α, 107
Tantalus, λ, 581
Taphii, populi, α, 181; ο, 426
Tartarus

INDEX RERUM.

- Pharus, insula, δ , 355
 Pheidon, Thesprotorum rex,
 ξ , 316; τ , 287
 Phemius canit reditum Achivo-
 rum, α , 325. reprehensus à
 Penelope, 337. canit procis,
 ρ , 263. Ulyssi supplicat, χ ,
 343. ab Ulysse & Telemacho
 servatur, 355, 371
 Phœæ, γ , 488
 Philoctetes, γ , 190. arcu peri-
 tus, θ , 219
 Philœtius, bubulcus, ν , 185.
 cum Ulysse ignoto colloqui-
 tur, 199. Ulysses agnoscens
 amplectitur, 224. fores aulae
 claudit, 389. Procorum non-
 nullos interficit, χ , 268,
 285
 Philomelides, δ , 343; ρ , 134
 Phlegyæ, populi, Hymn. prim.
 in Apoll. 278
 Phocæ, δ , 404
 Phœnices, populi, re nautica
 celebres, σ , 414
 Phorcynis portus, ν , 96
 Phrontis naucleri obitus, γ , 278
 Phthia, λ , 495
 Pieria, mons, ϵ , 66
 Pilæ lusus, θ , 372
 Piræus, Telemachi socius, σ ,
 539. Telemachi iussu Theo-
 clymenum hospitio excipit,
 545; ν , 372. Telemachum
 alloquitur, ρ , 74
 Pirithœus, λ , 630; ϕ , 396
 Pisenor, præco, β , 38
 Pisistratus, γ , 36, 490. Tele-
 machum hospitio excipit, 37.
 cum eo ad Lacedæmonem cur-
 ru vehitur, δ , 1. Menelaum
 alloquitur, 155, 190. Pylum
 revertitur, σ , 193, 216
 Pleiades, ϵ , 272
 Polites, Ulyssis, socius, κ , 224
 Pollux, λ , 299; Hymn. prim.
 in Jovis Pueros, 1; Hymn.
 secund. in Eosdem, 3
 Polycasta, Nestoris filia, Te-
 lemachum lavat, γ , 464
 Polyctor, ρ , 207
 Polydamna, δ , 228
 Polyphemus, Cyclops, Neptuni
 filius, α , 70; ι , 187
 Polyphides, vates, σ , 252
 Pontonœus, præco, vinum dis-
 tribuit, η , 182; ν , 53. Se-
 dem ponit Cantori, θ , 65
 Pramnium vinum, κ , 235
 Priami urbs, consilio Ulyssis
 capta, χ , 230
 Proci, domum Ulyssis ingressi,
 epulantur, α , 144. Phœmii
 cantu delectantur, 151, 325.
 strepitum per domum faciunt,
 365; δ , 768; ρ , 360; σ ,
 398. Telemachum admiran-
 tur, α , 381; σ , 409; ν ,
 268. domum abeunt, α , 424.
 Telemachum derident, β ,
 324, 331. ante Ulyssis ædes
 ludunt, δ , 625; ρ , 167. Te-
 lemacho cædem moliantur,
 δ , 659, 669, 771, 824. pa-
 rant navem ad insidias ei
 struendas, 778. in insidiis lo-
 cant se, 847. re infecta re-
 deunt, π , 351. nova ineunt
 consilia, 361. Ulyssis & Iri
 certamine delectantur, σ ,
 40, 70, 99. mirantur Penelo-
 pæ pulchritudinem, 211. ei
 dona afferunt, 290. Telemach-
 o cædem struentes, sinistro
 omine deterrentur, ν , 241.
 convivium parant, 250. ma-
 lis rident alienis, 347. por-
 tentis diris circundantur, 348
 &c. Telemachum, ob hospi-
 tes, derisui habent, 373. U-
 lyssis arcum frustra tentant,
 ϕ , 144, 184, 245. eorum
 cædes incepta, χ , 8. armant
 se, 146. omnes interfecti, 383.
 eorum animæ ad inferos de-
 ducuntur, ω , 1. corpora se-
 peliuntur, 416
 Procorum numerus, π , 245
 Procris, λ , 320
 Proserpina, κ , 491, 494. ejus
 lucus, 509
 Proteus, δ , 385. è mari egre-
 ditur, 450. Menelaum insidite
 captus, in varias species sese

INDEX RERUM.

transformat, 455. cum Mel-
nelao colloquitur, 461 &c.
Mare subit, 570
Pfyria insula, γ , 171
Pudor mendico non bonus, ρ ,
347
Pylus urbs, γ , 4, 485
Pyriphlegethon, fluvius infer-
nalis, α , 513
Pythius, Apollo, Hymn. prim.
in Apoll. 373
Pytho, Dracena, ibid 372

R.

Rana Muris genus sciscita-
tur, Batrachom. 13. per
lacum tergo eum portat, 64.
Hydro territus, eum dimit-
tit, 83. in Ranarum concilio
se excusat, 145
Rana concilium vocant, Batra-
chom. 133. armant se, 160.
cum muribus pugnant, 202.
à Jove auxilio juvantur, 262,
284
Ranarum victus, Batrachom. 53
Regis probi felicitas, τ , 109
Rhadamanthus, δ , 564; η ,
324
Rhea, Dea, Hymn. prim. in
Apoll. 93; Hymn. prim. in
Venerem, 43; Hymn. in Ju-
nonem, 1
Rhenæa insula, Hymn. prim.
in Apoll. 44
Rhethrum, portus, α , 186
Ridere malis alienis, ν , 347

S.

Sacerorum faciendorum ritus,
 γ , 430; λ , 23; μ , 356,
 ξ , 422.
Salmoneus, λ , 235
Same, insula, α , 246
Samus, θ , 29
Scheria, insula, ϵ , 34; ζ , 8
Scylla, μ , 73. sex Ulyssis so-
cios devorat, 425
Scyrus, λ , 508
Senum mos est molliter dormi-
re, ω , 254

Siculi, populi, ν , 383
Sidonia, γ , 285
Sidonii, δ , 84
Similem ad similem ducit Deus,
 ρ , 218
Sintia, populi, θ , 294
Sirenes, omnes homines mal-
cent, μ , 39. Ulyssis canunt,
183
Sisyphus, λ , 592
Sol Diis hominibusque lucet,
 γ , 2; Hymn. in Solem, &
videt & audit omnia, λ ,
1-8; μ , 323. ejus genus,
Hymn. in Solem, 1
Sol Vulcano nuntium fert de
Marte & Venere, θ , 269.
apud Deos, de bobus occisis
conqueritur, μ , 376. Py-
thona dracenam interfectam
putrefacit, Hymn. prim. in
Apoll. 374
Solis boves & oves, μ , 128,
262. ab Ulyssis sociis macan-
tur, 353
Solis defectio, ν , 356
Solis portæ, ω , 12
Somni portæ, τ , 562
Somnia, alia irrita, alia veni
præfaga, τ , 564
Somnus, laborum & sollicitudi-
num omnium requies, ν , 85;
 ψ , 342
Somnus nimius, molestus, θ , 393
Sparta, λ , 459; ν , 412
Stercorationem Homero notam
observat Victorius, ω , 226
Sternutatio, boni ominis, ρ ,
541
Stygia aqua, α , 514. jusjuran-
dum gravissimum, ϵ , 185;
Hymn. prim. in Apoll. 85
Sunium, promontorium, γ , 273
Syria, insula, θ , 402

T.

Tænarus, Hymn. prim. in
Apoll. 412
Talis ludunt Proci, α , 107
Tantalus, λ , 581
Taphii, populi, α , 181; ι , 426
Tura.

INDEX RERUM.

Tartarus, Hymn. prim. in Mer-
cur. 256, 374.
Taygetus, mons, ζ, 103; Hymn.
secund. in Jovis Pueros, 4.
Telemachus Minervam Mentæ
assimilatam hospitio excipit,
α. 119. & cum ea alloqui-
tur, 156 &c. matrem repre-
hendit, 345. cum Procis col-
loquitur, 367 &c. cubitum
it, 425. Achivos convocat,
β, 6. infortunia sua in con-
cilio exponit, 40, 130. na-
vem petit, 212. Minervam
precatur, 260. Procis mina-
tur, 315. ab Euryclea viati-
ca petit, 349. navem parat,
sociosque congregat, 389,
391. navem conscendit, 416.
Pylum advenit, γ, 4. à Mi-
nerva animatur, 13, 25. apud
Nestorem amice excipitur, γ,
34. cum Nestore colloquitur,
75, 247 &c. à Minerva re-
prehenditur, 229. cum Pisi-
strato currum conscendit,
481. Lacedæmonem advenit,
δ, 1. Menelai ædes admira-
tur, 44, 71. à Menelao be-
nigne excipitur, 47. ab He-
lena agnoscitur, 143. cum
Menelao colloquitur, 315
&c. Pisistratum de reditu
monet, ε, 46. à Menelao
petit, ut se dimittat, 65, 87.
muneribus donatur, 113, 125.
currum conscendit, 145. ac-
cepto Aquilæ augurio, abit,
182. Pisistratum alloquitur,
195. socios hortatus, Miner-
væ sacra facit, 222, 258.
cum Theoclymeno colloqui-
tur, 265. cumque in navem
suscipit, 281. a Pylo solvit,
287. Ithacam redit, 494.
Theoclymenum allocutus,
Accipitris omen conspicit,
524. Theoclymenum Piræo
commendat, 538. ad Eu-
mæum divertit, 554. cum
eo & Ulyssæ ignoto colloqui-
tur, π, 30 &c. Eumæum

ad Penelopen mittit, 130.
Ulyssæ agnoscens amplecti-
tur, 213. Procorum nume-
rum recenset, 245. & de
eorum cæde cum Ulyssæ de-
liberat, 256. Eumæum re-
versum interrogat, 460. ad
urbem proficiscitur, ρ, 26.
à Penelope de itinere inter-
rogatur, 41. Piræum dona
Menelai servare jubet. 78.
Penelopi itineris successum
refert, 107. Ulyssæ mendico
cibum dat, 342. Eumæum
reprehendit, 392. & Anti-
noum, 396. ad Penelopes
sermonem sternuit, 541. Eu-
mæum dimittit, 599. Ulyssæ
cum Iro certaturum ani-
mat, σ, 60. Penelopi de hoc
certamine respondet, 225.
Procos reprehendit, 404. cum
Ulyssæ arma in Thalamum
deponit, τ, 31. Parietes
domus lucentes observat, 36.
Eurycleam de hospite inter-
rogat, υ, 128. ad concionem
it, 146. Ulyssæ dat cibum &
potum, 257. Ctesippum in-
crepat, 303. Agelao, de
matris nuptiis, respondet,
338. secures statuit, & Ulyssæ
arcum tentat, φ, 120,
124. arcum deponit, 136.
matrem alloquitur, 334. ar-
cum Ulyssæ dari jubet, 369.
Ulyssæ nutu monitus, se ac-
cingit, 431. Amphinomum
interficit, χ, 91. Patri ar-
ma affert, 112. thalami ja-
nuam claudi jubet, 157. Pro-
corum nonnullos interficit,
267, 284, 294. Phœnium &
Medonta servandos monet,
356. Eurycleam vocat, 395.
cum famulis domum verrit,
454. ancillas impudicas su-
spendit, 465. matrem repre-
hendit, ψ, 96. cum Ulyssæ
de Ithacensium ira evitanda
consultit, 123. cum Ulyssæ &
famulis urbe egreditur, 371
apud

INDEX RERUM.

- apud Laertem convivium pa-
 rat, *u*, 362. sortem se præ-
 stitutum patri pollicetur, 509.
 cum Ulyssæ Ithacenses aggre-
 ditur, 525
 Telemus Cyclopum vates, *i*,
 508
 Temese, urbs, *u*, 184
 Tenedos, *γ*, 159
 Testudinem in Lyram aptat
 Mercurius, Hymn. prim. in
 Mercur. 46
 Thebæ conditæ, *λ*, 262
 Themis, Dea, Hymn. prim. in
 Apoll. 94; Hymn. in Jo-
 vem, 2
 Theoclymenus, vates, ad Te-
 lemachi navem confugit, *o*,
 223, 256. ejus genus, 225.
 rogat, ut in navem sulcipia-
 tur, 277. augurium interpre-
 tatur, 531. hospitio excipi-
 tur à Piræo, 545; *ρ*, 84;
υ, 372. Penelopi de Ulyssis
 reditu vaticinatur, *ρ*, 151.
 Prociis malum imminens præ-
 dicit, *υ*, 350. exit sedibus
 Ulyssis, 371
 Theseus, *λ*, 321, 630
 Thesproti, populi, *ξ*, 315, 316
 Thetis, audita Achillis morte,
 mari egreditur, *u*, 47. certa-
 mina funebria ei instituit, 85.
 Vulcanum cadentem sulcipit,
 Hymn. prim. in Apoll. 319
 Thoas, *ξ*, 499
 Thoüsa, Polyphemi mater,
u, 71
 Thracia, *θ*, 361
 Thrasymedes, Nestoris filius,
 bovem occidit, *γ*, 448
 Thyestes, *δ*, 517
 Tiresias, vates cæcus, *κ*, 492.
 solus ex umbris sapiens, 494.
 Ulyssis apparet, *λ*, 90. de re-
 ditu ei monita dat, & futura
 prædicit, 99. docet eum qua
 ratione ab umbris agnoscatur,
 245. Orci domum subit, 249
 Tithonus, *u*, 1. ab Aurora rap-
 tus, Hymn. prim. in Vene-
 rem, 219
 Tityus, Terræ filius, *κ*, 324. à
 Vulturibus laniatur, *λ*, 577
 Trinacria, Solis insula, *λ*, 106;
μ, 127
 Triopas, Hymn. prim. in A-
 poll. 213
 Trojæ excidium à Demodoco
 cantatum, *ι*, 514
 Tydides in equo Trojano, *δ*,
 280
 Typhaon ex Junone ortus,
 Hymn. prim. in Apoll. 306.
 352
 Tyro, *β*, 120; *λ*, 234

V.

- V**enter multorum malorum
 causa, *ρ*, 286, 474
 Ventos quatuor in Ulyssæ ex-
 citat Neptunus, *u*, 295, 296.
 ventos utre inclusos Ulyssæ dat
 Æolus, *κ*, 19
 Venus cum Marte deprehendi-
 tur à Vulcano, *ι*, 296. à
 Vulcano liberata, Paphum
 abit, 362. Pandari filias enu-
 trit, *υ*, 68. nuptias iis pe-
 tit à Jove, 73. inter Deas
 tripudiat, Hymn. prim. in
 Apoll. 195. amore domat o-
 mnes, Hymn. prim. in Ve-
 nerem, 2, 34. Anchisis a-
 more capta, 53. ornat se, 58.
 feris amorem injicit, 73. An-
 chisis tugurium adit, 75. eum-
 que alloquitur, 107. cum eo
 concumbit, 167. ex somno
 eum suscitatur, 177. filium ei
 pollicetur, Æneamque nomen
 imponit, 197. Anchisen mo-
 net, ne cui rem revelet, 282.
 in cælum abit, 292. Venus,
 ex mari ab Horis suscepta,
 Hymn. secund. in Venerem,
 5. ornata, 6. & ad Deos
 ducta, 14
 Vinum suavissimum & genero-
 sissimum, *ι*, 196. Vinum va-
 rie homines afficit, *ξ*, 464;
τ, 122. Centaurum labest-
 cit, 295

INDEX RERUM.

Tyffes, maximis erroribus jactatus, plurimos dolores passus, α, 1. sui sociorumque reditus cupidissimus, 5, 13. à Calypso detentus, 14, 55; δ, 558. summo patriæ revivendæ desiderio affectus, α, 57. ejus reditus à Neptuno impeditus, 74. ad Trojam consiliis præstantissimus, γ, 120. verberibus cæsus, urbem Trojanam dolose ingreditur, δ, 244. ubi ab Helena sola agnoscitur, 250. in equo Trojano Anticium cohibet, ne Græcos prodat, 271, 287. in Lesbo, cum Philomelide certat, 342; ε, 133. invitus à Calypso detentus, in litore sedet perpetuo lugens, mareque imtuens, ε, 82, 151. cum Calypso de reditu colloquitur, 172. & cibum sumit, 200. Calypsus monitu ratem sibi compingit, 243. ab ea dimittitur, 263. navigat, sidera observans, 270. à Neptuno conspicitur, 282. procella ingruente, sortem suam luget, 298. rate excussus, mari submergitur, 315, 319. ratem repetit, fluctibusque & ventis jactatur, 342. à Leucothea vittam accipit, 351. rate penitus confRACTA, ligno uno insidens vehitur, 370. dies & noctes duo, fluctibus jactatur, 388. terram tandem videt, 392. fluctuumque & scopulorum pericula difficillime elapsus, litus attingit, 452. Leucotheæ vittam in flumen remittit, 459. terram osculatur, 463. arbustum ingressus, foliis tegit se, 476. somno experectus, arbusto egreditur, ζ, 127. Nausicæ & ancillis se ostendit, 137. Nausicæ supplicat, 148. ab ea vestitu donatur, 214. flumine lotus vestibusque indutus, Nausicæ admirationem movet, 237.

cibo reficitur, 248. Minervæ supplicat, 323. nebula septus à Minerva, ad Alcinoi ædes perducitur, η, 14, 47, 82. earum splendorem miratur, 83, 134. ingressus, Areten supplex orat, 142. ab Alcinoō benigne excipitur, 167. & ab ipso dimissionem petit, 222. interrogatus, Aretæ suos labores narrat, 241. septennium in insula Ogygia detentus, 259. cum Alcinoō colloquitur, 302. dormitum it, 343. Phæacibus admirationem movet, θ, 17. Demodoci cantu dolet, 83. ad certamen provocatus, Euryalum reprehendit, 165. disco omnes superat, 186. Phæacibus vires suas ostentat, 202. Phæacum tripudium miratur, 264, 383. Demodoci cantu delectatur, 368. ab Euryalo, ense donatur; 403. muneribus donatur & à Phæacibus, 417; ι, 16. item ab Arcta, θ, 441. Nausicæ gratias agit, 463. Cantori cibum mittit, 464. Demodoco Trojanum excidium canente, lachrymas fundit, 521. ab Alcinoō interrogatus, erroris sui historiam refert, ι, 1. Ithacam describit, 25. Ciconum urbem depopulatus, ab ipsis deinde prælio superatur, 40, 47. procella affligitur, 67. Terram Lotophagorum appellitur, 84. indeque ad Cyclopas, 106. cum sociis duodecim, Polyphemi antrum ingreditur, 195, 216. cum eo colloquitur, 258. vinum ei dat, 353, 360. nomen sibi fingit Outin, 366. Cyclopi oculum eruit, 380. seipsum & socios sub ovibus celat, 425. Cyclopi insultat, 475, 502. ad cæteros socios revertitur, 543. Æoliam advenit, κ, 1. ab Æolo amico excipitur, 14. ventisque utre inclusis

INDEX RERUM.

Inclusis donatur, 19. ad eum iterum delatus, insula expellitur, 72, 76. Læstrygoniam advenit, 81. ubi naves sociosque plurimos amittit, 118, 132. ad Æxam, Circes insulam, venit, 135. cervum configit, 161. socios animat, 172. sociorum partem ad Circes ædes mittit, 208. Circen adiuturus, à Mercurio accipit Moly, 302. Circes ædes ingressus, cum ea colloquitur, 336, 383. lavatur, ciboque reficitur, 360, 371. ad navem redit, 407. reliquosque socios inde ad Circen ducit, 446. Circen de reditu consulit, 483, 501. socios ad iter instituendum hortatur, 547. ad Cimmerios appellitur, λ, 13. mortuis sacra facit, 24. Elpenoris umbram videt & alloquitur, 51, 56. matris animam videt, 84. Tiresiæ umbram consulit, 90. matrem alloquitur, 162. & amplecti frustra conatur, 203. umbras alias complures videt, 234 &c. ab Alcinoö discedendi copiam petit, 353. cum Agamemnonis anima colloquitur, 395. cum Achillis, 476. Ajacem videt, 542. & alloquitur, 552. videt Minoem, 567. Orionem, 571. Tityum, 575. Tantalum, 581. Sisyphum, 592. cum Hercule colloquitur, 614. ad navem redit, 635. ad Circes insulam reversus, Elpenori exequias facit, μ, 8. cum Circe de futuro itinere colloquitur, 36. navem conscendit, 145. Sociis Circes & Tiresiæ vaticinia exponit, 154, 271. ad Sirenum insulam appulsus, sociorum auribus ceram indit, 166, 173. Sirenum cantum audire cupit, 192. socios animat, 207. armat se, 216. Scyllam & Charybdin effu-

git, 260. ad Solis insulam appulsus, Socios monet, ne Solis pecora violent, 271, 297, 320. Solis bobus occisis, luget, 370. nave confecta, malo & carinz insidens vehitur, 425, 444. ad Charybdin iterum deferitur, 430. caprifico suspensus servat se, 432. ad Calypsus insulam appellitur, 447. Ithacam redire vehementer cupit, ν, 30. abiturus, Alcinooum alloquitur, 37. & Aretam, 58. Phæacum nave dormiens Ithacam deferitur, 79, 95. terræ exponitur, 119. patriam non agnoscens, luget, 199, 219. Phæacum dona recenset, 217. cum Minerva, Pastori assimilata, colloquitur, 227. eam agnoscens alloquitur, 311. patriam agnita, terram osculatur, 354. Nymphis supplicat, 355. cum Minerva de procorum cæde deliberat, 372. in senem mendicum ab ea transformatur, 429. Eumæum adit, ξ, 1. canum ingruentum funem evitans, humi sedet, ζ, ab Eumæo benigne exceptus, gaudet, 48, 51. cibo & potu donatur, 79, 109. cum Eumæo colloquitur, 114 &c. ex Creta se ortum fingit, historiamque commentitiam refert, 199. lenum petit, in pellibus decumbit, cum Eumæo cœnat, e, eum alloquitur, 306. de patre & matre querit, 346. Eumæi genus & fortunas exprimit, 382. jentaculum parat, π, 1. Telemachum adventum audit, 5. ei assurgit, de procis eum interrogat, à Minerva monitus, Telemacho notum se facit, 186. eum osculatur, 190. cum eo de procis interfectis consultat, 235 &c. ad utram

ire cupit, *f*, 17, 194. cum Eumæo, baculo innitens, proficiscitur, 200. à Melanthio insultatur, 215. cum Eumæo ad ædes suas pervenit, 260. ab Argo cane agnoscitur, 291. de eo Eumæum interrogat, 305. domum ingreditur, 336. Telemacho gratias agit, 354. apud Procos mendicat, 365. ab Antinöo petit, 414. ab eo scabello feritur, 462. procos alloquitur, 467. ab Eumæo ad Penelopen accersitur, 551. Penelopi responsum mittit, 560. ab Iro laceffitur, *σ*, 8, 25. procos alloquitur, 51. se accingit, 65. cum Iro certat, 88. eum humi sternit, 97. & per vestibulum pede extrahit, 99. cibo & vino donatus, Amphinommum alloquitur, 123. in Trojam abiens, uxori monita d t, 256. procos à Penelope delufos videns, gaudet, 280. ancillas alloquitur, 311. à Melanthio objurgatur, 325. eam increpat, 336. lampadibus lucem præbet, 342. ab Eurymacho laceffitur, 349. & scabello petitur, 397. cum Telemacho arma in thalamum deponit, *τ*, 31. à Melanthio iterium objurgatur, 65. eam reprehendit, 70. à Penelope interrogatus, fictam historiam refert, 172. eam miseratus, dolo lachrymas occultat, 210. Ulyffis ad Trojam euntis vestitum depingit, 225. ejusque præconem, 244. Ulyffem reversurum esse asserit, 270, 300. ab Euryclea, eum lavante, ex cicatrice agnoscitur, 392. ab avo Autolyco nominatur, 409. ad Parnassum proficiscitur, 413. cum Autolyce filiis it venatum, 429. ab apro vulneratur, 449. eum occidit, 452. incantatione sanatur, 457. Eurycleam co-

hibet, ne se prodat, 479. lavatur, 505. Penelopes somnium interpretatur, 555. ad arcus certamen procis proponendum eam hortatur, 583. cubile sibi ipse sternit, *υ*, 1. cor suum alloquitur, 17. anxie secum de procorum cæde deliberat, 24, 28. à Minerva solatio afficitur, & in somnum vertitur, 30, 54. uxoris flentis vocem audit, 92. à Jove signa poscit, 97. de procorum insolentia conqueritur, 169. à Melanthio convitiis proscinditur, 177. Bubulcum alloquitur, 226. à Telemacho ad limen collocatur, 257. à Ctesippo, bovis pede, petitur, 299. Sardanium risum edit, 302. ab Euryto arcum accipit, *φ*, 30. ei dat enssem, 34. Telemachum nutu prohibet, ne arcum tendat, 129. domo egressus, Eumæo & Philætio se notum facit, 190. à flendo eos cohibet, 227. iisque mandata dat, 230. à procis arcum poscit, 281. ab Antinöo reprehenditur, 287. arcum accipit, 379. eum omni ex parte explorat, 393. & facile tendit, 409. sagittam mittit per omnia foramina, 421. Telemacho innuit, 431. panis nudatus alloquitur procos, *χ*, 4. Antinöum interficit, 15. procis se manifestat, 34. Eurymachum interficit, 81. procorumque alios, 114. armat se, 122. Eumæum & Philæcium mittit Melanthium capturos, 171. opem à Mentore petit, 208. à Minerva objurgatur, 255. procorum alios interimit, 266, 283, 292, 307. Leiodem alloquitur, 320. eum interficit, 328. Medonta animat, 372. procos omnes occisos videt, 383. Eurycleam ab exultando cohibet, 409. mortuos efferri jubet,

INDEX RERUM

jubet, 437. ancillasque impudicas suspendi, 441. thure domum suffit, 493. à famulis amplexu & osculis fovetur, 498. Telemachum de Ithacensium ira vitanda consulit, ψ, 117. pulchritudine & gratia perfunditur à Minerva, 156. uxorem reprehendit, quod se non agnoscat, 166. lectum suum conjugalem describit, 184. à Penelope agnoscitur, 205. eam amplectens, lachrymas fundit, 233. ei futuros suos labores memorat, 248, 265. cubitum lit, 296. historiam erroris sui uxori refert, 306. in agrum abiturus, mandata ei dat, 349. cum filio & servis urbe egreditur, 370. ad Laertis domum eos mittit, ω, 212. ipse patrem solum invenit, 225. eum alloquitur, 243. fictam de se historiam narrat, 302. patrem osculatur, & ei notum se facit, 319. eum animat, 356. cum eo domum proficiscitur, 360. lotum eum & ornatum miratur, 396. à Dolio & filiis amice excipitur, 396, 408. & cum illis prandet, 411. Ithacensibus advenientibus, armat se, 495. Telemachum animat, 504. Ithacenses aggreditur, 525. cum ipsis foedus init, 545
 Ulyssis certamen cum Achille, à Demodoco captatum, θ, 75
 Ulyssis divitiæ, ξ, 100
 Ulyssis mors à Tiresia prædictur, λ, 133
 Ulyssis focil, sua stulticia pe-

rierunt, α, 7. loto pasti, redire nolunt, ι, 94. à Cyclope devorantur, 286, 311, 344
 Ulysses cohibent, ne Cyclopem irritet, 493. utrem ventorum solvant, κ, 47. à Laestrygonibus perduntur, 122
 cervum ab Ulysses occisum mirantur, 179. à Circe in porcos vertuntur, 235. formæ pristinae restituuntur, 391
 Ulysses ab Eurylocho interficiendo arcent, 441. eum de reditu monent, 471. Ulysses malo alligant, μ, 179. à Scylla devorantur, 245. fame vexantur, 332. Solis bove mactant, 352. mari merguntur, 417

Umbrae mortuorum Ulyssis apparent, λ, 36

Ursa, stella, ε, 273

Vulcanus Marti dolos struit, θ 272. eum cum Venere deprehendit, 300. Deos convocat 305. & de injuria conqueritur, 306. à Mercurio rogatus Martem dimittit, 359. è caelo projectus, à Thetide suscipitur, Hymn. prim. in Apoll 317. homines inclyta operi docet, Hymn. in Vulcan. 2
 Vulneris incantatio, τ, 457

Z.

Z Acynthus, insula, α, 146
 Zephyri auræ, homines refrigerant, θ, 567
 Zephyrus, ventus vehemens, ε, 295. aquosus, ξ, 458
 Zethus, λ, 261; τ, 523

F I N I S.